

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN TERTIUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CIPIENTIS

B. F.

~~F. La 3 /~~
~~11~~

ΜΕΝΙΠΠΟΣ Ἡ ΝΕΚΤΟΜΑΝΤΕΙΑ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

MEN. Ω ΧΑΙΡΕ μέλαθρον πρόπυλά θ' ἐστίας ἐμῆς· ἰ
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς Φάος μὸχλῶν.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενον
ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. τί δ'
αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος
καὶ λύρα, καὶ λεοντῇ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε,
ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον
οὐ πέφνηας ἐν τῇ πόλει.

MEN. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπῶν, ἢ ἀδης χωρὶς ὥκισται θεῶν.

M E N I P P U S SIVE, ORACULUM MORTUORUM CONSULTUM.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

Men. SALVE domus, aedisque vestibulum meae! ut te
lubens adspexi luci redditus!

Phil. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius,
nisi hallucinor: plane Menippus ipse est. Quid autem ipsi
vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe
adeundum est ad illum. Salve, Menippe: & unde tu nobis
advenisti? iam enim multo abhinc tempore non visus es
in urbe.

Men. Venio, mortuorum recessu, caliginisque infernae
portis relictis, ubi Orcus procul a Diis sedem nactus est.

Lucian. Vol. III.

A

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

ΜΕΝ. Οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἔμπνουν αἰδῆς μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;

ΜΕΝ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ Θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε οὐτωςί πως ἀπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις, οὔδε ἀσπᾶσιος ἡ ὁδός.

ΜΕΝ. ὦ Φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς αἰδᾶς,

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίᾳ.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἡ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐρραψώδεις πρὸς ἄνδρας Φίλους.

Phil. Hercules tuam fidem! nobis ignaris mortem Menippos obierat; tumque denuo rediit in vitam?

Men. Non: sed etiam me spirantem inferna regio recepit.

Phil. At quæ causa tibi fuit novæ & fidem superantis huius peregrinationis?

Men. Iuventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis consilium.

Phil. Define, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita simpliciter pedestri sermone, ubi descenderis a iam-bis, quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad inferos suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin haud iucunda, neque expetenda via.

Men. Amicorum suavissime, negotium me necessarium deduxit ad Orci domos, umbram ut consulerem Thebani Tiresiæ.

Phil. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos versus occentares hominibus amicis.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΛ. Καινὸν οὐδέν, ἀλλ' οἶα καὶ πρὸ τοῦ, ἀρπάζουσιν, ἐπιτορκῶσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

MEN. Ἀθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἶα ἑναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἶα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἀ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς.

ΦΙΛ. Τί Φῆς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;

MEN. Νῆ Δία καὶ πολλά. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Παδαμάνθους.

Men. Ne mirete, mi sodalis: nuper enim Euripidem & Homerum cum convenerim, nescio quo pacto repletus sum versibus, & sponte sua mihi numeri in os veniunt. Verum dic mihi, ut se res in terris habeant, & quid faciant in urbe?

Phil. Nihil quidem novi, sed perinde atque antehac rapiunt, peierant, fordide foenerantur, usuras extendunt.

Men. Miseros atque infelices! ignorant enim, qualia nuper admodum sancita sint apud inferos, & qualia sint perlata cunctis suffragiis scita adversus divites, quae sane per Cerberum nullis machinis effugere licebit.

Phil. Quid ais? novumne aliquod factum est ab inferis decretum de superis, qui hic sunt?

Men. Per Iovem sane multa: verum fas non est illa efferre ad omnes, neque arcana evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ Φθονήσης τῶν λόγων Φίλω ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς· τὰτ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον.

MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τούπιταγμα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλές· πλὴν ἄλλα σοῦγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατὰκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττοντας.

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἶπης, ὦ γαθε, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἀν' ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἴβ' ἐξῆς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε μὴδεν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

3 MEN. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἀν' καὶ πάθοι τις, ὁπότε Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς

Phil. Ne tu, Menippe, per Iovem ullo pacto invidias hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praetereaue ad initiatum.

Men. Difficile quidem mandas mandatum, neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant.

Phil. Ne prius dixeris, o bone, quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quae libentissime audiverim ex te; quae causa tibi descensus constitierit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quae visu, quaeque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est, te hominem elegantem nihil eorum, quae videri audiri que merebantur, praetermisisse.

Men. Haec etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Iamque pri-

τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων
 Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ στάσεις διηγου-
 μένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν
 θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπα-
 γας, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν
 γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, καὶ οὐ
 παρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν
 ἤρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τὰναντία
 τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στα-
 σιάζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν ἀμ-
 φιβολία, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρῆσάίμην ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ
 τοὺς θεοὺς ἂν ποτε ἡγούμην μοιχεῦσαι καὶ στασιάζειν
 πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον·
 οὐτ' ἂν τοὺς νόμοθέτας τὰναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ
 λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον. Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι 4
 ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους Φιλοσόφους,

mum tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum de-
 tendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris
 eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella & factio-
 nes narrantes non solum semideorum, sed ipsorum etiam
 Deorum, praetereaue eorum adulteria, vim, raptus, iu-
 dicia, parentum expulsiões, fratrum nuptias, cuncta illa
 ducebam esse honesta, nec mediocriter ad ea commovebar.
 Ubi vero virilem aetatem ingredi coepi, e contrario tum
 leges audiebam, quae pugnantia poetarum praeceptis iu-
 bebant, non moechari, neque seditiones excitare, nec ra-
 pere. In magna igitur versabar haesitatione, ignarus quid
 me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar moecha-
 tos fuisse, mutuisve seditionibus collisos, nisi has res ho-
 nestas esse iudicassent; nec rursus legislatores his contraria
 praecipere, nisi ea conducere putassent. Quoniam itaque
 incertus haerebam, visum mihi fuit, ut ad eos, quos vo-

ἐγχειρίσαι τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρησθῆναι
 μοι ὅ, τι βούλονται, καὶ τινα ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βεβαίαν
 ὑποδείξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ Φρονῶν προσήειν αὐ-
 τοῖς ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό Φασι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ
 καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὐ-
 ρισκὸν ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα
 ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιω-
 τῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδῆσθαι,
 καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ
 εὐδαιμον. ὁ δὲ τις ἔρπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μο-
 χθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ρυπῶντα, καὶ
 αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορού-
 μενον, συνεχῆς ἐπιρραϊφῶδων τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ
 Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν
 ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων

3 Παραδείξαι τοῦ βίου) Γρ. ὑπο-
 δείξαι. G.

4 Ἐς αὐτό . . .) Παροιμία· πῦρ
 ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον. G.

8 Τὸ πᾶν ἡδῆσθαι) Ὁ Ἐπίκου-
 ρος. G.

10 Πονεῖν τὰ πάντα) Διογένης. G.

15 Καταφρονεῖν χρ.) Κράτης. G.

cant, philosophos accederem, meque ipsum traderem, ac
 rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam ali-
 quam vitae simplicem ac tutam mihi praemonstrarent. Hoc
 animo adibam eos, minime prospiciens fore, ut in ipsum,
 quod aiunt, ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hosce
 maxime inveniebam, re considerata, inscitiae dubitationis-
 que plus; adeo ut cito aurum esse persuaderent idiotarum
 vitam. Ecce enim hic eorum praecipiebat omnino voluptati
 indulgere, idque solum omni modo persequi; nam ea in re
 sitam esse felicitatem: ille contra, in labore perpetuo ver-
 fari, corpusque contundere fordidum & squalentem, cun-
 ctis offensum & convicia ingerentem, dum continuo incul-
 cat illa pervulgata Hesiodi de virtute carmina, sudoremque,
 & in summum verticem ascensum: alius despiciere opes ad-

παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἶσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν· ὁ δὲ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων ἐναυτίων. καὶ τὰ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα κικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μῆτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μῆτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὥς οὐκ ἂν ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἐπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὁμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. Ἔτι δὲ πολλῶν τούτο 5 ἐκείνων ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς ταύτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας.

2 Ὁ δὲ τις αὖ πάλιν ...) Πλάτ.

4 Καὶ ἀγομῆτους). Δημόκριτος G.

hortabatur, & indifferentem putare possessionem earum: at alius iterum in bonis etiam esse divitias decernebat: nam de mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, individua, spatia vacua, talemque turbam vocabulorum quotidie ab iis dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At omnium illud absurdissimum, quod de rebus plane contrariis cum unusquisque eorum diceret, valde praestantes probabilesque rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem affirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue, nunquam rem eandem & calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut annuerem, mox vice versa renuerem. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdius: nam illos ipsos inveniebam observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae

τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, εἰρων
 ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους,
 καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἔνεκα τούτων
 ὑπομένοντας. τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς
 ἔνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἀπαν-
 τας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.

6 Σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυ-
 σχέραινον, ἥρέμα παραμυθούμενος ἑμαυτὸν, ὅτι μετὰ
 πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβε-
 βημένων, ἀνόητός τε εἰμι, καὶ τάλῃδες ἔτι ἀγνοῶν
 περιέρχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἔνεκα
 ἔδοξεν εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων,
 τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων· ἤκουον δ' αὐ-
 τοὺς ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ἄδου
 τὰς πύλας, καὶ κατάγειν, ὃν ἂν βούλονται, ἀσφα-
 λῶς, καὶ ὀπίσω αὐτῶν ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγοῦμην

virae rationem instituere. Eos itaque, qui contemnere prae-
 cipiunt opes, animadvertendam illum in modum iis adhae-
 rere, ut inde divelli non possent, de ufuris litigare, pacta
 mercede docere, nihil non pecuniae causa perpeti: illos por-
 ro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae causa cuncta
 suscipere; voluptatem denique paene omnes criminantes,
 at privatim huic soli affixos. Frustratus igitur hac spe ma-
 gis etiam moleste ferebam, sensim tamen me consolans,
 quod cum multis, iisque sapientibus & valde ob pruden-
 tiam celebratis demens sim, & veri haecenus ignarus cir-
 cumvager. Iam mihi insomnem aliquando noctem horum
 causa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare
 auxilium cuiusdam magorum Zoroastris discipulorum & suc-
 cessorum: fama autem cognoveram, eos incantationibus &
 sacris quibusdam aperire Orci fores, & demittere, quem
 velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur

εἶναι παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστὶν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἔλοιτο εὖ Φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ Θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολλῶ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τοῦνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιο μισθῷ καθηγῆσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ. Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ 7 εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν, πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ Φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπιτροχόν τι καὶ ἄσαφες ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ

6 Θεσπισίῳ) Θεῖῳ, δαυμαστῷ, πρῶτ. G.

factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Boeotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quae sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsiliens quam poteram celerrime tendebam rectā Babylonem. Ibi convenio quendam Chaldaeorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem praeberet viae. Tum me assumptum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem summo mane, & ad orientem solem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, volubile quiddam & inconditum profere-

τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπωδὴν
 τρεῖς ἄν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανήει πάλιν,
 οὐδένα τῶν ἀπαντῶντων προσβλέπων. καὶ σιτία
 μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον
 καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς
 πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδαιτήσεως, περὶ μέσας
 νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ
 με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δαδί, καὶ σκίλλη,
 καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑπο-
 τονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελ-
 θῶν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν Φαντασμάτων, ἐπ-
 ανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ το-
 8 λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχομεν. Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικὴν
 τιν' ἔδω στολὴν, τὰ πολλὰ εἰκνύαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ
 τούτοις φέρων ἐνεσκέυασε τῷ πύλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ,
 καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἣν τις ἔρηται

4 Ἀκρόδρυα) Ἀκρόδρυα λέγουσι
 τῶν φοινίκων τοὺς καρποὺς, καὶ τῶν
 ἀμυγδαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων. V.

9 Ὑποτονθορύσας). Ἐνυπόπτως
 λαλέσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογ-
 γύσας. V.

bat; nisi quod videretur genios aliquos invocare. At post in-
 cantationem, cum ter in faciem meam inspuiisset, redibam
 rursus neminem obviatorum intuens. Cibus autem nobis ar-
 boreae nuces; potus lac, mulsum & Choaspsis aqua; lectus
 sub divo in herba. Postquam vero satis erat praeparationis,
 circa mediam noctem ad Tigrin fluvium deductum lustravit
 me, deterisitque, & circumtulit teda, scilla, aliisque pluri-
 bus; simul & istam incantationem submurmurans: deinde
 me totum cum arte magica incantasset, & circumiisset, ne
 laederer a spectris, reducit me domum, ut eram, retroce-
 dentem: tum porro navigationi parandae intenti eramus.
 Ipse quidem magicam quandam induebat stolam, persimi-
 lem Medicae: me vero istis omnino instruxit, pileo, leo-
 nina pelle, itidemque lyra: praecepitque, si quis roget me

με τούνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δέ,
ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Ὀρφέα.

ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνήμι
τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων.

MEN. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παντελῶς
ἀπόρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδου κατ-
εληλύθεσαν, ἤγειτο, εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥαδίως
ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ Φρουρὰν διαλαβεῖν, καὶ ἀκωλύτως
παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμ-
πόμενοι ὑπὸ τοῦ σχήματος. Ἦδη δ' αὖν ὑπέφαινεν ἡμέ- 9
ρα· καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν
ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ
ιερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελε-
τὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι σὺν ἅπαντα τὰ παρεσκευα-
σμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν
κατὰ δάκρυ χέαντες. καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα

11 Ἀναγωγῇ) Ἡ τῶν νεῶν ἐκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. V.

nomen, Menippum ut ne dicerem, sed Herculem, aut Uly-
xem, aut Orpheum.

Phil. Quorsum illud, Menippe? neque enim intelligo cau-
sam vel habitus, vel nomen.

Men. Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus ar-
canum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos de-
scenderunt, existimabat, si me illis assimilasset, fore ut fa-
cile custodiam Aeaci fallerem, & sine impedimento transi-
rem, utpote consuetior, tragiceque plane commendatus ab
ipso habitu. Iam igitur illucescebat dies, cum descendentes
ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata
enim ipsi fuerant & scapha, & victimae, & mulsus, & quae-
cunque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis
in navim, quae fuerant parata, cunctis, sic demum & ipsi in-
gredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad

ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ἀρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾶδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἡρμαία τῇ Φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονας τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινᾶς, καὶ Ἑριννύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ ἐπαινήν Περσεφόνηαν, παραμιγνύς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα
 10 ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. Εὐθύς οὖν πάντα ἐκείνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τοῦδαφους ἀνεῤῥήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἐδδεῖσεν δ' ὑπένερθεν ἀνάξ' ἐνέρων Αἰδωνεύς. κατεφαίνετο γὰρ ἥδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέων, καὶ

aliquod tempus deferebamur in flumine: post investī fumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo traiecto devenimus in locum desertum, silvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est, (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foveam effodimus, oves mactavimus, & sanguinem circa scrobem adpersum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non iam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, daemones simul omnes invocabat, Poenas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proserpinam, admixtis etiam barbaris quibusdam ignotisque nominibus, & multarum syllabarum. Statim igitur omnia ibi quassabantur, potentique carmine solum fissum discedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim iam plera-

τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὗρομεν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέντοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμαγωγῆς ἀνάπλεων· τραυματαῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλό τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἕκτινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντὴν, οἰθηθεὶς μετὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπὸν. Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῆει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέ-

II

16 Ἀσφοδέλω) Ἀσφοδέλος τὸ φύεται ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ, κατὰ φυτόν· ἀσφοδέλος ὡς ὁ τύπος, ἐν ᾧ Ἀσφοδέλῳ λειμῶνα. V.

que, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi descenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum prae metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu. Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non traiceremur: iam enim onusta portitoris erat cymba, eiulatuque plena; quippe faucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo advenisse. Verumtamen optimus Charon, ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse, recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egressis demonstravit semitam. Cum autem eramus in caligine, praeibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens pervenimus asphodelo confitum: ibi tum cir-

τοῦτο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὲς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστώκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐρινύες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφ' ἑξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὄμιλος τῶν πάντα κυκλώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἱ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὥχροι, καὶ προγαστορες, καὶ ποδαγρᾶ κλοιδόν· ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικέμενος. ἐφ' ἐστῶτες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμεν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἡκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες.

ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν.

1 Τετριγυῖαι) Τρίζουσαι. G. 7 Τελῶναι) Τελώνης ὁ φορολόγος. G.

cum volitabant nos stridulae mortuorum umbrae. Sensim autem progressi accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in folio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Poenae, scelerum vindices genii, & Furiae. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sy-cophantae, talisque turba hominum cuncta permiscantium in vita. Seorsim porro divites sordidique foeneratores accedebant pallidi, ventre projecto, podagra capti, boiam singuli canemque, qui bina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur propè stantes videbamus, quae fierent, audiebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos novi quidam atque inopinati oratores.

Phil. Quinam hi, quaeso per Iovem? illud enim quoque ne dicere refugas.

MEN. Οἷσθ' ἅ που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπο-
τελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

MEN. Αὗται τοίνυν, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγο-
ροῦσι τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πε-
πραγμένα ἡμῶν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν
ἀξιοπίστοι δοκοῦσιν, ἅτε αἰεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε
ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. Ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμε- 12
λῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν
χώρον, δίκην ὑφ' ἑξόντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολημμένων.
καὶ μάλιστα ἐκείνων ἤπτετο, τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ
ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι
περιμενόντων, τὴν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν,
καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο
Θητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ Θητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες.
οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλού-
τους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω

Men. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras?

Phil. Unique.

Men. Hae igitur ipsae, postquam mortui sumus, accu-
sant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt, quae a
nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quae-
dam esse fide dignae, quippe quae semper adsint, neque un-
quam absint a corporibus. Minos ergo cum cura singu-
los explorans ablegat ad impiorum sedes, poenas subituros
meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos
tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tan-
tum non adorari se postulabant, ostentationem eorum bre-
vissimi temporis inanem, & fastum detestatus; iridemque
quod non meminissent, se mortales esse, ac bona mortalia
sortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, divitiis
inquam, genere & imperiis, nudi demisso in terram vultu

νενευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν ὥστε ἔγωγε ταῦτ' ὀρῶν ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσίῳν ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπερίμνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρειστήκεισαν, τὴν πρόσδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ὤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἦν τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνο
 13 μὲν οὖν ἡνιῶντο ἀκούοντες. Τῷ δὲ Μίνῳ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιάς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ

1 Ἀναπεμπαζόμενοι) Ἀριθμού-
 μνοι, σκεπτόμενοι. G.

16 Ἀρίστιππος) Ἀρίστιππος οὗ-
 τος φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης ἐρμώμενος,

adstabant, quasi somnium aliquod secum retractantes; quam apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista cum viderem, impense gaudebam, & si quem agnoscerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita, & quantos spiritus tunc gessisset, cum multi mane vestibulis adstabant egressum eius exspectantes, impulsique a vernulis: hicce vero vix tandem exortus ipsis in veste purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si petus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis. A Minoë vero unum quoddam in gratiam disceptatum est iudicium: etenim Siculum Dionysium, multorum ac nefariorum a Dione criminum in-simulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent,

δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν. Ἀποστάντες δὲ ὁμῶς τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ Φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπταζόμενων, καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χιμαῖρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάραπτε· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τέτολμημένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῶν ἐναγχος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτογτο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιν, μάλα δουλοπρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἶε βα-

δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγεῖρους σοφιστῆς. παρὴν Διονυσίου τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὖξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, καὶ αἰ-

σχρότατα παρασιτῶν καὶ κολακείων πέρα τοῦ μετρίου. V.

γ Καὶ στρέβλαι) Στρέβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρίβλῳ τὸ κάμπτω. V.

multumque pollet apud inferos) iam iam Chimaerae alligatum exsolvit poena, dum diceret, in multis eruditorum pecunia iuvandis eum dextre fuisse versatum. Digressi tamen a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enim vero, amice mi, multa miserandaque erat audire ac videre; nam simul & flagellorum sonitus exaudiebatur, & ploratus eorum, qui in igne torrebantur, & tormenta, & cippi, & rotae: Chimaera discerpebat, Cerberus laniando vorabat: una autem omnes puniebantur, reges, servi, satrapae, pauperes, divites, mendici; cunctosque poenitebat patratum: nonnullos agnovimus etiam conspicati, eorum de numero scilicet, qui nuper vitam finierant: illi vero prae pudore vultus tegebant, seseque avertabant: quod si forte respicerent, valde quidem servilem in modum, atque adulatorie,

ρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι
πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδόδοτο, καὶ ἀναπαύο-
μενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν κακείνα εἶδον τὰ μυ-
θώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα
Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα; καὶ τὸν γηγενῆ Τитуόν·

- 15 Ἡράκλεις ὅσος· ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. Διελ-
θόντες δὲ καὶ τούτους, εἰς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ
Ἀχερούσιον· εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ
τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη
καὶ Φῦλα διατωμένους· τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ
εὐρωτιῶντας, καὶ, ὥς Φησιν Ὀμηρος, ἀμενηνούς· τοὺς
δὲ κεαλεῖς, καὶ συνεστηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυ-
πτίῳ αὐτοὺς διὰ τὸ πολυαρκές τῆς ταριχείας. τὸ μέντοι
διαγινώσκειν ἕκαστον οὐ πᾶν τι ἦν ῥάδιον· ἅπαντες γὰρ
ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁστέων γεγυ-
ρνωμένων· πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες

2 Ἡμιτέλεια τῶν καιρῶν ἐδίδο-
το.) Τὸ ἡμισυ τῆς τιμωρίας. ὥς ἐπὶ

δασμοῦ δὲ τοῦτο προνήγκας διέχεσθαι
ὑπερβαλλούση ἡδονὴ τὴν ἀκοήν. V.

illi ipsi, qui fuerant quam putas graves, & superbi aliorum
contemptores in hac vita: at pauperibus pro dimidia parte
maiorum immunitas erat concessa; & cum interquievis-
sent, denuo poenis afficiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum male se habentem,
terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! iacebat enim
ſpatium occupans agri. His quoque praeteritis, in campum
nos inferimus Acherusium, invenimusque ibi semideos, &
heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus dis-
pertitam turbam ibi commorantem; veteres alios situque
mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios re-
centes & compactos, illosque inprimis Aegyptiorum fere
insolubiles ob conditurae durabilitatem. Quamobrem unum-
quemque dignoscere non admodum erat facile: omnes enim
plane sibi invicem fiunt similes ossibus nudatis: vix tamen

αὐτοὺς ἐγινώσκωμεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροί,
καὶ ἄσχημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ-
τοντες. ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν κειμένων,
καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ διάκενον δεδουλό-
των, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαίνοντων, ἠπόρουσαν
πρὸς ἑαυτὸν, ὥς τιτι διακρίναίμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ
καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαίακων
Βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέ-
μνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνώρισμάτων αὐτοῖς
παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπί-
γγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. Τοι- 16
γάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος
πομπῇ τινι μακρᾷ προσεικέναι, χρηγέιν δὲ καὶ δια-
τάττειν ἕκαστα ἢ Τύχῃ, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς
πομπέουσιν σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λα-
βοῦσα ἢ Τύχῃ βασιλικῶς διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπι-

3 Σκελετῶν) Ἀπεξηραμέναν. G.

permultum tempus contemplati eos noscitabamus. Iacebant
autem acervatim obscuri, ignotique, & nihil eorum, quae
apud nos pulchra videbantur, fervantes. Quin immo, mul-
tis eodem in loco sceletis iacentibus, cunctisque similibus,
qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intueren-
tur, nudosque dentes ostenderent, mecum haesitabam, quod
signo discernerem Therfiten a formoso Nireo, aut mendi-
cum Irum a Phaeacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Aga-
memnone: nihil enim amplius pristinorum indiciorum ipsis
adhaerebat, sed consimilia ossa erant, incerta, nullisque no-
tis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent. Tum
vero ista videnti videbatur mihi hominum vita pompae cu-
iusdam longae similitudinem habere; administrare vero at-
que ordinare singula fortuna, diversos ac varios pompam
ducentibus habitus attribuens: hunc enim oblatum regali

θεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν
 στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθη-
 κε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον
 καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν
 γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομ-
 πῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἑῴσα ἐς τέλος
 διαπομπεύσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα
 τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμα-
 λώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν
 τοῖς οἰκέταις πομπεύοντά, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα
 μετενέδυσε. καὶ μέχρι μὲν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχή-
 ματι· ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τῆνικ-
 αὔτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος
 τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γί-
 γνεται, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἐνιοὶ δ' ὑπ' ἀγνω-
 μοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστάσα ἡ Τύ-

cultu instruxit, tiara imposita, satellitibus additis, & capi-
 te diademate coronato: alteri servilem schemam circumde-
 dit: alium quendam formae decore ornavit: illum defor-
 mem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, for-
 mis decet componi hoc spectaculum. Saepe vero per me-
 diam pompam immutare solet nonnullorum habitus, haud
 finens ad finem usque pompae interesse, quo collocati fue-
 rant ordine: atque adeo detracto priore vestitu Croesum
 coëgit servi captivique ornatum fuscipere; Maeandrio con-
 tra, qui haecenus in pompa servis erat immixtus, Polycra-
 tis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permisit uti
 habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unus-
 quisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore,
 qualis erat ante, fit, nihil ab alio quolibet diversus. Sunt
 autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum instans

χη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων
τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ, ἀ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαν-
το, ἀποδιδόντες. Οἶμαι δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς
πολλάκις ἐωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους,
πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίο-
τε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ
αὐτός, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ
Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλί-
γον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος.
ἤδη δὲ πέρας ἔχοντας τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἑκα-
στος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ
προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβα-
τῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέ-
μνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶ-
λος Χαρικλέους Σουνιεύς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ

7 Σεμνός) Τὸ σεμνόν, τὸ ὑπερή-
φανον, ἢ ἀπλῶς σεμνόν. G.

12 Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν) Ἐμβα-
σαι καμικά ὑποδήματα μεγάλα τε

καὶ τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξειρ-
γασμένα, τοῦ πρὸς μῆζον ὕψος τὴν
χρῶσιν ἀγίου. V.

ipsis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur, quasi pro-
priis suis rebus orbat, non ea reddentes, quae ad parvum
tempus mutua sumserant. Opinor autem, eorum, qui ver-
santur in scena, saepe te vidisse tragicos actores istos, qui,
prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Pria-
mi fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo
ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam su-
stinuit, confestim servus prodire solet a poeta iussus: at fi-
nito iam dramate, cum exuerit eorum quisque auro spar-
sam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a co-
thurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Aga-
memnon Atrei filius, neque Creon Menoecei, sed Polus
Chariclis Suniensis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus

Θεογείτωνος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἔστιν, ὥς τότε μοι ὀρώντι ἔδοξεν.

- 17 ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν;

MEN. Ληρεῖς, ὦ οὗτος. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβήτητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινῶς ἐρίπτο ἐν παραβύστῳ που, λαυθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δῆμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὦ ἐταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον αὐτὸ πλέον

10 Ἐν παραβύστῳ που) Ἐν παρὰ κεχυμένῳ, σκετείνῳ, μικρῷ, ἀφ' ἑγγεί, παρὰ κεκαλυμμένῳ, λάθρα γινόμενον. V.

13 Ἐπειδ' ἂν γὰρ... ὁ Αἰακὸς) Τάχα τὸν Αἰακὸν ἐπίστανται Ἕλληνας ταῦτα διακρίνει τοῖς Νεκροῖς

τὸ τοῦ ὀνόματος ἔτυμον παραλαβόντες εἰς συνηγορίαν· βούλονται γὰρ οὖν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ἀγομαῶσθαι· ὁ συμβαῖνον ἐπὶ τοῖς ἀποχομένοις, τῷ τάφῳ παρευδὺς αὐτοὺς παραδίδωσι. V.

14 Τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδὸς)

Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

Phil. At dic mihi, quaeso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebeiū mortui?

Men. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cuius ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abiectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Aeacus admensus est suum singulis locum, (tribuit autem

παδός) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐβέασω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἑμαυτοῦ δυνατός ἦμ' ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἀτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μι- 18

Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θαπτομένων μέγιστοι πονηαῖον τόπον ἢ σκοπὸς ἐπίσχει. V.

4 Καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας) Εἰς τοὺς τὰ σάματα ταριχεύοντας αἰνιτίζεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. V.

9 Ἐδείχθη δέ μοι) Ἰσως ἐπὶ τῇ τάφῳ Φιλίππου σκυτεῖον ὑστερον συνίστη, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὅσα ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τριόδους ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο διαγιγᾶ. V.

ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Iam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapae fuerant, mendicantes ibi, & vel falsamentarios ex inopia, vel elementa prima docentes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, & alapas in caput impetas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplantur, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede refarciens attritos calceos. Multos praeterea alios videre licebat in triviis stipem petentes, Xerxes inquam, Darios & Polycrates.

Phil. Absurda narras de regibus, & parum abest, quin in-

κροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κεῖ περιέρχεται διελέγων ἅπαντας· σύνεσι δ' αὐτῷ Παλαμῆδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς Φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρούμενων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπτίως κατακείμενος ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ. τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

- 19 ΦΙΛ. Ταῦτ' ἔστι μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅτε ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

credibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes, & si quis alius sapientum?

Men. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adfunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, & si quae alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat iuxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem, & alios quosdam hominum splendorum: eos cum audit plorantes, pristinamque fortunam animo rememrantes, ridet ac delectatur; tum plurimum supinus recumbens cantat, valde aspera ac dura voce eiulatus eorum abscondens; quod illi adeo moleste patiuntur, ut consilia volunt migrandi, non ferentes Diogenem.

Phil. Ista quidem satis: sed quid erat illud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum esse adversus divites?

MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, πᾶμπόλυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προῦθεςαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθύς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν. διωκῆθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγορήτο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι 20
παρὰ τὸν βίον ἀρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα
τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, Δέδοκται τῇ βουλῇ,
καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὴν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα
αὐτῶν κολάζεσθαι, καβάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πο-

Men. Bene vero submonuisti: nescio enim quomodo, cum de eo dicere proposuisssem, longissime aberrarim ab instituto sermone. Ergo dum versabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris statim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi ius erat: tum igitur & alia sunt administrata, & denique quod ad divites spectabat negotium. Itaque cum criminum accusati essent multorum & gravium, violentiae, arrogantiae, superbiae, iniustitiae, tandem surgens aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

PSEPHISMA.

Quandoquidem multa & iniusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despiciatui habendo, visum est Senatui Populoque, ut, cum obierint, eorum corpora poenas fubeant, non secus atque

νηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, καταδύεσθαι εἰς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τούντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθάνειν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσίεως, Φυλῆς Ἀλιβαντίδος.

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμῶ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω
21 γὰρ ἐντελῆ γίγνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δέ, οὐπὲρ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρὸς με, Παῖόν τινα ἡγείται τὸν ἀριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλὸν τι γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον) ὦ τέκνον,

10 Ἐνεβριμήσατο) Ἠπειλῶσιν, ὅτι Περιφόνη χαρίζεται ἐν τῷ Ἀδῇ ἐφύβησιν. V.

13 Ἐνεκα τῷ Τειρεσίᾳ) Φασὶν

ὅτι Περιφόνη χαρίζεται ἐν τῷ Ἀδῇ Τειρεσίᾳ μὲν φρονεῖν τῶν ἄλλων ἀπάντων νεκρῶν. V.

aliorum improborum; animas autem fursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletonis F. Necysienfis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistratus, scivix plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quae lecta fuerunt. Atque haec tibi sunt acta in concione. Ego porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato, (est autem captus oculis seniculus, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuae

Φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκοντων ἑαυτοῖς· ὅτῃ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθους. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἶπε, καὶ μὴ περιίδῃς με σοῦ τυφλώτερον περιιόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ εὖς Φησὶν, Ὅ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὅψ' ἦν, ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζά- 22
τη, Φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἀπὶμεν αὐθις ἐς τὸν

fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident: at fas non est haec ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater: quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso caecior oberrem in vita. Ille enimvero, cum me seduxisset, longeque ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima est vita, & prudentissima. Quare tu, posita dementia rimandi coelestia, & fines ac principia rerum inspiciendi, despues follertes illos syllogismos, & haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus praetercurras ridendo pleraque, nec quidquam serio studio confecteris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo confitum pratum. Atque ego, etenim iam serum erat, Age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abi-

βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, Θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε· τα-
 χεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν καὶ
 δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτε-
 ρον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσ-
 περ διὰ κλειθρίας ἐσθρόν Φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱε-
 ρὸν τοῦ Τροφωνίου, καὶ κεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιω-
 τίας ταύτην οὖν ἀνιθι, καὶ εὐθύς ἔση ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.
 Ἦσθεις δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπα-
 σάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας,
 οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

3 Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου) Εἰ
 τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον,
 ἐλθρίαι, πῶς βλέπουν τῷ δακτύλῳ
 εὐδείκνυς; Καὶ τὸ μὲν παιζόμενον

τοῦτο. αἰνίττεται δέ, οἶμαι, τῇ παι-
 διᾷ, ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανέστερά
 τε καὶ ἀσαφέστερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις
 μαγτείαις χρησμοδουμένων. V.

mus iterum in vitam? Ad haec ille, bono, inquit, esto ani-
 mo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum
 ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum
 reliquis caliginosiozem, ostendensque manu pròcul obscu-
 rum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lu-
 men, Illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descen-
 dunt Boeoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Graecia.
 Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, cum diffi-
 culter admodum per angustum ostium erepfissem, nescio
 quomodo in Lebadia adsum.

Χ Α Ρ Ω Ν

Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ. **Τ**Ι γελάς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολι-
πὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παρούσαν ἡμέραν οὐ πάνυ
εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν;

ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῇ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστι τὰ ἐν
τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων
στερούμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· οὐ-
δεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν
παρὰ τοῦ Ἄδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖ-
νος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελή-
λυθα ἐς τὸ Φῶς· καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί·

11 Παρὰ τοῦ Ἄδου) Πλού-
τατος. V.

ibid. Ὁ Θέτταλος) Ὁ Πρωτε-
σίλαος. V.

C H A R O N

S I V E C O N T E M P L A N T E S .

MERCURIUS ET CHARON.

Merc. **Q**UID tu rides, Charon? quidve navicula dereli-
cta huc evasisti, ad praesentem usque diem non valde so-
litus frequentare res superas?

Char. Desideravi, Mercuri, inspicere, qualia sint, quae
versantur in vita, quaeque ibi agant homines: deinde qui-
bus privati omnes plorent, ubi deorsum venerint ad nos:
nullus enim eorum sine lacrimis traiecit. Quare postulata
ab Orco, non secus ac Thestalus ille iuvenis, ad unum
diem linquendae navis venia, escendi in lucem; mihiq[ue]
videor in te peropportune incidisse: non enim dubito, quin

ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερινοστών, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορβμεῦ ἀπέρχομαι γὰρ τε διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον εἴση εἶναι, παραδούς τῷ ζῳφῷ ἧ, ὅπερ τὸν Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε, ρίψῃ καὶ με τεταγὼς τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεοσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν.

ΧΑΡ. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ἐταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκτορος ὢν. καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνηῖσθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε ἡ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ρέγκεις ἐπὶ τοῦ κατα-

2 Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα) Ὡς ἐπι-
στάμενος σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

7 Τεταγὼς) Ὁ διατείνας καὶ
τὴν ἄλσιν καὶ ρίψας. Ἀπὸ τοῦ τάξω
σὺ τεῖνω καὶ ἔλκω, ὁ μέλλων τάξω.
ὁ παρακείμενος τίταγα· ὁ δ' αὐτὸς

ἀόριστος ἔταγον, καὶ ἡ μεταχθὲς, ὁ τα-
γὼν, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν
τίταγόν. V.

14 Πρόσκωπον εἶναι) Ἐπὶ τῇ
κῶπῃ εἶναι. V. Ἀντὶ τοῦ ἐρέττειν,
ἥτοι ἐπὶ τῇ κῶπῃ εἶναι. V.

hospitem amice ducturus sis, mecum obeundo singula mon-
strandoque, ut qui noris omnia.

Merc. Non sane vacat, Portitor: etenim propere cura-
turus supero Iovi quiddam negotioli humani: hicce vero,
quippe facilis irasci, metuo ne me cessantem vestrae ditio-
nis esse totum sinat traditum in tenebras; aut, quod Vul-
cano nuperrime fecit, me quoque proiciat pede correptum
de sacro coeli limine, ut subclaudo gressu risum & ipse
praebeam vinum ministrans.

Char. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis
in terra, idque cum sodalis sim, tecumque simul navigem
& umbras transveham. Atqui non indecorum erat, Maiiae
fili, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te an-
tliam ducere iussi, nec remis admovi: quin stertis in tran-

στρώματος ἐκταθεὶς, ὥμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων· ἢ εἴ
τινα λάλον νεκρὸν εὖροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν δια-
λέγῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτερος ὢν, τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέ-
τω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὃ Φίλτατον Ἑρμίδιον,
μὴ καταλίπῃς με· περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαν-
τα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανεέλθοιμι· ὥς ἦν με σὺ ἀΦῆς, οὐ-
δὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλον-
ται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, οὕτω θὴ καὶ γὰρ σοι πά-
λιν ἀμβλυώττω πρὸς τὸ Φῶς. ἀλλὰ δὸς, ὦ Κυλλήνιέ,
μοι ἐς αἰεὶ μεμνησομένῳ τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ὁ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστή- 2
σεταιί μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ
ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ
ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ὅποτε φίλος τις ὢν βιά-

1 Ὡμούς) Ὡς παλαιστὴν δια-
παίζει. V.

5 Περιήγησαι) Λεπτομερῶς ἐ-
πί. V.

7 Σφάλλονται) Ἀπετυγχάνουσι.
V.

12 Οὐκ ἀκόνδυλον) Κύνδυλος ὁ
ἐν τῇ συνθεῇ γρόνθος. V.

stris porrectus tu, quì humeros habes tam validos; nisi si
garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum
cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens
folus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mer-
curiole, ne me destituas: immo age, per partès, in homi-
num vita quae sint, omnia mihi demonstra, ut fructum ali-
quem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me dese-
rueris, nihil inter me & caecos intererit: quemadmodum
enim hi vacillant frustratis per lubrica vestigiis in caligine,
similiter sane & ego tibi iamdudum acie sum ad lucem he-
betata. Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori futuro
hanc gratiam.

Merc. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: iam-
que video mercedem praestiti officii praesentibus pugnis omni-
no persolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi dan-
da est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit?

ζῆται; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὧ πορβμέυ. πολλῶν γὰρ ἀν' ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καβάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκραγωγῶντα πολλοῦ τοῦ χρόνου· καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μὴδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδης, τοῦτ' ἤδη σκεπτέον.

ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὢν.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις· σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατόν ἦν, οὐκ ἀν' ἕκαμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ ἀν' ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θε-

Ergo omnia quidem ut videas singulatim & accurate, nulla arte fieri potest: multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitivum, a Iove: te sane ipsum idem impediverit, ne administres mortuale tuum munus: Plutonis imperio certe damnum attuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrificiens. Ut vero summa rerum, quae geruntur, capita spectes, id iam nunc dispiciendum est.

Char. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe hospes.

Merc. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in coelum ascendendi ius tibi foret, non laborarem; ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quoniam fas non est, te, qui cum umbris semper versaris, pedem pone-

μῖς εἰδώλοῖς αἰεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ
Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὅρος περισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῇ, ἅπερ εἶωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς 3
ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέωμεν; ὁπότεν γὰρ τὸ πνεῦμα κατα-
γίσαν πλαγία τῇ ὁδῷ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν
ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν
στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ
πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι
ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ
σὺ πράττε, ὅποσα κάλῳς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν
γε ὢν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδου-
μαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι.

ΕΡΜ. Ὅρθῳς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἶσομαι τί ποιητέον,
καῖξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἄρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπι-
τήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὀ-

7 Ὀλίγον τοῦ ποδὸς) Ποῦς λί-
γεται τὸ σχοιρίον τὸ κατέχον κάτω-
θεν τὸ ἴστίον. V.

ibid. Τῷ πνέοντι) Τῷ πνεύματι. V.

re in regia Iovis, id scilicet agendum nobis, ut montem
aliquem altum circumspiciamus.

Char. Scinne, Mercuri, quae soleam dicere vobis, quan-
do navigamus? cum enim ventus turbine impulsus in obli-
quum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
prae imperitia iubetis velum contrahere, aut laxare paulu-
lum pedem, aut obsecundare vento rapienti: ego vero vos,
ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optime scire,
quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui nunc vi-
cem gubernatoris geris, fac, quodcunque putaveris e re
esse: ego, ut vectorum est officium, silentio fedebō, per
omnia morem gerens imperanti tibi.

Merc. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri con-
veniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Cau-
casus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olym-

Lucian. Vol. III.

C

λυμπος ἐκείνοσί; καίτοι οὐ Φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδῶν· συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σέ δεῖ.

ΧΑΡ. Πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά.

ΕΡΜ. Ὀμηρος ὁ ποιητής Φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐβελῆσαι ποτε τὴν Ὀσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπᾶσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξειν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνων μὲν οὖν τῷ μεираκίῳ, ἀτασθάλω γὰρ ἦσθην, δίκας ἐτίσάτην. νῦν δέ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλευόμεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδρῶντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὥς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπὴν.

4 ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῇ, δὴ ὄντες ἀναθέρσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὀσσαν;

5 Τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο) Ὡτον καὶ Ἐφιάλτην. V.

pus iste? Atenim non incitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque confociare oportet.

Char. Impera modo: adiuvabo quod in me est.

Merc. Homerus poëta Aloeï filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Ossae, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & ascensum in coelos. Illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, poenas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem haec consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem adornamus convolutis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco accuratiorem prospectum.

Char. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extolle-re levatum Pelium aut Ossam?

ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἡ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγενεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίειν ἐκείνῳ, καὶ ταῦτα, θεοὺς ὑπάρχοντας;

ΧΑΡ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν.

ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῦν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, οὕτω ραδίως συντιθεῖς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰδότε, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἰς ὧν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας, ἀκούεις δὲ ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ πέρι, τοῦ Ἡρακλέος, ὡς διαδεξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκείνῳ τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους, ὑποβείας ἑαυτὸν τῷ Φορτίῳ;

ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθὴς ἐστι, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε.

6 Ἡκιστα ποιητικός) Οὐδαμῶς ποιητῶν ἱμπερος. V.

Merc. Quidni, Charon? an nos statuis ignaviores esse puerulis istis? idque, ubi Dii sumus.

Char. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem.

Merc. Sane; quippe literarum imperitus es, o Charon, minimeque poetica facultate praeditus: at animosus ille Homerus binorum versuum opera statim nobis aditum in coelos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas scilicet non fugit, qui polum ipsum unus fert, sustinens nos simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearit interquiescentem tantisper, dum ipse subditis humeris onus coeli gestaret.

Char. Audivi & ista: sintne vera, tu, Mercuri, poetaeque sciveritis.

ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰρ ἔνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὅσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὅσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον ὄρας, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασάμεθα; Φέρε οὖν ἀναβάς ἰδῶ, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, 5 ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. Παπαί, κάτω ἔτι ἐσμέν ἐν τῇ ὑπωρεῖᾳ τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐσίων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτάων, τὰ ἐπὶ τὰδε τοῦ Ἰστρου μόνα· κακείθεν, ἢ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς μετακινήτεια ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἶτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασάμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταρρίφθentes αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὀμήρου

Merc. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Ossam primum; uti nobis praemonstrat carmen, & architectus Homerus; dein super Ossam tremulum arboribus Pelion. Viden', quam facile simul & poetice rem perfecimus? Age igitur ascendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper accumulare deceat. Papae! infra sumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septemtrionali regione, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, Portitor, etiam Oeta, sicuti videtur; tum Parnassus super omnes imponendus.

Char. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem; deinde ne cum

οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων.

ΕΡΜ. Θάρρει' ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα μετατίθει τὴν Οἶτην' ἐπικυλινδεῖσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ, ἐπάνειμι αὐθις· εὖ ἔχει πάντα ὁρῶ ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ.

ΧΑΡ. Ὅρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μὲν κρὰν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις.

ΕΡΜ. Εὔγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ Φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηροῦ πατεῖν· εὗγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπεῖπερ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἐκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα, σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

1 Οἰκοδομητικῆς) Οἰκοδομῆς. V. *ibid.* Συντριβέντες τῶν κρανίων) Ἀττικὴ ἢ συνταξίς· τὸ δὲ κοινόν, συντριβέντες τὰ κρανία· τὰ γὰρ πρὸς πῆξιν ἢ ὀράσιν αἰτιατικῇ συντάσσεται, Ἐπαθον τὴν ψυχὴν, Συνέτριψα τὴν λήκυθον. Οὕτως οὖν καὶ

τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἴδει ἀποδοθῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, οὕτως κἀνταῦθα, συντριβέντες τῶν κρανίων. V.

ipfa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis.

Merc. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt haec omnia. Transfer Oetam: subvolvatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque huc subi.

Char. Porrigē, Mercuri, manum: haud enim in parvā istam me machinam elevas.

Merc. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: etenim non licet utrumque, & tutum, & spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evasisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, confideamus. Tu vero iam mihi in orbem circumspiciens, contuere omnia.

6 ΧΑΡ. Ὅρα γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιρρέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζοντας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς, καὶ τινὰς Φωλεοὺς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς Φωλεοὺς εἶναι νομίζεις.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παργασσὸν αὐτῇ Κασταλία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρᾷ ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾷν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτόν ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῶν· ἀκούσας γὰρ τίνος ἤσθην ἐς ὑπερβολήν.

ΕΡΜ. Τί δὲ τούτ' ἦν;

Char. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Coccyto ac Pyriphlegethonte maiores: deinde homines valde parvos, eorumque quasi lustra quaedam.

Merc. Sunt illae urbes, quas tu lustra putas.

Char. Scin' tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus.

Merc. Quid ita?

Char. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant, & qualia loquantur: uti cum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem, quaerebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus.

Merc. Quid autem illud erat?

ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπό τινος τῶν Φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὥς μᾶλλον βλέπομι, καὶ ἀκούομι.

ΕΡΜ. Ἐχ' ἀτρέμας· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, 7 καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχεὶ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπώδην λαβὼν· ἀπείδαν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν.

ΧΑΡ. Λέγε μόνον.

ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἣ πρὶν ἔπην,

Ὅφρ' εὖ γινώσκης ἡμὲν θεόν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἦδη ὁρᾷς;

Char. Ad coenam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in posterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad constitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

Merc. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi afferam, teque visu acutissimum brevi reddam, ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumpta: tu vero, simul ac pronuntiavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere.

Char. Dic modo.

Merc. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius inhaerebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? iamne liquide vides?

ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκείνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προδίδασκέ με, καὶ ἀποκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον καὶ γὰρ ἔρωμαί σε, ὡς μάθης οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου;

ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνου εἰδέναι, καὶ τῆς αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν;

ΧΑΡ. Ὅρας, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ, ὅποτε διεπάρθμευον αὐτὸν ἀποθαύοντα, πολλὰ ραψωδοῦντος ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμῶν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδων οὐ πάνυ αἰσιὸν τινα ὥσθιν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θά-

14 Τορύνην) Εἶδος ξύλου στρογγύλου· ἢ τὸ σκαμβὸν ξύλον καὶ οὐδέποτε ὀρθόν· V.

Char. Mirum in modum, ut nihil supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas, in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum?

Merc. Unde vero tibi fit, eorum quidquam ut scias, qui nauta semper remoque affixus fueris?

Char. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem! neque tamen eo minus, quando illum traiciebam fato functum, cum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occoepit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam iniecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus,

λασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκείνος ἀπήμισε τῶν ραψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλώπιν.

ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι·

8

Τίς γὰρ ὁδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἥς τε, μέγας τε,
Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

ΕΡΜ. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

3 Ἐκείνος ἀπήμισε τῶν ραψωδιῶν) Ὅτι Γελάτω ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μῦθον Ὀμηρον ἐμούντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμμησιμῶν ἀνομιμένους. V.

11 Φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου) Σταδίου ὁ τύπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου· ζ' γὰρ καὶ σ' στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τοῦτου φέρεται καὶ ἄλλα τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθῆσαι μετὰ τῶν ὀμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἥς

ὑποσάβρου τιδὸς τοῦ στόλου θνητός, ὑπεβάττα τὸ πεπονηκὸς τῆς οἰκίας τὸν στόλον πρότερον παρυσάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκέραιον ὑπεξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὃ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπὸ λελαιξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλην τινα παρατύχοι κορυφῇ μεγάλῃ, ὃν βία ζόμενος πρὸς τὴν διάστασιν, τοὺς σφῆνας μὲν ἐκπαιεῖν, αὐτὸν δὲ περισχέοντα τῇ συμπτώσει τῶν μερῶν ἀφύκτω πάγῃ θηρίων ὑπάρξει θείην. V.

tanta tempeffas subito, caligoque ingruit, ut parum abefset, quin navim nobis everteret. Tum ille naufœa correptus evomuit rhapsodiarum pleraſque cum ipſa Scylla, Charibdi & Cyclope.

Merc. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu pauca certe conſervare.

Char. At dic mihi, quaefo, quis hicce craffiſſimus eſt vir, fortis magnuſque, qui eminet ſuper alios homines capite, ac latis humeris?

Merc. Milon Crotone oriundus, athleta: plauſus ipſi dant Graeci, quod taurum ſublatus ferat per ſtadium medium.

ΧΑΡ. Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῇ, ἐπαι-
 νῶϊεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν
 ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὅποταν ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ
 τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεῖς
 τοῦ θανάτου, μηδὲ ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει;
 κατὰ ὑμῶζεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφά-
 νων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυ-
 μαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν; οἰθῶμεν ἄρα
 ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι ποτε;

ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν
 ἀκμῇ τοσαύτῃ;

ΧΑΡ. Ἐὰ τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρ-
 ἔξοντα, ὅπότ' ἂν πλέῃ· μηδὲ ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον,
 9 ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἶπε, τίς τ'
 ἄρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; οὐχ Ἕλληνα, ὡς εἴκειν
 ἀπὸ γούνα τῆς στολῆς.

Char. Et quanto iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, cum veniet ad nos, a Morte adversariorum invictissimo deiectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse.

Merc. Quì fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris vigore?

Char. Mitte istum, qui non longe post risum nobis praebiturus est, quando navigio meo vectabitur, cum ne culicem quidem, nedum taurum, sustinere poterit. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit venerabili forma vir praestans? non Graecus, ut videtur, quantum e vestitu quidem appareat.

ΕΡΜ. Κῦρος, ὃ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἐναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνά παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασεῖοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καβελὼν τὸν Κροῖσον ἀρχοὶ ἀπάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε καὶ κεῖνός ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσοῦς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγουσι;

ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙΣ. ὦ ξένη Ἀθηναῖε, εἶδες γὰρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἴτε μοι, τίνα ἢ γὰρ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι.

8 Τὴν τὸ τριπλοῦν) Ὑπακουστίον τὸ ἔχουσαν. V.

Merc. Cyrus, Charon, Cambyse filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper devicit, suamque in potestatem Babylonem redegit: nunc nihil prius existimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croeso subactō, porietur omnium.

Char. Croesus autem ubi tandem & ille est?

Merc. Eo respice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque iam Croesum conspicias in aureo lecto sedentem, cumque Solone Atheniensī confabulantem: vin' auscultemus, quidnam dicant?

Char. Lubentissime quidem.

Croes. Hospes Atheniensis, (nam vidisti divitias meas, & thesauros, quantumque nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lautissimum apparatus) dic mihi, quem dueas omnium hominum felicissimum esse.

ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἑρεῖ;

ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδέν ἀγεννές, ὦ Χάρων.

ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαιμόνες· ἐγὼ δέ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωναν ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας.

ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν οὗτος, τοὺς ἅμα πρῶτον ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν.

ΚΡΟΙΣ. Ἔστω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δέ, τίς ἂν εἴη;

ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δέ, κάθαρμα, οὐ σοι δοκῶ εὐδαιμόνων εἶναι;

ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἤν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφί-

Char. Quid ergo Solon respondebit?

Merc. Hac de re securus esto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat.

Sol. Croese, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem statuo felicissimos existisse, illos inquam sacerdotis filios.

Char. Argivae nempe inquit, qui una nuper admodum sunt mortui, postquam matrem iugo succedentes traxissent in carpento usque ad templum.

Croes. Sit ita: primas illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat?

Sol. Tellus Atheniensis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit.

Croes. Ego vero, purgan. . . hominis, non tibi videor esse felix?

Sol. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem perve-

κη τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόνως διαβιῶναι.

XAP. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκ- 11
πέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι;

ERM. Πλύνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὃν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον· Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως.

XAP. Ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει; τὸ ὑπώχρον μετ' ἐρυθήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων αἰεῖ.

ERM. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ αἰοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον.

XAP. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὃ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσκειται, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό.

13 Ἀοίδιμον) Ὑμνητόν. V.

neris vitae: mors enim exactissimus index eiufmodi rerum, & vitae ad metam usque feliciter peractae.

Char. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis; sed cymbulam postram esse censeas de talibus bene iudicandi normam. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferunt?

Merc. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem oraculorum, per quae etiam pessumabit brevi post tempore: est autem vatibus vir deditus supra modum.

Char. Illud nimirum splendidum est aurum, quod refulget subpallidum quiddam rubore tinctum? nunc enim primum vidi, quod semper audio praedicari.

Merc. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitur.

Char. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur.

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ ληστήρια, καὶ ἐπιιορκίαι, καὶ Φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δουλείαι;

ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρων; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὁβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάστου ἐκλέγων.

ΕΡΜ. Ναὶ ἄλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πλὴν ἄλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τᾶλλα.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὡχροῦ καὶ βαρέως κτήματος.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾶν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελαῖ γὰρ τοῦ Κροίσου,

12 Ἀβελτηρίαν) Μωρίαν, ἄνοισι. V.

Merc. Nescis enim, quot propterea bella existant, & infidiae, latrocinia, periuria, caedes, vincula, navigatio longinqua, mercaturae, servitutes denique.

Char. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere differt? aes enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam.

Merc. Sane: sed aes quidem abundat; eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terrae visceribus metalli foffores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla.

Char. Incredibilem quandam narras hominum dementiam; qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderosae.

Merc. At Solon quidem ille, Charon, eius amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, & iactabun-

καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖν,
ἔρεσθαι τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἷε γὰρ τι δεῖσθαι τῶν 12
πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον;

ΚΡΟΙΣ. Νῆ Δί· οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς
ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἷε τὸν θεὸν ἀποφαίνειν,
εἰ κτήσαιο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς;

ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ
οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεή-
σαι αὐτοὺς, ἣν ἐπιθυμήσωσι.

ΚΡΟΙΣ. Ποῦ γὰρ τοσούτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος
παρ' ἡμῖν;

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ;

ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάνυ τι.

dam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quae-
rere quidpiam vult: auscultemus ergo.

Sol. Dic mihi, Croese, numnam putas opus habere la-
teribus istis Pythium?

Croes. Ita per Iovem: non enim est illi Delphis dona-
rium tale ullum dedicatum.

Sol. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum,
si possideat in ceteris etiam lateres aureos?

Croes. Quidni putem?

Sol. Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in coe-
lo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit
petendum, si desiderarint.

Croes. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?

Sol. Quaeso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

Croes. Non fane multum.

ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε.

ΚΡΟΙΣ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου;

ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σώζόμενοι πρὸς αὐτῶν;

ΚΡΟΙΣ. Οἱ σώζοντες δηλαδὴ.

ΣΟΛ. Ἄρ' οὖν, ἦν Κύρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε;

ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλαδὴ.

ΣΟΛ. Καὶ εἵγε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἷχοιτό ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος.

ΚΡΟΙΣ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε.

ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαίνη δ' οὖν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

Sol. Potioris ergo metalli indigetis.

Croes. At quomodo praeestet ferrum auro?

Sol. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit.

Croes. Roga modo, Solon.

Sol. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur?

Croes. Qui servant videlicet.

Sol. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium?

Croes. Ferrum utique.

Sol. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Perfidem captivum.

Croes. Di meliora, mi homo.

Sol. Absit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro melius esse ferrum fateri,

ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ Θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐτῷ ἀνακαλεῖν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀναβῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτῆμα, καὶ ἔρμαιον ἔση ἀνατεθεικῶς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ Θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ἀεὶ σύ μου τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, καὶ Φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρεi ὁ Λύδης, ὦ Χάρων, τὴν παρρησίαν, 13 καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσων, τὰ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὕστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἀλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθῆς

6 Καὶ ἔρμαιον) Ἑρμαιοὺς τὸ εὖρημα προπαροξυτόνως. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προπερισπάται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμῆος ἐστὶ, καὶ Ἑρμῆος ἐκθλίψει τοῦ 1, ἀλλ' οὐ Ἑρμῆος. V.

Croes. Quid? num igitur Apollini me iubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere?

Sol. Is ne ferro quidem opus habebit: at tu, five aes, five aurum confecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac praedam facilem cedat, dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices.

Croes. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

Merc. Non fert Lydus, ὁ Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post redibit Solonis, cum tempus aderit, ut captus in rogam Cyri iussu imponatur. Etenim audiavi ex Clothone nuper prae-

Lucian. Vol. III.

D

πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἐκάστῳ ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταύτ' ἐγγράπτο, Κροῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνησὶ τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσαν;

XAP. Νῆ Δία.

ERM. Τώμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη ἐς ἄσκον ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκείνός ἐστιν. οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τε Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν.

XAP. ὦ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν οὕτως ὑπερβρονδούντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὥς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἄσκῳ αἵματος;

14 Ἐκείνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὃ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα

17 Ἐφεστρίδα) Διπλοῖδα. V.

legente, quae cuique forent fato decreta: in quibus & haec erant consignata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse. Viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo investam?

Char. Ita fane.

Merc. Illa Tomyris est, quae caput Cyri praecisum in utrem iniiciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri iuvenem? iste Cambyfes est, regnabitque post patrem: is rebus undiquaque male gestis in Libya, & Aethiopia, tandem mente captus interibit, postquam occiderit Apin.

Char. O multam ridendi materiem! At nunc quis eos aspicere sustineat tanto fastu elatos? aut quis in animum inducat, paulo post hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre sanguinis? Verum quis ille est, Mercuri, qui

ἐμπεπορημένος, ὃ τὸ διάδημα, ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγικος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθῦν ἀνατεμὼν Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ βασιλεὺς δὲ τις εὐχεται εἶναι;

ERM. Εὐγε παρωδεῖς, ᾧ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὄρας τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτός, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθῆσεται, ἄβλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθῆς ἐπήκουσα.

XAR. Εὐγε, ᾧ Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ᾧ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαίρεσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσοῦμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μῆτε πορφυρίδα, μῆτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσὴν κομίζοντας.

4 Εὐγε παρωδεῖς) Καλῶς γε ἄλλαν ἄδεις ᾠδὴν. V.

purpureum amiculum fibula substrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in insula circumflua? regem plane videtur prae se ferre.

Merc. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari servo Maeandrio proditus Oroetae Satrapae in crucem agetur miser, eiectus fortunae omnibus in puncto temporis: etenim haec quoque ex Clotho percepi.

Char. Eugē! Clotho! fortiter & ipsos, optima, & capita praecide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo, singulos agnoscens nudos in cymbula, nec purpuream vestem, neque tiaram, nec ornatum aureum secum ferentes.

15 EPM. Καὶ τὰ μὲν τούτων ᾧδε ἔξει. τὴν δὲ πληθὺν, ᾧ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτούντας;

ΧΑΡ. Ὅρῳ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμῆνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δὲ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδέεστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τ' ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσίν;

EPM. Ἐλπίδες, ᾧ Χάρων, καὶ δέγματα, καὶ ἀνοίαι, καὶ ἡδοναί, καὶ Φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μῖση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, καὶ συμπολιτεύεται γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες,

1 Τὴν δὲ πληθὺν, ᾧ Χάρων, ὁρᾷ) Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτούντας. V.

Merc. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit fors. Multitudinem autem, Charon, istam vides, navigantes, bellantes, in iudiciis versantes, agros colentes, foenus exercen-
tes, stipem petentes?

Char. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perfimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quendam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt feruntque imbecillioribus. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt?

Merc. Spes, Charon, & metus, & amentiae, voluptates, avaritia, irae, odia, atque eiusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest immixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, inscitia,

ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὅπότε ἂν μάλιστα οἴηται τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηρνότας αὐτοὺς ἀπολιπούσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πᾶσχοντα ὄρας ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατόψει καὶ Μοίρας 16
 ἄνω ἐπικλωθούσας ἐκάστω τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἡρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὄρας καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἑκάστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων;

XAP. Ὅρῳ πάνυ λεπτὸν ἐκάστω νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ.

ERM. Εἰκότως, ὥς πορβμεῦ· εἴμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομήσαι γε τούτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ἢ μικρότερον τὸ κῆμα· ἐκείνῳ δὲ αὖ τούτου· τοιόνδε γάρ τι ἢ ἐπιπλοκή

perplexa haesitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hae vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas; avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalus vides accidere apud inferos ab aqua fugiente. Quod si aciem intenderis, conspicias etiam Parcas stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videntur quasi araneorum fila quaedam in singulos a fufis demissa?

Char. Cerno tenuissimum unicuique licium additum, implexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.

Merc. Et iure quidem, Portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hereditatem adeat eius, cuius brevius sit filum; isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus implexus significat. Per-

ῥαῖς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὗτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπέσων, ἀπορραγέτος τοῦ λίνου, ἐπειδὴν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βαρὺς, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση, ἀψοφῇ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος.

ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

- 17 ΕΡΜ. Καὶ μὴ οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων εἶχθαι, ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοὶ, ὡς ῥαῖς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ Φόβαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ ληστήρια, καὶ κώνεαι, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐστ' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι,

spicis tamen a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum attractus sublimis apparet; at paulo post praecipitatus, abrupto lino, quando non amplius oneri sustinendo sufficeret, magnum edet sonitum: hic autem paululum modo a terra levatus, etiam si ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic ut a vicinis vix casus eius exaudiat.

Char. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

Merc. Immo vero ne verbis quidem consequi possis, prout dignum est, quanto sint risu excipienda, Charon: maxime si spectes eorum contentissima studia, & quod inter medias spes intereant correpti ab optima Morte. Eius autem sunt nuntii ministrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum affectus, gladii, latrocinia, cicutaes potiones, iudices, tyranni. Horum ipsis nihil in mentem plane subit, dum felices agunt: simulatque offenderint,

πολὺ τὸ ὄττοτοϊ, καὶ αἰ αἰ, καὶ ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνεόουν, ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίαςιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον, καὶ ἥττον ἠνιῶντο ἀπαθανόντες. νῦν δ' ἐς αἰεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὴν ἐπιστάς ὁ ὑπηρετὴς καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ θόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, αὐ ποτε προσδοκῆσαντες ἀποσπασθῆσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποίήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος αὐτῷ ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὲν δὲ δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνή, καὶ φίλους διὰ τούτα ἐστιῶν, καὶ τὸν ὄνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἡπίστατο,

6 Χρῆσθαι). Χρήσασθαι. V.

mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei mihi. Quod si statim ab initio secum cogitassent, tum se esse mortales, tum, pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione instituta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super terram relictis, vixissent sane sapientius, minusque doloris morientes cepissent: nunc autem perpetuo cum se sperent utrosque esse rebus praesentibus, ubi praesto fuerit minister, citaveritque & duxerit vinculis impeditos febris tabisque, indignantur se abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui domum gnaviter aedificat, operariosque urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum imposito testamento, decessurum, heredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne semel quidem ipse miser coenaverit? Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepererit, ideoque amicos prolixè accipit nominalia celebrans,

ὡς ἐπτάτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήσκει, ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδί ἐκείνῳ ὄρᾳ, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δέ, τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὄρᾳ, οὐδὲ οἶδεν ἅφ' οἷας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γάρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένους ὄρας, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγειρόντας τὰ χρήματα, εἴτα, πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

- 18 ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, οὗ στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν.

ΕΡΜ. Ἦν γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδη τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ ὡς Φῆς ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς, Φόβους, καὶ ταραχάς,

9 Ἀγγέλων) Ἐπίονται. V. ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

si sciret septennem puerum esse obituum, num tibi videtur laetaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii sorte contempletur, athletae patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exsequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Iam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui liceat, citantur ab iis, quos modo dixi, imminentibus nuntiis & ministris.

Char. Haec omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in cursu vitae, quidve sit illud, quo privati indignantur.

Merc. Porro si quis reges eorum intueatur, qui esse felicissimi censentur, praeter instabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura iucundis ingrata inveniet ipsis ad-

καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλάς, καὶ ὀργάς, καὶ κολακείας·
τούτοις γὰρ ἅπαντες ζύνεισιν. ἐὼ πένθη, καὶ νόσους, καὶ
πάθη, ἐξ ἰστοιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ
τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιω-
τῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ὥ τινι ἐοί- 19
κέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν.
ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνοῦ τινι
καταρράπτοντι ἀνισταμένας; τὰς Φυσαλλίδας λέγω,
ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες
μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἰδ'·
ἐπὶ πλεόν διαρκοῦσι· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλ-
λων αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται·
εἴτα μέντοι καί κειναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε· οὐ γὰρ
οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος.
ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφουσημένοι, οἱ μὲν μείζους,

8 Πομφόλυγας ἐν ὕδατι) Ἄγαν εὐφυὲς παράδειγμα. V.

esse, timores, perturbationes, odia, insidias, iras, adula-
tiones: in his enim malis omnes versantur. Mitto luctus,
morbos, affectiones, quae scilicet in eos aequali iure at-
que in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum
istorum conditio misera est atque aerumnosa, exputare
commodum, qualis privatorum sit hominum.

Char. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei si-
miles mihi visi fuerint homines, eorumque universa vita. Tu
sane bullas aliquando in aqua spectasti sub scatebra violenter
praecipitante exsistentes; bullas istas inquam inflatas, unde
cogitur spuma: earum quaedam parvae, quae statim disruptae
solent extinguere; aliae diutius perdurant, accedentibusque
aliis mirifice inflatae maximum in tumorem excrescunt: nec
tamen & ipsae non tandem ruptae dilabuntur; haud enim
aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spi-
ritu quodam intumuerunt, hi maiores, illi minores: & non-

εἶδ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύ-
μορον τὸ Φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο.
πᾶσι δ' οὖν ἀπορραγῆναι ἀναγκαῖον.

ERM. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὀμήρου εἴκασας, ὦ Χά-
ρων, ὃς Φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

- 20 XAP. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὅρας οἷα ποιού-
σι, καὶ ὡς Φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι,
καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα
καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσει, ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν
παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀνα-
βοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν
τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰεὶ τὸν Θάνατον πρὸ ὀφθαλ-
μῶν ἔχοντας, λέγων, ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ
ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε·
οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδίδιον ἐστίν, οὐδ' ἂν ἀπάγοι

nulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem
inflationem; alii, simulatque coaluerint, deficient: verum-
tamen omnibus bullae modo ruptis interire necesse est.

Merc. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, compa-
rationem instituiſti, quam Homerus, qui cum foliis genus
hominum confert.

Char. Eiusmodi cum ſint, Mercuri, vides, qualia deſignent,
quamque ambitioſa contentione inter ſe de magiſtratibus,
honoribus & poſſeſſionibus decertent; quibus tamen omni-
bus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo ha-
bentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto ſumus,
quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos,
ut abſtineant ſe a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut
ſemper mortem ſibi ante oculos habeant poſitam, ſic eos
compellans: Inepti, quid ſtudium iſtis in rebus abutimini?
deſinite fatigari, non enim in perpetuum vivetis: nihil eo-
rum, quae in terris maximi ſunt, ſempiternum eſt; nihil

τις αὐτῶν τι ζῆν αὐτῶ ἀποθανών' ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν
 γυμνὸν οἴχασθαι τὴν οἰκίαν δέ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ
 χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δε-
 σπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοή-
 σαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶε μέγα ὠφελήσῃναι τὸν βίον,
 καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄ- 21
 γνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνω
 ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὧτα. τοσούτω κηρῶ ἔβυσαν
 αὐτὰ, οἷον περ' Ὀδυσσεὺς τοὺς ἐταίρους ἔδρασε δέει τῆς
 Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκού-
 σαι, ἢν καὶ σὺ κεκραγὼς διαρραγῇς; ὅπερ γὰρ παρ'
 ὑμῶν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται.
 πλὴν ἄλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν
 κηρὸν εἰς τὰ ὧτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅξυ δε-
 δορκότες εἰς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἳά ἐστιν.

inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem ne-
 cesse est nudum abire; domum vero, agrum, quidquid est
 auri, aliorum ex aliis esse, & mutare dominos. Haec atque
 eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inclamem, non tu
 censeres magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque
 multo fore prudentiores?

Μετ. Mi Charon, nescis, quam ipsos ignorantia & frau-
 dulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem per-
 forari queant aures: tanta cerae copia eas obstruxerunt,
 quemadmodum Ulysses fecit fociis, metuens ne Sirenas au-
 fultarent. Quae ergo spes est, illi ut audire possint, etiam si
 tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe pot-
 est, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pau-
 ci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes se-
 cuti, acie mentis ad pervidendas cognoscendasque res hu-
 manas plane singulari.

XAP. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν;

ERM. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ἃ ἴσασιν.
ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι
τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐ-
τοῖς, ἀλλὰ δηλοὶ εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλευόντες παρ' ὑ-
μᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐ-
τῶν τὰς ἀμαθίας.

XAP. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν,
ὦ Ἑρμῇ.

ERM. Ἰκανοὶ καὶ οὗτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

22 XAP. Ἐν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ μοι δεῖ-
ξας αὐτὸ ἐντελῇ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποιηκώς, τὰς ἀπο-
θήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι.

ERM. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους
καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκείνας
τὰ χῶματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας;
8 ὦ γεννάδα) ὦ γενναῖε καὶ εὐγενέστατε. V.

Char. Quin illis igitur inclamo.

Merc. Supervacuum fuerit, ad eos si dicas, quae nove-
runt: vident, ut seducti a vulgo hominum derident, quidquid
agitur, nulla ex parte probant? immo vero non obscure
patefaciunt, se aufugere iam conari ad vos ex vita; eo ma-
gis, quod odio sint, dum redarguunt istorum inficitias.

Char. Euge, generosa pectora! verum valde sunt pauci,
Mercuri.

Merc. Et hi sufficiunt. Sed iam descendamus.

Char. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri:
id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas de-
monstrandi beneficium absolveris: scilicet conditoria cada-
verum, ubi ea sepeliunt, ut spectem.

Merc. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vo-
cant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt,
aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque & pyrami-

ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χρίουσι μύρω; οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πελυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὥς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχεουσιν;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾧδου πεπιστεύκασι; δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὥς οἶόν τε περιπετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνους ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καίτοι γελοιὸς εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὅσημέραι κατάγοντι αὐτοὺς. οἷσθ' οὖν, εἰ δύναιτ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπασχον, οὐκ ὀλίγα πράγματ'.

des? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus.

Char. Quid autem illi coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo prae tumulis exstructo, & scrobe quadam effossa, comburunt sumtuosas istas coenas, atque in foveas vinum mulsumque, quantum coniectare licet, invergunt.

Merc. Equidem, o Portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio, animas sursum emissas ab inferis coenare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de scrobe mulsum.

Char. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt aridissima? ridiculus enimvero sum, haec tibi si dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime nosti, possintne remeare, ubi semel terram subierunt. Illud enimvero mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane risu dignum ac-

ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὐ-
 θὶς ἀνάγειν πιομένους. ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδό-
 τες ἡλίκοις ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων
 πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστὶ καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλλα-
 χε τύμβου,

Ἐν δ' ἰῷ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.

Θερσίτῃ δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκρῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,

Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

- 23 EPM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς.
 ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ
 Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον
 μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν
 τῷ Ροιτείῳ.

cideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed
 insuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementia!
 inanissimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium
 intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia,
 qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse si-
 mili modo & qui tumulo careat, & qui sepulcrum fuerit
 fortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regeni-
 que Agamemnonem; Thersitae parem Thetidis filium, pul-
 chra coma conspicuae: omnes namque perinde umbrarum
 sunt infirmæ calvariae, nudi aridique per florentem aspho-
 delo campum.

Merc. Hercules, quam large nobis Homeri versus inge-
 ris! Sed quandoquidem me commonefecisti, volo tibi mon-
 strare Achillis sepulcrum: viden' mari prope adiacens? Si-
 geum est illud Troïcum; e regione autem situs est Ajax in
 Rhoeteo.

ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἅς κάτω ἀκούομεν τὴν Νῖνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτὴν. πολλοὺς γοῦν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μὴδὲ νεωλκῆσαι, μὴδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον.

ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴπης ὅπου πότε ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκῆνας δὲ, καὶ Κλεωνάς, αἰσχύνομαι δεῖξάί σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὀμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὐταί. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παραδοξότερον,

15 Τεθνήκασι) Τεθνήκσι. V.

Char. Non ingentia sunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes insignes monstra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae, ipsamque Ilion: multos equidem inde memini me traiecisse, adeo ut decem integris annis nec subducere, neque ventis exponere licuerit scapham.

Merc. Ninus iam, Portitor, interiit, neque ullum vestigium amplius est eius reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornata, quae magno moenium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non diu post quaeretur, haud secus ac Ninus. Mycenae Cleonaeque pudet me monstrare tibi: offocabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totae sunt mortuae: moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes;

καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφος ἐν Ἀργεὶ
ἔτι καταλείπεται.

ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομά-
των, Ἴλιον ἱήν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμεναι Κλεω-
24 ναί. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες
ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους Φονεύουσιν;

ΕΡΜ. Ἀργεῖους ὄρᾱς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμο-
νίους, καὶ τὸν ἡμιβνήτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην,
τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι.

ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῇ, ὁ πόλεμος;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

ΧΑΡ. Ὡς τῆς ἀνοίας, οἷγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλην
τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγῃς αὖ
ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδῖον
τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων
τὸ τρόπαιον ἀνασπᾶσαντες τῷ ἀρότρῳ.

quodque mirabilius, fluvii integri: itaque ne alveus qui-
dem Inachi Argis amplius supereft.

Char. Papae, quae laudes, Homere! qui nomen splendor!
Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleonae nitide conditae.
Sed, quod sine sermonis instituti fraude fiat, quinam isti sunt
belligerantes, aut cuius rei causa sese invicem obtruncant?

Merc. Argivos cernis, Charon, & Lacedaemonios, illum-
que semianimem imperatorem Othryaden, qui inscribit tro-
paeum suo sanguine.

Char. Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est ortum?

Merc. Pro illo ipso campo, in quo pugna confertur.

Char. O insignem dementiam! scilicet ignorant, se, licet vel
totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen
unius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse: campum au-
tem illum alii atque alii usque colent, ac saepe funditus illud
tropaeum eruent aratro.

ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὖτις τὰ ὄρη, ἀπαλλασσώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθεῖν· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν.

ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης αἰεὶ ἀναγεγράφη. ἀνάμην δέ τι διὰ σέ τῆς ἀποδημίας. οἶά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα; βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἐκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δέ, οὐδεὶς λόγος.

5 Ἀναγεγράφη) Φατορῶς γεγράφη. V.

Merc. Haec quidem ira fient: nos vero, ubi iam descenderimus, suisque montes sedibus repofuerimus, discedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, cum adventabo tibi mortuos deducens.

Char. Bene de me meritis es, Mercuri: ego semper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia sunt hominum infaustorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombae, proelia: Charontis vero nulla habetur ratio.

Π Ε Ρ Ι Θ Υ Σ Ι Ω Ν.

1 **A** MEN γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσβάοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὐχονται, καὶ ἃ γινώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω κατηφής ἐστι, καὶ λευπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν ὀρωμένων. καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελαῖν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρή καλεῖν, ἢ τοῦναντίον θεοῖς ἐχθροὺς, καὶ κακοδαίμονας, οἵ γε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδῆες, καὶ κολακευόμενον ἡδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικά

1 ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ) Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων· τὸ γὰρ θεῖον οὐ δέεται θυσιῶν. Οὐκ ἐστὶ δὲ διάλογος· ὅλον γὰρ τὴν λόγον ἅς ἐξ ἰδίου προσφέρει προσάπου· ὁ δὲ διάλογος πρὸς ἅπαντα ἔχει διάφορα διαλεγόμενα πρὸς ἄλληλα. V.

3 Προσβάοις) Πρόσδος τὸ κέρδος, καὶ ἡ πανηγυρίς, πρὸς ἣν οὐκ ὀλίγοι οὐδέουσιν. G.

12 Τὰ γοῦν Αἰτωλικά πάθῃ) Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν Οἰνεύς· οὗτος θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτεμιν ἐπιλάθετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπίλυτε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις

DE SACRIFICIIS.

IN sacrificiis quae perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quae porro petunt, quae optant, quae de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum, quae fiunt, perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piofne praedicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum, & ob id ipsum infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Aeto-

πάβη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφοράς, καὶ τοὺς τοσούτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα Φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιούσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερέων διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιούσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἷας ἐορτῆς ἀπολειφθῆσεται. Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ- 2 εὐδαίμονας εἶποι τις ἂν, εἶγε ἀπομνημονεῦοι τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἐστίασαντες,

πολλὰ ἀνεΐλεν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνθρώπων. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. V.

2 Καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν) Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπρον πῦρ· καὶ ἔμαθεν, ὡς τοσούτον χρόνον ζήσει Μελεάγρος, ὅσον ἡ λαμπρὴς ἄπτειται. Ὅτε οὖν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελεάγρος τῆς Ἀταλάντης ἱερὸν αὐτῇ τὰ νικητήρια δίδωκεν. Ὡργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας, οἱ σὺν αὐτῇ

τὸν κάπρον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν, καὶ ἔσχον πόλεμον πρὸς Μελεάγρον. ἀνεΐλεν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελεάγρος· καὶ ἐργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἔσβεσε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελεάγρος. V.

8 Σχετλιάζουσιν) Δυσχεραίνουσιν, ἀγανακτοῦσαν. V.

11 Ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως) Ὁ γὰρ Ὀμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπιδήμουν εἰς Αἰθιοπίαν, καὶ κατ' εἰστιάθη ἡμέρας ἑβ. V.

licos illos casus, & calamitates Calydoniorum, & tot caedes, & illam Meleagri tabem, universa haec opera aiunt esse Dianae, aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde in *animum illius* descendit, quod sacificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in coelo solam tunc *relictam*, reliquis Diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi cendum sit. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Iuppiter, quam in *ipso* Homeri poëteos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reli-

καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους Θεούς. οὕτως οὐδὲν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοϊδίου· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἐκατόμβης· τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον, ταύρων ἑνέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρβένου βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ Ἐκάβη τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηναῖς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρούνοος, καὶ στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὄνια. Ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφός, ἐπειδὴ ἄπρακτος ἀπῆει παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἂν καὶ προδανεῖσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαυτεῖ τὴν

6 Ταύρων ἑνέα) Ὁ γὰρ Νίσταρ ἀπὸ τῆς Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον ἑνέα βοῶν θυσίαν τῇ Ποσειδῶνι

ἔθυσεν, ὡς λέγει οὗτος· ὁ γὰρ Ὁμῆρος εἶπεν ἑντάκις ἑνέα. V. 11 Ὡς) Πράσιμα. V.

quos etiam Deos, tanquam umbras secum adduceret. Adeo eorum, quae faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alius ut salvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat traicere, virgine regia redimendum est. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur, bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Coniicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture adeo, apud ipsos esse venalia. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex, & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expostulat cum Apolline, apud quem in foenore collocasset gratiam, & vicem re-

ἀμοιβὴν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε.
 * Ἀπολλων, ἐγὼ μὲν σου τὸν νεῶν, τέως ἀστεφάνωτον ὄν-
 τα, πολλάκις ἔστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύ-
 ρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν· σὺ δ' ἀμελεῖς
 μου τοιαῦτα πεπονθὸς, καὶ παρ' οὐδὲν τίθειςαι τὸν εὐερ-
 γέτην. τοιγαροῦν οὕτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λό-
 γων, ὥστε ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυ-
 σταθμοῦ καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς
 Ἀχαιοὺς αὐταῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν. Ἐπεὶ δ' ἄπαξ τοῦ
 Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βούλομαι καὶ ἄλλα εἰπεῖν, ἃ
 περὶ αὐτοῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα
 περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ τοῦ Ὑακίνθου τὸν
 Φόνον, οὐδὲ τῆς Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ κα-
 ταδικασθεῖς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, κἄξο-
 στρακισθεῖς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατεπέμφθη εἰς

7 Ὑπὲρ τοῦ ναυσταθμοῦ) Ναύ-
 σταθμον, τὸν λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυ-
 τικός στρατός ναυσταθμός καλεῖ-

ται. V.

14 Κἄξοστρακισθεῖς) Ἐξορι-
 σθεῖς. V.

poscit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem, Apo-
 llo optime, aedem tuam, coronarum honore ad eum diem
 carentem, faepe coronavi, totque tibi taurorum caprarum-
 que femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me
 talia passum, nulloque numero habes optime de te meri-
 tum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei obiecit, ut
 sagittis correptis infelloque editiore prope navium stationem
 loco, pestilentiae telis ipsos cum mulis canibusque Achi-
 vos configeret. Cum vero semel in Apollinis incidi mentio-
 nem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homi-
 nes commemorant, non quam invenustus amator fuerit,
 nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne aspernata illum
 fuerit; sed quod iudicio damnatus ob Cyclopes interfectos,
 testarumque suffragio de coelo in terram eiectus, humana

γῆν, ἀνθρώπινῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐθήτευ-
 σεν ἐν Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ
 Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μὲν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ
 τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφοτέροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας,
 καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν
 ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγῆος, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐ-
 5 τοῖς πλεόν ἢ τριάκοντά, Φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς. Ἡ
 γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν,
 καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περὶ τε Ἡφαίστου, καὶ Προ-
 μηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ρέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τοῦ
 Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας
 συνωδοὺς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἐνθεοὶ γενομένοι,
 ὡς τὸ εἰκὸς, ἀδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχι-
 στα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν
 αὐτῷ, καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέ-
 στης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείς ὑπὸ τῆς Ρέας ὑποβαλ-
 λομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθεῖς, ὑπ' αἰγὸς

conditione atque forte uti iussus est. Est vero etiam, cum
 servili ministerio, in Theffalia apud Admetum, & apud Lao-
 medontem in Phrygia, functus est: apud hunc quidem non
 ipse solus, sed cum Neptuno, lateribus ducendis ambo, &
 muris struendis operam locantes ob inopiam, & ne inte-
 gram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea de-
 beret illis, aiunt, triginta amplius drachmas Troicas. Num-
 quid enim talia non magnifice narrant de Diis poëtae, &
 multum hisce diviniора, de Vulcano, & Prometheo, & Sa-
 turno & Rheae, totaque paene Iovis familia? Et haec faciunt,
 invocatis in principio versuum Musis cantus adiutricibus,
 quarum afflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Satur-
 nus exsecto statim Coelo patre in illo imperaverit, suos-
 que natos devoraverit, ut Argivus Thyestes: ut deinde Iup-
 piter, furto subücientis lapidem Rheae, in Creta expositus

ἀνεντράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κύρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἴτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγνημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους· ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανὸν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίοις δὲ καὶ νόθους ἐκ τοῦ θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ αἰετὸς, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνην δὲ τὴν Ἀθηναίαν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ φασιν ἐκ τῆς μητρὸς εἶναι καομένης, ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ

4 Ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν) Καμβύσης ὁ Κύρου τοῦ Περσῶν ἐρασθεὶς τῆς ἀδελφῆς Ἀτόσσης εἰρετο τοὺς βασιλεῖς δικαστὰς, εἴ τις ἔστι νόμος κελεύων τὸν βουλούμενον ἀδελφεῇ ξυνοικεῖν. Οἱ δὲ ἀπεκρί-

ναντο, νόμον μηδὲνα εἶναι, δὲ κελεύει ἀδελφὸν ξυνοικεῖν· ἄλλοι μὲν τοι νόμον ἐξευρηκέναι, δὲ διεσπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὃ ἂν βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἔγνημε τὴν ἀδελφὴν.

& a capra nutritus fit, quemadmodum nempe Telephus a cerva, & a cane Cyrus superior: ut deinde expulso patre, & in carcerem coniecto, imperium ipse tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Iunonem germanam suam, ex Persarum hoc quidem Assyriorumque legibus: amator vero maximus fit, & effusus solutusque in Venerem, facile coelum liberis ut compleverit; quorum alios ex sui fastigii matribus, alios vero nothos atque hybridas ex mortali ac terrestri genere creaverit, cum nunc aurum generosus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipso Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse capite Minervam ut genuerit, intra ipsum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum, in suo

- Φέρων κατάρυξε, κατὰ ἐξέτερε, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης.
- 6 Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ἄδουσιν, ἀνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὀμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἡφαιστον, οὐ μάλα εὐτυχῇ τούτον, ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὲ καμινευτήν, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τῷ πόθε³ χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὅποτε ἔρριψεν ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ καὶ εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιῶντες ἔτι Φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν ἡμῶν ὁ Ἡφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἡφαιστοῦ μέτρια τὸν δὲ Προμηθεά τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν Φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ τούτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν αἰετὸν αὐτῷ παρακα-
7 ταστήσας τὸ ἥπαρ ὅσημέραι κολάψοντα. Οὗτος μὲν οὖν

3 Ὑπηνέμιον) Ὑπνέμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μιξίας. V.

ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore excucit. Similia vero hisce etiam de Iunone canunt, sine viri consuetudine eam peperisse filium Vulcanum, quasi auram conceptum, non nimis illum beatum, sed sordidum opificem, fabrum aerarium, igne adustum, in fumo viventem semper favilla oppletum, qui camino adstet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex casu, cum de coelo proiectus a Iove esset: & nisi (bonum factum!) Lemni, cum ita praeceps ferretur, illum excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille praecipitatus de turri Aetnanax. Quamquam Vulcani ista tolerabilia: Prometheo vero, quis ignorat, quae acciderint ea causa, quod supra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Iuppiter Caucaſo monti tanquam cruci affixit, aquila apposita, quae iecur viri quotidie rostro tunderet. Hic

ἔξετέλεσε τὴν καταδίκην. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γράυς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος οὔσα, καὶ τοσούτων μῆτρ' ὤρων, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα· καὶ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμῖωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Φέρε δὲ 8 ἤδη ταύτων ἀφέμενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανόν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδόν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστὶ τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὀμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένην, ὥς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἀστραὶ διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. ἐσιόν-

poenas igitur persolvit. Rheam vero (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quae anus licet, & effoeta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, iuncta leonibus rheda tollat, eumque talem, qui iam nec utilis illi esse possit? Quae cum ita sint, quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunae de media saepe via ad suum descendenti Endymionem. Age vero iam his relictis sermonibus in ipsum ascendamus coelum, poeta- rum licentia eadem, qua Homerus Hesiodusque, via euecti, videamusque, quomodo coelestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paulum etiam superiora sublato capite intropexerit, vel plane in dorsum & terga convexa evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique &

τι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὠραι. πωλοῦσι γάρ·
 ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ
 ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἐξῆς δὲ τοῦ Ἡφαιστού τὸ χαλ-
 κεῖον ἀνάμεστον ἀπάσης τέχνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν
 οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασιλεία· ταῦτα πάντως περι-
 9 καλλῇ τοῦ Ἡφαιστού κατασκευάσαντος. Οἱ δὲ θεοὶ
 παρ' Ἰνὸν καθήμενοι, (πρέπει γάρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα
 μεγαλῆγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ
 περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἶποθεν ὄψονται πῦρ ἀν-
 απτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλισσομένην περὶ
 καπνῶ. καὶ μὲν θύη τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχη-
 νότες τῷ καπνῶ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσ-
 χέομενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὥσι, νέκταρ
 καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι
 συνεισιτῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάν-
 ταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν

folum aureum. Ad primum ingressum Horae habitant, ian-
 trices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Iovis ac nun-
 tii: deinde aeraria Vulcani officina omni artis instrumento
 plena; tum Deorum domus, & ipsa Iovis regia. Pulcher-
 rima ista undique a Vulcano fabricata. Confedere Dii (de-
 cet enim, puto, superna illa ingressum magnifice etiam di-
 cere) circa Iovem & in terram despiciunt, ubique oculos
 cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut
 surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epu-
 lantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus affu-
 sum, muscarum instar haurientes; domi vero si coenant,
 nectar & ambrosia illorum sunt epulae. Olim quidem ho-
 mines etiam ad convivium & comestationem illorum ad-
 hibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores
 Dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem poenas

ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ θνητῶν γένει καὶ ἀπόρρητος ὁ οὐρανός. Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν 10 καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῶδα τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέβησαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφῆμισαν ἐκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δῆλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηναῖν· μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος· καὶ ὁ Μυγδόνιος τὴν Ῥέαν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρήτες οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἡπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βροντᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τᾶλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεώς, παρὰ Κρήσιν τεθαμμένος. Ἐπειτα 11

4 Θρησκείας) Λατρίας. V.

ad hunc diem luunt, ceterum inaccessible fuit ab illo tempore mortalium generi coelum atque interdictum. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse iusserunt aves, & suas unicuique plantas Deo assignarunt: deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Minervam vero Atheniensis: (testatur enim ipso suo nomine *Graeco* illam coniunctionem;) Iunonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius: rursus Cretenses non natum modo apud se, neque nutritum modo Iovem praedicant, sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore falsi sumus, qui putaverimus, Iovem tonare, & pluere, & reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum esse mortuum, qui apud Cretenses sepultus sit. Deinde templis ex-

οὐδὲ ναυτοὺς ἐγείραντες, ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄδικοι, μηδὲ ἀνέστωσι
 δῆθεν ὥσιν, εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαν-
 τες ἢ Πράξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, οὐκ
 εἶδ' ὅπου ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία,
 παῖδα δ' ἐς αἰὲν τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνή-
 την, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν
 Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' οὖν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεῶν οὔτε τὸν ἐξ
 Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἶονταὶ ὄραν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης
 μεταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν
 γῆν ὑπὸ Φειδίου μετωκισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρη-
 μίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ
 πέντε ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.
 12 Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προρρήσεις, καὶ περιρραντήρια,

5 Ὑπηνήτην) Ὑπνή τὸ γίνεσθαι, ἀπὸ τοῦ ὑπνῆναι, ὑποκείμεναι· καὶ ὑπνήτης ἀνὴρ, ἀκμαῖος. V.

7 Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα) Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἀγαλμα. V.

10 Τὴν Πισαίων ἐρημίαν) Ἐν Πίσῃ γὰρ τῆς Ἡλιακῆς γῆς, τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀγαλμα ἐκ χρύσου καὶ ἐλέφαντος κατισκεύασε Φει-

δίας, ὅπου καὶ ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πινυταισίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἐνεκὸν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοτε δὲ μηδέποτε, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν. V.

12 Περιρραντήρια) Τὰ ὕδατα, δι' ὧν προκαθάραντο οἱ θύειν μέλλοντες. V.

citatis, ne sine domo, sine foco sibi sint Diī, signa illis as-
 simulant, Praxitele aliquo advocato, aut Polyclero, aut Phi-
 dia. At hi nescio* ubi viderint Deos: fingunt certe barba-
 tum Iovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium
 primae lanuginis iuvenem, caeruleo capillo Neptunum, &
 glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant aedem, non
 iam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex
 Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheae fi-
 lium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pi-
 saeorum desertis praesidere iussum, ac satis habere, si ipsis
 quinque interiectis annis, per Olympiorum occasionem obi-
 ter aliquis ei sacrificet. Positis vero altaribus, & edictis, &

προσάγουσι τὰς θυσίας· βούν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός·
 ἄρνα δὲ ὁ ποιμήν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβα-
 νωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἰλάσατο τὸν Θεὸν Φιλήσας
 μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. ἀλλ' οὔγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνους
 γὰρ ἐπάνειμι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε
 πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μὴδὲ τῶν ἀχρή-
 στων τί κατασφάττωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ
 φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ Θεοῦ, γοερὸν τι μυκώμενον,
 καὶ, ὡς τὸ εἶκος, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωμον ἤδη τῇ θυ-
 σίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἡδεσθαι ταυτ' ὀρῶν-
 τας τοὺς Θεοὺς; Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ, μὴ 13
 παριέναι εἰςω περιρραντηρίων, ὅστις μὴ καθαρὸς ἐστὶ
 τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἑστήκειν ἡμαγμένος, καί,
 ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα
 ἐξαίρων, καὶ καρδιουλκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περι-
 χέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβεῖς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ
 πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορὰ τὴν αἶγα,

vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agri-
 cola, opilio ovem, capram caprarius, alius quidam tus aut
 libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra.
 Ipse vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum ani-
 mal, quod quidem diu ante probarunt, si sit integrum, (ne
 quod *impurum aut* parum idoneum mactent) admovent al-
 tari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans,
 quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidia-
 to iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet de-
 lectari, haec cum vident, Deos? Et edicti quidem tabula
 denuntiat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis
 manus puras non habeat. Ceterum sacerdos ipse stat cruen-
 tatus, &, ut Cyclops ille, secans, & exta eximens, & cor
 protrahens, & sanguinem affundens altari, & nihil non pium
 perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum

καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος,
καὶ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν δια-
σκιδνᾶται ἡρέμα. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς
δυσίας ἀφείς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινάς, αὐτοὺς ἀν-
θρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι καὶ οὕτω ποιῶν ἀρέσκει
14 τῇ θεῷ. Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων
γιννόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἣν δ' ἐς τὴν
Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ,
καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν
Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν
Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον
ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐβέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προ-
φητῶν ἐξυρμένων, διηγουμένων, (πρότερον δέ, Φησιν ὁ
λόγος, Θύρας δ' ἐπίβησθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν

15 Ἐξυρμένων πρότερον) Διηγουμένων. V.

pelle capram, & ovem cum sua sibi lana. Tum nidor ille
sanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipsum coe-
lum paulatim diffunditur. At Scythia, relictis hostiis omni-
bus, quas humiles putat, ipsos homines ad aram Dianae
fistit, eoque facto Deae placet. At ista forte mediocria non
minus his, quae apud Assyrios fiunt, & Phrygas, Lydosque.
In Aegyptum quidem si veneris, tum sane, tum videbis
magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Iovem,
canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum uf-
que quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum
alium, & simiam.

Haec si nosse velis, ut sint tibi cognita plane,
audies sophistas multos, & scribas, & raso capite prophe-
tas, qui tibi enarrent, edicto prius, Valvis arcere profanos!
qui tibi enarrent, inquam, ut ab hostibus & gigantibus se-

πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ
 φοβηθέντες ἦκον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι
 τοὺς πολεμίους. εἴθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδου τράγον· ὁ
 δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ δέους· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεν· διὸ δὴ εἰσέτε
 καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦ-
 τα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα
 πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις 15
 αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται
 περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον
 ἀποσφάζαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος θεὸς αὐ-
 τοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν
 κόμην, ὅστις οὐκ ἀπέξυρσε, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφα-
 λῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, καὶ τὸν Νίσου ἔχῃ πλόκαμον
 τὸν πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ
 προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος

10 Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος)
 Ὁ Ἄπις ἐν ταῖς ἀγίαις τῶν Αἴγυ-
 πτίων εὐρίσκεται βοὺς ἂν, καὶ ἔχον
 τινὰ ἰδίαν σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐε-
 τρίας ἰνομίζετο σύμβολον. V.

13 Καὶ τὸν Νίσου ἔχει πλόκα-

μον) Βασιλεὺς Μεγαρίαν τρίχα. V.
 ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον)
 Ὁ Νίσος βασιλεὺς ἂν, ἔχον ἐπὶ τῆς
 κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφύρεν, ἥς
 ἀποτμηθεῖσθαι ἀνάγκη ἢ ἀπολείπειν
 τὴν πόλιν, ἥς ἐκασίλευεν. V.

ditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere
 se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subie-
 rit, arietem prae metu alius, bestiam *quancunque* alius, aut
 avem: hancque ob causam illas formas hodie quoque ser-
 vari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum repo-
 sita servantur, scripta ante decies mille amplius annos. Ce-
 terum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent
 hostiam, & plangunt circumstantes modo maculatam, alii
 vero eam sepeliunt, contenti iugulasse. Maximus quidem
 illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti facit comam, quin
 tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel pur-
 pureum Nisi cirrum habeat? Est porro Apis de grege Deus,
 priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*)

τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαι μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσαντος οὐδενός, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασσομένου τὴν ἀνσίαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τῇ ἀγνοίᾳ ἐδυσσεμένου.

hubus & augustior. Haec, quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amenitiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

Β Ι Ω Ν Π Ρ Α Σ Ι Σ .

ΖΕΥΣ. ΣΤ μὲν διατίθει τὰ βάβρα, καὶ παρασκευάζε
 τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στήσον ἐξῆς παρα-
 γαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὥς εὐπρό-
 σωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ,
 ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκαλέει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνη-
 τὰς ἤδη παρῆναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ
 βίους φιλοσόφους παντὸς εἶδους, καὶ προαιρέσεων ποι-
 κίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τοπαραυτίκα τὰργύριον κατα-
 βαλέσθαι, εἰς νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν.

ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μη-
 δὲ κατέχειν αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν οὖν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν;

2

V I T A R U M A U C T I O .

Iup. **T**u scamna dispone, & locum para advenientibus: tu colloca adductas ordine vitas; sed exorna ante, ut formosae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & iube, quod bene vertat! emtores iam adesse ad lapidem [*forum*]. Praeconio autem vendemus vitas philosophas omnis generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fideiussore dato, proximo anno solvet.

Merc. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum.

Iup. Vendamus ergo.

Merc. Quem vis primum producamus?

Lucian. Vol. III.

F

ΖΕΥΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνὸς τις εἶναι φαίνεται.

ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, κατὰβηθι, καὶ πάρ-
εχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνελεγεμένοις.

ΖΕΥΣ. Κήρυττε δῆ·

ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ἀνήσεται; τίς ὑπὲρ ἀνθρώπων εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ παντὸς ἀρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν;

ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννῆς. τί δὲ μάλιστα οἶδεν;

ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμε-
τρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΑΓΟ. Ἐξεστὶν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθὴ τύχη.

3 ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ;

ΠΥΘ. Σάμιος.

Iup. Comatum hunc Ionicum: etenim honestus esse videtur.

Merc. Heus tu, Pythagorice, descende, perspicendum te praebe congregatis.

Iup. Iam fac praeconium.

Merc. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra hominis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & reviviscere?

Emt. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit?

Merc. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Imposituram. Vatem vides summum.

Emt. Licetne interrogare hominem?

Merc. Interroga, quod bene eveniat!

Emt. Cuias es?

Pyth. Samius.

ΑΓΟ. Πού δὲ ἐπαιδεύθης;

ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.

ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἣν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις;

ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ.

ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΥΘ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος,
καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας.

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρό-
πος τῆς ἀναμνήσεως;

ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωνή,
καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν.

ΑΓΟ. ὦρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παι-
δεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριάς εἶναι βούλομαι. τί
δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν;

4 Ἀναμνήσω δὲ) Τῶν παρ' Ἑλ-
λησι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶ-
τος Πυθαγόρας εἰσήνεγκεν. Ἐπεὶ δὲ
τὴν ψυχὴν προὔπαρχειν διὰ τοῦ τὰς

μαθήσεως ἀναμνήσεως ὑποτίθεται
κρατύνεται, εἰκότως τοῦτο ληρεῖν
τὸ νῦν πεποιήκας τὸν Πυθαγόρα.
G.

Emt. Ubi institutus es?

Pyth. In Aegypto apud sapientes, qui ibi sum.

Emt. Age, si te emero, quid me docebis?

Pyth. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi
revocabo.

Emt. Quomodo istuc?

Pyth. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo.

Emt. Pone nimirum, me iam purgatum esse; quis modus
reponendi in memoriam?

Pyth. Primum quidem longa quies, & silentium, & quin-
que integris annis nihil quidquam loqui.

Emt. Quin tu, bone vir, Croesi filium instituis. Ego qui-
dem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post
silentium, quid post quinquennium fiet?

ΠΥΘ. Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεται.

ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαριζῶν γενόμενον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρή.

4 ΠΥΘ. Εἴτ' ἐπὶ τούτοιςιν, ἀριθμέειν.

ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν.

ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις;

ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.

ΠΥΘ. Ὅρας, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον;

ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοῖνον ὄρκον τὰ τέτταρα, οὐ ποτε θειστέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς.

ΠΥΘ. Μετὰ δέ, ὧ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φορῇ καὶ ὁκοῖα ἐόντ' αὐ μορφὴν, καὶ ὁκῶς κινέονται.

ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ αἰὴρ, ἡ ὕδωρ;

ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἶά τε ἀμορφίῃ

Pyth. In Muscis exercebere & Geometricis.

Emt. Lepide narras, si prius fieri citharoedum oportet, tum deinde sapientem.

Pyth. Post haec deinde numerare.

Emt. Novi iam nunc numerare.

Pyth. Quomodo igitur numeras?

Emt. Unum, duo, tria, quatuor.

Pyth. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, & trigonum perfectum & nostrum iusiurandum.

Emt. Ita me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non unquam diviniore nec sacros magis sermones audiui.

Pyth. Post ea vero, hospes, scies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, & quomodo moveantur.

Emt. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua?

Pyth. Et maxime quidem manifestam: alioquin, qui pos-

καὶ ἀσχημοσύνη κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ ταυτέοισι δὲ, γνώ-
σεαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔοντα, καὶ ἀρμονίην.

ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεαυ- 5
τὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ἔον-
τα εἶσεαι.

ΑΓΟ. Τί Φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ' οὗτος, ὥσπερ
νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι;

ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι
καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς
ἄλλο μεταβήσεται.

ΑΓΟ. Τοῦτο Φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαττό-
μενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ 6
δ' ἀμφὶ δίαίταν, ὁποῖός τις εἶ;

ΠΥΘ. Ψυχὴν μὲν οὐδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα,
πλὴν κυάμων.

2 Τὸν θεόν) Ἐλεγεν δὲ καὶ τὸν
θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον δύσεσθαι τὰς
ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζῶων
μέχρι καὶ τῶν κνωδάλων· καὶ κυά-
μων δὲ ἀπέιχοντο. Χρυσῶν δ' ἔλε-
γον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον

τῶν μνηρῶν. G.

10 Ἐφαντάζεο) Τὸ φαντάζεσθαι
ἐπὶ τοῦ ἀνατυπούσθαι· λέγεται καὶ
ἐπὶ τῶν ἐν ὑπνῷ ὁραμένων· ἵστί δὲ
ἀνατυπούσθαι τὸ φαντάζεσθαι τινα
τὰ ὁραβήντα. V.

*sent habituque & forma cassā moveri? Ad haec intelliges, Deum
numerus esse & harmoniam.*

Emt. Mira praedicas.

*Pyth. Praeter ea, quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui
unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces.*

*Emt. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui
nunc tecum loquor?*

*Pyth. Iam quidem hic es: olim vero in alio corpore,
& sub nomine alio apparebas; cum tempore vero rursus
in aliud corpus & nomen transibis.*

*Emt. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in
formas plures? Sed de his satis. Quod ad victum qualis es?*

Pyth. Animalium edo nihil: sed reliqua, exceptis fabis.

ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττη τοὺς κυάμους;

ΠΥΘ. Οὐκ' ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι καὶ ἡ ἀπα-
δύσης κύαμον ἔτι χλωρὸν ἑόντα, ὅφρα τοῖσιν ἀνδρείοισι
μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φύην. ἐψήθεντι δὲ ἡν ἐπαφῆς τὴν
σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσιν, αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖ-
ζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι.

ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ'
ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡρά-
κλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. θεὸς, οὐ βροτὸς τις
εἶναι φαίνεται ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσους
τοῦτον ἀποκηρύττε;

ΕΡΜ. Δέκα μνῶν.

ΑΓΟ. Ἐχω, τοσούτου λαβών.

ΖΕΥΣ. Γράφει τοῦ ὠνησαμένου τούνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν.

ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ

το θεὸς οὐ βροτὸς τις εἶναι φαί- ἐντετυπῶσθαι τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ
νται) Ἐλέγγο γὰρ ὁ Πυθαγόρας τὸν Φοῖβον. V.

Emt. Cur averfariſ fabas?

Pyth. Non averſor: ſed ſacrae ſunt, & mira earum na-
tura. Primum quantae ſunt, genitura ſunt. Si cute nudes
fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura ſimi-
lem; coctam vero ſi deſtituas, in aura certo numero noctium,
ſanguinem efficies. Quod vero maius, lex eſt Athenienſi-
bus, fabarum ſuffragiis eligere magiſtratus.

Emt. Praeclare omnia dixiſti, & ut ſacris dignum eſt. Sed
exue te: nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum
illi femur eſt! Deus, non mortalis aliquis eſſe videtur. Ita-
que omnino emendus eſt. Quanti illum praedicas?

Merc. Decem minis.

Emt. Meus igitur eſt: tanti enim emo.

Iup. Scribe nomen emtoris & patriam.

Merc. Videtur, Iuppiter, Italicus eſſe de his, qui circa

Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην Ἑλλάδα. καί-
τοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται κατὰ κοι-
νὸν αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγέτωσαν ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκείνον, τὸν Ποντικόν; 7

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρημένος, ὁ ἐξωμίας,
ἐλθε, καὶ περίβι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον βίον ἀνδρικὸν
πωλῶ, βίον ἀριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον τίς
ωνήσεται;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;

ΕΡΜ. Ἐγωγε.

ΑΓΟ. Εἴτα οὐ δέδιας μὴ σοι δικάσῃται ἀνδραποδισ-
μοῦ, ἢ καὶ προκαλέσῃται σε ἐς Ἀρεῖον πάγον;

7 Οὗτος ὁ τὴν πῆραν ἐξηρημένος) Διογένης οὗτος ὁ Σιναπεὺς ἀπὸ τοῦ
Εὐξείνου Πόντου ἐξωμίας ἐκαλεῖ-
το, διότι ἐξωμίδα ἐφέρει, καὶ τοὺς
ἄμους παρῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. V.
ibid. Ἐξωμίας) Ἐξωμίδρια γὰρ
εἰσέρουσι τὸ δὲ ἢν χιτὼν παχύς καὶ
τραχύς, ὥτε ἄγναπτος, κατὰ τὴν

ἀριστερὰν χεῖρα ῥαφὴν οὐκ ἔχων· διδ
καὶ ἕτερος μασχάλη. Ἀχειρίδατος
δὲ ἂν τοὺς ἄμους παρῖχε γυμνοὺς
ὁρᾶσθαι, παρ' ὃ καὶ ἐξωμίας οὐ μόνον
δὲ χιτῶν, ἀλλὰ περίβλημα. G.

14 Προκαλέσθαι) Προκαλεῖται
οἰκίτης εἰς βάσανον προκαλεῖται δὲ
εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

Crotonem & Tarentum & illam Graeciam habitant. Quam-
quam non unus, sed trecenti circiter emerunt communiter
possidendum.

Iup. Ducant. Nos producamus alium.

Merc. Visne squalidum illum Ponticum?

Iup. Prorsus ita volo.

Merc. Heus tu peram suspenſe, exſerte humerum, veni,
circumi hunc confesſum. Virilem vitam vendo, vitam prae-
claram & generoſam, vitam liberalem: ecquis emet?

Emt. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis?

Merc. Equidem.

Emt. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut
in Areopagum te in ius vocet?

ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἶεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος.

ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἣν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τούνομα.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται;

ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν.

ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυβρωπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηφές, μὴ με ὑλακτῆσῃ προσελθόντα, ἥ καὶ νῆ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικὸν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι.

16 Τιθασσὸς) Πρῶτος καὶ ἡμέρος. V.

Merc. Nihil sua referre putat, si vendatur. Putat enim ubivis se esse liberum.

-Emit. Quis vero usus esse possit hominis squalidi, & male adeo a fortuna habiti, nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.

Merc. Non hoc solum, sed si ianuae custodem illum imponas, multo quam sunt canes fideliori illo uteris: & sane cani ei nomen est.

Emit. Cuias est, aut cuius rei usum & exercitationem promittit?

Merc. Ipsum interroga: id enim optimum factu erit.

Emit. Metuo truculentum hominis vultum atque tristem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam sustulit, & supercilia contraxit, & minax quiddam ac biliosum obtuetur?

Merc. Noli timere: cicur est.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ;

ΔΙΟΓ. Παντοδαπός.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΔΙΟΓ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὄρας.

ΑΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓ. Τὸν Ἡρακλέα.

ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντῆν ἀμπέχει; τὸ μὲν γὰρ ξύλον εἰκας αὐτῷ.

ΔΙΟΓ. Τοῦτί μοι λεοντῇ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστός, ἀλλ' ἐκούσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος.

ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἶδέναι σε Φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἱατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης εἶναι βούλομαι.

10 Οὐ κελευστός) Εὐρυσεύς ἐπίταττε τῷ Ἡρακλεῖ. G.

Emt. Primum, bone vir, cuias es?

Diog. Omnigena.

Emt. Quid ais?

Diog. Mundi civem vides.

Emt. Quem sectaris?

Diog. Herculem.

Emt. Quin igitur & leoninam fumis? Nam ad clavam quod pertinet, similis ei videris.

Diog. At leonina mihi est detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non [*tamen ut ille alieno*] iussu, sed mea sponte, qui repurgare illis vitam instituerim.

Emt. Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dicamus? aut quam artem habes?

Diog. Liberator sum hominum, & medicus affectionum: in universum autem veritatis, & libertatis in loquendo prae-co esse volo.

9 ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἣν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπαρία συγκατακλείσας, τριβῶνιον περιβαλῶ. μετὰ δέ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἣν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τὰ Φον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἐρημον, ἢ καὶ πύθον. ἢ πῆρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστή, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἢ μαστιγαῖ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιάρων ἡγήσῃ.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον;

12 Ὀπισθογράφων) Πρυγι-
γισμμένων, ποπνημένων. V. G.

14 Ἡ στρεβλοῖ) Βασανίζη, δισ-
μῆ, μαστίχη. V.

Emt. Age, Praeco, si te emero, qua me ratione docebis?

Diog. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concluderem, palliolo te amiciam: deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abiicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Ceterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorum te magno rege [*Perfarum*] putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum iudicabis.

Emt. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equi-

αὐ γὰρ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβληται.

ΔΙΟΓ. Τὰ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐν-
αλλάξας.

ΑΓΟ. Τὸ ποῖον;

ΔΙΟΓ. Ἡ Φρὴν σοὶ ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται
ἀνάλγητος. Ἄ δε μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτα ἐστὶν 10
ἰταμόν χρη εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν
ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέ-
ψονται σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. Βάρβαρος δὲ ἡ
Φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχὲς τὸ Φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὁ-
μοιον κινί καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα,
τοιούτω προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάν-
τα, καὶ ἄγρια. αἰδώς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριότης
ἀπείστω. καὶ τὸ ἐρυθρίαν ἀπόξυσαν τοῦ προσώπου παν-
τελῶς. δίδωκε δὲ τὰ πολυανθρωπώτατα τῶν χωρίων. καὶ
ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλει, μὴ

7 Ἰταμόν) Ἀναίδῃ καὶ ἀναίσχυ-
τον. V. παρὰ τὸ ἰσάσαι καὶ ὁρμᾶν.
G.

10 Ἀπηχὲς) εἶναι τοῦ κατὰ
πάντων ἔχου. V. G.

14 Ἀπόξυσον) Γρ. καὶ ἀπόξυσον. G.

dem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum.

Diog. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemu-
labere.

Emt. Quodnam?

Diog. Animus dolet, dolore lingua sed vacat. Porro quae
maxime adesse tibi debent, haec sunt. Improbum oportet
esse, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pa-
riter & privatis: ita enim oculos in te conicient, fortem-
que te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & abso-
na loquela, & plane cani similis: vultus contentus ac rigi-
dus, incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia
& agrestia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abesto:
frontem perfricare ne satis habe, sed abraade penitus. Loca
sequere celeberrima, & in his ipsis solus & infociabilis esse

Φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ᾧψει δὲ πάντων, ἂ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσκειν ἂν τις, θαρρῶν ποιεῖ καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰροῦν τὰ γελοιότατα· καὶ τέλος, ἣν σοι δοκῇ, πολύποδα ὤμων, ἢ σηπῖαν φαγών, ἀπέθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενούμεν.

11 ΑΓΟ. Ἀπαγε. μισὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ ῥᾶστά γε, ὧ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μετελθεῖν. οὐ γὰρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾔης, ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε καλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἣν μόνον ἢ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης.

ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν

postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere fuscipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

Emt. Apάγε, impura narras, & ab humanitate abhorrentia.

Diog. Sed, heus tu, facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & literis & nugis, sed compendiarie ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris, vel cerdo, aut falsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris.

Emt. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta

ἴσως ἢ κηπῶρός ἐν καιρῷ γένοιο· καὶ ταῦτα, ἣν ἐβέλη σε ἀποδόσθαι οὐτοσὶ τὸ μέγιστον δὴ ὀβολῶν.

ΕΡΜ. Ἐχε λαβῶν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορ- 12
Φυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. βίος οὗτος ἡδὺς, βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον;

ΑΓΟ. Ἐλθε σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γὰρ σε, ἣν ὠφέλιμος ἦς.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὀρεῖς, διολισθαίνων.

ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίατο διεφθαρμένον

10 Ἀβρότατον) Τρυφερώτατον, ἀπαλώτατον. V.

forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit.

Merc. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis facessat, & clamet, & in univsum omnibus infulset atque maledicat.

Iur. Alium voca, Cyrenaicum illum, purpura illum indutum, coronatum.

Merc. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. Ecquis voluptatis cupidus est? quis emit delicatissimum?

Emt. Huc veni, & dic, quae nosti: emam enim te, si frugi fueris.

Merc. Noli molestiam ei facessere, o bone, nec interroga: ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides, lingua.

Emt. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & ne-

οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων ὥς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ, λέγε ὅποσα πρόσκειται αὐτῷ, καὶ ἂ μετιῶν τυγχάνει.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιώναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶν-
τι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τᾶλλα δὲ περμμάτων ἐπιστή-
μων, καὶ ὁψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν σὺν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ
καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἡδοκίμει
παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάν-
των καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανί-
ζεσθαι τὴν ἡδονήν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων
τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιτήδειος ἱλα-
ρὸν ὠνεῖσθαι βίον.

7 Περμμάτων) Πλακουντίων. V.

12 Ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν) Συλ-
λέγειν καὶ συναθροίζειν. V.

quam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto
labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel
tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae tractet.

Merc. In universum conviva dexter est, & compotatio-
ni aptus, & qui comissetur cum tibicina apud amatorem
herum & luxuriosum. Ceterum bellariorum coquendorum
sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis
magister. Institutus Athenis serviit tyrannis in Sicilia, quo-
rum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemne-
re omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem.

Emi. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitiis
illis & pecuniis: equidem hilarem adeo vitam emere non
possum.

ΕΡΜ. Ἀπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάστησον ἄλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ 13
τὸ δύο τούτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηράθεν, καὶ τὸν
κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτὰ πεπραῖσθαι
βούλομαι.

ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τὸ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ·
τὰ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι.

ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν οὐ διαλείπει
γελῶν, ὁ δὲ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοπαράπαν.
τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελαῖς;

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ
πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα;

ΔΗΜ. Ὡς ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν.
κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη.

Merc. Videtur hic non vendibilis esse, & apud nos man-
furus, Iuppiter.

Iup. Transire illum in alteram partem iube. Produc alium:
quin illos duo, ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheſo
alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo.

Merc. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, fa-
pientiffimos omnium praedico venales.

Emt. Quantum, Iuppiter, inter se distant! alter ridere
non definit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat per-
petuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? quid rides?

Dem. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes,
& vos ipsi.

Emt. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res
nostras omnes?

Dem. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana
omnia, atomorum impetus, imperitia.

ΑΓΟ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ
 14 ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν; Σὺ δὲ τί κλάεις,
 ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚ. Ἥγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρή-
 γματα οἷζυρά, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι
 μὴ ἐπικήριον τῷ δὴ οἰκτεῖρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι.
 καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρω
 χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώ-
 σιας καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορὴν. ταῦτ' ὀδύρομαι, καὶ ὅτι
 ἔμπεδον οὐδὲν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέον-
 ται, καὶ ἐστὶ ταῦτὸ τέρψις, ἀτερψίῃ γνῶσις, ἀγνωσίῃ
 μέγα, μικρόν' ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβο-
 μένα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδίῃ.

ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστὶ;

6 Ἐπικήριον) Ἐπιθανάτιον. V. Ἡράκλειτος. V.
 κῆρ γὰρ ὁ θάνατος. G. *ibid.* Κυκεῶνα) Κυκεὼν ἐκ πολ-
 10 Ἀλλάκως) Ἀντὶ τοῦ πῶς λῶν βοτανῶν συγκειμένων φαρμα-
 ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπεὶ τοι κείαν ποιεῖ δηλητήριον, ἀπὸ τοῦ
 καὶ Ἐφίσιος Ἰάνων. Ἐφίσιος δὲ κεχυσθαι κυκεῶν, καὶ κυκεῶν. V.

Emit. Enimvero tu vanus es re vera & imperitus. O in-
 solentiam! ridere non defines? Tu vero, vir bone, quid
 ploras? multo enim melius credo, te alloqui.

Her. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacri-
 mis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium:
 hoc fane nomine miseror illas & defleo, & praesentia qui-
 dem magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt,
 ea demum tristitia, exustiones loquor, & universi calami-
 tatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum,
 sed cinno quasi quodam permixta & confusa feruntur,
 idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia,
 magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo
 seculi lusu permutantia.

Emit. Quid igitur est seculum?

ΗΡΑΚ. Παιῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚ. Θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί;

ΗΡΑΚ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις, ὦ οὗτος, ἢ γρίφους συντι-
θεῖς; ἀτεχνῶς γὰρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀπασαφεῖς.

ΗΡΑΚ. Οὐδὲν γὰρ μοι μέλει ὑμέων.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεται σε εὖ Φρονῶν.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμᾶζειν,
τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι.

ΑΓΟ. Τοῦτ' ὁ κακὸν οὐ πόρρῳ μελαγχολίας ἐστίν,
οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι.

ΕΡΜ. Ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσιν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκρήρυττε.

1 Διαφερόμενος) Συνδιαμαχό- γισμοῦ. λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτοις;
μενος. V. καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. V.

6 Γρίφος) Γρίφος ζήτημα ἀ- 10 Ἡβηδὸν) Ἀκμαστικῶς. G.
νιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλο-

Her. Puer ludens, talos iactans, huc illuc vagans.

Emt. Homines vero quid?

Her. Dii mortales.

Emt. Dii vero?

Her. Homines immortales.

Emt. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis.
Plane enim, ut Loxias ille Apollo, nihil clare dicis.

Her. Nihil enim vos curo.

Emt. Igitur neque fanus quisquam te emerit.

Her. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos;
emtores non emtores.

Emt. Morbus huius hominis ab atra bile non procul ab-
est: neque vero alterum eorum emerim equidem.

Merc. Neque igitur hi vendi poterunt.

Iup. Praedica alium.

Lucian. Vol. III.

G

15 ΕΡΜ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκείνον, τὸν στωμύλον;
ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Δεῦρ' ἔλθε σύ. βίον ἀγαθόν, καὶ συνετὸν ἀπο-
κηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον;

ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις;

ΣΩΚ. Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά.

ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ
ἐδεόμην, τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι.

ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι
καλῶ; καὶ γὰρ σὺ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυ-
χὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει, καὶ ὑπὸ ταῦτόν ἰμά-
τιόν μοι κατακέωνται, ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν
ὑπ' ἐμοῦ δεῖνόν παθεῖν.

ΑΓΟ. Ἀπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ
πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπ'
ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

1 Τὸν στωμύλον) Φλύαρον, πιθανολόγον, ὃ ἔφερον τῶν λόγων, ἀπα-
τιῶνα. V.

Merc. Vis Athenienfem illum, loquaculum?

Iup. Ego vero volo.

Merc. Huc tu transi. Vitam bonam & prudentem prae-
dicamus. Quis emit sanctissimum?

Emt. Dic mihi, quid maxime nosti?

Socr. Puerorum amator sum, & doctus artes amatorias.

Emt. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim
opus habebam pro puero, quem pulchrum habeo.

Socr. Ecquis vero aptior me sit contubernalis pulchri?
Neque enim corporum amator ego: animam pulchram iu-
dico. Noli laborare, si vel sub eadem veste mecum perno-
ctarint, audias dicentes, nulla se iniuria a me affectos.

Emt. Supra fidem sunt, quae dicis, amatorem ultra ani-
mum nihil nugarum tentare, idque ubi plena eius rei sit
facultas sub eadem veste iacenti.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν 16
πλάτανον οὕτω ταῦτ' ἔχειν.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν Θεῶν.

ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι Θεός;
οὐχ ὀράς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος· καὶ τὸν ἐν οὐ-
ρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα 17
βιοῖς τὸν τρόπον;

ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας,
χρῶμαι δὲ πολιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς.

ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμεν ἀκῶσαι τῶν δογμάτων.

ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν
μοι δοκεῖ δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου,
παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου.

ΑΓΟ. Τί τοῦτο Φῆς; ἀνηρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας
νόμους;

1 Ὅμνῳ γέ σοι τὸν κύνα) Κέρ-
βερον. Ῥαδαμάνθυος ὄρκος οὗτος ὁ
κατὰ κυνὸς, ἢ χυνὸς, ἢ πλατάνου,
ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιοῦτου.

Ὅς μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ
κύων, ἔπειτα χύν· Θεοὺς δὲ εἰσάγων.
Κρατίνος Χείρωσι. Τοιοῦτοι καὶ οἱ
Σωκράτους ὄρκοι. V. G.

Socr. At ego canem tibi iuro & platanum, haec ita se habere.

Emt. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii.

Socr. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin
non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in coelo
Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

Emt. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis?

Socr. Civitatem incolo, quam ipse mihi formavi, republi-
ca utor nova, & meas ipse mihi leges fero.

Emt. Unum velim audire decretorum tuorum.

Socr. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui.
Placet, nullam earum uniuscuiusquam esse, sed in partem
nuptiarum venire, quisquis voluerit.

Emt. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges?

ΣΩΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν.

ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλησαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

18 ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς Φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον;

ΣΩΚ. Αἱ ιδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. ὅποσα γὰρ δὴ ὀράς, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἐστᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐστᾶσιν;

ΣΩΚ. Οὐδαμοῦ. εἰ γὰρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.

ΑΓΟ. Οὐχ ὀρῶ ταῦθ', ἄπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.

ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἴ τῆς ψυχῆς τὸν ὁ-

Socr. Ita per Iovem, & omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam.

Emt. De pueris vero aetate & forma florentibus quid statuis?

Socr. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quoties splendidum & audax facinus ediderint.

Emt. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est?

Socr. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terrestria, coelum, mare: horum omnium imagines quaedam, visum effugientes, stant extra hoc universum.

Emt. Ubi stant igitur?

Socr. Nusquam: si enim in loco aliquo essent, plane non essent.

Emt. Non video ea, quae narras, exempla.

Socr. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem

Φθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀΦανῆ, καί μὲ ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾷ πάντα.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής τις ὢν. Φέρ' ἰδῶ τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ.

ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα.

ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅτου Φῆς. τὰργύριον μὲν τοι ἐς αὐθις καταβαλῶ.

ΕΡΜ. Τί οὖν σοι τοῦνομα;

19

ΑΓΟ. Δίῳν Συρακούσιος.

ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθὴν τύχην. τὸν Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὓς μικρῶ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἐν δὲ πλεον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνεία φίλος.

ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή;

ΕΡΜ. Δύο μυαῖ.

14 Λιχνεία) Λαιμαργία. V.

oculo. At ego omnium video imagines, & te quendam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorsus duplicia omnia.

Emt. Ergo emendus es, ita sapiens & visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis?

Merc. Dabis talenta duo.

Emt. Emi, quanti dicis. Pecuniam vero deinde solvam.

Merc. Quod tibi nomen?

Emt. Dio Syracusanus.

Merc. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te iam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius discipulus, & ebrii alterius, quos paulo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis est impius. Ceterum suavis est, & gulae amicus.

Emt. Quod pretium?

Merc. Duae minae.

ΑΓΟ. Λάμβανε τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων;

ΕΡΜ. Τὰ γλυκία σιττεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας.

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάβας τῶν καρικῶν.

20 ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῷ κουρίαν ἐκείνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκάσι δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηνητήκων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει;

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

1 Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω) Ὅτι τὸ δεῖνα εἰδῶσιν οἱ παλαιοὶ λέγειν οὕτως ἀφελῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ τῶν συγκρίπτειν τὸ βουλομένων τῇ ἀριστηρίᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον ὑποκείμενος. V.

3 Τὰ γλυκία) Τὰς ἰσχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προβάλετο διὰ τὸ γλυκὺ καὶ τὸ ἡδύ, αἰνιττόμενος τὸ λεῖτον τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ προσπένες. G.

5 Παλάβας τῶν Καρικῶν) Ὡς

τῆς Κῶ διαφόρους· παλάβη δὲ ἴσκι σφαῖρα ἀποσγῆς σύκων συμπίπτουμένη. G.

9 Πολύ τι πλῆθος) Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀταξίᾳ σοφισμάτων σημαινόμενος παρεγίνοντο ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, ὅπου τῆς ἐπιδείξεως χάριν παρῆναι Χρύσιππος, διὰ τοῦτο νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. G.

Emit. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudeat cibus?

Merc. Dulcibus vescitur & mellis saporem habentibus, maxime ficibus.

Emit. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

Iup. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu.

Merc. Bene mones: videntur fane multi eum exspectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit?

Emit. Quorsum illud dicis?

ΕΡΜ. Ὅτι μόνος οὗτος σοφός, μόνος καλός, μόνος δίκαιος, ἀνδρείος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τὰλλα, ὅποσα ἐστίν.

ΑΓΟ. Οὐκ οὖν, ὦ γὰρ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Ἐοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθε, ὦ γὰρ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ἀνητήν ἐμὲ 21 ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος καὶ δούλος ὢν;

ΧΡΤΣ. Οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις.

ΧΡΤΣ. Τί φῆς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μέν ἐστι προηγμένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγμένα;

ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω.

Merc. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, & quotquot sunt reliqua.

Emt. Ergo, bone vir, coquus etiam bonus, & medius fortius cerdo, & faber, & id genus.

Merc. Sic videtur.

Emt. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & servum esse?

Chryf. Nequaquam: haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit.

Emt. Non intelligo, quid dicas.

Chryf. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia reiectanea?

Emt. Ne nunc quidem intelligo.

ΧΡΥΣ. Εικότως. οὐ γὰρ εἴ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν Φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟ. Πρὸς τῆς Φιλοσοφίας, μὴ Φθονήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ρυθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδεὶς Φθόνος. ἦν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβη, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ πού σύμβαμα τὴν

II Σύμβαμα) Ἄλλ' ἐπιτριβεῖς, ὦ κατάρacte, πάντα γελοῖως ὑπὸ τὴν γλῶτταν στρίψαν, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τῷ παιγνιώδεσι παραβάλλων. Τῶν διηλεκτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος αὐτοτελῶν συντιθεμένους εἰς ἀποφαντικοῦ λόγου γένεσιν, ὥς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίον διαλύγεται, καὶ ὑπὸ χείρων μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρεῖαν ἀποτελούντων, κατηγορούμενον δὲ τὸ ὄνομα, οἱ

Στωϊκοὶ ἐθαλακρίβεις ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελὴ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβασμά φασιν, ἢ κατηγορηματικὴν συμβέβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν οὐκ αὐτοτελὴ δὲ, ἀλλὰ τιγος ἐνδεᾶ, οἷον Σωκράτει μεταμίλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, τὰντα οὐκ ὀνόμασαν, τὴν μὲν Σωκράτει μεταμίλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθείαν πτώσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, καὶ αὐτοτελὲς ἐστίν, αὐτοῦ

Chrysf. Nec mirum, qui non assuetus sis nostris nominibus, neque facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam symbama & parasymbama, [accidens & praeteraccidens] qualibus & quantis rebus inter se differant.

Emt. Per Philosophiam, ne invidias mihi vel hoc dicere, quid rei symbama sit, & quid parasymbama. Nescio enim quomodo feriit aures ipse numerus horum nominum & concinnitas.

Chrysf. Nulla vero est invidia: si quis enim, claudus cum sit, illo ipso claudo pede offendens ad lapidem, vulnus ex improvise accipiat, ille habuit symbama plaudicationem;

χολείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγχινοίας· τί δ' ἄλλο μάλιστα φῆς εἰδέναι;

ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποίω, Φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις.

ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον;

ΑΓΟ. Τί μὲν;

ΧΡΥΣ. Τοῦτο ἦν πως κροκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὐράν, κατὰ σοι ἀποδώσειν ὑπὸ σκηνῇται αὐτὸ, ἦν εἶπης τάλιθες ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι;

παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι ἢ κατηγόρηματι· τὴν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' εὐθείαν ἐλήφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' οὖν ἐπεὶ μὴ ῥῆμα· τὸ δὲ, Σωκράτης μέλει, ἑλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τοῦ πλαγία πτάσει ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐν-

δεῶς ἢ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ τὸ, τίνας μέλει. Οὕτω μὲν οὖν οὐτως. Ὁ μίντοι Λουκιανὸς λόγον ἀνέειπεν ἐπὶ τούτων τὸ σπουδάσμα τῶν σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοϊότατον μεταφύραν. G.

6 Φιμὸν) Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. V.

vulnus autem illud, ut parasymbama, insuper nactus est.

Emit. Hem sollertiam! Quid vero amplius te nosse ais?

Chryf. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, & freno iniecto, plane ad silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syllogismus.

Emit. Inexpugnabilem mihi & violentum narras.

Chryf. Attende igitur. Estne tibi puer?

Emit. Quid tum?

Chryf. Si hunc forte crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid dices illum decrevisse?

ΑΓΟ. Δυσάποκритον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπῶν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσσωσάι μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ Φθίασῃ αὐτὸ καταπίων.

ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γὰρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα.

ΑΓΟ. Τὰ ποῖα;

ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἥλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.

ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἥλέκτραν λέγεις;

ΧΡΥΣ. Ἥλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνωνος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνώτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμα-

10 Ἥλέκτραν λέγεις καὶ τὸν ἐγκ.) ἢ τίνα τὴν Ἥλέκτραν λέγεις; G. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, 14 Ἀγνώτος) Ἀγνώστου. V.

Emt. Rogas, ad quod respondere, admodum fit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Iovem responso tuo ferva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret.

Chryf. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora.

Emt. Quaenam?

Chryf. Metentem syllogismum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum.

Emt. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras?

Chryf. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit simul & non novit. Adstante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermo-

στὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀποκρίναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τοῦ σεαυτοῦ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἦν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα, τί φήσεις;

ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε 23 εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δηλὸς εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν.

ΑΓΟ. Οὐ μένουν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἰσορᾶι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;

ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλούτον, υἱείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονήσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραβήσοντα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγεύοντα, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων καὶ

nem iam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum nosti?

Emt. Sane quam.

Chryf. Quid igitur, si quempiam hominem opertum adflare iubeam, teque interrogem, huncne nosti? Quid dices?

Emt. Scilicet me non nosse.

Chryf. Verum enimvero ille ipse erat pater tuus. Hunc igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te non nosse.

Emt. At ego relecto illo verum sciam. Attamen quis tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fastigium virtutis delatus fueris?

Chryf. In primis naturae morabor, divitias dico, sanitatem, & similia. Opus vero est multa ante laborare, libris minute scriptis adhibere faciem, commentarios congerere, soloecifmis impleri, absurdisque vocibus: & quod caput rei est, fas

τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἣν μὴ τρεῖς ἐφεξῆς τοῦ ἑλλεβορίου πίης.

ΑΓΟ. Γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἑλλεβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετὴν;

ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ οὖν τὸ δανεῖζειν πρόποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανεῖζειν δέ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκείνο, καὶ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμόν ὅποιά Φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis.

Emi. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem fordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem?

Chryf. Ita fane: solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere, [*sylogismos facere*;] foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent, usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias? Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περί τὰ αὐτὰ Φῶμεν, οὓς 24
 σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον
 ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται;

ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἑμαυτοῦ εἵνεκα λαμβά-
 νω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶν ὁ μὲν
 τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκτικὸς, ἑμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι
 περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν τούναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι
 περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην.

ΧΡΥΣ. Σκώπτεις, ὧ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτο-
 ξεύσω ἀναποδείκτω συλλογισμῷ.

ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;

ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραφῆναι τὴν
 διάνοιαν. Ὁ δὲ μέγιστον, ἣν ἐθέλω τάχιστα σε ἀπο- 25
 δεῖξω λίθον.

9 Περιεκτικὸν) Περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. V.

Emt. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapien-
 tia nomine tu fumis ab adolescentibus; manifestumque est,
 solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum.

Chryf. Rem tenes; neque enim ego mea causa capio,
 sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor, [*effusus, pro-*
digus] alius comprehensor, [*tenax, avarus*] ego quidem com-
 prehensor esse meditor, discipulum autem studeo effuso-
 rem efficere.

Emt. Quin contrarium dixisti: illud enim volebas, iuve-
 nem quidem comprehensorem esse, [*frugalem & parcum*] te
 vero, qui solus dives es, effusorem [*liberalem & magnificum.*]

Chryf. Rides tu quidem; sed vide, ne syllogismo te in-
 demonstrabili feriam.

Emt. Et quid ab illo telo metuendum?

Chryf. Dubitatio & silentium, & mentis distractio. Quod
 vero maximum, si voluero, statim efficiam te lapidem.

ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεύς, ὃ βέλτιστε, εἶναι μοι δοκεῖς.

ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σὺ δέ, ζῶον;

ΑΓΟ. Ἐοικα γούν.

ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὢν.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον.

ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, λίθος ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

Emt. Quomodo lapidem? neque enim tu, opinor, vir bone, Perseus es.

Chryf. Hac fere ratione. Lapidine corpus est?

Emt. Est.

Chryf. Quid vero animal, nonne corpus?

Emt. Est.

Chryf. Tu vero animal?

Emt. Sic quidem videtur.

Chryf. Lapis ergo es, qui sis corpus.

Emt. Nequaquam vero. Sed solve me per Iovem, & postliminio quasi me homini redde.

Chryf. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne corpus animal?

Emt. Non.

Chryf. Quid vero lapis, num animal?

Emt. Non.

ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὦν, ζῶον εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ὦν.

ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη κατὰ-
περ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνή-
σομαί γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ;

ΕΡΜ. Μναῖς δώδεκα.

ΑΓΟ. Λάμβανε.

ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι;

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὔτοι πάντες, οὓς ὀράς.

ΕΡΜ. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροί, καὶ τοῦ
θερίζοντος λόγου ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει.

26

ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημί, τὸν καλὸν, τὸν

Chryf. Tu vero corpus?

Emt. Nempe.

Chryf. Corpus vero cum sis, animal es?

Emt. Sane.

Chryf. Nec igitur lapis es, qui sis animal.

Emt. Bene abs te factum. Iam enim crura mihi, ut olim
Niobes, spiritu vitali exeunte, dirigerant. Verum emam
te. Quantum pro illo numerari iubes?

Merc. Minas duodecim.

Emt. Hem cape.

Merc. Solus vero illum emisti?

Emt. Non Hercle, sed hi, quos vides, universi.

Merc. Multi quidem, & robusti humeros, & ratione illa
messioria digni.

Iup. Noli tempus terere, voca alium.

Merc. Peripateticum te iam dico, pulchrum, divitem, Agi-

πλούσιον. ἄγε δὴ, ἀνήσασθε τὸν συνετάτατόν, τὸν πάν-
τα ὅλως ἐπιστάμενον.

ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί;

ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιεικής, ἀρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέ-
γιστον, διπλούς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν Φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ
ἐντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν
μὲν, ἐσωτερικόν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν.

ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα;

ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι,
ἐν τοῖς ἐκτός.

ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα Φρονεῖ. πόσου δὲ ἐστίν;

ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν.

ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀρ-

te, emite prudentissimum, scientem in universum omnia.

Emt. Qualis est?

Merc. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maxi-
mum est, duplex.

Emt. Quid ais?

Merc. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur
alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem inte-
riorem, exteriorem vocare alterum.

Emt. Quid maxime statuit?

Merc. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus
externis.

Emt. Humanum sapit. Quanti vero est?

Merc. Viginti minarum.

Emt. Multum dicis.

Merc. Non, o bone: videtur enim & ipse argenti aliquan-
tum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro statim

γύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ εἴση αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κῶνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὅποιά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας.

ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικόν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλῶζόμενον;

ΑΓΟ. Πάνσεμνα Φῆς, καὶ ὄησιφόρα τὰ μαθήματα ὥστε ὠνούμαι αὐτὸν εἴκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος. σὺ, ὁ Πυρρίας, πρόσθι, καὶ ἀποκηρύττου κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δέ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται;

1 Οὐκ ἂν φθάνοις) Ἀπὸ τοῦ, τάχιστ' ἂν ἀνήσῃ αὐτὸν, ἔχων ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ εὐπροϋντ' ἐκπίσσεισθαι τὸ καταβληθέν σοι. G. ibid. Ὠνησάμενος) Ὠνούμενος. G.

14 Ὁ Πυρρίας) Πυρρίας τοῦ δούλου ἔλεγεν ἀπὸ τινος δούλου Πυρρίου, ὅσπερ Ξανθίας ἀπὸ τινος Ξανθίου, ὧν ὁ μὲν ἦν πυρρὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

ex illo scies, quanto tempore culex vivat, ad quam altitudinem mare a sole perluceat, & qualis sit anima ostreorum.

Emt. Hercules! quam subtilis illa disputatio.

Merc. Quid vero alia multa si audias hisce acutiora, de semine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo fit animal risibile, asinus autem non risibile, neque fabricans, neque navigans?

Emt. Gravissima narras, & utilia plane huius disciplinae capita: itaque emam illum viginti.

Merc. Fiat. Quis reliquus nobis est? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Iam enim plures paulatim recedunt, ut inter paucos futura sit venditio. Attamen quis & hunc emet?

Lucian. Vol. III.

H

ΑΓΟ. Ἐγώ γε. ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;

ΦΙΛ. Οὐδέν.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα;

ΦΙΛ. Ὅτι οὐδέν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ.

ΑΓΟ. Οὐδ' ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές;

ΦΙΛ. Οὐδ' ἐ τοῦτο οἶδα.

ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τις ἂν τυγχάνεις;

ΦΙΛ. Πολὺ μάλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται;

ΦΙΛ. Ζυγوستατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδ' ἂν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον.

ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς;

ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν.

Emt. Ego. Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?

Phil. Nihil equidem.

Emt. Quid tibi vis hoc responso?

Phil. Nempe nihil omnino mihi esse videtur.

Emt. Ergo neque nos quidquam sumus?

Phil. Neque hoc novi equidem.

Emt. Neque te aliquid esse nosti?

Phil. Etiam multo hoc magis ignoro.

Emt. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid tibi vult?

Phil. Rationes in ea expendo, & exaequo: cumque ad amissim pares & eiusdem ponderis esse intelligo, tum deum utra verior sit, plane ignoro.

Emt. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes?

Phil. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor.

ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ ἄγαθε, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδύς γάρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως;

ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὁρᾶν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἄμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις;

ΦΙΛ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὄλως, τοῦ σκώληκος οὐδὲν διαφέρων.

ΑΓΟ. Ὡνητέος εἴ δια ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρεὶ φάναι;

ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς.

ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῆς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε;

ΦΙΛ. Ἀδελον.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον.

3 Ναθὺς) ῥάθυμος, παρὰ τὸ να ὁ ἑσπερημένος τοῦ θέναι, ἢ γούτ τρία στερητικόν, καὶ τὸ θέναι, τὸ τρέχειν. χεῖν.

Emt. Cur vero hoc non potes?

Phil. Quia, vir bone, non comprehendo.

Emt. Credibile est: tardus enim & ignarus esse videris. Sed quis finis tibi scientiae est?

Phil. Nihil discere, & nihil audire, nihil videre.

Emt. Surdum igitur simul & caecum esse dicis te ipsum.

Phil. Et insuper iudicii omnis expertem, & sensus, & summum a verme nulla in re differentem.

Emt. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus?

Merc. Mina Attica.

Emt. Sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi?

Phil. Obscurum id est.

Emt. Minime vero: emi enim & pecuniam numeravi.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολουθεῖ μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν εἰκέτην.

ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μναῖ, καὶ οἱ παρόντες.

ΦΙΛ. Πάρεσι γὰρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟ. Ἄλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνος πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου.

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην.

ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ πριαμένῳ ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ιδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

Phil. Cohibeo me hac de re, & dispicio.

Emt. Quin tu sequere me, ut par est meum servum.

Phil. Quis novit, utrum vere illa dicas?

Emt. Praeco, & mina, & praesentes.

Phil. Adfunt ergo nobis quidam?

Emt. At ego tibi iam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriorem.

Phil. De hoc cohibeo assensum.

Emt. At ego quid videatur pronuntiavi.

Merc. Define contra niti, & sequere emtorem: vos autem in crastinum invitamus. Nam idiotas, & fellularias, & forenses vitas praeconio vendemus.

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

ΣΩΚ. ΒΑΛΛΕ, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς ἀφρόνοις ἰλίθοις· ἐπιβάλλε τῶν βώλων. προσεπιβάλλε καὶ τῶν ὀστράκων· παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρυσίππε, καὶ σύ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις.
κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα ἡμῶν οὐχ ὕβρισε. σὺ δέ, ὦ Διόγενες, εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς· διδότω τὴν ἀξίαν, βλάσφημος ὢν. τί τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχοῖν.

Ἔστε σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

2 Κατάρατον) Ἀθιον. G.
7 Πῆρῃ... Παρωδεί τὸ Ὀμπ-
ριχὸν ἐκείνο ἐν τῷ B τῆς Ἰλιάδος,

Ὡς φρήτη φρήτηφιν ἀρήγῃ, φῦ-
λα δὲ φύλοις. G.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

Socr. **F**ERI, feri execrabilem faxis copiosissimis: adice glebas: insuper adice testas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu. Omnes simul facta testudine in illum irruantus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non affecerit. Tu vero, Diogenes, si unquam alias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Iam dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine estis, Epicure & Aristippe? Certe non decebat. Sapientes estote, iam

In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

- 2 Ἀριστοτέλες, ἐπισπούδασον ἔτι θάσσον. καλῶς ἔχει·
 εἰλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μισαρέ. εἴσῃ γοῦν αὐ-
 τήκα, οὓς τινὰς ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις
 αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γὰρ τινα ἐπινοῶμεν θάνα-
 τον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ'
 ἑαστον ἐπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολαύειναι.

ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ
 Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ-
 κεκόφθω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀπα-
 τετμήσθω. σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδοκλεῖς, δοκεῖ;

ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατήρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὥς μάθοι
 μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι.

ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἢ καθάπερ τινὰ Πενθεία,
 ἢ Ὀρφέα, λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὑρεσθαι μόρον, ἵνα
 αὐτὸν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἑαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

- 3 ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίῳ Φείσασθέ μου.

14 Λακιστὸν) Σχιστόν. V.

Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia.
 Cepimus te, impure. Mox igitur scies, quibus viris male-
 dixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim
 contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis
 omnibus possit: dignus enim est, qui septies unicuique no-
 strum pereat.

Plat. Ego cenſeo flagellis caesum palo figi, oculos illi
 effodi, linguam ipsam multo prius praecidi: tibi quid vi-
 detur, Empedocles?

Emp. In crateres deiici Aetnae, ut discat non maledicere
 melioribus.

Plat. Quin optimum fuerit, eum instar Penthei alicuius
 aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam
 partem illius habens quisque discedat.

Luc. Minime vero: sed per Iovem supplicum praesidem
 mihi parcite.

ΣΩΚ. Ἄραρην οὐκ ἂν ἀφελείης ἔτι. ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ
τὸν Ὅμηρον. ἀ λέγει, ὥς

Οὐκ ἔστι λένουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά;

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἐκ-
τεύσω. αἰδέεσθαι γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρόψεται
βαλψαδῆσαντά με.

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα.

Χαλκὸν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ.

ΠΛΑΤ. Ἄλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσαμεν πρὸς σὲ Ὀμη-
ρικῆς ἀντιλογίας. ἄκουε δὴ,

Μὴ δὴ μοι Φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ.

Χρυσόν περ λέξας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς αἰμάς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὀμηρος ἡμῖν ἄπρα-
κτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δὴ μοι κατα-
Φευκτέων τάχα γὰρ ἂν ἐκείνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἱκέτην· οὐ γὰρ θεμὺς κτανεῖν.

Socr. Decretum est. Non amplius potes dimitti. Vides
vero, quid Homerus dicat,

Nunquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

Luc. Verumtamen ex Homero & ego vobis supplicabo:
reverebimini forte versus, neque aspernabimini consuen-
tem carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus optimis,

Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.

Plat. Sed neque nobis deerit HomERICA responsio: audi
modo,

Ne meditare fugam, blasphema, barbare, lingua,

Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.

Luc. Vae mihi! Homerus destituit, spes nostra maximam
ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me servaverit.

Ne caede supplicem; quem ius vetat mori.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ καὶ κείνα Εὐριπίδου ἐστίν,

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥΚ. Νῦν οὖν ἑκατὶ ῥημάτων κτείνετε με;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέ-
λος δυστυχία.

- 4 ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκτινῦ-
ναι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν με, φέρετε,
τοῦτο γοῦν εἶπατέ μοι, οἱ τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες
ἀνήμεστον πρὸς ἡμῶν ἀνήμεστα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θά-
νάτῳ συνειλήφατέ με;

ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲν εἰργασαὶ ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυ-
τὸν ἐρώτα, ὃ κάκιστε, καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λό-
γους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ
ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς
ἀνδρας καὶ τὸ μέγιστον ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτή-

10 Ἀμείλιχτα.) Ἀνέκιστα. V.

Plat. Quid vero? Nonne & illa sunt Euripidea?

Haud digna ferre, indigna qui patravent.

Luc. Sic verba propter ergo nos occiditis?

Plat. Sic per Iovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & stuporis impii solet esse finis infortunium.

*Luc. Igitur cum stat sententia, omnino interficere me;
nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite,
qui sitis, aut quam immedicabilem a me iniuriam passi sine
ullo remedio mihi irascamini, & supplicii causa me com-
prehenderitis.*

*Plat. Quibus nos iniuriis affeceris, ipsum te, scelus, in-
terroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & phi-
losophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos affecisti, tan-
quam in foro vendens praeconio viros sapientes, & quod
maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab in-*

σαντες ἀνελήλυθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Αἰδωνέα, Χρύσιππος οὗτος, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὅπως διέσπυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, εἰ μά- 5
θετε ὅποιος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.

ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ ἥδη γε Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ' ὅσσα ἔργας.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἀπάντων ἐπαινεῖν, οἰκείον τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ Φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε, ἀποκτενοῦντες; ἦν ἐμὲ ἀποκτείνετε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁρᾶτε γοῦν μὴ τὸ

1 Παραιτησάμενοι) Παραιτεῖν
παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. V.

2 Αἰδωνία) Αἰδωνία ἢ Ὀρφία. G.
16 Ὑπὲρ ὑμῶν π.) Γρ. περὶ. G.

feris huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis lacerasti.

Luc. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praeberim. Itaque abiicite lapides. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos.

Plat. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin *saxa adest toga tantorum tibi poena malorum.*

Luc. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum & benevolum, & earundem sententiarum, & nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quendam tutoremque, qui tantum pro vobis laboris susceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc sunt philoso-

τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργί-
λοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην.

ΠΛΑΤ. Ὡς τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κα-
κηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶε
διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς
ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;

- 6 ΛΟΤΚ. Πού γάρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀπὸ
φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐ-
τοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε,
ὁμιλῶν; αὐτὰ γοῦν ἃ φημί ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ
παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπαν-
θισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦ-
σι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ'
οὔτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι
τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα
τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πο-

phi, ingrati, iracundi, & parum officii memores videamini adversus virum bene de vobis meritum.

Plat. Impudentiam hominis videte! Insuper gratiam tibi maledicentiae illius causa debemus? usque adeo cum mancipiis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam, & ebriam verborum in nos petulantiam?

Luc. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, & vos ipsos laudibus tollerem, & in libris, quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa, quae dico, unde alias, quam a vobis sumens, & apud instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, & florem unamquemque agnoscunt, unde, & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me sectantur propter florum legendorum sollicitiam, re autem ipsa vos & vestrum illud pratum, qui ta-

λυεῖν τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπί-
 σταιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὥς μὴ
 ἀπάδειν θάτερον θατέρου. ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πε-
 πονθῶς παρ' ἡμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχεμήσειεν εὐερ-
 γέτας ἄνδρας, ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν; ἐκτός ἐι μὴ κατὰ
 τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐρύτον εἴη τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μού-
 σαις ἀνταδῆν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλ-
 λωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξέων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ἅντι
 τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἰ- 7
 ρηταί σοι ἐναντιώτατον γαῦν ἐστὶ τῷ πράγματι, καὶ
 χαλεπωτέραν σου ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ αἰδι-
 κίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσσεστιν, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύ-
 ματα ὥς Φῆς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τοῦτον
 ὑποβέμενας τὸν σκοπὸν, ἀπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κα-

10 Κατὰ τοὺς ῥήτορας) Ἐπεὶ ἐστὶ ῥητορικὴ. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ
 παραδειγματικῇ κέχρηται τῇ πί- ἀπὸ τοῦ καθόλου τὰς πίστεις περὶ
 στεί· αὕτη δὲ μερικὴ. τοῦτου χάριν τοῖσι. G.

les protuleritis, tam varios specie & coloribus; si quidem
 legere illos sciat aliquis, & nectere, & concinnare, ne alter
 ab altero diffideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus,
 male audeat dicere viris bene de se meritis, a quibus hoc
 habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo fit ingenio,
 quo Thamyras quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Mu-
 sis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline
 contendat, iaculati ausus contra ipsum muneris huius &
 artis sagittandi auctorem.

Plat. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declama-
 sti: maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo impor-
 tuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem iniu-
 riae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a no-
 bis, quod fatere, telis, contra nos iaculatus sis, hoc uno
 tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres.

κῶς τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήσαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν ὥστε διὰ γέ τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

- 8 ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσέσθε. καίτοι οὐκ ἂν αἴθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθέκοιτο ἂν. ἀλλὰ μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτόν γε, ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βία, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι δίδοντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει ὥστε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὃν τινὰ ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ πάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογησομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνωμαι,

5 Πρὸς ὀργὴν) Ὁργίως. G.

Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno finu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

Luc. Videte, irae auscultatis, neque iustum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri unquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab eiusmodi rebus videbimini esse remotissimi. Sed quidquid sit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante iudicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere; sed iure lites dirimi, redditus invicem auditisque rationibus. Itaque iudice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me fe-

καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὕψέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιοι οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχῶν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι, ἀφήσουσι μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς πα- 9
ρακρουσάμενος τοὺς δικαστάς, ἀπέλθοις. Φασὶ γοῦν ῥήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδिका, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι;

ΛΟΥΚ. Θάρρειτε τούτου γε ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον δια-
τητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι,

7 Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) Ἐς πε-
δίον τὸν ἵππον, παροιμία ἐπὶ τῶν,
ἐπὶ πᾶσι ἀποχέειν καὶ ἄνεσιν. τόδε
ἐστὶ μίγα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν συν-
τείνον τῆς τοῦ ἐπιζητοῦντος δυνά-
μειος, τὴν καταλλήλοισιν ἵππος πε-
δίῳ, πρὸς τὸ τὴν οἰκίαν ἐπιδείξα-

σθαι ἀρετὴν· παράλληλαι ταῦτα τῇ
παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ὅπως βατρά-
χῳ στίαρ γαλῆ, καὶ Λυδῷ πράγ-
ματα. V.

, ibid. Παρακρουσάμενος) Ἐξαπα-
τήσας. V.

cisse iniuriam, idque de me statuerit iudicium, fustinebo nimirum iustam poenam; vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehensione indignus inveniar, absolvent me scilicet iudices; vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

Plat. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulis in fraudem iudicibus abeas. Aiunt enim te rhetorem esse, & caufidicum, & verfutum in dicendo veteratorem. Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa iniuste facitis, inducas, ut secundum te ferat sententiam?

Luc. Hac quidem cura vos libero: suspectum id genus iudicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum ven-

καὶ ὅστις ἀποδώσεται μοι τὴν ψῆφον. ὁράτε γοῦν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε.

ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν;

ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περικουσίας ἀπολογησασθαι ὑπολαμβάνω.

10 ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; εἴκει γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν.

ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὃ, τε καὶ ἀπολογησεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐβέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπο-

13 Τὸ πρὸ δίκης γὰρ) Προσυπακουστίον καταληφίσεσθαι. V.

τῷ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. V.

16 Καταλεύσαντες) Λιθοβολή-

14 Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ) Ἐν σάντις. V.

dat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

Plat. Quis igitur accuset, siquidem nos iudicaturi sumus?

Luc. Vobis eisdem & accusate, & iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum iustitiae causae supero, & ex abundanti causam me dicturum confido.

Plat. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum iudicari postulat.

Socr. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & asumpta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & ius in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indicta causa virum lapidemus, idque homines gau-

λογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἵποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελίτου περί, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος τεθνήσκειται, μηδὲ τοπαράπαν ὕδατος μεταλαβῶν;

ΠΛΑΤ. Ἀριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν φιλοσοφίαν. ἢ δέ, δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

ΛΟΥΚ. Εὖγε, ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νομimώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔφην. δεήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ διασθηρίῳ. ποῦ δὲ τὴν φιλοσοφίαν εὔροι τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἴτα ἐντυγχάνων ἂν τισὶ τριβῶνιαι περιβεβλημένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθεϊμένοις,

ἢ ὕδατος μεταλαβῶν) Ἰστίον ὅτι οἱ Ἀθηνοὶ δικασταὶ ἐπέχειν βουλόμενοι τὰς ἀπέραντους φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ὕδατος ἑπλήρουν, καὶ διὰ τίνος διατρήματος παρίχον τῷ ὕδατι ἑκροῖαν, καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφίσταστος τοῦ κρουίσκου ἐκείνου τὸν ῥήτορα λέγεσθαι, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν

ἑκρῇ· ἅτε δὲ οὖν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιοῦμενοι, συνέτιμον καὶ ἔκοντες τὴν δημογροῖαν· ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι.

Ὑδατος) Τῷ δικαστικῷ ὕδατος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικαζόμενοι ἐποιοῦντο. G.

dere nos iustitia profecti: aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant iudices, si hic ne aqua quidem attributa [*& clepsydra*] moriatur?

Plat. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philosophiam. Illa iudicet, & nos sententia illius stabimus.

Luc. Euge, viri sapientissimi, meliora ista & magis legitima. Verum lapides servate, uti dixi: opus enim paulo post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inveniat aliquis? nec enim, ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo eius quaerenda, ut illius consuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa

παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤκειν Φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐ-
 τοὺς, ἀνθρώπων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ
 οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὥς μὴ ἐλέγχοντο οὐκ εἰδό-
 τες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυνον. οὐδέπω
 12 γοῦν καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. Πολλά-
 κισ δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος, ἦκον ἂν ἐπὶ
 τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὐρηκέναί
 τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων
 ἀπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ
 Φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τούτων οὖν συμπα-
 ραβουθεῖς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἂν· εἴτα ἐώρων γυναῖόν τι
 οὐχ ἀπλοῖκόν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ
 ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι
 αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφετον δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον
 ἑῷσα, οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ριστέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς

15 Ἀναβολὴν) Περιβολήν. G.

se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi,
 qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non re-
 spondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut
 aliam pro alia ianuam mihi demonstrare. Itaque ad hodie-
 rum diem nondum invenire domum potui. Saepe vero vel
 mea coniectura, vel aliquo deducente ad ianuas quasdam
 delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me invenisse;
 idque colligebam ex multitudine intrantium & exeuntium,
 qui severi omnes viderentur, habitu composito, & vultu
 acriorem cogitationem prae se ferente. Cum his igitur clan-
 culum me inferciens & ipse intrabam. Deinde vidi mulier-
 culam minime candidam, quantumvis ad simplicitatem quan-
 dam cultus expertem se concinnaret. Sed mox mihi appa-
 ruit scilicet, eam neque comas, quas negligenter solutas
 videri volebat, inornatas reliquisse, neque vestis amictum
 sine affectatione composuisse. Manifesto autem iis se rebus

εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπε-
φαίνεται δέ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ Φύκος, καὶ τὰ ῥήματα
πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐς τὸ
κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ
τοὺς πλουσιωτέρους ἂν παρακαθισαμένη πλησίον, τοὺς
πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ
καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἑώρων περι-
δέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγχείλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν
ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς
κακοδαίμονας ἐκείνους ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς
ρίνης, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδῶ-
λῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ζυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐ- 13
δὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βα-
δίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπο-

1 Ἀθεραπεύτῳ) Παντελῶς κατα-
πιφρηνήμενος. V.

8 Ἐγχείλεων) Κλοῖαν. G.

11 Ἰξίονα) Nota historia, quem
admodum Ixion cum Iunonis fi-

mulacro seu nebula concubuerit,
unde orti Centauri, disti sic παρὰ
τὸ τὴν αὔραν κεντεῖν. G.

15 Ἐν Κεραμεικῷ) Ἀπὸ τοῦ κε-
ραμεύς κεραμείως γυνικῆς, γίνεται

exornaverat, & ad decentiam, affimilato illo cultus negle-
ctu, usa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum ceru-
fae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique se ab
amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, &, si quis quid
daret, accipiebat cupide, &, cum dinioribus prope affideret,
pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe
vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius
aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox
recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non
nafo quidem, sed barba duci paterentur, &, Ixionis exem-
plo, inanem speciem amplecterentur pro Iunorie.

Plat. Illud quidem recte: neque enim in propatulo ia-
nua, neque nota omnibus. Ceterum ne opus quidem est
domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico opperie-

μενούμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται, ἐπανιούσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσκει καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσσεισιν. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσήνῃ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζουσαν;

ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρᾷ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθὴς Φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς.

ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, Φθεγξαμένη μόνον.

- 14 ΦΙΛ. Παπαί· τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἄρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γοῦν εἰκάτε. καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ

κεραμεικὸς καὶ συναίρεισι κεραμεικός. V.

2 Ἐν τῇ Ποικίλῃ) Ἡ Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίους· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

4 Προσηνῇ) Πρῶτον. V.

9 ΠΛΑΤ.) Plato loquitur, qui ab inferis cum ceteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. G.

mur, mox huc venturam in reditu ab Academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin iam accedit. Viden' illam decenti habitu, aspectu propitio, quae cogitabunda placide incedit?

Luc. Multas video similes habitu, incesu, atque amictu: & tamen inter has quoque una tantum est vera quidem Philosophia.

Plat. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

Phil. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superiores, & Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita? Quid vos rursus in vitam? num quid adversi vobis apud inferiores accidit? Irati enim videmini. Et quis est, quem captum

που λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύνων ἀσεβέστατος· ὅς τὴν ἱερωτάτην σέ, κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅποιοι τὶ παρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν.

ΦΙΛ. Εἴτα ἡγανακτήσατε λοιδόρησάμενους τινὸς, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκούουσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως Φίλῃν τε αὐτὴν ἡγῆμαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἡτίαςάμην προσελθούσα· ἐΘίμῃ δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἐορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τούναντίον ὅπερ ἂν ἦ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οὐκ εἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἄγχετε;

9 Ἐφίμῃ) Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφεῖτο τὸ διατρον τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ τῷ κωμῶδειν. Ταῦτα δὲ δις τοῦ

ἔτους ἐπετελεῖτο, ἔαρος καὶ φθινοπώρου· ἔαρος τὰ μικρὰ Διονύσια· φθινοπώρου δὲ, τὰ μεγάλα. V.

hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus?

Plat. Et quidem, Philosophia, sacrilegorum omnium sceleratissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus.

Phil. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comoedia audiens Dionysii, tamen amicam illam putem, nec in ius vocarim unquam, neque accedens cum illa expostulaverim, sed patriar illam ludere, quae convenire videntur & solemnia sunt illis feriis? quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, & fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini?

ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. Φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπιῶν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

15 ΦΙΛ. Εἴτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; ὁῦλος γοῦν ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων.

ΠΛΑΤ. Οὐκ' ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛ. Τί Φῆς σύ;

ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὃ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τάληδες ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γοῦν εὐρόμην πολλὰ ἱκετεύσας; τὸ σοὶ Φυλαχθῆναι τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Νῦν, ὃ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρῶν δὲ τὸ ἀτιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὴ ὀβολῶν ἕκαστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων.

1 Μίαν ἡμέρ.) Ἐντεῦθεν τοῦ λόγου ταύτου ἐπιγραφὴ τὸ Ἀναβιῦντες. G.

Plat. Commeatu unius huius diei sumto, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

Phil. Deinde vos illum ante iudicium, indicta causa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid.

Plat. Non; ad te enim reiecimus omnia: tua sententia litem finiet.

Phil. Tu quid ais?

Luc. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio causae servaretur.

Plat. Nunc, facerrime, dominam vocas, paulo ante vero contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto theatro praeconio vendens, & duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum.

ΦΙΛ. Ὅρατε μὴ οὐ φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιὰρὰ πράττοντας, ἡγόρευε κακῶς.

ΔΟΥΚ. Εἴση αὐτίκα, ἣν ἐθέλης ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἀρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὥς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανείη πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περι- 16 πατήσατε· ἤξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην.

ΔΟΥΚ. Τίνες δὲ εἰσιν, ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιοι καὶ αὗται δοκοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν.

ΔΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἦν τινα καὶ λέγεις.

Phil. Videte, ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrant, traduxerit.

Luc. Hoc statim scies, si causam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

Phil. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate: veniam enim vobis, hac lite iudicata.

Luc. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae.

Phil. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Iustitia, praecedens vero Eruditio: sed obscura illa & tenui colore, Veritas est.

Luc. Non video, quam dicas.

ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυνήν, τὴν ὑποφεύγουσαν αἰεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν;

ΛΟΥΚ. Ὁρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο καὶ ἐντελές τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

ΦΙΛ. Νῆ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

17 ΑΛΗΘ. Ἀπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δεομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὅποιά ἐστιν.

ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν, ὡς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα.

ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὰ θέρραπανιδία τούτῳ, εὐνοϊκωτάτῳ μοι ὄντι.

ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐβέλῃς.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παρρησία, μεθ' ἡμῶν.

Phil. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem?

Luc. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in ius volo.

Phil. Nempe sequimini etiam vos: nec enim molestum erit, unam iudicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

Ver. Ite vos: ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat.

Luc. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in iudicio, ut indices omnia.

Ver. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi.

Phil. Duc sane, quotquot volueris.

Ver. Sequimini, Libertas, & tu Loquendi Fiducia, ut

ἡμῶν, ὡς τὸν δαίλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον
εἶτα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει δικαίᾳ,
σῶσαι θυνηθῶμεν· σὺ δ', Ἐλεγχε, αὐτοῦ περίμενον.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος,
καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπο-
λεμῆσαι δεήσει μοι, ἀλλ' ἀλαξόσιν ἀνθρώποις, καὶ
δυσελέγκτοις, αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὕρισκομένοις, ὥστε
ἀναγκαῖος ὁ Ἐλεγχος.

ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν
Ἀπόδειξιν παραλάβοις.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπεὶ περ ἀναγκαῖοι δο-
κεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὅρας, προσεταιρίζεται καθ' ἡμῶν, ὦ Φι- 18
λοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν.

ΦΙΛ. Εἶτα δεδίατε, ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ
Ἀριστοτέλες, μή τι ψεύσῃται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὔσα;

formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in
periculo iusta nulla causa versantem, servare possumus. Tu
vero, Elenche, [*Convictio*] hic mane.

Luc. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius,
veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum
mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni
repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque ne-
cessarius est Elenchus.

Phil. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si De-
monstrationem etiam assumas.

Ver. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad iu-
dicium videmini.

Arist. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, con-
tra nos Veritatem.

Phil. Et vos metuitis, Plato, Chrysispe, Aristoteles, ne
quid mentiarur pro ipso, cum sit veritas?

ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ θεινῶς πανουργός ἐστι, καὶ κολακικός· ὥστε παραπείσει αὐτήν.

19 ΑΛΗΘ. Θάρρειτε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπίωμεν οὖν. Ἄλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τούνομα;

ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγκίκευς.

ΦΙΛ. Πατὴρ δέ;

ΛΟΥΚ. Σύρος, ὃ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων. ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου, οὐχ ἦγον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρὸς γε σέ, οὐδὲν αὖ

12 Οὐ κατὰ Σολίας) Σολεὺς μὲν γὰρ Ἀρατὸς ὦν, Ἑλληνικῇ παιδείᾳ τοσούτον δύνεγκε· ὥστε τὰ φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράφας, ἔδουμάσθην. καὶ Ζήνων δέ, ὁ τῆς στοᾶς κοσμήτωρ τε καὶ καθηγητής. ἐκ Κιτίου τῆς Κύπρου ἄρματο, καὶ δὴ καὶ Κράτων καὶ Χρύσιππος ἄμφω Σολεῖς οὐκ ἄσημοι κατὰ φιλο-

σοφίαν, καὶ μάλιστα Χρύσιππος. ἀμίλει δὲ καὶ Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης, καὶ Δημόκριτος καὶ Προταγόρας, Ἀβδηρίται. ἀλλ' οὐδέποτε ξενίας διάκονται, ὅτι μὴ ἐκ μίσης Ἑλλάδος ἰθαγενεῖς ὄντες εὐρίσκονται. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς σχεῖδον Ἕλληνας παρευδοκίμηκότες τῇ περὶ τοῦ λόγου ἀσκήσει. V.

Plat. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est, & aduſandi facultate. Itaque perſuaſione a via illam abducer.

Ver. Bono animo eſtote. nihil proſecto iniuſtum fiet, hac una praefente Iuſtitia. Eamus igitur. Sed age, dic, quod tibi nomen eſt?

Luc. Parrheſiades, Alethionis, Elenxiclis. [*Confidentius; Veri F. Convincentiū N.*]

Phil. Sed patria?

Luc. Syrus ſum, ο Philosophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam aduerſariorum meorum novi, non minus, quam ego ſum, genere barbaros: mores, vero & eruditio, non qualis Solenſium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam

γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν Φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὕσα.

ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. Ἡ τέχνη 20 δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.

ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόνος, καὶ μισο-ψευδῆς, καὶ μισοτύφου, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιοῦτῶδες εἶδος τῶν μαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοὶ εἰσιν, ὡς οἶσθα.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τινα μέτει τὴν τέχνην.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ὅπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ Φιλῶ τὴν ἀρχὴν ἔχουσιν. Φιλαλήθης γὰρ, καὶ Φιλόκαλος, καὶ Φιλαπλοῖκος, καὶ ὅσα τῷ Φιλεῖσθαι συγγενῇ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταπτόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν,

apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit, neque si voce sit barbarus; modo sententia iusta esse appareat.

Phil. Recte narras. Temere enim illud quaerebam. Ars vero quae tibi est? nam istud quidem scire refert.

Luc. Osor superbiae sum, & praestigiarum, & mendaciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi sunt, quod nosti.

Phil. Odii, Hercule, multi artem facis.

Luc. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio sum, & in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppositam illi artem accurate novi: illam puto, quae amore constat. Sum enim veri amicus, & honesti ac pulchri, tum simplicitatis, & quaecunque natura amabilia sunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppositae arti subiecti, & odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum est, ne alteram qui-

ὕπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη τὴν δέ, πάνυ ἡκριβωκέναι.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἔχρην. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε Φασί, καὶ τάδε ὥστε μὴ διαίρει τὸ τέχνα· μία γὰρ ἐστὸν, δὴ εἶναι δοκοῦσαι.

ΛΟΥΚ. Ἀμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. τὰ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πανηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ Φιλεῖν.

21 ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἔχρην· ἐνταῦθα που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν. ἡ Ἱέρεια, διὰ βες ἡμῖν τὰ βάβρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν Θεόν.

ΛΟΥΚ. ὦ Πολιάς, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὅπῃσ' ἐπιπορεύονται ὁσμήραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνῃ ὁρᾷς, ἅτε

2 Οὐκ ἔχρην... καὶ τάδε φασί, καὶ τάδε) Διὰ τὸ ἐναντίον εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. V.

Τῶν ἐναντίων ἔτι τῶν ἀντικειμένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δεξιὸν ὥς δεξιὸν ἐπιστάμενος... πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστερόν. καὶ ἀπὸ... νοστρον εἰδὼς... ὑγιεινόν. ἀσάφως καὶ ἐπὶ γενέσεως

καὶ φθορᾷ, μισίας καὶ αὐξήσεως, καὶ τῶν παραπλησίων, ἃ ὑπὸ τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο οὖν φησι πρὸς τὴν Παῖρσιαν τὴν γυν. διατεινόμενος ἀπομαθεῖν τὰ πάντα τοῦ μισεῖν καὶ τῶν κατ' αὐτὰ τέχνη. ὥς οὐκ ἔτι τοῦτο... τῶν ἀντικειμένων ἢ αὐτὴ γινώσκεις. G.

dem, cuius exercendae ita rara offeratur occasio, dediscam; alteram autem nimis etiam calleam.

Phil. At non oportebat: eiusdem enim & hoc est, aiunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae cum videantur esse, una sunt.

Luc. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

Phil. Iam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis iudicemus. Disponi nobis, Antistes, iube subsellia: nos interea Deam adorabimus.

Luc. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum periuria quotidie audias.

δὴ ἐπίσκοπος οὖσα. νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἦν που κρατούμενον ἰδὼς, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαι-
ναι, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα ἑτοιμοὶ 22
ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, πρεσβύμενοί τινα ἐξ ἀπάν-
των, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν
κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε. οὐ γὰρ οἶόν τε πάντας ἅμα
λέγειν. σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο.

ANAB. Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδείατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο
πρὸς τὴν δίκην;

ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμα-
στὴ, καὶ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχα-
ρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστόν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκρι-
βές, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάν-
τα ταῦτά σοι ἀνθρώπα πρόσσεστιν. ὥστε τὴν προσηγορίαν
δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνή-

1 Ἐπίσκοπος) Γραι. ἐπὶ σκοπῆς
οἰκῶσα. νῦν καιρὸς. G.

15 Προηγوریαν) Τὸ πρότερον εἰ-
πεῖν ἢ ἀγορεύσαι. G.

Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc
tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas,
& plures sint nigri calculi, tuo tu adiecto me ferva.

Phil. Age, iam sedemus vobis, paratae vestras audire ra-
tiones. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime ac-
cusaturus videatur, actionem componite, & reum convin-
cite; neque enim fieri potest, ut simul omnes dicatis: tu
vero post haec causam dices, Parrhesiade.

Rev. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissimus fuerit?

Chrys. Tua, Plato, cogitandi admirabilis sublimitas, & mere
Attica vocis suavitas, & gratia illa, quae tantum in persua-
dendo valet; tum prudentia, & exquisitum illud artificium, &
illae, ubi demonstrandum erat, verborum illecebrae: omnia
haec copiose tibi adsunt. Itaque orandi suscipe provinciam,
& pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recorda-

σθῆτι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι
πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἶρηται·
δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας,
καὶ τὰ κομψὰ ἐκείνα καὶ συνεχῇ ἐράτα· καὶ σοι δοκῇ
καὶ κείνῳ που παράβυσσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα
ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχη τὴν δίκην.

23 ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ τίνα τῶν σφοδροτέρων προ-
χειρισώμεθα, Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κρά-
τητα, ἢ καὶ σέ, ὦ Χρύσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν
τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλ-
λά τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ
δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν.

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ
πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως
δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαί, δὴ ὀβολῶν πρῶην ἀπο-
κεκηρυγμένους.

re omnium illorum, & in eundem locum confer, si quid tibi
ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam di-
ctum est: hic enim illis magis formidandus est. Itaque ad-
asperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque inter-
rogationes profer: & si videbitur, illud etiam alicubi inferci,
ut magnus ipse ille Iuppiter volucrum currum agens, indi-
gnatus sit, nisi supplicio iste afficiatur.

Plat. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus,
Diogenem hunc, vel Antisthenem, vel Cratetem, vel te adeo,
Chrysippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut in scriben-
do vim quandam praesens tempus desiderat; sed apparatus
convincendi & iudiciale. Orator autem est Parrhesiades.

Diog. Ego vero accusabo illum: nec enim puto longa ora-
tione opus futurum. Et alioquin ego supra omnes contume-
liosius tractatus sum, quem duobus ille obolis nuper sub prae-
cone vendiderit.

ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ πάντων. μέμνησο δέ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταξε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε' ὅλως δέ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρήρησιάδου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχουμεν, τοῦτο ὑπερμάχει. ὅρα, σέ μόνον προεστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα οὗτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θάρρειτε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ πάντων 24
ἐρῶ. καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα (φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρᾶγός ἐστιν) ἀφεῖναι

10 Ὑπερμάχει) Ἀπὸ τοῦ κα-
τασκευάζει, ἐπεὶ περὶ τὸ ὑπερμαχεῖν
αἰτιατικὴ συντάσσεται. ὑπερασπί-
ζω σου. προϊσταμαι σου. προπολε-

μῶ σου, οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ
σου. V.

13 Ὑπὲρ πάντων) Περὶ πάν-
των ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.

Plat. Diogenes, o Philosophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generose, ne tuum modo in accusatione negotium agas, sed communem causam spectes. Si quid enim inter nos non convenit de nostris disputationibus, tu in praesentia quidem noli quaerere, aut utra sit verior ratio definire; sed in universum modo pro philosophia ipsa indignationem ostende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrhesiadae sermonibus; relictisque sectis, quibus diffidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus, in te nostra iam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qualia hic proposuit.

Diog. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto & miti, dimittere illum cogitet;

διαβουλευῆται αὐτόν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛ. Τούτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μάλλον ἄριστον γὰρ, ἥπερ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' οὖν. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σέ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν Διογένης δὲ κατηγορεῖτω μόνος.

ΦΙΛ. Οὐ δέδιας οὖν μή σου καταψηφίσωνται;

ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.

ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα· καθίσατε δ' οὖν. σύ δ', ὦ Διόγενες, λέγε.

25 ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν

4 Ἦπερ τῷ ξύλῳ) Εἰς τὰς τῶν Διαπαίξει γὰρ αὐτὸς ὡς τῷ σχήματι μόνον φιλοσοφούσας. G.

at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere.

Phil. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava, res gerenda est: sed noli cunctari diutius. Iam enim infusa est in clepsydram aqua, & in te consilium intuetur.

Luc. Assideant vobiscum reliqui, o Philosophia, & ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus.

Phil. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia?

Luc. Minime. pluribus enim volo vincere.

Phil. Generose tu quidem. Assidete igitur: tu vero dic, Diogenes.

Diog. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosse, nec oratione opus est. De me enim ut taceam, ecquibus vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Aristotelem,

τούτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρυσίπ-
πον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον κα-
λὰ ἐσεκομίσαντο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρις-
κατάρατος οὗτος Παρρησιάδης ὕβρικεν, ἥδη ἔρω. ῥήτωρ
γάρ τις ὡς Φασιν ὦν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ
τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὅπως ἡ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς
ἐπεπόρτο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐΦ' ἡμᾶς συσκευ-
ασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς γόητας,
καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων
καταγελᾶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων.
μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἥδη πεποίη-
κεν αὐτοὺς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, Φληνά-
Φους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σά, καὶ τὰ σπουδαίω-
τατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιῶν,
ὥστε αὐτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν
θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὕβριζεσθαι. φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν
ὁ πολὺς λεῶς, χαίρουσι τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοι-

14 Ἐπὶ χλευασμῷ) Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

& reliquos ignorat, quanta in vitam bona intulerint? quibus
vero nos, tales cum simus, execrabilis ter & amplius iste
Parrhesiades contumeliis affecerit, iam dicam. Cum enim
orator, aiunt, esset, relictis iudiciis, & secunda in illis fa-
ma, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipse
suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi co-
piis contra nos collectis, male loqui de nobis non definit,
cum praestigiatore atque impostore appellet, ac persua-
deat multitudini, ut irrideat nos, &, tanquam nihili simus,
contemnat. Quin & in odium iam & nos ipsos, & te Philoso-
phiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &,
quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enar-
ret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatōribus,
nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent

δορουμένοις, καὶ μάλιστα ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δο-
κούντα διασύρῃται ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον
Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τουτονὶ ἐπὶ
χλευασία παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ κωμωδοῦσιν
ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμωδίας. καίτοι ἐκεῖνοι
μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διο-
νυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι
ἐδόκει τῆς ἐορτῆς καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, Φιλόγελάς
26 τις ᾶν. Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ
Φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας
τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῇ Φωνῇ
διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέ-
λην τούτον, Χρυσίππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαν-
τας, οὔτε ἐορτῆς ἐφεισῆς, οὔτε ἰδία τι πρὸς ἡμῶν πα-
θῶν. εἶχε γὰρ ἂν τινα συγγνώμην αὐτῶ τὸ πρᾶγμα,
εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἀρχῶν αὐτὸς ἐδρασε. καὶ τὸ
7 Ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν) Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ἔδραν. V.

irrisoribus & maledicis, praesertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus causa in scenam producentibus, & absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permissum erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit. At iste, convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conscripto in maledicis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, & in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laesus iniuria. Haberet enim sane ea res veniam, si defendens iniurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium ve-

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὧ φιλοσοφία, ὑποδύεται καὶ ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρήται καθ' ἡμῶν ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἐταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμωδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὅς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδοὺς τὸ κοινόν. Ἀνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑπο- 27
σχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοῖ φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριοτήτος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὅς καθάπερ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπόλησεν, ὡς

4 Μένιππον) Ὁ Μένιππος οὗτος κυνικός ἢ φιλόσοφος κατὰ τὸν Σίβα-
στον φύσει κακῆρμένος γενναῖα καὶ
ἐλεγκτικῇ τε καὶ ἀποτόμῃ, καλῶς

τε τὸν κύνα καὶ ἐμφίλοσόςφως μετι-
ῶν, ὡς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκι-
μον, ἀποφέρεισθαι. V.

ro indignum maxime illud est, quod haec cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; & conciliato sibi dialogo, familiari nostro, certaminis adiutore auctoreque contra nos utitur; qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali, ut comoedias frequenter secum agat, qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis causae proditor. Pro quibus rebus omnibus poenas illum subire aequum est. Nisi forte habet, quod contradicat, homo res gravissimas tot sub testibus traducens: utile igitur etiam hisce tale supplicium, si puniri istum videant, ne quis alius in posterum philosophiam contemnat: quandoquidem si nunc quiescamus, & feramus iniurias, ea non iam moderatio, sed ignavia & infamia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum instar in forum nos productos, praecone con-

Φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, ἐνίους δὲ, μᾶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος οὗτος, δὴ ἄβολῶν οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧνγε αὐτοὶ τε ἀνελήλυθαμεν ἀγανακτῆσαντες, καὶ σὲ ἀξιούμεν τιμωρῆσαι ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὑβρισμένοις.

- 28 ANAB. Εὐγε, ὦ Διόγενης, ὑπὲρ πάντων καλῶς, ὅποσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἰρηκας.

ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδῃ, λέγε ἤδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

- 29 ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα μου, ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἕξαρνος γενέσθαι, ὥς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμε-

9 Ἐν τῷ μέρει· Ἐν τῷ μέρει, ἀπὸ τοῦ τῷ σὺν μέρει· ῥεῖ γὰρ ἡδὴ τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἰστίον γὰρ ὥς τοὺς πολλοὺς ἐπισχεῖν βουλομένοι τῆς ἀπείραυτου φλυαρίας οἱ δικασταὶ τῶν ῥητόρων, ὕδρας ὕδατος πληροῦντες,

διὰ τινὸς διατρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροισιν, κελύοντες τὸν ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τοῦ κρουσίσκου, ἅτε οὖν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιοῦμενοι, συνέτεμον τὸν λόγον. V.

fituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica, me quidem pessimus duobus obolis, cum risu praesentium, vendidit. Quibus de causis & ipsi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis contumeliis sumus affecti.

Rev. Euge, Diogenes, praeclare, quae opus erant, omnia pro omnibus dixisti.

Phil. Desinite laudare: infunde iam causam dicturo. Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Parrh. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut

λετηκῶς ἀφίχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπε-
σιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκῶς, νῦν προσ-
θήσειν μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὓς τινες ἀπεκή-
ρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀπο-
καλῶν. καὶ μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ
περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοι-
το ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμέ, ἀλλὰ ἐκεί-
νους ἂν οἶμαι δικαιοτέρον αἰτιάσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦν-
τας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ῥη-
τορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην,
καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βόην, καὶ ὠβισμούς,
καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυ-
γον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας,
ἡξίου ὅποσον ἐτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζά-
λης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδίον τινα λιμένα ἐσπλεύσας,
ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι. Καίπερ μόνον παρέ- 30
κυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ

statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere non-
dum occupavi, nunc iam adlicere: ita enim intelligas, quos
ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos
& impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum
attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledi-
cum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui ar-
guo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt.
Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario
inesse debeant caudicis, deceptionem, mendacium, auda-
ciam, clamorem, conflictationes, & sexcenta alia; ab his,
ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra ha-
bes, o Philosophia, appuli, optavique, si quid reliquum mi-
hi vitae esset, tanquam ex procella & aestu in serenum quen-
dam portum investus, sub tua tutela transigere. Deinde
cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse

τούςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας
 ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας,
 τὰ κάλλιστα καὶ συμφερότατα παραινούντας, εἴ τις
 μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' αἰτενὲς
 ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς
 τούτους ρυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνει τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νη
 31 Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν. Ὅρων
 δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι Φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δό-
 ξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα
 ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥά-
 διον, εὖ μάλα εἰκότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέ-
 γω, καὶ τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τοῦ
 βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχή-
 ματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείρον-
 τας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἡγανάκτουν· καὶ τὸ
 πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς
 τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Ἄ-

erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatæ legesatores,
 & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis
 praeceptis proponendis utilissimisque, si quis ab iis non dis-
 cedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas
 a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac
 dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pau-
 ci faciunt. Cum vero viderem multos non amore philoso-
 phiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest,
 gloria ductos, promptis istis & publicis, quaeque imitari uni-
 cuique facile est, satis bene referre viros bonos, barbaram di-
 co, incessum, & amictum; vita vero & actionibus contra-
 dicere habitui, & contraria vestris studia habere, dignita-
 temque professionis corrumpere: indignabar equidem, vi-
 debaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mol-
 lis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Her-

χιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐ-
 τὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθγγόμενος ἡρωϊκόν, ἀλλὰ
 θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῃ προσωπεῖῳ ὃν οὐδ' ἂν ἡ
 Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου
 αὐταῖς προσεοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνι-
 κος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ
 παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτὸν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως
 αἰτίμως κατατεβηλυσμένους πρὸς αὐτοῦ. Τοιαῦτα καὶ 32
 αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα
 τὴν αἰσχύνῃ τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμη-
 σαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον
 μιμήσασθαι ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων
 αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκάμενος
 μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν ἄχρῃ δὴ τις αὐτὸν
 ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ
 ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστα μοι δεινόν, ὧ
 Φιλοσοφία, κατεφαίνεται, τοῦτ' ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι,

culem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed
 sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque He-
 lena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi si-
 milem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur
 mihi mox cum ipsa persona actorem talem sua clava elifurus,
 a quo ignominiose adeo in feminam fractus effret. Huic simi-
 lem iniuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam
 histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas in-
 duere ausos, & Cumanum illum asinum imitari, qui leo-
 ninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros
 eius rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, do-
 nec illum peregrinus, qui & leonem saepe & asinum vidis-
 fet, redargueret, & fustibus dolatum abigeret. Praeter ce-
 tera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod

εἴ τινα τούτων εἰρωνίων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἰκαζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγένετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκείνων δὲ εἰρωνίων σαφῶς ἅπαντες δεῖναι καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν

33 διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. Ταῦτα οὐκ ἦνεγκα ὁρᾶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δεῖν, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτῆ-

4 Ἡ τουτουὶ τὸν ἐπώνυμον) Διογένηος τοῦ κυνικοῦ. V.

10 Ἐρήμην) Ἐρήμην δίκην ὅταν ἀπαντήσας ὁ διακόμενος ἐπὶ τὴν δι-

κην καταδικασθῇ, ὁμοίαν καὶ τὴν ἐρήμην ἀλῆναι. V.

14 Ἐξαγορεύοντα) Τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. V.

nemo non hominum, si quem horum prave aut indecore, aut libidinosè quidquam facere videret, ipsam statim philosophiam accusaret, & Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuscunque se cognominem peccator ille ferret, disputationesque haberet. Itaque ab male illo vivente, male de vobis coniectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: sed vos discefferatis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, & in simile cum illo crimen pertraxi estis. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, & a vobis discrevi. At vos, qui honorem mihi ea de causa debebatis habere, in ius me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum observans, Dearum mysteria effutientem & extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene im-

σω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβοῦντα ἡγήσεται εἶ-
 ναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν
 εἰώθασιν, ἣν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηναῖον, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν
 Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ'
 ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐδὲν πᾶν ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖ-
 νοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ
 σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφό-
 ροις, ἀλλὰ καὶ ἡδοῖντο ἂν, οἶμαι, μαστιγουμένων. οἰ-
 κέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι,
 μικρὸν τὸ πταῖσμα· τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ'
 ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ὡς καὶ
 αἰσχρόν. Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν 34
 ἐστίν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πᾶν ἀκριβοῦσιν οἱ πολ-
 λοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκον-
 τες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τὰναντία ἐπιτηδεύουσιν,
 οὕτω βιοῦσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασίν, οἷον χρημά-

I Ἀδικεῖντα) Ἀσεβοῦντα. Λου- τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια
 κιαδὸς ἐν τῷ περὶ Ὁρχήσεως φησὶν, ἐξερχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.
 ἐκείνῳ δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι V.

pium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam sacro-
 rum certaminum praefides flagris obiurgare soleant, si quis
 histrio Minervae aut Neptuni, aut Iovis personam qui susce-
 pit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo
 illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu
 suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint;
 sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium
 parum dextre agere, parvus fuerit error: Iovem vero aut
 Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, ma-
 li ominis instar & turpe nimis fuerit. Rursus illud omnium
 est absurdissimum, quod dogmata quidem vestra studiosè
 vulgus illorum exquirat; ceterum perinde vivunt, ac si ad
 hoc solum ea legerent, & meditentur, ut contraria omnia
 sequantur. Quae enim dicunt omnia, exempli causa, divitias

τῶν καταφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶεσθαι ἀγαθόν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορῶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθήπασιν, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, Φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠβιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσιῶν θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψίμοιροι Φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀπῶδὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἄκρα-

6 Τεθήπασιν) Ἐξπλάγῃσαι.
V.

12 Παρωθόμενοι) Παραγκνιζόμενοι. V.

gloriamque contemnere, & sola, quae bona sunt, honesta putare, & irae expertem esse, & splendoris hocce despiciere, & tanquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere sane admiranda. Verum enimvero, isti mercede haec ipsa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulescentes quam simii, libidinosiores asinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflictantur, & circa divitum ianuas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non con-

τον οὐ Φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ, ὅποσοι ξυμπίνουσι, γε-
 λῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα
 καθάρματα ἐκτρέφει. Τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον, ὅτι μη- 35
 δένος δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλού-
 σιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγώς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ
 προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ
 τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδη-
 μα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαι-
 τοίη, τῶν ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι
 δέη λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν
 λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυ-
 σίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων
 διαφέρον; ὅταν δέ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἐταῖρος ἐκ πα-
 λαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελ-
 θὼν, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινωδία
 τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ Φιλίας

tinent. Idiotae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus fodalibus vetus, & a longo tempore amicus accedens paulum quiddam roget, silentium, aestus, inscitia, & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amici-

ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλόν, οὐκ οἷδ' ὅπη ποτὲ οἴχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔφη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς δια-
 36 τριβαῖς σκιαμαχοῦμενα. Μέχρι γὰρ τούτου, φίλος ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προ-
 κείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάν-
 τα καὶ τὰ βιβλία ἐξαλλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευ-
 γεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὁστοῦν
 ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλη, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν
 ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὁστοῦν ὑλακτοῦ-
 σι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους
 ποτὲ πυρρίχίζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα
 δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖ-
 σθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενας, καὶ προσωπεῖα περι-
 κείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι

7 Ἄσπονδα) Ἐχθρά. V.

ἢ πυρρίχη, σύντομος. V.

ibid. Ἀκήρυκτα) Ἀδιάλλακτα.

15 Ἀλουργίδας) Πορφύρας χλα-

V.

μύδας. V. Sed C. ἀλουργίς, πορ-
 φυρᾷ χλαῖς.

13 Πυρρίχίζειν) Εἶδος ὀρχήσεως

tia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abie-
 re; omnia quidem avolarunt, volucra vere verba, quibus
 temere quondie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt. Eo
 enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum
 vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obo-
 lum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec iam foederi
 locus, nec praeconi sit securitas: libri deleri, fugit virtus.
 Canibus, simile quiddam usu venit: si quis os in medios il-
 los proiecerit, exsiliunt, mordent invicem, eumque, qui os
 praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegy-
 ptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque
 bestias (facillime autem humanas imitantur actiones) di-
 didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & perso-
 natas, diuque probatum spectaculum; donec spectator ali-

δή τις Θεατῆς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆ-
κεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι
τῆς ὀρχήσεως, τοῦβ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ
πυρρίχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν
ἐσθῆτα κατερρήγνυσον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας
πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυ-
το, καὶ κατεγελάτο ὑπὸ τοῦ Θεάτρου. Τοιαῦτα καὶ οὗ- 37
τοι ποιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον,
καὶ οὐ ποτε παύσομαι διελέγχων, καὶ κωμωδῶν. περὶ
ὑμῶν δέ, ἢ τῶν ὑμῶν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες
ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις
νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφη-
μον εἰπεῖν τι, ἢ σκαῖόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί
γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ' ἀλαζόνας ἐκεῖνους,
καὶ Θεοὺς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυ-
θαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρῦσιππε, καὶ Ἀριστοτέ-
λες, τί Φατε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι

quis urbanus, qui nuces sinu gereret, proliceret eas in me-
dium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente
pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas con-
trivere, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugna-
runt; illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spe-
ctatoribus. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego ma-
ledixi, nec unquam desinam convincere illorum fraudes,
ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque si-
milibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes philoso-
phiam, legumque vestrarum observantes) absit a me infa-
mia illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam.
Aut quid habeam dicere? quid enim horum simile est in vi-
ta vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi,
puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chry-
sippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis ta-

καὶ ξυγγενές ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νῆ Δία Ἡρακλῆς, Φασί, καὶ Πίθηκος. ἢ διότι πάγωνας ἔχουσι, καὶ Φιλοσοφεῖν Φάσκουσι, καὶ σκυθρωποὶ εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκαν ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶττον ἂν γυψ ἀηδόνα μιμήσαιο, ἢ οὗτοι Φιλοσόφους. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ὅποσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθὴ ἐστι.

38 ΦΙΛ. Μετάστηθι, ὦ Παρρησιάδη, πορρωτέρω ἐτι. τί ποιοῦμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν;

ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δῦναι ἠυχόμεν· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ Φήρμιον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς

1 Ἡρακλῆς, Φασί, καὶ Πίθηκος) δρεῖος. οἱ Πίθηκοι δὲ οὔτε ἀνδρῶν Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντῃ παρηλλαγμένον καὶ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἦρως φάρτοι ἀνδρίας ὑποκρίνεσθαι εἰσ-αγόμενοι. V.

les, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submitunt, & philosophari se praedicant, & truci vultu sunt, propter haec vobis assimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Iam vero facilius lusciniā vultur imitetur, quam isti philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

Phil. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur?

Virt. Equidem, Philosophia, illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*: adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque, qui ista faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inqueiebam, facit. Et omnino ostendit homines di-

ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάζας.

ΦΙΛ. Καὶ γὰρ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δέ, τί Φατέ;

ANAB. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφείσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ Φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι; τὰ γοῦν τῶν Ἰλίων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγωδὸν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν συμφοράς. ἀδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς ἐκτραγωδεῖτω.

ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα, καὶ Φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Παρρησιάδῃ ἀφιέμεν σε τῆς αἰτίας; 39

7 Εὐεργέτην ἀναγράφεισθαι) Γρ. ἀναγράφθαι. G.

13 Ἀνατίθεμαι τὰ κατ.) Ἀθετῶ; μεταγινώσκω ἐφ' οἷς ἔρηκα. V.

lucide, ut in pictura quadam fimiles per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret.

Phil. Et ego plane erubesceram, o Virtus. Vos autem quid dicitis?

Rev. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. Ilienſum enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis invisos tragoediis suis infamet.

Diog. Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum magnopere, & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adſciſco.

Phil. Bonum factum, Parrhesiade, solvimus te accusatio-

καὶ ἀπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν.

ΠΑΡΡ. Προσεκύνησα τὴν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσιν μοι δοκῶ σεμνότερον γὰρ, ὢ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν βίοντον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶμεν καὶ κείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παρρησιάδης ἐκάστου.

ΠΑΡΡ. Ὅρθῶς, ὦ Ἀρετὴ, ἔλεξας ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς Φιλοσόφους.

40 ΣΤΛΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς Φιλοσόφους ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης.

ΠΑΡΡ. Ὅρᾶς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχον-

ne: vincis suffragiis omnibus, & quod reliquum est, scito, te nostrum esse.

Parrh. Equidem initio iam adoravi. Iam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: augustius enim fuerit. Splendida, quaeso, Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae.

Virt. Igitur de altero iam cratere libemus, & vocemus etiam istos, ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis persolvant. Accusabit unumquemque Parrhesiades.

Parrh. Bene istud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem, praeconio huc evoca philosophos.

Syll. Audi, tace. Veniunt philosophi in arcem causam dicturi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Iustitiae.

Parrh. Vide, pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Ius metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

τες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κατὰ τάδε, ὦ Συλλογισμὲ, κήρυττε.

ΦΙΛ. Μηδὰ μῶς. ἀλλὰ σὺ, ὦ Παρρησιάδῃ, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε· σίγα. ὅσοι Φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἰοῦνται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν εἰς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομὴν. δύο μναῖ ἐκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς. ὅς δ' ἂν πῶγωνα βαθὺν ἐπιδείξεται, καὶ παλάβην ἰσχάδων οὗτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδὰ μῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἀνευ τούτων εἶναι σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὅς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔσχατος εἴη. Βαβαῖ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδος ὠβριζομένων, ἐπεὶ τὰς 42
9 Παλάβην) Μάζαν σύκων. V.

occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris, hunc fere in modum edic, Syllogisme.

Phil. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos advoca.

Parrh. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertinere se iudicant, veniunt in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de sesamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum massam accipiet. Afferat autem quisque, temperantiam, iustitiam, continentiam minime; neque enim ista, si non adsint, necessaria: verum quinque omnino syllogismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem. Proposita in medio sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superaverit omnes.

Vah, quam plenus est ascensus invicem se trudentium ad

δύο μνᾶς ὥς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἄρσειον πάγον ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακείον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηδὸν, νῆ Δία καὶ βοτρυδὸν, ἐσμοῦ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὀμηρον εἴπω, ἀλλὰ καίκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυρίοι, ὅσα τε Φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἤρι. Μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαβίζόντων, καὶ πανταχοῦ πήρα, πῶγων, κολακεία, ἀνασχυντία, βακτηρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, Φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκείνο ἀνῆσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λεληθᾶσιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία,

1 Τὸ Πελασγικὸν) Πελασγικὸν τόπος Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκισάντων, γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

3 Τοῦ Τάλω) Ὁ μὲν Τάλως ἦρας παλαιὸς ἐν τῇ ἀκρόπολει τεθραμμένος·

τὸ δὲ Ἀνακείον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἄνακας γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

4 Ἀνακείον) Ἀνακείον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν ἄνακας γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

duas minas, cum primum audiere. Ad Pelagiscum autem alii, ad Aesculapii alii, & circa Areopagum etiam plures, alii vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscurorum aedem scalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis instar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene sane multi, & hinc sexcenti,

Quot folia, & flores quot nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi invicem assidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem ascenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbæ immixti, & latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoso-

καὶ ὅ τις ἀν' ἐμψαιτό σου μάλιστα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς Φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. 43

ΠΥΘ. Οὐκ' ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΠΕΡ. Οὐ μὲν οὖν· ἀλλ' ἐνγε τοῖς χρήμασι, πρώτοι ἀν' ἡμεῖς εἴμεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς παλάβας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενοῦμεν, καὶ ὑστάτους δὲ λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δεῖξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι.

12 Ἐπικουρείοις) Ὡς τῶν Ἐπικουρείων δεύτερα πάντα τῆς ἡδοῆς ἡγουμένων. V.

phia, fane molestissimum est, & quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophantibus sunt probabiliiores.

Phil. Fiet illud paulo post: sed iam hos excipiamus.

Plat. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet.

Pyth. Non, sed Pythagoricos nos: prior enim fuit Pythagoras.

Stoic. Nugas agitis: meliores nos de Porticu.

Per. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione philosophi.

Epic. Nobis Epicureis placentas datæ & massas: de minis expectabimus, & si accipiamus ultimi.

Acad. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis sumus contentiosiores.

Lucian. Vol. III.

L

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

- 44 ΦΙΛ. Παύσασθε Φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς Φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὐρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὥς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; Φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων,
- 45 ὅπόσοι μεμενήκασιν, οὐ Φοβηθέντες τὴν κρίσιν. Οἱ ὑπὲρ ῥέται ἀνέλεσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· Φέρ' ἰδὼ τί καὶ ἔχει, ἥπου θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τῶν αὐτοपुरιτῶν;

16* Ἄρτους τῶν αὐτοपुरιτῶν) Ἀυτοपुरίτης ἄρτος ὁ λίτος καὶ σχεδὺς ἀπτημένος, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ σποδιᾷ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φαμὲν. V.

Stoic. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

Phil. Definite rixarum. Vos vero, Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim vocati estis, & iam ego Philosophia, & Virtus haec, & Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui inveniuntur ex nostris placitis vivere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impositores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, affectent. Quid hoc? fugitis, per Iovem, per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abiecit. Age, videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere?

ΠΑΡΡ. Οὐκ' ἀλλὰ χρυσίον τουτί, καὶ μύρον, καὶ μαχαίριδιον θυτικόν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τούτων ἡξιόους λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὔτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ἂν τινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἱ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ τινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἐτέρου βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ ποιησώ- 46
μεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὥπται καὶ εὖνους ἡμῖν, καὶ σέ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτοῦ τὸν Ἐλεγχον, ἅπασιν τοῖς Φάσκου-

1 Χρυσίον τουτί) Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνεύρισκονται. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾶν εἰσώθotes. τὸ κάτοπτρον ὡς εὐτεθι-

ζοιεν τὸ πρόσσωπον ἐπὶ τὸ σεμνότερον καὶ τὴν ὑπὲρ. οἱ κύβοι δὲ δειγμα σχολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκολάστου διαίτης. V.

Parrh. Non. sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad sacrificiales epulas, & speculum, & tesserar.

Phil. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas maledicere omnibus, & reliquos disciplina continere?

Parrh. Tales quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum ista ignorari definant, dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, & qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invalescat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

Ver. Ipsi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, & nobis benevolus, & tuus, Philosophia, admirator maximus, ut, assumpto Elen-

σι Φιλοσοφείν ἐντυγχάνειν· εἴθ' ὃν μὲν ἂν εὖρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίας, στεφανωσάτω θαλαῦ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τινα (οἷοι πολλοί εἰσι) καταράτω ἀνδρὶ ὑποκριτῇ Φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ἀποκειράτω τὸν πώγωνα ἐν χρῶ πάντῳ τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὃ δὲ τύπος τοῦ καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια! ὃ δ' ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ, τοῖόςδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν αἰετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε κακείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προβεῖς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἰδῆς ὑπερορῶντα, καὶ μηδαιμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλαῦ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπά-

ς Ἐν χρῶ) Κουρίας ἐν χρῶ λέγεται ὁ μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρμημένος. V.

cho, cum omnibus agat, qui se dicunt philosophos. Deinde si quem invenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, philosophiae histriionem, detracto pallio, barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, refectet, & stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia.

Phil. Bene ista, Veritas: examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non sane ut & illi adversus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro proposito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris despiciere ista, & nequaquam ad speciem illam trahi, hic esto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis respicere, & manum ad aurum porrigere, hunc

γειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πώγωνα.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ 47
ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ
πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλε-
σθε μέντοι κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί', αὐτῶν.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς Φυγόντας;

ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἣν ἡ ἱερείά μοι ἐθέλη πρὸς ὀλίγον
χρῆσαι τὴν ὀρμὴν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ
ἀλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡ. Ἴδου δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς
πάντ' ἔχοις.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν, ὦ ἱερεία, καὶ ἰσχάδας μοί τινὰς ὁδὸς
ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου.

ΙΕΡ. Λάμβανε.

9 (Ὀρμὴν) Ὀρμὴ λεπτὸν σχοι-
νίον, ἀπὸ τοῦ εἶρω, τὸ συμπλέκω. V.

10 Ὁ ἐκ Πειραιῶς) Πειραιεύς, ὃ
ἐν Ἀθήναις λιμὴν. καὶ κλίεται πει-
ραιεύς ἀπὸ τοῦ περὶ πειραιῶ, πει-
ραιεύς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ εἰ πει-
ραιεύς. V.

ραιεύς. V.

14 Ἀνύσασα) Περιττὸν τὸ ἀνύ-
σασα, Ἀττικὸν μέντοι. αὐτοὶ γὰρ
καὶ παίζεις ἔχον φασίν, καὶ ἐκὼν
εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις παραπλη-
σια. V.

vero ad cauterium memento, detonsa prius barba, ducere.

Parrh. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & vi-
debis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia;
sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vul-
tis, etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham.

Phil. Quid? tu fugientes huc retrahes?

Parrh. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare
lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit.

Ant. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia.

Parrh. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas ali-
quot, & paxillum auri.

Ant. Cape.

ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;

ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν.

ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδῃ, ποιεῖς; ἦπου τοὺς λίθους ἀλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ;

ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε· σὺ δὲ, Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτη Φίλῃ, 48 πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. Ἄλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρον.

ΕΛΕΓ. Οὐκ' ἀλλὰ γαλέος ἐστὶ προσέρχεται δὴ τῷ ἄγκιστρῳ κεχηνώς. ὁσφραῖται τοῦ χρυσοῦ, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπᾶσθωμεν.

ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, νῦν ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὀρμιάς· ἄνω ἐστὶ· φέρ' ἴδω τίς εἴ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τοῦτο, ὦ γεν-

12 Ὅσφραται τοῦ χρυσοῦ) Ὡς φέροιτο τοῦ χρυσοῦ. G.

Phil. Quid facere vir cogitat?

Ant. Escam hamo impositam ficum & aurum, sedens ipse in lorica muri demisit versus urbem.

Phil. Quorsum haec facis, Parrhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e Pelasgico?

Parrh. Tace, quaeso, Philosophia, & capturam expecta. Tu vero, piscator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte pisces. Verum video lupum speciosum, aut potius Chrysophryn.

Elen. Non: sed mustelus est. Accedit sane ad hamum hians. iam auri odorem captat. prope iam est. attigit. captus est. extrahamus!

Parrh. Et tu, Elenche, manum lineae admove. Iam supra est. Age, videam, quis es, piscium optime? Canis hic quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc, vir bone, ca-

ναιότατε; εἴληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λή-
σειν ἤλπισας, ὑποδεδυκάς; ἀλλὰ νῦν ἔση Φανερός ἀπα-
σιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρτημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ,
καὶ τὸ ἄγκιστρον τοῦτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ'
ἰσχὰς ἤδη προσέσχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ.

ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους
δέλεάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί Φῆς, ὦ Διόγενης; οἶσθα τοῦτον
ὅς τις ἐστίν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡ. Τί σὺν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρή Φάναι; ἐγὼ
μὲν γὰρ δὴ ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην.

ΔΙΟΓ. Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γὰρ ἐστίν, καὶ
εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ
κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθ-
εὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ
καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ.

13 Καὶ εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς) * Ἀμορφος, ἀπρεπὲς, μυσαρὸς. V.

ptus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas sub-
eundo te latere posse? Sed nunc manifestus eris omnibus,
suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce.
vacuus iam tibi hamus, ficus iam infedit, & aurum de-
scendit in ventrem.

Diog. Per Iovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur.

Parrh. Quid ais, Diogenes, nosti hunc, quis sit, & ad
tene aliqua ratione hic vir pertinet?

Diog. Minime.

Parrh. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equi-
dem duobus illum obolis nuper indicavi.

Diog. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus
aspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per pe-
tram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud
tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur.

ΠΑΡΡ. Θάρρει, ὦ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν ἐλαφρότεροι.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀδυέστατοί γε· ἀνάσπα δὲ ὁμῶς.

49 ΠΑΡΡ. Ἰδού· τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατύς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; ψῆττά τις κεχηγνῶς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπᾶσθω.

ΕΛΕΓ. Τίς ἐστίν;

ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικός εἶναι λέγων.

ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἤκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον;

ΠΑΡΡ. Τί φῆς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;

ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

50 ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω.

ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσίοντα, (ὡς ἀν' ἐν βυθῷ δοῦσε ποικίλον τὴν χροάν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρύσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγχε; ὁ τὸν

5 ψῆττά τις) ἰχθύδιον, ἢ ψῆτ- τινες πανάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ βού-
τα τῶν πλατίων, ἐκ δύο δερμάτων γλασσαν. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦ-
συγκολλᾶσθαι τὴν ἰδίαν δοκοῦν, ὁ τα. V.

Parrh. Noli metuere, Diogenes: leves enim sunt, & minoris, quam apuae, ponderis.

Diog. Ita fane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

Parrh. Vide, quis alius ille latus [*Platys*] & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum: deglutiit: tenetur: extrahatur!

Elen. Quis est?

Diog. Platonicum se dicit.

Plat. Et tu, facerrime, ad aurum venis?

Parrh. Quid ais, Plato, quid illo faciemus?

Plat. De eadem petra hic etiam.

Diog. In alium iam demittatur hamus.

Parrh. Et fane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic

Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν ἦλθεν, εἵτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὐτῆς ἐπανήλθεν, ἔχανεν, εἰληπται, ἀνιμήσθω.

ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη μὲ περὶ αὐτοῦ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἐστιν.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος, Ἀριστότελες, κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἰδοὺ πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατὰ ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἥπου σαγῆνης ἐπ' αὐτοὺς δεῖσει· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἰκανὸν εἰ καὶ ἓνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπασαίμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ, ὅς ἀν' αὐτῶν θρασύτατος ἦ.

ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπιπολὺ τῆς ὀρμιάς, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὁδοῦσι, καταπιὼν τὸ χρυσίον.

2 Περισκόπει ἀκριβῶς) Αὐτῆς ἰχθῦς ὁρῶ) Ἡδίκην ἐπιφθιγμα ἐπανήλθεν, e regione ibi in margine erat. G. τοῦτο καὶ ἀφελῆς. Καὶ ἵστι δεικτικὸν ἦν. τὸ ὁλόκληρον ἐκτίθεται.

8 Ἄλλ' ἰδοὺ πολλοὺς που τοὺς V.

est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur!

Arist. Noli me de illo interrogare, Parrhesiade: ignoro enim, quis sit.

Parrh. Igitur hic quoque, o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

Diog. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco concolores, spinofos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque fagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: fatis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus.

Elen. Demitte, si videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ferratis refecet.

ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δέ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαί, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος· καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δέ, προσφύντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει. περιεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἰδῶ τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθὺν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτοῦ.

ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί.

ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. σὺ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπὲ, οἷσθα τοὺς ἄνδρας, ἣ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν;

ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὑβριστικὰ ἐρωτᾷς, ὦ Παρῆσιιάδη, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας.

ΠΑΡΡ. Εὖγε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. οὕτω γοῦν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκαν-

1 Ἐπιτέλει τ. ἄ.) Προσπαχουστίον ὥσπερ καὶ τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλῆξῃ. τὸ πάρεχε. ἔστι δὲ καὶ τῷτο Ἀττικὸν προσπαχούσται γὰρ τὸ σκόπει. V.

Parrh. Demisi: tu vero, Neptune, piscatum perface. Vah! pugnant de esca: & alii quidem, simul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Traiectus est hamo unus robustissimus. Age, videam: cuius nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet magistrum?

Elen. Chrysippum hunc.

Parrh. Iam percipio: ideo quod aurum [*Chrysus*] inerat nomini. Tu igitur, Chrysippe, per Minervam, dic, nosti viros? aut talia facere illos iubebas?

Chryf. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos interrogas, hoc sumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales.

Parrh. Euge, Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, spinosus cum sit, metuendum-

θώδης ἐστί· καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαϊμὸν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλλις, ὦ Παρρησιάδῃ, τῆς αἵρας, μὴ καὶ τις 52
σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, οἷχεται ἀποσπᾶσας τὸ χουσίον,
καὶ τὸ ἀγκιστρον· εἴτά σε ἀποτίται τῇ ἱερείᾳ δεήσει.
ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπώμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ
ὕμᾱς ἀπιέναι ὅθεν ἤκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροί γενησέσθε
τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ,
κύκλω ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανούτε, ἢ ἐγ-
κατακαίετε, ὡς ἔφην.

ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ
βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἐλεγχε, καὶ
τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέ-
ναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ
τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν· οὐδὲν διόισι τοῦτο.
πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν
τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυστηρίων δεησόμεθα.

13 Ἀπὸ τοῦ Λυκείου) Ἐν τῶν Πεισίστρατον ποιῆσαι τὸ Λύκειον,
παρ' Ἀθηναίους γυμνασίον ἐστὶ τὸ Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ δ' Περικλείους φη-
Λύκειον. ὁ Θεόπομπις ἐν τῇ κα' εἰν ἐπιστατοῦντος αὐτὸ γενέσθαι. V.

que adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

Phil. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt
multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere
antistitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus,
[in Peripatum] sed tempus etiam est, vos abire, unde ve-
nistis, ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero,
Parrhesiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes,
vel coronate, vel inurite, ut iussi.

Parrh. Fiet istuc, Philosophia. Vos valete, viri optimi. Nos
vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae iniuncta
nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Acade-
miamne, an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Ni-
hil intererit. Verum novi ego, quocunque venerimus, pau-
cis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Ι ΧΑΡ. ΕΙΕΝ, ὦ Κλωθῶ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὃ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἰσθὺς ὠρῶνται, καὶ ἡ ὁδὸν παρακέκρουσται, καὶ τῶν κωπῶν ἐκάστη τετρόπεται. κωλύει τε οὐδέν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἀγκύριον ἀνασπασάστας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύ-

Ι ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Τύραννος εἰρηται ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν τῶν βιαιῶν καὶ ληστῶν ἐξαρχῆς, ὡς φησι Φιλόχωρος. Τυρρηνοὶ γὰρ ὀλίγον τι πρὸ χρόνου οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀφθισαν ἐξανιστάμενοι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτὴν ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λιβύην καὶ Ἰμβρον ὤκησαν. Χρόνος δὲ ὕστερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθραδῶς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ἀρμήσαντες εἰς πλοῖα, καὶ κατὰ σκαφίαις εἰς Βραύρωνά τῆς Ἀττικῆς, ἤρπασαν παρθέλους ἀρκετεύοντα τῶν πατρῴων Βραυρανῶν, αἷς συγκύνησαν. Οἱ οὖν ἐν Ἀθήνῃσι ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτεύμενοι ἕδος ἔχουσι τοὺς βασιλεῖς Τυράντους καλεῖν, ἀντὶ τῆς παρ' αὐτοῖς βίας τῶν Τυρρηνῶν. G.

2 ΕΙΕΝ) Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὲ οὕτως. ἐπιῶρημα ἀφοριστικόν. ἐπὶ γὰρ τοῖς ἤδη εἰρημέναις ἐπιλεγόμενον περιρρίπτει αὐτά. ἔστι δὲ καὶ

παρακελεύσεως, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δὲ, ὡς ἐν ταῦθα. V.

ibid. Κλωθῶ) Τρεῖς λέγουσιν εἶναι τὰς μοῖρας, Κλωθῶ, Λάχαι, Ἄτροπον. ἐν ταῦθα οὖν ποιεῖ τὸν Χάρανα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωθῶ προσδιαλεγόμενον. V.

3 Ἀναγωγὴν) Ἀνάπλου. V. Ἡ τῶν νεῶν ἑκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. G.

4 Ἄντλος) Τὸ ἐν τῇ ἄντλῃ ὕδωρ. V.

5 Παρακίρουσται) Εἴ τι εἶχεν ἐσχυρισμένον ὑφάνθη. οὕτως γὰρ σημαίνει καὶ παρὰ τοῖς νῦν ναύταις τὸ παρακίρουσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οὕτως φασὶν ἰδίως τὴν ὁδὸν τῇ κερκίᾳ συμβαλεῖν. V.

6 Τετρόπεται) Ἐν τῷ τροπῶντι ἐμβέβηται. τροπῶντι δὲ ἔστι λῶρος εἰς ὃν τὴν κοπὴν ἐμβάλλουσιν. V.

7 Ὁ δ' Ἑρμῆς) Τὸν Ἑρμῆν φασὶν εἰς τὴν ἕδον διακομίζειν τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχὰς. G.

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

Char. SATIS de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa, & ad traiectum parata optime est: exhausta enim sentina, erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unusquisque remus; neque quidquam in me morae est, quo minus sublata ancora solvamus. Sed moras nescit Mercurius,

νει, πάλαι παρῆναι δέον. κενὸν γοῦν ἐπιβατῶν ὡς ὀράς
τὸ πορθμεῖον, τρεῖς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνά-
μενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλευτόν ἐστιν ἡμεῖς δέ, οὐδέ-
πω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. εἶτα ὁ Πλούτων εὖ
οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥαθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται καὶ ταῦτα
παρ' ἄλλω οὔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν καὶ γαθὸς
νεκροπομπὸς, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς
Λήθης ὕδωρ πεπωκώς, ἀναστρέφει πρὸς ἡμᾶς ἐπιτέλη-
σται. καὶ ἥτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει,
ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν
αὐτοῦ ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθών.
μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζει
πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΩ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσ- 2

3 Ἀμφὶ βουλευτόν ἐστι) Περὶ
ἰστέραν, ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. V.

4 Ἐμπεπολήκαμεν) Ἐκερύνα-
μεν. G.

7 Ὡσπερ) Γρά. εἴπερ τις ἄλλος
καὶ αὐτὸς ἄνω. G.

9 Ἐφήβων) Ἐφηβοὶ καλοῦνται
οἱ ἀπὸ 15 ἐτῶν νεοὶ ἄχρι τῶν εἴ-
κοσι. V.

10 Ἡ λόγους) Ἐπειδὴ ῥητορικῆς
ὁ Ἑρμῆς ἑφορος λέγεται. V.

11 Καὶ κλωπεύει) Λέγεται γὰρ
τῶν κλεπτῶν προϊστάσθαι ὁ Ἑρ-
μῆς. V.

13 Ἐξ ἡμισείας) Τὸν γὰρ Ἑρμῆν
καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω συνα-
ριθμοῦσι, καὶ τοῦτο οὖν διαπαί-
ζει. V.

qui olim adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides,
navis est, quae ter iam hodie traiecisse poterat: & prope
iam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Dein-
de Pluto, bene novi, me omissoire esse animo putabit, id-
que cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster &
bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita *supra* ipse
aquis Lethes potis redire ad nos obliviscitur, & vel lucta-
tur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quas-
dam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam
furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una
ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen
ex semisse noster sit.

Cloth. Unde vero nosti, Charon, si quod negotium illi

ἔπεσεν αὐτῶν τοῦ Διὸς ἐπὶ πλεόν δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ καὶ κείνός ἐστιν.

ΧΑΡ. Ἄλλ' οὐχ ὥστε, ὦ Κλωθῶϊ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐδ' ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἀπιέναι δέον, κατεσχέκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζῆφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, Φαιδρά πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπτεται, καθάπερ ἐκ δεσμητηρίου τινὸς ἀποδιδράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

3 ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ

6 Ἀσφόδελος) Εἶδος βοτάνης. V. Hesiodus meminit in Operibus & Diebus. C.

ibid. Καὶ χοαὶ) Τὸ ἐπιχέμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

ibid. Καὶ πόπανα) Πᾶν εἶδος πλακοῦντος. V. πλακοῦντα πλατῖα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ. G.

7 Καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θυμάτων. V.

9 Ἀμβροσία) Τὸ τῶν θεῶν βρῶμα. V.

ibid. Νέκταρ δὲ) Τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

14 Χαλέπαινε) Ἀγανάχτει. G.

inciderit, si forte Iovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia. Herus autem & ille est.

Char. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperites communi mancipio: quandoquidem neque nos unquam illum retinimus, cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est, & libationes, & placentae, & inferiae; ceterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia, & copiosum ultra invidiam nectar: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens; cum vero descendendi tempus est, otiose, & lento gradu, vix tandem aliquando adest.

Cloth. Desine indignari, Charon: prope enim est, ut vides,

αὐτὸς οὗτος ὡς ὀρᾷς, πολλοὺς τινὰς ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀβρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἓνα δὲ τινὰ καὶ πῆραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὀρῶ ἔχοντα, θριμύ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὀρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι ρέομενον, καὶ τῷ πόδε κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα, μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν εἶσθας.

ERM. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωβοῖ, ἢ τουτοῖν τὸν ἀλιτήριον ἀπεδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην;

ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε;

2 Σοβῶν) Διόκων. V.

3 Δεδεμένον) Τὸν τύραννον λέγει Μεγαπένθη. V.

ibid. Γελῶντα) Μίκυλλον πάντα φησὶ τὸν σκυτοτόμον. G.

4 ἓνα δὲ τινὰ) Τὸν κυνίσκον λέγει· ἐξημμένον δὲ βαστάζοντα. V.

7 Κεκονιμένον) Κοριοτοῦ πεπληρωμένον. G.

8 Τοῦ ἄσθματος) Τοῦ συνεχέοντος πνεύματος, καὶ ἀναπνοῆς. G.

11 Λειπόνεως) Ὁ καταλιμπάνων τὴν γαῦν. G.

multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens. Sed quid hoc? vinctum quendam inter hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuentem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, & anhelantem? plenum enim spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse perturbator?

Merc. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum perfequor, navem, parum abest, quin hodie deferuerim.

Cloth. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam molitus est?

ΕΡΜ. Τουτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μάλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος· ἀπὸ γοῦν τῶν ὀδυρμῶν, καὶ ὧν ἀνακακῶει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἔσπερῆσθαι λέγων.

ΚΛΩΘ. Εἴθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιῶνας δυνάμενος, ἐπιλελοιπότης ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νήματος.

- 4 ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναϊότητος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ ὥχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' οὗ γάρ μοι παραδédωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα· καὶ τῷ πόδε ἀντερείδων πρὸς τοῦδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίστε δὲ καὶ ἰκέτευε, καὶ κατελιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον

3 Ἀνακακῶει) Κακῶτος φανῆς ἔστι μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ ἀλιβατον πόλιν τινὰ εἶναι ποτὶ ἀπὸ τοῦ ἀπαντα καταξηραίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

7 Νήματος) Λέγεται γὰρ ὡς ἐν ἀτράκτῃ στρέφει ἡ Κλωθὴ τὸ νῆμα τῆς ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσθαι τὸν τῆς ζωῆς ἑκάστου χρόνον

τῷ νήματι. V.

11 Ἡ Ἄτροπος) Ἄτροπος ἔστι μία τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπεισθαι. διὸ καὶ τούτῃν λέγουσι παραδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

12 Ἀντερείδων) Ἀντίβαινων. V.

13 Εὐάγωγος) Εὐχερής. V.

Merc. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus eiulat, multaque se felicitate privatum dicit.

Cloth. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diutius posset supervivere, deficiente iam, quod netum ipsi a me fuit, flamine!

Merc. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adiuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit gradum, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam, & blandis precibus, magnisque pro-

αἰξίων, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ εἰκὸς, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφίεμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἤμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, καὶ κείνου λογιζομένου αὐτοὺς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθέν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπὶ ὧν ὥχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρμῆ, Φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλῃς σοι αἰ ἐν οὐρανῷ παιδίαί· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαβεῖν δύναμενα. τέτταρας ὡς ὀρεῖς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἑνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς παραλελόγισται σε ἡ Ἀτροπος.

3 Τὸ στόμιον) Ἐν Ταινάρῳ ἀκρη-
τηρίῳ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶ-
ναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς
ἐπὶ τὸν ἄδου κατέρχονται. V. Hac
quoque Herculem ad rapiendum
Cerberum descendisse legere est.
C. (Vid. *Apollod.* L. 2, p. 54 B.)
Solan.

4 Λογιζομένου αὐτοὺς) Ἀριθ-
μοῦντος, μετροῦντος. V.

6 Λαθὼν) Ἀγνοήσας. V.

7 Ἐνέδει) Ἐνέλειπι. V.

ibid. Τῷ λογισμῷ) Τῷ ἀριθμῷ,
λογαριασμῷ. V.

ibid. Ὁ Αἰακὸς) Ὑἱὸς λέγεται
τοῦ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς φασὶν,
ἐπίστησε τοῖς καταχθονίοις ἐπισκο-
πεῖν. V.

9 Ἄλῃς σοι) Ἀρκίῳ. V. (In V.
est ἀρκείται.)

13 Παραλελόγισέ σε) Παρηρίθμη-
σεν. V. (παραλελόγισται. C.)

missionibus interpositis, dimitti paulum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis iam faucibus essemus, annumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tes-
feram a tua sorore missam eos recensente, ilicet, clancu-
lum-exsecrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus ra-
tionibus, & subductis Aeacus superciliis, Noli, inquit, Mer-
curi, apud omnes illa furandi follertia uti: fatis tibi apud su-
peros lusus est; mortuorum res accuratae, neque latere
quidquam potest. Quatuor & mille, ut vides, insculptos
habet tabulis: tu vero mihi uno minus adducis; nisi forte
hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero eru-

ἐγὼ δὲ ἐρυθρίασας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. καὶ περὶ περιβλέπων οὐδαμῶς τοῦτον εἶδον, συνεῖς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ Φῶς. εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θεόντες, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταينάρῳ· παρὰ τοσούτον ἦλθε διαφυγεῖν.

5 ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάραν, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ κατεγιγνώσκομεν.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῶν γεγενημένης διατριβῆς;

ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισμένην τὸ βιβλίον, καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν καβεζομένη, ὡς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσο-

3 Συνεῖς) Νοήσας. V.

4 Αὐθαίρετος) Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.

5 Ὑσπληγγος) Ἀφιστηρίας. V.

6 Ἐν Ταινάρῳ) v. Schol. paulo supra, ad verb. στίμιοι.

8 Ὀλιγωρίαν) Ῥαθυμίαν, ἀμέλειαν. V.

10 Διαμέλλομεν) Βραδύνομεν. V.

13 Ἀποβάθραν) Οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νεῆς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἢ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

bescens ad hanc illius orationem, mox recordatus sum eorum, quae in via acta essent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur persecutus sum; sua vero sponte infecutus me est vir optimus hicce: itaque velut emissi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipso iam Taenaro; tantillum aberat, quin effugisset.

Cloth. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus.

Char. At quid cunctamur adhuc, quasi non satis iam morarum fuerit?

Cloth. Bene dicis, inscendant. Ego vero libro in manus sumto ad scalas assidens, uti mos est, ingredientem unum-

μαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὃν τινα τεθνεὺς τὸν τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλοῦ· τί γὰρ αὖ καὶ ἀποκρίναιτό μοι;

ΕΡΜ. Ἴδου δὴ σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν οὗτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων.

ΧΑΡ. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὁμΦακίας ἡμῶν νεκροῦς ἡκεις ἄγων.

ΕΡΜ. Βούλει, ὦ Κλωβοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα;

ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποίει. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου πῶς νῦν ἐξετάζουσιν; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πάρτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί μου, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν

7 Τῆς εὐαγρίας) Τῆς καλῆς ἁγίας. V.

ibid. ὉμΦακίας) Ἀάρους, ἀνελήτους, ὅ ἐστι μικροῦς. V. (τὰ τελευταυτικῶτα νῆπια. B.)

12 Πρὸ Εὐκλείδου) Ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγεγόμενοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες παραλαμβάνοντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα, κακῶς

ἐνέχρητο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἀρχοῦτος, ἵνα μὴ μνησικακησῶσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀχαρα εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάλαι γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. V.

14 Βεβυσμένοι) Πιεφραγμένοι. V.

quemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero, Mercuri, assumptos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum iniice: quid enim mihi respondeant?

Merc. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis.

Char. Vah, dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis.

Merc. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus?

Cloth. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc, quae ante Euclidem astra sunt? Vos iam accedite sexagenariis maiores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab

ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τούτους ἀράμενον παραγαγεῖν.

ΕΡΜ. Ἴδού πάλιν οὔτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέπειροι, καὶ καθ' ὥραν τετρυγημένοι.

ΚΛΩΘ. Νῆ Δί', ἐπεὶ ἄσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσὶ.
 6 Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ᾧ Ἑρμῇ, παράγαγε καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἤκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι πολεμοῦντας ἀποθανεῖν ἔδει χθρὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην.

ΕΡΜ. Πάρεισι.

ΚΛΩΘ. Δί' ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἑπτά. καὶ ὁ Φιλόσοφος Θεαγένης, διὰ τὴν ἑταίραν τὴν Μεγαρόθεν.

ΕΡΜ. Οὐτοὶ πλησίον.

1 Ἀράμενον) Κουφίσαντα. V.
 3 Τακεροὶ) Τακίντις. V.

ibid. Τετρυγημένοι) Ἐψήμενοι ἐν τῷ δέοντι καιρῷ.

annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus.

Merc. En tibi hos etiam duodequadringentos, maturitate mites omnes & suo tempore vindemiatos.

Cloth. Ita sane: passim enim iam omnes & corrugati sunt. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea, quae descripta sunt, recognoscam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octoginta, & in his Gobarem Oxyartis filium.

Merc. Adfunt.

Cloth. Amoris impatientia interfecerunt se septem: & Theagenes philosophus propter Megarensē meretricem.

Merc. Hic prope te isti.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες;

ΕΡΜ. Παρεστάσιν.

ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς Φονευθεῖς;

ΕΡΜ. Ἰδού σοι πλησίον.

ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ διασστηρίων δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ ληστῶν ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν, ὦ Ἑρμῇ;

ΕΡΜ. Πάρεισιν οὐδὲ οἱ τραυματαῖαι, αὖς ὁράς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει παραγάγω;

ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε ἅμα γὰρ τεθνήασι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα καὶ τὸν ἱατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα. Ποῦ δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς γ

8 Ἐκ τυμπάνου) Τύμπανόν ἐστι ξύλον, ᾧ τοὺς καταδίκους ἐφόνευον.

V.

16 Τῆς Ἐκάτης) Ὡς εἴοικεν ἐν τῷ

τῆς Ἐκάτης δειπνῶ, ταῦτα παρατίθεται εἰώθεισαν. ἡ δὲ Ἐκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἑλλήσι θεῶν. ἀὰ δὲ λέγει ἐν οἷς ἐκαθήροτο. V.

Cloth. Ubi vero sunt, qui regnandi causa alter ab altero interemti sunt?

Merc. Adstant.

Cloth. Et ille ab adultero & uxore interfectus?

Merc. En prope te.

Cloth. Iam iudicio damnatos adduc. Dico autem illos fustibus & fidiculis excruciatos, itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri?

Merc. Adfunt faucii isti, quos vides. Vin mulieres simul adducam?

Cloth. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febre confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum. Ubi autem Cyniscus ille philosophus, quem

Ἐκάτης τὸ δεῖπνον Φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαροῦν
 ὡὰ, καὶ πρὸς τούτοις γε, σπηΐαν ὠμὴν, ἀποθανεῖν;

ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέστηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ.
 τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσαῦτον εἴσας ἄνω τὸν χρόνον;
 σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι
 πολλάκις ἐπειράβην τὸ νῆμα διακόψας ἔλθειν· ἀλλ' οὐκ
 οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν.

ΚΛΩΘ. Ἐφορὸν σέ καὶ ἱατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων
 ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἦν μὴ πρότερόν γε τουτοῖ τὸν δεδεμένον
 ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε παραπείσῃ δεόμενος.

8 ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστι.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύνδου, τύραννος.

ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ.

ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς
 5 Τὸν ἄτρακτον) Ἀπὸ τοῦ ὅλου 14 Ἐπίβαινε) Τουτέστιν ἀνέλθε
 τὸν ἄτρακτον ἐπ' ὁμοῦ ἐκλῶσας. V. εἰς τὸ πλοῖον. V.
 8 Ἐφορον) Ἐπόπτην. G.

coena Hecates devorata, & ovis piacularibus, insuperque
 fepia cruda, mori oportuit?

Cyn. Olim tibi adsum, Clotho optima. Ob quod vero
 peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere
 enim totum mihi fufum glomeraveras: quamquam faepe
 tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rum-
 pi non poterat.

Cloth. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eo-
 rum, quae peccant homines. Sed inscende, quod faustum
 felixque fit.

Cyn. Non prius, Hercule, quam vinctum huncce imposue-
 rimus: metuo enim, ne precibus te suis praeter fas moveat.

Cloth. Age, videam, quis sit?

Merc. Megapenthes Lacydis filius, tyrannus.

Cloth. Inscende tu.

Meg. Nequaquam, Clotho domina, sed paulum me red-

ἀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἴτά σοι αὐτόμολος ἦξω, καλοῦν-
τος μηδενός.

ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστίν, οὗ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις;

ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον·
ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται.

ΚΛΩΘ. Ληρεῖς ἀλλ' ἔμβαινε.

ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ᾧ Μοῖρα, αἰτῶ. μίαν με
ἔασον μεῖναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκήψω τῇ
γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θη-
σαυρὸν κατορωρυγμένον.

ΚΛΩΘ. Ἀραρεν· οὐκ ἂν τύχοις.

ΜΕΓ. Ἀπολεῖται οὖν χρυσὸς τοσούτος;

ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. Θάρρει τούτουγε ἔνεκα·
Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψίος παραλήψεται.

ΜΕΓ. Ὡς τῆς ὑβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγω-
γε οὐ προαπέκτεινα;

5 Ἡμιτελής) Εἰς Πρωτεσίλαον 11 Ἀραρεν) Ἐδοξεν. V. (κί-
τὸν Ὀμπρικὸν ἀποσκάπτει. V. κριται. B.)

ire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vo-
cante nemine.

Cloth. Quid vero est, cuius causa redire cupis?

Meg. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia
enim parte aedificatam reliqui.

Cloth. Nugas agis. Verum inscende.

Meg. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc
diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid
mandem, ubi magnum thesaurum defossum habeam.

Cloth. Stat sententia: non potes consequi, quod optas.

Meg. Peribit igitur tantum auri?

Cloth. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud co-
gnatus tuus accipiet.

Meg. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem
focordia quadam non prius interfeci!

ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιώσεται σοι ἔτη τετ-
ταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ
τὴν ἑσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών.

ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ τοῖς πολεμιατά-
τοις διανέμουσα.

ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γεν-
ναϊότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ
παιδιά ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας;

ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν.

ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

9 ΜΕΓ. Ἀκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκού-
οντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον.
ἂν με ἀφῆς ἀποδράναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσοῦ
ἐπισήμου δώσειν ὑπισχνούμαι σήμερον.

1 Ἐπιβιώσεται) Ἐπιζήσεται. V.

2 Καὶ μικρόν τι πρὸς) Καὶ ἐν τού-
τοις. V. (ἥτοι πρὸς τούτοις. C.)

10 Οὐκοῦν ἐξήκει) Ἀγρὶ τοῦ

παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος
φαμέν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόν-
τος. V.

14 Ἐπισήμου) Ἐσφραγισμέ-
νου. V.

Cloth. Ille ipse: & superstes tibi erit annis quadraginta;
& paulo amplius, pellices tuas nactus, & vestem, & aurum
tuum univcrsum.

Meg. Iniuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas ini-
micissimis attribuas?

Cloth. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent,
accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spi-
rantis adhuc iugulatis?

Meg. Sed iam quidem mea erant.

Cloth. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

Meg. Audi, Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, di-
cturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me au-
fugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto.

ΚΛΩΘ. Ἐτι γὰρ χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις;

ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἐκών.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελεῖς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιούς πέντε μόνας ἡμέρας.

ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον ἄλλος τειχεῖ.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὐγνώμον αἰτῶ.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγω-

5 Ἀπέφθου) Εὐρίζου. V (τοῦ γινῆναι. G.
πολλάκις ἐκλήνκτος ὥστε γινῆσθαι 12 Εὐγνώμον) Εὐλογον. V.
ἑβρύζου. C.) 14 Εἰς τοσοῦτ.) Ἐπὶ τοσοῦτον. V.
9 Νεώρια) Ὁ ναυσταθμὸς τῶν ibid. Ὑπάγωμαι) Ὑποτάξω. V.

Cloth. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes; ridiculum caput?

Meg. Et duo crateres, si vis, adiuciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo.

Cloth. Rapite hominem! sponte enim sua inscensurus non videtur.

Meg. Antestor vos. Imperfecta manent moenia & navale, quae perfecturus eram, si vel quinque ipsos dies vivere adhuc licuisset.

Cloth. Omitte curam, struet alius.

Meg. Verum hoc quidem omnino aequum postulo.

Cloth. Quid illud est?

Meg. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas subegero,

μαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιβῶ τοὺς Φόρους, καὶ μνη-
μα ἑαυτῷ παρμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα
ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ
σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν διατριβήν.

- 10 ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος παρασχέσθαι
τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου. εἰ βούλεσθε δέ, καὶ ἄντ-
αδρον ὑμῖν ἄντ' ἑμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν.

ΚΛΩΘ. ὦ μαρὲ, ὃν ἥυχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς
καταλιπεῖν;

ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμεν' νυνὶ δ' ὁρῶ τὸ βέλτιον.

ΚΛΩΘ. Ἦξει καὶ κείνός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεω-
στὶ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

- 11 ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπης, ὦ Μοῦ-
ρά, μοι.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

7 Αὐτανδρον) Ὄνομα κύριον. V.

& Lydis tributa impofuero, & monumentum mihi ipfi ma-
ximum excitavero, cui infcribam, quot & quanta impera-
toria in vita facinora ediderim.

Cloth. Heus tu, non iam diem unum postulas, fed vi-
ginti fere annorum moram.

Meg. Verum vades vobis dare paratus sum celeritatis &
reditus. Si vultis vero, fuccedaneum vobis pro me dabo uni-
cum filium meum.

Cloth. Quem faepe optabas, impure, esse tibi superstitem?

Meg. Olim istud optabam, fed nunc melius video.

Cloth. Veniet & ille tibi paulo post, ab eo, qui nunc re-
gnat, sublatu.

Meg. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca.

Cloth. Quid?

ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὃν τινα ἔξει τὸν τρόπον.

ΚΛΩΘ. Ἄκουε· μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθὼν. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἔξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν.

ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον.

ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, ταῖς παλλακίσιν τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, αὗς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι, γέλωτα παρέξουσιν τοῖς θεωμένοις.

ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις;

ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας δικαίως γεγόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνεῦντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαι-

¹ Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ) Οἶμαι, θέλει, καὶ τὰ μετ' ἐμὲ. G.

⁹ Ἐγκαταλογήσεται) Συγκαταριθμύσσεται. C.)

¹⁴ Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος) Δι' ἑνὸς τούτου πᾶσαν τὴν τῶν τυράννων ἐμφανίζει οὐδένειαν, καὶ ὅπως οὐδεὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακες πάντες αὐτῶν, τὸν καιρὸν ἐξωνοῦμενοι. V.

Meg. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint.

Cloth. Audi: magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, fervus, qui olim adulterio illi cognitus est.

Meg. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi.

Cloth. Filia tua in pellicibus eius, qui nunc imperitat, annumerabitur. Imagines vero & statuæ, quas olim tibi posuit respublica, everfæ omnes ludibrium præbebunt spectantibus.

Meg. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea, quæ fiunt?

Cloth. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua iusta causa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecunque diceres facere sive laudabant, eos universos, aut metu, aut

νοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄν-
τες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες;

ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, με-
γάλη τῇ Φωνῇ ἐπνύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προ-
αποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἑτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ
ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ.

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθές δειπνήσας,
ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθῆν, ἐκεῖνο
δευρὶ κατέπεμψε σε.

ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ἡσθόμην. τί βουλό-
μενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε;

ΚΛΩΘ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

12 ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῦ, διόπερ
ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ Φῶς ἀνακύψαι πάλιν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι παμμέγε-
θες εἶναι.

*spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem
habentes temporis?*

*Meg. At illi libantes in conviviiis magna voce multa mihi
& magna bona apprecari solebant, vicariam pro me mor-
tem, si fas esset, subire parati omnes: & omnino per ge-
nium meum iurabant.*

*Cloth. Igitur apud unum illorum coenatus heri periisti.
Ultimum enim, quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum
huc te demisit.*

*Meg. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam.
Quo vero consilio haec fecit?*

Cloth. Multa interrogas, cum incendendum sit.

*Meg. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod
cuperem vel pauxillum in lucem respicere.*

*Cloth. Quid vero illud est? videtur enim magnum quid-
dam esse.*

ΜΕΓ. Καρίων ἁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δέλην ὄψιαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκημα, ἔμβα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δέ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόμεν, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἶτα ἐπειδὴ ἄλλῃς εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, Φησὶν, ὦ μιάρων ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικούντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε

1 Ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε) Ἔθος Ἀττικοῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνπεριθίως καὶ παρευθὺς γινομένων. ἀντὶ οὖν τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον εὐθὺς τοῦτο εἰργασται, εἰπεν, ἐπὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε. ὥς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπὶ τάχιστα μοι ἐξεγένετο, τότε καὶ τότε ἔπραξα, ἀντὶ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα. V.

4 Γλυκέριον) Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἅπερ ὥς ἐπίπην εἰσὶν ἑταιρικὰ, Ἀμφίδιον, Φιλίτιον, Ψυχίδιον, Στρούβιον, Ἐράτιον, Πόλιον, Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν οὐδετέρων φωνῇ κατὰ θῆλεος γένους καταγορεύεται. ὃν ὁ χαρακτήρ ἀνωθεν ἐμμένει Ἀττικὸς· μεμίνηκε δὲ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρῆσι ἢ Φάνιον, ἢ Ἀβρότιον. ἅπερ καὶ μέχρι τῶν ἐνίων μόνον κλίνεται. V.

Γλυκέριον) Ὑποκοριστικὸν τῆς

γλυκερίας Ἀθηναίων ἔθει. αὐτοὶ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον. V.

5 Κεκοινωνήκει) Γραι. κεκοινωνήκεσαν. G.

ibid. Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας· ἀσφαλισάμενος. V. Ἐπιβαλλόμενος καὶ κλείσας. C. Ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, παραγαγόν. G.

ibid. Σποδεῖν) Τύπτειν. ὥς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς τῆς σποδοῦ. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σποδοῦ βινεῖν, ὥς ἐν ταῦθα δς. G.

ibid. Ἐσπόμεν) Ὑβριστικῶς ἡ φροδισιάζεν. V.

9 Ἐνέτεινας) Ἐπήγαγες. V.

Meg. Cario fervus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclave, ubi iacebam, nactus opportunitatem, (neque enim quisquam aderat, qui me custodiret) Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum explevisset libidinem, me respiciens, Tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti; & cum his dictis vellicavit me; & malas mihi percussit: de-

τέ με καὶ κατὰ κόρρης ἔπαιε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἀπβίῃ ἐπειπὼν, ὥχετο· ἐγὼ δὲ, ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὁμῶς ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὐτὸς ἦδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μιὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ φόβου προσιόντων τινῶν ἤσθετο, σιέλῳ χρίσασα τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κωκύουσα, καὶ τὸ ὄνομα ἐπικαλουμένη, ἀπηλλάττετο. ὢν εἰ λαβοίμην.

13 ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἐμβηθι, καιρὸς ἦδη σε ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιῶσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον λαβεῖν;

ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ

1 Καὶ τῆς κόρρης) Καὶ τῆς κρημψάμενης. V.

ibid. Πλατὺ χρεμψάμενος) Τὸν ἐν τῷ στόματι συναγαγὼν πτύελον. V.

3 Ἐνεπιμπράμην) Ἐκαιοίμην, ἐμαινόμεν. V.

8 Ὡν εἰ λαβοίμην) Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ συντελεῖν εἶσθαι

τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτίμνεισθαι, ἐνδοὺς ἐπὶ ὅτος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἶθε γίνεσθαι, ὑπὸ μειζόνων κωλυομένου τοῦ λόγου. V.

13 Ὁ Ῥαδάμανθυς) Καὶ οὗτος οὗτός ἐστιν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διὸς ἀφορίσθη δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ οὗτος, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τελευτηκότων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐκτιθεῖναι δίκας. V.

nique pituitam lato sreatu adductam in me cum exspuisset, & in impiorum loca abire me iussisset, discessit. Ego vero, quamvis excandescens, non habebam, quo ulciscerer hominem; qui exsanguis iam & frigidus essem. Scelesta vero puella, strepitu quorundam supervenientium animadvertens, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans & nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

Cloth. Parce minis. sed incende: tempus est, te iam ad tribunal venire.

Meg. Et quis audébit contra virum tyrannum sumere tabellam?

Cloth. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum

Ῥαδάμανθους, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἐκάστω τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διάτριβε.

ΜΕΓ. Καὶ ἰδιώτην με ποίησον, ὦ Μοῖρα, τῶν πενήτων ἓνα, καὶ δούλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως ἀναβιβῶναί με ἕασον μόνον.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δέ, ὦ Ἑρμῆς; σύρετ' αὐτὸν εἰς τὸ τοῦ ποδός. οὐ γὰρ ἂν ἐμβαίῃ ἐκάν.

ΕΡΜ. Ἐπου νῦν δραπετὰ δέχου τοῦτον σὺ πορβιμῶ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἰστὸν δεδῆσεται.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ κεβέζεσθαι με δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ὅτι τί;

ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους.

ΚΛΩΘ. Εἴτ' οὐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων,

8 Εἰς τὸ τοῦ ποδός) Τουτίστι, 10 Καὶ τὸν δεῖνα ὅπως) Καν-
κατὰ τοῦ ποδός. V. (ἢ, ἀπὸ τοῦ ταῦθα ἐλλείπει Ἀθηναίων ἔθελ, τὸ
ποδός. C.) φρόντιζε, ἢ σκοπιῖ. V.

vero Rhadamanthus, quem statim videbis iustum, & iuste de unoquoque pronuntiantem. Iam vero moras diutius nectere noli.

Meg. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere.

Cloth. Ubi ille cum clava? & tu, Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim sponte intraverit.

Merc. Sequere iam, fugitive: assume hunc, portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum alligabitur.

Meg. Atqui loco primo affidere me oportet.

Cloth. Quid ita?

Meg. Quod, me hercule, tyrannus fui, & satellites decies mille habui.

Cloth. Et non iuste barbam tibi vellit Cario, scaevō adeo

οὕτωςι σκαῖον ὄντα; πικρὰν δ' οὖν τὴν τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου.

ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαι μοι τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγὼ σε πρῶν, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δὲν προσεπαττάλευσα;

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἰσθῷ προσεπατταλευμένος.

14 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ᾧ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμι, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ;

ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΚΛΩΘ. Εἴτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὁρᾷς ἀπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δῶσειν, ἀφειβείς πρὸς ὀλίγον; Θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.

5 Προσεπαττάλευσα) Εἰς πάσσα- 16 Ἀγαπητὴ) Ἀντὶ ἀρετῆς, λον εἶδησα, ἀντὶ τοῦ ἀνισταύρασθαι. V. ἐπιπόθητος. V. (ἡδεῖα. C.)

mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava huius subinde gustanda.

Meg. Audebit quippe Cyniscus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procerax nimium & asper esses, & increpare me ausus, vix continebar, quin clavis affigerem?

Cloth. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

Mic. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscendendum mihi est?

Cloth. Tu vero quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Cloth. Et gravaris moram? non vides, quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? minor igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora.

ΜΙΚ. Ἀκουσον, ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνέσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομαι. ἂν τε γοῦν πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμένουσιν. ἄλλως τε, οὐδ' ὁμοῖα τὰ μὰ τοῖς τῶν πλουσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι, Φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, Φοβερός ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὠραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιάτο, καὶ ἀποσπῶμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως καθάπερ ἱζῶ τινι προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὖ-

1 Ἡ τοῦ Κύκλωπος· Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὴν Ὀδυσσεῖα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μετὰ πάντας ὕστερον σὲ ἐσθίω. τοῦτο οὖν καὶ ὁ Μικυλλος φησὶν· ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί με ἀφελεῖ τὸ ἀποθάνειν ὕστερον; Οὔτιν δὲ λέγει τὸν Ὀδυσσεῖα, οὕτω γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καλεῖ διαπαίζων τὸν Κύκλωπα. V.

3 Ὅτι πύματον· Ἐσχατον. V.

6 Ἐκ διαμέτρου· Τὸ λόγιον ἐπὶ

τῶν πάνυ διαφερόντων. εἰληπται δὲ ἐν τῷ ἐπιπέδῳ σχήματος τοῦ κύκλου· ἐπ' ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν τεμνουσῶν αὐτὸν εὐθείων μερίζων ἢ διὰ τοῦ κέντρου, ἥτις καὶ διάμετρος λέγεται· ἀπὸ τούτου οὖν τὰ πάνυ διαφέροντα λέγεται ἐκ διαμέτρου. V.

11 Οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως· Καινοποιεῖς τοῦτο· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δεόν ἐπιτεῖν· ὁ δὲ οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως ἀρκεῖ. V.

12 Προσέχεται· Κρατεῖται. V.

Mic. Audi, Parcarum optima. Non fane illud me Cyclo-
pis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin de-
vorabo: sive primum enim, sive ultimum, iidem dentes man-
nent. Ceterum nec par mea ac divitum ratio est: e diame-
tro enim opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe fe-
lix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspi-
cuus, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibus,
& equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mu-
lieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, & fe-
rebat graviter. Nescio enim quomodo velut visco quodam
talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discede-
re, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit.

τοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτός τις οὗτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέναι συμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει καὶ ἀπάγῃ τις αὐτοὺς μετὰ βίας, ἀνακωκύουσι· καὶ τᾶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἄδην φέρουσαν ὁδόν. ἐπιστρέφονται γοῦν εἰς ταῦπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ Φωτὶ βούλονται, οἳ ὁ μάταιος ἐκείνος ἐποίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων,

15 καὶ ταῦθά σε καταλιπαρῶν. Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρόν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσόν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὐζωνος ἦν. καὶ περὶ μόνον ἢ Ἀτροπος ἔνευσέ μοι, ἄσμενος ἀπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, κρηπίδα τινὰ ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθύς ἀνυπόδετος, οὐδὲ τὴν με-

1 Προστετηκυῖα) Προστετηκυῖα, προσταχεῖσα, επιθυμητικῶς ἔχουσα. V.

6 Οἱ δυσέρωτες) Οἱ πάντῃ ἐρωγ-
τες. V.

9 Καταλιπαρῶν) Παρακαλῶν. G.

10 Οὐ συνοικίαν) Τὰ νῦν ἐνοικι-

κὰ λεγόμενα. V.

11 Εὐζωνος ἦν) Ὁ ταχὺς, καὶ ὁξέως βαδίζων. V. (ἱλαφρός. C.)

13 Σμίλην) Σμίλη, ἱργαλίον

σχυροτομικόν. G.

ibid. Κρηπίδα) Ὑπόδημα. V.

Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo devinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, eiulatus tollunt; & cum audaces sint cetera, meticulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conversi retro ad ea, quae a tergo sunt, ut inveniisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo facitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abiecto scalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exfilii statim, ut eram discalcea-

λαντηρίαν ἀπονιφάμενος εἰτόμην. μᾶλλον δὲ ἡγούμην
 εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν. οὐδὲν δὲ με τῶν κατόπιν ἐπέστρεφε,
 καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Δί', ἥδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν
 πάντα ὁρῶ. τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μη-
 δένα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ.
 τεκμαίρομαι δὲ μὴδ' ἀπαιτεῖσθαι χρεῶς τοὺς ὀφείλον-
 τας ἐνταῦθα, μὴδὲ φόρους ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον,
 μὴδὲ ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος, μὴδὲ νοσεῖν, μὴδ' ὑπὸ τῶν θυ-
 νατωτέρων ραπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγ-
 ματα εἰς τοῦ μπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πέ-
 νητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμῶζουσιν οἱ πλούσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαι οὖν σε, ὦ Μίκυλλε, γελῶντα ἐώ- 16
 ρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν;

ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν
 ἄνω τυράννω, πάνυ ἀκριβῶς ἐώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ'

2 Εἰς τὸ πρόσω ὁρᾶν) Τουτίστιν ρον. G.

οὐχ' ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω
 ἀθεοῦν, ὡς ἐπιθυμῶν τοῦ φωτός. V.

10 Ἐς τὸ ἔμπαν) Τουτίστιν
 ἐναντία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ.

7 Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ ἰσχυρότε- V.

tus, ac non abluto prius atramento, secutus sum, vel praei-
 vi potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam
 eorum, quae a tergo erant, advertit me & revocavit. Et Her-
 cules, iam pulchra esse vestra video omnia. Quod enim
 aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium
 eminet, supra fane quam dici potest, iucundum mihi vide-
 tur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debito-
 res, nec tributa pendere; &, quod maximum, neque frigere
 per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax
 vero ubique, & res plane in contrarium versae: nos enim
 ridemus pauperes, at illi divites afficiuntur & plorant.

Cloth. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle.
 Quid vero est, quod risum tibi movit maxime?

Mic. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud
 superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab

αὐτοῦ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὀρώων, ἐμακάριζον καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσόν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλῖνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἢ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με· ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαίνετο, καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος ὅλος πῆχει βασιλικῶ· ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε παγγέλοιος ὠφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν· καίμαυτοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρί-

4 Κοὶ ἡ κνίσσα) 'Ο καπνός. V.

5 'Απέκναιέ με) 'Αντὶ τοῦ νοθεύοντός με ἐς τὸ ζῆν διατίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκάντει καὶ ἑματ. . . , καὶ πονηρῶς ἔχειν ἐποίει, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπάλλειν ἢ διέφθειρεν· οὕτω γὰρ Πλάτων χρῆται τῇ ῥήματι τούτῳ. V. (Ibid. post alterum Scholion intermissum repetitur: 'Απέκναιέ με] 'Εφόνεύε με.)

7 'Ὅλος πῆχει) 'Αντὶ τοῦ μέτρου μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κυρτὸν τρεῖς δακτύλους. V.

9 'Εξυπτιάζων) 'Αντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τὸ στῆθος προβαλλόμενος ἄρμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅ ἐστι, γαυριῶν, καὶ ὑπερφάνους περιπατῶν. V.

12 'Ετεθήπειν) 'Εθσύμαζον. V.

illo, observavi, & videbatur mihi nonnunquam par Diis esse. Quippe florem purpurae cum viderem, & ministrantium multitudinem, & aurum, & pocula gemmis distincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum, quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio, sublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, & ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam, quale purgamentum admiratus essem, nidore aestimans illius

ζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κο-
χλίδων. Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν 17
Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ
ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέ-
θανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπὼν, (οὗ-
τος γὰρ ἀγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν
κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως κατα-
παύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
αἰεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλευς,
καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ
μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ'
ὀλίγον ἐκχυθησόμενα πρὸς τοῦ μακαρίου Ῥοδοχάρους.
ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ πλέον-
τες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες.

1 Κοχλίδων) *Οτι ἡ Λακωνικὴ
κόχλος τῶν ἄλλων εὐδεχίμωτέρα· ἢ
ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τῆς κυνὸς εὐ-
ρηται τὸ ἐπιτύδιμα τοῦτο. V.

6 *Αγχιστα ἦν) Ἀντὶ τοῦ ἐγ-
γύτατα· πλείον πάντων πλησιάζων.
V.

11 Ἐλογίζετο) Ἡρίθμει. V.

felicitem, & beatum illum putans propter cochlearum
Laconici maris sanguinem. Cum vero non hunc solum,
sed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemi-
scensem & cruciantem se poenitentia, qui fructus non est
divitiis, sed non gustatis illis mortuus, relicta substantia
Rhodochari luxurioso, qui proximus genere illi cum esset,
primus lege ad hereditatem vocabatur; haec, inquam, cum vi-
derem, compescere risum non potui, recordatus praefertim,
quam pallidus semper squalidusque fuerit, curarum, quod
frons ostenderet, plenus, solisque dives digitis, quibus ta-
lenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae
paulo post effunderentur a beato illo. Sed cur non iam solvi-
mus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare
illos videntes.

ΚΛΩΘ. Ἐμβαίνει, ἵνα καὶ ἀνιμῆσθαι ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον.

18 ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ Φέρῃ; πλήρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ περίμενε· ἐς αὔριον ἔωθεν σε διαπορθμεύσομεν.

ΜΙΚ. Ἀδικοῖς, ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράφομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείφομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεῶς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμεία καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περίμεινον, ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι.

ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ, συνανάσπασον.

1 Καὶ ἀνιμῆσθαι) Ἀνασπά-
σθ. V.

5 Ἐωλον) Χρησιγόν. V.

8 Διανήχομαι) Κολυμβᾶ. G.

9 Ἀπαγορεύσας) Ἀπονήσας. V.

10 Τὰ πορθμεία) Πορθμεία λί-

γει τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ δια-
πράσαι διδόμενον. V.

Cloth. Ingredere, ut tollat ancoram portitor.

Char. Heus tu, quo tendis? plena iam est cymba: illic expecta: cras mane traiciemus te.

Mic. Iniuriam mihi, Charon, facis, si relinquas me hesternum iam mortuum. Crede mihi, legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, iam navigant, ego vero solus hic destituar! quamquam cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui iam sim mortuus; praesertim cum nec obolum habeam, unde naulum solvam.

Cloth. Quid hoc? expecta, Micylle: non est fas ita te transire.

Mic. Quin forte citius, quam vos, deferar.

Cloth. Nequaquam. Sed adnavigabimus eius recipiendi causa, & tu, Mercuri, una illum manu porrecta intro trahere.

ΧΑΡ. Ποῦ νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα ὡς ὄρας. 19
ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου.

ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν.

ΚΥΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐν-
τεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί
σοι, καταπλεύσας· πλεόν γὰρ οὐδέν ἐστι τῆς πῆρας, ἣν
ὄρας, καὶ τούτου τοῦ ξύλου· τᾶλλα δέ, ἣν ἀντλεῖν ἐθέ-
λης, ἔτοιμος, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμψῃ δὲ οὐδέν, ἣν
εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἐρετμόν ὥς μόνον.

ΧΑΡ. Ἐρεττε· καὶ τοῦτ' ἰκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν.

ΚΥΝ. Ἡ καὶ ὑποκελεύσαι δεήσει;

4 Τένοντα) Τράχηλον. G.
ibid. Εὐπλοῶμεν) Ἐπικελευσμός
ἢ ἐπιφθεγμα τῶν πλεῖν ἀρχομένων,
ἧτοι περιμὸν διαβαλλόντων, ἢ εἰς
πέλαγος ἀφίεναι μελλόντων, τὸ εὐ-
πλοῶμεν, τῇ τύχῃ ὡς ἔδικε τοῦ-
το ὑπεβαλλόμενον. V.

10 Καὶ πρόσκωπος εἶναι) Ἐπὶ τῇ
κωπῇ καθήμενος. V.

11 Εὐῆρες) Καλῶς κωπηλατοῦν.
V.

ibid. Ἐρετμόν) Κόπην. V.

12 Ἐρεττε) Κωπηλάτει. G.

13 Ἡ) Ἄρα. V. (Ἄρα. C.)

ibid. Ὑποκελεύσαι δεήσει) Ὡς ἐν
τοῖς πλοίοις λέγειν εἰσθᾶσι κελεύ-
σαι, ἀλλὰ οὐ λέγει ταυτίκην ἣν ὑπο-
κίλευσμα καλεῖ, διότι ἐνδὲς καταρ-
χμένου οἱ ἄλλοι ὑπάρχουσιν τὸ ἀδό-
μιμον, ὥσπερ καὶ ὅτε τὴν δόνην
τῶν πλοίων μετὰ τῆς κεραίας ἐπὶ
τὸν ἰσθμὸν ἀναφέρουσιν. V.

Char. Ubi iam sedebit? plena enim, ut vides, omnia.

Merc. Super humeros, si videtur, tyranni.

Cloth. Scite excogitavit illud Mercurius. Ascende igitur,
& cervices impii conculca. nobis vero felix cursus contingat?

Cyn. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere.
Ego obolum, quem post traiectum tibi solvam, non habeo:
neque enim mihi quidquam praeter hanc, quam vides, pe-
ram, & hanc clavam. Ceterum si haurire me velis, aut re-
migare, paratus sum: nihil autem de me querere, modo-
commodum & robustum mihi remum dederis.

Char. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te auferam.

Cyn. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit?

XAP. Νῆ Δί', ἥνπερ εἰδῆς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν.

KYN. Οἶδα καὶ πολλὰ, ὦ Χάρων, τῶν ναυτικῶν.
ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι δακρύοντες. ὥστε ἡμῖν
τὸ ἄσμα ἐπιταραχθήσεται.

20 ΠΛ. Οἴμοι τῶν κτημάτων.

ΑΛΛ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν.

ΑΛΛ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἶαν ἀπέλιπον.

ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών.

ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων.

ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν
ἐφυτευσάμην;

ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' οὐδὲν οἰμώξεις; καὶ μὴν οὐ
θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαί τινα.

ΜΙΚ. Ἄπαγε. οὐδὲν ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξωμαι
εὐπλῶν.

ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ ἔθος ἐπιστέναξον.

7 Ὅττοτοῖ) Φεῦ. G. 8 Σπαθήσει) Τρυφήσει. V.

Char. Sane, si nosti celeufma quoddam nauticum.

Cyn. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respon-
dent hi nobis ploratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

Div. Hei mihi divitias!

Alius. Hei mihi agros!

Alius. Hei hei, quam domum relinquo!

Alius. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum
effundet!

Alius. Hei hei recens mihi natos pueros!

Alius. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore
anno institui?

Merc. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est,
sine lacrimis quemquam traicere.

Mic. Apage, nihil est, quod secunda adeo navigatione
plore.

Merc. Tamen vel pauxillum quiddam dicis causa ingemisce.

ΜΙΚ. Οἰμῶζομαι τοῖνυν, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἱμοὶ τῶν καττυμάτων οἱμοὶ τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν. ὅττοτοῖ, τῶν σαφρῶν ὑποδημάτων οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ κρύους συγκροτῶν. τίς ἀρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον; ἱκανῶς τεβρήνηται· σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καταπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορβμία πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ 21
σὺ δὲ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω· δός καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν, ὦ Μικύλλε.

ΜΙΚ. Παίξεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἥδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἥδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἀρχὴν δὲ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολὸς, ἢ στρεγγύλον.

ΧΑΡ. Ὡ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον·

2 Κατύματα) Δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδημασιν ὑπεβάλλεται. G.

12 Ἡ καθ' ὕδατος) Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδύνατοις ἐπιχειρούντων πράγματι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

Mic. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. Hei frustra corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non iam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebō, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum meum habebit & subulam? Satis ploratum est, & prope traiecimus.

Char. Age, iam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus iam habeo: tu quoque obolum da, Micylle.

Mic. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt, scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam sitne obolus, an rotundum?

Char. Praeclaram vero navigationem hodie & lucrofam!

ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας,
καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλευσάτω γὰρ καὶ κείνα δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, παραλαβὼν· ἐγὼ
δὲ αὐτὴν, ἐς τὸ ἀντιπέρασ ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην,
καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σῆρας διάξουσα· τεθναῖσι γὰρ δὴ
πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ οὔτοι· μάλλον δὲ πάντες ἐξῆς
ἔπειθε μοι.

22 ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τοῦ ζόφου. ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέ-
γillus; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης
Σιμμίχῃ; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν οὐ-
τε καλόν, οὔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον,
πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν, ισότιμον γίγνεται

2 Μέτειμι) Μετέρχομαι. G.

5 Τὸς Σῆρας) Σῆρες εἰσὶν ἔθνος
παρ' ᾧ γίνεται τὰ σπρικὰ ἱμάτια.
τούτους οὐ φησι Σῆρας ὄντας, ἀπει-
μι ἐνεγκεῖν ὀφείλουσα. ἢ δὲ ἀκο-
λουθία τοῦ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας
βοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σφάλκας τοὺς
ποιούντας τὴν μέταξιν. Διαπαίξει
δὲ ἐν τῷ χορίῳ τοὺς λίγοντας ἀθα-
νάτους εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυ-
χάς. V.

9 Μίγillus) Οὗτος ὁ Μίγillus

Κορίνθιος ἦν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς
κατ' αὐτόν. V.

10 Ὁ τῷ) Ὁ τῷ, ὅ ἐστι ἰάξου-
τος. V.

ibid. Εἰ καλλίων) Πορνῶν ὀνό-
ματα. V.

13 Πρότερον) Παρέλκει ὁπότερον
τῶν δύο. ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως,
ἀμφὶ γὰρ ταῦτό σημαίνει. V. (Παρ-
έλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταῦτόν ἄμ-
φω σημαίνουσι. C.)

Exscendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes,
& reliquas animantes transeo: traici enim & has oportet.

Cloth. Accipe istos abducendos. Ego ipsa quoque in adver-
sam ripam renavigabo, Indopatē & Heramithrē Seras
transductura: mortui enim sunt in pugna de finibus commissa.

Merc. Heus, procedamus; vel potius sequimini me dein-
ceps omnes.

Mic. Vah, quanta hic obscuritas! ubi nunc pulcher Me-
gillus? aut qua re hic dignoscat aliquis, pulchriorne Phry-
ne fit Simmicha? omnia enim aequalia, & eiusdem coloris,
neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed iam de-
trita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum

τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῶ αὐτῶ σκότῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ πο-
τε ἄρα ὦν τυγχάνεις;

ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι, Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ
δοκεῖ, βαδίζωμεν.

ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι,
ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια, οὐχ ὅμοια
τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;

ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεται δαδουχοῦσαί
τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα· ἡ ἄρα
ποῦ Ἐριννύς ἐστίν;

ΜΙΚ. Ἐοικεν ἀπὸ γε τοῦ σχήματος.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέττα- 23
ρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις.

ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθους οὗτος ὑμᾶς
περιμένει.

7 Ἐτελέσθης) Ἐχοινώνησας. G.
ibid. Τὰ Ἐλευσίνια) Ἐρπὶ ἢ
παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλευσίνια,
ἐπιτελουμένη Δημητρί καὶ Περσι-
φόνῃ, ἐν ἣ ἐγένοντο ἀνὰ τὰ τῶν
Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λου-
κιανὸς νῦν διαπαίξει. V.

9 Δαδουχοῦσα) Λαμπάδα φέ-
ρουσα. V.

13 Τισιφόνη) Τισιφόνη μία ἐστὶ
τῶν Ἐριννύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι
θεάς τινὰς ἐπιτετραμμένας κολά-
ζειν τοὺς πλάμμελόντας κατὰ τὸν
βίον. V.

honorem regis purpuræ obtinet: speciem enim neutra ha-
bet, easdem utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es, Cynisce?

Cyn. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, si videtur, ambo una
ibimus.

Mic. Bene mones: manum mihi porrigere. Dic mihi, ini-
tiatus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status illis videtur?

Cyn. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier,
terribile & minax quiddam tuens. Numquid ista Erinnyes est?

Mic. Sic quidem videtur, habitum si spectes.

Merc. Assume hosce quatuor supra mille.

Tif. Quin diu iam Rhadamanthus hic vos exspectat.

ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑριννύ. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει.

ΚΥΝ. ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι παραγαγών.

ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα;

ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινας, ἃ συν-ἐπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν βίον. οὐκ ἂν οὖν ἀξιοπίστος εἶην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς Φανείς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον.

ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ;

ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην Φιλόσοφος.

ΡΑΔ. Δεῦρ' ἐλθε, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατὰσθη. σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγοροὺς.

• 24 ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τουταυὶ κατηγορεῖ, δεῦρ' προσίτω.

3 Πρὸς τοῦ πατρὸς) Ἐνορκῶ σε Δίος, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥα-
κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ δαμάνθους τὸν Δία. V.

Rhad. Adduc eos, Erinnyes: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca.

Cyn. Per ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe, me primum inspiciendum admove.

Rhad. Qua causa?

Cyn. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae me conficio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, & quomodo vixerim.

Rhad. Quis autem es?

Cyn. Cyniscus, vir optime, sententia philosophus.

Rhad. Huc accede, & primus sta in iudicio. tu vero accusaturos advoca.

Merc. Si quis contra hunc Cyniscum velit dicere, huc accedito.

ΡΑΔ. Οὐδείς προσέρχεται· ἀλλ' οὐχ ἱκανὸν τοῦτο, ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμαμάτων.

ΚΥΝ. Πῶ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην;

ΡΑΔ. Ὅποσα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσῃται παρὰ τὸν βίον, καθ' ἕναστον αὐτῶν ἀφανῇ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει.

ΚΥΝ. Ἴδού σοι γυμνὸς παρώσθηκα· ὥστε ἀναζήτει ταῦτα, ἅπερ σὺ Φῆς τὰ στίγματα.

ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὗτοσι, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμαμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἔχῃ μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηναι;

4 Στιγματίας) Στιγματίας καλεῖται τοὺς οἰκίτας τοὺς στιγμαζομένους, ὡς ἀχρησμίμους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφορᾷ ὁ Κυνίσκος, πῶς στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον πρῶτησεν. V.

12 Πολλὰ τῶν ἐγκαυμάτων)

Φρονίμως πάνυ αἰνίττεται ὡς φιλόσοφος εἰ καὶ τι ἔχῃ πρῶτον ἀμάρτημα, δυνατόν διὰ τῶν πόνων ἀποκαθάραι αὐτό. V.

14 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀναθ. G.

Rhad. Nemo accedit: verum non satis hoc est, Cynisce. Exue te, ut inspiciam de stigmatibus.

Cyn. Ubinam ego notis compunctus essem?

Rhad. Quaecunque vestrum quisque mala in vita patrauerit, eorum notas quasdam visum effugientes in animo circumfert.

Cyn. Ecce nudus tibi adfio. Require igitur, quas dicis notas.

Rhad. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adfunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es?

ΚΤΝ. Ἐγὼ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα Φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην.

ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, οὗτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὗ Φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει.

25 ΜΙΚ. Καὶ τοῦμὸν, ὦ Ραδάμανθι, μικρὸν ἐστὶ, καὶ βραχείας τινὲς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοι καὶ γυμνὸς εἰμι, ὥστε ἐπισκώπει.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΡΑΔ. Εὖγε, ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί. τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει.

2 Ἐμπολήσας) Κερύαντας, συνάξας. V.

ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχὰς μετὰ θάνατον. V.

6 Μακάρων) Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἵνα διαγούσιν αἱ τῶν

15 Ἀνεπίγραφος) Μηδεμίαν γραφὴν ἢ στίγμα ἔχων. V.

Cyn. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paulatim omnes ex animo elui.

Rhad. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum, quem dicis, reum peregeris. Advoca alios.

Mic. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur.

Rhad. Quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Rhad. Euge, Micylle, purus plane es, & nulla nota inscriptus: abi et tu ad Cyniscum illum. Tyrannum iam advoca.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης Λακύνδου ἡκέτω. ποῖ στρέφῃ; πρόσθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τισιφόνῃ, ἐς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δὲ, ὦ Κυνίσκε, κατηγόρει, καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνὴρ οὐτοσί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐ- 26
τὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· ὅμως δὲ, καὶ αὐτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τοῦ λόγου δείξω φανερώτερον· οὐτοσί γάρ ὁ τρισκατάρατος, ὅποσα μὲν ιδιώτης ὢν ἔπραξε, παραλείψει μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τοὺς θρασυτάτους προσεταιιρούμενος, καὶ δορυφόρους συναγαγὼν, ἐπαναστὰς τῇ πόλει τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐσίας ἐκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλεῖν πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδεὰν παραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὡμότητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν

2 Πρόβαλλ' αὐτὸν) Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγει. V.

Merc. Megapenthes Lacydae filius prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa iam & convince: prope enim homo est.

Cyn. Univerſim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen & ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam. Quae igitur facerrimus iste, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Postquam vero, assumtis in sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto satellitio, infurgens contra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum pervenisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro omni & contumelia in miseros cives usus est,

ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρβένους διαφθείρων, καὶ ἐΦήβους καταισχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας Φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δύναιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὴν δίκην· ῥάδιον γοῦν ἂν τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὁμότητα καινουργὸν αὐτοῦ τίς ἂν διηγῆσασθαι δύναιτο, ὅσγε μὴδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολή, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεϊσι, καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὔτοι πάντες, ᾧ Ῥαδάμανθου, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθνῶσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλεύοντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ,

3 Ἐμπαροινῶν) Ἐνυβρίζων. V.

6 Ἀσκαρδαμυκτὶ) Μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμούς. V.

7 Καινουργόν) Τὸν ἐπινοεῦντα εἶνα. V.

9 Κενή τις ἐστὶ) Ψευδής, μάτην, ὥς ἔτυχεν. (ἄλλως C.)

virgines eorum stupris corruptit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subiectos sibi impotenter graffatus. Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius erga alloquentes insolentiae poenas fatis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis, quam istum, oculis rectis & nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis follertiam quis enarraret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si advocari iusseris ab isto interemtos. Quin invocati, ut vides, adfunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab execrabili homine perierunt: alii quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod indignarentur filiis suis contumeliae causa ad ipsum per-

ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, καὶ σάφρονες, καὶ οὐδαμῶν ἡρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μιὰρὲ σύ; 27

ΜΕΓ. Τοὺς μὲν Φόνους εἰργασμαι, οὓς λέγει· τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθοὰς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο.

ΚΤΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων, ὦ Ραδάμανθυ, παρέξαι σοι μάρτυρας.

ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις;

ΚΤΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν λύχνον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ.

ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος ὁ Μεγαπένθους παρέστω· εὖγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες.

II Προσκάλει μοι) Καὶ τοῦτο καὶ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἡμψυχα, ἐπὶ οἷς πλείονας τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε τῆδες οὕτως ἐμπαίζων, λύχνοι καὶ κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι κλίνῃ μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

ductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

Rhad. Quid ad haec, impurate, respondes?

Meg. Caedes quidem perpetravi, quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cyniscus mentitus est.

Cyn. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes.

Rhad. Quos dicis?

Cyn. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum: Haec enim pro testimonio dicent, quae se conficiis fecerit.

Merc. Lectus & Lucerna Megapenthis adsunt. Bonum factum! paruerunt.

Lucian. Vol. III.

ΡΑΔ. Εἶπατε οὖν ὑμεῖς ἂ σὺνιστέ Μεγαπένθει τούτῳ· προτέρα δὲ σὺ ἢ Κλίνη λέγε.

ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ καταγόρησε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὧ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἂ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο.

ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει.

ΛΥΧ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν' ἂ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὁκνῶ λέγειν· πλὴν ἀλλὰ ἐβασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρρητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τοῦλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαιεν.

28 ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδυθε
 9 Τὰ μεθ' ἡμέρας) Τὰ ἐν τῇ 12 Ὑπερπεπαικότα) Ὑπερβα-
 ἡμέρα. V. λόματα, ὑπερβάλλοντα. V.

Rhad. Dicite igitur vos, quorum conscii sitis huic Megapenthi.

Lea. Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor: tam turpia erant, quae in me patravit.

Rhad. Planissime igitur contra illum fers testimonium, qui nec dicere ea sustineas. Et tu iam, Lucerna, dic testimonium.

Luc. Diurna eius facinora non novi; neque enim adeam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non biberem, exstingui cupiens: at ille & admovit me factis suis, & lucem meam modis omnibus polluit.

Rhad. Satis iam testium. Sed exue etiam purpuram, ut

τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαί, ὅλος οὗτος πελιδνός, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν κολασθεῖν τρόπον; ἃρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ;

ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θελοῖς, ἐγὼ σοι καινὴν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμαρίαν ὑποθήσομαι.

ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοι μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἶσομαι.

ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.

ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μόνος ἐξ ἀπάντων ἄποτος ἔστω.

ΡΑΔ. Διατί δῆ;

29

ΚΥΝ. Χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος

2 Πελιδνός) Puto μολυβδοει-
δής. G.

ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφα-
λᾶς, φύλαξ τοῦ ἕδου. V.

4 Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα) Πᾶ-
σα μὲν πυρὶς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς
καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων

8 Χάριν εἶσομαι) Ἀντὶ τοῦ εὐ-
χαριστήσασθαι τὸ γὰρ εὐχαριστῶ παρὰ
τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V.

numerum etiam videamus stigmatum. Papae, totus hic est lividus, & notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem iniiciendus, an tradendus Cerbero?

Cyn. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo supplicium subiiciam.

Rhad. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus.

Cyn. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere.

Rhad. Ita est.

Cyn. Solus igitur iste non bibat.

Rhad. Quid ita?

Cyn. Gravem ita poenam sustinebit, qui meminerit, quis

οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπα-
ζόμενος τὴν τρυφήν.

ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ παρὰ
τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς οὕτως, δεδέσθω, μεμνημένος
ὧν ἔπραξε κατὰ τὸν βίον.

1 Ἀναπεμπαζόμενος) Μεμνη-
μένος, ἀναλογιζόμενος. G.

4 Τάνταλον) Λέγουσι γὰρ οἱ
Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος
ὃν ἠξιώθη γενέσθαι τοῖς Θεοῖς ὁμο-
πράπεζος καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα
παρ' αὐτῶν, κατερχόμενος ἔλαγε

τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ
Θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν
ἐν τῇ αἰῃ. Θεορῶν γὰρ ὅπῃρα πι-
πληρωμένα καρπῶν, καὶ ποταμοὺς
παραρρέοντας, οὐδὲν αὐτῷ δύναται
γεύσασθαι, αὐτοῦ γὰρ προσιόντες,
ἐκεῖνα φεύγουσι. V.

fuerit, quantum potuerit apud superos, & delicias illas ani-
mo revolvat.

Rhad. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum ab-
ductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ΚΑΙ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, Φασί, ἰ καταλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων Φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ Φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, τοῦ τοιούτου πειραθεῖς. οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πείρα ἐγγεγνήτο, μηδὲ, ὦ Θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τούτον ἐμπεπτωκότων, ἐξηγόρευον πρὸς με' οἱ μὲν ἐτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ἐπὶ ὅσα καὶ ὅποια ἔπασχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν· ἀλλὰ γὰρ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ Μ.) Ὁ λόγος οὗτος τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. G.

DE MERCEDE CONDUCTIS
POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ΕΤ quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, aiunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique censerī se in amicitiiis beatorum istorum volunt? modo amicitiam nominare fas sit hanc illorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eorum, quae usu illis veniunt, non ego profecto eiusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, neque unquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enuntiarunt; alii in malo adhuc constituti, cum deslerent, quam multa & qualia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effugerant, quae perpeffi essent non sine iucunditate memoran-

ἢ Φοραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιο-
πιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελε-
τῆς διεξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐπα-
πτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον
αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν
παράλογον διηγουμένων, οἳοὶ εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυ-
ρημένοι τὰς κεΦαλας, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας,
καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἰστῶν
κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ἐπὶ
πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπιΦαινομένους· (οἰκείοι γὰρ
τῆς τοιαύτης τραγωδίας οὗτοί γε) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μη-
χανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς
πηδαλίοις ἐστῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἡϊόνα μαλακὴν ἀπεν-
θύνοντα τὴν ναῦν, οἱ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν
ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆσθαι, αὐτοὶ δ' ἀ-
σφαλῶς ἀποβῆσθαι, χάριτι καὶ εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ.

6 Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς) Οἷον τὸ καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην
πάλαι οἱ ναυαγῆσαντες ἀνθρώποι ἐλοφυρόμενοι. V.
ἐχρᾶντο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae
effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita
loquar, mysteria exsecuti, ab initio ad finem omnia inspe-
xissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos ve-
lut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enar-
rantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capi-
tibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & pro-
montoria, & iacturas, & malos fractos, & gubernacula re-
vulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesen-
tes illuxerint, (hi enim tragoediae huius velut domestici
sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio fede-
rit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem
direxerit, in quod delata ipsa quidem paulatim & otiose
solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi dis-

ἔκεινοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυτίκῃς
 χρεῖαν ἐπιτραγωδοῦσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν;
 οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δο-
 κοῦντες. Οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμᾶνας, καὶ τὰς 2
 τρικυμίας, καὶ, νῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυ-
 μίας, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον
 εἰσέπλευσαν, γαληνοῦ ὑποφαινομένου τοῦ πελάγους,
 καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ
 διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ
 καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον
 ἀπόρημον, περιρρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄ-
 βλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν
 ἀναγκαίων. ἐν δὲ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγῆσει, ἐδό-
 κουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι,
 καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν· ἀλλ' ἐγὼ γε
 καί κεῖνα, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγῳ ξυντιβείς, εὐρίσκω

15 Ἐκόντες εἶναι) Ὅτι τὸ ἐκόντες εἶναι ἀπὸ ἀποφάσεως ἔχρησται. V.

cederent. Et illi quidem multa id genus, prout ipsis tum usus
 est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum,
 si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.
 At hi tempestates domesticas, fluctusque triplices, aut her-
 cle quintuplices, vel decemplices adeo, si fas sit ita dicere,
enarrant; & ut primum oram solverint, tranquillo ad spe-
 ciem mari, & quos deinde labores per totam navigatio-
 nem sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra
 exhaustientium vires aqua salsa; & denique, ut ad caecum
 aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici
 scapha, miseri aegre enataverint, nudi & rerum omnium
 necessariorum indigentes. Inter haec sane, & in harum re-
 rum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam
 tegere, ac velle eorum oblivisci. At ego & illa, & quae-
 dam alia ex sermonibus illorum *coniectura quadam* compo-

προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὧ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη κατανενοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβου-
 3 λεύοντα. Καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν, εἶτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς μετὰ τοῦ τούτους Φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδῆμειν μετὰ πάσης ῥαστώνης, καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς Φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχεινσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστὶν ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεσθαι· ὅποτε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, εἰρων ὅπως ἐκεχήμεναι πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὧς οὐκ τό γε ἡμέτερον εἰς-

nens, invenio adesse eiusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, huius te vitae ineundae consilium agitare. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, & coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumptuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodissime iucundissimeque, resupini, si res ita ferret, in curru equis albis iuncto; mercedem insuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec ferentibus, neque colentibus, nascerentur omnia: quoniam igitur haec & his similia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum cul-

αὐθις ποτὲ ἀναίτιον ἤ, μὴδ' ἔχεις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικούτο μετὰ τῆς καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ λαιμῷ περι-εσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες ἐξελκομένου, καὶ ἐμπεπηγότες, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν· ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐστῶτες ἐπε-δακρύομεν· ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὐλογα, ἢν λέγῃται, καὶ ἄφυστα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς πάντων, καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἐνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπη-σον· καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνάβον πεφουσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, μὴδ' ἄφυστα, μὴδ' ἀνιάρᾳ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνεται βιαίως

13 Τοῦ σκόλοπος) Σκόλοψ, ὅξυ ξύλον. V.

pa fim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus; te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non in-
 iecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter iam trahi & necessitate duci, & iam, cum nihil tibi ea res proffit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur, & ad quae causam dicere non possumus, quin videamur iniurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc a principio omnia, & rete ipsum, & passam ut exitum non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina, in manus sumens, & ad inflatam buccam tentans, nisi acuta omnino, nisi inevitabilia, nisi ipso vulnere molestissima intelligas,

σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβάνόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε' σαυτὸν δὲ παρακαλέσας θάρρειν, ἐπιχειρεῖ τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, 4 καθάπερ ὁ Λάρος, ὅλον περιχανῶν τὸ δέλεαρ. Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ, πλὴν ἀλλ' οὐ γε περὶ τῶν Φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ' ὅποσοι σπουδαιότεραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματιστῶν, καὶ ρητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνέιναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων. κεινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχίῳ δὲ τὰ αὐτὰ ὅντα γίγνεται τοῖς Φιλοσοφούσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδοταὶ ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκη, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν

trahentia violente, & invicte contra urgentia; nos quidem in meticulosis, & ob id ipsum esurientibus adscribe. Ipse vero animo confirmato venatum aggredere, si volueris, & Lari more totam escam hiatu complectere. Habebitur autem omnis oratio in universum quidem tua forte causa: verum non de vobis solum philosophantibus, aut his, qui ferium & grave vitae genus amplexi sunt, sed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Muscis, omnibusque adeo, qui doctrinae causa familiares esse, & eius rei mercedem ferre, e sua dignitate putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem, quae aliis, sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos trahent. Quidquid autem progressus orationis huiusprehenderit, eorum causam maxime quidem

οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρρησίας ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ιδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν· οὔτε μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοντο ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτῆδειοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχοῖεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἢν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεργοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ περιττοὶ εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὗτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν, οὗτ' ἐκεῖνοι ὑβρισταὶ δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνουροῦντες· ἐπὶ γὰρ τοι τὴν ὑβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν

ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab eiusmodi familiaritatibus detertere, neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus, quantacunque ab illis contumelia affecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant, ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putaverim, si in matulam, quod aiunt, immingant: huius enim contumeliae causa a principio domos isti intrant, haec professio isto-

καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἐνι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνται τινες, προεξετάσας, δείξαιμι, οὐ πάνυ βιαίους, οὐδ' ἀναγκαίους. οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναηροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐβελοδοουλίας. οἱ μὲν δὴ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρεῖαν προβέμενοι, ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἰοῦνται, προβεβλήσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιῶσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἴτα ὁ Θεόγνις πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[οὐτ' ἔτι εἰπεῖν, οὐτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδε-

15 Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος) Τὸ πλῆρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο· οὐτε τι εἰπεῖν, οὐτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέεται. V.

rum est, ferre, quae fiunt, & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum causa indignari aequum est, & tentare, quantum eius potest fieri, reducere possint, & erepti dominis suis ad libertatem revocari. Videor autem commode facturum, si perpenfis antea causis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecedatur illis causa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariorum rerum indigentiam causati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theogais in promptu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

ται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεν-
νέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξηγητόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν εἰρων
αὐτοὺς Φυγὴν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὕρισκομένους
ἐκ τῶν τοιούτων ξυνοουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευ-
θερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ κα-
λὸς που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εἰκότα
λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο
κακῶς βεβουλευσθαι δοκεῖν αὐτοὺς, αἰεὶ μενούσης ὁ-
μοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς
αἰεὶ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδέν,
οὐδὲ περιττὸν ἐς θυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθέν, καὶ δόσῃ,
καὶ ἀβρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς
καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς
ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθοῦ-
σαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαιρήσουσι καὶ ὑπὲρ

5 Ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) κάτα, ἃ οὐτε σέζειν, οὐτε ἀπολλύ-
Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῇ ταῦτα ται δύναται. V.
φῃσι, τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εἰ-

& quaecunque terriculamenta de paupertate ignavissimi
quique poetarum extulere. Ego vero si quidem viderem, il-
los fugam aliquam paupertatis revera talibus in convicti-
bus invenisse, minutam cum illis de nimia libertate dispu-
tationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praecla-
rus alicubi orator ait, cibus aegrotorum similia accipiunt;
quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consu-
luisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente?
Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper ne-
cessie habent, nihil est, quod reponant, aut tanquam super-
fluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quan-
tumvis detur, quantumvis crebro accipiatur, ad assem omne
& in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat,
eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem,
modice modo sublevatam interim, sed quae tollant peni-

γε τοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον ἴσως ρίπτειν
 ἔδει, ᾧ Θεόγνι, καὶ πετρῶν, ὡς Φῆς, κατ' ἡλιβάτων.
 εἰ δέ τις αἰὲν πένης, καὶ ἐνδέης, καὶ ὑπόμισθος ὢν, οἶε-
 6 ται πένιαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγέαι, οὐκ οἶδα πῶς ὁ
 νίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναι
 Φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπο-
 ρίζειν τὰ ἄλφιστα, νῦν δὲ (πεπονηκέαι γὰρ αὐτοῖς τὰ
 σώματα, ἢ ὑπὸ γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ῥάστην
 οὔσαν τὴν μισθοφορὰν, ἀπηνητήκεαι. Φέρ' οὖν ἰδῶμεν εἰ
 ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τοῦ ῥάστου περιγίγνεται αὐ-
 τοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων
 πονοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονή-
 σαντα, μηδὲ καμόντα, ἔτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δὲ
 ἐστὶ καὶ ρηθῆναι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα πονοῦσι
 καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦ-

13 Εὐχῇ γὰρ ἂν) Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὡς ἐπὶ παντὰ τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. V.
 tus. Et huius quidem rei causa in pontum forte cetis hor-
 ribilem proicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria;
 quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops,
 indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se
 putat effugisse; nescio, qui talis non ipse sibi videatur im-
 ponere? Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant,
 neque abhorrere se aiunt, si possint eodem, quo alii, modo
 laborantes victum parare. Iam vero affecto sibi vel sene-
 ctute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercena-
 riae vitae rationem delatos, Age igitur videamus, utrum ve-
 ra praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea, quae dan-
 tur, non multum, non plus, quam alii, laborantibus. Voto
 enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia,
 praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se ha-*
beant, neque dici, prout res postulat, potest: tot labores su-
 skinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore

βα καὶ ἐπὶ τοῦτο μάλιστα τῆς ὑγείας δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδείξαι, ὡς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτοὺς ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἄν. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἥδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀβρόων ἐλπίδων, ἐσπῆδᾶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέοντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου, εὐδαιμονίσαντας δὲ ἐπὶ τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανόνιν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πίεσθαι τοῦ χρυσοῦ. ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκον, ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκεινῶν ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς

6 Ὡς οὐδ' οἱ) Ὡς οὐχ οἱ διὰ ταύτων λέγοντες. G.

hic vel ad hoc ipsum valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de causa se ipsos vendidisse praedicant. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis causa illos, & multas propter spes easque luculentas, in domos alienas infilire, attonitos multitudinem auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis & deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariorum, quam dicebant modo, sed non necessariorum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque istos, tan-

καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως αἰεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι Φιλήματος ἄκρου μεταδίδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἐρωτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι· δέδιασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται· προσμειδῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχνοῦνται, καὶ αἰεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται πολυτελῶς. εἴτ' ἔλαβον ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἐραῖν, καὶ κείνος τοῦ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' οὖν
 8 αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. Τὸ μὲν δὲ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ

1 Καὶ τρίβωνες) Ἀριστοφάνειος μετασμίνοις τινὶ πράγματι, καὶ διὰ τὴν λίσιν. σημαίνει δὲ τοὺς ἰγγεγυ- πολλῆς πείρας ἐλληδικτάς. V.

quam inveniuntos & infelices amatores cum nacti sunt, astuti & veteratores amafii superbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti semper ab iis amentur, frui autem amoribus suis ne ad osculum quidem extimum permittunt; qui norint in fructu ipso solutionem amoris inesse. Hanc igitur excludunt, & summo cavent studio. ceterum spe semper amatorem sustentant: quippe metuunt, ne desperatio illum a nimia cupiditate abducatur, atque ita amare ipsos desinat. Arrident igitur, & pollicentur, & semper facturi sunt, & praebituri, & rationem habituri pretiosorum *munerum*: inter haec ambobus non sentientibus anni obrepunt, ut iam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis volu-

ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καί-
 τοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ
 ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή.
 ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυ-
 χάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας
 ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταῦθ' ὁρῶν-
 τας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγ-
 καῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὃ, τι δὴ ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ,
 οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου· προσέτι δε, οὐδὲ γενή-
 σεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε
 τοῦ Ὀδυσσεῶς ἐταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίον-
 τες, ἡμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδύ, τῶν
 καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουν· ὥστε οὐ πάντῃ ἄλογος αὐ-
 τῶν ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, πρὸς τὸ ἡδύ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς δια-
 τριβούσης. τὸ δὲ λιμῶ ζυνόντα παρεστῶτα ἄλλῳ τοῦ
 λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μὴ

11 Τὸν λατὸν) Βοτάνη εὐώδης, ἣν ἐνίοι καλοῦσι μυρόλατον. V.

ptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps
 illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile,
 ipsum se propter eam vendere; multo enim maior ea, quae
 ex libertate contingit, voluptas est: verumtamen veniam ali-
 quam habeat, ea si potiatur. At enim propter solam spem vo-
 luptatis insuavia ita multa sustinere; ridiculum & amens esse
 arbitror: idque cum videant, labores quidem manifestos esse
 & apertos, & necessarios; speratum autem illud, quidquid
 demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore,
 neque adeo, si quis recte rationem putet, ut contingat, fu-
 turum videri. Ac focii quidem Ulyssis, dulci illo Loto gusta-
 to, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praesentia sua-
 ve videretur, honesta & pulchra neglexerunt; ut non omni-
 no absurda esset illorum oblivio honesti, animo in suavitati
 illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis
 adstet alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam,

νης, τοῦ καὶ αὐτὸν παραγεύσασθαι ποτε δεδύσθαι, τῶν
 καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις,
 ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινῶν Ὀμηρικῶν ὡς
 9 ἀληθῶς δεόμενον. Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐ-
 τοὺς ἄγοντα, καὶ ἅφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι
 τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὃ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά
 ἐστίν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ καὶ κείνων τις
 μεμνησθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομέ-
 νων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδρά-
 σιν· εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς
 πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τοῦμὸν ἴδιον, οὐδὲ βασι-
 λεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνὼν ὀρά-
 σθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαί-
 10 μην ἄν. Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὐσης, φέρε
 ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ
 εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη
 9 Εὐπαρύφοις ἀνδράσιν) Εὐκατεργάστοις, εὐδαίμοσι, πλουσίοις. V.

hac sola spe ductus, fore ut sibi etiam aliquando degustan-
 dus detur; atque interim bona & recta obliviscatur: illud
 mehercules risu dignum, & Homericis plagis vere indigens.
 Quae igitur ad convictus istos agunt, & propter quae di-
 vitibus se praebent, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec
 sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam men-
 tionem iniecisse aliquis velit, qui gloria sola efferuntur ver-
 sandi cum generosis viris & praetextatis. Sunt enim, qui hoc
 etiam illustre quiddam & vulgo superius putant, cum equi-
 dem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec
 cum magno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc
 per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa con-
 suetudine ad me redeat. Hoc igitur cum *rationis suae* argu-
 mentum & quasi fundamentum habeant, age iam inter nos
 videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur.

ὄντες πάσχουσιν ἐπὶ πᾶσι δέ, ἢ τις αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἶπειν ἔστιν, ὥς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον· εἰτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ τῆς θυραυλίας, ἔωθεν τε ἐξ-
 ανιστάμενον, περιμένειν ὠθοῦμενον, καὶ αποκλείομενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυραυρῶ κακῶς συρίζοντι, καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῶ ταπινόμενον, καὶ μισθὸν τελοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἰσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἤδηται, ὥς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ προσκρούῃς βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἔπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προω-

& votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis, dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad ianuam excubiis. Mane surgendum, expectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens nonnunquam molestusque videaris, sub imperio quasi ianitoris Syrum male sermonem admiscantis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam maiorem, quam pro facultatibus, suscipere oportet, ad dignitatem nempe eius, quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab illo, neque offendas, si forte te videat: tum studiose illum affectari, vel praecedere potius, impulsus a servis, &

θούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ,
 II οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἑξῆς ἡμερῶν. Ἦν δέ ποτε καὶ
 τὰ ἄριστα πράξης, καὶ ἰδὼ σε, καὶ προσκαλέσας εἴρη-
 ταί τι, ὧν ἂν τύχη, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἰδρῶς, ἀ-
 θρόος δὲ ὁ ἱλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν
 παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι
 δεόν τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες
 ἦσαν αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλε-
 σαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήβεις, ἀπαιδευ-
 σίαν. σὺ δ' οὖν ἐπισφαιεστάτης πειραβὺς τῆς πρώτης
 φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν
 τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας
 ἰαύσης, ἡματα δ' αἱματόεντα διαγάγης, οὐ, μὰ Δία,
 τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων, ἀλ-
 λά τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τρα-
 γικοῦ τινος θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τούντεῦθεν, εἰ οἱ-

5 ἱλιγγος) Ὅταν περὶ τὴν καρ-
 διαὶ στρόφος γίνηται, ἐπακολουθεῖ
 σκότος, ὃ καλοῦσιν ἱλιγγον.

II Καταδικάσας) Ἀντὶ τοῦ κατ-
 ηγορήσας. V.

quandam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps
 diebus neque adspicit te. Si vero aliquando felicissimus sis,
 & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quid-
 dam: tum sane sudor multus; & crebra vertigo, & tre-
 mor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: &
 saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit?
 respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri
 pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni,
 inscitiam: tu vero primam tibi humanitatem periculosissi-
 mam expertus, discedis, tuam ipse damnans meticulofam dif-
 fidentiam. Cum vero multae tibi inde noctes sine munere so-
 mni, sanguineique dies transierunt, non Helenae sane causa,
 aut Pergamorum Priami, sed quinque, quos speras, obolo-
 rum, & iam Tragicus tibi Deus aliquis obvenerit, qui te

σθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἡ διατριβὴ οὐκ ἀγῆς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὃ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγών, καὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ βίου τότε προκείσθαι δοκεῖ· ὑπείσέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μωρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις Φθονοῦντα, (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιοιμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεώς εἰρηκέναι νομίζοντα, Φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα, καὶ εἰ μὲν ἐκφασκίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὐέλπιν καθιστάμενον. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι 12 Φρονούντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ἕκαστος ὥσπερ ἐκ λόχου τοξεύων, λέληθεν. εἴτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ πώγωνι καὶ πολιά τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἵ-

commendet; examen inde instituitur, an literas noveris. Ac diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen de ipsa anima, & vita universa videtur esse propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio receptum te iri, reiectus a priore aliquo, & reprobatus si fueris. Necesse igitur est in sexcentas tum partes animum distrahi, qui invidias his, qui tecum simul examinantur, (pone enim, alios esse eadem, quae tu, appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris; porro metuas & speres, & ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse respicere quid eorum, quae dicis, videatur, perisse te putes, si vero cum subrisu audiat, gaudeas, & bona cum spe adstes. Est autem vero simile, multos esse, qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis occulte iaculetur. Iam cogita, virum prolixa cum barba &

δὲν ὦ Φέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή.
 μέσος ἐν τοσούτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖται σου
 ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος· καὶ μὲν τις ἢ πολίτης ὑπὸ
 Φθόνου, ἢ γείτων ἕκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκου-
 κώς, ἀνακρινόμενος εἶπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ'
 ἐκεῖνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἀν δὲ πάντες ἅμα
 ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑποπτοὶ, καὶ ἀμΦίβολοι, καὶ δεδε-
 κασμένοι. χρὴ ταῖνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως
 ἐναντιωθῆναι· μόνως γὰρ ἀν οὕτω κρατήσεας. εἶεν, καὶ
 δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μειζόνως· αὐτὸς τε
 γὰρ ἐπήνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν Φίλων οἱ ἐντιμότα-
 τοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρε-
 ψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὔτε ὁ
 ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐμέμψατό σου τὸν
 βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ παντάχῳθεν αἴσια τὰ
 13 ἱερά. Κεκρατήκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀ-

canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem
 videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo
 scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: & si quis vel
 tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de causa tibi
 offensus, interrogatus de te, aut moechum dixerit, aut pue-
 rorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Iovis ipsius ta-
 bulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, su-
 specti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur mul-
 ta te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac
 sola enim ratione viceris. Est. Feliciter tibi omnia a maio-
 ri quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit
 orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime
 credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult
 uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque
 vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & li-
 tatum undique. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olym-

λύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἰληφας, ἢ τὴν Σάρ-
δεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἔξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας
κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δὲ σοι ἀντὶ τῶν
τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκᾳ γενέσθαι τὰ γαθὰ, ἵνα
μὴ Φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, καὶ τόν τε μισθὸν οὐκ
εὐκαταφρόνητον ὀρισθῆναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας
ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ
τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ,
καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦ-
το δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τῷ πόδε καθεύδειν,
μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελή-
φθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν οὕτως, ὧς Τιμό-
κλεις, καὶ οὐδὲν ἂν ᾗν μέγα κακόν, ὑποκύψαντα φέ-
ρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὐφορον, καὶ τὸ μέγιστον,
ἐπίχουσιν ὄντα· ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντός
δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς

3 Ὀρνίθων γάλα) Παροιμία ἐπὶ λα. V. (Ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λευ-
τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθόν, ὅταν τιτὶ κῶν τοῦ αἵου. C.)
προσρῆ, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων γά-

piis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardium arcem ex-
pugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac
mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum
quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mer-
cedem oportet constitui minime contemnendam, eamque,
quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque
etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & requietem iam
contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigi-
liarum; & illud quod in votis fuerat, ut porrectis pedibus
dormire liceat, ac sola ea agere, quorum causa assumtus
initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic qui-
dem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret,
submissa cervice iugum ferre leve & commodum, & quod
maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia.
Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso

ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομείναι δύναίτο, παιδεία καὶ
 14 ἐπ' ἐλάχιστον ὠμιληκῶς. Ἀρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθύς οὖν πρόσεισι παραγγέλλων τις ἤκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκῆτης, ὃν χρὴ πρότερον ἴλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὥς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς, τοῦλάχιστον πέντε δραχμᾶς· ὃ δὲ ἀκκισάμενος, καὶ ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο ἐπείπῳ, τέλος ἐπείσθῃ καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών· σύ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὥς κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἤκεις, δεδιώς μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γάρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἤκειν, Φορτικόν. αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καὶ σε πάντῃ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαβὼν

9 Ὁ δὲ ἀκκισάμενος) Πρόσποιισάμενος, ὑποκρινάμενος. V.

iam convictu fiunt. Considera autem ipse, dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit. Incipiam autem a prima coena, si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditalem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans initio, &, apage, inquires, a tene ego? &, me Hercules non fiet, subiiciens, denique persuaderi sibi patitur, & albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veste deprompta, & quam ornatissime compositus lotusque venis, metuens, ne ante alios adfis; parum elegantis enim hoc fuerit, ut superbum, venire ultimum. Ipso igitur medio observato tempore, ingressus es, & cum honoris te significatione exceperunt, teque prehensum aliquis

τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που
 σχεδὸν τῶν παλαιῶν Φίλων. Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν 15
 οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐΦ' ἐκάστῳ
 τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γὰρ σοι καὶ ἄγνω-
 στα πάντα· καὶ ἥτε οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει, καὶ
 τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ'
 αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ
 τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς
 τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ
 μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὄρῳντες ἐκπεπληγ-
 μένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκάπτουσι,
 τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δε-
 δειπνηκέναι, τὸ καινὸν εἶναί σοι καὶ τὸ χειρόμακτρον τι-
 θέμενον· ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας,
 καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξης οἰνό-
 φλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων

accumbere.iussit paulum supra divitem, post duos circiter
 amicorum veterum. Tu vero tanquam Iovis domum ingres-
 sus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum, quae fiunt,
 suspensus aestuas: peregrina enim tibi & incognita omnia:
 porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum
 quisque, quid agas, observant. Nec ipse dives non hoc cu-
 rat, sed praecepit etiam fervorum quibusdam, ut attendant,
 quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum faepe
 circumlatis oculis eos adspicias. Ac convivarum quidem ser-
 vi attonitum te videntes, inscitiam eorum, quae facis, ri-
 dent, signumque etiam ex illo capiunt, te nunquam apud
 alium prius coenasse, quod novum tibi insolensque sit mar-
 tile appositum. Ut igitur facile est ad coniiciendum, su-
 dare te prae aestu necesse est, nec audere, cum sitis, po-
 scere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus appo-

πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὃ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς· ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει, καὶ κεῖνον ζηλοῦν καὶ μαθάνειν τοῦ δείπνου
 16 τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ Θορύβου πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτεῖρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὦν, εἴτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίστε δὲ καὶ κεῖνο εἰσέρχεταιί σε, ὡς ζηλωτὸν τινα βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντροφῆσων, καὶ μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἷε γὰρ εἰσαεὶ Διονύσια εὐρτάσειν, καὶ που καὶ μεिरάκια ὥραϊα διακονούμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβήν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

fitis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coenae ordinem. Ceterum varius es, & tumultu animi plenus, perturbatus ad singula, quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri causa & eboris, & tantarum deliciarum: iam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc comparatus divitem*, vivere tamen te arbitreris: nonnunquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis ufurus, & aequo iure particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum, semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter arridentes, venustiore tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti semper Homericum illud dicas:

Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos

πῶλλὰ πρᾶν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαι-
 μονίας. Φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ καὶ σκύφον εὐμεγέθη
 τινὰ αἰτήσας, προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ
 ποτε προσεῖπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μὲν τι σε καὶ αὐ-
 τὸν ὑπειπεῖν ἔδει, ἠγνόησας ὑπ' ἀπειρίας, καὶ ἀγρο-
 κίας δόξαν ὦφλες. Ἐπίφθορος δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπό- 17
 σεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν Φίλων γεγένησαι,
 καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν
 ὅτι τήμερον ἦκων, προὔκρίβης ἀνδρῶν πολυετῇ δουλείαν
 ἠντληκότων. εὐθύς οὖν καὶ τοιοῦτός τις περὶ σοῦ λόγος ἐν
 αὐτοῖς. τοῦτο ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ
 τῶν ἄρτι ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρους εἶναι. καὶ
 μόνοις τοῖς Ἑλλήσι τούτοις ἀνέωκται ἡ Ῥωμαίων πόλις.
 καίτοι τί ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; οὐ ῥημάτια
 δύστηνα λέγοντες, οἷονταί τι παμμέγεθες ὦφελεῖν; ἄλ-

2 Φιλοτησίαι) Φιλοτησία ἐστὶν, παράσχῃ φίλῳ καὶ τὴν φιάλῃν χα-
 ρίνα τις ἐν ἀρίστῳ, ἀπὸ τῆς θυθεί- ρισάμενος. V.
 σης αὐτῷ φιάλης πῶν, τὸ λοιπὸν

multa pati & facere tantae felicitatis gratia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poscens propinat tibi Magistro, vel quocunque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi respondendum sit ignoras prae imperitia, & rusticitatis opinionem praebes. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium subiisti, & iam prius in ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es viris, qui multorum iam annorum servitutem exhaustere. Statim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui modo ingressi domum sunt, habeamur: & , solis hisce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero est, quo ante nos censentur? num servunculis quibusdam miseris proferendis, maximam se putant utilitatem asferre? Alius vero,

λος δέ, οὐ γὰρ εἶδες ὅσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρα-
 τεθέντα συλλαβὼν κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρω-
 πος, καὶ λιμοῦ πλέως· οὐ δ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου
 ἐμφορηθεῖς, οὔτε γε Νομαδικοῦ, ἢ Φασιανοῦ ὄρνιθος, ὧν
 μόλις τὰ ὅστ' ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ὃ μά-
 ταιοι, Φησι, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτόν, ἐν-
 ταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμενον. νῦν μὲν γὰρ
 ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπι-
 μελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὴν δὲ πατηθῇ πολλάκις, καὶ τοῦ
 πηλοῦ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀβλύως ἐρρίψεται,
 κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα
 περὶ σοῦ πολλὰ στρέφουσι, καὶ που ἤδη καὶ πρὸς δια-
 18 βολὰς τινες αὐτῶν παρασκευάζονται. Τὸ δ' οὖν συμπό-
 σιον ὅλον ἐκεῖνο, σὸν ἐστί, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τῶν
 λόγων· σύ δ' ὑπ' ἀθρείας πλεον τοῦ ἰκανοῦ ἐμπιῶν οἶνου
 λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης,
 πονήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προεξαναστῆναί σοι καλὸν, οὐ-
 7 Ποτνιώμοι) Δυσφορῶντα, μετὰ οἰκωγῆς παρακαλοῦντα. V.

non enim vidisti, inquit, quantum biberit? & quomodo
 apposita sibi corripiciens voraverit? bonarum rerum imperi-
 tus homo, & esuritionum plenus, ne per quietem unquam
 candido pane satiatus aut Numidica gallina, vel Phasiana,
 quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, in-
 quit, ne totis quidem quinque interiectis diebus videbitis
 hominem hic inter nos similiter querentem. Nunc enim ut
 novi calcei in honore quodam & cura est: cum vero cal-
 catus fuerit aliquoties, & luto oppletus, sub lecto iacebit
 misere, cimicibus non minus, quam nos, refertus. Ac hi qui-
 dem talia de te multa versant, & forte iam ad calumnias se
 parant quidam eorum. Convivium igitur illud totum tuum
 est, ac de te sermones plerique. Tu vero, insuetus videli-
 cet, plus iusto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgen-
 te ventre male habes: & tamen neque ante reliquos sur-

τε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαι σοι τὰ αὐτοῦ βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὀρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ἄδει, ἢ κιθαρίζει, πᾶν τιμώμενος μεираκίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχῇ δὲ ἡ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκείνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον. Τοῦτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὧ 19 ἑταῖρε, καὶ ἥδιστον ἐκείνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θυμου, καὶ τῶν λευκῶν ἁλῶν ἥδιον, ὅπηνίκα βούλομαι, καὶ ὅποσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. ἵνα γοῦν σοι τὴν ὀξυρεγμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἑώθεν δεῇσαι περὶ τοῦ μισθοῦ συμβῆναι ὑμᾶς, ὅποσον τε καὶ ὅποτε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι

gere decorum tibi est, neque manere tutum. Producta ergo computatione, dum fermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides, quae fiunt, neque audis, si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus; sed laudas tu quidem necessario, ceterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavissima illa coena: mihi non item, de cepa & candido sale iucundius, cum volo & quantum volo, libere fumenti: ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque assidere iussu, dicere

κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποιά ἐστιν, ἑώρακας ἤδη, καὶ ὡς τυφὸς ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἰς, ἀτραγῶδητα δὲ, καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτικά· χρὴ δέ σε οὕτως ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑμαυτοῦ, ἢ καὶ, νῆ Δία, τῶν παίδων (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοίμην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐτάρκες τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔξεις· ὅμως δ' οὖν καὶ ὠρίσθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ Φίλτατε, κακείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν

incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus sit in ea iactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria [humilia] omnia & civilia: ceterum ita te existimare volo, & ita te instituire, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum, aut Hercle liberorum, (si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum causa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis daturos nos facile assequeris: neque enim negligemus

αὐτὰ συντιθέμεθα. πολλὰ δὲ, οἶσθα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετρίωτερον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε, καὶ πρόπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρεῖττον εἶναι χρημάτων. Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε 20 διασείσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποιήκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, συνῆς μὲν ἡρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνειεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην, ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε.
τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, οὗ Φησιν ἑρεῖν, τῶν Οἴλων δὲ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μὴ αὐτῷ γέγονιτ' ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγ-

6 Τιθασσὸν) Τιθασσὸς ὁ ἡμερῶν) Γραι. σαίνειεις δὲ ὅμως τὴν
ρος· καὶ ἀπιδασσὸς ὁ ἀνήμερος. V. ὑπόσχεσιν. G. & M.
9 Ἐπαινέεις δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέ-

ista, licet de his nihil iam inter nos conveniat: multae autem, nostri, singulis annis eiusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paulatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firimum verumque esse putas, nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non humectasse palatum.

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum iubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in

καίότερα δαπανῶντι, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὁμογέρων τις, ἐκ παίδων κολακεία σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, Φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὃ οὗτος, οὐκ ἂν εἴποις, ὃ γὰρ τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἐστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐβελήσαντας ἂν εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἐταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκῶντας· οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτμίας μακαρίσω· ὅς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσματος εἶ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλ-

alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero eiusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde assuetus, Felicissimum te, o noster, inquit, esse, qui in hac urbe sunt, omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio, domum receptus. Hoc enim supra Croesi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae causa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane prodigius & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde

πίδας. Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν 21
 Φυγεῖν ἔτι σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκύων γενομένων. δέχη τοί-
 νυν τὸν χαλινὸν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ
 πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα,
 μέχρις ἂν λάβῃς τέλος αὐτῶ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν
 δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐν-
 τὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβοντας, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα,
 καὶ τῶν πάνυ τινα ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέ-
 πω ὁρᾷς, οὗ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς·
 πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἑξαπατᾷς, καὶ
 αἰετὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις. τὸ δ' ἔμ-
 παλιν ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνεται· καὶ ὥς ἡ παροιμία Φη-
 σὶν, ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκά-
 στην ὥς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν ἀποσμικρυνόμενον, καὶ εἰς
 τοῦπίσω ἀναποδίζον. Ἡρέμα οὖν ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ 22

13 Ἐπὶ Μανδραβούλου) Παροι-
 μία κατὰ τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκο-
 πτόντων αἰεῖ. Ὁ γὰρ Μανδραβού-
 λος οὗτος οὐρὰν ποτε Ξησαυρὸν ἐν
 Σάμῳ, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε

τῇ Ἡρᾷ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀρ-
 γυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. V.
 (μῆνινται Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν
 Διὶ κακομνίῳ addunt M. & B.)

exiguum, inprimis ad illas spes tuas. Tamen boni confu-
 las necesse est: neque enim iam fugere tibi integrum, in-
 tra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis,
 & primum facilem te ipsi praebeas agilemque, nec valde tra-
 henti, neque acutum pungenti, donec sensim plane man-
 suetus illi fias. At qui extra familiam sunt homines, ab eo
 te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac
 nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxi-
 me unum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix
 illis esse videaris: gaudes interim, & ipse te decipis, & fu-
 tura semper meliora putas futura. At illud plane contra;
 quam tu speraveras, accidit, & quod est in proverbio, Man-
 drabuli more succedit negotium, quod singulis prope die-
 bus minuitur, & retro pedem ferat. Paulatim itaque &

Φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχῃ κατανοεῖν, ὥς αἱ μὲν χρυσαὶ ἐκείναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἄλλ' ἢ Φῦσαί τινες ἦσαν ἐπὶ χρυσοῖ· βαρεῖς δέ, καὶ ἀληβεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι; ἴσως ἐρήσῃ με· οὐχ ὥρῳ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ζυνοσίαις ἐστίν, οὐδ' ἐπινοῶ ἄτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάματος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπές,

23 οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος. Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπατρίδην σεαυτὸν οἶσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλείψων, ἴσθι, ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σεαυτὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας εἰσῆς. οὐ γὰρ ἐβελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ζυνοεισελθεῖν, ἐφ' οὕτως ἀγεννῇ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι,

quasi per obscuram lucem tum primum perspiciens intelligere incipis, aureas illas spes nihil fuisse aliud, quam bullas aqueas coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui sunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laboriosum sit tali in convivio, nec intelligo, quae molesta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc solum, an labor insit in hoc negotio, expende; sed quid turpe, quid humile, & omnino servile habeat, non obiter audi. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non iam liberum, non ingentium putare. Genus enim, libertatem, maiores, haec omnia extra te limen illud relicturum scito, cum primum ad illud ministerium a te ipso mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis

καὶ οὐχ ἑνός, ἀλλὰ πολλῶν δούλος ἀναγκαίως ἔση, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκῶς ἑωθεν ἐς ἐσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ· καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφεῖς, ὀψιμαθῆσας δέ, καὶ πόρῳ που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔση, οὐδὲ πολλοῦ ἄξιος τῷ δεσπότη. διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίξεις, τὸ μὴ Πυρρίου μηδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνος ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, τῆς νομηνίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι, προτείνης τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις, καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ, τι δῆποτε ἦν τὸ διδόμενον, τοῦτο ἡ πράσις ἐστὶ κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μα-

hoc nomen graveris, nec unius, sed multorum servus eris necessario, & serviles operas obstituto capite praeftabis a mane inde usque ad vesperam, mercede iniquissima: & tanquam homo non a puero inde servituti innutritus, sed qui fero discas, atque aetate iam provecta instituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec magni pretii videbere domino. Corruptit enim te subiens libertatis recordatio, & resilire facit nonnunquam, & ea ipsa de causa servitute male defungi. Nisi forte illud fatis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enimvero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permixtus Pyrrhae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque, quidquid est, quod tibi datur, haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro, qui ipse suo se praeconio venderet, & longo

24 κρῶ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. Εἴτ' ὦ κάβαρμα, (Φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὸν Φιλοσοφεῖν Φάσκοντα) εἰ μὲν σέ τις ἢ πλέοντα καταποντιστὴς συλλαβῶν, ἢ ληστὴς ἀπεδίδοδο, ὥκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα· ἢ εἴ τις σου συλλαβόμενος, ἦγε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἡγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλη τῇ Φωνῇ ἐκεκράγεις ἂν· σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἔνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὄραν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθεῖς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρυσίππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασιν, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαίνουντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαζεν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρως τὴν

tempore herum ambiret & quasi procaretur. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praesertim ad eum, qui philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu iniecta, ferrum te suum perhibens abducatur, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram Deosque magna voce testeris; & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspicere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forense turba; & nidorem sectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum

Ῥωμαίων Φωνὴν βαρβαρίζων, εἴτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβάδῃ, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἔπαινεῖς Φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἑωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναιστας, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεῖς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθίζον πηλὸν ἔχων ἐπὶ τοῖν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μὲν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι· ρέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ' ἀμνηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ περμμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν, ἐάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα διακαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρεῖς· παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας ταύτης τὰ πύχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῶ δεθεῖς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι

4 Ὑπὸ κώδωνι). Ὅτι συνῆθες ἐκ παλαιοῦ Λατίνοις ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. V.

peregrino cum pallio confpici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & multorum hominum, convenarum, & maiorem partem malorum? In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hefternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum? adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae, neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari victus risum praebes aliis; tibi vero in

ἔστι σοι τῶν ἰσχυάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευ-
 θερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς Φυλῆταις καὶ Οράτοσι,
 25 Φροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μῆμη τις αὐτῶν. Καὶ ἀγα-
 πητόν, εἰ μόνον τὸ αἰσχροὺν προσῆν τῷ πράγματι, δοῦ-
 λον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάν-
 τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριάτερά σοι προστέτα-
 κται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν
 γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν Φήσας παρείλη-
 φέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινόν Φασι λύρα
 καὶ ὄνα; πάνυ γοῦν, οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ πότῳ τῆς
 Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς
 Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἢν τις ἐκ τῆς ψυχῆς
 ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τού-
 των φροντίδας, τὸ καταλειπόμενον ἐστὶ τῷφός καὶ μα-
 λακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ
 ἀπαιδευσία. δεῖται δὴ σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲν οὐδαμῶς. ἐπεὶ

deliciis esse videris, quod licet, quantum lubet, devorare
 ficuum. Ceterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus,
 ilicet evanuerunt, nec memoria illorum superest. Ac feren-
 dum erat, si sola ea turpitudine ineffet huic negotio, quod
 iam pro libero servus videris, nec labores etiam iidem, qui
 plane servis. Verum vide mihi, an moderatiora tibi iniun-
 cta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cu-
 ius se cupiditate ductum adfcivisse te dicebat, parum illi cu-
 rae est: quid enim, aiunt, asino cum lyra? Nimirum omni-
 no, (nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericæ fa-
 pientiae, aut Demosthenicæ gravitatis, aut magnificentiae
 Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & ar-
 gentum, & earum rerum curas; quod superest, fastus est,
 & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, &
 ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet. Verum,

δε πῶγωνα ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἴ τὴν πρόσ-
ψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι,
καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικόν, ἢ ῥήτορα, ἢ Φιλό-
σοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα
τοῖς προϋῶσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ
τούτου καὶ Φιλομαθῆς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ
ὅλως, περὶ παιδείαν Φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ
γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸν πῶγωνα καὶ
τὸν τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν σε αἰεὶ σὺν αὐτῷ
ὄρασθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἔωθεν ἐξ-
αναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θερα-
πείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁδ' ἐπιβάλλων ἐνίστε
σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν
ἐπιδεικνύμενος, ὡς οὐδ' ὁδῷ βαδίζων, ἀμελής ἐστι τῶν
μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται
σχολήν. Σύ δ' ἄβλιος, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ βά- 26

16 Βάδων) Ἡείμα, ἢ δᾶττον, ἢ ταχίως. G. (cave posteriori enar-
rationi credas. Solan.)

quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, &
Graeco pallio decenter amictus es, & quod omnes Gram-
maticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum,
pulchrum illi videtur, permixtum esse etiam ex hoc gene-
re aliquem praecedentibus ipsum & deducentibus: videbi-
tur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cu-
pidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina
inest, studiosus. Itaque metus est, ne pro admirandis illis
fermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur
te semper cum illo conspici, & nec unquam desiderari,
sed mane surgentem praebere te videndum in officio,
nec deferere ordines. Ille vero manu nonnunquam tibi in-
iecta, quod in buccam venerit, nugatur, ostendens obviis,
se neque in via curam Musarum deponere, sed ipsum, quod
in itinere contingit, otium bene collocare. Tu vero miser

δὴν ἀναντα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) περιελθὼν, ἰδρωκᾶς τε καὶ πνευστιᾶς. κακείνου ἔνδον τινὶ τῶν Φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμενου, μηδ' ὅπου καθίζης ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἡ νύξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἁωρὶ, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἤκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περίβλεπτος τοῖς παροῦσιν. ἀλλ' ἦν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τοῦπίσω σύ· καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοπάτην γωνίαν ἐξωσθεῖς, κατάκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑπεροφθεῖν ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψάμενος. οὐ μὴν οὐδ' ἡ ἄλλη ὕβρις ἀπεστίν, ἀλλ' οὔτε ὧν ἔχεις μόνος, οὐ

9 Νεαλίστερος) Κυρίως ὁ νεωστὶ ἱαλωκὸς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἀλισθεῖς. V.

partim una currens, partim lente ingressus, per ardua multa & declivia, (talis enim est urbs, ut nosti) post circuitum illum fudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo, ad quem invisit, colloquitur, tu, qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans, cum nihil sit, quod agas, deprompto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit, lotus male intempestive, circa ipsam fere mediam noctem ad coenam venis, non iam ut ante honoratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si quis alius supervenit recentior, tu post tergum atque ita in contemptissimum angulum expulsus testis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, ossa sola, modo ea ad te perveniant, rodens canum instar, aut ficcum malvae folium, cui involvunt alia, si qua despiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia abest: sed

γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν αἰὲ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλουσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ Φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀντικρυς, καὶ ἀτιμία. πολλάκις δὲ ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν, ὑποτονβορύσας, σὺ γὰρ ἡμετερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἡ σὺς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντὸς ἢ τὸν διανέμοντα ἵλεων ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὅσα κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ ὁπόσῃν αἱ ἐλάφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκείνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδιστόν τε καὶ

neque ovum solus habes. Neque enim opus est, & te eadem affectare semper, quae hospites & ignoti: (illa enim esset impudentia tua) neque avis tibi similis aliarum *apponitur*; verum diviti pinguis & faginata, tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exficcus, quae quidem aperta contumelia est & contemptus. Saepe etiam, si qua desit, alio repente conviva superveniente, minister, ablata ea, quae tibi apposita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim noster es. Quoties quidem carpitur in medium appositus aut porcellus subrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas diviforem; opus est, aut Promethei partem feras, ossa dico pinguedini involuta. Quod enim supra te accumbenti adstat patina, donec satietate victus renuntiet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile est, si etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod, aliis suavissimum vetustissimumque vinum bibentibus,

παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ
 παχὺν πίνεις· θεραπεύων αἰεὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πί-
 νειν, ὡς μὴ ἐλεγχθεῖς ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτι-
 μος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε καὶ ἐκείνου ἐς κόρον ἦν
 πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς οὐδ' αἰόντι
 27 ἔοικεν. Ἀνιᾶ δὴ σε πολλὰ καὶ ἀβρόα, καὶ σχεδὸν τὰ
 πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίναιδός τις,
 ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεω-
 τικὸς ἀνθρωπίσκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικά ταῦτα δια-
 κονουμένοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζου-
 σι, πόθεν σύ γ' ἰσότημος κατακείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυ-
 χῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς, στέ-
 νεις ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρεις, καὶ αἰτιά τὴν
 τύχην, εὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψεκάσασαν. ἡ-
 δέως δ' ἂν μοι δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτι-
 κῶν ἀσμάτων, ἢ καὶ ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ἄδειν

folus tu minutum & crassum potas. Itaque curas in argen-
 to semper aut auro bibere, ne colore vini, quam contem-
 tus sis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad fatieta-
 tem bibere tibi liceret! Iam vero saepe te poscente puer se
 exaudiisse dissimulat. Molestia sane te afficiunt multa & cre-
 bra, & paene omnia: maxime quoties prae te floret vel
 cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel Ionicos modos
 & cantilenas contexens homuncio Alexandrinus. Unde enim
 amatoriarum voluptatum hisce ministris, & literulas sinu
 perferentibus, aequalem accubitus honorem tu postules?
 Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens
 suffugium, ingemiscis merito, teque ipse miseraris, & for-
 tunam accusas, quae ne tantillum tibi venustatis adspere-
 rit. Libenter autem videaris & ipse poëta velle fieri ama-
 toriarum cantilenarum, aut ab alio composita canere posse

ἀξίως. ὁρᾷς γὰρ οἱ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν
 ἐστίν. ὑποσταίης δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρί-
 νασθαι δεοί, τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχάς,
 καὶ ἀβρόους τοὺς πλούτους ὑπισχνουμένων. καὶ γὰρ αὖ
 καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ Φερομένους ἐν ταῖς Φιλίαις, καὶ
 πολλῶν ἀξιουμένους· καὶ ἐν τι γοῦν τούτων ἡδέως ἂν
 γένοιο, ὥς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττός εἴης· ἀλλ' οὐδὲ
 πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγ-
 χῇ μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποιμῶζοντα καὶ
 ἀμελούμενον. Ἦν μὲν γὰρ κατείπη σοῦ τις ψίθυρος οἰ- 28
 κέτης, ὥς μόνος οὐκ ἐπῆνεσας τὸν τῆς δεσποίνης παιδί-
 σκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ
 τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην δι-
 ψῶντα, κεκραγέναι, ὥς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι,
 καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν
 ἄλλων σιωπήσαντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ

13 Διψῶντα κεκραγέαι) Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγέαι ἐπιμελούμενον,
 ὥς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος. V.

commode; cum videas, quibus rebus honor & plausus ad-
 iunctus sit. Sustineas vero, si magum aut vatem agere oporteat ex eorum genere, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim, hos quoque felicem in amicitiiis cursum habere, & magna in dignitate versari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane reiiculus esses & superfluous. Sed nec ad ista, infelix, probabilis es. Itaque necessario minueris, & silentio occultisque lacrimis perfers neglectum tui. Si enim deferat te fufurro servus, solum te non laudasse puerum dominae saltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terrestris ranae instar sitientem clamare, &, ut insignis inter clamantes sis & quasi praecentor, studere: saepe etiam, postquam conticuerunt alii, ipsum, sublicere meditatam quandam laudationem, prolixae adu-

ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιῶντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ, νῆ Δία, γε διψῶντα, μύρω χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. εἰκας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχεάαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχῶνται
 29 τὰ παρεσκευασμένα. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ἦ, καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὥσιν, ἡ νέα γυνή, καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόρρῳ Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἥς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἂ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. ὧτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τάλητῇ ὀρώντες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ προσεπιμετροῦντες ὥς μὴ νυστάζειν δοκῶν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νέοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μὴ τις εὐνοῦχος σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἂ μὴ θέμις

4 Ἐώλου τινός) Χθρσινου, -λυ-
 χροῦ, ματαίου, ἀναφελούς, ἀνυσχύ-
 ρου. V.

12 Προσεπιμετροῦντες) Ἀντὶ τοῦ
 καὶ πέρα τοῦ εἰκτός ἐπισκοποῦν-
 τες. V.

lationis indicem. Porro esuritionum te sodalem, & sitientem, ungi & coronari, fane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicuius mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt; vinum vero ipsi bibunt & epulantur ea, quae parata sunt. Si vero zelotypus ipse sit, & formosi liberi, aut mulier iuvenis, neque tu sis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax constabit, nec periculum est, quod facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera solum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere unquam putes, adiiciant. Oportet igitur, ut in Persarum conviviiis, deiecto vultu accumbere, metuentem, ne quis te forte Eunuchorum observet adspicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum iam arcum habeat, qui adspicien-

ἔρῳντα, διαπείρας τῷ ὁϊστῷ μεταξὺ πίνοντος, τὴν γνά-
 θον. Εἴτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρόν τι κατέδαρθε. 30
 ὑπὸ δ' ᾧδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ᾧ δαίλαιος ἐγὼ
 Φῆς, καὶ ἄβλιος, οἷας τὰς πάλαι διατριβάς ἀπολιπὼν,
 καὶ ἐταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρού-
 μενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους, εἰς οἶον
 βάρανθρον Φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα. τίνος ἕνεκα, ὦ θεοί,
 ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως
 μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατόν ἦν, καὶ προσῆν τὸ
 ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λό-
 γου, λέων κρόκη δεθεῖς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ
 πάντων οἰκτιστον, οὐδ' εὐδοκιμεῖν εἰδῶς, οὐδὲ κεχαρισ-
 μένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων,
 καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι
 τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὥς δὲ καὶ ἀχάριστός
 εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικός, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῇ-

tis, quae fas non est, buccam sagitta inter bibendum traii-
 ciat. Deinde egressus convivio paulum obdormiisti. Sub gal-
 lorum vero cantum excitatus, miserum me, inquis, & ae-
 rumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, & sodali-
 bus, & quam otiosa vita, & somno, quem *sola* metiretur
 dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me
 barathrum ipse praecipitavi! Cuius rei causa, Dii boni! aut
 quae splendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo
 plura ipsis parare mihi licuit, libertate manente & omnium
 rerum potestate? Nunc vero tanquam leo, quod est in pro-
 verbio, licio devinctus, fursum deorsum trahor, &, quod
 omnium miserrimum est, nec bonam de me opinionem
 concitare, neque gratiosus esse possum. Idiota enim ego his
 in rebus & iners, maxime si cum hominibus comparer,
 qui artem sibi hoc opus fecerint. Insuper vero invenustus
 etiam sum, & minime comis conviva, ac ne tantillum qui-

σαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλέ-
 πόμενος, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέ-
 λω. σκυθρῶπος γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως
 ἀρμόσσωμαι πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ Φυ-
 λάττω ἑμαυτὸν, ἀηδὴς ἐδόξα, καὶ μονονουχὶ Φευκτέος.
 ἦν δὲ μειδιάσω, καὶ ρυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιστον,
 κατεφρόνησεν εὐθύς, καὶ διέπτυσσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁ-
 μοίόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμωδίαν ὑποκρίναιτο,
 τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλ-
 λον ὁ μάταιος ἑμαυτῷ βιώσομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦ-
 31 τον ἄλλω βεβιωκώς; Ἐτι σου ταῦτα διαλογιζομένου,
 ὁ κώδιον ἤχησε, καὶ χρὴ τῶν ὁμοίων ἔχεσθαι, καὶ περι-
 νοστεῖν, καὶ ἐστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς
 βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς
 τὸν ἄθλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν
 περιηγμένον. καὶ σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι
 βίον ἀντίστροφα, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἰδρῶς, καὶ

dem excitare risum possum: intelligo autem, conspectum
 etiam meum saepe molestum esse, inprimis quoties me ipso
 suavior hilariorque esse volo: tetricus enim illi videor, &
 in universum non video, quomodo aptus illi esse possim:
 si enim gravitatem servo, insuavis illi videor, & tantum
 non fugiendus; sin rideam & ad suavitatem componam vul-
 tum, contemnit statim & despuit; & similis mihi res vide-
 tur, ac si quis tragicam personam indutus comoediam agat.
 In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi vi-
 vam, hanc praesentem si alii vixero? Adhuc ista cogitas,
 cum tintinnabulum sonuit, & consuetus vitae tenor ser-
 vandus est: circumeundum est, standum est, unctis prius
 summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans
 certamen: tum coena similis, & in eandem horam protra-
 cta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum

ὁ κάματος, ἡρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν, ἢ Φθόνην, ἢ περι-
 πνευμονίαν, ἢ κώλου ἄλγῆμα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν
 ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις κατα-
 κείσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ
 νόσος, καὶ Φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ ἀπάν-
 των ὠχρὸς αἰεὶ, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἣν δὲ που καὶ ἀποδη- 32
 μῆσαι θέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐῷ. ὕντος δὲ πολλάκις, ὕστα-
 τος ἐλθὼν (τοιοῦτο γὰρ σοι ἀποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεύ-
 γος περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ' οὔσης καταγωγῆς, τῷ
 μαγεῖρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κορμωτῇ συμπαραβύ-
 σωσιν, οὐδὲ τῶν Φρυγῶν δαψιλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ 33
 ὀκνῶ δὲ σοι καὶ διηγῆσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις οὗτος ὁ
 Στωϊκὸς διηγῆσατο, ξυμβᾶν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καὶ,
 νῆ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὥς ἂν καὶ ἄλλῃ ταυτὸν συμ-
 βαίῃ. συνῆν μὲν γὰρ πλουσία τινὶ καὶ τρυφῶσῃ γυναικί

vigiliae, & sudor, & fatigatio paulatim cuniculis te suffo-
 diunt, & vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel coli
 dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras ta-
 men, & saepe, cum decumbendum esset, neque hoc tibi con-
 cessum est. Simulatio enim morbus tuus videtur & officio-
 rum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus semper, & pa-
 rum abest, quin iam morituro similis videaris. Haec qui-
 dem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter instituen-
 dum sit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus
 tu veniens, (hoc enim fors tibi tribuit) & iumenta exspe-
 ctas, donec, cum iam non amplius sit vecturae copia, cum
 coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt,
 & ne virgultorum quidem satis substernunt. Non pigebit
 etiam narrare tibi, quod sibi accidisse Thesmopolis hic
 Stoicus mihi narravit, ridiculum sane, quod aliis quoque
 usu venire posse nec improbabile, per Iovem, fuerit. Vi-

τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῖσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκείνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ παραδεδόςθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κιναιδὸν τινα τῶν πεπίπτωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πάγονα περιεξυρημένων· διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τούνομα δὲ τοῦ κιναιδίου ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἤλικον, σκυθραπῶ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πάγονα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι Φύκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περιτετιλμένον τοῦ πάγονος τὰ πτερὰ· καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αἶν συγκαθεύεσθαι. τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑπάδοντος, καὶ τερετί-

vebat ille in domo divitis & delicatae mulieris: cum autem peregre eundum esset aliquando, primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, ut iuxta se philosophum hominem, affidere iuberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & rasa barba: nempe in honore illum ipsa, ut facile est ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum esse. Hoc igitur primum quale est? Terrico & seni viro, & cano mento, (nostri vero, quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) affidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, [*quae nominis illius vis est*] sed vulturem quendam vulfis barbae pen- nis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adfessurum: se ergo tum ceteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo

ζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπέιχεν αὐτός, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπήνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσ-
ταχθῆναι. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή, Θεσμόπολις, 34
Φησιν, οὕτως ὄναιο, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ, δὸς, μη-
δὲν ἀντειπὼν, μὴδ' ὅπως ἐπὶ πλείϊόν σου δεήσομαι περι-
μείνας. τοῦ δὲ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πρά-
ξειν, δέομαί σου τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπι-
μελῇ, καὶ Φιλόστοργον, τὴν κύνα ἣν οἶσθα τὴν Μυρρί-
νην, ἀναλαβὼν εἰς τὸ ὄχημα, Φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμε-
λοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὲς ἔσται· βαρύνεται γὰρ ἡ ἀβλία
τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὥς ἐπίτεξ ἔστιν· οἱ δὲ κατὰ-
ρατοὶ οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης,
ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁ-
δοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰήθῃς εὐποιήσειν με, τὸ περι-
σπούδαστόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέ-
σχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἰκετευούσης, καὶ μονονουχί

& minuriente; qui nisi ipse retinuisset, forte & iam in ipso plaustro esset saltaturus. Verum iniunctum sibi etiam aliud huiuscemodi. Vocans enim illum mulier, da mihi, inquit, hanc veniam, Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec expecta, ut diutius te rogem. Illo vero, quod facile credas, pollicito, se facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, & diligentem, & a natura factum ad amorem: canem, quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum custodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat; uterum enim gerit misera, & prope abest a partu: execrabiles autem illi & immorigeri servi, ne mei quidem ipsius, tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne pures igitur, te mediocriter de me mereri, si caniculam, de qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pollicetur Thesmopolis simpliciter ita & tantum non cum la-

καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸν πώγωνα, καὶ κατουρήσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαύζον λεπτῇ τῇ Φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ Φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὁ κῖναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμπόσιῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέσαι ἐν τῷ τρί-
 35 βωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. Τοιαῦτα ἐντροφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροῆβεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν παρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ

crimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, & saepe ipsum permingens, (etiam si illud quidem non addidit Thesmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenfes illae caniculae) & mentum philosophi circumlambens, inprimis si quid pridiani iuris in illo haereret. Et cinaedus, affessor, qui alioqui non indocta dicta in ceteros iacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo, quod dicam, illum pro Stoico iam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audiui. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius, abutuntur suis familiaribus, quos paulatim mansuetos & patientes iniuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quendam de asperis illis iussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed ve-

τορῶς, καὶ ξυγκεκροτημένως ἐπηνέιτο γοῦν μεταξὺ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἴνου ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποστήναι τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια. ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτός, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ἢ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ραΐψωδῶν, τότε καὶ μάλιστα διαρραγῆναι χρὴ, ἐπαινοῦντα καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινότερους ἐπινοοῦντα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδωνίδας αὐτοὺς, καὶ Τακίνους ἀκούειν, πῆχεως ἐνίστε τὴν ῥίνα ἔχοντας. σὺ δ' οὖν εἰ μὴ ἐπαινῆς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου εὐθὺς ἀφίξῃ, ὡς καὶ Φθονῶν, καὶ ἐπιβουλευῶν αὐτῶ. χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· καὶ εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν. Καίτοι Φορητὰ ἴσως τὰ 36 τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ οὖν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὐ καὶ τότε

hementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis aufus esse. Si vero dives ipse vel poëticam affectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero, qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invidias ipsi & infidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones, & legem esse in posterum ita dicendi. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres ve-

ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναι τινὰς αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθοῦ ὑποτελεῖς ζυνόντας, καὶ τῶ Φορείῳ παρεπομένους) ἐν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἣν λέγεται, ὡς πεπαιδευμένοι τέ εἰσι, καὶ Φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ἄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφοῦς ἀποδόντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὐταὶ περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ Φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἥτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ Φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἢ ἄβρα προσελθοῦσα, ὥρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματίον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἐστᾶσι περιμένοντες ἔστ' ἂν ἐκεῖνη ἀντιγράψασα τῶ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

37 Ἐπειδὴν δέ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηται τί σοι ἐφεστρίδιον ἄ-

17 Ἐφεστρίδιον) Μανόβαν τιτά. ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον τοῖν. V.

ro, nam hae quoque nunc affectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam affectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moechno tabellas tradit: at illi de temperantia sermones infistunt, expectantque, dum illa, moechno postquam rescripserit, ad auditionem redeat. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi ami-

θλιον, ἢ χιτώνιον ὑπόσαβρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν
 δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶ-
 τος, εὐθύς ἔτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότης,
 προδραμὼν, καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ
 ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβὼν. ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα
 ἤκουσι κομίζοντες, ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέ-
 μνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπείς, τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξ-
 ῶν· ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ
 βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς 38
 αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, ἢ τέτταρας· καὶ βαρὺς αἰ-
 τῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἴνα δ' οὖν λάβης, κολακευ-
 τέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰ-
 κονόμος. οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος. οὐκ
 ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος. καὶ τὸ λη-
 Φθὲν, ἥδη προωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ, ἢ ἱατρῷ, ἢ σκυ-

9 Βρενθυόμενοι) Ἀλαζονεύοντες
 ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες.
 βρένθυον δὲ μῦρον τῶν παχέων, οἱ

δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρ-
 νόν τι βρένθος, ὃ ἐνίοι κρόσιφον κα-
 λοῦσι. V.

culum miserum aut tunica fere putris, tunc maxime mul-
 tam institui magnamque pompam oportet. Et primus qui-
 dem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens &
 indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane
 vero tredecim veniunt ferentes *munus*, quorum unusquis-
 que, ut multa dixerit, ut monuerit, ut dato sibi negotio
 pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum
 munusculo abeunt: insuper cum fastidio quodam murmu-
 rant, quod plura non dederis. Merces ipsa *minutatim tibi sol-
 vitur*, obolis binis aut quaternis: si petas, gravis videris ac
 molestus. Ut igitur accipias, adulandum primo ipsi & sup-
 plicandum: colendus autem etiam est dispensator, quod
 aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius
 & amicus. Porro quod accipis, iam debebatur vestiario, aut
 medico, aut futuri cuidam. Munera igitur illa non munera,

39 τοτόμῳ τινί. ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα. Πολὺς δὲ ὁ Φθόνος, καὶ πού καὶ διαβολή τις ἡρέμα ὑπέξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἥδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἠδέως ἐνδεχόμενον· ὅρα γὰρ ἥδη σέ μιν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιῶσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοί, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἥδη περιβλέπει, σέ μιν οἱ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ Φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους κατερεῖν προσλήψεται. καὶ ἤτοι μεिरάκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπέιρασάς ποτε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνῆλθες διέφθειας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὥσθεις, ἐξελήλυθας ἐρημος ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ

1 Ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα) Γραι. ἄδωρα. Ex Sophoclis Aiace (v. 675.) G. Solan.

& nullius utilitatis. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paulatim contra te insurgit apud virum, sermones, qui contra te habentur, libenter iam excipientem. Videt enim te iam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paulatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpfit, postquam fertilissimam vitae tuae partem, & summum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fissum concinnavit, iam circumspicit, te quidem in quod sterquilinium abiiciat, alium vero, qui labores sustinere possit, ut assumat. Tum igitur vel tentasse puerum, vel ancillam virginem dominae imminuisse, homo senex, vel quiddam aliud huic simile incusatus, noctu, capite obvoluto, praeceps eiiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus

γῆρα παραλαβὼν, καὶ ἃ μὲν τέως ἦδεις, ἀπομαθὼν ἐν
 τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργα-
 σάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ
 γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους· καὶ ἀπομαθάνων
 αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. Καί σε οὐκ ἂν τις ἄλλος δέξαιτο 40
 ἕξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἔμποις ἐοι-
 κότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ
 ἢ ἐκ τοῦ ἀπώσθῃναι διαβολὴ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη,
 μοιχόν, ἢ Φαρμακέα σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ.
 ἃ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιοπίστες· σὺ δ'
 Ἕλλην, καὶ ῥάδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν
 εὐκόλος· τοιοῦτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ
 μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τῆς τριαύτης δόξης αὐ-
 τῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, κατανενοηκέναι τὴν αἰτίαν.
 πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μη-
 δεῖν ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαντείας καὶ Φαρμακείας

2 θυλάκος) Θύλακος ἢ ἀποθήκη. Θύλακος καὶ σφῆτες καὶ ὑπεράλμα-
 τα, γυμνασίων εἶδη. V.

hoc tanto tempore interiecto eorum, quae ante sciebas,
 ventre auctus maiore, quam culeus est, malo quod nec ex-
 plere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex
 consuetudine, & cum indignatione & querela dediscit. Nec
 te facile alius quis recipiat exoletum iam & equis vetulis si-
 milem, quorum neque pellis aequae utilis. Alioquin etiam
 calumnia e tua expulsiōne orta, & maius quid suspicata,
 ut moechus, vel veneficus, vel horum simile aliquid videar-
 is, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus:
 tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis.
 Tales enim universos nos arbitrantur, nec iniuria. Videor
 enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis ha-
 bent, causam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod
 nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sunt.

ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπα-
 γωγὰς τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα πεπαιδευθεὶς λέγον-
 τες, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ εὐ-
 καταφρονήτους καθειμένοι. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ
 πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ὦντο, τοιούτους
 ὀρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δει-
 πνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσία κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς
 41 τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μί-
 σοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅ-
 πως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἣν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς
 ἐξαγορεύουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀ-
 πόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐ-
 τοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅ-
 παντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις
 βιβλίοις, ὧν χρυσοὶ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφύρα δ' ἔκτο-
 σθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἡ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων

& gratiam ab amafis, & malorum in hostium capita aver-
 siones: idque cum facerent, se eruditos dicebant, & pallia
 induiti erant, & barbas submittebant minime contemnendas.
 Non absurde ergo similia de omnibus suspicantur, cum tales
 esse videant, quos putabant praestantissimos, observentque
 eorum in coenis & reliqua consuetudine adulationem, &
 quam servilem lucri causa personam suscipiant. Quos vero
 eiecerunt, illos etiam, ut valde consentaneum est, odio
 habent, & undique quaerunt funditus, si queant, perde-
 re. Etenim arbitrantur, illos enuntiatiuros esse multa illa in
 natura ipsorum *ac moribus* secreta, ut qui norint accurate
 omnia, & nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur est, quod illos
 angit. Omnes enim accurate similes sunt pulcherrimis illis
 libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris mem-
 brana exterior: intus autem vel Thyestes est liberos suos

ἑστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνών, ἢ Τηρεὺς δύο
 ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοὶ εἰσι, λαμ-
 προὶ, καὶ περίβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολ-
 λὴν τὴν τραγωδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἦν
 ἑξελήσης, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ
 Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθῆς, καὶ χρυσοῦς
 ὁ ὀμφαλός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι,
 καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς, ἀκριβῶς κατανε-
 πηκῶς αὐτοὺς ἐκτραγωδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ.
 Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα 42
 τινὰ τοῦ τοιούτου σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀπο-
 βλέπων, εἰδῆς εἴ σοι παριτητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως
 μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος, ἢ Παρράσιου, ἢ Ἀετίωνος, ἢ
 καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφὴν. ἐπεὶ δὲ ἀπο-
 ρον νῦν εὐρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῶς τὴν τέχνην,

10 Ὁ Κέβης ἐκεῖνος) Σημειῶ τὴν Κέβητος εἰκόνα. ἔχει δὲ αὐτὴν ἐν τῇ
 τέλει τοῦ βιβλίου. V.

epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas
 simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi &
 conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam te-
 gentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum in-
 venies haud parvum, Euripidis alicuius aut Sophoclis inge-
 nio dignum: extra autem sunt purpura florida, & umbili-
 cus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent & struunt
 insidias, si quis ab illis seiunctus, qui accurate ipsos norit,
 tragoediam ipsos faciat, & in vulgus de ipsis narret. Volo
 tamen ego, ut Cebes ille, imaginem tibi quandam talis vi-
 tae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam
 tibi ingrediendum sit. Libenter itaque Apellem quandam
 aut Parrhasium, aut Aëtionem, aut Euphranorem etiam
 ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non pot-
 est, ut nunc inveniat aliquis eo vel ingenio, vel artis prae-

ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπὶ χρυσᾷ, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθῶν ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἅκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ ποδὸς ἔνδον δὲ, ὁ Πλούτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ' ἐραστῆς μόγις ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέντω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπίς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἑσταγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εισόδῳ. τοῦντεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἐλπίς αἰεὶ προηγείσθω. διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐγχειρίσάτω αὐτὸν τῷ Γῆρᾳ ἥδη ὑπονοσοῦντα, καὶ τετραμμένον τὴν χροᾶν ὑστάτη δὲ ἡ Ὑβρις ἐπιλα-

stantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: ascensus longus sit & arduus, lubricusque, ut saepe, qui in summo se iam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra vero Plutus fideat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem, qui aegre ascendit, & ad ianuam accessit, obstupescat oculis in aurum directis. Assumptum vero Spes, formosa & ipsa, & pictam vestem induta introducat, valde in ingressu perculsum. Inde vero Spes quidem praecedat semper: excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic postquam multum exercuit miserum, commendet eum Senectuti, iam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima ve-

βομήη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν ἢ δ' Ἑλπίς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' οὐς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας, ἔκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγαστῶρ, ὠχρὸς, γέρων, τῇ ἐτέρᾳ μὲν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετανοία δακρύουσα ἐς οὐδὲν ὄφελος, καὶ τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σύ δ' οὖν, ὦ ἀρίστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἥδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐνόησον εἰ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπροσθεν αἰσχυρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττης, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἐλομένου.

13 Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Ὅμηρος, ὁ πόππαι, οἷον δὴ τοὺς θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται· ἐξ ἡμῶν γάρ φασι κακ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν

ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόνον ἄλλοι ἔχουσιν. *Odyss. A, 32. Vide Scodaem. Meminit & Gellius horum versuum. G.*

ro Contumelia comprehensum abducāt ad Desperationem. Spes ab hoc inde loco avolet, nec conspiciatur amplius: ipse vero non iam per aureum, qua ingressus fuerat, vestibulum, sed per aversum quendam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, senex, altera manu pudenda tegens, altera autem suum ipse collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipse iam diligenter inspiciens singula, cogita, an bonum tibi putes, ingressum te in vitam depictam per illas portas, altera illa ianua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui, innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

Α Π Ο Λ Ο Γ Ι Α ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΤΗΝΟΝΤΩΝ.

Ι ΠΑΛΑΙ σκοπῶ πρὸς ἑμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἅ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μετὰξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐΦαρμόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος, εἴτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφώς, καὶ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν κατὰ τοῦ τοιούτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀστράκου, Φησὶ, μεταπεσόντος, ἐκὼν ἑαυτὸν Φέρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῇ καὶ περίβλεπτον ἐνήκε;

12 Ὀστράκου-φρὸς μεταπεσόντος) φασίστας μετακαλλομένων ἀπὸ τῶν Πλατωνικῇ παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν ἀπρο- πρώτων αὐτοῖς πρεσβευομένων. V.

D E F E N S I O EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

OLIM apud me confidero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id quidem omnino certum habeo, non sine risu te illum percurrisse. Quae vero interiecto tempore, & post omnia a te dicta sint, ea nunc componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et est, qui postquam scripsit ipse talia, & gravem adeo accusationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut aiunt, aliter calculo, sua se sponte in manifestam adeo conspicuamque servitutem demiserit? Quot

πόσοι Μῖδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πакτωλοὶ ὅλοι μετέ-
πεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων Φίλην καὶ σύν-
τροφον ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῶ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενό-
μενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθημῷ ἔ-
χοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθ-
άπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεβέντα, οἳά ἐστε
τῶν τρυφῶντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ κουρά-
λια; πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου ἢ πρὸς τὸ σύγ-
γραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνε-
στράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινωδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον,
τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν
ἐπ' Ἰλῖῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λό-
γων, καλῶς πρότερον εἰρησθαι δοκούντων. Ταῦτα μὲν 2
πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἶκος, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως
καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ συμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαι-
ρον, ἀλλὰ Φιλικήν, καὶ οἷός σοι χρηστῶ καὶ Φιλοσόφῳ

10 Παλιτοδεῖν) Ἐγαντίως ὁδεύειν. G.

hunc Midæ & Croesi & Pactoli integri in sententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde, & cui innutritus est, libertate, cum iam prope ipsum est Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba Charontis habet, praeberet se trahendum agendumque tanquam aureo circa cer- vices collari devinctum, quales sunt delicatorum divitum simiolæ & parvi sciuri? Multum ergo haec vita & illa scri- ptio discrepant, & hoc fane fuerit illud, quod aiunt, *contra flumen retro ire*, & *inversa omnia*, & *in peius recantare*, non de Helena per Iovem, aut his, quæ ad Ilium gesta sunt, sed cum opere & factis retractantur, quæ bene antea dicta videbantur. Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum, a te dicta sunt. Subiicies autem forte ad me ipsum etiam consilium quoddam eiusmodi non intempestivum, sed ami- cum, teque virum bonum & sapientem decens. Si igitur

ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἦν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν ὑποδύς τὸ σὸν
 πρόσωπον ὑποκρίνωμαι, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι; καὶ τῷ λογίῳ
 θύσομεν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδεόντα.
 ὦρα τοίνυν μετασκευάσαντας ἡμᾶς τὴν σκηνὴν, ἐμὲ μὲν
 σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, καὶ καϊόμενον, εἰ
 δέοι, ἐπὶ σωτηρίᾳ, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τῶν Φαρμάκων,
 καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον
 διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς
 3 μὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις. Πάλαι μὲν, ὦ Φιλότης, ὡς
 εἰκὸς, εὐδοκίμηται σοι τοῦτ' ἰδὲ τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολ-
 λῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο,
 καὶ ἰδία παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅποσοι ὀμιλεῖν αὐ-
 τῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥτε γὰρ τῶν λόγων
 παρασκευῇ, οὐ μεμπτή, καὶ ἡ ἱστορία πολλή, καὶ ἐμ-
 πειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγε-
 το· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλι-

8 Τὴν ῥήτραν) Ῥήτραι, συνθήκαι,
 ὁμολογίαι. Ταφαντίνοι δὲ νόμους
 καλεῦσιν οἷον ψεύσματα. Παρὰ
 Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούρ-

γου νόμος ὡς ἐκ χρημοῦ τιθίμενος.
 οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας· οἱ δὲ συγ-
 γράμματα καὶ ῥητροφύλακας τοὺς
 συγγραμματοφύλακας. V.

pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res ha-
 bet, & Eloquenti Deo sacrificabimus: sin minus, at tu, quae
 defunt, adicies. Tempus igitur est, conversa scena me silen-
 tio secandum urendumque, si opus sit, salutis causa prae-
 bere; te vero medicamenta inspergere, cultrumque in prom-
 tu habere, & candens cauterium. Iamque sumtis dicendi
 partibus tu haec ad me, Sabine, dicis. Olim fane, amice,
 ut par erat, ad famam tibi hoc scriptum profuit, & eo
 tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt
 mihi, qui tum audiere, & privatim apud eruditos, qui co-
 gnoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim ver-
 borum in eo apparatus non contemnendus, & historiae mul-
 tum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur:

ὅτα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὥς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐ-
τοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω
ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν μακρὰ χαίρειν ἔαν,
ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκείνο ἱαμβεῖον,

“Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον”
ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκούσῃταί σου ἀναγινώσκοντος αὐ-
τό· ἀλλὰ μὴδ' ἄλλω παράσχῃς τῶν τὸν παρόντα σου
βίον ὀρώντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὐχου δ' Ἑρμῇ
τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην
κατασκεδάσαι. ἢ δόξεις τῷ τοῦ Κορινθίου μύθου ταυτόν
τι πεπονθέναι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγρα-
φὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί', οὐχ ὁρῶ τὴν ἀπολο-
γίαν, ἢ τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατη-
γοροῦντας· καὶ μάλιστα, ἣν σὺν γέλῳ αὐτὸ ποιῶσιν,
ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευ-
θερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύοντα ὀρώντες,

& maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praesertim,
ne per ignorantiam ipsi in servitutem se coniiciant. Post-
quam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec
esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum
illum versiculum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi:

vide, ne quis in posterum audiat te illud praelegentem, sed
nec alii cuiquam eorum, qui praesentem vitam tuam inspi-
ciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota
nuncupa, ut hos, qui prius audiere, Lethaeis aquis perfun-
dat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in
fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse li-
bellum. Ita enim me Iuppiter amet, ut non video, quam
causam, quae quidem speciem habeat, contra accusantes
possis dicere: praesertim si cum risu hoc faciant, laudan-
tes scripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipsum vero

4 καὶ ἐκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ. Οὐκ ἀπει-
 κότα γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου τοῦ γεν-
 ναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ σὲ τὸν κολοῖον, ἄλλο-
 τρείοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἴπερ σὸν ἐστίν, ὁμοίᾳ σε
 τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν· ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς
 Κροτωνιάταις νόμον θεῖς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ,
 μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἔαλω, μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν
 γυναῖκα. περὶ πόδα τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σάλαιβον ἐκεῖνον
 Φαίη τις ἂν μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος, ἔρωτι
 μὲν ἀλοῦς ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα
 εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεούντων αὐτὸν
 ἤδη Κροτωνιατῶν, καὶ ἐνδιδόντων Φυγεῖν εἰ βούλοιτο. τὸ
 δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν
 τοῖς λόγοις τὴν τοῦ τοιούτου βίου δουλοπρέπειαν, καὶ
 κατηγοροῦντος εἰ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσῶν, καὶ

8 Τὸν Σάλαιβον ἐκεῖνον) Κροτο-
 νιατῶν νομοθέτης. V.

12 Τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν

ἀτοπώτερον) Ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀτο-
 πον, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον
 εἶπεν. V.

scriptorem servire videntes, qui sponte collum iugo sub-
 miserit. Non absurde itaque dixerint, si dixerint, aut alte-
 rius cuiusdam fortis viri esse librum, teque graculum alie-
 nis superbire pennis; aut, si tuus sit, idem te, quod Sa-
 laethum facere, qui, acerbissima apud Crotoniatas lege con-
 tra adulteros lata, eam ob causam celebratus, non ita mul-
 to post in adulterio cum fratris uxore deprehensus est. Ad
 amussim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit.
 Quin tolerabilius ille, amore qui captus esset, quemadmo-
 dum in causa dicenda commemoravit, & ultro in ignem at-
 que animose insilierit, misericordia licet illius iam tange-
 rentur Crotoniatæ, & fugæ atque exilii, si voluisset,
 copiam facerent. Tuum autem haud paulo absurdus fa-
 ctum est, qui servilem huius vitæ humilitatem accurata
 oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis ali-

καθεύξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν ἐν γῆραι δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδὸν, οὕτως ἀγεννῆ λατρείαν ἐπανηρημένου, καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσω γοῦν Φασιν ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ. Καί- 5
τοι τί δεῖ καινὴν ἐπὶ σέ κατηγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν θαιμαστὴν τραγωδίαν λέγουσαν,

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός;
οὐκ ἀπορήσουσι δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν· οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστοδῆμος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα, γίνονται ὑπόμισθοι τραγωδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς

cuius domum incidens & concludens se, sexcenta incommoda & pati & facere sustineat; extrema vero senectute, & superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris, & tantum non in ea te, tanquam in pompa quadam ostentes. Quanto igitur, inquiunt, insignior esse videris, tanto magis idem videre ridiculus, reclamante, quam nunc agis, vita libello tuo. Quamquam quid opus est, novam contra te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tragœdiam, quae

Odī, inquit, Sophistam, qui sibi nihil sapit?
Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te argumenta: sed alii Tragicis te actoribus affimilabunt, qui in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus personis depositis fiunt mercenarii tragoedi, qui excidunt interdum exhibanturque, interdum vero etiam, si ita vi-
Lucian. Vol. III. S

ἀν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ τοῦ πίθηκου πεπον-
 θέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ Φασὶ γε-
 νέσθαι. ἐκείνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι
 πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζε-
 σθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάτ-
 τοντα, καὶ τοῖς ἄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκείμενον Ὑμέ-
 ναιον· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω
 κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ
 ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα κατατρώγειν,
 ἀπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.
 6 Καὶ σὺ τοίνυν, Φαῖεν ἂν, οὐχ ὑποκριτῆς, ἀλλὰ ποιη-
 τῆς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυ-
 τησὶ τῆς ἰσχάδος παραφανείσης, ἠλέγχθης πίθηκος ὢν,
 καὶ ἀπ' ἄκρου χεέλους φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύ-
 θων ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ἂν τινα ἐπὶ
 σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἂ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινέισθαι ἀξιοῖς,

7 *H ἀμύγδαλον) Ἡ ἀμύγδα-
 λος. V.

μέλος ἀπολούθως τῇ ἁρμονίᾳ, μέλος
 εὐφρόσυνον. V.

9 Ῥυθμοῖς) Ῥυθμός, τάξις εὖ-

deatur spectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur.
 Alii idem tibi usu venisse dicent, quod simiae, quam Cleo-
 patrae aiunt fuisse. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem
 saltasse decenter admodum, modulateque, ac multae fuisse
 admirationi, quae & habitum suum servaret, & decorum
 custodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus
 accommodaret: conspectis vero ficibus, opinor, aut amyg-
 dala procul iacente, longum vale dixisse tibiis & modis &
 saltationibus, correptosque fructus, abiecta vel contrita po-
 rius persona, devorasse. Et tu igitur, dixerint, non actor,
 sed poeta rerum pulcherrimarum & legislator qui fueris, ab
 hac ostensa ficu simius esse, & a primoribus labris philo-
 sophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud sed pro-*
mere verbis; ut iure aliquis de te dicat, quae dicis, & pro-

χείλεα μὲν σου ἐδῆνεν, ὑπεράνδ' αὐχμῶσαν καταλέ-
λοιπε. τοιγαροῦν παρὰ πόδας εὐθὺς ἔτιπας δίκην, προ-
πετῶς μὲν θρασυνάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας,
μετὰ μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομσάμενος τὴν
ἐλευθερίαν. καὶ ἑάκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφε-
στῶσά σοι εὐδοκίμουντι, ἐφ' οἷς κατηγορεῖς τῶν ἄλλων,
καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ
ὅμοια μεταβολήν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας
πρότερον, ἡξίους κατηγορεῖν τῶν διὰ ποικίλας τινὰς τύ-
χας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. Εἰ γοῦν ὑπόβοιτό 7
τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Τιμάρ-
χου κατηγορίαν αὐτὸν ἀλῶναι, καὶ Φωραῆναι τὰ ὅμοια
πάσχοντα, πόσον ἂν οἶε παρὰ τῶν ὁράντων γενέσθαι
τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὐθύνει ἐπὶ τοῖς καθ' ὥραν

3 Κατόπιν) Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ
τοῦ ὀπίσθου ἵεναι. G.

6 Τῶν ἄλλων καταγελᾶν) Ὁ νοῦς,
ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχούμενος καὶ γαυ-
ριῶν, ἐφ' εἰς τῶν εἰς ταῦτα μισδο-
φορούντων κατεχομψέου. V.

8 Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον

πτύσας) Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον
πτύει, ἐπὶ τῶν πάνυ μαλακῶν, καὶ
τεθρυμμένων. Τοὺς γὰρ φρονηματίας
καὶ ἐπημέιους, καὶ τοῦτο αὐτὸ ρε-
γαλόφρονες, οὐκ εἰς τὸν κόλπον φε-
ρεῖ πτύειν, ἀλλὰ πόρῳ, οὗς καὶ ἡ
χυδαία λαλία μακροπύστους κα-
λεῖ διμούρους. V.

pter quae laudem affectas, ea *Labra rigasse quidem, ficcum li-*
quisse palatum. Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui
temere audaciam sumseris contra hominum necessitates;
paulo post autem tantum non sub praecone libertatem eiur-
raveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione
aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae,
tanquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutatio-
nem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in-
tuum sinum, accusares eos, qui per quandam fortunae va-
rietatem facere talia sustinerent. Si quis igitur hoc decla-
mationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi ac-
cusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum
a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem

ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρηγόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττων βηχὸς Φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπᾶ-
 8 μενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἂν, οἷος σὺ κατηγορᾷν, ἐν οὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένη. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἢν τινα καὶ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογία. ἄρά μοι κράτιστον ἐβελοκακήσαντα, καὶ τὰ νῦν ἐπιστρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἀρνούμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογία καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην, καὶ μοῖραν, καὶ εἰμαρμένην, καὶ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, εἰδότας ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν.

7 Ἀμφιλαφεῖ Ἀντί τοῦ ἀφθόφ, πολλαχῶς κεκορηγμένη. V. in iudicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipse vero iam senex, eadem in se designet? In summa, Pharmacopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans, & statim liberaturum se illa laborantes pollicitus, ipse interim convelli a tussi cerneretur. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui similis accusator in argumento ita copioso, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero iam dispicio, qua via ad causam dicendam aggrediar. Numquid optimum fuerit, sponte me succumbere, & tergum praeberere, nec negare peccatum, sed ad communem illam deprecationem confugere, Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum sciant, nullius rei penes nos arbitrium esse, sed a praestantiorē natura, aut potius ab una earum, quas praediximus, agi non sponte nostra, sed extra causam undiquaque constitutos, quidquid dicamus faciamus.

ἢ τοῦτο μὲν κομιδὴ ἰδιωτικὸν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ Φιλότῃς, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προῖσχύμενον, καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, καὶ τὰ ἐκείνου ἔπη ραψῶδῶντα,

Μοῦσαν δ' οὐ τινά Φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

καὶ τὸ,

Γεινομένῳ ἐπέησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφείς τὸν λόγον, ὥς οὐ πάνυ ἀξιοπίστον, 9 ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεὶς, ὑποστῆναι τὴν παρ᾽ οὖσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ μεγαλόνοια· τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐβελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κατὰ εὐρίσκωμαι ἤλω, φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἥλον, καὶ μείζονί γε τὸν σμικρότερον, ὅσω κολακεία τῶν ἄλλων ἀπάντων κα-

16 Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον) Τῷ μείζονι ἄλλο τὸν μικρότερον. V.

que? An plane hoc plebeium, ut neque tu me, amice, feras, talem defensionem si praetendam, & Homërum advocatum adsciscam, versusque illius recitem,

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

& illud,

Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

Sin relicta hac oratione tanquam non valde probabili, illud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cupiditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed prudentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admiratione voluisse in communionem venire illius actuum: metuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper crimen subeam, deprehendarque clavo, quod aiunt, clavum eiicere, maiori minorem, in quantum adulatio malorum

κῶν, τὰ δουλοπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτην χειρίστον
 10 νενόμισται. Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα
 λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἡ ὁμολογεῖν μηδὲ ἐν ὑγίαι
 εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκεῖνη ἀγκυρα ἐτι ἄβροχος,
 ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον καὶ μετὰ τούτων,
 τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπειθουσας,
 ὡς ἐκφύγοι τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄλαιορ
 ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρ
 ελθοῦσαν. εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἱαμβεῖα, μικρὰν
 αὐτὰ παρωδήσασαν.

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.

Πενία δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ
 αἶδεν οὐκ ἀπαξιούντος, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον σφᾶς

ἢ Ὀδύρεσθαι) Ὀδύρεσθαι τὸ
 γῆρας ἀπλότῳ ἢ θούς ταῦτα κατα
 σκευαστικά· ἀλλ', ὅ βασιλεύχε, εἰς
 ταύτην κἀκείνοι οἱ κατεύρμετες ἀπ
 νῶς καταφεύγοντες ἀπολογίαν, λῆ
 ρόν σε καὶ φιλαίτιον καὶ μεμφίμοι
 ρον ἀποφαροῦσι καὶ κῶναπα, φασί,
 μιμούμενοι ἀτόν. Τάχα γὰρ Σω

κράτην ἐθίλαν μιμῖσθαι οἷς οὗτος
 Πρόδικον τὸν Κεῖον καὶ τοὺς κατ'
 αὐτὸν ἀπελέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν
 τοιαύτην ἀπίστευτον γλασσαλγίαν.
 Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς Ὀμή
 ρου σε βάλλειν. ἢ τοῖος δὲ ἔδν. . .
 Πόντον ἐπικλώσας ἱτάρους ἐρήρας
 ἀγείρας, καὶ ὅσα λοιπά. V.

omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso no
 mine pessimum, perhibetur. Quid igitur, si neque haec ne
 que illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam ut con
 fitear, nihil quidquam sani me, quod dicam, habere? Illa forte
 una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem,
 & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati
 persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempe
 rativum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium pro
 gressa dicat pro me iambos illos pauum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelesti moliar,

Sed maior urget consilii inopia.

Illam enim Theognidis, vel me tacente, quis ignorat, non in
 dignum putantis, vel in mare cetosum abiicere se, vel mon

αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἡλιβάτων, εἰ μέλλοι τις οὕτως ἀποδράσθαι τὴν πενίαν; Ταῦτα μὲν 11
εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ἐν ταιούτῳ ἀπολογήσασθαι
ἔχοι, οὐ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι
θάρρει, ὦ ἐταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησόμενον. μὴ
γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν
Κυλλάραβιν ἀπείρην ἐπιχειρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένη-
τες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα
κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλλὰ μοι ἐκεί-
να ἐνόησον, ὡς πᾶμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, ἐς οἰκίαν
τινὸς πλουσίου. ὑπόμιστον παρελθόντα, δουλεύειν, καὶ
ἀνέχεσθαι ὅσα μοι Φησι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσία πράτ-
τοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δυνάμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ

1. Ἡλίβατον) Ἡλίβατον, ὑψαλόν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. Σττισχορος δὲ τάρταρον ἡλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ ἡλίβατον ἀποιδόασιν, ἡλίω φατόμενον. V.

9 Κρησφύγετα) Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στέγα καὶ ὀχυρώματα. οἱ δὲ φασὶ Κρητῆς τοὺς νησιώτας ἅμα Μίναι τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἰφύ-

γοι εἰς πόλιν τινα, ὅθεν ἐκείνη ἀνομάσθην κρησφύγετα. V.

Κρησφύγετα) Φρούρια τινα οὕτως λεγόμενα, οὗ ἐκρύπτοτο οἱ νησιῶται τὸν Μίναν φεύγοντες, περὶ τὴν Κρητὴν αὐτὰ ἰστί. Τὸ οὖν κρησφύγετοι χρήσιμοι τοῖς φεύγουσιν τοῦ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στέγα καὶ ὀχυρώματα. V.

tis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem? Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis causa dicere habeat: quorum nullum unum per se valde speciosum. At bono te, sodalis, animo esse iubeo, utpote nullo horum me usuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* serere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cuiusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque, quaecunque mihi dicit liber: an vero publicae rei partem aliquam tractans, & pro virili parte administrans, mercedem eo nomine ab

τούτῳ παρὰ βασιλέως μισθοφορεῖν. διελθὼν δὲ, καὶ ἰδίᾳ καταθεῖς ἑκάτερον, σκόπει. εὐρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα· καὶ τοσούτον εἰσκότας ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνεμώνῃ ρόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πῖθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ καὶ κεῖ, καὶ ἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλω τάττεσθαι· τὸ δὲ πρᾶγμα, παμπόλλην ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφής, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτρίβων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβάλοιτο, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας κατέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔβη ἐπι-

5 Ἀνεμών) Τὸ ἄνθος. διὰ τὸ
τὸ φύλλον εὐδιασσεῖσθαι εἶναι παντὶ
ἀνίμφ. V.

14 Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις) Ἀντὶ
τοῦ τάχιστα ἂν πάσας ἀναιρήσῃ τὰς
τοιαύτας προστασίας. V.

imperatore accipiat? Nimirum percurrere, & separatim unumquodque horum situm, considera. Invenies sane Muscorum illud *Disdiapason*, hoc est, eo, quod maximum est, intervallo, scriptum illud *distare a facto meo*, ac tantundem sibi similem utramque vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonaie rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta, nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis causa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit, neque ipsi, qui tantas gentes procurant, neque qui urbium

τροπεύοντες, οὐδ' οἱ τὰς πόλεις ἀρμόττοντες, οὐδ' οἱ τὰς
Φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς
ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσσεστιν.
ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἐνὸς οἶμαι χρῆ ἀνατρέπειν τὰ πάντα, αὐδ'
ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι. Τὸ δ' ὅλον, 12
οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας ἐγὼ Φαύλῳ βίῳ συν-
εῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προΦά-
σει παιδεύσεως δουλεύοντας ὥκτερον. τοῦτ' δέ, ὦ ἐταῖρε,
τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε
τὰ μὲν οἶκοι, ἰσότημα ἡμῖν δημοσία δέ, τῆς μεγίστης
ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἐγὼ γ'
οὖν, εἰ σκέψαιο, δοῶμαι ἂν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς
Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας
εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι,
καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξᾶπάντων ὑ-

6 Μισθαρνοῦντας) Μισθαρνοῦ-
ντας οἷον τοὺς ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀντι-
καταλλαττομένους· καὶ μισθαρνία
λίγεται ἢ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐρ-
γασία. V.

11 Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττο-
μεν) Ἀπὸ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἦκεν,
ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλει-
ται. V.

15 Ἀπαξᾶπάντων) Ἀπαξᾶπάν-

statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus inte-
gri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quo-
que operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia
impetu evertere, nec uno loco, qui mercedem accipiunt,
omnes habere. In universum vero nōn omnes ego, qui
mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed
eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu fer-
viunt. Hoc verò nostrum, o sodalis, negotium longe diver-
sum est: quandoquidem privatim eodem, *quo ante*, loco su-
mus, publice autem in maximi partem imperii venimus,
eiusque partem una administramus. Equidem, si conside-
rare velis, videar tibi non minimam Aegyptii huius impe-
perii partem mandatam habere, iudicia dare, & ordinem il-
lis decentem adhibere, & eorum, quae aguntur dicunturque,

πομνήματα γράφεισθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν, καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀποκεισομένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· οὐ μικρὸς οὐδὲ εὖτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δεῖ, οὐ Φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔβρος ἐπιτρα-
 13 πῆναι, ἥ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Ἐβέλω γοῦν

των ὑφ' ἐν. ἀντὶ γὰρ τοῦ παντᾶ-
 πασιν ἴσθιν. Ἀριστοφάνης Εἰρήνη
 ἀπαξάπαντα καταμιμνυμένα. V.
 6 Παρὰ τοῦ βασιλέως) Εἰ τισιν
 ἄλλο ταῦτα πλεονεξίας κατηγόρει
 καὶ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἰ-
 χέ σοι ἡ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδια-
 φέρειν τοῖς ἄλλοις καὶ διαχειρίζειν
 προβαλλομένην. καὶ πρὸς ἑπαινὸν ἡμῶν
 τοῦτο παρὰ πᾶσι τὸν βίον ἐπαγο-
 ραῖσθαι προθυμῇ. τὸ γὰρ τοι
 περὶ βασιλείας προσδεῖναι μισθοφο-
 ρεῖν, καὶ οὕτω μισθοφορίας ὑπερ-
 φῆν, οὐκ ἴσθιν ὅτις ἄλλη ταύτην
 ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμία καὶ πλεον-
 εξία. εἰ γὰρ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις
 μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῶν μάλ-
 λον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μι-
 κρὸν μισθαρνεῖν καταγέλαστον, τί
 ἂν εἴποι τις τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ
 βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχην ὑπερτε-

ρεῖ, καὶ τὰ δέκα τῆς μονάδος εἰς
 πλῆθος, τοσοῦτον καὶ τὸ φιλοσοφεῖν
 αἰρούμενος κατὰ τὸ κράτιστον, ἢ τε
 ὑπὸ μικρᾶς ἢ τε ὑπὸ μεγάλης φι-
 λοσοφίας ἐκκρούοιτο, εἰς γέλωτα
 πλατύτερον συντελοῖν. ἴσως γὰρ τὸ
 μικρὸν σύγγνωστον, Θεόγνιδά συν-
 ἱπαινὸν ἔχον, ἐν οἷς φησιν, οὐκ εὐ-
 χρομαι πλοῦτον οὐδὲ ἔραμαι, ἀλλὰ
 μοι εἰν μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων. G.
 & M. Sed in M. pars prior huius
 Scholii vitio temporis evanida
 facta est. In G. autem pro ultimis
 post εὐχομαι verbis, haec legun-
 tur: οὕτως. ὕμναιτο οἱ καθ' ὑμᾶς εἰ
 τούτο πράττουσι. οὐ γὰρ οὐ. ἀλλ' ἡ
 τοῦ Ἀσσυρίου ἀληθῶς εἰπὼν κατ'
 οὐδὲν διακείμενος Ἀνακινδάξιδος.
 καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi
 velint nescio. G.

omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis, quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Imperatore; nec parva illa, sed multorum talentorum: & post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales. Volo equidem ex abundanti, utens fi-

ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παρρησίᾳ, καὶ ὁμόσε χωρή-
 σας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι, καθ' ὑπερβολὴν ἀπο-
 λογήσασθαι. καὶ δὴ Φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ
 ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπης, ὅπου
 μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἀμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω,
 οὐδὲ δασμοὺς, ὅποσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι Φοι-
 τῶσιν· ἀλλ' ἐστὶ βασιλεῖ μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ
 ἡ παρὰ πᾶσιν εὐκλεία, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσ-
 κυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ νεῶ, καὶ τεμένη, ὅποσα παρὰ
 τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν
 Φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοπῶντες
 αἰεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίῳ ποιοῦντες. ὥς δὴ μικρὰ μεγά-
 λοις εἰκάζειν, ἣν ἐβέλης, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ
 κορυφῆς, ἐφ' ἑκάστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται κατα-
 βαίνειν, ὅψιι ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν
 τῶν ἀκροτέων· τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαν-
 τες. Εἰ μὲν οὖν τοῦτόν ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν 14

5 φόρους) Μερισμοὺς, φορολογίας. G.

ducia, & cominus congressus intentato crimini, ultra etiam
 quam oportet causam dicere, & illud nempe dico tibi, ne-
 minem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos
 nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Impe-
 rator mercedis expers sit. Non vectigalia dico, neque tri-
 buta, quae a civibus quotannis veniunt: sed est Imperato-
 ri merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod
 beneficiorum causa adoratur; statuae porro, & aedes, ac
 templa, quae habent a civibus, merces & ista sunt pro cu-
 ris & providentia, quam adhibent procuranda semper pu-
 blica re & in melius augenda. Nempe ut parva assimulemus
 magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque
 eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine
 nos & parvitate differre ab his, qui summi sunt; ceterum
 mercenarios aequae esse universos. Si igitur eam ego legem

πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμῶς τοῦ βιβλίου λέλεκται μοι, χρηρὲς δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς θεὸν αὐτῷ χρῶτο, ἢ Φίλοις συμποσῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, καὶ τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πείραν αὐτοῦ διδούς, ὅπως ἔχει πίστεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγχεχειρισμένα, ὥς μὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο,

Ἐτάσιον ἀρούρης ἄχθος εἶη.

- 15 Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνήσθαι χρηρὲς τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ σοφῶ ὄντι μοι, εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ἐστὶ που σοφός, ἐπιτιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, οὐ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον, ὅτι μὴδὲ ἄλλω ἔγωγ' οὖν ἐντετύ-

scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc quidem nusquam in libello dictum a me est; ac porro bonum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis, quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum, quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est,

χηκα, τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέν-
τοι καὶ θαυμάσαμεν ἂν ἐπιτιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ,
εἶγε ἐπιτιμῶης, ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημο-
σία μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὅποτε κατὰ
θέαν τοῦ ἑσπερίου Ὠκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα
ἐπιῶν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφι-
στῶν ἐναρμυζομένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἐταῖρε, καίτοι ἐν
μυρίαῖς ταῖς ἀσχολίαις ὢν, ὅμως ἀπελογησάμεν, οὐκ
ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη
μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ πρὸς γε τοὺς ἄλλους καὶ συνάμα
πάντες κατηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ Φροντὶς
Ἴπποκλείδῃ.

9 Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ) Δύο γὰρ
ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνέχονται, λευκὴ
καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡγομένοις
ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετραπλημένη. V.

11 Οὐ φροντὶς Ἴππ...) Παροι-
μία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων
τίνος καὶ ἀπεριμετριμνῆς διαχειρί-
των. V. (In V. erat ἀπεριμερί.)

quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui fa-
pientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam, si
reprehendas vitam praesentem nostram: eum enim homi-
nem reprehendas, quem olim noras rhetorices nomine ma-
ximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani
videndi causa, & Celticam eadem peragrans, in nos inci-
deres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas
mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet
inter occupationes, tamen defendendi criminis causa scripsi,
non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum cal-
culum feram. Apud alios enim, si vel simul omnes me ac-
cusent, satis mihi illud fuerit, *Non curat Hippoclidēs.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

Ι ΧΑΛΕΠΟΝ μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπή-
ρειαν διαφυγεῖν· πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὐ-
ρεῖν παραλόγου καὶ δαιμονίου πταίσματος. ἅπερ ἀμ-
φότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ σέ,
ὡς προσείπομι τὸ ἐωθινόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην Φωνὴν
ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ χρυσοῦς ἐπι-
λαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἡξίου, εὐφημον μὲν καὶ τοῦτο,
οὐκ ἐν καιρῷ δέ, ὡς οὐ κατὰ τὴν ἐω. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τού-
τῳ εὐθὺς ἰδίόν τε, καὶ ἡρυθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπο-
ρίας· οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἶκος, οἱ
δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, οἱ δὲ, χθесινῆς κραιπάλης ἀνά-
μεστον ἔτι ὥοντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιει-

3 Ἐπήρειαν) Βλάβην. V.

8 Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθό-
μενος) Αἱ γὰρ τοι τῶν παλαιῶν

προσρήσεις αἱ μὲν ἐωθινὰ, χαῖρε,
αἱ δὲ ἰσπείρσαι, ὑγιαίνει. V.

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

DIFFICILE est, homo natus cum sis, Dei alicuius in-
vidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, qui-
bus defendas inopinatum & immissum divinitus errorem.
Quae quidem utraque modo usu mihi venerunt, qui matu-
tinae salutationis causa domum tuam veniens, cum opor-
teret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. gaude) di-
cere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, valere te ius-
serim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempe-
stivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in
ipso verbo statim sudabam equidem, erubesceram, aestuabam
consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me
videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterni crapula

κῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· οὐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἑμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιῶμην ἐπὶ τῷ πταίσματι, μὴδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην τοῦ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς οὕτως εὐφημον εὐχὴν ὀλισθούσης. Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γρα- 2 Φῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ὥμην τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ προϋφάνη τὰ λεκτέα. οὐ μὴν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἢν μὴ περὶ τοῦ χαίρειν αὐτοῦ, καὶ τοῦ εὖ πράττειν, καὶ τοῦ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν θῆ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἢ προσαγόρευσις· οὐ μὴν ἐωθινὴ μόνον, οὐδ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἐντεύξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

adhuc oppletum *turbatumque* existimabant; quamquam mol-
liter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac
ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem no-
tares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi ali-
quam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque in-
tolerandum putarem, si homo senex tantum a decore, co-
ram tot testibus, aberrassem: nam defensione quidem nihil
opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubri-
co quasi vestigio prolapsae. Ac sub initium scriptionis, dif-
ficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore
arbitrabar: *aliquantum* autem progressu multa se dicenda *ul-*
tro offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis
verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna vide-
buntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem iubeas*), est illa
quidem salutatio, verum non matutina solum, neque quae
ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea
quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τιρυνθίας.
καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπό-
μενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
Ὀδυσσεὺς ὅποτε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ ἔρ-
ρήτορυνε. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὕμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.
ἴδιος δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσήσει, οὐδὲ ὡς
νῦν μόνος ὁ ἐωθινός, ὅπου γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισιῶν καὶ
ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου
Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καί,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
καὶ οὐ μόνον Φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον,
ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρῆσεσθαι ἁλ-
λήλοις. τὸ γοῦν μακρὰν χαίρειν Φράσαι, τὸ μηκέτι

6 Παρ' ἀλλήλων) Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τῆς ἀπό. V.

Gaude potens telluris o Tirythiae;
verum post coenam quoque ad *comessationem* & *liberiores* in
vino sermones iam converfi,

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,
ut Ulysses inquit, cum mandatam sibi legationem apud il-
lum orat: &, qui iam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis iam. nunc Deus, haud homo, versor.
Proprium autem tempus nullum attributum erat huic ap-
pellationi, neque, ut nunc, solum matutinum: cum etiam
minime auspiciatis temporibus & abominandis maxime, ta-
men illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, iam finiens
vitam, inquit,

Gaudete, iam nox atra me complectitur.
Nec benevolentiae modo illis haec erat *quasi* tessera, sed ini-
micitiarum quoque, & cum negaret alter se usurum altero,
Qui enim *longum* gaudere alterum iubet, ille non curaturum

Φροντιεῖν δηλοῖ. Πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρο- 3
 μῆσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην,
 εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθήμενους καὶ πεφροντικό-
 τας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ
 τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν
 συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπιστολῇ δὲ ἀρχῇ, Κλέων ὁ Ἀθη-
 ναίων δημαγωγός, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν
 προῦθηκεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ
 τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἄλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκείνων
 ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν
 ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγ-
 μάτων. Ἄλλ' ὁ Θαυμαστός Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιοπίστος 4
 νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ
 ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμ-
 φαίνειν. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν
 σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ

7 Ἀπὸ Σφακτηρίας) Τόπος Λα-
 κανικός. V.

14 Ὡς μοχθηρὸν) Ἀριστοφάνης

ἐν Πλούτῳ. Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἐστίν,
 ὡς ἄνδρες δημόται, Ἀρχαίων ἢ οὐ
 προσαγορεύειν καὶ σαπρὸν. V.

se in posterum significat. Primus autem illud verbum Phi-
 lippides cursor dicitur *usurpasse*, cum a Marathone victoriam
 nuntiaret, & dixisse ad Archontes sedentes ac de pugnae
 exitu sollicitos, *Gaudete, vincimus*, eoque dicto suo nuntio
 immortalus esse; & in ipso *gaudendi* verbo exspirasse. In epi-
 stolae autem principio Cleon Atheniensium orator eius,
quam Sphaacteria dederat, victoriae illius & Spartanorum ca-
 ptorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praeposuit: & omni-
 no post illum Nicias, a Sicilia mittens, in antiquo epistola-
 rum more perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens. Sed
 admirabilis noster Plato, vir fide dignus, legislator talium, il-
 lud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) iubet, & plane rei-
 jici, velut malum & nihil honesti significans: sed alterum
Bene agere, pro eo inducit, ut communem corporis pariter

ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιάται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν
 ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον
 τοῦ Πυθίου, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις
 5 δεξιοῖς πρέπον. Ὁ μὲν γε Θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ
 μῆδεν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἡξίωσεν,
 ὅσον Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτῃ, καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, οὔτε τὸ χαίρειν, οὔ-
 τε τὸ εὖ πράττειν προῦγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν
 ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλή-
 λους ἐπιστέλλοντες, ὅποτε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγαι-
 νειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε
 καὶ σώματι ἀρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα περιει-
 ληφὸς τάνθρώπου ἀγαθὰ. καὶ τότε τριπλοῦν αὐτοῖς τρί-
 γωνον, τὸ διαλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβάλλω

14 Πεντάγραμμον) Pentagram-
 ma dicitur, quod quinque literis
 constat, Pythagorae figura, qua
 hodie contra fascinoles utun-
 tur. Figura constat ex tribus
 triangulis, quorum latera defer-
 viunt sibi invicem. Et trinitatis,

quae est in Divinis, puto, vis
 exprimebatur. Fitque figura uno
 tractu calami. Omnia autem ad
 numeros Pythagoras referebat.
 Et appellatur signum Sanitatis. G.

Τὸ πιντάγραμμον) Ὅτι τὸ ἐν τῇ
 συνθεῇ λεγόμενον πιντάλφα σύμ-

& animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dio-
 nysium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere
 (Lat. *salvere*) Deum iubeat, tanquam indignum Pythio, &
 non tantum Diis, sed ne hominibus quidem non ineptis de-
 corum. Divinus sane Pythagoras, etsi nihil ipse nobis pro-
 prium relinquere suorum *scriptorum* dignatus est, quantum
 tamen ex Lucano Ocello, & Archyta, & reliquis ipsius fa-
 miliaribus colligere licet, neque ipsum illud *Bene agere* prae-
 scripsit, sed a verbo *vale* (Lat. *salve*) iussit incipere. Omnes
 enim ab illo *docti* in epistolis quoties serium quiddam scri-
 berent, *valere* (Gr. *sanum esse*) in ipso statim principio iu-
 bebant, tanquam & ipsum animo pariter & corpori con-
 venientissimum, & bona hominis complexum in universum
 omnia: & triplex illud triangulum sibi implexum, quinque

πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομά-
ζετο. καὶ ὅλως ἠγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, οὔτε δὲ τὸ
εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν.
εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν,
ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας
ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὣν καὶ Φιλόλαός ἐστι. Καὶ τί σοι 6
τοὺς παλαιοὺς λέγω, ὅπου καὶ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ
χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ πάντων αἰρού-
μενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὖ-
ται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς Φιλτάτους μάλιστα
ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ
ἐν τραγωδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ εὖροις τὸ
ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

βολον ἦν πρὸς ἀλλήλους Πυθαγο-
ραίαν ἀναγνωστικὸν καὶ τοῦτο ἐν
ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὃ ἐστὶ

τοῦτο. V.

2 Οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν οὔτε
τῷ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαί-
νειν) Ὅτι τὸ &c. Πυθαγορείαις
ἀναγνωριστικὸν &c. G. (& addunt,
quaere in Luciani impresso.)

4 Τετρακτὺν) Quaere in aureis
carminibus & commentariis. G.

descriptum & inclusum lineis, qua tessera ad sententiae suae
homines uterentur, *sanitas* ab ipsis vocabatur. Et omnino
putabant, in verbo *valere* inesse. [etiam ipsum *bene agere* &
gaudere,] sed neque *bene agere*, neque *gaudere*, continuo esse
etiam *valere*. Sunt vero etiam, qui quaternionem, maximum
illorum iusiurandum, qui perfectum secundum ipsos nume-
rum efficit, iam sanitatis (*valetudinis*) initium vocarent, in
quibus & Philolaus est. Et quid tibi antiquos narro? cum
& Epicurus, vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*), & vo-
luptatem rebus praeoptans omnibus, tum in seriis magis
epistolis, (sunt autem hae paucae) tum in his, quas dedit ad
carissimos, *valere* statim in principio iubeat? Multum etiam
in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo
statim *congressu* dictum. Etenim illud

Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,
σαΦῶς προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ
δ' Ἀλεξίς,

ᾧ Ω δέσποθ', ὑγιάινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.
ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Ἦκω πεπραγὼς δεινὰ, σὺ δ' ὑγιάινέ μοι.
καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,

Τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὁΦείλειν μηδενί.
ὁ μὲν γὰρ τὸ σχολιὸν γράψας, οὗ καὶ Πλάτων μέ-
μνηται, τί καὶ οὗτός φησιν; Ὑγιάινειν μὲν ἄριστον τὸ
δεύτερον, καλὸν γενέσθαι τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τοῦ χαί-
ρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη. ἵνα σοι τὸ γνωριμώ-

10 Σκολιὸν) Τὸ σχολιὸν τοῦτο
Σιμωνίδης ἐποίησεν. ἔχει οὕτως αὐ-
τοτελες, Ὑγιάινει μὲν ἄριστον διη-
τῇ ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φῶν καλὸν
γενέσθαι, Τρίτον πλουτεῖν ἀδύλας.
Καὶ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.
Σκολιὸν, ἡ παροιμία αὐτὴ, ὡς καὶ
Δικαιάρχος ἐν τῇ περὶ μουσικῆς
δύο γίνῃ ἢ αὐτῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάν-
των ἀδόμστοι καθ' ἕνα ἐξῆς τὸ δὲ

ὑπὸ τῶν συνητοτάτων, ὡς ἔτυχε τῇ
τάξει. ὃ δὲ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν
σκολιὸν. Ὡς δὲ Ἀριστοτέλης καὶ
Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γά-
μοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς
κλίνας τιθεῖσι παρὰ μέρος, ἐξῆς μυρ-
σίνας ἔχοντες ἕδον γνώμας καὶ ἱρα-
τικά σύντονα. ἡ δὲ περίοδος σχολιὰ
ἐγένετο διὰ τὴν δέσιν τῶν κλινῶν. V.

Vale, multumque gaude,
sapienter praepositum habet gaudendi voto illud valetudi-
nis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro salve) quam quaeso serus advenis?

Et Achaeus,

Venio patratris horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum,

Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cuius etiam Plato men-
tionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pul-
cher esse; deinde dives: gaudendi vero omnino mentionem non
fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, di-*

τατον ἐκείνο, καὶ πᾶσι διὰ στόματος, λέγω, Ὑγίεια
 πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον
 βιοτᾶς. ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὰ ἔργον
 αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.
 Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, 7
 καὶ φιλοσόφων καταδείξαι σοι ἔχων, προτιμώντων τὸ
 ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, ὥς μὴ εἰς ἀπειρο-
 καλίαν τινὰ μεираκιώδῃ ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα,
 καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλω ἢ λω ἐκκρούειν τὸν ἥλον. ὀλίγα
 δέ σοι τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ὅπῃσα μέμνημαι οἰκεῖα
 τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον. Ὅτε 8
 Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἰσσω μάχην ἀγωνιεῖσθαι ἔμελλεν,
 ὡς Εὐμενῆς ὁ Καρδιανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπι-
 στολῇ λέγει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ Ἡ-
 Φαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκταραχθεὶς ὥσπερ
 ἐγὼ, εἴτε καὶ Θεοῦ τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυ-
 τὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε, βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη παρατάτ-

9 Ἄλλω ἢ λω ἐκκρούειν τὸν ἥλον) ἰᾶσθαι κατασπινδόντων. V.
 Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτίπως τὰ ἄτοπα 12 Ἐν Ἰσσω) Πόλοι. V.

cam, *Valetudo Divum senior, Habitare tecum Vitae reliquum liceat*. Si itaque antiquissima est *valetudo*, eiusque opus est *valere*, utique praeponendum id est bonis reliquis. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poëtis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus, superfedebō equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi. Cum Alexander proelium ad Issum commissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam cogente, idem, quod ego, dixit, *Kale, Rex, tempus est iam*

- τεσθαι· ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδο-
 ξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστίανος ὀλίγου
 δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντες, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε,
 τὴν κληδὸνα· τὸ γὰρ σώους ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης,
 9 ἥδη μοι ὑπισχέται. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γα-
 λάταις συναπτὴν ἐμελλεν, ἔδοξεν ὅναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν
 Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παρα-
 δοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήμα-
 10 τι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε. Καὶ Πτολε-
 μαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέ-
 στρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν
 αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρῶσθαι, ὑπο-
 γράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολάς
 11 αὐτοῦ συναγαγὼν, φησιν. Ἄξιον δὲ καὶ Πύρρου τοῦ
 Ἡπειρώτου μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύ-
 τερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς
 τῆς τύχης ἐνεγκόντος. αὐτὸς τοίνυν αἰεὶ θεοῖς εὐχόμενος,

eundi in aciem. Turbatis autem ad infolitam salutationem re-
liquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo,
Alexander, Accipio, inquit, omen: salvos enim nos e proelio
redituros, iam mihi pollicetur. Antiochus autem Soter, confi-
cturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus
est adstantem Alexandrum, qui tesseram iuberet ipsum da-
re ante pugnam militibus, vale: & ea ipsa tessera admira-
bilem illam victoriam retulit. Et Ptolemaeus Lagi, scribens
ad Seleucum, aperte invertit ordinem, qui in principio epi-
stolae Valere illum iuberet, in fine autem, pro eiusdem po-
testatis verbo, Gaudere subscriberet, ut Dionysodorus re-
fert, qui collegit illius epistolas. Operae vero pretium est,
Epirotae etiam Pyrrhi mentionem facere, viri, qui secun-
das post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas
fortunaes vices subiit. Hic igitur, qui semper Diis supplicaret,

καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεὶς, οὐδὲ πώποτε ἡ νίκη, ἡ βασι-
λείας ἀξίωμα μεῖζον, ἡ εὐκλειαν, ἡ πλούτου ὑπερβολήν,
ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τούτῳ ἡύχето, ὑγιαίνειν ὥς
ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχη, ῥαδίως αὐτῷ τῶν ἄλλων προσγενη-
σομένων. καὶ ἄριστα, οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐ-
δὲν ὀφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν, ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν
μόνον ἀπῇ. Ἀλλὰ νῦν ἐκάστου καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν 12
ἀποδεδείκται, τάχα ἂν εἴποι τις· σὺ δὲ τοῦτον ἐναλλά-
ξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λό-
γῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις
περὶ τῇ κνήμῃ τὰ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημί-
δας ἐπιδῆσαιτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίνῃ ἂν καὶ γὰρ
πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς
ἦν ὑγείας μὴ δέομενος. νῦν δὲ καὶ ἔαθεν, καὶ μεσοῦσης
ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ
μάλιστα τοῖς ἀρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῶν,

& mactaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam,
neque regni maiestatem ampliozem, neque gloriam, nec
divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, va-
lere; veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis.
Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodes-
se sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.
Ait nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicui-
que verbo & suum tempus assignatum est: tu vero, illo im-
mutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem pu-
temus, extra peccatum non fueris, non magis quam si ti-
biae galeam alliget aliquis, aut ocream capiti. Verum, vir
optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu qui-
dem diceres, si quod omnino tempus esset, valitudine non
indigens. Iam vero & mane, & medio die, & noctu, sem-
per valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis,
& negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad mul-

- ὅσω καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τοῦ σώματος. ἔτι δέ, ὁ μὲν
 χαίρει εἰπὼν, μόνον εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ
 ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν παρακελευόμενος,
 καὶ χρησιμὸν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ
 ὑγιαίνειν συντελούντων· καὶ οὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ
 13 καὶ παραγγέλλει. Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν
 βιβλίῳ, ὃ αἰεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τοῦτο
 πρῶτον ὑμῖν ἐστὶ παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμε-
 τέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως. οὐδὲν
 γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῶν πρὸς τᾶλλα, μὴ οὕτω διακει-
 μένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι καὶ γὰρ τῆς Ῥωμαίων
 Φωνῆς ἐπαίῳ, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιούμενοι,
 14 τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε. Καὶ ταῦ-
 τα πάντα εἶπον, οὐχ ὥς ἐκ προνοίας ἀφελῶν μὲν τὸ
 χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν,
 ἀλλ' ὥς τοῦτο μὲν ἄκων παθὼν· ἢ γελοῖος ἂν ᾦν ξενί-
 ζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων.

tas res opus habetis. Ad haec, qui *Gaude* dicit, bene omi-
 nato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agi-
 tur. Sed qui *valere* iubet, etiam utile aliquid agit, & eorum
 admonet, quae ad valetudinem quidquam conferunt, nec una
 optat modo, sed etiam praecipit. Quid vero? nonne & in
 mandatorum libello, quem semper & ab Imperatore acci-
 pitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valetudinem vestram*
curate. Recte sane. neque enim usus aliquis vestrum esset
 ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo,
 si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelli-
 go, salutantibus comiter respondentes, *valetudinis* [Lat. *sa-*
lutis] nomen saepe reponitis. Et haec dixi omnia, non qui
 prudens *Gaudere* illud omiserim, & *Vale* pro eo dicere af-
 fectarim; sed tanquam, cui imprudenti hoc acciderit: nisi
 forte & ridiculus studio fui, & tempora salutationum per-

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς 15
 ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον
 παρώλισθον. καὶ τάχα τῆς Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιοῦ
 αὐτοῦ ἐπιπνοία τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν
 ὑπισχυομένου. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ
 θεοῦ, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς
 ὅμοιον; Εἰ δὲ δέῃ καὶ ἀνθρωπίνην τινα ὑπὲρ τοῦ γεγονότος 16
 ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάνυ ἐσπουδακῶς ἐπὶ
 τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπι-
 θυμίας εἰς τὸυναντίον διαταραχθεὶς, ἐνέπεσον. τάχα δ'
 ἂν τινα ἐκπλήξῃε τῶν κατ' ὀρθὸν λογισμὸν, καὶ στρα-
 τιωτῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προωθοῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει
 τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες. Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ 17
 οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην
 παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ
 ἀφελείας ἐποιήσω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἐν-

mutavi. Sed gratias Diis ago, quod error mihi meus, in
 longe auspicatius quiddam versus est, quod labascente etiam
 lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipsius adeo
 Aesculapii consilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore
 promittentis. Quomodo enim sine Deo hoc mihi accidisset,
 qui in longa vita nunquam simili ratione turbatus fue-
 rim? Si vero humanam etiam pro eo, quod accidit, excu-
 sationem proferre fas est, nihil mirum, si in summo studio,
 ut optimis in rebus abs te cognoscerer, prae nimia illa cu-
 piditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam re-
 cta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quo-
 rum alii quidem antrorsum urgent, alii vero ordinem salu-
 tandi minime servant. Tu vero, bene novi, licet alii stu-
 pore, aut rusticam ruditatem, aut delirationem eam rem
 calumnientur, pudoris signum & simplicitatis iudicasti, &

τεχνον ἐχούσης· ὥς τό γε πάνυ θαρραλέον ἐν τοῖς τοιού-
 τοις, οὐ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας ἐστί. καὶ
 ἐμοί γε εἴη μηδὲν μὲν τοιοῦτον σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμ-
 18 βαίῃ, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι. Ἐπὶ γοῦν τοῦ
 πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδ' τι λήγεται γενέσθαι. ὁ
 μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπολύσας
 ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄν-
 θρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλη τῇ Φωνῇ, χάριν
 οἰδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως
 ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων,
 καὶ διασπάσασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐβελόντων, Παύσα-
 σθε χαλεπαίνοντες, ἐκείνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλώτταν
 αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκείνος μὲν,
 οὕτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὖνουν εὐ-
 19 ρήσεις· εἴτε τὴν γλώτταν, εὐφημος καὶ αὐτή. Ἔοικα δ'

7 Τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον. G.

animi a fori tritura & artis ostentatione abhorrentis: ut
 fere insignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia
 non longe abest. Ac mihi quidem contingat, nihil tale pec-
 care; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen
 verti. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid fa-
 ctum narratur. Causam ille quandam recte iudicaverat, ho-
 minemque maximo crimine, per summam illi calumniam
 impacto, liberaverat. At ille gratias agens, magna voce,
Gratiam tibi habeo, inquit, *Imperator, cum male & iniuste iu-*
dicasti. Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne fer-
 rent, & dilacerare hominem vellent, ille, *Desinite*, inquit,
irasci: neque enim linguam hominis, sed mentem, examinare ae-
quum est. Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spe-
 ctes, benevolentissimum reperiēs; sive linguam, bene omi-
 nata etiam hæc est. Ceterum huc delatus non sine causa

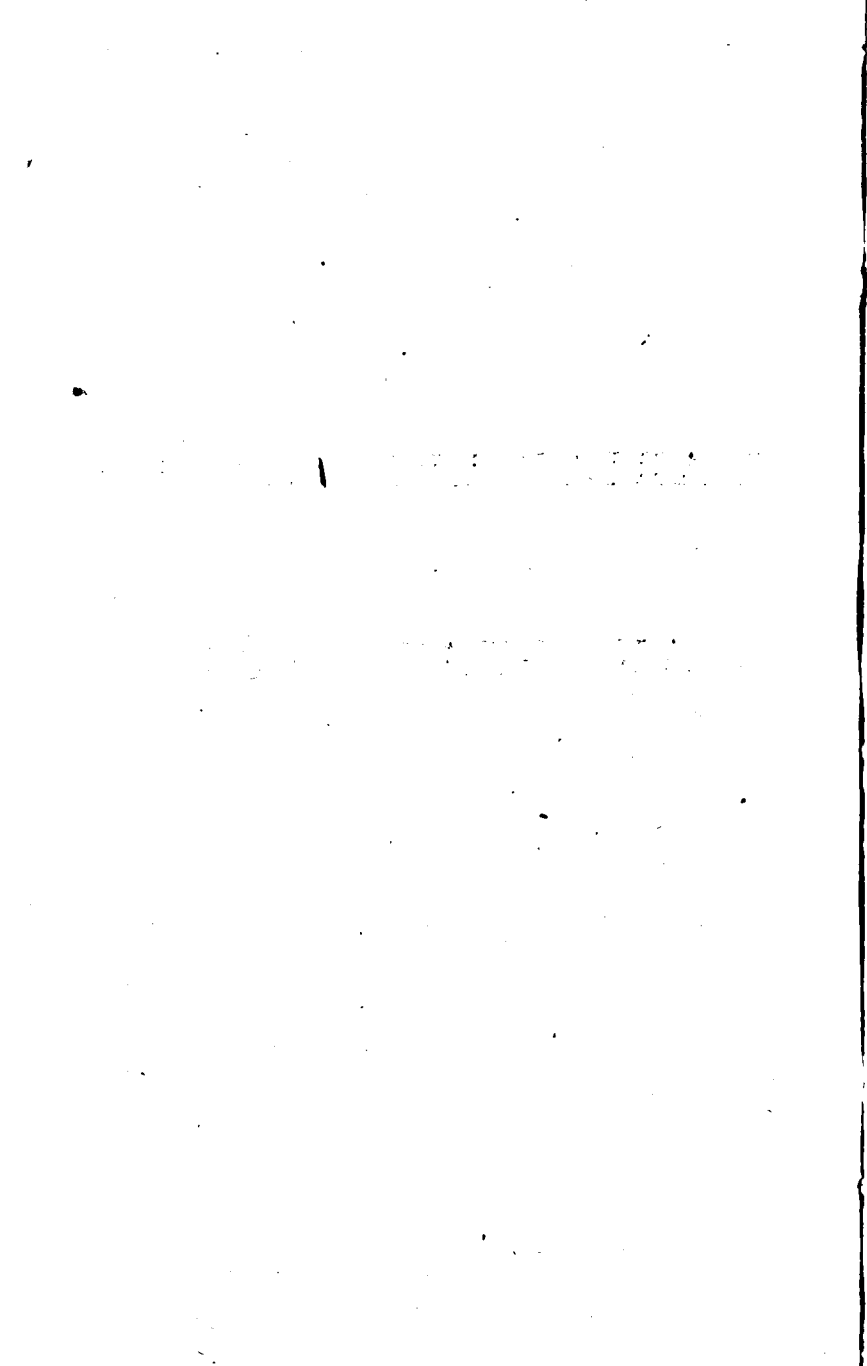
ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τις δόξῃ ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὥς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ Φίλτατε Ἀσκληπιέ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὥς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita opera peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *petita* esse occasio videatur.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 2. Νεκυομαντεία) Sic Fl. In reliquis Νεκυομαντία, quas causa non erat, cur sequeremur, licet in Hesychio idem scribendi vitium reperiatur. Semper apud Thom. Mag. Νεκυομαντεία in 'Ακαστής· Διαβόητος· Κάθοδος. l. 7. Τί δ' αὐτῶ) τί οὖν ἂ. P. l. & margo A. i W. l. 9. Λεοντή) Λεοντή F. A. i. l. pro more veterum edd. Eadem alibi variatio. l. 10. 'Αφίζαι) ἀφίζαι F. ἀφίζε I. verum recte ἀφίζαι A. i. quod reliquae secutae. Pag. 2. l. 3. 'Εμπνουν) ζῶντα P. margo A. i W. Est interpretatio genuinae vocis. l. 6. Τοῦ νοῦ) Ita G. P. L. l. V. 2. In ceteris edd. τοῦ νέου, nisi quod in P. Bourdelotius dederit τε νέου. Pro θράσος Stobaeus habet σθένος. l. 13. 'Αλλ' ἢ) ἀλλ' ἢ L. l. marg. A. i W. ἄλλως P. Pag. 3. l. 11. Τοῦ) τὸ P. marg. A. i W. Modo οὐδ' ἐμία F. ut fieri saepe solet in primis edd. l. 16. Γράφεται) γράφεται P. A. i W. Pag. 4. l. 3. Μεμνημένον) μεμνημένον vitiose in B. 2. & P. Vide Lucian. Εὐχ. c. 11. l. 17. 'Ορμήθην) ὀρμήθην F. Pag. 5. l. 10. Καθειστήκειν) καθιστήκειν I. & mox ὅτι F. l. 13. 'Εγίνωσκον) ἐγίνωσκον F. Pag. 6. l. 3. 'Υποδείξαι) παραδείξαι C. Pag. 7. l. 1. 'Αδιάφορον) διάφορον F. In reliquis edd. bene correctum. l. 6. 'Εναυτίων) In cunctis edd. ἐναντίων. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἤκουον struaturae iuvandae causa. Ego certissimam emendationem reposui. ead. 'Ατοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων) ἀτοπώτατον, περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c. Sic sola F. 'Εναντίων P. pro ἐναντιωτάτων. l. 14. 'Ατοπώτερον) γελοϊότερον P. L. margo A. i W. Pag. 8. l. 4. Αὐτῆς ἔ. π. ἐπ.) αὐτοῖς F. vitiose. Maior variatio in P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας· cum quibus fere consentiunt Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας. Poterant haec Luciano fide niterentur: formula loquendi solemnis πάντα λέγειν καὶ πράττειν, omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere. Pag. 9. l. 13. Πρὸς ἀνατ.) Secuti sumus V. 2. B. 2. S. & A. In ceteris edd. prave

προσανατέλλοντα. *l.* 14. ^{ης} *ἦν* sola *F.* *l.* 16. Ἀσαφές) Sic legitur in *R. F. l. S.* In reliquis edd. ἀσφαλές, quod margo *A. i W.* itidem in ἀσαφές mutavit. Pessime Bourdelotius addiderat in *P.* οὐκ ἀσφαλές. *Pag.* 10. *l.* 3. Ἀπαντῶντων) Hunc in modum recte *I. V. 2. B. 2. S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverse posito ἀπαντῶντων. *l.* 16. Παρεκελεύσατο) παρεσκεύασατο *F.* a qua merito omnes reliquae discesserunt. *Pag.* 12. *l.* 8. Οἷός τε) οἶόν τε sola *F.* Ceterae omnes obnituntur. *l.* 10. Ἐπαινὴν) καιπεινὴν *P.* ἐπεινὴν *F.* quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινὴν *A. i.* edd. reliquis inhaesit. *Pag.* 13. *l.* 3. Μικροῦ) Recte sic habent *P. L.* margo *A. i W.* & *S.* perperam in plerisque edd. μικρῶ. *l.* 4. Τοι) τι *I. V. 2. l.* 12. Ἐσεδέξατο) *F.* ἐκδέξατο, pro simplici, ut videtur, ἐδέξατο. *Pag.* 16. *l.* 5. Ἐφύσα τότε) Vitium *B. 2.* ἐφύσατο Bourdelotius expresseerat in *P. l.* 6. Πυλώνων) *P. L.* Margo *A. i W. l.* προθύρων, quae interpretatio est. *l.* 7. Ἀποκλείόμενοι) ἀποσειδόμενοι *P.* margo *A. i W.* & *I.* male. *l.* 15. Σκιᾶς) Ineptam cunctarum edd. lectionem στοᾶς mutavi ex emendatione *I. Fr. Gronovii* certissima. *Pag.* 17. *l.* 15. Τι) *L.* margo *A. i W. l.* in ceteris τε. *Pag.* 18. *l.* 2. Ἀναπαυόμενοι) διαναπαυόμενοι *P. l.* quod minime sperno. *l.* 4. Ἰξίονα) Excepta *S.* quam sequi solet *Amst.* omnes edd. Ἡξίονα. *Pag.* 19. *l.* 3. Ἀμέλει) ὥστε *P. L. l.* margo *A. i W.* Est interpretamentum. *l.* 4. Ομοίων) ὁμοίως *F. l.* 15. Πομπεύουσι) πομπευταῖς *P. L. l.* margo *A. i W. l.* 16. Διεσκεύασε) ἐσκεύασε *P.* margo *A. i W.* *Pag.* 20. *l.* 4. Δεῖν γενέσθαι) δεῖ *P.* δεῖν γίνεσθαι margo *A. i W. l.* 11. Μετενέδυσσε) Iure sic repositum in *B. i. 2. P. S. A.* cum in vetustis foret μετενέδησσε. *Pag.* 21. *l.* 3. Οἶμαι δέ σε) Hoc loco ex *A. i W.* σε inferui: *R.* subiectum habebat post ἐωρακέναι. *Pag.* 22. *l.* 7. Γὰρ) γοῦν *P. L.* Hae particulae in Codd. inter se crebro permutantur. *l.* 9. Ταπεινῶς) ταπεινός *P. L.* margo *A. i W.* quod vulgata lectione non est deterius. *Pag.* 24. *l.* 6. Ἐπεφύσσητο) Hoc notatum ad oram *A. i W.* probavi, quod mihi iuxta cum *H. Stephano* rectius videtur, quam ἐπεφύσσητο omnium edd. excepta *I. & V. 2. Aristophan. Pl. v. 699, — ἡ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσσητό μου. l.* 10. Ἀναμετρούμενον) ἀναμετρούντων *A. P.* *Pag.* 25. *l.* 7. Περὶ) *F.* παρὰ correctum in *A. i.* quam reliquae sequuntur. *Pag.* 26. *l.* 2. Καταλύεσθαι) *Ex A. l. V. 2.* quibus assentitur margo *A. i W.* Ceterae edd. *F.* in qua καταλύεσθαι, sequuntur. *l.* 7. Ἀλιβαντίδος) *A. P.* idemque adscriptum in ora *A. i W.* Cunctae edd. Ἀλιβαντιάδος. *Pag.* 27. *l.* 1. Σου) σοι *P.* margo *A. i W.* Defendi poterat: sed

longe melior vulgata. Pag. 28. l. 14. col. 1. Ἐδείκνυες) ἐδείκνυε V. & C. Solan.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 9. Ἡμᾶς) *F. ὑμᾶς. l. 13. Δοκῶ*) δοκεῖ vitioſe S. & A. Pag. 30. l. 4. Τῶ) Sola *F. τῶν male. l. 7. Τεταγῶς*) Benedict. in S. ex Homero refinxit *τεταγών. Pag. 31. l. 2. Λά- λον*) Egregie Brodaeo duce ſic Benedictus dedit pro ἄλλον, quod in cunctis edd. exſtabat. l. 4. Ἑρμίδιον) Ἑρμίδιον priores edd. Ἑρμάδιον habet margo A. i W. l. 8. Διολιςδαίνοντες) *F. Διολιςδένοντες. In P. & I. καὶ Διολιςδαίνουσι. l. 14. Πάθη*) πά- σοι L. B. 2. utrumque probum. Pag. 32. l. 13. Σὺ) σοὶ Ald. Ita notatur in ora A. i W. Pag. 33. l. 8. Πνεύματι) πνέοντι C. l. 13. Τί) τὸ P. l. Pro πομπτέον habet margo A. i W. πονητέον neutrum bene. Pag. 34. l. 11. Νὼ) *F. νῦν* quod cur mutaretur, nulla erat cauſa; niſi vetuſti Codd. alterum ſtabiliant. Ea- dem ed. τῷ θεῶν. Pag. 36. l. 5. Ἐξεργασάμεθα) Edd. priſcae ἐξεργασόμεθα. Quod repoſui, praeter B. 2. S. A. offert etiam margo A. i W. l. 12. Ἡμῖν) ὑμῖν vitium ed. Fl. Pag. 37. l. 3. Καὶ) Hac particula non plane neceſſaria caret *F. Pag. 38. l. 10. Οὐδέν*) ὅτι adſcriptum eſt ad oram A. i W. Hic credo voluiſſe praeponi, ὅτι οὐδέν ut in Platone ſolet ſequi poſt ὅτι τί. Pag. 39. l. 7. Ἀτρέμας) ἀτρέμα notatur in margine A. i W. l. 11. Ορᾶν) ὅρα P. L. Idem in margine A. i W. ſcriptum; ſed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾶς, quod paulo infe- rius exſtat. l. 15. Γινώσκης) *F. γινώσκεις. Pag. 40. l. 2. Προ- δίδασκε*) προσδίδασκε P. l. 4. Ἀμελέτητον) Sic P. L. l. nec non margo A. i W. In prioribus edd. fuit ἀμελῆ. l. 7. Πρόσκα- πος) *F. πρόκωπος. Pag. 42. l. 5. Μὴδὲ*) *F. A. 1. pluresque μὴ δὲ*, prout ſaepe ſolet in vetuſtis Codd. & edd. diſtincte ſcribi. l. 13. Ἐμπίδα) ἐλπίδα B. 2. mendum manifeſtum, quemad- modum ὡς folius A. Ἐμπίδα, quae ad manus ſunt, vetuſtae edd. omnes: nihil hic Bourdelotio debemus. Pag. 44. l. 15. Οἶδα) οἶσα *F. quod quidem in ſequentibus edd. ſine certa membranarum auctoritate mutari non debuit. Pag. 45. l. 16. Τοῦτο μόνον*) *F. ἔντιμον τι βαρύνονται. Pag. 46. l. 3. Ἐμπο- ρίαι*) *F. ἔμπορεῖαι. Pag. 47. l. 1. Δοκεῖν*) δοκεῖ I. & margo A. i W. male: ſcribendum enim fuiſſet βουλόμενος, vel βούλεσθαι. Pag. 48. l. 16. Ἀμείνω) In *F. hunc in modum excuſum eſt: ἀ- μείνω. K. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. οὐκ οὖν &c. Cogitet aliquis ſcribi poſſe, Κρ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν οὐκ οὖν &c. ac ſi Croe-*

fus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter praeripuisset :
 sed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis
 conferemus. *Pag.* 49. *l.* 7. Ἡ ληστ.) ἢ desiderabatur in cunctis
 edd. excepta *I.* cui consentiunt *P. L.* & margo *A. i W.* *Pag.* 51.
l. 2. Ἀμφιρύτη) Ita *F.* & *P.* Pleraeque ἀμφιρρύτη. *l.* 10. Γεννι-
 κῶς) Obtemperamus *I.* In reliquis edd. γενικῶς. *G.* & *P.* γενι-
 κή quasi voluissent ὧ Κλωθοῖ γεννική sed alterum potius duco.
Pag. 52. *l.* 11. Δείματα) *F.* & *P.* perperam δειγματα. eadem
 τ' ἀφανούς in ceteris fere τὰ φανούς. Verum in sola *F.* est ἀνοια.
Pag. 53. *l.* 5. Ὅπερ) *F.* ὥσπερ prave. *l.* 6. Κατὰ ψει) Hoc ver-
 bum exsulat a *F.* *l.* 11. Ἐπιπεπλεγμένον) ἐπιπεπλεγμένα *P. I.*
Pag. 54. *l.* 10. Αἱ ἀγαν σπουδαῖ) τὰ ἀγαν σπουδαῖα *P. I.* idem-
 que praefert margo *A. i W.* *Pag.* 55. *l.* 9. Ἀποσπασθήσε-
 σθαι) *F.* ἀποσπαθήσεσθαι. *l.* 13. Μηδὲ) δὲ οὐδὲ *P.* & in ora
A. i W. *Pag.* 56. *l.* 1. Ἐπτίτης) *Ald.* ἐπαίτης. Hoc notatum
 invenio ad marginem *A. i W.* Ἐπτίτης & ἐπαίτης utraque
 sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes edd. habent,
 est reprehendendus. *l.* 11. Τί τὸ ἡδύ) *F.* & *I.* ὅτι τὸ ἡδύ. Bo-
 num est ὃ, τι, ponique solet nonnunquam pro τί. *l.* 15. Φῆς)
L. φασι. *Pag.* 57. *l.* 13. Ὑπερφυσώμεναι) Prave *I.* ὑπερφυσό-
 μεναι. *Pag.* 58. *l.* 15. Αἰδίων) Mendose *F.* & *A.* εἰ αἰδίων ad-
 scriptum est in ora libri Wesselingiani: αἰδίων *Ald.* *Pag.* 59.
l. 5. Ὁφελθῆναι) Ita recte *F.* & *S.* In ceteris plerisque ὀφελθῆ-
 ναι. *Pag.* 60. *l.* 3. Ἀποσπάσαντες) Sic scriptum in *P. I.* & *V.* 2.
 Reliquae ed. ἀποστάντες. Paulo deterius ad marginem *A. i W.*
 ἀποσπάσαντες. *l.* 5. Ὑμᾶς) Consentiant edd. praeter *P.* quae
 ἡμᾶς. Mosellanus etiam vertit ad nos: improbanda lectio. *l.* 7.
 Ἀμαθίας) *F. l. V.* 2. ἀμαθείας. *Pag.* 61. *l.* 9. Οἶόν τε) *P. L. I.*
V. 2. οἶονται, quod & in ora *A. i W.* Alibi locum habet talis
 mutatio; hic nullum. ead. Περιπετομένας) Sic recte *B.* 2. in
 pluribus exstat περιπεττομένας peius in *V.* 2. & *P.* περιπεπτο-
 μένας. *Pag.* 62. *l.* 5. Ἐλλαχε) Sic *B.* 2. & *P.* ex versus norma:
 in ceteris ἐλαχε corruptius in *V.* 2. ὅτ' ἐλαχε. *l.* 15. Ποιτεῖω)
F. vitiose Πητεῖω. *Pag.* 63. *l.* 15. Τεθνήκασι) τεθνᾶσι *V.*
Pag. 64. *l.* 9. Αὐτοῦ) Sic quidem edd. sed mallet αὐτοῦ. *Reitz.*
 ead. Αἵματι) Sic in *L.* omnes edd. ἐν ἡμάτι. *Pag.* 65. *l.* 10. Ἀνα-
 γεγράψη) Plane sic scriptum in *V.* Graviter aberrantem libra-
 rii manum secuta fuerat ed. *A. Hemst.*

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. *l.* 16. col. 1. Δέεται) Ita *V.* δεῖται magis usitatum.
Hemst. *Pag.* 67. *l.* 5. Ἱερῶν) ἱερῶν *P. A. i W.* *l.* 6. Δακῶ) Prior-

res edd. δεκαῖ alterum & orationis structura poscit, & praestant G. P. L. l. 10. Ἀπομνημονεύοις) ἀπομνημονεύει L. l. 17. col. 1. Καὶ τὴν M.) Ista totidem literis in V. reperiuntur: pessime fuerat, omisiss pluribus, hic locus in A. ed. habitus. Hemst. ibid. l. 21. Ἀπτεται) ἀπτεται spiritu vitiatō in ed. A. ex V. ubi prave itidem Ἀτλάντης. Hemst. Pag. 68. l. 4. Τὸ μὲν) In cunctis edd. fuit τὸν μὲν, & deinde τὸν δέ quae vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. Solan. Sed. vid. notam ad fin. huius Dialogi. l. 8. Ἡ μὲν γὰρ Ἐκάβη) Infalsa priorum edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβη verissimam impertiunt A. G. R. P. L. l. A. i IV. in qua tamen omittitur γὰρ. l. 13. Ἀππεί) Omnes edd. infederat vitiosum ἀπίσι. Pag. 69. l. 10. Ἄ) ἄγε L. Pag. 70. l. 7. Ἡ γὰρ) ἡ γὰρ Fl. ut in his particulis saepe solet. Pag. 71. l. 14. Καομένης) καιομένης B. 2. P. A. illud ἀττικώτερον veteres edd. probant: i saepe subscribi solet, nec raro praetermitti. l. 17. col. 2. Ἐξευρηκέναι) V. ἐξευρηκέναι hoc verbum plane fuerat omisissum in ed. A. Hemst. Pag. 72. l. 5. Πυρίτην) πυρήτην G. P. πυρήτην vel πυροίτην notatur ex L. πυρευτήν I. V. 2. A. i IV. Reliquae edd. Fl. sequuntur. l. 8. Ἐρρίθη) ἐρρίφθη solae B. 2. & P. quae contra ceterarum consensum non valent. Pag. 73. l. 2. Ποιῖ) ποιεῖ P. l. 17. Ἐσιόντι) ἐσιόντων P. idemque notatur in margine A. i W. Lectio minime contemnenda. Pag. 75. l. 1. Θνητῶν) θνητῶ P. neque aliter in Fl. eaque sola. l. 9. Οἰκιστήτα) οἰκιστήτα F. l. 10. Ἀργεῖος) Ἄργος omnes edd. excepta V. 2. cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem ostendit ora A. i W. Pag. 76. l. 1. Ἰν' αὐτοῖς) ἵνα αὐτὰ L. ἀν αὐτοῖς; l. 2. Αὐτῶν) αὐτοῖς P. & marg. A. i W. l. 19. col. 2. Μηδέποτε) Coll. ποτε male. Solan. Pag. 78. l. 15. Ἐξυρημένων) Ed. Fl. scriptura multum discrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων προτέρων· δέ φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut posteriora recte sunt in sequentibus edd. emendata, sic priora dubitatione non vacant. l. 16. Βέβηλοι) βεβήλοις A. Pag. 79. l. 12. Ψιλὸν) ὕψιλὸν P. I. ὕψιλὸν ad oram A. i W. scriptum est. Pag. 80. l. 5. Ὀδυρουμένου) Revocavi lectionem ed. Fl. in reliquis est ὀδυρομένου. illud poscunt ἐπιτιμῆσαντος & γελασμένου.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 82. l. 3. Ὁ Πυθαγορικὸς) Πυθαγόρας L. Pag. 84. l. 1. Μουσ. καὶ γεωμ.) Ex Coll. G. haec enotavit Solanus: Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν) γραί. μουσουργίην καὶ γεωμετρίην ἐνασκήσαι.

Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet; *Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσαι* sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quae nunc habentur, appositum interpretandi gratia, *μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήση*. Pag. 85. l. 15. Οὐδὲ ἐν τῇ οὐδὲ ἐν Fl. omisso τῇ, quod non valde requiro. Post eam edd. pleraeque οὐδέ ἐν τῇ. B. 2. οὐδὲ ἐν τῇ quo errore correcto P. οὐδὲ ἐν τῇ. Pag. 86. l. 3. Ἐψηθέντι &c.) Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus, ἔψηθέντα δὲ, ἢ ἐπαφῆς ἐς τὴν σελ. Ἐψηθεῖσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus immutari: hoc an iidem in κύαμος usu venerit, mihi non liquet. Pag. 87. l. 3. Αὐτὸν) αὐτῶν L. l. 4. Ἀπαγέτωσαν) Ita recte scribitur in L. F. B. 2. P. In ceteris fere ἐπαγέτωσαν. Pag. 88. l. 6. Θυραρεῖν) θυραρὸν P. L. margo A. 1 W. quod paene vulgato praeferam. l. 14. Διήρκε) Ad oram A. 1 W. notatur διήρτε quod scriptum fuerit pro διήρται nam διαίρειν & διαίρεσθαι ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. Pag. 89. l. 7. Λεοντήν) λεοντήν B. 1. quo accentu hoc nominum genus in vetustis libris & edd. saepe insignitur. Pag. 90. l. 17. col. 2. Ἡ στρεβλοῖ) In V. ἡ στρεβλή τούτων] βασιανίζη, δεσμῇ, μαστιζή. Hemst. Pag. 92. l. 13. Θαυμάσιον) θαυμαστόν P. l. V. 2. θαύμαστον margo A. 1 W. Pag. 95. l. 1. Ἀπρατος) Hanc lectionem tuentur G. P. L. I. & V. 2. quamvis typorum vitio aberret in ἀπρατος accedit ora A. 1 W. In ceteris edd. ἀπρακτος. l. 5. Βούλομαι) Edd. βούλεσθον, excepta I. pro qua stant G. P. & margo A. 1 W. l. 9. Πενθεῖν) Sola I. πενθῶν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo A. 1 W. secutus non sum. Pag. 96. l. 2. Κλάεις) κλαίεις F. in ea, quae presse veteres membranas sequitur, subscriptum saepe solet ad latus poni. l. 4. ΗΡΑΚ.) Ἡράκλεις F. A. 1. quod vitium in sequentibus edd. facile sublatum. ead. Πρήγματα) πράγματα F. l. V. 2. P. Formam Ionicam A. 1. iam admisit, & in plures edd. propagavit. Μὴν video notatum in ora libri Wessell. e regione huius versus, credo pro vulgari μή. l. 6. Τῷ δὴ) τὸ, δὴ οἶκτ. &c. F. quod editae lectioni par est. Pag. 97. l. 6. Συντιθεῖς) συντίθης l. V. 2. B. 1. 2. recte quidem: sed quia S. accentu tantum mutato propius accedit ad συντιθεῖς F. & A. 1. hoc potius habui. l. 14. Ἀπρατοι) Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet: contenti sumus solius V. 2. suffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἀπρακτοι. Et sic Guyetus etiam hic & supra emendaverat. Pag. 99. l. 3. Ἡράκλεις) Ἡράκλεις l. Pag. 100. l. 8. Τῶν ὄντων) τούτων F. l. 13. Οὐδαμοῦ) Consentiant omnes edd. praeter

P. in qua οὐδαμῶς quod unde sumtum sit, ignoro. *Pag.* 101. *l.* 2. Ἄλλον) Ita legitur in *G. P. L. V.* 2. *P.* Edd. reliquae perperam habent ἄλλου. *l.* 17. Λαμπαργία) In *V.* scriptum λαμπαργία. *Hemst.* *Pag.* 102. *l.* 7. Κουρίαν) Sic *A. P. L.* & ex edd. *V.* 2. *S.* Quod in ceteris exstat κουρίας, legitimae structurae adversatur: error emendatus in *A. i W.* *Pag.* 103. *l.* 3. Τάλλα) Ita *P. τ' ἄλλα F.* pleraeque τᾶλλα. *l.* 4. ΑΓΟ.) Cum *F. A. i.* & *S.* ingererent Ἐρμῆς, Ἀγοραστοῦ persona reposita fuit in *I. V.* 2. *P.* quibuscum facit *L.* & margo *A. i W.* Plura variat *B.* 2. hic quidem itidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἐρ. καὶ ἢ Δία γε σκ. tum Ἀγο. εἰσικεν. ἐλθέ ὦ γαθεὶ &c. *l.* 12. Ἡ) ὅ, τι καὶ *A. P. L.* margo *A. i W.* nihil murandum: illud ἢ Platonī non infrequens. *Pag.* 104. *l.* 4. Ὅποῖον καὶ ὁπόσον) Conspirant edd. Ὅποῖα καὶ ὁπόσα *A. P.* ὁποῖον καὶ ὁπόσον *L.* ὁποῖα καὶ ὁποσόν margo *A. i W.* *Pag.* 107. *l.* 10. Τὸ τέλος) Deest in *F.* sola. Ad oram *A. i W.* notatum invenio, τότε, quod non satis assequor quo pertineat. *l.* 15. Παραθήσοντα) παρατιθέντα margo *A. i W.* *Pag.* 108. *l.* 1. Τρεῖς) Revocatum ex *P. L.* Τρεῖς edd. praeter *B.* 1. 2. *l.* 4. Γνίφωνα) Bene legitur in *F.* & *S.* ceterae fere γυνφωνα. In ora *Fl.* ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. *l.* 7. Τὸ τούτω *F.* quod ferri nequit. Mox in eadem ed. πρέπει. *l.* 10. Μόνου) μόνον *F.* *l.* 11. Ἀπλῶς) In ora *A. i W.* ἀπλοῦς non inepte. *Pag.* 109. *l.* 1. Αὐτὰ) τοιαῦτα *P.* *F.* in qua prave οὖς συλλαμβάνεις. *Pag.* 110. *l.* 11. Καὶ) Deest in *F.* *Pag.* 111. *l.* 12. Οὐς) ὡς *P.* margo *A. i W.* *l.* 16. Τὸν καλὸν) Haec verba omittebantur in *S.* aderant autem in *I. P.* & reliqq. *Pag.* 112. *l.* 7. ΕΡΜ.) In *F. H.* & *A. i.* haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἦν &c. *l.* 8. Ἐντοσθεν) ἐντοθεν *I.* ἐνδοθεν *B.* 2. *Pag.* 113. *l.* 6. Ἀκούσοις) ἀκούσεις *F.* quod quidem sine Codd. auctoritate mutari non debebat. *l.* 13. Καταλέλειπται) καταλείπεται *A. P. I.* margo *A. i W.* *Pag.* 114. *l.* 14. Τότε δὴ) τότε ἢ δὴ τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὴ τότε.

I N P I S C A T O R E M.

Pag. 117. *l.* 2. ΣΩΚ.) Persona Socratis additur in *I. H. Fl.* & *Amst.* in nonnullis deest. *ead.* Τοῖς ἀφθόνοις) ἀφθόνοις deest in *F.* ἀφθόνοις τοῖς *I.* *l.* 6. Σὺ) Addit δὲ *P.* *l.* 7. Ἀρήγη) Sic *C. Fr. B.* 2. *P.* ἀρήγει *F. A. i. I. S.* *l.* 8. Ἡμῶν) ὑμῶν *Fl.* male. *l.* 9. Εἴ ποτε) Addit καὶ *P.* *l.* 11. Ἀρίστιππε) Ἐπίκουρε καὶ Ἀρι

στιπτε G. P. Pag. 118. l. 7. ΠΛΑΤ.) οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλοις τὸ
 Πλ. P. Sed. habet Fl. *Solan.* l. 9. Ἐπιπολὺ) ἔτι πολὺ P. nil mu-
 tat Fl. l. 14. Λακιστὸν) κάκιστον Br. Pag. 119. l. 10. Ἀρτιλο-
 γίας) Nihil mutant Fr. B. 2. H. Fl. I. l. 16. Μὴ κτεῖναι) Sic
 etiam Fl. & H. Pag. 120. l. 8. Τοῦ διαφ.) Sic sola I. reliquae
 τὸ, male. l. 10. Ἀνηκεστα) Sic edd. sed ἀμείλικτα P. & L. &
 Scholiast. l. 13. Καλοὺς) κακοὺς L. ead. Σουλόγους) συλλόγους
 Mf. Angl. P. Edd. nil mutant. Pag. 121. l. 5. Ὅπως) ὅσους
 P. nil mutat Fl. l. 6. Εἰ μάθετε) ἢ μάθῃτε P. L. In aliis εἰ μά-
 θητε, vel εἰ μάθετε. l. 11. Λάϊνον) Nihil mutat H. & Fl. l. 16.
 Ὑπὲρ) περὶ Coll. Vulgatam servant H. & Fl. ead. Τὸ) κατὰ
 τοὺς πάλλους P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. Pag. 122. l. 3.
 Κακηγορίας) Sic *Par. Ald. H. B.* 2. Fr. A. S. Fl. Sed κατηγο-
 ρίας I. & Angl. l. 4. Οὕτως) οὗτος S. male. Sed H. & Fl. vul-
 gatam servant. l. 9. Καταλελοίπ.) καταλελείπ. I. l. 11. Πα-
 ραλαβὼν) λαβὼν P. l. 13. Περ' οὗτου) παρά του Ex. Fl. Pag. 123.
 l. 5. Εἶναι τις) ἥδη τις ἔδοξεν P. Angl. εἰδέναι Marc. Edd. vul-
 gatam servant. l. 6. Ἡ τὸν) ἐκεῖνον pro variante notatur, non
 vero unde. Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύομεν) ἐκωλύσαμεν P. Angl.
 Vulgatum servant edd. l. 8. Ὑμῶν) ἡμῶν I. ὑμῶν recte H. B. 2.
 Fl. l. 12. Διαλύεσθαι) λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P.
 l. 16. Εἰ μὲν) ἢν P. εἰ μὲν Fl. ead. Φαίνομαι) Sic P. B. 2. &
Ienf. Reliqui vitiose φαίνομαι olim ediderant. Pag. 125. l. 4.
 Μὲν) με Angl. Rel. edd. μὲν. Pag. 126. l. 13. Δίκης γάρ) Poit
 haec verba τιμωρήσασθαι inferit Pell. l. 15. Παρέξομεν) παρ-
 ἔξομεν I. Sed vulgatam tuentur reliquae. l. 18. col. 2. Λιθοβο-
 λήσαντες) λιθοβολεύσαντες V. *Solan.* Pag. 127. l. 2. Μελίτου)
 Sic H. B. 2. Fl. recte. alio loco Μέλντος mendose scribitur,
 uti in Δημ. c. 11. l. 4. Μηδὲ) μὴ δὲ I. S. μηδὲ B. 2. & P. & c.
 l. 17. col. 1. Ἀθήνησι) οἱ ἐν Ἀθήνησι legitur in V. male. *Solan.*
ibid. l. 20. Παρεῖχον) παρήκων V. *Solan.* Pag. 128. l. 5. Καὶ
 τήμερον) Sic etiam H. F. Fl. & P. l. 12. Ἀφελές) ἀσφαλές vul-
 go edebatur in edit. novis & antiqq. Sed ἀφελές recte P. L. &
 I. Et recte coniecit Graevius. Pag. 129. l. 2. Καὶ φύκος) De-
 est in Fl. Habent autem H. & P. ead. ῥήματα) Gronov. χρῶ-
 ματα. Pell. ῥύμματα. Sed nihil mutant edd. l. 3. Ἐς τὸ) Arti-
 culus τὸ ἀφέστ a Fl. Nihil mutat H. P. l. 5. Παρακαθισαμένη)
 παρακαθίζομένη Fl. Sed cum vulgata facit H. P. l. 8. Ἐγχεί-
 λεων) κλειῶν A. G. P. L. Edd. ἐγχείλεων. l. 9. αὐ) ἢν I. Sed αὐ
 P. L. & edd. antiq. omnes. Pag. 130. l. 1. Ἐπανιοῦσα) ἀνιοῦ-
 σα Fl. vulgatam servant H. P. l. 3. Πρόσεισι) προσέρχεται P.
 Angl. Nihil mutant edd. l. 7. Πάντως) Ed. Fl. Reliquae πάντ.

των, male. vid. notas. *l.* 14. Τίς) τι P. & Angl. Edd. τίς. *Pag.* 131. *l.* 1. Λωποδύτης) τυμβωρύχος P. Angl. L. vel τυμβο-
 ρύχος. Sed. edd. vulgatam servant. *l.* 5. Καταλελοιπάμεν) Ni-
 hil mutant *H. B.* 2. *F.* Fl. *l.* 12. Ἀποσπώμενον) ἀποσπώμενον
 Mf. Gr. Ἀποσπώμενον P. *l.* 17. col. 1. Τοῖς) Omiffum in edit.
 articulum addidit Solanus. *ead.* Ἐπὶ τῷ κωμῳδῶν) Sic emen-
 davit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. sine du-
 bio ex collat. Cod. V. Reitz. *Pag.* 132. *l.* 3. Διήγγελλον) διή-
 γγελλον Fl. *H. P.* Sed *I.* διήγγελον. *ead.* Ἐπιὼν) Deest in Fl.
 Sed nihil mutat *H. & P.* *l.* 5. Ἀπολογησάμενον) Sic *I. P. H.*
 Sed ἀπολογησάμενον P. Vulgatam servat Fl. *l.* 8. Καί σοι) ὅ
 σοι ἂν Angl. P. *ead.* Δοκῇ) ὅ σοι ἂν δοκῇ Angl. P. Nihil mutant
 edd. nisi quod δοκεῖ Fl. *l.* 11. Ἐξευρεῖν) ἂν εὐρεῖν P. & Mf. Gr.
 Nihil mutant edd. sed ἀνευρεῖν L. *Pag.* 133. *l.* 4. Ἐθέλης) ἐθέ-
 λεις Fl. *l.* 14. Παιδεία) Παιδία male Fl. Sed *H. & P.* &c. re-
 cte. *Pag.* 134. *l.* 7. Οὐ βαρὺ) αὐ χάλειον L. Nihil mutat Fl.
l. 12. ΦΙΛ.) In P. Fl. aliisque persona ΛΟΥΚ. erat, male. nam
 recte ΦΙΛ. P. L. *l.* 13. Ὡς) Deest in Fl. *l.* 14. ΑΛΗΘ.) Sic P. L.
 Edd. male ΦΙΛ. *l.* 16. ΦΙΛ.) Recte sic L. Edd. male ΛΟΥΚ. *l.* 17.
 ΑΛΗΘ.) Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ. *Pag.* 135. *l.* 7. Δυσ-
 ελέγκτοις) δυσελέγκτους Solan. *l.* 13. ΑΡΙΣΤ.) Vid. not. So-
 lan. *Pag.* 136. *l.* 3. ΑΛΗΘ.) ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat Fl. & reli-
 quae. *l.* 9. Ἐπευφρατιδίων) Sic una voce Gronov. & Fl. Re-
 liquae male disiungunt ἐπ' Εὐφρατιδίων. *l.* 16. col. 2. Προτα-
 γόρας) Pythagoras C. prave. Solan. *l.* 20. col. 1. Ὀρμητο) ὠκα-
 το V. *ibid.* *l.* 21. Κράτων) Cρατορ C. *ead.* col. 2. Παρενδ.) πα-
 ραδεδοκιμηκότες editum erat, sed ex V. correxit Solanus.
Pag. 137. *l.* 3. Ἡρόμην) Ed. *H.* male ἡρώμην. *Pag.* 138. *l.* 3.
 Τὸ τέχνα) Sic edd. P. S. H. B. 2. *F.* & P. Sed *I.* & Fl. τὰ τέ-
 χνα. *l.* 16. col. 1. Τάδε) ἥδη male legebatur in impress. *ibid.*
l. 16. Ἐναντίον) ἐναντίαν editum erat, sed correxit Solanus.
l. 18. col. 2. Διατεινόμενος... τοῦτο) Corrupta haec. *Pag.* 139.
l. 1. Ἐσπίσκ.) Αἱ ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. not. sed edd. con-
 stanter vulgatam servant. *l.* 2. Καὶ) καὶ L. nil vero a vulga-
 ta abit Fl. *l.* 4. Καὶ δὴ) Marcil. ἥδη. *l.* 6. Κατηγορεῖσαι ἂν)
 κατηγορήσειν δοκεῖ Mf. Gr. & L. *l.* 7. Γὰρ... πάντας) Inver-
 so ordine πάντας γὰρ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl.
l. 8. Ἀπολογῆσθ τὸ) ἀπολογῆσθαι uno verbo *I.* alii τι προ-
 τὸ. *l.* 9. ANAB.) ΠΑΑΤ. P. L. Sed cum vulgata stat Fl. Variant
 etiam in persona proxime seq. Vid. not. Solani. *l.* 11. ΧΡΥΣ-
 ΣΟΥ) Aberat haec persona a P. *I. H.* &c. sed habet L. αὐ vero
 pro σου hab. P. *l.* 15. Προσηγορίαν) προηγορίαν *I.* Sed prius P.

F. & Fl. προηγορίαν vero etiam E. Coll. & Th. Mag. Pag. 140.
 l. 3. Γὰς εἰρωνείας) τῆς εἰρων. I. & H. l. 4. Συνεχῆ) Ita ex S. &
 I. dedimus. Edd. H. P. male συνεχεῖ. l. 7. ΠΛΑΤ.) ANAB. P.
 Sed nil mutat L. & Fl. l. 8. Διογένη) Sic edd. I. P. H. & c.
 Διογένη Fl. l. 14. Δεήσεσθαι) δεῖσθαι O. Pag. 141. l. 1.
 ΠΛΑΤ.) ANAB. P. Ex. l. 2. Τὸν) Abest ab O. P. l. 6. Νῦν λέγε)
 Defunt haec duo verba in O. l. 9. Τοῦτο) (Bud. αὐτοῦ) I. του-
 τῶ. nil mutant edd. & ita notaverat Solanus. Sed si hic per I.
 ut solet *Iuntinum* designat, erravit; illa enim τοῦτο habet. l. 10.
 Ὅρα, σὲ μόνον) ὁρᾷς δὲ μόνον σε O. l. 12. Οὗτος) οὕτως I. οὗτος
 Brod. Et sic habent H. B. 2. F. Fl. l. 13. Θαῤῥεῖτε) θαῤῥεῖται
 O. male. ead. Ἐλλείφομεν) ἐλλείφομαι O. l. 17. col. 1. Ἐπεί-
 περ) ἐπεὶ πῶς editum fuerat; sed correxit hoc Solanus. *ibid.*
 l. 18. Συντασσ.) ἐντάσσεται legebatur in impr. male. Sed re-
 stituit ex C. Solanus. Et certe vel sine Codice corrigendum
 fuisset. Reitz. Pag. 142. l. 4. Ἥπερ) ἢ O. ead. Δ' οὖν) γοῦν O.
 Sed nihil mutant edd. l. 5. Ἐγκέχυται) Sic recte V. ἐκκέχυ-
 ται I. P. B. 2. H. F. Fl. l. 8. Ψηφοφορεῖτωσαν) ψηφοφορήτω-
 σαν O. Reliqui stant pro vulgata. ead. Κατηγορεῖτω) κατηγο-
 ρεῖται O. l. 14. Περί) παρὰ P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl.
 Pag. 143. l. 4. Οὗτος) οὗτος O. l. 11. Πρὸς) Sic P. L. Em. S. Fl.
 Sed male πρὸ P. I. H. F. B. 2. l. 15. Ἐαυτὸν) αὐτὸν O. Fl. Sed
 cum vulgata faciunt I. P. H. B. 2. l. 16. Γὰρ) καὶ O. l. 17.
 Τοῖς) Deest in O. Pag. 144. l. 6. Τὰ) Deest in O. ead. Διονυ-
 σίοις) Διονισίου Fl. Sed nihil mutant H. & P. l. 7. Τί) Deest
 vocula τι in O. l. 11. Παχὺ) ταχὺ P. Sed nihil mutat Fl.
 l. 13. Τοῦτον) Abest in O. l. 14. Ἐαίεισιν) ἐπιούσιν O. l. 16.
 Αὐτὸς) αὐτὸ O. Pag. 145. l. 2. Ὑποδύεται) ὑποδιαδύεται O.
 l. 3. Οἰκέτην) οἰκεῖν O. forsan οἰκοθεν. Solan. l. 8. Ἐχοι) Sic
 habet O. ἔχῃ I. & reliquae. l. 9. Διασύρων) διασύρας O. l. 14.
 Μὲν) Abest μὲν in O. l. 16. Ἀπημπ.) Vid. notas. l. 18. col. 1.
 Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Haec verba non agnoscunt Coll. Solan.
 Pag. 146. l. 1. Πολλῶν) πολλῶ O. l. 2. Πονηρότατος) παμπονη-
 ρότατος O. l. 4. Τιμωρήσειν) τιμορ. Fl. l. 6. ANAB.) Φιλο. I.
 male, cum reliquis; sed prius recte habent L. Vo. Em. & P.
 l. 8. ΦΙΛ.) Deest in B. 2. male. ΦΙΛ. Fl. I. P. l. 9. Σοί) ἴσθι O.
 l. 10. Πρῆν) νῦν ῥεῖ O. l. 11. Μοι) μοι O. l. 12. Ὅσα) καὶ ὅσα
 I. In reliquis abest καί. Pag. 147. l. 1. Οὗτος) Deesse h. v. in
 Fl. notat Solanus ad marg. *Iunt.* in marg. verb *Hag.* ait αὐτὸς
 deesse in Fl. l. 2. Ἐφθην) ἔφθην I. & Fl. ἔφτασα O. ἔφθην P. B. 2.
 H. & P. l. 9. Ἐπειδὴ τάχιστα) ἐπ. ταῦτα E. P. L. & I.
 Pag. 148. l. 4. Παραβαίνει) παραβαίνει Fl. male. H. & reliquae

recte — οἱ. l. 6. ῥυθμίζοι) ῥυθμίζει Fl. P. P. & H. &c. — οἱ recte. l. 7. Ἡμᾶς) ὑμᾶς L. male. nihil mutant F. & ceterae. l. 14. Ῥμῖν) ἡμῖν male I. P. H. B. 2. F. Fl. Sed ὑμῖν recte P. L. l. 17. Γυναικίᾳς) γυναικίῳ I. verum prius exhibent P. H. L. B. 2. S. Pag. 149. l. 8. Κατατεθλησμένος) Sic H. B. 2. F. Fl. Pag. 150. l. 1. Τούτων) ταύτων P. I. H. τούτων A. Sed τούτων recte P. Fr. S. Marcil. & Vorst. τοιούτων. l. 4. Αὐτὸν) αὐτὸν I. P. &c. male. τούτου τὸν Sch. l. 5. Οὐ τοὺς λόγους) οὗτος λόγους P. λόγους A. Vulgatam tuentur edd. l. 6. Ῥμῶν) ἡμῶν I. male; ceterae ὑμ. recte. l. 7. Ἐξέτασις) ἐξέτασις αὐτοῦ I. H. S. Fr. &c. Deerat αὐτοῦ in P. sed restituiumus ex reliquis. l. 8. Ῥμείς) ὑμᾶς L. Nihil a vulgata abit Ald. & Fl. l. 12. Ῥμῶν) ἡμῶν I. male. Pag. 151. l. 3. Ἦν τις — τὸν Δία) Th. Mag. v. Εἰσέει haec verba adducens omittit articulum τὸν. l. 10. Τὸν Δ.) τὸ male P. τὸν recte reliquae. l. 11. Ὡς,) Sic edd. sed delevit comma post ὥς Solanus. Pag. 152. l. 7. Λαγῶν) λαγῶν Fl. Sed I. P. H. &c. λαγῶν. l. 8. Κολακευτ.) κολακικῶτ. Fl. l. 9. Ἀρπακτικώτεροι) Sic recte I. H. S. &c. Sed ἀρπακταιώτεροι male P. l. 12. Παρορούμενοι) παραγκονιζόμενοι L. Angl. Mf. Gr. P. & marg. A. 1 W. vid. Scholiaft. Pag. 154. l. 1. Ὅπῃ ποτὶ) ὅποι τότε P. L. nihil vero mutant Fl. & S. l. 2. Πάντα) πάντως P. I. H. S. Fl. Sed πάντα L. l. 8. Ἐξάληλειπται) ἐξαλήλιπται I. P. H. S. &c. male. ἐξήλιπται B. 2. Sed ἐξαλήλειπται recte in Καταπλ. c. 24 habebant edd. Pag. 155. l. 6. Τῆς πυρρίχης) τοῖς πυρρίχοις male Fl. At P. P. I. H. aliaeque vulgatam servant. l. 10. Ῥμῶν) ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. I. P. l. 14. Δ' ἀλαζ.) Particula δὲ abest ab I. & B. 2. Ceterae omnes eam habent. Pag. 156. l. 1. Ἡρακλῆς) Ἡρακλεῖς I. Sed Schol. & edd. omnes Ἡρακλῆς. l. 2. Πίθκος) In I. P. S. &c. hoc vocabulum maiuscula litera inchoabatur, ac si nomen proprium esset. l. 3. Φάσκουσι) ἀσκοῦσι I. P. & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & Angl. Mf. Gr. l. 11. APET.) Sic edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen AAHΘ. Solanus. l. 16. col. 2. Ἀνδρίαν) ἀνδρείαν & mox ἀνδρείας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit Solan. l. 18. col. 1. Καὶ) Omissum erat in edit. Pag. 157. l. 2. Προσεϊκότας) ἐοικότας P. & marg. A. 1. Nihil mutant reliqui, nec edd. l. 7. Ἀναγεγράφαι) ἀνεγράφαι Coll. Prius servant H. Fl. &c. Pag. 158. l. 1. Ἀπάσαις) ταῖς πάσαις P. & marg. A. 1 W. l. 2. Προσεκύνησα) προσενίκησα L. l. 14. Δίχης) Leg. δικαιοσύνης, Solanus. Nihil mutant edd. a vulgata. Pag. 159. l. 14. Μίσσοισι) Sic P. sed I. H. S. aliaeque male μέ-

σοισι. l. 16. Ἐπεί) Sic H. B. 2. P. S. In I. videtur fuisse ἰπερ
 fine accentu, quem Solanus manu sua imposuit. Pag. 160.
 l. 2. Περὶ) παρὰ L. Nihil a vulgata abeunt I. H. P. Fl. l. 8.
 Ἡρι) ὥρῃ A. G. L. Sed vulgatam servant edd. omnes. l. 10.
 Πάγων) Deest h. v. in Fl. Reliquae habent. Pag. 161. l. 1. Μη-
 δὲ) Sic A. G. P. L. I. Μηδὲ P. S. Μη δὲ vero discrete H. Fl.
 B. 2. male. l. 5. ΠΛΑΤ. αὐτούς) H. l. integre Πλατονικός. αὐ-
 τούς. Sed optime αὐτούς. Πλ. A. G. Mf. Gr. Pag. 162. l. 3.
 Ὡθεῖτε) αἰτεῖτε male ex Fl. Recte ὠθεῖτε P. & edd. l. 7. Ἡμῖν)
 Sic L. I. P. ὑμῖν male Ex. H. Fl. S. l. 18. col. 2. Φαμέν) Ἐξ.
 G. φαμέν. C. φασίν. Solan. Pag. 163. l. 2. Θυτικὸν) κουρικὸν
 coniicit Solan. πυθικὸν Brod. Sed nihil a vulg. mutant Fl. B. 2.
 H. P. l. 12. Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) τε τ. χ. μεμιμημέ-
 νοι Angl. Sed σε τ. χ. μεμιμημένοι P. L. Vulgatam servant edd.
 omnes. Pag. 164. l. 2. Θαλοῦ) Sic I. P. H. S. Fl. l. 9. ΦΙΛ.)
 Παρ. L. Nihil mut. Fl. & c. l. 17. Ἐν χρῶ) Haec verba omissa
 in edit. supplevit Solanus. Pag. 165. l. 1. Πρότερον) προτοῦ
 Fl. Vulgatam servant edd. & P. πρότου Ex. l. 9. Ὅπερ) ὅπερ
 I. sola. l. 19. col. 2. Ἐκὼν) ἔχοντα legebatur in ed. Graev. Sed
 ex collatione Codicis correxit Solan. Pag. 166. l. 2. IEP.) L.
 l. B. 2. Et sic emendare iussit Solanus. Deest plane in P. ΠΑΡ.
 edd. reliqq. l. 3. Καθήκειν) καθήκειν Al. Marc. l. 5. ΦΙΛ.) De-
 est in P. Comparet in edd. l. 6. Ἀλλεύσειν) Vid. Thom. Mag.
 l. 10. Δι) σὲ Ex. Fl. Prius vero etiam habet P. cum reliquis.
 l. 11. ΕΛΕΓ.) Deest in P. l. 12. Ὅσφραται) ὡς φέροιστο Coll.
 Edd. vulgatam servant. l. 14. Συνεπιλαβοῦ) ἐπιλαβοῦ Fl. ma-
 le. Nihil mutat H. P. & P. nec ceterae. l. 16. Κύων) Sic recte
 L. Deest in Angl. & P. Edd. I. H. P. S. & ceterae omnes αὐὼν
 male. Vo. forte χαινὼν. ἀνύων Ex. Pag. 167. l. 1. Λήσειν) Gron.
 λήζειν. male. vid. nott. l. 5. Προσέσχηται) Sic H. Fl. B. 2. S.
 Ita annotat Solanus. Sed quid opus est, cum aliam lect. non
 proferat aliunde? l. 13. Πολλοῦ) Sic P. & L. Edd. πολύ.
 Pag. 168. l. 5. Ψῆπτα) ψιττὰ Fl. l. 7. Ἔστιν) Ἐλ. ante τις hic
 inserit P. l. 9. ΠΑΑΤ.) Personam ΠΑΡΡ. hic habet I. Sed reli-
 quae consentiunt in ΠΛ. l. 10. ΠΑΡΡ.) Deest in I. Sed ΕΛ. le-
 git L. ΠΑΡΡ. vero habent edd. Ald. P. B. 2. F. A. S. l. 18.
 col. 1. Συγκολλᾶσθαι) συγκεῖσθαι C. Solan. Pag. 169. l. 8.
 Ἰδού) ἡνιδού Scholiast. Al. ἡν ἰδού Fl. ἰδού edd. reliquae & P.
 l. 10. Ἐχ(ῶν) Suffragatur L. & Fl. & I. P. aliaque. Ἐχ(ῶν) H.
 l. 18. col. 2. Καὶ ἔστι) ἐς τὸ C. Pag. 170. l. 1. Πόσειδον) τα-
 χεῖαν post Πόσειδον inserit Angl. Mf. Gr. & P. Abest autem
 ab edd. l. 15. Οὔτω) οὗτος Fl. Pag. 171. l. 16. Καυστηρίαν)

καυτηρίων em. *Vo.* male. Nihil variant edd. in voce priore. forsan καυστήρων. *Solan.* l. 17. col. 1. "Εν) ἐκ male legebatur in ed. Cler. Sed recte correxit Solanus.

IN CATAPLUM.

Pag. 172. l. 1. ΤΥΡΑΝΝ.) ΧΑΡΩΝ addit *I.* & *H.* Prior continua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. Deest autem in *Fl.* & *P.* l. 5. Παρακέρουσαι) παρακέρουσαι *I.* sola male. Reliquae recte, sicut & Baroccian. Cod. l. 10. col. 2. Τρεῖς) τινὲς legebatur, male, in edit. Cler. *ibid.* l. 22. Νῦν) Omissum erat in edit. supplevit ex *V.* *Solan.* *Pag.* 173. l. 4. "Εμπεπολ.) Vid. supra. *Pisc.* c. 27. l. 7. "Ωσπερ τις) Sic edd. & Codd. εἴπερ *C.* l. 11. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P.* *Fl.* *S.* Sed *H.* & *I.* recte αὐτοῦ. *ead.* Γεννάδας) Recentiores edd. vitiose γενάδας. *ead.* Παρελθὼν) Deest in *B.* l. 14. Οἶδας) οἶδ' *B.* l. 22. col. 1. ἰέ) ἰδ' erat in impress. ἰέ in *V.* ἰστ' in *C.* *Solanus.* *ibid.* col. 2. Τοῦτο) τοῦτον editum erat, sed correctum ex *C.* Ego etiam nūn malo, quam οὖν. *Solan.* *Pag.* 174. l. 3. "Ωστε) οἶς τα *B.* οὕτως *P.* l. 20. col. 1. Πᾶν) Omissa erat haec vox in edit. *Pag.* 175. l. 7. Κεκονιμένον) κεκοιμισμ. *O.* κακονιαμένον *Fl.* Sed cum vulgata faciunt *P.* *B.* 2. *H.* Coll. *P.* l. 18. col. 1. Φησὶ &c.) Tria haec verba deficientia in *V.* supplevi ex *G.* *Reitz.* *ibid.* l. 20. Δέ) καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus Solani. *Pag.* 176. l. 10. Κᾶν) Sic *P.* & *B.* 2. Reliq. edd. κᾶν. Sed οὐκ ἂν male *B.* l. 11. Παραδέδωκεν) παρέδωκεν *B.* παραδέδωκεν *Fl.* l. 21. col. 1. Στρέφει) στρέφειν editum fuerat, male. *ibid.* col. 2. Ἀντερειδων) ἀντερίδων erat in impresso. l. 22. col. 2. Εὐχερῆς) ἄχερῆς habet edit. Clerici, sed correctum ex *V.* *Solan.* *Pag.* 177. l. 10. Δυνάμενα) δυνάμεθα *B.* l. 11. Σύμβολον) συμβόλαιον *B.* l. 14. col. 2. Ἐνέλειπε) ἐνέλιπε legebatur in impress. sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 16. Λογαριασμῶ) Hoc vocab. deficiens in impress. supplevit Solanus. *Pag.* 178. l. 6. Καταλαμβάνομεν) κατελαμβάν. *B.* l. 9. Κατεγγινώσκομεν) κατεγνωσκ. *B.* & *Fl.* Sed cum vulgata faciunt *B.* 2. & rel. l. 13. Καθεζομένη) κατεζομένη *I.* male. Recte *Fl.* & rel. l. 15. col. 2. Ἀμέλειαν) Omissa erat haec vox in edit. *Pag.* 179. l. 1. Τὸν τρόπον) τὸν deest in *B.* l. 5. Δὴ) Deest in *B.* Habet autem *Fl.* &c. l. 6. Ἐκτεθειμ.) ἐντεθ. *Vorfl.* male. Cum vulgata itat *Fl.* &c. l. 12. Πῶς) Abest ab *O.* & *Fl.* Sed habent *P.* *P.* *B.* 2. *I.* &c. l. 16. col. 2. Γενομένου) γινομένου legebatur in edit. sed correxit Solanus. *ibid.* l. 20. Ἀκυρά) Melius alibi legitur, ἀν-

ἐξέταστα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. *Solan.* Pag. 182. l. 8. Ἐκ τυμπάνου) ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam servant edd. l. 14. Πυρετοῦ) τοῦ πυρετοῦ B. l. 18. col. 1. Ξύλον) In Exc. G. est ὕλον, quod tamen in ξύλον mutat, qui descripsit vir doctiss. In C. est ξύλον. *Solan.* Pag. 182. l. 2. Σηπτιαν) σηπτιαν I. P. Fl. & reliqq. male. σηπτιαν B. P. & B. 2. Vid. supra Βίον πρ. c. 10. l. 4. Εἵαςας) εἵας B. l. 9. Ἀμαρτημάτων) πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt edd. & B. C. l. 11. Ἐμβισασόμεθα) ἐμβισασόμεθα B. l. 16. col. 1. Τοῦ) τὴν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta. Pag. 183. l. 8. Ἐπισκίψω) Nihil hic variant edd. I. F. P. Fl. H. S. Vid. notas. Pag. 184. l. 7. Τὰ παιδία) τὸν παῖδα B. l. 10. Ἐξήκει) Marcil. ἐξήκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt edd. & BC. B. 2. H. P. Pag. 185. l. 1. Χρυσὸν) χρυσίον B. l. 4. Κλέοκριτον) Θεόκριτον B. l. 5. Ἀπέφθου) ἀπέμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam I. P. H. & C. l. 9. Πέντεμόνας) πέντε καὶ δέκα P. & Angl. l. 14. Ὑπαγάγομαι) ὑπάγομαι B. l. 18. col. 2. Ὑπάγομαι) ἀπάγομαι editum fuerat, male. Pag. 186. l. 3. Παρὰ) Sic edd. & B. κατὰ I. & P. l. 4. Μίαν) ταῦτα μίαν B. Sed respuunt pronomen reliqui, & edd. l. 9. ΚΛΩΘ.) Deest in Fl. adest in P. H. & rel. l. 11. Τὸ βέλτιον) Articulus τὸ aberat a P. & B. 2. male. Pag. 187. l. 1. Τὰ) Iterum abest articulus in Coll. male. ead. Τὸν τρόπον) Rursum omissus erat articulus τὸν in P. & B. 2. l. 8. Ταῖς παλλακίσιν) ταῖς νῦν παλλακίσιν B. l. 19. col. 2. Ὅπως) ὅπερ legebatur in Schol. edito, sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 20. Πάντες) πάντως quoque male editum fuerat. *Solanus.* Pag. 188. l. 6. Ὅλος) ὅλος I. sola. Pag. 189. l. 5. Ἐπισπασάμενος) παραγαγὼν B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & B. 2. & P. & C. l. 11. col. 2. Ὑποκορίζουσι) Quinque verba sequentia deerant in edit. Cler. *Reitz.* l. 18. col. 1. Τοῦ) γὰρ τοῦ habebat edit. Cler. sed delevit particulam γὰρ Solanus. *ibid.* l. 23. Πόλιον) Mallem Πώλιον. *Solan.* *ibid.* l. 25. Καταγορ.) Lege κατηγορεῖται. *Solan.* *ibid.* l. 29. Ἀβρότιον) Ridicule legebatur in edit. ἀβρότερον. Sed recte correxit Solanus. Pag. 190. l. 3. Ἐπειπὼν) ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν I. ead. Ἐνεπιμπράμην) ἐπεπιμπράμην Coll. & B. Sed cum vulgata facit Schol. l. 6. Σιέλω) σιάλω L. Th. Magist. l. 7. Δακρύσασα) δακρύσουσα B. & Fl. Sed vulgatam servant P. P. B. 2. & C. l. 22. col. 1. Συντελεῖν ἑᾶσθαι) συντελεῖσθαι ἑᾶν C. Pag. 191. l. 2. Τὸ δὲ νῦν) Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δέ. l. 7. Πού δὲ ὁ) ποῦ δὲ ἐστίν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ I. P. B. 2. & C. l. 16. ΚΛΩΘ.) Κλω. I. Sed

K. simpliciter Fl. unde & KΥ. personam possis facere. l. 18. col. 2. ἑλλείπει) ἑλλείπεν legebatur in impresso, & omīssa erant postrema illa verba ἢ σκόπει, quae addidit ex V. Solanus. Pag. 192. l. 3. ἑπανατείνασθαι) ἑπανατείνεσθαι B. l. 7. ΚΛΩΘ.) K. Fl. quod aequè person. Κυ. Cynisci significare potest. l. 17. col. 1. Προσπατ.) προσπαττάλευσε editum fuerat; item mox ἔδσσα pro ἔδσσα, & ἀνεσταύρωσε pro ἀνεσταύρωσα, quae correxit Solanus. Pag. 193. l. 2. ἑκείνου) Sic P. & L. ἐκείνη male edd. l. P. B. 2. Fl. & S. ead. τὸ ὑπισχ.) Deest in P. l. 4. Περιμένουσιν) μὲ περιμένουσιν B. l. 6. Ἡμῶν) ἡμῖν O. l. 7. Τὸν) I. sola articulum vitiose exprimit τῶν. l. 9. Ἀργύριον) ἀργυρον B. l. 11. Ἀποσπώμενος) I. ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. P. B. 2. & c. l. 15. col. 2. Ἐν τῷ) ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in edit. sed mutaverat Solanus. l. 16. col. 1. Σοι) ὅτι V. ibid. l. 17. Πάντας) Sic habet C. Edit. πάντων. ibid. col. 2. Μείζων ... λέγεται) διὰ τοῦ κέντρου ἐκάστη διάμετρος λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. Solan. correxit, simul annotans, μείζωνι δ. τ. κ. εἴτις καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falsum est. Reitz. l. 19. col. 2. Ἀπὸ τούτου οὖν) Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὰ πάνυ, quod habebant Scholia impressa. Pag. 194. l. 3. Ἀνακώκουσι) ἀνακώκουσι καὶ ἱκετεύουσι B. & Fl. A ceteris abest ἱκετεύουσι, neque comparet in l. P. nec B. 2. l. 13. Κρηπίδα) κρηπίδα Anap. Pell. l. 14. Ἀνυπόδτος) ἀνυπόδοτος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. B. 2. H. P. & c. l. 15. col. 1. Προσπετηκία) Non agnoscunt hanc vocem C. Solan. Pag. 195. l. 8. Μηδὲ) μὴ δὲ I. H. S. & hic & ubique hac periodo, μηδὲ P. μὴ ῥιγουν, omisso δὲ B. ead. Μηδ') μὴ δ' B. l. 18. col. 1. Ἐπιθυμῶν) ἐπιθυμῶντες legebatur in impress. sed mutavit Solanus. Pag. 197. l. 3. Γνίφωνα) Sic B. Fl. B. 2. H. P. l. 12. Ἐκθυθησόμενα) Sic A. O. & P. & Angl. Mf. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. ead. Μακαρίου) μακαρίτου B. l. 13. Οὐκ ἀπερχόμεθα) οὐ κατερχόμεθα B. ead. Γὰρ) Abest haec vocula in B. l. 15. col. 1. Λακωνικὴ) λατινικὴ C. mendose. ibid. col. 2. Ἐγγύτατα) ἐγγύτα vitiose editum erat. Pag. 198. l. 1. Καὶ) Et haec coniunctio desideratur in B. ead. Ἀνιμῆσται) ἀνασπᾶση R. l. 9. Ἀπαγορεύσας) ἀτονήσας Mf. Bo. Nihil variant edd. l. 10. Πορθμία) πορθμεῖα Schol. Πορθμία H. Sed vulgatam servant B. Fl. P. S. l. 16. Συνανάσπασιν) Sic A. G. P. L. συνάρπασον edd. & B. l. 17. col. 1. Ἀνιμῆσται) ἀναμῆσται male editum fuit, & ἀνασπᾶσται pro ἀνασπᾶση. Solan. ibid. col. 2. Ἀπαγορεύσας) ἀναγορεύσας quoque legeba-

tur in ead. edit. l. 18. col. 2. Πορμειᾶ) πορμίον C. Pag. 199. l. 4. Ἡμεῖς) Sic I. S. & B. 2. recte. Assentiuntur O. L. Ὑμεῖς male P. Fl. Ald. H. & P. l. 9. Τούτου) τουτουῖ B. Sed vulgatam servant edd. l. 10. Πρόσκοπος) πρόκοπος Fl. Nil movent vulgatam P. P. I. H. l. 11. Εὐῆρες) εὐήρη P. l. 17. col. 2. Δέησει) Δέηση editum erat, & mox παθήσει pro σπαθήσει. Sed non semper de facilioribus his monebimus. Reitz. ead. Ως) Lege ὅ. Habent tamen etiam C. ὡς. Solan. l. 21. col. 1. Τῇ κοπῇ) της κώπης C. Nam quod τῇ κοπῇ turpissime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐῆρες pro εὐήρες. Tot enim mendis scaret editio, tam describentis quam typothetarum culpa admittis, ut in singulis paginis plus viginti mendae sint tollendae. Reitz. Pag. 200. l. 6. Ἄλλ. οἱμοι) Persona ἄλλος deerat in edd. excepta S. l. 12. Οὐδέῃ) οὐδὲ P. At reliquae & B. οὐδέν. l. 14. Οἰμώξομαι) οἰμώξομαι B. l. 16. Ἄν) κἄν B. ead. Πρὸς) ὡς Angl. ἐς B. C. πρὸς edd. Pag. 201. l. 4. Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδητος B. l. 7. Ἰκαῶς) καλῶς B. l. 15. Στρογγύλον) στρογγύλος B. l. 16. Τήμερον) σήμερον B. Pag. 202. l. 5. Σῆρας) Σύρας I. Σύρας S. H. & recentiores; sed Σῆρας recte P. Fl. & B. 1. & 2. Item B. & Schol. l. 13. Γίγνεται) γίνεται B. l. 14. col. 2. Κορίθιος) Facile est conicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam Solani. Reitz. *ibid.* l. 18. Ονόματα) Deerat in impress. Sed ex C. supplevit Solanus. l. 22. col. 2. Ταῦτὸ) ταύτη legebatur in impress. In V. integre scriptum ταυτῇ, i. e. ταυτὰ (I. Gron. Ego ταυτὸ malo.) Solanus. l. 23. col. 1. Εἶναι) Omissum erat in editis. *ibid.* l. 25. Οὗτος) οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed deleuit δὲ Solanus, & notavit, ordine inverso ὁ Μέγιστος οὗτος legi in V. Pag. 203. l. 7. Τὰ Ἐλευσ.) δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abest δηλονότι a reliqq. l. 10. Προσβλέπουσα) βλέπουσα B. l. 21. col. 1. Ἐγένοντο) ἐγένοντο habebat edit. mutavit Solanus. *ibid.* l. 23. Νῦν διαπ.) συνδιαπαιζει editum legebatur; sed ex collato Cod. V. correxit Solanus. Pag. 204. l. 7. Παρὰ) παρὶ B. unde παρὰ legendum statueris. Περὶ tamen habent edd. l. 8. Αὐτὸς) αὐτοῖς B. Paulo post ad οἶος notaverat Solan. μοι male legi in B. Sed non satis designavit quo pertineat, nec refert. Pag. 205. l. 1. Ἄλλ') ΡΑΔ. ἀλλ' personam Rhadam. ante ἀλλ' habet I. In ceteris abest. l. 9. Τὰ) Omittitur in B. l. 12. Τῶν ἐγκυμ.) πολλῶν inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. l. 13. Ἐξαλήλιπται) ἐξαλήλιπται B. Conf. Revivisc. c. 36. l. 16. col. 2. Πάνυ αἰνίττ.) αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque dele-

vit. Solan. *l. 17. col. 1.* Τοὺς οἰκέτας) Excerptor G. cum invenisset δούλους, maluit reponere οἰκέτας. Solan. *ibid. col. 2.* Τι ἔχη) τι ἔχει C. *l. 19. col. 1.* Ποῦ) τοῦ male legebatur in V. Solan. *ibid. l. 21.* Ἐκκαυμάτων) Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. Solan. *Pag. 206. l. 5.* Οὗτος) Sic *I. P. H. Fl. B. 2.* Ita hic & interdum alibi notavit Solanus, nihil variare edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas eiusmodi annotationes non semper addimus. *l. 19. col. 1.* Μακάρων) Μακάρους editum erat, & proxime iterum μακάρους νήσους, incite, cum νήσος femininum esse vel pueri sciant. Reitz. *Pag. 207. l. 1.* EPM.) Ἐριννὺς Fl. male. EPM. recte *I. P. H. ead. Λακύνδου) ὁ Λακύνδου B. l. 13.* Πλείονας) πλείους B. *l. 17.* Πρόβαλλ') προκαλεῖ αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. Reitz. *Pag. 208. l. 15.* Ἀπαγομένον) Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt *P. P. I. H. &c. l. 16. col. 2.* Ἐπινοοῦντα) ἐπινοοῦν male habebant impressi. Solan. *Pag. 209. l. 5.* Μοιχείας) Sic recte *S. μοιχίας I. P. H. F. l. 14.* Ὁ Μεγαπ.) Deest articulus in B. *l. 17. col. 1.* Εἰς πλείονας) πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα V. Vid. Bourd. qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. Solan. *Pag. 210. l. 1.* Ὑμεῖς) ἡμεῖς *I.* sola, male. *l. 5.* Ἐμοῦ) ἐμὲ B. male. *l. 9.* ΑΤΧ.) ΚΥ. *I.* male. Item *H.* Ceterae recte. *ead. Οἶδα) εἶδον B. l. 12.* Ὑπερπεπαικῶτα) ὑπερβεβηκῶτα *P. L.* Edd. nihil variant in vulgata. *l. 17. col. 2.* Ὑπερβαλλόμενα) ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omisum. *Pag. 211. l. 1.* Καί) Deest in B. *ead. Ἰδωμεν) ἰδωμαι B. l. 5.* Τῷ) Deficit articulus in B. 2. Reliquae habent. *l. 6.* Θέλοις) θέλεις Fl. Sed — οἱς *H. I. P. S. l. 13.* Μόνος ἐξ) μόνος οὗτος ἐξ B. *l. 14.* ΡΑΔ.) EPM. edd. m. *Pag. 212. l. 4.* Ουτοσί) Sic *I. P. H. S. Fl. l. 5.* Κατὰ) Sic quoque eadem. *l. 6. col. 1.* Ἀναπεμπαζ.) Vox illa prior omissa erat in edit.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 9. Ἐγεγέννητο) Heinf. ἐγένετο. *Pag. 214. l. 1.* Ὑφφαίνοντο) εὐφραίν. male. Fl. *H. P. S. & M.* εὐφαινοντο peius *F. l. 3.* Διεξελιλυθότες) Sic W. & V. recte. Ἐξελιλυθότες edd. omnes. *l. 5.* Αὐτῶν) Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus editt. *ead. Αὐτῶν)* Ex M. P. & V. in editt. omisum erat. *l. 6.* Πρὸς τοῖς) Sic *I. Fl. B. 2. H. & M. l. 8.* Ἰστών) ἰστοῦ W. & V.

Edd. vero omnes *ιστῶν* servant. *l. 16. Εὐμενεία*) Sic M. S. *Α. εὐμενία* edd. *l. 17. col. 2. Αὐτῶν*) αὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. *Reitz. l. 19. col. 1. Ἐχρῶντο*) ἐκεχρῆντο editum erat, sed correxit Solanus. *Pag. 215. l. 1. τὴν παραυτίκα χρ.)* χρείαν τὴν παραυτίκα W. V. *l. 4. τὰς*) Omisissus articulus in edd. & S. Sed habent M. V. *l. Fl. l. 15. Ἐπιλανθ.)* ὄντες ἐπιλανθάνεσθε, male Th. Mag. *l. 16. τιν')* ἐστὶν addit V. notante ad h. l. Solano, sed non satis commonstrante, inter quae verba inferi id velit; nam alienum est hoc loco. *ead. τῶν λόγων*) τοῦ λόγου M. V. *Pag. 216. l. 1. "A)* Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. *l. 6. Μισθοφορὰν*) Sic Fl. *l. P. H. S. F. A. 1. ead. Οἷς*) οὓς margo *A. 1 W. l. 7. Μετὰ τοῦ*) μετὰ τὸ male W. & Fl. *l. 12. ἐστίν*) Habent hoc verb. edd. omnes. *l. 16. Εἰσαῖθις*) Deest in Fl. Agnoscunt edd. Item M. P. quae *εἰς αἰθῖς* disiunctim habent, cum *l. & A. 1. Pag. 217. l. 5. Ἐξελλομένου*) ἐσελκομ. Gron. Sed vulgatam servant edd. & M. *l. 6. Οὐδέν*) οὐδὲ W. *l. 9. Ἀπάντων*) ἅπαντα Pell. *l. 14. Ἀχμάς*) αἰχμὰς Br. Sed vulgatam servant edd. & M. *Pag. 218. l. 2. Σαυτὸν*) σεαυτὸν W. *l. 4. Λάρος*) Λάβραξ margo *A. 1 W. l. 8. Γραμματιστῶν*) γραμματικῶν alios legere norat Solanus. Non autem addit quos. Edd. enim *γραμματιστῶν* constanter servant cum Cod. M. *l. 9. Παιδεία*) παιδείας W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *l. P. H. l. 10. Δέ*) Sic edd. & M. & V. *ead. Ἐπίπαν ὄντων*) ἐπιπαρόντων Mf. B. Sed vulgatam exhibent edd. & M. *l. 12. Τοῖς*) τῆς vitiose *l. l. 13. Ἄλλοις*) Forfan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. Solan. At ἄλλοις habet etiam M. H. Fl. P. &c. *Pag. 219. l. 3. Ἐπιτίμιον*) ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπίτιμον τί edd. item M. & V. Sed marg. *A. 1 W. ἐπιτίμιον* recte. *l. 6. Ἀξιον*) ἀξίων W. P. ἀξίον L. Vulgatam tuentur H. Fl. P. S. *ead. Συνοουσιῶν*) ξυνοουσιῶν W. Misere Fl. ὅ. μου σῶν. *l. 8. Μισθοδοτῶν*) Sic W. L. V. & marg. *A. 1 W. Μισθωτῶν* P. H. Fl. S. *l. 11. Ἀποκλ. αὐτοὺς*) αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτοὺς. *l. 16. Οἰκίας*) οἰκίας W. male. *Pag. 220. l. 4. Ποιῆσαι*) ποιεῖσαι *l. l. 6. Προεξετάσας*) Sic M. & V. recte. Edd. omnes male *παρεξετάσας. l. 8. Ἐβελουλείας*) Sic edd. & M. Sed manus recentior fecerat *ἔβελουλείας*, male. *l. 10. Ἰκανὸν*) καινὸν P. A. & margo *A. 1 W. Cum vulgata faciunt* edd. omn. & M. *l. 16. Οὐτ' ἐτι εἰπεῖν*) Haec omnia usque ad *δέδεται* deerant in omnibus omnino edd. & M. Sola vero *Iunt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, & vitiose descripta sunt. *Pag. 221. l. 12. Ἐνδεῶς*) ἐνδεές L. *l. 16. col. 2. "A)* Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in ed.

Cler. Sed nulla est in C. lacuna, & tantum legitur. In M. idem observare est. *Solan. ead.* Σώζειν) σώζουσιν legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *Solan. l. 18. col. 1. Νοσούντων) νοσούντων* legebatur in edit. Sed bene correxit Solanus. *Pag. 222. l. 2. Ἐδεῖ)* Sic I. P. Fl. H. S. εἰ δεῖ M. man. rec. Item P. L. male. *ead. Πετρῶν)* πετρίων omnes edd. male. *Solan. l. 10. Μισθοφορὰν)* Nihil variant edd. & Mff. l. 11. Eἰ) Deest in W. & Fl. Habent reliquae. *ead. Περιγίγνεται* &c.) Vid. notas. l. 17. Ἐπίπαν) ἐπὶ tantum editum erat, sed ἐπίπαν ex C. est. *Solan. Pag. 223. l. 1. Καὶ)* Deest in S. Adeest in reliquis, in M. & V. *ead. Ὑγείας)* ὑγιείας I. M. V. Prius vero reliquae edd. servant. l. 6. Οὐδ') Sic I. P. H. Fl. & M. Sed οὐχ' Coll. l. 8. Ἠκιστα) ἡδὸν margo A. 1 W. l. 11. Εὐδαιμονίῳ) εὐδαιμονήσ. edd. Prius vero habet Mf. Vat. 1. Vid. notas. *Pag. 224. l. 1. Ἐρτεχνοὶ)* ἀτεκνοὶ V. l. 11. Πολυτελῶς) πολυτελῶν edd. l. 12. Ἀμφῶ) ἀφῶ I. S. H. male. Sed ἀμφῶ Fl. P. Item W. L. P. *Pag. 225. l. 4. Αὐτοῖς)* αὐτῆς male L. l. 5. Μόνον) μόνην Gr. l. 14. Πρὸς) περὶ margo A. 1 W. *ead. Τὸ ἡδὺ ἐκείνω)* τῷ ἡδεῖ ἐκείνω W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. I. P. H. S. *Pag. 226. l. 1. Δεδόσθαι)* Sic P. H. S. F. Item P. M. & V. Δεδόσθαι vero Fl. & I. ἀποδεδόσθαι margo A. 1 W. omisso ποτέ. *Pag. 227. l. 1. Δέ)* δὴ I. H. S. Fl. δέ P. W. l. 6. Δέ) καὶ male S. sola. *ead. Θυραυλ.)* Vid. Schol. apud Bourd. l. 9. Συρίζοντι) Ita constanter legitur. fors tamen συριάζοντι. *Solan. ead. Ὀνομακλήτορι)* Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in edd. male. l. 10. Τελούντα) τελούντι L. male. Vulgatam exhibent Fl. I. H. P. *Pag. 228. l. 3. Προκαλέσας εἴρηται τι)* Sic edd. &c. προσκαλέσεται τι W. l. 4. Δὴ τότε) Deest in S. l. 13. Ἰαύσης) ἰαύης W. *Pag. 229. l. 12. Ἀκούοι)* Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούει deterius. *Pag. 230. l. 9. Μόνως)* μόλις margo A. 1 W. l. 10. Τῆς εὐχῆς μείζονως) ἐκ τύχης μείζονος I. P. S. H. &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μείζονως G. P. εὐτυχῆς M. τυχεῖς μ— L. εὐτύχεις μείζονως adscriptum erat ad marg. A. 1 W. l. 13. Οὐτε) Sic W. & V. οὐ δὲ discretim I. H. Fl. οὐ δὲ coniunctim P. S. & F. *Pag. 232. l. 8. Δοκῆς)* Sic M. & emend. Vorst. δονεῖς edd. omnes. l. 9. Ἀκκισάμενος) ἀκοισάμενος male B. 2. Recte ἀκκισάμ. reliquae & M. l. 10. Ἐπειπὼν) Sic edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ὑπειπὼν M. l. 12. Ὡς) Ex M. In edd. aberat. l. 13. Μὴ) εἰ μὴ P. *Pag. 233. l. 5. Οἰκετεία)* οἰκετία W. l. 9. Εἰ πολλάκις) ἢ εἰς πάλλακας Th. Marcil. Sed vulgatum servat M. & edd. omnes. *ead. Ἐκ πε-*

ριωπῆς) Deest in P. l. 13. Τὸ καινὸν) καὶ τὸ καινὸν edd. I. P. S. &c. Recte autem abest καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum sit. *ead.* Καὶ τὸ χεῖρ.) Sic I. in reliqq. deest καὶ ante τὸ χεῖρομ. *ead.* Τιθέμενον) τιθέμενοι I. & Fl. m. Deesse autem in H. notaverat Solanus. falso; nam legitur probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. excepta I. quae — οὐ habet cum Fl. l. 15. Ποιεῖν) ποιεῖν Fl. male. Ποιεῖν P. Pag. 234. l. 3. Ζηλοῦν) δηλοῦν W. male. l. 9. Εἰσέρχεται) ὑπείσέρχεται margo A. i W. l. 15. Φθέγγεσθαι) ἐπιφθέγγ. M. Pag. 235. l. 3. Τινὰ) Sic M. recte. Edd. omnes τίς. l. 5. Ἀπειρίας) ἀπορίας male Fl. Reliquae vulgatam servant, cum P. l. 10. Περὶ σοῦ λ. ε. α.) ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. l. 11. Ἡμῖν) ἡμῶν M. *ead.* Ἐλείπετο) ἐλίπετο M. l. 12. Ἐσεληλυθόντων) Constans scriptura. Pag. 236. l. 2. Κατέφαγεν) κατέπιεν W. & Fl. Vulgatam servat P. Cod. & reliqq. edd. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ edd. omnes. Sola margo A. i W. omittit ὑπό. l. 10. Ἀναπλασθῇ) Const. ἀνεπλασθῇ male. Sic notavit Solanus. Credo indicare volens ἀναπλασθῇ constantem esse lectionem. At margo A. i W. recte habet ἀναπλησθῇ. l. 12. Περὶ σοῦ πολλὰ) πολλὰ περὶ σοῦ W. Pag. 237. l. 2. Γιγνομένων) Sic Fl. P. H. S. Γινομένων I. & M. l. 12. Ἐσδιομένων) ἐσδιομένων W. & Fl. & margo A. i W. Vulgatam habent I. P. H. & P. *ead.* Ὁξυρεγμίαν) ἑξορευγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant edd. omnes, excepta P. l. 14. Ὑμᾶς) ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae edd. l. 16. Δύο ἢ τριῶν) ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus edd. nec opus est inferi. Pag. 238. l. 5. Ἐμαυτοῦ) Sic P. S. & Fl. item W. & L. & margo A. i W. Edd. ceterae male ἑαυτοῦ. I. peius ἑαυτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. l. 7. Ἐπίσης) Ita edd. omnes, demta I. quae ἀπίσης, & Mf. M. in quo ἐπ' ἴσης. l. 14. Ἐτησίσις) διετησίσις M. Pag. 239. l. 1. Πολλαὶ) πολλάκις marg. A. i W. l. 3. Ἐπιβάλοις) ἐπιβάλλοις W. l. 8. Συνίης) συνείης M. male. l. 9. Σαίνεις δὲ ὅμ. τὴν ὑπ.) Αἱ. Ἐπαινείς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις. Coll. Sed vulgatam servant edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. l. 11. Εἰδὼς) εἰδὼς male S. & A. Ceterae recte, ut exhibuimus. l. 12. Ἐδὴν) ἐδὴν omnes edd. & M. male. l. 16. Γίγνοιτ') γίνοιτ' M. Pag. 240. l. 2. Ὁμογέρων) Sic recte L. Sed ὁμογέρων male omnes edd. ὁμογέρωντις coniunctim I. & M. l. 10. Εἶδον) εἰδὼς L. male. *ead.* Εἰ καὶ) εἰ delerum est in A. i W. & ante δέοι repositum. l. 11. Συνεῖναι) τοῦ συνεῖναι margo A. i W.

l. 14. Τῆς τοιαύτης) Sic *I. Ald. S. Fl. H. & M.* ἐκ τοιαύτης *P. Fr. B. 2.* Εὐ τοιαυτ. *Marc. & Graev. male. l. 15. Ἄσωτος εἶ)* ἄσωτος εἶ *Vorft. Pag. 241. l. 13. Μανδρῶβ.)* Μανδροβούλου *M.* Et sic in *Schol. Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo A. i W. l. 15. Ἡρέμα οὖν)* Ἡρ. οὖν καὶ κατ' ὀλίγον *W. P.* Deerant haec tria verba in omnibus edd. *l. 16. col. 2. Ἐτει)* ἔτη editum erat, quod recte correxit *Solan. l. 18. col. 1. Μανδράβουλος)* Μανδρόβουλος bis in *C.* legitur, uti ex *V.* primo quoque editum erat, sed merito correxit *Solanus. Pag. 242. l. 2. Ἄλλ')* *Constans lectio. l. 14. Ἀπεμπολήσας)* *Constans edd. lectio, cui consentit M. l. 17. Εἰ καὶ) κἂν L. Pag. 243. l. 7. Ὑπτιούσα)* ὑπτιούσα *M. male. l. 8. Πονήρως)* πονηρῶς *Ex. Fl.* Sed in vulgata conspirant ceterae. *l. 10. Ζωπυρίανος)* Ζοπυρ. male *Fl.* reliquae recte *Ζωπ. & M. l. 13. Ζωπυρίωνι)* Ζωπυρινίῳ male *I. sola. l. 14. Ἄλλοις)* Sic *W.* recte. *Edd. αὐτοῖς, male. ead. Καὶ)* Deest in *I. l. 15. Διδόμενον)* γιγνόμενον *W.* prius vero habent edd. omnes excepta *Fl.* quae διδόμενον expressit. *Pag. 244. l. 1. Τὸν δεσπότην)* Sic *I. P. H. S. M. & P.* δεσπότη male *Fl. l. 5. Συλλαβόμενος)* λαβόμενος *M. l. 17. Ῥωμαϊκῶν)* Ῥωμαϊκῷ *W. Ἀστικῶν L. Ἀστεϊκῷ P. A.* Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. *Pag. 245. l. 6. Χθίζον)* χθυζόν *I. male. ead. Πηλὸν ἔχων)* ἔχων πηλόν *M. l. 7. Ἐπὶ) ἐν Th. Marc. l. 11. Ὀψων)* ὄψου *M. l. 14. Λιχνείας)* Sic recte sola *S. & margo A. i W.* Ceterae λιχνίας. Recte ergo coniecit *Solanus. Pag. 247. l. 5. Προῖοσι)* προσιοῖσι *P.* Sed in vulg. conspirant edd. omnes. *l. 12. Ἐρίοτε)* ἐρίοτέ vitiose *M. l. 13. Τύχοι)* τύχη *W. l. 14. Ἀμελής ἐστι)* Nihil hic variare edd. notavit *Solanus.* quare, nescio. *Pag. 248. l. 4. Καβίζης)* καθίσης *L. Καβίζεις edd. καθίζης W.* recte. *ead. Ἀναγυγνώσκεις)* ἀναγινώσκεις *M.* Sed prius servant edd. *l. 5. Ἀσιτόν τε)* ἄσιτόν σε *L. l. 9. Παροῦσιν)* παριοῦσιν *margo A. i W. l. 12. Ἀφίκοιτο)* ἐφίκοιτο *M. & Fl. l. 15. Παραψόμενος)* Sic *I. & P. Παραψόμενος* reliquae edd. & *M. Παρεψόμενος B. 2. Pag. 249. l. 4. Πλουσίῳ)* πλησίον *M. l. 6. Ἦν ἐπιλίποι)* ἐπειλίποι *W. l. 7. Ἐπιπαρόντος)* Sic *Gron.* recte voluit. nam *P. & W.* consentiunt. *Edd. male ἐπὶ παρόντος* disiunctim. *Παρίοντος* margo *A. i W. l. 12. Τὸ γὰρ τῷ)* γὰρ τῷ *P. male. l. 15. Ὀπόςην)* ὀπόσοι *W. male. Pag. 250. l. 2. Πίνειν)* Sic *M. & edd. optimae omnes & Palm. Πίνων tamen B. 2 & 3. l. 7. Ὅταν σε)* ὅταν σε edd. & *M. l. 10. Γραμματίδια)* γραμματεῖδια *W.* Sed mutatum est. *l. 12. Καταδεδυκῶς)* καταδεδοικῶς *W. l. 14. Ἐπιψκάσασαν)* ἐπισκευάσασαν *P. L. & margo A. i W.* Nihil a vulgata abeunt *H. P. I. Fl. l. 15. Δοκεῖς)* *Fl.* at reliquae &

M. δοκῆς. Pag. 251. l. 1. Ὁρᾶς) Constans lectio edd. & M. ead. Οἱ) οὖν male L. l. 6. Γοῦν) οὖν W. l. 11. Ἐπήνεσας) ἐπήνεις M. l. 13. Διψῶντα) Constans lectio. διψῶτος marg. A. i W. Pag. 252. l. 9. Πόρρω) ἔξω Ex. Fl. Vulgaræ nostræ assentitur P. & edd. Ἐχω margo A. i W. l. 15. Ἐπει) ἐπειτα Pell. l. 18. col. 2. Πέρα) παρὰ editum erat, sed muravit Solanus. Pag. 253. l. 1. Διαπείρας) διαπείραι ἀν Marcil. & Pell. διαπείρας edd. omnes. διαπήρας W. ead. Γνάθον) γνάθον ἔτρωσεν margo A. i W. l. 6. Ἐλευθέρους) ἐλευθερίους W. & P. l. 7. Ἐμαυτὸν) Sic recte P. Fl. & W. & margo A. i W. Ἐαυτὸν male l. H. B. 2. Fr. S. l. 8. Μισθὸς οὗτος) οὗτος μισθὸς W. l. 15. Ὡς δέ) ὥστε L. ead. Ἀχάριστος) Sic omnes edd. & M. Ἀχαρις margo A. i W. Pag. 254. l. 1. Ἐνοχλῶ) ἐν ὄχλῳ M. l. 2. Αὐτοῦ) Sic M. Edd. male αὐτοῦ. ead. Θέλω) θέλη edd. l. 4. Ἀρμόσσωμαι) Sic ex W. dedi. Edd. vulgo ἀρμόσσωμαι. l. 9. Τίνα) Sic P. S. & Pell. Τινὰ edd. reliquæ. l. 12. Καὶ περιν.) καὶ περ. M. Pag. 255. l. 1. Ὑπορύπτουσιν) Sic octo edd. antiquiores; sola tamen l. ὑπορύπτουσιν. l. 7. Που) ποῖ marg. A. i W. l. 8. Δέοι) δέη W. l. 13. Οὗτος) οὗτος l. male. Pag. 256. l. 3. Συγκαθίζεσθαι) συγκαθέζεσθαι M. l. 8. Σκυθρωπῶ) σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte edd. & M. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) Sic l. & Codd. W. P. L. Edd. vero P. B. 2. H. Fl. & S. παρακαθέζεσθαι. l. 15. Συγκαθέζεσθαι) Sic l. P. H. S. Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl. l. 17. Ἀνδρίας) ἀνδρείας M. ead. Τερετίζοντος) Sic W. Τερετίζοντος male edd. omnes. Pag. 257. l. 5. Δεήσωμαι) Sic edd. & M. Δήσωμαι B. 2. l. 8. Μυρρίνην) Litera M quadrata recte B. 2. & P. μυρρ. litera minore l. H. S. Pag. 258. l. 7. Ὁ κίναδος) ὁ γε κιν. M. l. 13. Τοῦ Θεσμ.) τῷ τοῦ Θεσμ. M. Sed vulgaratam servant edd. omnes. l. 16. Καρχάρων) Sic omnes edd. καρχάρων Palm. litera minore. ead. Τῷ δέ(πνῳ) τὸν δέ(πνον L. Pag. 259. l. 3. Ἀμφορέα) ἀμφορέας W. l. 7. Καὶ κολακεύοντα) καὶ deest in S. Adest in reliquis & in W. l. 11. Ἐὰν) ἀν M. l. 14. Τὸ) τοῦτο margo A. i W. Pag. 260. l. 4. Καλλωπ.) Sic recte edd. P. Fl. S. B. 2. H. Fr. item M. & S. l. sola male καλλοπ. l. 9. Κοσμούμεναι) Sic recte edd. omnes. Κοιμούμεναι male Mf. W. & B. l. 10. Περιπλενόμεναι) παραπλεκόμεναι M. l. 13. Γραμματίον) γραμματεῖον W. Pag. 261. l. 3. Ἐπισκεπτομένον) Sic L. & G. Ἐπισκηπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου edd. omnes. l. 10. Ἡ) Sic recte P. & L. καὶ edd. l. 13. Ἄλλος—τρόπος) ἄλλον τρόπον margo A. i W. l. 14. Εὐμβουλος) ξύμβολος male S. Ceteræ recte ut edidimus. l. 15. Ἡδῆ) ὁ ἦδῃ Ex. Fl. l. 17. col. 2. Κόσσιφον) Lege κόσσυφον. Solan. Pag. 262. l. 1. Ἀδωρα)

Sic recte Coll. & Gron. Edd. omnes male ἀωρα. *l.* 10. Ἀπορρίψῃ) ἀπορρίψει margo *A. i W.* *l.* 13. Πότε) Coniecit Iens. Confirmat Mf. *L.* Τότε edd. omnes, male. *l.* 14. Διαφθείρεις) Sic *W.* recte, ait Solanus. Διαφθείρας edd. male. Διέφθειας correctum in Ald. *ead.* Ἄλλο τι) ἄλλό τι edd. *ead.* Ἐπικληθεὶς) ἐπεκληθεὶς margo *A. i W.* *Pag.* 263. *l.* 12. Ἡμᾶς) ἡμᾶς *S.* male. At prius recte reliquae & *W.* *l.* 14. Ἡμῶν) ἡμῶν male *S.* Vulgatam nostram exhibent *I. P. Fl. &c. & W.* *l.* 15. Οἱ) Deest in *W.* *Pag.* 264. *l.* 1. Ἐπαγωγὰς) Sic *I. Fl. Ald. Fr. A. & W.* Ἀπαγωγὰς *B. 2. H. S. P. Ald.* Ἐπαγ. margo. *l.* 3. Εὐκαταφρονήτους) εὐκαταφρονήτως *P.* *l.* 13. Ἐπωπτ.) ἐποπτ. *I.* Ceterae recte ἐπωπτ. item *M.* *l.* 15. Πορφυρὰ) Constans lectio. *Pag.* 265. *l.* 2. Ὀπυίων) *W.* Ὀπύων edd. *l.* 6. Εὐαυθὴς) εὐαυθὴς male *S.* Εὐαιθὴς peius *A.* *l.* 11. Σοὶ βίου) βίου σοι *W.* σοὶ *L.* σοῦ edd. *ead.* Αὐτὴν) ταύτην *W.* *l.* 12. Παριτητέον) προσιτητέον margo *A. i W.* Προσιτέον *A. & P.* παραιτέον *M.* Sed emendatum est postea. In vulgata consentiunt edd. *l.* 13. Ἀστίνως) Deest in *W.* *l.* 16. Δέ) δι' editum erat, sed recte correxerat, Solanus. *Pag.* 266. *l.* 1. Δὴ) Hanc voculam adesse in *S. M. H. Fl.* notat Solanus; quare, nescio. Nam adest etiam in reliqq. edd. *l.* 7. Ὅλος) ὅλος *P. L. A.* Sed prius illud edd. constanter servant. *l.* 13. Προηγείσθω) Sic edd. & *M.* Προηγέσθω *B. 2. l.* 16. Ἐγχειρισάτω) Sic recte *M.* Edd. ἐγχειρισάσθω. *l.* 17. Τετραμμένον τὴν χροᾶν) τετριμμένον τὴν χρώτα *Mf. Gr. G. ead.* Ἡ ὕβρις) Deerat articulus in *I.* aderat in ceteris & in *M. & S.* *Pag.* 267. *l.* 2. Ἀποπτιάσθω) ἀποπτέσθω *W. & Fl.* Vulgatam retinent *H. & reliquae. l.* 4. Λεληθείας) Ita ex *M. & S.* rescripti. Nam λεληθείας ceterae edd. omnes male. *l.* 5. Ἐτέρᾳ) ἐταίρᾳ male *I.* sola. Ceterae omnes recte ἐτέρᾳ cum *Mf. M. l.* 11. Ἐκείνην τὴν) ἐκείνης τῆς *B.* Nihil a vulgata abeunt reliqq. & *M.*

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. *l.* 4. Ἡ) Sic dedi ex *W.* Edd. omnes male ἦν. *Fl.* plane omisit. *l.* 5. Ἀγελαστὶ) ἀγελασθὶ *P.* Ἀγελασθεὶ peius *H. B. 2. A. i. Fl.* Sed ἀγελαστὶ recte *L.* margo *A. i W. B. i. & I. l.* 8. Ἀνεγνωσμένοις) Constans Codd. & edd. lectio. *ead.* Κακὸς ἐγὼ) Sic dedi ex *L. W. P. & I. & marg. A. i W.* Κακῶς ἐγὼ *P. Ald. F. Fl. B. 2. H.* Κακῶς ἔχω *S. &c. l.* 12. Φασὶ) Ex *P. Φασὶ* edd. & *M. l.* 13. Ἐνῆκε) ἐνέσεικε *W. & Fl.* Vulgatam servant reliquae & *P.* Ἐρσήσεικε *L. l.* 15. *col.* 2. Πρώτων) Προπρώτων *C.* habet πρώων. *Solan. Pag.* 269. *l.* 5. Φέρεσθαι) σύρε-

σθαι W. L. Vulgatam servant edd. l. 7. Κουράλια) Vid. nott. l. 8. Βίου) Deest in W. male. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) ἄνω τοῦ ποταμοῦ L. l. 10. Παλινοδεῖν) Sic recte edd. & W. Παλινοδεῖν male Coll. l. 14. Ἐαυτὸν) σαυτὸν L. l. 17. Παλινοδεῖν) Data opera scripturam codicis expressimus. Solan. Quid enim peccatum sit, manifestum est. Reitz. Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. & margo A. 1 W. melius quam vulgatum ὑποδύεσθαι, quod in omnibus edd. erat. l. 2. Ὑποκρίνομαι) Conft. & Vo. Δύναμαι notat Solanus. Sed nihil a vulgata abire edd. & M. ead. Ἐχοι) Sic dedi ex W. & L. Ἐχῃ edd. l. 5. Καὶ καίμενον εἰ δέοι) Desunt haec in W. l. 9. Ὡς deest in W. l. 16. Τὸ) Deest in W. l. 19. col. 1. Καλοῦσιν) καὶ hic pro καλοῦσιν habet C. Solanus. Pag. 271. l. 3. Ταῦτ') ταῦτα W. ead. Μακρὰ) μακρὰν P. l. 6. Ἀκούσῃται) ἀκούσεται W. & Fl. non male, sed & vulgata, quam ceterae edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσῃται cum iota subscripto, quo nihil opus. l. 7. Σου) Sic L. recte; σοι edd. l. 10. Τῷ) τῷ vel τὸ L. dubie. Pag. 272. l. 5. Σαλαῖθω) In marg. Cod. R. Bourd. Ζαλεύκω. Sed vulgatam servant edd. l. 8. Περὶ) παρὰ I. Fl. & L. περὶ rel. Ald. & M. ead. Ἐκείνον) ἐκείνον εἶναι W. l. 12. Ἐνδιδόντων) Sic M. & edd. ead. Φυγεῖν) φυγὴν W. Pag. 273. l. 7. Καινὴν) L. & Anon. Κενὴν edd. omnes & M. exc. l. quae καὶ νῦν. l. 10. Ἀπορήσουσι) ἀπορήσουσι male l. Pag. 274. l. 6. Καὶ τοῖς) ἐν τοῖς P. & marg. A. 1. non male. ead. Συγκείμενον) συγκινοῦμενον B. l. 15. Εἰκότως) εἰκότος I. & Fl. male. Reliquae recte cum M. l. 19. col. 1. Ἑμμελος) Sic & C. Solan. Pag. 275. l. 2. Παρὰ πόδας) Sic W. l. Fl. H. P. Πόδα S. l. 16. col. 2. Πάνυ) πάνου legebatur in edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. Reitz. ibid. l. 21. Μακροπτύστους) In C. marg. μακροπτύστας. Sed M. vulgatam tuetur. Solan. ibid. l. 22. Διασύρουσα) Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte deleuit Solanus. Pag. 276. l. 3. Ἀποκηρύττων) Sic edidi ex L. & M. Ἀποκηρύττειν edd. l. 9. Ἐβελokaκήσαντα) ἐβελokaκήσαντι P. l. 17. Ἀφθόνω) Male ἀφθόνως editum erat. Pag. 277. l. 7. Τὸ) τῷ male Fl. l. 14. Μὴ πρὸς &c.) Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, desunt in W. l. 16. Γε) Abest haec particula a Fl. adest in aliis, item in M. & P. Pag. 278. l. 3. Μὴδ' ἔν &c.) μὴδ' ἐν ὕγιές τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt P. H. l. Fl. l. 12. Κρείσσων τῶν ἐμῶν) κρείσσων δὲ πείνα Bourd. At nil mutant edd. nec M. l. 16. col. 1. Ἥθους) ἥθος ante typis descriptum legebatur, sed mutavit Solan. Qui no-

vem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κα-
 τασκευαστ . . . editum erat κατασχευ . . . pro ὧ, οὖν, pro ὧν,
 ὧς &c. quae mox vide. *Reitz. ibid. l. 18.* Ἀπηνῶς) ἀπημελημε-
 νῶς ante legebatur; sed ex C. ἀπηνῶς dedit Solan. *ibid. l. 21.*
 Ἀποφανούσι καὶ κώνωπα) Haec in vulgato deficientia ex eo-
 dem fonte se restituisse testatur Solanus. *ibid. l. 22.* Ἀετὸν) Pro
 eo monstrofe legebatur αὐτούς. Ex Coll. restituit Solan. *ibid.*
col. 2. Ἀγείρας) ἀγείρας edit. Ἀείρας Coll. Sed Hom. Il. Γ, 47,
 ἀγείρας habet. *Solan. Pag. 279. l. 7.* Κυλλάραβιν) Edd. omnes
 habebant κοίλιν Ἀραβίην. Sed Σκύλλαν ῥαβεινὴν ἢ Σκυλλαρα-
 βίαν L. Σκυλλαραβεινὴν W. σκυλλαραβίαν Mf. Gr. Κυλλάραβιν
 legit Solanus, vide notas. *l. 8.* Ὑπὸ W. *l. 14. col. 2.* Ἐ-
 κεινὴ) Ita correxit Solanus; nam vitiose ἐκεῖνος editum fuerat.
 Item pro ὀνομάσθη male legebatur ὀνομάσθησαν. *Pag. 280.*
l. 1. Διελλῶν) Ita edd. optimae omnes, forsan διελλών. Periiit in
 W. putri hoc in loco membrana. *Solan. l. 3.* Πράγμα) Sic
 edd. S. & A. Item Mf. L. & margo A. 1 W. Sed γράμμα *l. P.*
Fl. A. 1. & reliqq. item W. *l. 5.* Ἀνεμώνη ῥόδον) Sic edd. *I. P.*
H. Fl. F. S. &c. ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνη, cui posteriori Codi-
 ci iota est subscriptum a recentiore manu. ῥόδῳ etiam margo
A. 1 W. l. 7. Παμπόλλην) Sic recte L. margo A. 1 W. B. 2. P.
S. Παμπόλῳ male *l. Fl. F. H. A. 1. l. 10.* Προσιόντες) εἰσι W.
 Vulgatam tuerunt reliqq. & edd. omnes. *l. 12.* Διαβάλλοιντο)
 διαβάλλοιτο W. Nihil a vulgata abeunt *Fl. H. &c. l. 17.*
col. 2. Ἀναίρησιν) Sic ex C. pro vulgato ἐναίρησιν restituit Sola-
 nus. *Pag. 282. l. 8.* Ἄλλ') ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11, v.
 ὑπὸ, notamus. *l. 11. col. 1.* Εἰρήνη) εἰρήκεις male C. *Pag. 283.*
l. 9. Νεῶ) νεῶι M. *l. 13.* Σωροῦ) Sic bene P. S. Fl. Σοροῦ male
l. A. 1. H. B. 2. Pag. 284. l. 5. Ἐχῆ) ἔχῃ W. Edd. in ἔχῃς
 consentiunt.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 6. Παρὰ) πρὸς Th. Mag. v. χαίρω. Edd. consen-
 tiunt in παρὰ. *l. 8.* Χρυσούς) χρήσιος (leg. χρηστὸς) L. Sic
 Solanus notavit, nempe Cod. L. voluisse χρηστὸς dare. Sed
 χρυσοῦς etiam Th. Mag. *l. 11.* Ἰδιον) Sic A. 1. Fl. S. Fr. H.
 &, ni fallor *l. vid. nott.* Ἰδιον P. B. 2. *Pag. 287. l. 15.* Μὴ)
 Sic bene S. Reliquae μὲν, excepta A. quae recte quoque μὴ
 servavit. *Pag. 288. l. 5.* Ἐρρήτορευσ) ἐρητόρευσ Fl. *l. 7.* Ὑμμιν)
 ὑμῖν edd. *l. 15.* Μακρὰν) μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl.

H. P. S. Pag. 289. l. 1. Φιλιππίδης) Φειδιππίδης Palm. Nihil a vulgata abeunt edd. antiqq. *l. 14. Ἀποδοκιμάζειν* Vid. nott. Th. Marcil. *Pag. 290. l. 6. Ὀκέλλω* Sic L. P. Cod. Fl. ed. Fl. Reliqq. edd. vulgo Οἰκέλλω. In Cod. L. tamen Ὀκέλω uno λ scribitur. *l. 7. Οὔτε τὸ χαίρειν* Haec verba, in edd. omiffa, comparent in Codd. Regg. 2954 & 3011. *l. 8. Εὖ πράττειν) εὐπράττειν* una voce marg. *A. 1 W. Pag. 291. l. 2. * Ὀλως* Ita ingens asteriscus in *Iunt.* typis expressus suspect. lect. indicat. *ead. Εἶναι) . . . ναι* Fl. vacuo spatio ante ναι. At marg. *A. 1 W. τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν* inferit ante εἶναι. *ead. Τὸ εὖ πρ.) τῷ εὖ πρ.* Coll. *l. 3. Τὸ χαίρ.) τῷ χαίρειν* Coll. & marg. *A. 1. ead. Καὶ)* Forte δὲ *Solan. ead. Ὑγιαίνειν) ὑγιαίνειν εἶναι* marg. *A. 1 W. l. 5. Ἡ) ἡ* Brod. & Marcil. *ead. Ἀποτελεῖν) ἀποτελεῖ, ἥδη* Marcil. *l. 14. col. 1. Πυθαγορείων)* Coll. *Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν. Solan. ibid. l. 17. Deerat in impresso figura, quam oculis subiicimus. Solan. Pag. 292. l. 2. Σαφῶς* Sic dedimus ex L. *Σοφῶς* edd. *l. 15. col. 1. Αὐτοτέλης) αὐτολέξει* Exc. G. & C. *l. 18. col. 2. Περὶ μίαν)* Exc. G. *Παρά μίαν π. κ. τιθέντα. Solan. ibid. l. 19. Μυστίνας)* Ita pro *μυρίνας*, quod in vulgato erat, dedit *Solan. Pag. 293. l. 1. Ὑγίεια)* Vulgo *ὑγεία*. vid. nott. *l. 2. Ναίομι)* Sic Vorst. & Athen. Assentiuntur P. & L. *Νέομι* edd. *ead. Λειπ.) λοιπόμενον* Athen. *l. 12. Ἰσθῶ) Ἰσθῶ* C. Fl. *Ἰσθῶ* edd. Fl. male. *l. 13. Καρδιανός)* *Σαρδιανός* edd. omnes, male. *Pag. 294. l. 14. Δέ)* Omiffa haec particula in *l.* comparet in Fl. *P. H. B. 2. S. & M. Pag. 295. l. 6. Ἔστ' ἂν* Lege *ἔστι, ἂν. Solan. ead. Τὸ τοῦ Μ. l. 7. Μόνον ἀπῇ) ἀπεῖναι* φησὶ τις *W. l. 8. Τάχα ἂν εἴποι τις)* Quatuor haec verba absunt a *W. l. 11. Περὶ τῇ κν.) παρὰ τῇ κ.* male *P. & L. Pag. 296. l. 1. Δεῖσθε)* Sic *P. Δεῖσθαι* vulgo edd. *l. 7. Ὁ αἰὶ καὶ παρὰ βασιλέως)* Tria priora verba defunt in *P.* particula καὶ etiam abest in *W. ead. λαμβάνετε)* λαμβάνεται *W.* Sed e subscriptum est. *l. 9. Μάλα) μαλ' W. Pag. 297. l. 4. Ἐπιπνοία)* Sic *W. Ἐπινοία* vulgo edd. *l. 6. Μακρῷ βίῳ) μακροβίῳ* male *W.* Nihil a vulgata abeunt *H. Fl. l. 11. Λογισμὸν) λογισμῶν W.* Sed supra scriptum erat ο. *l. 15. Παραφέρωσι) ἀναφέρωσι W. Pag. 298. l. 2. Ἔστ' ἰ) ἐστὶν W. l. 3. Τοιούτων)* Sic edd. omnes. Idem quoque fuerat in *M.* Sed erasa deinceps est litera ν. *ead. Σφάλλειςθαι) σφάλειςθαι* Fl. Sed cum vulgata etiam facit *M. l. 6. Ἀπολύσας — ἄνθρωπον)* Septem haec verba sic legi in Fl. *H. Coll. & M.* notavit *Solan.* Nescio quare; nam *l. A. 1. P. & S.* quoque sic legunt, & sana sunt omnia. *l. 14. Οὔτω) οὕτως* Fl. & *M.*

ANNOTATIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 1. NEKYOMANTIA) De hoc opusculo addubito. Certe si genuinum sit, a iuniore Luciano scriptum esse multa arguunt critico illo naso non satis digna. Ut enim demus, non fugisse eum in Dialogis Mortuorum iam saepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum est, *publicanos inter eos recenseri audies, audies igne torreri quosdam; reges stitem colligentes*, aut vilissima quaeque praestantes ministeria; & alia scurrae faceto & eleganti Luciano non satis convenientia. Ab aliquo scriptum puto, qui Lucianum legerat. Scripserat Menippus inter alia *Νεκύϊαν* Diogen. Laërt. p. 162 D. Vide, an hanc malis Menippi, quam Luciani opus esse. Quamquam haec ficta, sciendum tamen, fuisse iis temporibus, qui magiae serio dabant operam. Vid. Tacit. Ann. II, 27. SOLAN.

ead. l. 4. Ω χαῖρε &c.) Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ἐν τῷ Ἡρακλέους δράματι. G. Euripides in Herc. Fur. v. 523, Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. BROD. Hoc omne principium ex Euripide & Homero, ut ipse ait fine huius paginae. Iambi ex Euripid. Hecuba. BOURD.

ead. l. 5. Ἐς φάος) *Ad lucem, ad superos.* BROD.

ead. l. 6. Ὁ κύων) Cynicus. BROD.

ead. l. 7. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὄλους) Philonidae verba sunt corruptissima: οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲνουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὄλους. Vertit Thomas Morus: *Num nam hic Menippus est, canis ille? Non hercle alius, nisi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmuriensis: *Nonne hic Menippus canis est ille? non hercle alius, nisi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid sit παραβλέπειν Μενίππους ὄλους, aut qui sustineat affirmare, id significare haec verba, quod volunt interpretes? Luciani manus est: Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲνουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὄλος. *Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi male video. Menippus ipse est. Μένιππος ὄλος est idiotismus*

Atticus, quousus etiam est in dialogo Diogenis & Herculis : οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν ; οὔμενον ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντή, τὸ μέγεθος· ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν· *An non Hercules hic est? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna statura. Ipse Hercules est.* GRAEV. Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λιμῶν ὅλας κολοκύνθας, totas cucurbitas lippire; estque hallucinari in toto Menippo. Opponitur eiusmodi hallucinatio visus in re magna & crassa errori in re parva, qui facile potest irreperere in iudicia nostra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a Graevio allatum, quod dissimile est: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, statura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diversus describitur ab eo, qui solebat esse. CLER. D. Heinsius ad Horat. I Sat. III, 25, cum recte monuisset ibi pro pervideas legendum esse praevideas, addit: Praevidere est praetervidere, παρορᾶν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν cum mala tua praevideas, id est, in videndis ius caecutias. Ergo nihil Heinso fuit in vulgata lectione duri: mihi secus videtur, qui optimo Graevio lubens accedo: nam nihil est eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit Clericus. Non animadversa fuit in παραβλέπειν duplex significandi virtus; una praevidendi, praetervidendi, quomodo casum quartum adsciscit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀλλότριον ὀξυδερκεῖν, τὸ ἰδίον παραβλέπειν atque inde spernendi; πάντα τὸν ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' οὐδενὸς παραβλέποντος Gregor. Nyss. T. II, p. 314 A. altera male videndi, videndo aberrandi; quae huius est loci, accusativique structuram respuit: sic in Glossis Allucinor & Hallucinor est παραβλέπω. HEMST.

ibid. Μενίππους ὅλους) Omnes Menippos. BROD.

ead. l. 8. Πῖλος) Perperam vertitur clava, cum verti debeat pileus: nam quia Ulysses, Hercules & Orpheus ad inferos descenderant, dat Menippo pileum, ut Ulysses, leonis exuvias, ut Herculem, & lyram, ut Orpheam referret: id quod recte observavit Alb. Ruben. de Re Vest. lib. II, c. 15. BARL. Hic & infra ridicule interpres clavam vertit, quod nunquam vox Graeca significavit. Peccasse videtur, quia existimavit, ornatum Menippi per omnia Herculeo similem esse oportere. Atqui hic ornatus desumptus erat a tribus heroibus, qui in inferos descenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulysses vero πῖλος, hoc est, pileus, seu petasus, quali utebantur viatores, & quali proinde usus credebatur.

tur Ulysses, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. 8. CLER. V. c. 8, ubi, cur ista gestaret, narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνω) Euripides in Hecuba v. 1. BROD. Hos versus sic transtulit Ennius: *Adsum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua Per speluncas saxeis struſſas asperis pendentibus Maxumeis, ubi rigida constat caligo inferum.* BOURD. Hecubae Euripidis initium, quod parodia risit Aristophanes in Fragm. apud Athen. p. 112 E. Ennii versionem exhibet Cicer. Tuscul. I, 16. SOLAN.

Pag. 2. l. 3. Οὐκ ἀλλ' &c.) Ex Euripide iterum; sed locus aut periit, aut me fugit. SOLAN.

ibid. Αἰδὼς μ' ἐδέξατο) Ipsius Euripidis versiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τῆς νεότητος) πλέον. BROD. Scribendum videtur Αἰδονεύς, ut stet senarius. GUYET.

ead. l. 6. Νεότης — τοῦ νέου) Et hic senarius est: τὸ νοῦ postulat senarius & sententia praeterea. GUYET. Fragmentum Andromedae Euripidis p. 451, v. 23. SOLAN.

ibid. Τοῦ νέου πλέον) Καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον. MARCIL. In hoc versu Tragici, Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον, lege ex Mf. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον. Novitas rei me incitavit, & audacia animae magis. GRAEV. Τοῦ νοῦ omnino legendum cum ed. I. & Mf. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendose aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσον Mf. Gr. ut mendosum manifeste. Recte legitur apud Grot. Flor. 201 AB. SOLAN.

ead. l. 8. Καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων) Quos in scena proferentes histrones altioribus cothurnis incedunt. BROD. Apul. Metam. I, p. 7: Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & si parium scenicum complicato, & cedo verbis communibus: ibi Pricaeus hunc locum, & plura sententiae similis annotavit. Recte vero iubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἱαμβείων, quem sublimiore velut iamborum curru vectum descendere vult ad orationem pedestrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: versus autem quasi vehiculum aliquod orationis spectari observavimus ad Prom. c. 6. (Vol. I, pag. 216.) Interpunctione, quae cunctis in edd. post ἱαμβείων invenitur, sublata iungere licet haud incommode, λέγε οὐτωσί πως ἀπλῶς τίς ἡ στολή; HEMST.

ead. l. 11. Χρηῶ με κ.) Homerus Od. Λ, 163. BROD. Monuit etiam Hartung. Thef. Crit. T. II, p. 698. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλ' ἦ) Hoc accentu, qui plerarumque est edd. servato sensus erit oratione directa, *At tu profecto deliras: ve-*

rum si cum Iuntina circumflectas ἀλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἐορτῆς ἤκομεν; Suidas agnoscit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel simpliciter ἄρα, sicuti monuit H. Steph. Th. G. L. T. I, p. 337 F. HEMST.

Pag. 3. l. 7. Ὁβολοστατοῦσι) Hoc est, δανείζουσι. Imitatus est auctor Comicum, qui hoc verbo ita usus est in Nub. v. 1154, ubi Schol. exponit per δανείζειν, & ὀβολοστάτης per δανειστής. BARL. Scholiastes ille Biferus est, qui Suidam descripsit. HEMST. Vide Hesych. & Etymol. M. VORST.

ead. l. 9. Παρὰ τοῖς κάτω) *A manibus*: infra est in psephisma-te, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. BROD.

ead. l. 16. Γράφεται γρ. ἀσεβείας) Vid. Κατάπλ. c. 18. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὸν βασιλέα λαγχάνονται, ut constat ex Poll. VIII, 90, & Harpocr. in Ἠγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam defererebat, positaque corona inter iudices ipse affidebat. De Aeschyli periculo, cum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat enarrator Anonymus Ethic. Nicom. Aristot. f. 40. Ὁ κατὰ τοῦ φιλοσόφου τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος Athenaeus XV, p. 696 A. quod in eadem historia dicitur a Diogen. L. V, 5. Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας Athen. XIII, pag. 589 E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. HEMST.

Pag. 4. l. 1. Μὴ φθονήσης) Arrian. A. A. VI, p. 272, Μὴ οὖν φθονήσης μοι τοῦ μνήματος ibi cum pluribus ista Luciani Iac. Gronovius adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: Dio Chryf. p. 558 D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἶπες, καὶ μὴ φθονήσης. Dicemus ad B. Hpr. c. 21; quo loco simul occurrit solemnis formula, ἀλλ' οὐδ' εἰς φθόνος. HEMST.

ead. l. 7. Ὡς περ τὴν Δανάην) Similiter, ut Lucianum agnoscas, in Tim. § 13. HEMST.

ead. l. 11. Ἦτις αἰτία σοι) Aliter legisse Thomas Mag. videtur v. κάθοδος, τίς ἢ ἐπινόιά σοι. SOLAN. Non parum distat, quod praebet Thomas Mag. in Κάθοδος, τίς ἢ ἐπινόιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. HEMST.

ead. l. 15. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις) *lisdem paene verbis leguntur in Ἑπισκ. c. 2.* Utraque loca per errorem commiscuit Th. Gataker. ad Antonin. XII, § 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. 4. HEMST.

ead. l. 17. Δίξιμι) *Commemorabo.* BROD.

Pag. 5. l. 1. Ἐν παισὶν ἦν) Th. Gataker. ad Antonin. I, § 6; postquam monuisset, pro eo, quod apud Herodianum sit ἐν παιδί, a pueritia, Lucianum etiam dixisse ἐν παισὶν, adiungit: quamquam ibi ἐν παισὶν εἶναι potest verti, inter pueros versari, e puerorum numero esse: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis aetas simul intelligatur; nam mox sequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν ἤρξάμην, ubi iuvenibus annumerari coepi, atque adeo iuvenilem aetatem attigi. Perinde solent ἐκ παιδὸς & ἐκ παιδῶν inter se commutari, ut pluribus ipse docet. HEMST.

ead. l. 2. Πολέμους) Basil. De leg. Gr. lib. Grot. Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγόμενοις (poëtis) προσέξομεν, καὶ μάλιστα ὅταν ὥς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, καὶ τούτων οὐδὲ ὁμοουσύντων ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις διαστασιάξει πρὸς ἀδελφόν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας· καὶ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμος ἐστὶν ἀκήρυκτος. Μοιχεύει δὲ θεῶν καὶ ἑρωτας καὶ μίξεις ἀναφανδὸν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ κορυφαίου πάντων καὶ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ὡς καὶ περὶ βοσκομάτων τις λέγων ἐρυθρίασει, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καταλειφόμεν· Clem. Alex. pag. 14 B. Immo antiquissimus Xenophanes Colophōnius idem ex instituto in iis redarguit, teste Diogen. Laërt. II, 46; cuius operis fragmentum habemus apud Sextum Empir. adv. Mathem. I, p. 57, & lib. VIII, 341: Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδος τε Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδεα καὶ λόγος ἐστὶν, κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. SOLAN.

Pag. 6. l. 4. Ἐς αὐτὸ φασὶ τὸ πῦρ &c.) Senarius proverbialis est, Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ περιέπεσον. VORST. Non praeterit Erasmus in Adag. Fumum fugiens in ignem incidi. Vide Diogenian. C. VIII, n. 45. HEMST.

ead. l. 7. Χρυσὸν ἀπέδειξαν &c.) Absurde haec versa sunt: tu verte, Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea (hoc est, beata) mihi videretur ignarorum vita. Nam ἰδιώτης oppositus philosopho est imperitus, non privatus. Simile peccatum est c. 21. CLER. Ego cur χρυσὸν esse reponendum existimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres ferrur, quo mala quaecunque, si ad longe deteriora, quae succedunt, comparentur, χρυσὸν δέξαι, φαῖναι, purum purum aurum videri affirmant.

Χρυσὸν ἀποδείξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui pessimus ante visus fuerat rerum status, nunc pro tolerabili & optando expetatur. Eunapii Excerpta pag. 20 D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurfus tam stupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξῃναι πρὸς τὰ Θράκια πάθῃ τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν· ad quae de hac Graeci sermonis, ut ait, elegantia, quam minime perspexerat interpret Cantoclarus, etsi Valesius egregia tradiderit, conabimur tamen eruditissimi viri curam nitidius expolire. Atque Eunapium quidem in primis isto loquendi genere fuisse delectatum, non ex iis tantum locis, quae Valesius annotavit, sed ex pluribus etiam, quae suppeditat idem Suidas, est compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπέκλυσεν, Ἐχέτος, Φῆστος, stilus vel solus auctorem prodit: quod binis posterioribus exstat, Festus in Asiam proconsulari potestate mittitur τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἐχέτον — χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν, plane coloris est Eunapii; neque minus, quod in primo vocabulo affertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσοῦς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους, ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo signanda lapillo: quem sensum haud scio an interpretes satis perviderit. Secutus autem fuit vetustiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, usurpatur: Plutarch. Sertor. p. 570 D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amarissimae crudelitatis exsatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακὰ. in Timol. p. 241 B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἐδείξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς· ubi malim sane propter usum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod Conon scripsit a Valesio non praeteritum Narrat. XIII, Aethillam persuasisse Troianis mulieribus captivis, ut incensis navibus suae salutis consularent, dicendo ὥς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσοῦς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακὰ, totum est ab Euripide sumtum in Troad. v. 432, ubi Cassandra, ὧς χρυσοῦς, inquit, αὐτῷ τὰμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ δόξει ποτ' εἶναι. — Hunc autem loquendi morem quasi publica forma signatum si perpendas, vix est, ut dubitari possit, quin apud Platonem Ep. VII, p. 1277 C. refingi deceat, καὶ ὁρῶν δὴπου τοὺς ἀνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσοῖν quod, nisi fallor, sensum efficit a philosophi mente prorsus alienum, priorem reip.

administrationem emendando auream reddere & perfectissimam: facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod Leunclavio, qui in Dione Cassio p. 336 A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi iussit χρυσὴν male profecto; quamquam favere videatur Zonaras Dionem exscribens, apud quem, ut recte Valesius observat, mendose legitur, ὥστε χρυστὴν τὴν τοῦ ἀγερημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι, pro χρυσήν, vel potius χρυσόν eas utrasque voces nonnunquam per errorem inter se permutari, nunc uno tantum Theonis loco docebo, in cuius Progymn. p. 65 οἶον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρυστῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi persuasum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, in aurea fabula Epiclero. Iam si Luciano restitutas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime sententia procedet: Menippus ad philosophos se contulerat, ut vitae rationem contrariis opinionum fluctibus agitatum in turo collocaret: res longe secus, ac speraverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & incitiae tanto peioris, quod sapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, sic ut tandem liquido perspiceret, hominum idiotarum vitam adeo praeferre, ut, si ad turbulentas philosophorum altercationes exigatur, aurum videri possit. Aliud est Graece χρυσὸν ἀποδείξαι τὸν τῶν ιδιωτῶν βίον, auream & beatissimam facere vitam idiotarum. HEMST.

ibid. τῶν ιδιωτῶν) Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὁμιλος, οὗς ιδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. Lucian. περὶ Πένθ. c. 2. VORST.

ead. l. 8. Ὁ μὲν αὐτῶν) Epicurei. BROD.

ead. l. 9. Ἐκ παντὸς) Τρόπου addi non solet: *prorsus*. BROD. Ait Noster ἐκ παντὸς, omni modo: subaudi τρόπου. In de Mercede Cond. cap. 8, ταύτην ἐξ ἅπαντος δεραπέυει. c. 41, ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride cap. 7, ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι & passim. Est tamen, ubi additur τρόπου, contra ac sentit Brodaeus, qui IX Miscell. c. 9 id fieri negat. Sed docet id ipse Lucianus, qui iterum in Phalaride c. 2, ἐξ ἅπαντος τρόπον ἀνελεῖν με ζητούντας. Addit quoque Aelianus XII Ποικιλ. c. 1, ἐκ παντὸς αἰδουμένη τοῦ τρόπου δὴλη ἦν nec non Iocrates in Panath. pag. 266 D. ἐκ παντὸς τρόπου διαλύεσθαι πειράται τὰς διαφοράς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ δέ τις) Stoici vel Cynici. BROD.

ead. l. 11. τὸ σῶμα καταναγκάζειν) Idem est, quod antistiti verae salutarisque philosophiae Paulo I ad Cor. IX, 27, ὑποπιάζειν vel ὑποπιέζειν sive ὑποπιέζειν (quarum lectionum utra sit anteferenda, vix constituas) τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγ-

γείν. Philosophorum autem multi, perinde atque illi, qui facris initiabantur, ad animi constantiam durari exercebantque voluerunt cruciatu & suppliciis, domando corpori sponte susceptis, quae non solum βασάνους vocare, sed etiam ἀνάγκας solebant; atque inde καταναγκάζειν τὸ σῶμα, corpus, ut ait Lucretius, *contundere duris laboribus*. Quaedam a nobis notata sunt ad Nigrin. cap. 27. HEMST.

ead. l. 13. Ἐκεῖνα τοῦ Ἥσ.) Nota sunt omnibus Hesiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ &c. BROD. Vid. Ἑρμ. c. 2, ubi locus ille exstat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Πῦρ ἐκ τοῦ κ.) Adscriptis Solanus: *corruptie*. Labes facile tolli potest, si refingas, εἰς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος vel forte, quoniam aliquid omissum constet, plenius, εἰς τὸ π. ἐ. τοῦ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐνάλυσθαι. HEMST.

Pag. 7. l. 2. Ἀγαθὸν εἶναι) Hoc Peripateticis videtur. BROD.

ead. l. 4. Ὅς γε) Mallet ὡς γε. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκούων ἐναντιῶν) Hoc si mendosum quiddam tinire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum est, ut sua Luciano manus constet, ἀκούων ἐναντιῶν tanta ipsi vocabulorum inanum stribligo fuerat ingesta, ut auditio quotidiana nauseam excitaret. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 15, οἷτε ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Nostro placuisse, Index commonstrabit. Neque minus, ut auguror, mihi successit haec emendatio, quam Kusterio Praef. ad Iamblich. idem restituenti verbum in Phrynicho p. 32, ἐναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοῦνομα, ubi vulgo legebatur, ἡναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, si lectionem Florentinam attente considerarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut existimemus versum unum & forte alterum periisse; nam istae particulae περὶ μὲν γάρ τοι consistere nequeunt, nisi aliud quippiam antecesserit, cui innitantur: veterem scripturam Aldus ex ingenio mutaverit, an scripto codice, compertum non habeo; nostra saltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur: legerem potius, Καὶ τοι πάντων ἐκείνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐν. &c. Sed prius libri veteres in consilium fuerint adhibendi, quam certi quidquam hoc de loco definiri possit. HEMST.

ead. l. 11. Ἀτεχνῶς) Ἀπὸ τοῦ ἀπλῶς, καθάπαξ ὅ ἐστιν, ἐν λόγῳ, ἀδόλως, ἀληθῶς καὶ ἀνευ τέχνης τοῦτ' ἐστὶ δόλου. Apud

Ἀττικός τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἰοῖται ἀτενῶς, μετὰ περισσού τῷ χ. Ἄλλως· ἀνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte, sed virtute, vincunt: ἀτέχνως δὲ παρὰ τὴν τέχνην δηλοῖ. G. Ἀτεχνῶς, ut in Xenoph. Plat. Demosth. ἀληθές· τέχνη, ὁ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἀνευ δόλου ἀληθές ἐστίν. Capp. 5, 6 & seq. interpretor ad Heliod. lib. 6. tangit in Contempl. capp. 21, 22. BOURD.

ead. l. 12. Τούτοις) Τούτο magis placet. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀγομένους) L. Ἀτόμους. SOLAN.

Pag. 8. l. 2. Ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν) i. e. firmiter ac tenaciter adhaerentes illi (pecuniae) ita ut ab ea divelli nequirent. Habet phrasin hanc Theocrit. Idyll. XV, 68; sed perperam distinctus & ab interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon. Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες ἀπρίξ· ἔχου Εὐνόα ἀμῶν· Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë. Distingue, & verte: Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρίξ ἔχου Εὐνόα ἀμῶν· Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë. Idem Idyll. XXIV, 54: Ἦτοι ἀρ, ὥς εἶδοντ' ἐπιτύτθιον Ἡρακλῆα Θῆρε δύω χεῖρεςσιν ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα· Sane ut videntur Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam Aelian. V. H. I, 3, de rana Aegypt. καλάμου τρύφος ἐν δακὸν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρίξ ἔχεται, demordens frustum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor. Aethiop. X, c. ult. ἀπρίξ ἐχομένος καὶ οἰοῖται συμπεφυκώς· firmiter haerens & tanquam congenitus. L. BOS Animadv. c. XIII, p. 59. Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit L. Bos, & Scholiastes habet, neque ignoravit H. Stephan. Th. L. G. T. III, p. 554 G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in Euphriasio p. 90, ἀπρίξ ἔχεσθαι τῆς ὅλης σοφίας· p. 197, τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως· p. 222, τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρίξ εἶχοντο. HEMST.

ead. l. 3. Πάντα ἔνεκα τούτων ὑπομένοντας) Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis πάντα ποιεῖν τε καὶ πάσχειν· propterea utrumque Philo Iudaëus in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648 A. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάντ' ὑπομενοῦσι δρᾶν τε καὶ πάσχειν. Chrysostom. πρὸς τοὺς Ἐχ. παρβ. συνεισ. p. 245 B. πάντα αἰροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθοῦσαν ἐκείνην περιιδεῖν· citius nihil intentatum relinquent, quam ut illam talia passam non ulciscantur. Leviter corruptum in Iuliani Epist. XLII, p. 423 B. εἶναι
Lucian. Vol. III.

ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδέστατοι, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν· πάντως edd. habent: multo gravior, ut quidem puto, in Ceбетis Tab. pag. 83, καὶ πάνθ' ἐπομένως πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκούντα εἶναι· ubi si rescribendum esse dixero πάνθ' ὑπομένοντες πράττουσιν, nemo, nisi fallor, vulgatum ἐπομένως servare voler aut interpretatione quaesita rueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκούντα εἶναι, & ad istum Ceбетis locum p. 21, ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναῖξιν δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερὰ. Meliorem in partem adhibuit Sopater apud Stob. p. 311, ὑπομενετέον πάντα ἐτοίμως τῷ δρᾷν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένων· nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male facere, quam malo ab aliis affici, ut ne quidquam inhonesti patrare cogatur. HEMST.

ead. l. 9. (Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων) Haec profert Thomas Mag. in Διαβόντος, cum docuisset, διαβόντον & διαβεβοησάτα plurimum in deteriore partem usurpari, tamen monens μετὰ προσῆκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici: διαβόντος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ Zenob. C. V, n. 55. ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ διαβόντος πόλιν Dion Chrysost. p. 408 C. Python διαβεβοημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι Diodor. Sic. XVI, p. 554 D. Mirum est, maculam emendatu facilem eruditissimos homines effugisse apud Stephan. in Εὐκαρπία· λαῖδα τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβλημένην ἐταίραν· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, διαβεβοημένην; ut Antonin. Liber. c. 13, εἴ τις διαβονθῆν παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχευρίων· & c. 22, ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι διαβονθῆναι. Athen. XIII, p. 588 B. Leontium ἢ ἐπὶ ἐταιρείᾳ διαβόντος γενομένη. Nequidquam afferas ταὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένους ex Harpocrat. in Εὐθίας & Ἠγήμων, atque ex aliis similia. HEMST.

ead. l. 14. Τοῦ ἁδου τὰς πύλας) Ubi de Orci portis agit ad Marth. XVI, 18, non omissus est hic Luciani locus a maximo Grotio, cui pleraque debet Ia. Windet de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diversa ratione κατὰγειν εἰς πύλας ἁδου καὶ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. Salom. c. XVI, 13; nihilque est aliud, quam quod praecessit ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium sollicitaturi scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet: illud dumtaxat observari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μα-

Ἰσταὶ καὶ διάδοχοι, statim esse Χαλδαίους, & simul hominis istius magi nomen edi Perficum Mithrobarzanem : non quod existimem, Perfarum sapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri; nam & Hesychius, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur satis magnifice γένος μάγων πάντα γινωσκόντων sed quod confundendi non videbatur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι. Περσῶν οἱ μάγοι, teste Clem. Alex. Strom. I, p. 305 A. Pausan. IV, p. 360, Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους καὶ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρώτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχῇ quam in opinionem etsi consenserint, in multis tamen valde inter se dissidebant. Zoroaster vero dux & auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata series successorum excepit : Diogen. L. in Prooem. § 2. quare non Plato tantum Alcib. I, p. 441 D. μαγίαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὠραμάζου dixit, sed & οἱ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a Plutarch. T. II, p. 670 D. & apud Dion. Chrys. Or. XXXVI, p. 448 D. Ζωροάστρης καὶ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppeditabunt Henr. Vales. ad Amm. Marcell. XXIII, cap. 6, p. 405, Marsham. in Can. Chron. Stanl. Phil. Orient. I, Sect. 1, c. 2, 3, Ia. Toll. ad Form. Recip. Manich. p. 135. Iam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus manium evocatorum opera requirebatur : idcirco iunguntur a Strabone XVI, p. 1106 A. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομάντεις, καὶ ἔτι οἱ λεγόμενοι λεκαγομάντεις καὶ ὑδρομάντεις παρὰ δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I, § 3 & 5, ad haec omnino digna sunt, quae conferantur : postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit : Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τῶν ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφήταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὐρῶν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῇς ἀναπομπὴν, τὴν λεγόμενὴν νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome le-

gitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πραγμάτων τινος πυνθανομένου· ἡ δὲ πῦσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum sollertia, eandem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. Strabo XVI, p. 1105, ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerit, ita scribit: καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ μάντιες ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπανορθώματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίας, τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πρότερ Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνυσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ αἰσσοῦσι· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. Barth. ad Stat. Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae Lucianus imposuit: nam apud Horatium quoque in illa facetissima libri II Sermonum Ecloga V Ulyssi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert Eustath. ad Od. K, p. 1665. HEMST.

Pag. 9. l. 9. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῃ) Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τοῦ, quod inferendum est: μέλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ... καθηγύσασθαι μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat: nam prava praecedentium edd. interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν· deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων. HEMST.

ead. l. 13. Πρὸς ἀνατέλλοντα) Ita restituit hunc locum B. 2. & postea Benedictus & A. Omnes enim rel. edd. unico verbo legebant προσανατ. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39, Tan. Faber legere iubet, προσανίσχοντα τὸν ἥλιον. Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο) Castigo ἀφανές. BROD. Def. Herald. emendat ἀσαφές, quod etiam est in uno Cod. Regio, & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. BOURD. Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. MARCIL. Variant hic edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλές habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλές tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφές autem, praeter ea, quae Bourdelotius

affert, in ed. I. invenimus: Salmurienſis editor etiam admiſit. In hac voce frequenter erratum. SOLAN. Ἀσαφές pro ἀσφαλές legendum eſſe, monuit ad Arnobium Def. Herald. p. 43. Ἀσφαλές & ἀσαφές culpa librariorum ſaepeſus invicem permutantur. Sic apud Thucyd. IV, 86, οὐδὲ ἀσαφὴ τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum exiſtimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex Scholiaſte liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror Athenagorae loco περὶ Ἀν. τῶν N. p. 147, 148, cuius haerentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiiſus expediunt interpretes: Εὐλόγος ἐſταὶ πᾶσα ἀπιſτία μὴ προχείρως καὶ κατὰ τινὰ δόξαν ἀκριτον ἐγγινομένη, ἀλλὰ μετὰ τινος αἰτίας ἰσχυρᾶς, καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσφαλείας· illum in modum ſi commode ſcribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adiungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀφελές & ἀσφαλές ſaepe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad Ἀναβ. c. 12. HEMST.

Pag. 10. l. 2. Ἐπανήκει πάλιν) Vix dubito, quin litera ſit errata, ſcriptumque fuerit ab auctore ἐπανήκειν· cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cuius in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, potius dicatur, nulla reddi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut cum magus ſaſcino depellendo ter in Menippi faciem exſpuiffet, ipſe demiffio vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens ἀποπτύſας, quod absolute poni pro ἀποπτύſαντος, vel ἐπειδὴ ἀπέπτυνε, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad Vol. II, pag. 60, l. 14. Poterant autem ritus ſacri magici purificationeſque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat Sil. Italic. XIII, 405, & annotata virorum eruditorum ad Arnob. I, p. 25, in quibus Menippi Lucianeſi mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaspiſis aquam eximie magicis praefigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimae levitatis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ita Perfarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide Briſſon. de R. P. I, p. 59. HEMST.

ead. l. 5. Τὸ τοῦ Χ. ὕδαρ) *Choaspis fluvii aquam.* BROD. Παταμὸς Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδαρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς. Eustath. ad Dionys. Per. v. 1073. VORST.

ead. l. 7. Ἐκάθηρε) De hoc ritu Cafaub. ad Theophr. Char. p. 302, 303. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπέμαξε) Περιμάξαι & περικαθάραι interpretatur Cafaub. ad Theophr. tangit & ad Athen. Legendi Interp. Aristoph. Hefych. Suid. Eustath. BOURD.

ibid. Σμίλλη) Hanc Pythagoras in simine ianuae suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. BROD. Sumfit a Plinio H. N. XX, 9. Vid. Menag. ad Diogen. L. VIII, 47. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμα καὶ τὴν ἐποδὴν ἐκείνην ὑποτονθούσας) *Ubi vero satis superque praeprasset, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & abstersit, faceque ac scilla aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit.* Verbum hoc ὑποτονθούσας Scholiastes exponit ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογγύσας. Sed scribe γογγύσας. Ceterum occasione huius verbi γογγύζω, una & altera macula purganda Hefychius: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ δορύζειν. Addenda est, quam excidisse planum est, una litera, ac legendum, τονθούζειν. Sic quod paulo supra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ δορύζειν τὸ τὰς ὕς φωνεῖν &c. Hefychius videtur omnino dedisse, Γογγύζειν, τονθούζειν, τὸ τὰς ὕς φωνεῖν. Etenim δορύζειν vox est plane extra usum; licet Erymologici M. auctore eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τοῦ τονθούζειν originem pervestiget. Eodem significato dixerunt Graeci & τονθορίζω. Hefychius iterum, τονθούζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθούζει substituunt; nam praeterquam quod ex ordine horum verborum satis patet, τὸ τονθορίζει omnino profectum esse ab Hefychio, ut qui per id dicat idem, quod per τονθούζει, significari; tum usus eo est Lucianus in initio Deorum Concilii, Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοί. Agnovit quoque H. Steph. τονθορίζειν ex Hefychio. IENS.

ead. l. 10. Περιελθὼν) Memini, qui mallet περιθειῶν, *lustrans sulphure*, cuius in purgandi caerimoniis usus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθάραι, κυρίως θείω. Hefych. quem iidem vide in Θέαγον· Θειοῦται. Θειῶσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, est emendatio: apud eundem Θειώματα, τὰ περικαθαρτήρια, non alia sunt, quam θειῶ-

ματα. Attamen in Luciano nihil oportet mutari: nam ut ab incurfu malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum περιέρχασθαι solet adhiberi. Noster in Philop. § 12, Δείψ και δαδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον περιελθὼν εἰς τρεῖς &c. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cyncis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum stato convolant, Aelian. de Anim. XI, 1, και περιελθόντες τὸν νεὸν, και αἰονεὶ καθήρακτες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν & περιενεγκεῖν, circumferre, quasi propria lustrationibus verba: Athen. XIV, p. 626 F. καθαριμὸν τῆς πόλεως ποιήσασθαι σφάγια περιαγαγόντας κύκλῳ τῆς χώρας ἀπάσης. Polyb. IV, p. 405, καθαριμὸν ἐποιήσακτο, και σφάγια περιήνεγκαν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, και τῆς χώρας πάσης. Athenis περιπατιάρχων erant partes περιενεγκεῖν καθαρίσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos Suidas ait ἐξωθεν περιέρχασθαι χοιροφορεῦντας. Adde Herod. I, 84. Hippocr. autem περὶ I. N. p. 302, v. 35, ubi praestigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν και μαγεύειν habet. HEMST.

ead. l. 12. Ὡς οἶκον) Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. BROD.

ead. l. 14. Ἐνέδν) Ἐνέδν orationi profae melius conveniet. HEMST.

ead. l. 15. Φέρον) Φέρον redundat. BROD.

ibid. τῷ πῖλῳ) Optime Rubenius de R. V. II, 15, Thomae Mori clavam reiecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis succedens mentio, vel ῥοπαλῶ lectum pro τῷ πῖλῳ quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque ῥοπαλῶ sedem occupavit: nam apud Diodorum certe XVII, p. 615 B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Atheniensis Dioxippi pugna, ubi hic prodiisse nudus & oleo nidens narratur, pro ἔχων πῖλον σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥοπαλῶν quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, inprimis quando notat, Dioxippum praetulisse διὰ τὴν περὶ τὸ ῥοπαλῶν ιδιότητα πρόσον Ἡρακλεωτικὴν, verum etiam ex Ael. V. H. X, 22, & Curtio IX, 7, qui validum nodosumque stipitem appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegetetur. Utriusque vero pilei & clavae meminit Philo Iud. de Caio, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur. p. 1093 B. Σκευὴν ἄλλοτε ἄλλοίαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲν λεοντὴν και ῥοπαλῶν ἀμφότερα ἐπὶ χυρσα, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα ποτὲ δὲ πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὅποτε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκόρουσιν.

De pileis autem Castorum & Ulyffis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀκρόδρυα) Democrit. Geop. X, 74. Plura dabunt I. Bod. a Stapel ad Theophr. H. P. II, p. 89, 342, Iac. Duport. ad Theophr. Char. p. 378. HEMST.

Pag. 11. l. 3. Ὡς δὴ τί τοῦτο) Τὰ ὡς δὴ abundare videntur. GUYET. Particularum usus non vulgaris: hunc & alium Luciani locum Θ. Κρ. pag. 59, l. 14, annotavit H. Stephan. Th. Gr. L. T. IV, p. 817 G. In Dione Chryf. p. 127 D. vim earum interpretes minime percepit: ὡς δὴ τί θαυμαστὸν εὐρήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὴν τὰ φανερά ταῦτα καὶ ἀκλειστά οἰκήματα &c. Haec paulo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὴν, quod restitui) expungi voluit H. Vales. in Not. Mauillac. ad Harpocrat. melius infra delebitur in istis, μὴ τὸ σφόδρα εὐανν &c. HEMST.

ead. l. 7. Ἡγεῖται τὸν με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς) Ἡγεῖτο εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. MARCIL. In qua editione hanc pravam scripturam invenerit Marcilius, equidem ignoro. HEMST.

ead. l. 13. Μελίκρατα) Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7 singulari usus sit. V. Od. Δ, 27, ad quam perpetuo hic alludit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐμβαλόμενοι οὖν) In re non dissimili verbis similis usus est Xenoph. Ephes. I, p. 13: Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἑτοίμοι καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐθεῖναι & ἐνθέσθαι, ναὶ ἱμῶν ἐπιφέρει, quae promiscue Xenophon posuit p. 72, 82, 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a Salmasio certissimus admittitur ad Vopisc. p. 386, ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, mercibus vel commeatu navim onerare: cuius potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequidquam quaeras; nam apud Hesych. in Κίουρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo Luca A. A. XXVIII, 10, καὶ ἀναγομένους ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. Vir maximus observat, permisceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri solet: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπέθεντο ad navim pertinere. Probandum fuerat, ἐπιθέσθαι non secus atque ἐνθέσθαι a Graecis usurpari pro in navem imponere; quod aequè difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, si lectio constet, historici sacri mens

fuerit talis: *nosque iamiam profecturos onerarunt rebus necessariis*: quasi dicat ingestas fuisse cumulate, ac velut renitenſibus impositas. Fateor equidem, si ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non displicet, haud ineleganter potuisse scribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέ-
δεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν & cum in eo eramus, ut in altum solvere-
mus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita
Lucas reliquerit. Sicut autem Noster modo, περὶ ἀναγωγὴν
ἐγὼ, νόμισθα, non aliter Philostr. de V. A. T. IV, c. 13, περὶ τῇ
ἀναγωγῇ ἢ ναὺς εἶχεν. HEMST.

ead. l. 16. Κατὰ δ' ἀκρυχέοντες) Homer. Odyss. Λ, 5. BROD.
ibid. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ) Qui secundo flumine de-
ferebantur, eos recte dixit scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ
ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fue-
rit iste lacus, an supra, quidquam refert, modo Euphratis in
paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non
facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem de-
scripsit Herodot. I, c. 185, 186. multi lacus erant paludesque
non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in
quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvius illabe-
batur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agro-
rum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agrico-
lae Assyrii, teste Libanio Or. X, pag. 314 A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν
γεωργοὶ διώρυχας ἐθεον καὶ ἐνθεν κατατέμνοντες, ὅποσα Αἰγύ-
πτῳ τῷ Νεῖλῳ, χρῶνται καὶ οὗτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes
fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pal-
lacopa redierat, ἀνέπλει, ut Arrianus ait 'A. 'A. VII, p. 304.
αὐθις κατὰ τὰ ἔλη θάρρων ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα' &
mox idem docet, vulgo ferri τῶν βασιλέων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς
τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἔλεσι
δεδομημένους. Diodorus, qui tamen alios auctores secutus in
hac historia narranda parumper ab Arriano differt, τὴν περὶ
τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito,
scribi placet περὶ τὴν Βαβυλῶνα, quem lacum cum visendi cau-
sa intrasset, errore periculoso iactatus Alexander vix quar-
to demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in
quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi
tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod au-
tem Noster λίμνην ponit, eis ἦν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo
laxius est accipiendum, eumque sere in modum, quo Plinius
scribit H. N. V, 26, Euphratem dexteriore alveo Babylonem, quon-
dam Chaldaee caput, petere, mediamque permeantem, item quam
Otrīn (Opin legendum puto) vocant, distrahi in paludes. Neque

aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poëta Mar. Victor lib. I Genes. *Iustior Euphrates, diu qui gurgite largus Irrigat arentes subiectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aequae Servit, & humanos totum se praebet in usus: Donec fucus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis*: haud enim arbitror de Pallacopa Victorem cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus definit ἐπὶ τὰ ἔλη καὶ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert Strabo XVI, p. 1076 A. & plenius Arrianus illo vexatissimo loco lib. VII, c. 21. Sic etiam in Dione Xiphilini LXVIII, p. 784, τὸ ῥεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς τὸ ἔλος ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθεν πρὸς τῇ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interiectum erat spatium pedibus emensos fuisse, fidem non habet. Arrian. A. VII, p. 282, ὁ μὲν Τίγρης... διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται. Ioh. Malelas in Iulian. pag. 19 meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγοῦσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ καὶ εἰσπλῶν ἐἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην quamquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione Libanius & Marcellinus exponant: ad Ammian. XXIV, c. 6, vide Henr. Valesium. Ista, ne scriptori nostro nulla lux affunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cuius equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea Cellarius est adeundus G. A. III, cap. 16, Sect. 1. HEMST.

Pag. 12. l. 2. *Λίμνην*) De artificioso hoc lacu lege Herodot. I, p. 47. Sed observandum, errasse hic huius Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑπερφέρμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex Herodoto, supra urbem fuisse. SOLAN.

ead. l. 5. *Βόθρον ὠρυζάμεθα*) Notus fodiendae scrobis ritus in

sacris infernis: sed Homerum ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517, A, 25. plura collegit De la Cerda ad Virgil. Aen. VI, 243, qui per errorem Eusebio adversus Hieroclem tribuit, quod Philostrati est de V. A. T. IV, c. 16: 'Ἀλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) 'Οδυσσεὺς ὀρυζάμενος, οὐδὲ ἀνθρώπων αἵμασι. Ξυχαγωγήσας εἰς διάλεξιν τοῦ Ἀχιλλέως ἦλθον. Lutatius ad Statii Theb. IV, 459: *Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piationem facimus: scrobiculo facto inferis &c.* Hesychio teste constat, κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον quod etsi non plane repudio, fere malim, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est Strabonis locus, qui docet, quibus caerimoniis Persae & magi aquae sacra facerent, XV, p. 1065. B. τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνῃν ἢ ποταμῶν ἢ κρήνῃν ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύζαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζονται. HEMST.

ead. l. 6. τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον) Idem eodem libro Homerus. BROD.

ibid. βόθρον) Mos enim erat antiquis, ut Festus tradit, in effossa terra Diis infernalibus sacra facere. VORST.

ead. l. 9. Ποινὰς καὶ Ἐρινύας) Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποινὰι & Ἐρινύες alias apud antiquos caedem sunt, alias diversae. Noster iterum iungendo distinxit § 11; quibus usus est Barthius ad Stat. Theb. VIII, 25, Arriani locum proferens in Epiet. II, 20, p. 234, ubi primum, 'Ὁρέστην ὑπὸ Ἐρινύων ἐλαυνόμενον, deinde, χαλεπωτέρῃ αἰ Ἐρινύες καὶ Ποινὰι. Polybius in Exc. Val. p. 117, τινὰς Ἐρινύας καὶ Ποινὰς καὶ Προστροπαίους τῶν δι' ἐκείνων ἡτυχηκότων. Pro iisdem habuerit Aeschin. in Axioch. c. 21, necne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐρινύων ἐπ' Ἐρεβος καὶ Χάος, atque in infausta regione λαμπάσιν ἐπιμύνας πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. Hesychius alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incassum tentarunt Kuhn. ad Paus. I, p. 105, & Markland. Ep. Crit. p. 127, emendata proponam: Ποινὰς φρικταῖς, Ἐρινύας τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos discordia in Poenis & Furiis. Sed haec iamdudum, & a multis sunt observata: nos illud, quod omnes haecenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere Plutarcho de Fluv. c. 19, ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος vitiosissime fertur, ὑπὸ πομένων nihil afferam emendationi probandae, quam eiusdem scriptoris locum cap. 23, ποιηματούμενος δὲ ὑπὸ Ἐρινύων ἑαυτὸν ἐρίψεν εἰς ποταμὸν Βάκτρον. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ νυχθίαν Ἐκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν) Ap-

paret fatis, defumptum ex vetusto carmine, & esse hexametrum, quod mutare Lucianus non solet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἐκάτην καίπειν Π. GRON.

ibid. Αἰπεινὴ) Pro αἰπεινὴν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, ut ostendi in lectionibus Hesiodicis ad Theogon. v. 768. GRAEV. Securi sumus emendationem Graevii, & ante eum Vorstii, de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. ἐπεινὴν, quod prope ad veram accedit: καίπειν P. SOLAN. Cum epitheton αἰπεινὴ, quamvis vox sit bene Graeca, Proserpinae nullo pacto conveniat, optime Graevius tale restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud Homerum, quem ubique Noster imitatur, in frequenti est usu; atque adeo in ipsa νεκρομαρτεία Od. Λ, 47, unde iam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vid. Od. K, 491, 534, 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum usus post Homerum pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissenfum Scholiastes explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem annotavit Hesych. Ἐπαινὴ, ἐπαινετὴ ἢ δεινὴ καὶ φοβερά: aliam Eustath. p. 1665, v. 7, Ἔστι δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἢ αἰανὴ, τούτέστιν, ἐν σκότει διαγούσα: ἢ μᾶλλον αἰνὴ, ἢ δεινὴ, πλεοναζούσης καὶ νῦν προθέσεως, ὥς καὶ ἐν ἄλλοις. Quod ex Proclo ad Hesiod. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 643 Graevius attulit, ille sine dubio sumserat a Plutarcho, cuius commentarios Hesiodicos paene totos sibi vindicavit: audi Plutarch. περὶ Παιδ. Ἀγ. pag. 23 A. οὕτω δὲ καὶ τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παρατητὴν εἰρῆσθαι. Marcell. Empir. c. XV, p. 112, si os, aliudve quid haeserit faucibus, hos versus dicendos in aurem eius, qui offocabitur, praecipit: Μὴ μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἀΐδος πέμψειν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν: sunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam poetae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc solum discrimen interest, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγαθή: neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscae lectionis fidem conservet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud Diacon. Alleg. Theog. Hesiodi p. 268, Εἰνοδῖν Ἐκάτην κλέζω, τριοδῖτιν ἐπαινὴν vulgo scribitur ἐφαινὴν, quod nullius est pretii. HEMST. Exstat versus a Diacono prolatus in Orphei Εὐχ. v. 45, ibique legitur ἐραννὴν. Praeferendum arbitror, quod restitui. IDEM in *Addendis*.

ead. l. II. Βαρβαρικὰ) Nomina... ipso paene timenda sono.

Ovid. Ep. Her. XIII, 54, & Noster Πένθ. cap. 3. SOLANUS.
ead. l. 12. Ἐκείνα) Non placet: potius habuerim, πάντα τὰ
 ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο. HEMST.

ead. l. 15. Ἐδδείσεν &c.) Homer. Il. N. BROD. Homeri ver-
 sus Il. γ, 16, aemulatus est Virgil. Aen. VIII, 243. HEMST.

Pag. 13. l. 3. Μικροῦ δειν) Fere. BROD. Μικροῦ legendum cum
 P. & L. & S. non μικρῶ, ut in plerisque legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Πολέμου) Si Lucianeus sit hic Dialogus, scriptum
 oportuit anno C. 163. SOLAN.

ead. l. 15. Λειμῶνα μέγιστον) Homero manes debent ἀσφο-
 δελον λειμῶνα. Od. Λ, 538, 572, Ω, 13. Aegyptiis Homerus
 & Orpheo, si Diodoro Siculo fides I, p. 61 A. Exinde vete-
 rum in scriptis celeberrimum est hoc pratum amoenissime
 confitum. Asphodelus per quietem visus mortem aegrotis
 praenuntiat: cuius mirabilis effectus causam manifestam cum
 Artemidorus ignoraret, coniécit tamen verosimile videri, ὅτι
 νερόμισται τὸν τῷ Ἀδῇ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλήρες, Oneir.
 III, c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui
 nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem
 poëtam quantumvis caecum acutissimo tamen auditu ψυχὰς
 vel σκιάς τετρίγυιαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101,
 Od. Ω sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos proco-
 rum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu
 tamen 9 nisi pro τετρίγυιαι in quadam editione prisca cuius-
 cunque Grammatici exaratum fuerit κεκρίγυιαι, quo specta-
 verit Etymologus p. 538 in Κρίκε scribingens, ὁ γὰρ ποιητής φησι
 κεκρίγυιαι, expiscari nequeo: praesertim cum Hipponactis
 scazon, Κρίγῃ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ, sine dubio fue-
 rit prolatus ad eam lectionem affirmandam, & κρυγῇ propria
 ratione dicatur, ut observat Schol. Aristoph. ad Av. v. 1520,
 ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ὀδοῦσι γινόμενος. Hoc au-
 tem utcunque fuerit existimatum, scripturam τετρίγυιαι in
 plurimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando significant:
 Philostrat. V. A. T. II, c. 4, τὸ φάσμα φυγῇ ὄχσεται τετρίγυς,
 ὥσπερ τὰ εἶδωλα. Icon. I, p. 769, ἡ ψυχὴ ἥδη ἀπεισι, μικρὸν δὲ
 ὕστερον καὶ τετρίγυιαι αὐτῆς ἀκούσῃ. HEMST.

ead. l. 16. Τῷ ἀσφοδέλῳ) Sic in Char. § 22. Reliqua, usque
 ad cap. 19, continentur in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Παρ' Ὀμήρῳ) Od. Λ, 538, 572. Ω, 13.
 Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφοδέλῳ
 per accentum illato significandi discrimine. HEMST.

Pag. 14. l. 1. Τετρίγυιαι) Homer. Odyss. Ω, 13. BROD.

ead. l. 2. Τὸ τοῦ Μίνω Δικαστήριον) Homerus tantum descripsit Od. Λ, 568, Χρῦσσον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσι ἡμενον — vid. Plat. Gorg. p. 358 E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. Claudian. in Rufin. II, 477: — *quaesitor in alto Conspicius solio pertentat crimina Minos, Et iustis dirimit fontes* —. ibi Barthius Lucianum testem advocavit. Vide Propert. IV, El. XI; 19; Stat. Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal, & urnam movens arbiter Orci ac quaesitor Minos: praeterire tamen non possum neglectum ab aliis insignem Philostrati locum, ut tum difficultatem eius obscuram, tum errorem Olearii non mediocrem amoliar: sic apud eum Apollonius VIII, pag. 352, οὐκ ἄχθεται δὲ οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . λεγόντων τε αὖ ἐν Ψυχαστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σαρπηδόου ἀποθανόντα χρυσῶ μὲν σκῆπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀιδωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' οὐ παρήτησατο. Ψυχαστασίαν Olearius vocari putat Od. Λ, quae *Ulysses inferos*, h. e. animorum defunctorum sedes legitur accessisse. Ut eo nomine, quamquam perraro, non abnuerrim insigniri Odyssëam Λ; nam in Heroic. p. 738, v. 11, δευτέρα Ψυχαστασία volumen ultimum sine controversia notans sponte cogitationem excitat προτέρας, quae alia quidem esse nequit, quam Λ, tum similis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκυίας appellationem: huc tamen ne utique illud adhibendum reor; quippe manifestum est, nihil eorum, quae Philostratus habet, si sceptrum aureum exceperis, in Odyssëa tota, nedum in undecimo volumine solo reperiri. Intellexit sophista Lemnius tragoediam Aeschyli Ψυχαστασίαν, in qua Iuppiter, ut ante fecerat Homero iubente Il. X, 209, libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adstarent, & pro suo quaeque filio contenderent: v. Poll. IV, 130, ubi similiter ἐν Ψυχαστασίᾳ, Aeschyli nomen reticens, scripsit: doctissimorum vero Pollucis enarratorum opera multum cedit industriae Stancileii ad Catal. Fabul. Aeschyli; ex cuius itidem notatis facile revinci potest incogitantia Th. Reinesii V. L. II, p. 124, haesitatione praepostera non satis in Addendis purgata. Iam quis fuerit Minois exemplo, quem etsi Iuppiter iuri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitumolvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit. HEMST.

ead. l. 4. Ποινὰι) Supra c. 9. SOLAN.

ibid. Ἀλάστορες) Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* VORST. Aliter enarrat Plutarchus 529, 2, sed minus commode. V. Clem. Alex. 12, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Τελῶναι) Non solet Lucianus in hos invehi. Vide Grot. Flor. 179 C. SOLAN.

ead. l. 9. Τοκογλύφοι) Alciphr. I, Ep. 26, Μέγα, ὃ φίλε, καὶ οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι: plura notat cum hoc ipso Luciani loco Berglerus. Ut supra Noster c. 2 iunxit ὀβολοστατεῖν & τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοστάτην & τοκογλύφον Philo Iud. p. 454 C. Etymol. p. 613: Ὀβολοστάτης οὖν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανειστής: utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculpere. HEMST.

ead. l. 10. Προγαστορες) Non ad foeneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. SOLAN.

ead. l. 11. Κόρακα.) Tormenti genus videtur. GUYET. Genus esse supplicii Budaeus censuit, teste H. Stephano in Thes. sicuti nimirum collaria reorum collis iniici poenae aut ignominiae causa Cuiacius ex l. 7 D. ad Leg. Iul. de vi publ. notat Obs. XI, 22, quamvis hic loci vincti ad iudicem trahantur: neuter, positus dumtaxat Luciani verbis, ad ipsam vocem illustrandam quidquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακος corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in Heronis Autom. p. 259, ἐπίστρεπτος κόραξ, & τοῦ κόρακος ἐπιστραφέντος. Strabo III, p. 249 B. ex Artemidoro refert, Celtiberorum mulieres περιτραχήλια σιδῆρᾴ φορεῖν ἔχοντα κόρακας καμπτομένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπίπτοντας (malo προπ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ κατὰ τούτων δὲ τῶν κοράκων, ὅτε βούλονται, καταστᾶν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπετασθὲν σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν καὶ νομίζειν κόσμον: ubi sane Cafaubonus, quando vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant, censet, minus percepit rationem horum corvorum,

qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum attractum sustinebant. Marculus etiam ianuae, qui Homero κορώνη, posterioribus ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, κρίκος τῆς θύρας, vocatur a Graecis κόραξ & κοράκιον. Gloss. H. Stephani: *Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, *uncinus*, *repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῷ commodè iungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncōs si quis confugerit nocentibus impaſſos, de quibus P. Faber Semestr. II, 9, & Baron. ad Martyrol. Rom. Ian. 19, addideritque egregium Propertii locum IV El. I, 141, *Et bene cum fixum mento decusserit uncum, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret, Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: Dion certe Cassius ἀγκιστρά τινα μεγάλη appellavit LXI, p. 689; quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: ommitto iam, huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τοῦ κόρακος apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quae Hesychio πίδα, & Χοίνικες, αἱ βαθεῖαι πίδαί, quas utrasque copulavit Aristoph. in Pl. v. 276. apud Demosthen. περὶ Στεφ. pag. 494 D. Tromes Aeschinis pater Elpiae servivit χοίνικας παχείας ἔχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοίνικες tum plurali numero plerumque soleant esse ferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσήσαν, ad σκύλακα delatus sum, huic, ut opinor, loco appositissimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὴν σιδηροῦν exponit Poll. X, 167, prolatis Platonis comici verbis: λαβὼν μὲν οὖν τὸν σκύλακα τὸν τοῦ Προξένου, Κᾶπειτα δῆσεν αὐτόν — ibidem praecedunt κλωὴς, κλοῖδες & ἄλυσσις. Polyb. p. 1116, M. Acilius, cum tergiversarentur Aetolorum legati, φέρειν ἄλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἐκάστω περιβεῖναι περὶ τὸν τράχηλον videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt, Theod. Marcilius ad LL. XII Tab. c. XVIII. Iam si legeris in Luciano, κλοῖδὴν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendar. HEMST.

Pag. 15. l. 1. Ἀποτελουμένης σκιάς) Hoc docet Plato in Gorgia. BROD. Coniiciat aliquis haud absurde ἀποτελεινομένης ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus est Aristoteles; vel, si ser-

ves ἀποτελουμένας, ὑπὸ τῶν σωμαίων necesse tamen non putō, ut quidquam immutetur. HEMST.

ead. l. 6. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν) An scribendum? σφόδρα τε αὐταὶ ἄξ. GUYET.

ead. l. 11. Πλούτοις) Paulo post iterum plurali numero. Sic in Έρμ. c. 7, & passim apud hunc. SOLAN.

ead. l. 12. Προσκυνεῖσαι περιμ.) Iisdem verbis utitur in Nigrin. § 21, ubi multo plura reperies hīscē & sequentibus perquam similia. HEMST.

Pag. 16. l. 5. Ἐφύσα τότε) Mutaverant B. 2. & P. fecerantque ἐφύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam reposui, quam in reliquis reperiō. SOLAN.

ead. l. 6. Πυλώνων) Ed. I. προθύρων & sic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: nostrum non est id definire. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco convenientiorem existimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat Lucian. in Μισθ. c. 21: οἱ μὲν δὲ ἔξω ἄνθρωποι . . . ζηλοῦσι σε ὁρῶντες ἐντὸς τῆς κυκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάντων τινὰ ἐνδον γεγενημένον. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείλας) Quasi Sol, quo nomine reges suos parafiti atque adulatores appellabant. Antigonus Hermodoto poetae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illustrat: οὐ τοιαῦτά μοι ὁ λασανοφθὸς σύνοιδεν. Usus est Luciani loco Barth. ad Stat. IV Silv. I, 3, vid. Claudian. in Rufin. II, 443. Brodaeus ad Anth. III, c. XVI, Ep. 2, ubi Isidorus Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὐποτε δ' ὀδύσειν ἔκυσεν χέρα γαστρος ἔκκνι. HEMST.

ead. l. 11. Στήθος) Vide, quae supra ad Νίγρ. c. 11 annotata a me sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Διονύσιον) Vid. Corn. Nep. in Dione. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπὸ τε Δίῳ καὶ κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς καταμαρτυρηθέντα) Plutarch. in Dione. BROD. Mirum, qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιάς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante affirmavit: αὐταὶ (σκιαί) τοίνυν ἐπειδὴν ἀποθάνομεν, κατηγοροῦσί τε καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον. GRON.

ead. l. 15. Σκιάς) Cl. Gronovii emendationem amplector. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀριστιππος ὁ Κ.) Laërtius in eius vita. BROD. Aristippum Dionysio patronum advocat, quia eius parasitus fuisse traditur. V. Παρασ. c. 33. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὁ μεμνῶς δεινῶς) Ὁμῶμενος δεινός V. G. non agnoscunt ὁμῶμενος, sed δεινός etiam habent. SOLAN. In V. vidi ὁ μῶμενος hinc pessime dederant in ed. A. ὁ μεμνῶς. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁμῶμενος, Cyrenis oriundus. Mox pro αἰσχροτάτα & παρὰ τοῦ μ. ex V. correxi αἰσχροτάτα & πέρα τοῦ μιστρίου. Notavit autem ex G. doctiss. Solanus, haec Latina mixta Graecis: Aristippus] Cyrenaeus philosophus, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ μαγειρίους σοφιστής. Aderat semper Dionysio τῷ πρεσβύτῃ in Sicilia, αὖξων αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, & turpissime parasitans & adulans ultra decorum. HEMST.

Pag. 17. l. 2. Προσδεθέντα) Lego παραδεθέντα: absurde enim Chimaerae alligetur: eleganter traditur excrucianus. Vide N. Δ. XXX. SOLAN.

ead. l. 3. Τῶν πεπαιδευμένων) Quo in numero censetur Plato. BROD.

ead. l. 7. Ὀπτωμένων) Haud temere similia apud Ethnicos scriptores invenias: sed vide Nostrium supra N. Δ. XXX, infra in Ἰστ. Ἀλ. II, c. 29, & Πένθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Χίμαιρα) Χίμαιρα, τρίμορφον θῆριον, δὲ πρῶτον μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὅπως δὲ δράκων. Hesych. Huius descriptionem vide II. Z. VORST.

ead. l. 10. Πένντες, πλ. πτωχοὶ) Aristophanes in Pluto v. 552 egregie inter πτωχὸν & πέντητα distinguit: Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶν μὴδὲν ἔχοντα. Τοῦ δὲ πέντητος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μὴδὲν, μὴ μῶντοι μὴδ' ἐπιλείπειν. Id est, nihil cum est, nihil desit tamen. Terent. Eun. A. II, Sc. II, 12. VORST.

ead. l. 14. Δουλοπρεπές τι) Eandem lectionem dudum conjectura fueram affecutus; paulo post simili ratione, φοβερὸν τι καὶ διάκενον δεδορκότων hic enim perinde intelligendum est, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσέβλεπον. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπεῖς τε καὶ κολακωντικοί, quod, si scriptus aliquis Codex adspirasset, libenter praetulissem, quia congruere videtur aptissime cum sequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Eleganter autem orationis animandae causa interponitur πῶς οἶσι. Oenom. apud Euseb. Praep. Evang. v. pag. 214 B. Ἐγὼ οὖν ὥς ἤκουσα, πῶς οἶσι ἡ γανάκτησα. Plato Symp. p. 1203 A. πόσις οἶσε δὲ γέμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκεῖ. Theo-

philus apud Athen. XI, p. 472 E. ubi male vertitur. HEMST.

ead. l. 15. Τι) L. & ed. I. In aliis *τε*. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου) Debuit παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ μετρίου, quemadmodum ipse Lucianus passim & alii. Sic in Revivisc. cap. 31, Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου. in quom. conscrib. Hist. c. 7, πέρα τοῦ μετρίου καταβρίπτοντες. Adde c. 10. De Saltat. c. 21, 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. IENS.

Pag. 18. l. 2. Διαναπαυόμενοι) Ex P. & ed. Iunt. Reliquae ἀναπαυόμενοι. SOLAN.

ead. l. 5. Χαλεπῶς ἔχοντα) Quam frigida haec, & Luciano indigna! Plura sunt in hoc opusculo eiusdem farinae, quae maturum iudicium minime sapiunt, & scriptorem arguunt aut a Luciano diversum, aut certe Lucianum ipsum iuniorem & nondum subacti ad has res iudicii. SOLAN. Hoc si ad Tantalum solum pertineat, omnino desiderabit ὑπὸ τοῦ δῆλως sed litteram addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Sisyphum simul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his vir clariss. Solanus animadvertisse sibi visus est, ego quidem, qui meus est stupor, nullus sentio. HEMST.

ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυὸν Ἡράκλεις ὅσος) Videtur Τιτυὸν, Ἡράκλεις ὅσον; GRON.

ibid. Γηγενῆ) Terrae filium. BROD.

ead. l. 6. Τόπον ἀγροῦ) Homer. Odyss. A, 575: Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱὸν Κεῖμενον ἐν δαπέδῳ· ὃδ' ἐπ' ἔννεα καίτο πέλεσθρα. BROD.

ead. l. 11. Εὐρωτιῶντας) Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα iunxit itidem Gregor. Nyss. ad Psalm. p. 364 B. sed voce nonnihil vi-
tiata: καὶ διὰ τοῦτο παλαιὸς τις καὶ ἑρρυτιῶν ἐγενόμην. Εὐρω-
τιῶν legendum ex hoc Luciani loco, ubi eadem illa copulenta-
tur, se didicisse monet D. Hoeschel. ad Phot. p. 293. HEMST.

ibid. Ἀμενηνοῦς) Homer. Odyss. K, 521, 536. BROD.

ead. l. 13. Αὔους) In libris omnibus legebatur hic αὐτοῦς, nullo prorsus sensu. Ego vero αὔους scriptum fuisse pro certo habeo. Vide Πένθ. cap. 8. SOLAN. Αὐτοῦς) Non diffiteor αὔους ingeniose cogitatum, & primo adpectu blandiri. Attamen re diligentius expensa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam requirat τὸ πολυμερές τῆς ταριχείας nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cuiuscunque vocabuli rationem prodar: iam si forte αὔοι commode dicuntur Aegyptiorum νεκροὶ διὰ τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora

mortuorum exsiccantur, etiamne pari modo respondebit διὰ τὸ πολυαρκές τῆς ταρχείας; nihil, me iudice, minus. Per illa vestigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, literarum certe similitudine tam propinquum, ut facilis errandi causa sponte in oculos ingeratur: praeterea quam sit opportuna verbi virtus huic loco, pronum est docere. λύεσθαι & διαλύεσθαι a Graecis usurpari solent de iis rebus, quae compage soluta dilabuntur ac dissipantur: atque inde ἄλυτα, quae vel plane non, vel difficillime solvuntur, disiectivè partibus intereunt. Illa potestas optime patet ex Aristotel. Meteor. IV, pag. 101: ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνυται, τὰ μὲν ἄλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· μοχ: οἱ μυλῖαι ἄλυτοι νίτρον δὲ καὶ ἄλλες λυτὰ ὑγρῷ· paulo post: τὰ μὲν λυτὰ ἐστίν, οἷον νίτρον· τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κέραμος καὶ λίθος· ibidemque saepius occurrit. Plato Tim. pag. 1054 A. in illa admirabili augustissimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατὴρ τε ἔργων, ἃ δὲ ἐμοῦ γινόμενα ἄλυτα, ἐμοῦ γε δέλοντος· τὸ μὲν οὖν δὴ δεθὲν πᾶν λυτόν· τὸ γὰρ μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ· δι' ἃ καὶ ἐπεὶ περ γεγένησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πᾶμπαρ, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθ' ἐγὼ, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapsum tandem in cineres ac pulverem solvitur; Aeschin. Dial. III, § 19; & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod post mortem in elementa, unde fuerat confiatum, dissipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic necessariae calamitati obsistere conabantur conditura & odoribus Aegyptii, ut ne post obitum quidem carissimorum pignorum conspectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa secula lineamentis integris cadavera constarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averfas, cito diffuerent. Plato Phaed. p. 60 F. συμπεσόν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταρχεῦσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταρχεῦσθαι, ἐλγίου ὅλον μένει ἀμηχανόν ὅσον χρόνον· ante dixerat, σώματι τάχα διαλύεσθαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὐτὸ τὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ εἶναι· &c, τὸ ὁρατὸν σῶμα — ὃ δὴ νεκρὸν καλούμεν, ὃ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Hinc patere arbitror, cur Noster, postquam memoraverat quosdam mortuorum νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας, qui tamen brevi tempore communem sortem subituri videbantur, addiderit apposite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἄλυτους, indissolubiles: quam vero ob causam? quidve tandem hanc ipsis in longissimum tem-

pus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τῆς ταρ-
χείας. Ista cum aptissime cohaereant, non plane nostra con-
iectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri
praeferenda. Luciani locum usurpavit Gataker. ad Antonin.
IV, § 48. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥάδιον) Gataker. ad Antonin. VI,
§ 24, ubi horum multa profert, scripsit οὐ πάνυ ἦν τι ῥάδιον
male factum, si de industria separavit particulas, quae Attico
more coniungi solent, ut monuit H. Steph. App. de D. A. p.
74. Saepe Noster: Ἐπισκ. c. XII. Dion Chryl. initio Chari-
demi: οὐ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπιστάμενος. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Δασμοῦ ... προσενέγκας . . διέχει) Quid
respexerit, quidve sibi velit, nescio. C. & V. δασμοῦ & μοχ
προσενέγκας & διέχεν. SOLAN. Sensus est: ἡμίτελεια vero cum
dixit, quasi de tributo loqueretur, misifica voluptate aures (lecto-
rem) perfudit. Indicare voluit elegantiam eius locutionis, qua
pauperibus dimidium quasi dolorum poenarumque tributum
remitti dicitur: καίρων, pro κακῶν, librarii vitium. HEMST.

Pag. 19. l. 3. Ἀμέλει) P. L. & ed. I. ὥστε pro ἀμέλει habent.
SOLAN. Recepta per editiones interpunctio fortasse paucos
offender, neque ipse temere movendam putem: nihilominus,
si res mei sit arbitrii, hanc partem usque ad προφαίνοντων prae-
cedenti membro adiungi malim; tum porro subsequenter ora-
tionis initium addita particula, quae facile creberrimo vitiū
genere fugari potuit, locupletaverim, ἡπύρου οὖν πρὸς ἡμεν-
τόν· sic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli com-
prehensionis integrae iustiore nexu cohaerebunt. Verum πάν-
των ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι καὶ διάκενον
δεδορκῶν, perparum interest: sic tamen ed. princeps, addita
post ὁμοίως maiore distinctione: unde ortum videtur, ut post-
modum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum censuerint. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν μεταίτην Ἴρον) Homer. Odyss. Σ. BROD.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.) Ab Alcinoο. Odyss. H. BROD.

ead. l. 8. Πυρρίαν) Vid. Ὀρχ. c. 19, & Τιμ. c. 22, ubi de eo
dictum est. Sed quis ille nobilis coquus in historia? nisi forsan
ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex Athenaeo dixi.
SOLAN.

ead. l. 16. Διεσκέυασε) Scenae proprium; qualia sunt σκευή,
διασκευή, κατασκευή, συσκευή, & inde ducta verba. Helio-
dor. I, pag. 3, μύριον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου διε-
σκεύασεν· quam locutionem ne dubites unde fuerit mutua-
tus, paucis interpositis adiicit τοιοῦτον θέατρον ἐπιδείξας. Oe-

nomaus apud Euseb. Praep. Evang. V, pag. 229 B. Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῷ διασκευάσαι αὐτοὺς γενόμενος θεοφιλὴς quorum mentem Vigerus minime percepit. Noster περὶ τῆς Περ. τελ. sub initium: τοῦ πρᾶγματος, vel potius, ut Faber voluit, τοῦ δράματος διασκευῇ, quemadmodum in Achill. Tat. II, p. 125, τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος a qua re ipsa diversa non est Cod. Flor. lectio τὴν κατασκευὴν, quam sibi non displicere testatur Salmasius. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic loci compositum, quam, uti in aliis Codd. exstat; ἐσκευάσε, probaverim. Iam tiaram & diadema, sive regum insigne candidae fasciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit Noster, qua de re monuit Barn. Briffon. de R. P. I, p. 32. Simili modo causia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde καυσία διαδηματοφόρος Plutarcho T. I, p. 941 C. quod illustrat Arrian. 'A. 'A. VII, cap. 22. Duris apud Athen. XII, p. 536 A. 537 F. τὴν καυσίαν ἔχουσιν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. HEMST.

Pag. 20. l. 4. Δεῖ) P. solus: in aliis δεῖν, SOLAN.

ead. l. 7. Διαπομπεύσαι) In pompa transvehi; pompaticè transire, H. Stephan. exponit in Th. L. G. T. III, p. 201. melius interpretes, pompam finire cum iisdem insignibus & ornatu. HEMST.

ead. l. 9. Μαῖανδρίον) De eodem in Ἐπισκ. cap. 14. At apud Herodotum III, c. 123, Μαῖανδρος dicitur ὁ Μαῖανδρίου, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής. De proditioe in illo Herodoti loco non aliter liquet, quam quia supellectilem Polycratis in templo Iunonis suspendisse post eius mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; & semel atque iterum legitur ibi eius nomen Μαῖανδριος, ut de emendatione hic cogitare non sit opus. SOLAN. Vide Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XII, 53, ubi Μαῖανδρίου τοῦ Σαμίου. Simili discrepantia Protagorae pater Diogeni L. IX, 50, Μαῖανδριος, Philostrato Μαῖανδρος. HEMST.

ead. l. 11. Μετενέδουσε) Scribe μετενέδουσε. BROD. Μετενέδουσε) Antiquiores fere edd. μετενέδουσε, quod prima B. 2. mutavit; merito. De mendo monet etiam Gatakerus ad M. Aurel. XI, 24. SOLAN.

Pag. 21. l. 2. Ἄ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο) Abripi se passus fuit interpretum errore I. Ienl. quando L. L. II, p. 302, haec posita censet pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ἄ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumserant, vel acceperant a fortuna; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ

οικείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies Cebetis sententiam pag. 61, 63. HEMST.

ibid. Ἐχρησαντο) *Mutuatī sunt.* GUYET.

ead. l. 3. Οἶμαι δὲ καὶ τῶν &c.) Δὲ mihi visum fuerat mutandum in σε sed cum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet Lucianum. Appositi sunt Petronii versus c. 80, pag. 400, quos Ant. Schultingius ad oram libri annotarat: neque Ian. Doufam Praec. I, c. 19, ubi eisdem explicabat, scriptoris nostri locus praeteriit. HEMST.

ead. l. 4. Ἐωρακέναι σε τοὺς) Illud σε ex MS. R. in textum recepinus. SOLAN.

ead. l. 5. Κρέοντας) Confer infra Ἄ. Μισθ. c. 5. KUSTER.

ead. l. 9. Προῆλθεν) De usu verborum προέρχασθαι, παρέρχασθαι, παρίεναι, scenico notavimus Vol. I, p. 219. HEMST.

ead. l. 12. Καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) Eadem utitur comparatione Iust. Martyr Epist. ad Zen. & Ser. BOURD.

ibid. Ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) *E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. BROD. Vid. Ez. Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἑμβαταῖς. HEMST.

ead. l. 14. Πῶλος — Σάτυρος) De priori videfis A. Gellium VII, 5, & Nostrum Ἄ. Μισθ. c. 5, Z. Tr. c. 3. De utroque Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 15. Σουνιεύς) Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. BROD.

ibid. Σάτυρος ὁ Θ.) Cum aliis Satyris hunc etiam recenset I. Ionsius de Script. H. Ph. II, c. 11, pag. 169, & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Τὰς κρ. ὑψιπλὰς ἐξ.) A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: existant tamen in C. nisi quod ὑψιπλὰι. SOLAN.

Pag. 22. l. 1. Μαραθώνιος) E Marathone vico. BROD.

ead. l. 10. Ἐν παραβύστῳ που) Παραβύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc ἐν παραβύστῳ, *clauso, occulte*: quod plerumque in deteriore partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: Procopio familiare, ex quo unum alterumque locum Suidas protulit. Demosthen. in Timocr. p. 780 F. & Ulpian. p. 813 B. quo respexit Harpocrat. in Παραβυστον quamquam Grammaticis, qui originem significandi contractionem statuunt, quam necesse sit, non assen-

tiar. Σκοτίας καὶ ἐν παραβύστῳ. iunxit Evagr. H. E. III, c. 1: Epistola, quae Iustini Martyris dicitur, ad Zen. & Seren. pag. 391, v. 48, p. 396, v. 39, τὰς ἐν παραβύστῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ' ante ὅσον. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πλέον ποδὸς) Eadem in Dialog. Mort. Philist. apud Stob. Ser. 330, καὶ μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχης, θανὼν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis Lucian. alibi. Sic in Char. ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ. Tangit Marcil. ad Horat. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐπαραδυσώπῳ] Εὐπαρακεκριμένῳ) Haec monstra vocabulorum in ed. A. hic antea erant. Ego restitui. SOLAN. Habent ἐν παραβύστῳ, quod post Demosth. in Timocrat. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres Hesych. Suid. Eustath. ad Od. Δ, pag. 1489, v. 7. Etymol. in Παράβυστον, sed instructum explicatione minus, quam nostri Scholiastae, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράβυστον sit etiam τόπος μικρὸς, γωνία, angulus, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐπέστησαν) F. ἐπίστευσαν. & C. SOLAN. Intellige, Aecum praefecerunt, qui ius diceret &c. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐτοιμον παραγόντες) In ed. A. & V. ἔτοιμον erat. Ego mutavi. SOLAN. Ex G. hanc annotationem descripsit Solanus: Αἰακὸς, quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulchrae corpus traditur. Ideo consingunt Aecum locum assignare animabus. Mox dedi γὰρ οὖν nam vñ ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδίδωσι lege παραδιδάσι vel παραδιδούσι. HEMST.

Pag. 23. l. 4. Πτωχεύοντας) Haec & sequentia omnino puerilia & Luciano indigna. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ πρῶτα δ. γρ.) Inter hominum vilissimos hic recenferi notat Desid. Herald. Anim. ad Salmaf. Obs. ad I. A. & R. VII, pag. 608, ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. HEMST.

ead. l. 10. Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Protulit haec verba Thomas Mag. in Ἀλεσθῆς, ubi ex Vascofani sup- plenda est editio novissima: Ὁμ. ἐν Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἡπῆτης μοι ἐπέστη. Τὸ δὲ ῥάπτῃς κοινόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, exposuit Kusterus ad Aristoph. Pl. v. 814, adductis praeter hunc pluribus e Luciano locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero Noster vilissimum opificium, an certa quadam ratione, Philippo tribuerit, compertum non habeo. Scholiastae coniectura non inepta est, neque abhorrens.

Quod sequitur ἐν ταῖς τριῶσιs adhibuit Pricaeus ad Apul. Miles. I, p. 4, *stipes in trivius erogare*. HEMST.

ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Sic in Catapl. c. 20. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐπίσχει) C. ἐπέχει vel περιέχει. SOLAN. Atticam formam servant Scholia V. Πυρὶ δάπτειν illustravit G. Cuper. Obf. I, c. 7. nos alibi plura diximus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 6. Ἐσκυβαλισμένα) C. & V. ἐσκυβαλευμένα. SOLAN. Quia σκυβαλίζειν est frequentissimum, retinui lectionem ed. A. altera verbi facies σκυβαλεύειν, quamquam formandi legibus non adversatur, necdum mihi fuit oblata. HEMST.

Pag. 24. l. 4. Παλαμήδης) Congerrohes Nestorem & Palamedem Socrati dedit Lucianus apud inferos Ἰστ. Ἀλ. II, c. 17, idque iure merito: illum ita descripsit Homerus, ut in tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas: huius casu acerbo se vivus etiamnum Socrates est consolatus: παραμυθεῖται δ' ἔτι μὲν καὶ Παλαμήδης, inquit in Xenophont. Apol. p. 411, ὁ παραπλησίως ἔμοι τελευτήσας· atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyssē res est alia: eius enim facinus in Palamede designatum fuerat execratus; sic enim in Xenophonte sequitur: ἐτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσεὺς τοῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide Platonis extremum Phaedonem. HEMST.

ead. l. 6. Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας) E cicutae potione. BROD. Plato in Phaedro. BOURD.

ead. l. 10. Ἀναμετρούμένων) Angl. ἀναμετρούντων. BOURD. Diversum est, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. Euripid. Ion. v. 250, Μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά. Or. v. 14, —τί τ' ἀρρήτ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ· plura dicentur alio loco. HEMST.

Pag. 25. l. 3. Προῦθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν) Formula loquendi ad comitorum apud Athenienses consuetudinem aptissime respondet. Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicare: id Polluci est VIII, 95, προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία· unde sua Pollucem descripsisse, quod in pluribus aliis verum est, recte Valefius observavit: atque ita Aeschines de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35, v. 43, p. 36, v. 4. Idem

est προβείναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI, pag. 466 B. *κλαίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προῶσιν ἐκκλησίας.* Controversa vis verbi apud veteres in Demosthenis initio Phil. I, *Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τίνος πράγματος προῦτίθετο λέγειν* ibi notat Ulpianus, quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο· τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ προεγράφετο sed quae sequuntur, clare rem ipsam exponunt: *ἐπεὶ δ' ἡ περὶ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ οὗ ἡ σκέψις, καὶ περὶ οὗ συνεληλύθασι· καὶ προετίθεσαν τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία·* a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380 B. *Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὥστε βουλευσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβων ἡκόντων μαθεῖν, ὃ, τι λέγουσι·* nam oratoris verba, quibus haec illustrandis inserviunt, sic sine dubio, quod nec Valesium praeteriit, sunt restituenda: *καὶ τοῦθ', ὅταν ἡ κήρυξι ἢ πρεσβείαις προεγραμμένον, οὐκ αἰεὶ* idque non Ulpiano solum auctore, sed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente discesserit Wolfius, interpretes alioqui minime spernendus, facile lector non indiligens per se deprehendet. Iam duplex illa τοῦ προτιθέναι potestas, quae Demosthenis enarratores distrajcit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in Isocratis *Συμμαχ.* p. 162 A. *ἀποφανόμενος, ἀ τυγχάνω γιγνώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν.* Thucydid. III, 38, *θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὐτῷ περὶ Μιτυληναίων λέγειν·* forte minus erit dubitationis, quando adiungit *γνώμας* aut *διαγνώμας* c. 36, Mitylenaei, qui Athenis aderant, *παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὐτῷ γνώμας προβείναι.* Τοὺς ἐν τέλει Scholiastes τοὺς στρατηγούς exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. cap. 42, *Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην αὐτῷ περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι.* Equidem cum Ulpiano sentio, & has locutiones omnes esse profectas arbitrator a proposita prytanum tabella, qua non tantum indicium vocabant Athenienses, sed & qua de re sententiae dicendae forent, ac suffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit Sophocle. in Antig. v. 165, *Ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων Προῦθετο λέσχην Κοινῷ κηρύγματι πέμψας·* solemne est ingeniosissimo poetæ phrasas a suae gentis moribus derivatas aliorum apte traducere: cui, praeter illud *προβέσθαι λέσχην*, hīc lectis non statim ἐκκλησία σύγκλητος in memoriam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae, quare, cum in superioribus exemplis *προβείναι* conspiciatur, ipse Medium usurparit. *Προβέματα* recentioribus esse *Imperatorum*

edicta, ex Cangii Gl. M. & I. Gr. constare potest; quam vocem an perinde atque ἐκθάρματα refutaturi sint Phrynichus & Thomas Mag. equidem nescio. HEMST.

ead. l. 4. Πρυτάνεις) Qui sunt, vide apud Etym. M. VORST.

ead. l. 7. Ἐπεὶ γὰρ) Saepe mutari vidimus γὰρ & γοῦν idem ne hic contigerit, valde metuo. HEMST.

ead. l. 8. Κατηγόρητο) Sic scribitur passim. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καταλύεσθαι) Angl. καταδύεσθαι. BOURD. Καταδύεσθαι) Vulgo legitur καταλύεσθαι, quod ferri quidem posset, nisi hanc aptiorem & concinniore scripturam suppedigaret A. & ed. I. sic Plutarch. 1399, 1, εἰς κισσῶν ἐνδύμενος. Plato p. 32 B. C. εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη ἐνδύεσθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Κρανίων &c.) Ludit in vocibus κράνιον, σκέλετος, νέκυς mortui ἀλίσαντες a poetis appellantur. BROD.

ead. l. 7. Φυλῆς Ἀλιβαντιάδος) Finxit lepide hanc vocem, ut & illas, quae praecedunt. Ἀλίσαντες sunt νεκροί. vide Hesyh. GRAEV.

ibid. Ἀλιβαντιάδος) Angl. Ἀλιβαντίδος. BOURD. Ἀλίσας ὁ νεκρός, τοῦτ' ἐστὶ, ζωτικῆς λισάδος, ἢ γοῦν ὑγρότητος ἀμειρος ὢν. Ἀλίσαντες quare mortui dicti, vide Galenum περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντίας finxit. VORST. Ἀλιβαντίδος) Ἀλίσας est mortuus; & si Suidae fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit Noster. Malui autem Ἀλιβαντίδος, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλιβαντιάδος. SOLAN. Ferri poterat Ἀλιβαντίας, ut Πελοπίς, Πελοπιάς, eiusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπίς, Ἰπποβοωντίς, Αἰαντίς, Ἀκαμαντίς. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ) Ψηφίζειν καὶ χειροτονεῖν separant iura civium; notissimum ex oratoribus Graec. BOURD. Approbaverunt magno consensu interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad Tim. p. 113, lin. 4. HEMST.

ead. l. 10. Βριμὼ) Etymol. Βριμὼ, ἢ Περσεφόνη &c. GUYET. V. Clem. Alex. 9, f. Hecate, Apoll. Rh. III, p. m. 79. SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Τὰ αὐτὰ γ. ἐαυτοῖς) Scribendum: ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἰδᾷ σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. O fili, causam scio tuae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt: ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum a se ipso dissentire. GRAEV. Vir cl. I. G. Graevius legit γιγνώσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, qui

non eadem inter se sentiunt. Sed videndum, nè retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem viro cl. recte interpretanda, Eadem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se diffidebant. Idque iam supra ut ἀτοπώτατον τι declaraverat in eodem hoc dialogo Lucianus: Ἐπεὶ δὲ πολλῶ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας &c. Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes &c. Ad haec videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suae causam. IENS. Sic Isocrates περὶ Εἰρήνης p. m. 216 f. οὕτως ἀλογιστῶς ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τῆς αὐτῆς ἡμέρας οὐ ταῦτα γινώσκουμεν. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀποσπάσας) Attigi locum ad Θ. Kr. § 5. HEMST.

ead. l. 7. Ὁ τῶν ιδιωτῶν) Privatos vertunt: non iniuria dissentit I. Alb. Fabricius B. G. IV, c. 16, p. 498, ubi scriptorum Luciani recensitionem instituit: Quod vero Tiresias, inquit, Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ιδιωτῶν, nolim intelligere de vita privatorum, sed illiteratorum, qui philosophis a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno cum fastu tractantibus: adiectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ιδιώτας inter se opponi: notat Simplic. ad Epietet. Ench. c. LXXI, p. 315: Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ιδιώται, οἱ δὲ ἐκ διαμέτρου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιστάμενοι μὲν τῶν ιδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, οὓς προκόπτονταί καλεῖ. Crates, teste Diogen. L. VI, 88, argenti numerum apud menfarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ιδιώται γεννηθεῖεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ιδιώται. Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 235, ὥς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γελᾶται παρὰ τοῖς ιδιώταις, οὕτως ἡ ιδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις· atque adeo cuiuscunque artis rudes ιδιώται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quae usu quotidie veniant, commode atque eleganter

dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur: quare diu quaesitum esse Servius notat ad Georg. II, 475, *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior*. Plato Πολ. X, p. 765 C. Ulyssis animam narrat μνήμη τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λεωφηνυῖαν ζητεῖν περιούσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος: ubi iam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. HEMST.

ead. l. 12. Τὸ παρὸν εὖ δέμενος) Praesentem fortunam boni consulens. Proverbium, quo Plato in Gorg. utitur pag. 302 F. VORST. Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340 E. eumque imitatus Procopius Goth. I, p. 187, v. 35, Ἐμὲ γὰρ τις παλαιὸς εἰσέρχεται λόγος τὸ παρὸν εὖ τίθεναι (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι vel δέσθαι) κελεύων: utrumvis enim ποιεῖν & δέσθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco Hesychius etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι, quamquam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus, eius paroemiae philosophum in Gorgia citat testem; cum tamen Suidas ποιεῖν servaverit. Ad Antonin. VI, § 2, ἀρκεῖ οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης (τῆς τοῦ ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ δέσθαι, monuit Gatakerus, Pittacum, teste Diogen. L. I, 77, interroganti, quid optimum esset, respondisse, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura vir doctissimus Luciani, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane Pittaci sententiam, quae a priore minimum discrepet, consignavit Diogen. I, § 78, συνετὸν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται ἀνδρείων δὲ, γυνόμενα εὖ δέσθαι. Interpretes, ut solent in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: Ambrosius ibi vertit, *quod in praesentia occurrit, bene agere, aequo animo ferre*: Benedictus nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ δέμενος, praesentibus contentus, parum ipse scilicet contentus versione Mori minime postponenda, praesentibus bene compositis. Utrumque proverbium Erasmus explicuit, Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique facere: tum porro, Admonet, inquit, adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus. sed quaecunque contigit fors, eam velut optimam amplectamur. Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cuius vis & ratio a formula loquendi perspecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν

τὰ προστεταγμένα· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res praesentes, & quodcunque fuerit oblatum, lucro apponere, inque rem suam convertere. Expende modo Platonis locum, ubi non infulse Ficinus, ut eo, quod adest, pro viribus bene utar, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. Athenaeus XII, p. 544 B. Aristippum refert ἐνὶ μὲν τὸ ἀγαθὸν κρῖνεῖν τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολελαυκέναι καὶ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲν ὡς οὐκ ἔτ' ὄν, τὸ δὲ οὐπω καὶ ἀδήλον· ὁποῖον καὶ οἱ τρυφῶντες πάσχουσιν τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· omnium rerum aliarum securis esse gnauiter utendum praesentibus deliciis statuentes: nam ex Dalecampio nequidquam verum horum sententiam exquiras. In hac schola Horatius eruditus monuit: Quid sit futurum cras, fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit, lucro Appone — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait Diog. L. II, 65, ἀρμόσασθαι καὶ τὰ πῶ καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἀρμονίως ὑποκρίνασθαι. . . . ἀεὶ τὸ προσπεσὸν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in Hesiodo Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι, id est, interprete Moschopulo, τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι in Platone Πολ. IV, p. 647 A. τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον, κατ' ἀρχάντα αὐτὸν ἑαυτοῦ καὶ κοσμήσαντα &c. Sic Thucyd. VIII, 84, τὸν πόλεμον εὖ θέσθαι· IV, 59, τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλευόμενοι δὴ θέσθαι· &c, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I, 25, ἐν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρόν· unde manifestum est, male syllaba minus apud Procopium legi Vandal. I, p. 102, οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρόν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diverſi generis exempla: Sophocl. El. v. 1439, Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. Oed. Tyr. v. 641, — μεθ' ἧς (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρὸς τὸς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεῶν. Dionys. El. apud Athen. XV, p. 669 E. Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id est, Convivium hilarans, tuisque partibus egregie fundus; quod non fecit interpreſ Dalecampius. Aequē solet usurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo Sophoclis apud Stob. pag. 54, Ταῦτ' ἐστὶν ἀλγιστ', ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτὸς τις αὐτῷ τὴν βλαβὴν προσδῇ φέρων· neque minus in ipſo proverbio: Cratini locum ex Pylaea promittit Suidas, quem planius atque ab Erasmo, &c, qui vestigia summi popularis pressit, Gatakerō fuit factum, restitui posse arbitror: Ἀνδρας σοφούς δὲ (vel γέ· utraque particulae in citandis verbis vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμα· ὡς καλῶς Ἐς δυνάμει

δέσδαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὅς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines induxit. Achill. Tat. V, p. 303, Ἄλλ' ἐστὶν σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα δέσδαι καλῶς, καὶ ἐλεῖσαι ψυχὴν ἐπὶ σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit Aristid. T. III, p. 60 B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς εὐ τίθεται τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, quod in manibus est, solleter dextreque curare & administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere: quomodo ponitur etiam εὐ διατίθεσθαι, velut in Appian. de B. Mithr. pag. 173 E. τὸ σφέτερον εὐ διατίθεσθαι, καὶ τοῦ γενησομένου καλῶς τεμαίρεσθαι. Zosimus formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I, p. 12, Ulpianum describit τὸ παρόν εὐ διαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐστόχως συνιδεῖν δυνατόν & Suidas in Anatolio, προσήν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων τὸ παρόν διαθεῖναι ἐσπουδακότες altera, si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare; quemadmodum homines prudentes solent, aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV, Sc. VII, 22. Haec autem similitudo cum non raro a veteribus usurpetur, Valesio persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum iactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. Mauflaci ad Harpocr. p. 221, sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint Sophoclis versus, quos perperam vir magnus Alexidi tribuit, apud Stob. pag. 570, v. 46; Στέργειν δὲ τὰμπισόντα, καὶ δέσδαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τυχὴν ubi primum restitui placet, καὶ εὐ δέσδαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν est aequo animo ferre, aequi bonique facere, diversum ab εὐ δέσδαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit vir maximus in Florileg. p. 456: Quod casus offert, ponere ex usu suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est. Alter autem Tragici versus apud Hefychium in Κυβευτὴν loco valde multilato corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde sumtus foret, ignorabat, Salmasius operam lufit. Porro quid Aeschyli loco clarius, in

Agam. v. 32, Τὰ δεσπότην γὰρ εὖ πεσόντα δῆσομαι Τρις ἔξ βα-
λουσης τῆς δέ μοι φρυκτωρίας· audacissima figura, quam casti-
gata Sophoclis maiestas sibi nunquam permisisset: in Scholia-
ste vero legendum εὐβολῆσαι pro εὐθυβολῆσαι. Sed metuo, ne
quis in re tenui modum excedere me queratur. HEMST.

ead. l. 13. Περὶ μνηδὲν ἐσπουδακὼς) Plane noster Tiresias
cum Simonide sensit, cuius erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ
βίῳ, καὶ περὶ μνηδὲν ἀπλῶς σπουδάζειν. Vid. Theon. Progymn.
p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *clathratam* intelli-
gere oportet. Κλειθρίδια dabit Evagrius H. E. I, 14: Πρὸς τῇ ὁρο-
φῇ τοίνυν τῶν λεγομένων στοῶν κλειθρίδια καθεστᾶσι θυρίδας
ἔνιοι καλοῦσι· pauloque post iterum κλειθρίδιον ibi Langi &
Christophorsoni *cancellos* repudiat Valesius, & *clathros* ma-
vult vertere. In Onomastico, Κλειθρία, *rima*: alii signatius ia-
nuae *rimam* interpretantur, ut monuit H. Stephanus in Th. L.
Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco allato. Posses fo-
ramen ianuae vel cistae pervium, in quod clavis immittitur;
exponere: κλειθρον vocat Numenius in illa facetissime narrata
Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταλη-
ψίαν adegit, apud Euseb. Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV, τὸν δακτύ-
λιον κατεκύλιε διὰ τοῦ κλειθρον· & saepius in proximis: ὅπην
vocavit Diogen. L. IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate
reperies in Heron. Autom. p. 251, 262. HEMST.

ead. l. 14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.) Homer. Odyss. A. BROD.

Pag. 28. l. 5. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφονίου) Vide Th. Reines. ad In-
script. Cl. I, n. 243. HEMST.

ead. l. 6. Κατέρχονται) *Ad inferos migrant*. BROD.

ead. l. 10. Λεβαδεία) Lebadia Boeotiae est oppidum, ubi
Trophonius dat responsa. BROD.

in Schol. col. 2. l. 1. Αἰνίττεται δὲ) Pro δὲ Solanus scripsit
τι, quod an V. Codici debeatur, ignoro: praetuli vulgatum.
In sequentibus aut μαντεῶν, aut, quod potius habeo, leges
μαντείσις. HEMST.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 2. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ) Habes iam elegantissi-
mum & omnibus suis numeris absolutissimum Luciani hoc in
genere opus; in quo quod reprehendas nihil est: adeo omnia
exacta, & cum urbanitate summa coniuncta severitas: nulla
licentiae vel minimae macula, sed castissima omnia; ut hunc
sanctissimo cuique adolescenti tuto in manus tradas, unde

non ingenium modo, sed & mores absque periculo excolat atque ornet. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐς τὴν παρούσαν ἡμ.) Miror, ita scripsisse Lucianum. SOLAN. Fidem distinctionis cunctis edd. nixae δ'εὖρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παρούσαν ἡμέραν, interpretes violare religioni duxerunt, vertentes, in hanc lucem ascendisti: quasi idem hic diceretur, quod paulo post, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς. Ego iunctis ἐς τὴν παρούσαν ἡμέραν οὐ πάνυ εἰσθὼς &c. eum in modum rationi linguae Graecae satisfacisse me puto, ut nulla amplius superfit causa, cur miretur Solanus, ita scripsisse Lucian. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ Θέττ. ἐκ νεανίσκος) Protefilaus, de quo supra in Νεκρικοῖς Lucianus. BROD. Intelligit Protefilaum, cuius dialogum vide cum Plutone & Proserpina. CLER. Protefilaus. Vide supra N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 12. Λειπόνως) In bonam partem accipitur, impetrato comite: alioqui crimen erat λειπόνως γίνεσθαι, quod actione λειποναντίου persequiebantur: Poll. VI, 154, ubi Cod. Pal. λειποναντίου. VIII, 42. Hesych. λειπόνως, ὁ τὴν ναῦν ἀπολειπόνως: ita Herculem, qui, ut amissum Hylan investigaret, Argo navim socioque deseruerat, — ἥρωες ἐκέρτομεν λειπονάντων Theocrit. Eid. XIII, 73. HEMST.

Pag. 30. l. 1. Ξεναγήσεις) Meminit Moschopol. Ἐκλ. Ἀ. Ὁ. in Ξεναγήσεων. Deductus ad limpidum Ilissi flumen, illamque nobilissimae platani umbram Socrates, ἀριστα σοὶ, inquit, ἐξενάγηται, ὦ φίλε Φαῖδρε. tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὦ δαυμάσιε, ἀτοπώτατός τις φαίνεται γὰρ, ὁ λέγεις, Ξεναγούμενον τι καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. Plato Phaedr. p. 1211 E. HEMST.

ead. l. 4. Τῷ ἀνὸ Διὶ) Quia, ut supra visum est, & inferis suus Iuppiter est. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅλον ὑμέτερον) Vestrum prorsus: nam Mercurius, Claudiano teste, commune est profundis ac superis numen, ac ius per limen utrumque solus habet. BROD.

ead. l. 7. Ῥίψῃ καὶ τεταγῶς) Homer. II. B. BROD.

ibid. Κάμῃ) Ἀν χαμαί; GUYET.

ibid. Τεταγῶν) Sic recte ex Homero ipso emendatum a Benedito est: in reliquis enim legebatur τεταγῶς. SOLAN. Reliqui τεταγῶς, quoniam ver. lectionis indicium videbatur: certe τεταγῶς participium proniore cursu manat a τέταγα, quam operosus ille Grammaticorum Aoristus 2 τεταγῶν ab ἐταγῶν ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis exstitisse. HEMST.

ibid. Ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ) Mosellanus, e summo coelo: Lucian. Vol. III. A a

Benedictus, *e magno coelo*. Pater, *sacro limine*. GRON. Vertit Benedictus, *Vereor, ne me cunstantem, caligini additum, vestrum sinat esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno deiiciat coelo*. Elegantius & verius haec ultima vertit I. Fr. Gronovius (ut ex indicio *εὐγενεστάτου* filii discimus) *a sacro limine*, quam vulgati interpretes, *e summo coelo, e magno coelo*. Desumptus autem hic locus ex Homero, apud quem ipse Vulcanus Il. A, v. 590, narrat, quemadmodum fecum egerit Iuppiter: Ἦδη γὰρ με καὶ ἄλλοι' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα, Ῥίψε ποδὲς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ Δεσπεσίοιο. Ubi Eustathius, quid sit βηλός, exponit: Βηλός δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατῆρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι. ὡς καὶ οὐδὲς, παρὰ τὸ ὀδεύεσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non dissimilia repetit idem commentator ad Il. O, v. 23. Ceterum dictionem hanc Homericam, qua ille deiectum de coelo memorat Vulcanum a Iove, acutissime transtulit Menagius in epigramma de Lanoio, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos nunquam fuisse contenderat: Τὸν Λαυνοῖον ὄρας, ὃς συρφετὸν Οὐραγιῶνων Ῥίψε, ποδὲς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ Δεσπεσίοιο. Vide Anti-baillet T. II, p. 216. IENS.

ead. l. 10. Ἄλλως πλανώμενον) Aristoph. Avib. v. 3, τί, ὃ πόνηρ', ἀνω κάτω πλανύττομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορευμένοι. Aristid. T. III, p. 511 B. περιέρχονται δὲ ἄλλως. Bene notat Etymol. p. 68, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως ποιεῖν, id est, *ματαιῶς*, ut Schol. apud Thucydid. IV, 36. Euripid. Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόνους Hel. v. 713. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάτορος ὢν) Difficile dictu est, unde Palmerius de Mosellano sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Graecia alienam. Nec felicius est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodatur. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim καὶ συνδιάκτορος. Eius vocis primitivum habes in Pseudomante: Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰδόν. In Dialogo Mercurii & Maiæ pro eo dicit συνδιαπράττειν ἄλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Imperite mox secuta est haec editio distinctionem aliorum, ἢ εἰ τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς ἐκείνῳ, παρ' ὅλον τὸν πλεὺν διαλέγῃ, cum distinguere debeat ἢ εἰ τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον &c. ut bene versiones videntur advertisse. GRON.

ibid. Συνδιάτορος) Haec vox συνδιάτορος olet mendum: ita

autem eam interpretatur Mosellanus: *nostrae reip. ex parte legatus*: & sic videtur legisse συνδιαίτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a συνδιαιτῶμαι formatur, quam συνδιάτορος, vel συνδιαιτορος, & idem valeret, quod συνδιαιτητής, id est, *convictor, contubernalis, vel etiam arbiter simul cum alio*; nec dubito sic esse legendum, scilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαιτήτης. PALM. Simplex διάκτορος est epithetum Mercurii apud Homerum frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, a nuntiis ferendis. Vide Eustath. ad Homer. ed. Rom. p. 182 & 1393. Hic sese ei coniungens Charon vocat συνδιάκτορον, non quod esset nuntius Deorum, sed quia solebat una cum Mercurio διάγειν τοὺς νεκροὺς, *traicere mortuos*. Quae ad hunc locum habent eruditi viri, plane sunt inania. CLER. Συνδιάκτορος omnes, quas vidi, edd. Vir tamen doctissimus (in B. 3. credo, quam non consului) cum legisset συνδιάτορος, emendare conatus est: frustra; genuina enim est, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud Homerum frequens, ut Il. B, 103, Φ, 497, & Od. E, 43. unde hic συνδιάκτορος, *eiusdem familiae servus*: erat enim, ut apud Aeschylum audit Choëph. v. 163, κῆρυξ μέγιστε τῶν ἀνω τε καὶ κάτω. Spanhem. p. 169. SOLAN. Mercurium Homerus Hesiodusque διάκτορον Ἀργειφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut solet, non explorate constat, aliis aliam originem assignantibus, quam quisque ad suam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime consuevit. Id quidem prorsus ineptum est, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inserto τ quasi διάτορον, οἷον διατόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενον, vel, διάτορον καὶ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν, sicut in Hesychio & Etymologo scribendum est: neque hoc omisit Cornut. de N. D. c. 16, διάκτορος κέκληται ἥτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τρανὸς &c. Verum duplex sententia potissimum obtinuit, ab eiusdem verbi fonte, sed dispari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam existimo, διάκτορον interpretatur *nuntium mandata perferentem* ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας: sic in Etymologo resinge, διάγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρων, ex Schol. Homer. ad Il. B, 103, ex illo vicissim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. Eustath. ad Od. Π, p. 1809, v. 33, ex vetustis poëtae enarratoribus: Ἑρμῆς γὰρ φασὶ πρῶτος. οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος, καθήρας τὰς ἑδούς. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὴς umbras deducens A-

cherontis etiam traiectum procuret: insignis est ad Hesiod. 'Ε. καὶ 'Η. v. 84, Procli locus, sed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργεῖφόντης δὲ ἦτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἄργως φαίνων (nisi quis praeferendum censeat, ἐνεργῶς φωνῶν) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ Δεδος καὶ ἁψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτε Ἀργον ἐφόνευσεν τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέσσοις ὁ Χίος (hic tamen aliae vocis διακτορος proprietates forte desunt, quibus ultimo demum loco fuerit adiectum, Νέσσοις δὲ ὁ Χίος &c.) ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτάντων ψυχὰς. Dubito, an D. Heinſius noſtram emendationi ſuae, quamvis eam pro minimis dubia putabat, fuiſſet praelaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἐρμηνευτικὸς in Tzerze reperirer, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: ſed magis obſtat Schol. Homer. ad Iliad. B, 104. Quin ipſum διακτορος a quibuſdam eo fuit relatum; & in Heſychio legas Διακτόρος, εἰρηνικῶς, ſive potius Διακτόρα, εἰρηνικῶ. Neſſi autem Chii, ſic enim quam Νέſſος malo, qui rariffimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a Diogen. L. IX, 58. Schol. Homer. MS. apud Ez. Spanhem. ad Julian. Caef. in Prob. Not. p. 74. idem etymon Etymologus conſignavit: ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φαſι παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκόντων κομίζειν· ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπιθῆτον. Διάγειν vero, quod eſt traicere, tranſvehere, de Charonte poſuit Ariſtoph. Ran. v. 140, Ἐν πλοιαρίῳ τυντοῦ τῶι σ' ἀνὴρ γέρον Ναύτης διάξει δὲ ὀβολῶ μιſθὸν λαβὼν &c. commodè Schol. Aefchyl. ad 'Ε. ἐπὶ Θ. v. 864, ναυſτάλον Δωρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc poſtremam interpretationem ſecutus eſt, pro tempore ſaltem, Lucianus, ut Mercurium iure Charon non tantum ξύμπλον, ſed etiam ξυνδιάκτορον nuntuparet, quia ſecum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. HEMST.

ead. l. 12. Καλῶς εἶχεν) H. Stephan. App. de D. A. p. 142, de praeterito imperfecto agens, quod ut praefenti proximum, ita locum eius interdum obtinet, hoc etiam exemplum propoſuit: ubi tamen, inquit, dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει poſitum ſit. Suam enim ſignificationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officiū illi praeflare iam recuſavit: perinde ac ſi diceret, Non debebas id officiū mihi denegare: par enim erat te meminiffe &c. Viciſſim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulſam paſſus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praefentis ſignificationem habere. Stephano ſolemne eſt in levibus arguta-

ri: omiffum *ἀν*, quod faepe fieri confuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶ-
 χεν *ἀν*, ὃ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν &c. Particula γοῦν eundem
 hic locum & ufum habet, quem § 7 ὀλίγα γοῦν. Index familia
 plura fuppeditabit. HEMST.

eud. l. 14. Πρόσκωπον εἶναι) Bene reftituerant Polluci I, 95.
 Thucydides exemplo I, c. 12, iungatur hicce Noftri locus, &c
 alter § 7, ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν. HEMST.

ibid. Ἐπὶ τοῦ καταστρ.) Non in Charontis tantum cymba
super tranftris, non *sub tranftris*, dormiebant, fed & alibi, uti
 ex Eufthathio docet Cafaub. ad Theophr. Char. p. 338, cuius
 textum etiam hinc emendat. SOLAN. If. Cafauboni notam ad
 Theophr. Char. c. XXII, p. 157, vellicaverat Theod. Marci-
 lius, vir, praefertim fi cum Cafaubono comparetur, haud ma-
 gni fane preii, ad Perf. Sat. V, 146. ad eum enim hominem
 maligne invidum fpectat acrior utrobique. viri fummi incre-
 patio. Synefius de fcrvo nequam in patriam navi deportando
 Ep. XXXII: πλείτω δὲ δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. μὴ
 γὰρ εἰς κοίλην ναῦν καταβαίη. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὁ τείνας) Exc. G. διατείνας καὶ τεινάξας.
 C. δ. καὶ τιν. SOLAN. Prorfus ita in V. fcriptum eft, ut in Exc.
 G. HEMST.

ibid. l. 6. Παραηλυθῶς) Dedi παρακείμενος, quod Etymo-
 logus habet in Τεταγῶν, ubi haec eadem totidem fere verbis
 leguntur: in ceteris exemplar Voffianum accurate fecutus
 fum, quod, etfi in fine τεταγῶν praeferreret, in fronte τεταγῶς
 fervabat: ibi tamen ex C. τεταγῶν annotavit Solan. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὡμούς) Quia gymnafiorum praefes. SOLAN.

eud. l. 2. Ἄλλον νεκρὸν) Castiga ἄλλον, ἐκείνῳ διαλέγη. BROD.
 Ἄλλον) Secuti fumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd.
 auctoritatem, fed emendationem Benedicti certiffimam: in
 omnibus enim anteipfum editis vitiofe legebatur ἄλλον. Inter-
 pres tamen aut emendarat, aut in fuo codice recte fcriptum
 invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer, Bourdelotium,
 qui hanc verfionem una cum Graeco textu edi curavit, reti-
 nuiffe tamen ἄλλον. Vide fupra Men. c. 18. SOLAN.

eud. l. 3. Τὴν δικωπίαν ἔλκων) Meminerunt huius loci Laz.
 Bayf. de R. N. p. 609 B. Scheffer. de Mil. Nav. p. 67, & Diff.
 de Variat. Nav. pag. 773 F. Tan. Faber ad Ariftoph. Ecclef. v.
 1083, ubi δικωπεῖν, fed fenfu turpiculo translatum, occurrit.
 Δικωπίας ἐρέττειν habet Schol. Thucyd. ad IV, 67, modo ne
 legendum fit δικωπία. Δικωπον σκάφος Charontis in Euripid.
 Alc. v. 252, & ἐλάτῃ δικώπῳ v. 444. HEMST.

ibid. Δικωπίαν) Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praeferim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. G.

ead. l. 4. Ἑρμίδιον) Immo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμίδιον lege, ut apud Aristoph. Pac. v. 381, 923. Apud Suidam etiam corrupte legitur Ἑρμάδιον, de quo monuit iam doctissimus editor Kusterus. SOLAN.

ead. l. 5. Περιήγησαι) Verbi potestatem explicuimus ad Dial. Mort. XX, § 1 pr. Nunc egregius accedat Basilii locus Hom. VI in Hexaëm. p. 50 B. Δεῦρο δὴ οὖν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγούνται, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κακρυμμένα θαύματα ὑμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ξαναγῆσω. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ διολισθαίνουσι) P. & I. In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. SOLAN.

ibid. Πάλιν) Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τοῦ πάλαι apud Aristoph. πάλαι δῆπου λέγω, πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in Sexto p. 282, unde pateat, quam proclivis sit utriusque voculae permutatio. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκονδυλον) Κονδυλίζειν, stricto acutoque articulo percutere. Petron. VORST.

ead. l. 14. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις) Sic Themist. Or. VIII, pag. 103 C. Τί οὖν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους οὕτω δυσκόλους; VORST.

ibid. Πάθοι) Haec vox in L. & B. 2. recte habet; in reliquis pessime πάθῃ: nota est, & tritissima phrasis. Vide, si lubet, Dial. Mort. XV, & in Τιμ. c. 39, & passim. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Γρόνθος) Quid est γρόνθος; An γρόνθων legendum? quod exponit Hesychius ἀναφύσσειν, ἢν πρώτην μανθάνουσιν αὐληταὶ καὶ κιθαρισταί. Ita ut per γρόνθωνα exponat Scholiastes κόνδυλον, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc est, ἀναφύσσεις. IENS. Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio Patr. Iunium in Ep. Polycarpi § 2, ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, fefellerat: postea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere. Schol. Homer. ad Il. B, 219, Achilles Theritem γρόνθω παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλῆξας κόνδυλῳ ἀνείλεν apud Enarrat. Apoll. Rh. ad I, 1212. Χεῖρα κραταῖαν Quintus Calaber testis a Scholiaste parvo citatus vocat I, 740. Solemne est Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον expo-

nere γρόνθον. Hesych. in Πυγμαλῶν, Πύκτας, Πύξ. Etymolog. in Πυγμαλῶν τὸν γρόνθον τῆς χειρός. Tzetz. ad Lycophr. v. 981, 999. Ioann. Diacon. ad Hesiod. Ἀσπ. v. 302, κοινδουλίζοντες ἀλλήλους, ἥγουν τῷ γρόνθῳ βάλλοντες. Iudic. III, 16, Aquila & Symmachus γρόνθου παλαιστιαίου dederunt, ubi in Graecis & Theodotione fuit σπιθαμῆς cuius admonitus sum ab egregio viro Io. Iac. Wetstenio. Propius ad originem inferior aetas extrito r accessit: vide Io. Meurf. Gl. GB. & Du Cangium in Γρόθος. Hesychii γρόνθων ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud Poll. IV, 83, sicuti iam pridem H. Stephanus observavit in Ind. Th. HEMST.

Pag. 32. l. 3. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Δίδος) Insulse Mosellanus: deinde & ipsi mihi vendendum, ne interim tanquam transfugam Iuppiter me abdicet; quasi legisset ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur Benedictus; & adscripsit pater, (quasi fugitivum per praeconem investiget. Vid. Petron. Mosch. Ἀ. Κύπρις τὸν Ἑρωτα.) locum Petronii intelligens cap. 58: *At non servus publicus tam languide egit, sed raptam cauponi harundinem subter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur* &c. Alter locus est Moschi notus. GRON.

ibid. Κηρύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα) Mercurius apud Lucianum saepe conditionem servilem & agnoscit & indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratioris partes gerat; ut in Βίῳν πράσσει. Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subiiciatur, metuit: nam si servus aufugisset, aut res quaecunque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, & μὴνυτῶν commonstranti mancipium reductive, vel inventori εὐρετρον pronuntiare. Curius Fortunat. p. 49: *Cuius servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nuntians dixit, datum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset.* Dion Chrys. Or. VII, p. 123 D. Οὐκοῦν οὐδὲ κήρυκας ὀνίων, οὐδὲ κλοπῶν ἢ δρασμῶν μὴνυτρα προτιθέντας ἐν ὁδοῖς καὶ ἐν ἀγορᾷ φεγγυομένους μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo iocorum plenus, apud Athen. VIII, p. 350 A. cum citharoedum scite prooemium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aequae commode peragentem, ἀναστὰς ἐκήρυξεν, ὅς ἂν καταμηνύσῃ τὸν τὸ προοίμιον ᾄσαντα κithαρῶδον, λήφεται χιλίας δραχμάς. Exemplum eiusmodi praeconis habes in Petronii c. 97, ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit Erhardus. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπὸ τοῦ Δίδος &c.) Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Δίδος ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ

Διός. Sed id minime opus, cum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδράντα, sit referendum. Ceterum aliud quid, ἔμοιγε δοκεῖν, hic lateret. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius causatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici causa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Graece positus, *Deinde ab Iove proclamari me oportebit tanquam fugitivum: te quoque ipsum id impediet, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab imposito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca, σὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὥς, legendumque? σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ὥς καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium. Videtur id maxime vero simile. IENS.

ead. l. 5. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν) Iensius excidisse putat ὥς, & legendum ὥς καὶ &c. Verum eiusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. SOLAN. Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte, vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit eiusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe maiorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latina elegantiarum non mediocriter peritus Th. Wopken. Lect. Tull. I, c. 8, pag. 48, comparans Pauli I ad Timoth. IV, 3, κωλυόντων γαμῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi

volunt, κωλύοντων γαμειν, κελευόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnū Grotium, qui ex Phaedro protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. Liv. XXXVI, 17: *Rex — condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris*: ubi in priore parte supplendum esse positis, nam retractis ibi locum non habere, monuit eruditiss. Dukerus ad Flor. II, 7, pag. 361, quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere sollertissime pertractavit I. Fr. Gronovius Obs. IV, 2, p. 26, 27. HEMST.

ead. l. 13. Σὺ δὲ — δυνατὸν ἦν) An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατὸς ἦς: sed prius magis placet; & ita emendasse virum aliquem doctum in marginē sui libri video. SOLAN. Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: *de te vero, vel, ad te quod attinet, si potestas tibi foret in coelum ascendendi*. Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici re-fugiunt. Isocr. Panath. p. 257, Αἱ μὲν οὖν αἰτίαι — διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς διήλθον, αὐταὶ δ' οὖν ἦσαν. Philostr. de V. S. II, p. 553, v. 31, ἡ μεσόγειος δὲ — ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φωνή. Heliodor. I, p. 2, Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μεστὰ πάντα σωματῶν νεοσφαγῶν. Aelianus, quippe compositus ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aequē delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δὲ. Novit Plato non tantum ἀκρὰν τὴν οὐρανίον ἀψίδα, & τὸ τοῦ οὐρανοῦ νῶτον, sed etiam coeli περιωπὴν, unde prospectus in omnes terras pateat: in Polit. pag. 538 C. τότε δὲ τοῦ παντὸς ὁ μὲν κυβερνήτης — εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπέστη. Hic ille summus coeli vertex, quem Iuppiter tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua, ut ait Claud. Mamertin. Genethl. Maximian. cap. 14. sed idem quae scripsit in Grat. Act. pro Consul. cap. 10, huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulo ante vidisset moesta omnia — is si nunc in illud idem editum reponatur, ac despiciat cuncta laetantia* &c. Poëtis nota fuit — interior coeli qua semita lucet *Dis tantum, & cunctas iuxta videt ardua terras*: Stat. Th. IX, 641. Est autem περιωπὴ quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud Philostr. de V. S. II, p. 553, ἐκ περιωπῆς τοῦ Παρνασσου· idque ipsum ἐκ περιωπῆς proverbii ferme locum tenet: ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι Synes. p. 42 C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ μεσαιτάτης περιωπῆς μεγάλῃ καὶ ὑψηλῇ κη-

ρύματα. Gregorius Nazianzenus initio Stelit. I. HEMSTERH. Pag. 33. l. 1. Εἰδῶλαις) Εἰδῶλα hoc loco pro umbris defunctorum fumuntur. Id Virgilius per vocem *imago* expreffit Aeneid. IV, 654: *Ei nunc magna mei sub terras ibit imago*. PALM. ead. l. 7. 'Ενδῶναι ὀλίγον τοῦ π.) Virgil. Aen. V, 830, *Una omnes fecere pedem*, i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat interpretes. Usurpat iterum eandem aut similem vocem 'Ιστ. β, c. 45, & Z. Tr. c. 47. SOLAN.

ibid. Τοῦ ποδὸς) *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. BROD. Lapogogia. *Una omnes fecere pedem*, Maro &c. Est enim μεταφορικῶς pes ἰστίου, ut *συνή* ancora dicitur. *Ancora fundabat naves*. G. — Ita descripsit Solanus: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constat. L. Bayfio non latuit hic locus de R. N. pag. 619 B. eundem adhibuit La Cerda ad Virgil. Aen. V, 830, multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens: verior tamen est, quam eius, Brodaeii sententia ad Anthol. II, p. 208. Ποδῶτὰ λῖνα Lycophroni v. 1015, ubi vide, si tanti est, Meursium & Potterum. HEMST. Achilles Statius ad Catulli Phaselum annotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum. IDEM in *Addendis*.

in Schol. col. 2. l. 1. Τῷ πνέοντι) Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis membranis: ὁ πνέων, scilicet ἀνεμος, ut alibi Notster τὴν πνέουσαν dixit. HEMST.

Pag. 34. l. 5. Τοὺς Ἀλωέως νύκτας) Homer. Odyss. A. BROD. Vide D. Hoefchel. ad Origen. in Cels. IV, p. 174, qui unitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Mosem, cum turris ad coelum educendae historiam exponerat, παραφθείραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πυργου ἀναγεγραφέναι calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod Origenes opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὅμηρου εἰρηκέναι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem iam diu homines existisse impios, & de numero quidem Iudaeorum, qui narrationes Moſis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utrasque peraeque habendas esse evincerent, ostendit Philo Iud. Περὶ Συγχ. Διαλ. pag. 320 C. Εἰς μὲν οὖν ἔστιν (μῦθος) ὁ εἰκὸς τῶ συντεθέντι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, οὗς ὁ μέγιστος καὶ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος διανοηθῆναι φησι τρία τὰ περιμήκιστα τῶν ὁρῶν ἐπιφορῆσαι καὶ ἐπιχωῶσαι. Recte quidem ut Philo διανοηθῆναι, sic & Lucianus ἐβεβῆσαι ἐπιθειῖναι: nam qui revera mon-

tes eos montibus involvisse scripserunt, ab Homero nescio quo iure dissentiunt; siquidem magnus poeta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo Themistius ἀτοπα φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὧν τινες ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβαθμούς εἰς οὐρανούς vocat Orat. II, p. 56 B. faris erat immanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: Stephanus Ἀλώιον urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἐκτίσαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θράκας hic iam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror Berkelium ibi notantem, nisi quam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud Stephanum: Holstenius etiam, *nun̄* Ἀλωεῖδαι; quin plures insolens forma perculit: ad scriptoris, qui Aristotelem mentitur, de Mundo ista verba p. 1, καθάπερ οἱ ἀνῆντοί ποτε ἐπενόουν Ἀλωάδαι, veriorē esse scripturam Sylburgius observat Ἀλωεῖδαι idque ipsum iamdudum ante Nansio fuerat visum ad Nonni P. E. I. VIII, 150. idem in Origene tentatum: neque diffitemur, Ἀλωεῖδας dedisse Apollodorum I, p. 29, pro quo non raro Ἀλωεῖδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωεῖδων Pindari Scholiastes habet intra paucos versus ad Π. Δ, 156. Themist. p. 36, οἷους ἄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιεῖται sed pag. 79, ὅστις ἂν μὴ παρήσι τοὺς Ἀλωεῖδας εἰς ἀποπληξίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor affirmare, multo saepius Ἀλωάδας; si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam Ἀλωεῖδας adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab *eus* descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλωάδαι vel Ἀλευάδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua Casaubon. ad Athen. VII, 4, & Io. Meursius, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλωάδαι cui suspitioni mirifice favent versus inde ab Aelianō adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae causam interitus Aloidis attulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. HEMST.

ead. l. 8. Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξειν, οἰομένους καὶ πρόσβαινιν ἐπ' τὸν οὐρανὸν) Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύ-

την κλίμακα ἔξαινει οἰομένους &c. Nec aliter video distingui in Florentina. Plana sunt omnia: *Homerus poeta ait, duos Aloei filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisse radicibus evulsam Ossam Olympo superimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitantes se habituros esse scalam, etiam ad in coelum ascendendum.* IENS.

ead. l. 11. Νῶ δὲ) In Cod. Flor. νῦν δὲ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῇ τῷ Σεῶν. BOURD.

ead. l. 15. Δὺ ὄντες) Hic δὺ ὄντες pro δὺ ὄντες μόνον dictum esse manifestissimum est, inquit H. Steph. App. ad Scr. de D. A. p. 105, additis e Luciano pluribus eiusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum iudicium Dukeri ad Thucyd. IV, 92. HEMST.

Pag. 35. l. 2. Τοῖν βρεφυλλίον) Otum & Ephialtem intelligit Lucianus. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc est, αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον. BROD.

ead. l. 6. Ἰδιώτης) Ignarus literarum, non rusticus, ut habet interpres. CLER.

ead. l. 8. Οὐτῷ ῥ. συντιθεῖς) Nihil est hic, quod magnopere offendat: nescio tamen quo pacto magis blanditur, ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν· οὐτῷ ῥαδίως συνετιθεῖ τὰ ὄρη. Illud autem ἀπὸ δυοῖν στιχῶν προδυοῖ στιχοῖς non aliter est dictum, quam ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης, ἀπὸ τροχιλιᾶς ἀνιμῶν Theophr. H. Pl. IV, p. 76. ἀπὸ ῥαβδίου οἰακίζεσθαι Strabo XVII, p. 1184 B. Vide Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 535. Duker. ad Thucyd. VIII, 87. HEMST.

ead. l. 12. Ὡς διαδέξαιτό ποτε αὐτὸν) Postulare videtur legitimus orationis cursus, ὥς διαδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἐκείνον τὸν Ἀτλαντά· διαδέξαιτο, ut ἀναπαύσειεν αὐτὸς vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cumulate αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντά scribatur. HEMST.

Pag. 36. l. 5. Ἐχειργασμένα) Veteres edd. ἐχειργασμένα. B. 2. S. & A. ἐχειργασμένα. Sed genuinum est, quod reposuimus. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Τῶν κρανίων) Ἀν συντριβέντες τὸ κρανίον; placet. GUYET.

ead. l. 7. Εἶγε καὶ ἰδεῖν) Particula saepius eum in modum poni solita, ut intelligendum aliquid relinquit: hic non diffculter explebis sententiam: conandum est aliquid, & cum nonnullo periculo huc ascendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia. HEMST.

ibid. Οὐκ ἐνι) Non licet. BROD.

ead. l. 9. Φείδου μὴ) Benediſt. *Ne pedem in lubrico ponas*: im-
mo, *ne parcas pedem in lubrico ponere*. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὰ γὰρ πρὸς) Amſt. ed. ἡ γὰρ & ἐνέτρι-
ψα τὴν λ. quod ne Graecum quidem eſt: utrumque recte lege-
batur in libro Voſſiano, conſentiente Thoma Mag. in Ἐπαθον
τὴν ψυχὴν. HEMST.

Pag. 38. l. 1. Λίμνην) *Mare*. BROD.

ead. l. 14. Ὅτι γελῶν) Hic iterum ὅτι male coniungitur, ubi
legitur, καὶ ἦρον μὲν ὅτι γελῶν· ſcribe ὅ, τι. *Et rogabas me, quid
riderem*. Plane ſic in Florentina. Apud Homerum quoque Il.
A, 64, illud ὅ, τι perperam coniungitur: "Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τὸς-
σον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Sed ſcribe, "Ὅς κ' εἴποι ὅ, τι τὸς-
σον &c. *Qui dicat, quid (ob quam cauſam) adeo iratus ſit Apol-
lo*. Ita diſtinctum hunc Homeri locum olim lectum fuiſſe, li-
queat ex Heſychio, non aliter haec verba referente; qui ipſe
quoque una literula multatus eſt, "Ὅ, τι τὸςον, διότι τοσούτου
lege ex Homero τὸςσον. IENS.

Pag. 39. l. 2. Ἐς τὴν ὑστεραίαν) Haec in libris publicatis in-
terpunctio ſequentibus annectit; nec diſſentiunt interpretes:
ego contra cenſui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν iungi oportere:
huic ergo diſtinctioni verſio quoque reſponder. HEMST.

ead. l. 15. Ὅφρ' εὖ γινώσκης) Homer. Il. E, 127. BROD.

ead. l. 16. ΧΑΡ. Τί ἐſτιν;) Vereor, ne praeter Luciani vo-
luntatem Mercurii ſermo ſit intercifuſ: illi, quod nunc in-
commode Charonti tribuitur, eſt assignandum; quid enim
aptius, quam ut recitatis Homeri verſiculis ſtatim quaerat,
τί ἐſτιν; ἥδη ὁρᾷς; HEMST.

Pag. 40. l. 1. Ὡς πρὸς ἐμὲ) *Si tecum componatur*. BROD.

ead. l. 2. Προδίδασκέ με) Quorſum ſpectet προδίδασκειν,
quidve Charon ante doceri velit, non capio; quandoquidem
acutiſſimam aciem repente naſtus nihil nunc aliud expetit,
quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, ſibi Mercu-
rius demonſtret, interrogantique ſingula reſpondeat. Videtur
in προ neſcio quid haerere vitii. HEMST.

ead. l. 4. Ἀμειλίχτην) Scriptura optima, quam P. L. & ed.
I. exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod ſervari quidem forſan po-
tuerat, ut Miſθ. c. 25. ſed ne MSS. Codd. & Iuntinae aucto-
ritatem ſequi dubites, vide Ἀλ. cap. 18, & Παραſ. c. 60, ex
quibus omnibus, quid inter has voces diſcriminis ſit, facile
perſpicias. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς περ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαῖναν) Cum
vertiſſet Moſellanus, *atque tridente velut unco quodam hamo inic-*

ετο, contraxit Benedictus, & iniecto tridente tanquam quodam hamo. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus, *τορύνην* passim ab Grammaticis exponi *κινήτηριον τῆς χύτρας*; quod & commodissime & facete ab ridiculo Luciano & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset eius olla culinaria. GRON.

ead. l. 14. Τορύνην) *Tudiculam*. BROD.

ibid. τὰς θυέλλας) Sumta sunt ex Od. E, 291; ubi pro—*πάσας δ' ὁρόθουν ἀέλλας* videri poterat legisse Lucianus, *ὁρόθυνε θυέλλας*: sed memoriter haec, verbis non annumeratis, citasse Nostrum credo: quae etiam est causa, cur *ὁρόθυνε* augmento suo instructum non repudiem. Nicetas Man. Comn. II, p. 109, *ὡς ἀχανεῖς ἀμπάτιδες καὶ σύρτεις, αἱ κύμα ὁρθὸν ἐπαίγισιν, εἰς τὰς μάχας ἐπαγκοῦντο καὶ ὁροθύνοντο*. HEMST.

ead. l. 15. Ὀρόθυνε) Ex Homero emendavimus, quod in omnibus legebatur *ὁρόθυνε*. SOLAN.

in Schol. l. 1. Τορύνον) L. *τορύνην* & ita legisse Excerptorem video. SOLAN. Non aliter in V. sed quid sibi velit Scholiastes, parumper obscurum est. Non equidem improbavero tudiculam explicari *εἶδος ξύλου στρογγύλου*, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ *σκαμβὸν* &c. quod si *τορύνην* exponit, scribendum potius fuerat ἢ *τι σκαμβὸν* ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, τὸ *σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτε ὁρθὸν*, ut apud Suidam legitur & Mich. Apostolium, vel, ut in App. Vatic. C. III, n. 100, τὸ *σκαλινὸν* (eum in modum refingo *σκαλινὸν*) *ξύλον οὐδέποτε ὁρθούται*. Ideoque haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? HEMST.

Pag. 41. l. 4. Αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χ. καὶ Κ.) Id est, cum ipsa Scylla & Charybdi &c. GUYET. Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum traiceret, tempore incidisse gravem tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi & Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne interpretem sequi vertentem, *Nauseabundus ille ipsi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, & statuere, Homerum, ubi *ἀνοστον πλοῦν* navigaret, illuc, unde negant redire *quemquam*, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam?

Quo quid pote infulsus? Non intellexit bonus Noster, τὰ ἀπήμεσε τῶν βαφιδίων τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλη, καὶ Χαρυβδεῖ, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλη &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. IENS.

ead. l. 5. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου) Haec imago animo Luciani primum non est obiecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur Aelian. V. H. XIII, 22: Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὀμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμπροσθέντα ἀρνομένους. Vide interpretes ad hunc locum. CLER.

ead. l. 8. Τίς γὰρ ὅδ') Versus ex Iliad. 3. BOURD.

ibid. Ἦὺς τε, μέγας τε) Homer. Il. Γ, 226. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Γελάτω) Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conicerentur. Legendum est, ὅτι Γαλάτων, ut liquet ex Aeliano V. H. XIII, 22, ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim Aelianum tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. CLER. Cum Clerico facio: longe alius est Eladas vel. Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo Perizonius cogitabat. Ceterum haec Scholiaetae verba iam fuerant a Fr. Iunio in lucem prolata. Catal. Artif. in Galato. Vide praestantiss. Fabricii B. G. I, c. 7, § 1. HEMST.

ibid. l. 8. Ζ' γὰρ καὶ σ' στάδια) Errat Scholiaetae. Ὀκτώ stadia miliare conficiunt. SOLAN. Καὶ σ', quae deleri volebat Solanus, intelligenda sunt καὶ ἡμῖν: perfimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile Scholiaeten erroris absolverent, quae disputavit Dodwellus Diff. de Per. Anon. Eux. Mar. § 4, 5. HEMST.

ibid. l. 11. Φασὶ γὰρ &c.) In vicem peccatorum ed. A. φασὶν αὐτὸν — στύλον τροπιδίων — ἐταίρους τε — ὑπεξαγεῖν genuinas Vossii membranae lectiones restituiimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τοῦ ζῆν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ὑποβάντα) Strabo VI, pag. 263 A. ὑποδύντα. SOLAN.

ibid. l. 8. Κορμῷ μεγάλῳ) Adde ex Strabone ἐσσηνωμένῳ, SOLAN.

ibid. l. 12. Ἀφύκῳ) Virium V. ἀφύκῳ bene correctum fuit in ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus interper. ad Ib. Ovid. v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad Scho-

liaftae noſtri narrationem accedit Gell. N. A. XV, 16. Verum Eufthathius ad Dionyſ. Perieg. v. 369, dum concinnae brevitatibus ſophiſticum acumen affectat, paene ridiculus evaſit: ἀποſτηνωθεὶς δένδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῷ τῆς οἰκείας ῥώμης πειρᾶσθαι, ſφιγκτῶ θανάτῳ τὸν βίον μετήλλαξε. HEMST.

Pag. 42. l. 5. Μηδὲ ξυνεῖς) Haec mihi non accommodatiſſime videntur ad integram, quae praeeceſſit, ſententiam reſpondere: etiamſi mutes tempus ὑποσκελίσαι, parum adiuventi; me iudice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipſo Luciano haeret culpa: non enim aequae ſemper ſtilus, quamvis attempto, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. HEMST.

ead. l. 8. Τί οὖν;) Vide, quae notavimus ad pag. 157, l. 12. HEMST.

ead. l. 13. Ἐμπίδα) Male ἐλπίδα. BOURD. Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα repoſuit Bourdelotius, ſed pro ὅπως, quod in editis eſt, ſcribendum ὅπως οὐχ ὅπως eſt nedom: uſus etiam eſt in Prometheo & alibi. GRAEV. In B. 2. quam ſecutus videretur Bourdelotius, mendose legebatur ἐλπίδα: at ſi alias inſpexiſſet, recte, ut hic vides, legiſſet. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἐλαſείοντι ἐπὶ Λ.) Ingenio Luciani facetiſſimiſque iocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen eius dotes tam inepte admiror, ut, ſi quid reprehenſione dignum amiſerit, excuſandum putem. Sane mallem, quando hiftorias veteres, quod ſaepe ſolet, attingit, examen accuratius maioremque curam adhibuiſſet, & partam elegantiffimae venuſtatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulaffer. Nuper admodum Affyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque eſſe Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croeſum adoriatur, regnoque ſpoliet. In his ordo rerum geſtarum non conſtat: nam quamlibet in hiftoria Cyri ſcriptores antiqui diſcrepent, huc tamen omnes ſimul conſpirant, prius aliquot annis, quam Babylon fuerit in poteſtatem redaſta, Croeſum Lydoſque ſuccubuiſſe. Si Xenophon in hac cauſa teſtis idoneus placet, hoc, cum Cyrus annum aetatis ageret trigefimum, acciderit; illud tribus admodum annis poſt. Ab ea ratione non parum diſcedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri ſecundo, vel quinto & quinquageſimo, Babylonem in primo & ſexageſimo. Utcunque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum eſt, Lucianum, dum haec ſcribebat, ad hiftoriae veram ſeriem animo fuiſſe minus attento: potuiſſet alioqui, ſi eam in

curam paulo diligentius incubuisset, & ingenio simul servire, & rerum gestarum fidei. HEMST.

ead. l. 8. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Loquendi formulam illustravit Ienius ad N. Δ. p. 157, l. 8. Αἱ δὲ Σάρδεες, inquit Strab. XIII, p. 928 Β. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεωτέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipsa tamen urbe, vel arce saltem, minime dederō) ἀρχαία δ' ὅμως, ἀκραν εὐερκήν ἔχουσα. Arx sane munitissimi operis, & prorsus inexpugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portentosum leonem, ex pellice sibi natum, ea sola parte, quae penitus inaccesσα videbatur, circumferre neglexisset: Herodot. I, 84, ex quo Dionis Chrysostomi non intellectum Casaubono locum egregie declaravit Henr. Valesius ad Exc. Nicol. Damasc. p. 68. Adversus Cimmeros, deinde & Athenienses diu post tuta stetit: Herodot. I, 15, V, 100. Cuius arte capta fuerit a Cyro, tradidit Herodotus: ab Herodoto tamen nonnihil abit Xenoph. K. Π. VII, p. 107, ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ἀποτομώτατα δοκούντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα, quam lectionem propter triplicem Luciani murum servari velim. A Polyaeo duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: prior VII, c. 6, § 3, quem habeat auctorem, ignoro; posterior § 13, perinde a Frontino descripta III, 8, § 3, a Ctesia fluxit, ut ostendunt eius Excerpta p. 635, v. 30. Sed Croesi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem esse proditam cecinerunt Licymnius & Hermesianax, teste Parthenio Erot. cap. XXII, quibus Musarum famulis quatenus habenda sit fides, lectori ius arbitrandi facio: ita vero Parthen. περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἀκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae thesaurisque custodiendis munimentum opportunitissimum: Polyaeon. IV, c. 9, § 4: Σέλευκος τὴν Σαρδεῶν ἀκραν ἐπόθει (ita legendum iudico pro ἐπόθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαυροὺς Θεοδότου φυλάσσοντος· τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἀκραν ἐχυρὰν οὖσαν εἰεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detrufi, ut evadendi spes omnis praecideretur: eundem vide VI, c. 49. Arx autem urbi adiungebatur per Πρίονα, (nomen a figurae similitudine sumtrum autumo) cuius τεῖχος ἀφυλακτούμενον cum Lagoras Cretensis observasset, sollerti consilio viam expugnandae post diuturnam obsidionem urbis invenit: historiam narrat Polyb. VII, pag. 705, meminitque

τῆς προὔπαρχούσης δόξης περὶ τῆς τῶν Σάρδεων ὀχυρότητος. Arcem Charon Lampſacenus vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλῆιον, referens Athenienſes Ionibus opitulatos εἰεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα χωρὶς τοῦ τεῖχους τοῦ βασιλῆιου· verba nobis deſcriptu Plutarch. Περί τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861 D. HEMST.

ibid. Τὸ τριπλουν τεῖχος) Ἐχουσαν ſubaudio. BROD. Τὸ περιβεβλημένην, aut. quid ſimile deſiderari videtur poſt τὸ τεῖχος. GUYET.

ead. l. 10. Σόλωνι) Ne quis hic forte ficta ſuſpicetur, quae de Solone cum Croeſo habet, adeat Plutarch. in Sol. & Herodor. I, pag. 7, ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Croeſo Solonem audies. Meminit & Diogenes Laërtius illius colloquii p. 12. Menagius tamen addubitat ob rationem temporum. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Οὐδὲν ἀγεννές) Quid aliud erat exſpectandum ab homine liberrimae indolis, libertatiſque amantiſſimo, cuius ſumma ferebatur apud Graecos ſapientiae fama? Herodotum adumbravit Noſter, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποβαπτύσαντα, ἀλλὰ τῷ ἔντι χρυſάμενον λέγειν &c. Inhumanius eſt, neque Herodoteum, quo ſtatim Solonem impetit Croeſus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatiffimi iudicio Solonis ſunt pronuntiatu, Lucianus invertit: Tellum priore, poſteriore loco iuvenes Argivos poſuit Herodotus, ſive aequum exiſtimans, ut popularis fui Solon primam rationem haberet, ſive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum ſecutus: Charon certe mox, ſimul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoſcit eos τοὺς ἅμα πρῶν ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utroſque vivente Solone, vel paulo ſaltem ante, beatam illam mortem obiiſſe. Κλέωβις autem in hodiernis Herodoti editionibus impreſſum eſt; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris annotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui teſtem Herodotum adhibent, Κλέωβιν appellant; quem ſcribendi modum neceſſitate metri probat, quod in Stobaeo legitur p. 603 Epigramma: Οἶδε Βίτων Κλέωβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοις Ζεῦγλαν ζευξάμενοι &c. Marrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut Suidas oſtendit in Κροῖος· τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερομένης καὶ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἀπίνης μέχρι τεμένους τῆς Ἥρας· haec ab alio fonte ſunt hauſta, itidemque quod Hyginus tradit, Cydippen, poſtquam du-

plicis domestici funeris exemplo didicerat, nihil esse melius mortalibus, quam mori, mortem obiisse voluntariam. Illorum vero, a quibus haec historia, *fabulam notam* Cicero vocat, sit narrata, indicium petes a viris eruditissimis I. A. Fabricio ad Sext. Empir. P. H. III, § 231, I. Davisio ad Cicer. T. D. I, cap. 47. HEMST.

ead. l. 4. Κλέοβιν καὶ Βίτωνα) De his Herodot. I, 32. Plato etiam in Axiocho, vel de Morte. SOLAN.

ead. l. 5. Τοὺς τῆς ἱερείας π.) Lege, XAP. Τοὺς τῆς ἱ. π. venustius enim est haec a Charonte dici, quam a Solone. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ πρῶτα) *Primas.* BROD.

ead. l. 11. Τέλλος) *Telaus* in quibusdam Diogenis Laërtii codicibus scribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impressi, exceptis Fl. & I. quae *Télos* habent: sed eadem *Tέλλον* recte exhibent Iστ. β, c. 17. SOLAN. Ad Diogen. L. I, 50, vide Menagium. *Télos* scribatur, an *Τέλλος*, parum interest: vetusti Graeci literas geminare vix unquam solebant: *Σέλλος*, *Σέλος*, *Έλλος*, *Έλος*, *Σελλασία*, *Σελασία*, *Πελλάς*, *Πελός*, nullo discrimine separantur. Antiqua scriptio delusit interpretem Dionis Chryf. p. 593 D. ut pulchre Casaubonus observavit. Themist. Or. XVIII, p. 211 D. *Κροῖσον μὲν οὐκ ἀπέφηνεν ὁ Σόλων ὁλβιάτατον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργεῖους νεανίσκους.* ubi, tametsi non ignorem, quomodo defendi possit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim *Tέλον* vel *Τέλλον* Ἀθηναῖον. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ τέλος) Respicit Solonis dictum, de quo Aufon. BOURD. Sententiam Solonis, quam Aristoteles argumentis sanequam levibus impugnatur Eth. Nic. I, c. 10, certatim Tragicos imitari monent B. Martin. V. L. I, c. 1, versus Euripidis ex Androm. v. 100, qui sunt ipsius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & Ios. Barnef. ad eum locum & Heracl. v. 865. Cum ergo Deianira Trachinias Sophocleas sic inciperet, *Λόγος μὲν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φάνεις, ὧς οὐκ ἂν αἰὼν ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τις, οὐτ' εἰ χρηστὸς, οὐτ' εἰ τῷ κακῷ,* notare operae pretium duxit Scholiastes esse *μεταχρονισμόν· μεταγενέστερος γὰρ Σόλων ὁ μὴδένα μακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενος.* Vide Cicer. de F. B. & M. II, 27, & Davif. p. 164. Similes veterum sententias plena manu suppeditabit Stob. Ecl. cap. CIII. Porro legendum puto καὶ τοῦ ἀχρη πρὸς τὸ τ. &c. Dion Chryf. p. 598 C. *ὦν τὸν μὲν ὁ θάνατος ἠλεγξεν.* HEMST.

Pag. 45. l. 4. Τὸ πορθμεῖον αὐτὸ) Inepte haec vertuntur,

ἀλλὰ τὸ πορβμείον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, *sed cymbam ipsam harum rerum iudicio dignam censes: cum sit, sed cymbam ipsam existimas esse, ubi de talibus iudicium fieri necesse sit.* GRAEV.

ead. l. 7. Μισθὸν τῶν χρησμῶν) Notum est oraculum, quod iterum tangit Z. Ἐλ. c. 14 & 20, ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud Ciceronem sic exstat: *Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.* SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπωχρὸν) Infra vocat ὥχρὸν καὶ βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui iam non plane pallidus, sed luteus & flavescens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: Basil. Caesar. T. II, p. 66 B. ὥχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τοῦτον σωφρονεῖντες. Quos Sappho ornate dixerat χρυσεῖους ἐρεβίνθους in Epit. Athen. II, p. 54 F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πύξον ὥχρους, teste Eustath. ad Il. N, p. 948, v. 45. Eundem habet usum χλωρὸς, sic ut ab ὥχρὸς saepe minimum discrepet; quod ostenderunt Foef. Oecon. Hipp. & Graevius ad Hesiod. Ἀσπ. v. 231; quam ob rem pari iure auro convenit. Artemidor. I, cap. 79, p. 67, χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσοῦς καὶ βαρὺς. scite Diogenes rogatus, διὰ τί τὸ χρυσεῖον χλωρόν ἐστίν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλευόντας, apud Diogen. L. VI, 51, quasi pallidum foret a timore; quippe notum est Homeri χλωρὸν δεῖος. Dictum autem sapientissimi canis in iambos redegit nescio quis Comicoꝝ: τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσεῖον; Δέδοικ' ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων ἀσέ' exstant in Aristophan. Schol. ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum est illud Statii IV Silv. VII, 15, *Pallidus fossor redit, erutoque Concolor auro.* In Paulino Episc. Nol. ad Nicet. v. 269 legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *calidos*. HEMST.

ead. l. 13. Ἀοιδίμον ὄνομα καὶ περιμάχπτον) Importuna his subiicitur nota Bourdelotii, quae plane hinc relegari debet, cum nihil τὸ περιμάχαι & περικαθαίρει ad vocem Luciani: ne dicam futiliter citari Casaubonum ad *Theophilastum*, pro *Theophrasto*. GRON. Ex poeta aliquo, Pindaro forsan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro ἀοιδίμον πάντιμον, ut Πητ. c. 1. Certe Fl. ἐντιμον hic habet. SOLAN. Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissimè χρῶμα, vel κτῆμα: sed facta testā maneat optima lectio. Ἀοιδίμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperiatur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἐντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum.

Περιμάχῃτον vero, quod tam acri studio peritur, ut eius possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri prae-ripere conetur. Proprie Noster in Tim. cap. 21, περιμάχῃτος ταῖς γαλαῖς & Strabo XIV, p. 945, Samos εὐδαίμων, ὡς δὴ-λον ἐκ τοῦ περιμάχῃτον γενέσθαι. Helenae, quae Luciano οὐ-τω δὴ τι περισπούδατος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέ-σθαι, Vol. II, p. 70, περιβλέπτον καὶ περιμάχῃτον τὴν φύσιν ἐποίησε Iuppiter: Isocrat. pag. 211 C. unde περιμάχῃτον εἶδος vocatur ab Agatharchide apud Phot. p. 719, v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare proiecit εἰπούσα ὅτι περι-μάχῃτος ἔσται, ut refert Diogen. L. I, 32. Thucydid. VII, 84, καὶ οὐδὲν ἥσσον ἐπινετό τε (τὸ ὕδωρ Ἀσινάρου) ὁμοῦ τῷ πηλῷ ἡματωμένον, καὶ περιμάχῃτον ἦν τοῖς πολλοῖς non male Schol. σπουδαιότατον, desideratissimum. Demades p. 180, v. 13, Athenae τὸ περιμάχῃτον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄστυ. quod palam Dionys. Halic. imitatur A. R. V, p. 326, v. 16, τοῖς περιμαχῃτοῖς καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινού βίου πράγ-μασι. Apud Xenoph. Symp. p. 513, v. 30, paupertas πράγμα ἡκίστα περιμάχῃτον, res, quam pauci vel nemo valde sibi ex-petendam statuat, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: Aeneas Soph. Ep. V: Χρυσὸς καὶ ἀργυρὸς καὶ περιφανεῖς ἐσθῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχῃτον, ἀβέβαιον δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ' ἐσθητὸς, οὐδὲ τοῦ ἔχοντος ἀληθῶς. HEMST.

ead. l. 16. Τοῦτο μόνον ὅτι) Dilucide Florentina sola, ἔντιμον τι ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, necne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aequae eleganter minima lectionis Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἀρα ἔν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri & integram conservare, modo unica tantum litera, cuius spatium vacabat, ex reliquis edd. adderetur, εἰ μὴ ἀρα ἔντιμον, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planissima, nisi fal-lor, & perquam opportuna: Equidem non video, quid in isto au-ro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem af-ferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat. Equi-dem, si libri veteres addicant, nihil esse causae video, cur scriptura proba, & intellectu neutriquam obscura, repudia-ri debeat. HEMST.

Pag. 46. l. 7. Ἐκλέγων) Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vestigalibus & pensionibus: quare de publica-

nis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλος. Poll. VIII, 114, IX, 31. Harpocr. in Πεντηκοστή. Aeschin. in Timarch. pag. 17, v. 3, μαρτυρίαν τελώνου τοῦ παρὰ Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Struθura minus usitata fraudem interpreti fecit apud Plutarch. περὶ Πολυπρ. p. 518 E. τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα — οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν publicanis succensetis, non quando vestigia eorum, quae palam importantur, exigunt. Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut Harpocratio ait, quamquam accuratius a Suida duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. Aristides de se T. I, p. 611 B. ἡρέθην ἐκλογεῖς & Capito φόρων ἐκλογεῖς Philoni Πρ. πρὸς Γ. pag. 1020 E. qui postea de eodem homine rapacissimo subiungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλέγει, ποικίλον τινα καὶ πολλὸν πλοῦτον ἡθροικῶς sicut a Demosthene dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινά apud hunc rectene Gelenius quae florem, apud illum Canterus coactorem verterint, iam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Aeacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea ἐν δαύμασι τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν Theophr. Ch. Eth. c. VI, p. 30, ad quae Casaubonus hunc Luciani locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοῦν ὄβολον & p. 32, τοὺς τόκους εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκκελεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν ubi secus olim ad Poll. IX, 63, n. 70, existimavi reponendum ἐπιλέγειν quod etsi per me iam pridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti doctissimo Needhamo: τόκους ἐκλέγων Pollux annotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐκλέγων Liban. T. I, pag. 793 C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit Dion Cass. XLII, p. 208 D. alibique. HEMST.

Pag. 47. l. 3. Τῶν πλίνθων) Herodoto sunt ἡμιπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: Euseb. Προπ. Εὐ. V, p. 211 D. Gregor. Nyss. T. III, p. 319 A. τῶν πολυταλάντων τοῦ Κροίσου πλίνθων. Utrumque iungit Themist. Or. XIX, p. 226, ubi Apollinem dicere facit, se Croesum utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαντα τὸν σπῆκον πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακούσωμεν οὖν, etsi vix quidquam refert, Charonti libens dederō. HEMST.

Pag. 48. l. 1. Τοῦ βελτίονος) Confer adversus aurum & argentum pro ferro disputantem Tertullian. de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit Clemens in Paedag. aliique Patrum, philosophos, praesertim Stoicos, imitati. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ Λυδοῖς) Haec ita sunt scripta, ut Cyrum

priorem arma Lydis intulisse significant : ab omnibus tamen historicis Croesus auctor belli perhibetur, sive sociis Babylo-
niis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret,
crescere rem Persicam ratus. HEMST.

ead. l. 14. Εὐφήμει) Hoc est, *utere verbis melliora ominantibus.*
Favere lingua dicunt Latini; quo fit, ut Glossae vertant Εὐφη-
μῶ, *faveo* : Εὐφημεῖτε, *favete*. Huic verbo contrarium est,
δυσφημῶ. Eadem Glossae: Δυσφημεῖ, *infausta loquitur*. CLER.
Formula quaedam solemnis, cum aliquid infauste dictum vel
factum abominantur, & procul a se facessere iubent; in qua
ne ipsum quidem illud ἀνθρώπε incassum ponitur. Celebrem
Sophoclis sententiam refert Theon Progymn. p. 14. is roga-
tus, vacaretne senex adhuc Venereae voluptati, respondit :
Εὐφήμει, ὃ ἀνθρώπε· ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὅς-
περ λυτῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποδράς· depromta
sunt ex Plat. de Rep. I, p. 573 A. ubi pro ἀποδράς peius, ut
quidem puto, legitur ἀποφυγών· audi Ciceronem interpretem
Cat. mai. § 47: *Dū meliora: libenter vero istinc, tanquam a domi-
no agresti ac furioso profugi.* In Arriani Epi&. III, 5, p. 274: So-
crates καὶ ἡμέραν χαίρει παρακολουθῶν ἑαυτῷ βελτίονι γινομέ-
νω· πρὸς τί; μὴ τι πρὸς λεξείδια; ἀνθρώπε, εὐφήμει. Apud Pla-
tonem de LL. III, p. 816 E. Εὐφήμει· hoc Dū avertant: *id ne un-
quam contigerit*: & in Conv. p. 1201 E. Οὐκ εὐφημήσεις; Ju-
lian. Caes. p. 330 D. HEMST.

Pag. 49. l. 6. Φακεῦσι) A quibus multoties spoliatum est
templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Del-
phico bella gesserunt. BROD.

ibid. Βοιωτοῖς) Iustin. VIII, 1. SOLAN.

ead. l. 7. Τυράννω ληστῇ) Excidit particula ἢ, quam repones,
licet Mf. non praeciperet; in quo tamen legitur, ἔρμαιον ἔση
ἀνατεθεικὼς Φακεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυ-
ράννω ἢ ληστῇ· vulgo ἢ τινι τυράννω ληστῇ. GRAEV. Illud ἢ,
quod in vulgatis deerat, ex ed. I. & MSS. G. P. & L. resti-
tuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσοποιῶν) Corruptam hanc vocem arbitror:
nam si χρυσῶν πλίνθων scribere noluerit, debuit aut metalla
ipsa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur:
Nisi forsitan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυ-
σοποιούς dixerint. Cicer. de Orat. II, 38. SOLAN. Qui sint ae-
tate seriore χρυσοποιοὶ, quae τέχνη χρυσοποιητική, sive χρυ-
σοποιία, compertum habemus: verum ut Latini aurifices, sic
pari potestate Graecos usurpasse χρυσοποιούς, mihi nondum

liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur χρυσοχός, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. Budaeus etiam, teste Stephano, non alia, quam unius Luciani, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam, scripsisse Nostrium χρυσοχών. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: Dioscorid. V, 173: Εὐρίσκεται δὲ τις ἐν τῇ Σαμῖα γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχοὶ χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβοῦν. Clem. Alex. Paed. II, pag. 190, v. 3, λύχνος κεραμέως οὐ χρυσοχόου ἔργον: vide Hesych. in Θερμανστρίς, Suid. in Χαλκεύς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόν complecti observat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scribuntur, χρυσοχοῖα: Polyb. apud Athen. V, p. 193 D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπείοις εὐρίσκετο καὶ χρυσοχοῖοις εὐρησιλογῶν eadem a Libanio iuncta T. II, pag. 647 C. ἀργυροκοπεῖα τε καὶ χρυσοχόν ἔργαστήρια. Zenonis Cittiei a Clemente locus egregius affertur Paedag. III, p. 297, v. 7, quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀπέστω δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων, καὶ χρυσοχοίων καὶ ἑμποπωλίων ἄλυσ· ubi vocem ultimam interpretes dum *caliginem* vertit, ἄλυσ se legisse, vel saltem voluisse legi, manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo pag. 192, v. 5, & pravam mirificae versionis stribliginem ab editore novissimo, quod miror, impune tulit. HEMST.

ead. l. 13. Τὸ δὲ παριστάμενον) *Quidquid ei in mentem venit.* Consule in Cleio Herodotum. BROD. Non bene vertitur, *ea, quae urgent, libere dicere*; hoc enim voluit Lucianus, *mentis cogitata libere dicere*: παρίστασθαι est *in mentem venire, animo obversari*. Plat. in Phaedone: ὥστε μοι παρίστασθαι, *ita ut mihi videtur, ut sentio*. GRAEV. Iure Graevius in interpretes animadvertit; sed quae notat vir eximius, a Budaeo sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίστασθαι explanaverat C. L. G. p. 217, 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίστασθαι τῇ ψυχῇ & simpliciter παρίστασθαι, *obversari animo, menti esse praesto, dici solent*. Sophocl. Oed. Tyr. v. 921, — δόξα μοι παρστέθειν· quod itidem frequenter Dionysius Halic. usurpavit. Aristid. T. III, p. 507 A. εἰ γὰρ ἐκάστω τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρασταίη, καὶ τοῦτο πάντες πείσσειεν. Hinc τὸ παραστάν & τὸ παριστάμενον, *quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio*. Ctesias in Exc. p. 647, v. 4, Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παριστάμενον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει, *matri quidquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, per-*

mittit. Dion Chrys. Or. XII, p. 213 B. *πλείστη μὲν οὖν ἐξουσία καὶ δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγον ἐνδείξασθαι τὸ παρίσταν.* Or. XXXIII, p. 410 B. *τελευταῖον ὁκνῶν, μοι δοκεῖ, τὸ παρίστανον λέγειν* utrobique peccat interpres: sic autem ille posteriori loco, *cuñctatus, opinor, quidquam ex tempore dicere: non-nihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρίσταμένου λέγειν valet, non meditatum, sed subitum & extemporalem orationem habere:* Plutarch. V. Demosth. pag. 850 A. *τὸ μὴ ταχέως, μὴ δὲ περὶ πάντος ἐκ τοῦ παρίσταμένου λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ἐκ τοῦ ἐπελθόντος εἰπεῖν ἐπέρχεται* enim sive ἐπελθεῖν & παρίστασθαι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explanationi conducit, illud per iniuriam in huius sedem nonnunquam immigraverit. Editur in Aristide T. II, p. 297, *ἐπέρχεται μοι δεδιέναι, μὴ πλείω τῶν ἱκανῶν διειλέχθαι δοκῶ* atqui sine controversia legendum esse, *παρίσταται μοι δαρρῆεῖν τε καὶ δεδιέναι* &c. Thomas Mag. arguit in *Παρίσταται* ne dicam, orationem nunc incedere splendidiorem. Dion Cass. LXXVII, p. 875 D. de Antonino Caracalla: *τῷ πάντ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα οἱ ἀπερὶσκέπτως λαλεῖν* haec Suidas v. Ἀντωνῖνος p. 234 istum in modum descripsit: *τῷ πάντ' ὁμοίως τὰ προῖσταμένα οἱ* &c. Apud Dionem rectius legi, Kusterus pronuntiat: mihi, dummodo refingas *παρίσταμένα*, secus videtur. Praeterea, quod iam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est, accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam proficitur: sic in Luciano capiendum est. Plutarch. Dion. p. 960 B. *τὴν παρρησίαν ἔφερον αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόκον σχεδὸν ἀδεῶς λεγοντος τὸ παρίστα-* *μενον.* HEMST.

ead. l. 15. Πυρὰν Herodot. I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, Xenophon, quem vide. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Προπαροξυτόνως) Ita V. non προπαροξύτονον, ut ed. A. De accentu vocis ἑρμαιον vide Eustath. ad Od. Π, p. 1809. HEMST.

Pag. 50. l. 7. Τώμυρις) Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex Herodoto & Luciano monstravit Fr. Fabricius ad Oros. II, 7. In Herodoto quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, Suidas tamen eadem historici verba sub utroque Τό-

μυρις & Τάμυρις proposuit; quo indicio patet, hoc aequè atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Cum in Amm. Marcellino XXIII, 6, p. 398, Lindenbrogius exprimi iussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus Henr. Valesius: idque iure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisset ab If. Vossio ad Iust. I, 8, apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros Bongarsius admoneat, Franciscus tamen Oudendorpius, vir accuratissima doctrina praeditus, ad Frontin. II, cap. 5, § 5, *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. Iustini a se collatis, & plerisque optimis Frontini. Βασιλευούσης Τεμύριδος Eustathii ad Dionys. Perieg. v. 739, sine dubio vitiatum est. Theon Progygmn. p. 211, Οὐ γὰρ εἰ Τόμυρις ἢ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρέδρα ἢ Ἀμώγου τοῦ Σακῶν βασιλέως θυγὴν κρείττων ἐστὶ Κύρου — ἥδη συγχωρητέον, καὶ τὸ δῆλον τοῦ ἄρρενος εἶναι ἀνδρείότερον ab Herodoto alteram, alteram a Ctesia sumsit; cuius in Excerptis p. 635, Ἀμώρης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σπαρέδρης, quin idem sit, ac Theonis Ἀμώρης, dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam ferius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a Polyaeo VII, c. 11, § 8, inter eorum reges Ὀμάρης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque Ctesiae deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in Theophilo nomen ad Autol. III, cap. 26, correxit Simson. ad A. M. 3476; cui Fellus obsecutus bene publicari curavit, Κύρου οὖν βασιλεύσαντος ἔτεσι κθ', καὶ ἀναπεθέντος ὑπὸ Τομύριδος ἐν Μασσαγείᾳ, sive potius, quod magis arri-det, Μασσαγείδι: nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a μεσαγγία facilius oriatur μισγαγκία vel μισγαγκεία, siquidem in Hesychio quoque Μισαγγία istius Homericæ vocis locum occupavit: significat autem *convallē aquosam & palustrem montibus interiectam, quae delatos inde torrentes recipiat*. Iam multum abest, ut ceteri cum Herodoto conspirent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: immo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt Trogus & Frontinus, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positis in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorre non videtur, ut hi-

floricus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ἐν μισγαγκίᾳ huius autem coniecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud Schol. Dion. Chryf. p. 106, τὴν Κύρου ὑπὸ τῆς Μούριδος τῆς Μασδαγέτιδος σφαγὴν ὃ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam Hieronym. ad Zachar. c. 1: *Interfecto igitur apud Massagetarum Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massagetarum & Tomyrin, quaeque a superioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter se permiscunt; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat Strab. XI, p. 780, Polyae. VIII, 28, Frontin. Iustinum, Amm. Marcellinum, atque alios. Illud enim vero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: praecipue cum eius aetas in ista inciderit tempora, quibus iam Graeci florentibus ingeniis scribendi studium frequentabant, & Asiae rebus quotidie magis magisque immiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes annotavit Io. A. Bosius ad Corn. Nepot. de Reg. c. 1. Cur Noster Herodoti fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promptu: nimirum singularis illa fortunae vicissitudo, Cyrum etiam multo gravius, quam Croesum, prosternens, ad hanc ingeniosam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum Xenophontem dederit Humphr. Prideaux ad A. ante Ch. N. 530; ubi egregia doctiss. Driebergius. Dicemus ad Macrobios. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς ἀσκήν) Iustin. I, 8. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν) Iustin. I, 9. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπερφρονούντας) Vel Xenophontis in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνδρώπων πατέρα fuisse dictum ferunt: Pausan. VIII, p. 690. Exemplum boni civilisque non minus, quam strenui, regis passim apud veteres proponitur. Plato de LL. III, p. 815. HEMST.

ead. l. 17. Πορφυράν) Πορφυράν antea scriptum erat, ut & Ἀπαιδ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἐφεστρίδα) Ὁ τὴν πορφυρὰν ἐσθῆτα ἐμπεπορημένος legendum. GRAEV.

Pag. 51. l. 1. Ὁ τὸ διάδημα) Scribe, ὃ τὸ διάδημα. BROD.

ibid. Δακτύλιον) Notissima doctis est historia, quam Lucianus hic quasi in tabella artificiosissime pictam proponit. Eam autem in tironum gratiam, quibus ad manum non est Herodotus, paucis narrabo. Polycrates in omnibus prospera usus fortuna monetur ab Amasi Aegypti rege, ut fortunam *saevolaetiam negotio* placet, re tum pretiosissima, tum sibi carissima ita a sese ablegata, ut eius compos nunquam fiat. Is itaque anulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa proiicit. At is paucis post diebus ab eius coquo in eximiae magnitudinis pisce, qui Polycrati a piscatoribus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum defertur. Quibus ad Amasim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab Herodoto enarrata legito lib. III, p. 113 & 131. SOLAN.

ead. l. 2. Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ) In Samo insula: est autem Homericum hemistichium Odyss. A, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τις εὐχεται εἶναι, ex eo poëtae sumtum est Od. A, 180, Μέντης Ἀγχιλιάοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι Τίος· aut Odyss. E, 450, ἰκέτης δὲ τοι εὐχόμεαι εἶναι. BROD.

ibid. Ἀμφιρύτῃ) Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut iam probe vidit Graevius, postulet ἀμφιρύτῃ & ita recte editio Flor. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. 9. Sed & alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his Contemplantibus c. 22 legendum, Κάθαν' ὅμως ὃ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὃς τ' ἔλλαχε τύμβου, non ἔλαχε, ut editum. Similiter in Reviviscentib. c. 41, Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, non μέσοισι, scribendum. Versus is est Homeri Il. Σ, 500. IENS. Ἀμφιρύτῃ scribas simplici ρ cum Fl. non duplici, ut in reliquis. SOLAN.

ead. l. 4. Πολυκράτην) Herodotus in Thalia. BROD.

ead. l. 7. Μαianeδρίου) Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur Μεν. c. 16. SOLAN.

ibid. Ὀροίτῃ) Dion Chrys. Or. XVII, p. 251: Καὶ μὴν Πολυκράτῃ φασί — διαπλεύσαντα πρὸς Ὀρόντην, ὡς χρήματα λαβοί, μὴ δὲ ῥαδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τοῦ Βαρβάρου διαφθαρῆναι· idem, uti vides, quod Lucianus, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia Herodotus Ὀροίτην vocavit, eam formam post Victorium ubique restitutam volunt eruditi viri: lege notas Io. Davissii ad Ciceron. de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam, a diversis auctoribus non prorsus similimodo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum iudico, & MSS. duces se-

quor: Suidas neutrum omisit. Ὁρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit Polyaen. IV, 8, § 3; & alterius VII, 13 & 14. De Maeandrio vide ad p. 20, l. 9. Qui Μαίανδρος erat in p̄fcis Herodoti edd. Μαίανδριον fecit ex Cod. Med. Iac. Gronovius. HEMST.

ead. l. 10. Εὐγῆ, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς) Mf. εὐγῆ Κλωθοῖ γενικῇ, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γενικῶς, strenue, fortiter. Mox scribe νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ ex Homer. Odyss. A, v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud Herodotum, sed ex alio Historico illa hausit. Apud Herodotum sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oroetem. GRAEV. Aut aliter vertendum, quam fecit Benedictus, nempe *generose*; aut scribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida: οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γενικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἀριστον καὶ γενικόν. In Pseudomante: πάνυ γενικῶς καρτερήσας. Nam placuit ea vox auctori. GRON. Γενικῶς) Sic, ut emendare insserant viri docti, ed. I. Reliquae vitiosae γενικῶς, nisi quod G. & P. γενικῇ, etiam prave. SOLAN. Quae Vol. I, p, 181, observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea supersedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit vir eximius Laur. Norrmann, ad Thom. Mag. Laudat. Gregor. Nazianz. pag. 167, 168, ubi, postquam de γενικὸς & γενικὸς egit, ne adverbio γενικῶς, haecenus sine certo lare ac patrono oberranti, ἀπροστασίῳ fortassean impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit. Ne hic quidem locus eius diligentiam effugit; quo posito, *luna*, inquit, γενικῶς Aldus, γενικῇ. HEMST.

ead. l. 12. Ἐν τούτῳ) Errorem interpretum perstrinxit L. Bos Ell. Gr. p. 200. HEMST.

ibid. Ἐπαιρέσαν) Ἐπαιρέσαν. BROD. Probanda omnino est emendatio Brodae in Miscell. IX, c. 10, legentis ἐπαιρέσαν. Praeterquam enim quod & in praecedentibus, & sequentibus, non nisi in plurali sit sermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, sed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant locuti; ad Croesum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambysem, Polycratem. Hi ut ad altissimum ascendant fastigium, precatur Charon Clotho, quo miserius postea,

& lapsu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem vellet defendere, possit inferre, Lucianum hic ποιητικῶς uti duali, quo nihil apud Homerum frequentius. IENS. Lectionem optimam ἐπαίρεσθων, utpote Atticam, frustra sollicitant Bourdelotius & Ienius. Vid. Νεκρ. Δ. X, § 2. SOLAN.

in Schol. Ἄλλην &c.) Suidas: Πάρω δῆκει, ἄλλην ἥσεν ὥδῃν sed ea potestas inepte quadrat Luciani loco. HEMST.

Pag. 52. l. 7. Ἰδὸν τι κ. ἔ. καὶ τὸν πλ. κ.) Huc faciunt versus Lucilii, quos Lactantius habet Inst. Divin. V, c. 9, quibus mores Romanorum describuntur perquam graphice: *Nunc vero a mane ad noctem, festo atque profesto, Toto itidem pariterque die populusque Patresque lactare indu foro se omnes, decedere nusquam, Uni se atque eidem studio omnes dedere, & arti, Verba dare ut caute possint, pugnare dolose, Blanditia certare, bonum simulare virum se, Infidias facere, ut si hostes sint omnibus omnes.* Eiusmodi homines egregie describuntur instar apum, quae invicem se pungunt. CLER.

ead. l. 8. Ὡς περ σφήκες) Illa vesparum imago aculeis nocentissimis armatarum ex Aristophanis fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus senum vespas simulans in scenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles significet, interprete Artemidoro II, 22. Hinc sycophantae & vespis comparantur, & aculeis instrui solent: Philostr. de V. A. T. VII, p. 273, v. 27, τοὺς δὲ τοιοῦτους ἀποβλήττουσιν (editur ὑποβλήττουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμένον τὴν γλῶτταν. Conferendi sunt Platonis illi κηφῆνες κεκεντρωμένοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII, p. 716 C. de quibus ad Themist. Or. XXIII, p. 287 D. Petavius. HEMST.

ead. l. 11. Ἀγνοιαί) Sic necessario legendum, tum quia mox ita nominat ἀγνοίαν, ut qui de ea iam verba fecerit, tum quod ceteris omnibus intermixtam esse addit. Fl. ἀνοία reliquae ἀνοιαί. SOLAN. Florentinum ἀνοία mutarunt, quia singularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero sit in possessionem integram immitenda, sine Codicibus arbitris decerni nequit; nam si veterum philosophorum auctoritate stabimus, ἀνοία non minus quam ἀγνοία vitam humanam infestat. Ἀνοίαν eundem, assiduam mortalium comitem & pestem, quamvis me non fugiat Cebeitis illud poculum πλάνης καὶ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνην alibi iungit, hinc remove noli: mox autem ideo magis placet, τοῦ-

των δὲ ἡ ἀνοία μὲν, quod statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοίᾳ differens subsequatur: vide tamen c. 21. HEMST.

in. Schol. l. 1. Ὁρῶ) Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba afferat. SOLAN.

Pag. 53. l. 1. Ἐκπλήττει) Ἐκπλήττω, inquit Thom. Magister, οὐ μόνον τὸ εἰς ἐκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι· ἀπαξ Λουκיאῶς ἐν τῷ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίοντε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit Thomam vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, Luciani verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris edd. vulgatur. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιπεπλεγμένα) P. & ed. I. melius, quam ἐπιπεπλεγμένον, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Ἀπὸ λεπτοῦ) Νήματος, μίτου, λίνου, subaudendum. Erasmi in Paroemia, *De filo pendet*. BROD.

ead. l. 6. Κεῖσεται) Mallem scripsisset πεσεῖται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγῃς καὶ τ. γ. ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦ βελτίστου θανάτου) Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco Barth. ad Stat. Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Iuppiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον· sed ut omnium erat post homines natos veritissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex Pherecyde narrat Schol. Homer. ad Il. 2, 153. Cum Hercule quoque impari proelio congressus Orcus Alcestidem remisit, prout docet Euripides in illa fabula, ἀνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν Θάνατον vocans v. 843, & δαιμόνων τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit Orpheus: Hefychio Θάνατος — ὁ σωματοειδὴς θεός. Xenoph. Ephes. III, p. 49, δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς Ἐρωτὶ καὶ Θανάτῳ· scite Lucianus ἀγγέλους illi & ὑπὸντας valde formidabiles apposuit. In miseris, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat Aeschinis exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature reddatur, ὥς ὀβολοστάτης ἐπιστάσας ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὅ·φιν &c. Dial. III, c. 9. Paulo aliter Bion se velut ex conducto ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζεσθαι aiebat, ὅταν ἡ

μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὅτα &c. in illis apud Stobaeum reliquiis p. 19, v. 44, quas ego Teleris esse duco e libro περὶ περιστάσεων depromptas. Multa non aliena dabit Hipparchus Pythagoreus apud eundem p. 573, quorum partem aliquam adscribere iuvat, tum quia cum Lucianeis & sententia, & verbis ipsis apte congruunt, tum ut labes simul, quibus elegantissimus locus est infectus, detergam: πολλῶν οὖν τοιούτων περικρεμαμένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις ποτέχοντες σεμνυνόμενθι ἐπαυρώμεθα, αἱ τινες, ὀλίγω πυρετῷ ἐπιγινομένη, ἀνθρώπων τρόπῳ συντόμως μαραίνονται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζόμεναις εὐτυχίαις, αἱ καὶ αὐταὶ πολλαὶς τάχιον ἀπάλλυσθαι ἢ γίνεσθαι πεφύκασιν· πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια. Εὐρίπου τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρελήφαμεν, καὶ οὐδὲν αὐτῶν μένον, οὐδὲ ἀκίνητον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιαίρετον. Ceterum quod infra Noster habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum sit, discas ex notis ad Dial. Mort. XXVI, § 1. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπέρτας Orci accedunt ἀπειφαὶ καὶ δυσκηνσῖαι καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων apud Plutarch. T. II, p. 127 D. & p. 128 F. ὑφ' ὧν ἐνίοι μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἥδη δορυβούμενοι συστέλλουσιν ἑαυτοὺς. Hipponactis Scazon apud Erymol. p. 539, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγελός τε καὶ κῆρυξ. HEMST.

Pag. 55. l. 12. Ἀπίοι) Melius ad ἔξει conveniat ἀπεισι· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. HEMST.

Pag. 56. l. 1. Ἐπτέτης) Perperam in omnibus editionibus legitur ἐπτέτης pro ἑπταέτης. GRAEV.

ead. l. 2. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον) Hoc sane in causa est. BROD.

ead. l. 5. Ἀφ' οἷας αὐτῶ κρ.) An scribendum? ἀφ' οἷας αὐτὸς κρήνης ἐκκρέμαται. GUYET.

ead. l. 6. Αὐτῷ) Ὅτι περὶ Πένθ. § 15, οὐδ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδῶτα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. Plutarch. Phoc. p. 755 E. ἐπιφανῆσαι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιού καὶ σαπροῦ κρεμαμένοις στήμονος· sic Demades Antipatrum senem designabat. HEMST.

ead. l. 13. Τis αὐτῶν) Αὐτοὺς forte. GUYET.

ead. l. 14. Ἐξω τοῦ ἀβεβαίου) Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe diffusus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. Tacit. H. I, 15, 7. SOLAN.

ead. l. 15. Ὡς φῆς) Haud minus est, quam quod in edd. existat, incommodum ὥς φασιν· quorsum enim referas, aut

quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Croeso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀβεβαίον καὶ ἀμφίβολον τῆς τύχης. Immo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἣν γοῦν — τῶν ἰδίων τῶν ἀνείν, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inferueris enim c. 15 post ista, καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii sollertia iam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subiectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φῆς, *με τι, Mercuri, dicis*; quamquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, cum magnos reges inopinato fortunae impetu everfos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. Dion autem Chrysostomus quae scripsit in Charid. p. 302, 303, omnino digna sunt, ut cum Luciano componantur. HEMST.

ibid. Φασίν) L. In reliquis φῆς. SOLAN.

in Schol. Ἀγγέλων) Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. SOLAN. Quorsum haec spectet annotatio, non intelligo. Primus enarrator forte structuram expedire voluit: ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιβντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπὸ πρετῶν, οὓς εἶπον, quam suspicionem iniiciunt Exc. G. postmodum illa describendo sunt corrupta. HEMST.

Pag. 57. l. 2. Ἐὼ πένθη) Praetereo luctus. BROD.

ead. l. 3. Ἐξ ἰσοτιμίας) Id est, ἐξ ἴσου, ἴσως. GUYET.

ibid. Ὅπου δὲ &c.) Ὅπου δὲ forte. GUYET. Non possunt his verbis respondere, quae eis Latina appinxit Mosellanus: usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recensere mala, quam & privatorum. Neque enim in his Graecis tale quid agnosco. Nec melior Benedictus Mosellanus circumcludens: quandoquidem horum mala recensere non minus temporis exigeret, quam quae sunt privatorum; qualis comparatio prorsus non exstat in Graecis. Verto: Cum, vel, ubi vero haec sint regum mala, opportunum, vel, praesto est colligere, qualia sint privatorum. GRON.

ead. l. 4. Λογίζεσθαι) Chrysostom. Hom. ad Pop. Antioch. XVIII, 274, 2: Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυρίας ἀναγκαί, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεία οὐκ ἀν' ἀλυπον

Lucian. Vol. III.

C c

ἐργάζεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται κατορθῶσαι τοῦτο; τῶν μὲν βιωτικῶν οὐδέν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο — χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. SOLAN.

ead. l. 8. Πομφόλυγας) Ex Homero postea vocat φύλλα, φουσαλλίδας, φύσημα. BOURD. *Homo bulla*: eoque magis fenex, inquit Varro de R. R. I, c. 1, annum agens octogesimum. Erasmus in isto adagio & Luciani nostri meminit, & ad deplorandam humanæ vitæ fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui præterea docet, ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσιομένων λέγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appositam habet Suidas: Ὅσπερ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη ὑπερφάνου ὀλλυται μετὰ θάνατον. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπέσβησαν) Σβεγνύω. Hinc adagium: *Homo bulla est*. BROD. Id est, ἀποσβῆναι εἰῶθαι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo præcipiens H. Stephanus App. de D. A. p. 144, hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari iubet, cum Noster usus sit aoristo, deinde præsentii, tandem ad aoristum redire in verbis, quæ proxime sequuntur, ἐξερράγησάν ποτε. Eundem loquendi morem plures explicarunt, H. Casaubon. ad Diogen. L. I, 71, ad Perf. Sat. II, 5, ubi tamen quando libabit alteri lectioni libavit ideo præfert, quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci, viro magno non assentior: Fr. Nanfius ad Nonni P. E. I. XI, 73, I. G. Graev. ad Hesiod. 'E. καὶ 'H. v. 185, & denique P. Horreus ad Aeschin. Dial. I, p. 28. HEMST.

in Schol. Εὐφνές) In V. & A. ed. ἐμφνές quod tanquam alienum in hoc loco ab usu Graeci sermonis emendare non dubitavi. HEMST.

Pag. 58. l. 5. Φύλλοις) Homer. Il. Z, 146, Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν & Φ, 464, — οἱ φύλλοισιν εἰκότες αλλοτε μὲν τε Ζαφλεγέες τελέθουσιν —. BROD. Decantatissimum Glauci dictum apud Homer. Il. Z, 146, passim veteres laudant. Simonides dolet, saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud Stob. p. 530, v. 53, Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χίος εἶπεν ἀνὴρ, Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν οὐασι δεξάμενοι Στέρχοις ἐγκατέθεντο —. Neque hoc fugiebat Aves Aristophanis v. 686, ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἄγες δὴ φύσιν ἀνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεὰ προσβμοιοι &c. ubi vide Scholiasten, & Iunii Adag. in *Folius similes homines*. HEMST.

ead. l. 11. Παμμέγεθες) Ut Plauto *exclamare maximum*; quod notat Davif. ad Cicer. T. D. II, 23. Lucian. Νεκ. c. 9, & περὶ Πενθ. c. 19, παμμέγεθες ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum L. Bos Exerc. Phil. in I ad Timoth. VI, 7. Tatian. p. 64, Διόπερ, ὃ Ἕλληνες, κεκραγότες ὥσπερ ἀπὸ τοῦ μετεώρου κατακούσατέ μου. HEMST.

Pag. 59. l. 10. Οἶδον περ Ὀδυσσεύς) Homer. Od. M. BROD.

ead. l. 13. Ἡ Λήθη) *Lethes fluminis aqua.* BROD.

Pag. 60. l. 1. Ἐμβοήσωμεν) Sic omnino legendum, non ἐμβοήσαιμεν, ut in libris est. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10, & sensum huius verbi Πενθ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 2. Περιττὸν τοῦτο λέγειν, ἀἴσαισιν) Ne quem offendat haec constructio, videat eius exempla ap. F. L. Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 186, ubi & observat referri ad τοῦτο, collective, ut in Aeschyl. Pers. 217, Εἴ τι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ τῶν ΔΕ ἀποτροπὴν λαβεῖν. Et Xenoph. VII K. A. p. 243 ult. ΣΠΙΑΝΙΑ δὲ ἔχοντες ὅτι οὐκ ἐνέησσε. Demosth. in Lept. p. 302, Οὐκ ἔστιν ὅτι οὐκ οὐ τυχὲν ὧν ἐβουλήθησαν. Et illud Luciani etiam addit, non male: etsi enim id posset construi, λέγειν ἀἴσαισιν, τοῦτο περιττὸν ἔστι, tumque nihil singulare haberet; tamen alterum non displicet. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποσπάσαντες) P. & ed. I. pro vulgato ἀποστάντες. SOLAN. Ἀποσπάσαντες quid causae sit, quare admiserim, luculenter patebit ex notis ad Vol. II, pag. 60. praeterquam enim quod genus hoc loquendi Luciano familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatissimum ἀποστάντες mutare aggredia- tur: contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποστάντες, non una reddi potest ratio: ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi sedem invaserit. Aristid. T. III, p. 577 A. πολὺ τῆς ὀχθῆς ἀποσπάσας τοῦ ποταμοῦ. Poll. Praef. libri V, εἰ μέλλει καθαιρήσειν τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου: quae Kuhnius ab interprete perperam intellecta recte exposuit. HEMST.

ead. l. 11. Ἐν ἔτι) Scribe ἔν ἔτι. BROD.

ead. l. 13. Θεάσασθαι) Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. SOLAN. Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an imprudens eum in modum scripserit Lucianus: repetendum ex prioribus ἐπὶ θοὺν θεάσασθαι: tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisse, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sode-

lem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem huius libelli imminuat. HEMST.

ead. l. 14. Ἡρία) Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. Suidas & Harpocration docent, Ἡρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἑκκλ. c. 15 habentur. SOLAN. Lucianum testem citant Herald. in Salmat. Obs. ad I. A. & R. II, c. 1, § 15, & Reines. ad Inscr. Cl. VII, n. 28. Ἡρία vero & ἱερά male nonnunquam permutari, H. Valesius indicavit Not. ad Harpocr. pag. 88. Ὅρια similiter & ἡρώα violatorum ἡρίων pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸ τῶν πόλεων) Recte: nam intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri, ut Paulus ait lib. I Sent. Rec. T. XXI, § 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide Th. Marcilii Interpretam. & quos ad Ciceron. de LL. II, 23, indicavit doctiss. Davisius. HEMST.

in Schol. Ὡ γεννάδα) L. Ὡ γεννάσαι] ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. SOLAN. Sic in ipso Scholiaſta, ne scilicet ab editis Luciani exemplaribus dissentiret, restitutum iverat vir doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. HEMST.

Pag. 61. l. 2. Τί οὖν ἐκεῖνοι στ. τοὺς λ.) Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem Menandri & Philemonis, & quae ad eam habet Dan. Heinsius in Variis Lectionibus Rutgersianis. CLER.

ibid. Στεφανοῦσι) Huius moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30, Ἑκκλ. c. 12, & Athen. XV, p. 679 D. eamque coronam dictam fuisse πόθον. SOLAN. Appositum est Anth. II, c. 47, Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου, Μὴδὲ τὸ πῦρ φλέξης· εἰς κενὸν ἢ δαπάνη. Ibi Brodaeus, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium Luciani locum adscripsit. Stratonis Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν αὐτοὺς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέροις. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. Nostri quoque meminit Heraldus ad Martial. X, 61; & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt? Theophrasti locum de πόθῳ pro-

ductum ab Athenaeo reperies Hist. Plant. VI, 7, p. 130; sed deterius editur, ὃ χρώνται περί τε τάφους, quod auctore Athenaeo refingi debet, ὃ χρώνται πρὸς τοὺς τάφους. Plinium, dum vertit H. N. XXI, 11, p. 706, qui fere nascitur in tumulis, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, ὃς ὁράται περὶ τοὺς τάφους, verum minime probandam. Ufu & significandi potestate non multum distat Ἐρως, ὁ στέφανος παρὰ Νικαεῦσιν ἐκ πάντων ἀνθρώπων τοῖς νέκυσι πωλούμενος, teste Etymol. p. 379, v. 54. vox ultima suspensionem movet vitii; nam durius erit, si capias, ad coronandos mortuos vendi solitus: nihil succurrit, quod aequae commodum videatur, ac πλεούμενος. HEMST.

ead. l. 4. Καίουσι — δειπνα. Hoc est nempe, quod περιδειπνον vocant, Latine *silicernium*, & *exsequium*, & καθάγισματα. Vide Πέρθ. c. 9 & 19, & Δημων. c. 33. SOLAN. Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogam ingesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, δειπνεῖν τὴν κρίσαν καὶ τὸν καπνόν. Cornutus Eliae Vineti ad Pers. Sat. VI, 5, Nam in funeribus coenam deliciosam (δειπνον πολυτελές) apparare solebant, quae ad rogam allata cum ipsis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat, dicens, (Aen. VI, 225.) congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres olivo. Vide Theod. Marcellum & Kirchmann. de Funer. Rom. IV, c. 4, 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea *silicernium*: primum coena, quae insertur Dīs manibus, quod eam silentes cernant, id est, umbrae possideant, teste Donato ad Terent. And. A. IV, Sc. II, ubi cernere sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda hereditate ducitur: hoc usu parum a χάρις differt, illave libatione vini mulsiue, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpositio, sive, ut in Glossis est, περιδειπνον: ex eo autem, quod additur, λύχρους γὰρ ἄπτειν ἐν πένθει οὐ δέμεις, Scaliger ad Festum acute detexit, *silicernium* auctorem eum dici voluisse, quasi *silicernium*: nam Ian. Gulielm. Veris. III, 12, arbitratus litterulae mutatione recte restitui λύχρους, mirum errorem committit, ἄπτειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἄπτειν δαι: & tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse, coenam hanc funebrem a Luciano denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 28, εἰκας γὰρ τότε στήλην ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα: καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι

καὶ εὐωχῶνται τὰ παρεσκευασμένα: prorsus ut Augustinus a Kirchmanno citatus: *parare aliquis suis caris dicit, quod ipse devorat; quod praestat ventri, imputat pietati.* Varro Meleagris apud Nonium p. 48: *Funus exsequiati laute ad sepulcrum antiquo more silicernium consecimus:* quae nec Heraldum fugerunt Digress. I, c. 18. Ideo suspectum habebam κλίουσι, tanquam errore natum ex αἰουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus Vol. II, p. 346, vel potius ex κλίουσιν non enim tantum δαίειν γάμους, quod Euripidi familiare, notante Barnesio ad Iphig. in Aul. v. 123, & Hel. v. 1455; sed & δαίειν τάφον dici solet. Menecrates apud Dionys. Halicarn. A. R. I, p. 38, ὁμῶς δὲ τάφον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες ἐπολέμεον τῇ πάσῃ: ita legendum, non γῆ: absurde vertunt, *exstruendo sepulcro*; cum oportuisset, *epulis ipsi funebribus apparatis* Haec olim: nunc, si quis, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi maverit, haud obnitar. HEMST.

ead. l. 8. Πεπιστούκασι) Festo quodam & statto die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Huius loci non meminit Castellanus, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII, 682. Alia in eam rem testimonia qui vult, Meursium adeat ib. 884, 824. Eustath. ad Od. I, κατακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρίς, καὶ δέεσθαι ἀνελθεῖν, ὥς μετὰσχουσιν δαίτδς, Bithynorum mos peregre defunctis. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς οἶον τε) Ed. I. P. & L. ὥς οἰόνται pro his habent: sed cave mutassis. SOLAN.

ibid. Περιπετομένας) In diversa hic abeunt edd. Parisiensis habet περιπεπτομένας: reliquae περιπεττομένας. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro exstet. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάγον αὐτοὺς) Leg. κατάγοντι αὐτοὺς. BROD.

Pag. 62. l. 5. Κάτθαν' ὁμῶς) Parodia ex his Homeri Il. I, 319, versibus: Ἐν δὲ ἱῇ τιμῇ ἡμὲν κακὸς, ἥδ' ἐκ αἰὶ ἐσθλός, Κάτθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἄεργος ἀνὴρ, ὁ, τε πολλὰ ἔργως. BROD. Homer. Odyss. BOURD. Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παρρωδούμενος contexuit. GRAEV.

ibid. Ἑλλαχε) Ex Homero hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319, unde potissimum hi centones confarcinati. B. 2. & P. recte Ἑλλαχε, ut edidimus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν δ' ἱῇ) Consentiant edd. nostrae: in Homero Barnesius dedit Ἐν δὲ ἱῇ, quoniam istius voculae syllabam primam poeta nunquam producit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμεινὰ κάρηνα) Odyss. K, 521. BROD.

ead. l. 10. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.) Odyss. Λ, 538, 572. BROD.

ead. l. 13. Σίγειον) *Duo sunt Troiae promontoria*, inquit Servius, *Rhoeteum & Sigeum*. De hisce vide Strab. XIII. VORST. Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo diffita promontoria notissimum est tumulis inclaruiffe hoc Achillis, illud Aiacis: neutri cultus honoresque heroibus tributis defuerunt. Serv. ad Virgil. Aen. VI, Rhoeteo in litore] *Ubi erat asylum Aiacis, sicut in Sigeo Achillis*. Vide Brodaeum ad Anth. I, c. 5. Ep. 23, & III, c. 14, Ep. 7. De Achille Quint. Calaber tantum III, 738: — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμεινὰ λοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου. signatius de Aiace V, 654: — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηίδος οὐχ ἑκὰς ἀκτῆς. prorsus ut Antipater, *Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτησίῃν ἀκταῖς*. Daufqueio ad posteriorem Calabri versum fraudi fuit prava, quae edd. inhaesit, Plinii interpunctio V, c. 30, sed iampridem a magno Pintiano verissime correctæ. Miror, cur If. Vossius ad Melam I, c. 18, erroris Plinium incusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem Salmasio placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset Seneca Troad. v. 1122 in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhoeteo: verum poëta tractum illum ponti sive Rhoeteum appellet, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo iure fecerit. Praeterea nec Vossium probo, cum Salmasii medicinam in eiusdem regionis descriptione Straboni adhibitam p. 611 G. repudiat: exigua transpositio tamque facilis, ut Daufqueius etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione. Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: Philostr. Her. p. 739. Aiacis longo post tempore violentia maris effractum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa herois vivi statura aestimari poterat: Pausan. I, pag. 86. HEMST.

Pag. 63. l. 6. Διαψύξαι) Nicias apud Thucyd. VII, c. 12, τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνεγκύσαντας διαψύξαι. ibi commode Luciani locum annotavit praestantiss. Dukerus. Mirum, ni Scholiastes exponens διακαθῆραι legerit διαψύξαι, prout ψύχειν & ψύχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in Thucydidis verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est, si aequo diutius θαλασσεύουσai fierent διάβροχοι, & humore

falso infectae vitium contraherent : ideo subductae siccabantur, quod non tantum διαφύζει, sed etiam mox deinde ἀποξηρᾶναι dixit Thucydides. Apud Graecos ἀναφύχειν & διαφύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, soli exponere : quae commaduerunt, ad solares radios flatusque venti oppandere : scite Plutarch. Themist. p. 127 B. τὰς αὐλαίας διαβρόχους γενομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam penitus imbibierant) ἐκπετάσαντες ἀνέφυχον· hinc Ἀναφύζει, ἀνέμισαι Hefychio, & Ἀναφύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi dubium est, quin pro Ἀνάτω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πρὸν, refingendum veniat Ἀναφύξω, aut, si literarum ordinis accuratius habenda sit ratio, Ἀναφυχώσω, licet usus verbi ἀνᾶπτειν me non praetereat. Aelian. Ep. I, Διαφύχοντι μοι πρὸς τὴν ἑλλην τοὺς βότρυς· immo quam late pateat haec significandi species, docuerit Strabo XVII, p. 1137 C. Nili naturam exponens : ἐν ἑξήκοντα δὲ ἡμέραις τελέως γυμνοῦται καὶ ἀναφύχεται τὸ πεδίον. De navibus, quae subductae ad aërem & ventum siccescunt, utrumque verbum aequè usurpari solet : Herodot. VII, 59, ἐς τοῦτον τὸν αἰγιαλὸν κατασχόντες, τὰς νῆας ἀνέφυχον ἀνεκλύσαντες. Xenoph. Ἑλλ. I, p. 259, v. 1, Λυσάνδρ ἀνεκλύσας τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς — ἡσυχίαν ἤγεν ἐπισκευάζων καὶ ἀναφύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis cum non potuisset νεωλῆσαι μὴδὲ διαφύζει τὸ σκαφίδιον, metus erat, ne cymbula curae necessariae expers plane corrumperetur. Deinde haec verba notant ventilare, in aëre succutere : Hefych. Ἀναφύχειν, ῥιπίζειν· quod tamen erit forte, qui capiat, *fiabello moto, ventulo facto refrigerare*. Theophr. apud Harpocr. in Κεγχρεών· τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διαφύχειν· non aliter intelligendum puto in Xenoph. K. Π. VIII, p. 125, v. 18, de avaris : τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἰστάντες καὶ διαφύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam διαφύχοντες, *pertergentes seu detergentes*, vel, *pecuniam suam fricantes, ut aeruginem avertant*, quod post Henr. Stephanum in Thes. Tan. Faber ad Timonem libenter se legere profitetur, mihi quidem multum abest, ut approbari possit. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Νῖνος μὲν, ὃ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἥδη καὶ οὐδὲν ἔχοντες ἐτι λοιπὸν αὐτῇ) Lucianus cum fuerit Samosatenus Euphratis accola, fidem in rebus Assyriae videtur mereri, & mirum foret eum ignorasse locum, ubi sita olim Ninus vel Ninive, si aliquod eius vestigium remansisset. At quid faciemus Tacito, qui lib. 12 Annal. de expeditione Meherdatis sic ait : *sed capta in transitu urbs Ninus, vetustissima sedes Assyriae*. Sed & Stra-

boni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16 ait: ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν, *Ninus statim post eversum Assyriorum imperium evanuit; vel apparere cessavit.* Ergo contra Strabonem Amasenum & Lucianum Samosatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis similitudine, & eam Ninum, oppidulum forte vel castellum, captum sine obsidione in transitu, male accepit pro antiquissima & populosissima illa urbe, quae fuit suo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non possemus absolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cuius nomen accedebat ad sonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, se antiquam Ninon fedem Assyriae regum cepisse, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites iactabant se Tanaim usque pervenisse, cum ab eo fluvio abessent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Hellesponti vel bellum gesserunt, vel negotiati sunt, audiivi saepe asseverantes, se vidisse antiquae Troiae ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua Paulus Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Troiae, cuius iam tempore Strabonis nulla exstabant vestigia, ut ait ille lib. 13, οὐδὲν δὲ ἔχρος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορθημένων τῶν κύκλων πόλεων, οὐ τελέως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ ἐκ βάθρων ἀναττραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνήχθησαν. Ἀρχαίαν αὖτα γ' οὖν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκείθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτείχισαι, id est, nullum enim vestigium restat antiquae urbis, & cum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus everfis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instauracionem transportati sunt. Itaque Archaeana stem aīunt Mitylenensem Sigeum muro circumdedit ex lapidibus indidem acceptis. Urbs igitur, cuius nullum vestigium exstabat tempore Strabonis & Augusti, sub quo Strabo florebat, non poterat exstare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in literis virum castigare, qui eo, quod Ammianus Marcellinus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad Eusebium, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat aeo Ammiani*

Marcellini. Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis Samuel Bochartus in suo Phaleg. lib. 4, c. 20. ad eum te remitto, lector, & fileo. PALM. Non cogitavit Lucianus, se antea finxisse, colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri maioris, cuius proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet Herodot. I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, οὐδ' ἂν εἴπης, ὅπου ποτ' ἦν, dicere nequeas, ubi fuerit; sed dumtaxat tempore Luciani. CLER. V. Bochart. Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deletam, ait etiam Strabo l. XVI, p. 737. Sed tamen & Tacitus sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13: *Capta in transitu urbs Ninus vetustissima, sedes Assyriae: & Ammian. XXIII, 6: In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat &c.* & Philostrat. p. 23. Restaurata igitur Ninus est, exstabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Croesi aetate sermo est, quo extinctam fuisse etiam Strabo testis est luculentus. Haec fere Olearius ad Philostr. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' ἐν ἵχνος &c.) Ninum & Mycenae ἡρμῶσθαι πανωλέθρους testatur Pausan. VIII, pag. 668; quod integrum caput tertium & trigessimum cum Luciano conferendum est. Mycenae, inquit Strabo VIII, p. 571 D. χρόνους ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε νῦν μὴδ' ἵχνος εὕρισκεσθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cuius everfio Nahumi sacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper resloruit: vide Th. Ryckium ad Tacit. Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidendum Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas, Quae veteris famae vix tibi signa dabunt; Haecne Dei, dices, coelo petiere relicto? Regnaque partitis haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, cum videris arces, Heu victrix visita vastior urbe iaces! Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides.* Pro Regnaque summo Scaligero placuit *Regia*: mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque*: de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices peius quam Ilion desertae. *Sepulcra* commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις: de qua totarum urbium mor-

re plura dabunt P. Faber Sem. I, c. 8, 9, Fabrot. ad Theophil. Inft. II, T. IV. neuter Luciani mentionem omisit. Ambros. Ep. XXXV: *Tot igitur semirutarum urbium cadavera, terrarumque sub eodem adfpectu funera.* HEMST.

ibid. Ὅπου πόντ' ἦν) *Campus ubi fuit.* BOURD.

ead. l. 9. Ἡ βαβυλῶν) Hoc multis exemplis docet in Arcadicis Pausanias. BROD. Nondum Luciani aetate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opusculo multa sint alterius temporis, hic ad suam aetatem respexisse puto. Certe Εὐχ. c. 34 Babylonis & Seleucia, ut diversarum, diserte meminit. Adde Iosephum Ant. XVIII, saepius de Babylone quasi stante tunc temporis verbo facientem: Caio autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praesertim capitis X novissimae ed. Oxon. § 6 & 8, ubi Iudaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a Bocharto ex Plin. VI, 26, & Strab. XVI, proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. Adde Curt. V, 1, Herod. I, 184. sed vide etiam Spanhem. 463, qui ex Plin. VI, & Pausan. VIII, p. 509, nihil praeter moenia superfuisse docet. SOLAN.

ibid. Ἡ τὸν μέγαν περίβολον) Ἐχουσα subaudio. BROD. Τὸ ἔχουσα, aut quid simile, desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Μυκήνας) V. Strabonem VIII, pag. 377 B. cuius aetate ne vestigium quidem eius exstabat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις) Plutarch. Romul. Cetera epitheta HomERICA, ut & sensus & rationes, quibus niti-
tur. BOURD.

Pag. 64. l. 1. Ἰνάχου οὐδ' οὐδ' ἰνάφος) Anna Fabri, eruditissima femina, ad Callimachi Hymnum in Delum v. 74, ex hoc loco colligens, Inachum fluvium Luciani tempore haud superfuisse, addit, patrem suum hoc in loco pro ἰνάφος restituisse ἰνάφος. IENS. Emendationem Tan. Fabri amplexus sum lubentissime. SOLAN. Verissime Faber: simili modo legendum in Etymol. p. 487, v. 39, Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ἔργον, ἢ τοὺς ἐν τάφῳ πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρώνην Sylburgium fefellit, quod vulgatur, ἰνάφος. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος ἰνάφους commemorat Xenoph. Ἑλλ. IV, pag. 312, v. 35. Inachus autem semper tenuis fluxit, ex quo contra Neptunum Iunoni Argorum possessionem adiudicavit: poenam igitur est passus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὕδατος τοῦ θεοῦ. Ἰέρους δὲ αὐτὰ σφίσις ἐστὶ τὰ βρύματα, πλὴν τῶν ἐν Δέρῃ, teste Pausan. II, p. 145. HEMST.

ead. l. 4. Ἰπὸν καὶ εὐρυάγειαν) Troiam his epithetis saepe ornat poeta. BROD. Pro vulgata scriptura εὐρυάγειαν legendum cenfeo εὐρυάγυια Μυκῆνη. V. II. Δ, 52. neque enim usquam de Troia usurparum invenio: ne dicam iam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. SOLAN. Praeterit Solanum Iliad. B, v. 141: Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγειαν. B. de Ball.

ead. l. 9. τῷ αὐτοῦ ὀνόματι). Castigo αἵματι. Hoc alias probavi. BROD. Casparus Barthius in Animadversionibus ad Statii Thebaid. l. 4, v. 48, ubi agit de Othryadibus, hunc Luciani locum mendi arguit, atque eum scripsisse τῷ αὐτοῦ αἵματι. ALMELOV. Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque semimortuum imperatorem Othryaden, suo ipsius nomine inscribentem tropaeum. Sic quidem ex vulgata scriptura vertendum est. Sed Barthius ad Statium T. II, p. 904, haud dubie rectissime pro ὀνόματι reponi iubet αἵματι. Verum ante eum id iam iusserat Brodaeus Miscell. IX, cap. 10. Quin etiam vel ante, vel post Brodaeum idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditissimus. Ceterum video hanc Barthii non magis, quam aliorum ante Barthium, emendationem Amstelædamsi huius scriptoris editioni additam quoque; sed non putem, Barthium, si videret, agniturum fore, se de Othryadibus, quod illic dicitur, ad Statium egisse. Quot fuere Othryadae, ad quos inscriptio tropaei suo ipsorum sanguine, possit referri? Iterum Noster in Rhetorum praeceptis c. 18 de Othryade meminit, ubi tanquam memorabilem & maxime insignem historiae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. IENS. Solus Longolianus emendationem Brodae & Barthii firmat, αἵματι scribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. Δ. cap. 18. Inscriptionem habemus apud Plutarch. Parall. 545, 2, ΔΙΙ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΩ. Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. Plutarch. & Ovid. Fast. II, 663. Flor. II, 2, 14. Herodot. I, 82. Valer. Max. III, 2. SOLAN. Haud inutilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? Ampelius c. 14, quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si Lucianum Latine vertisset: Othryades vir bellator — tropaeum suo sanguine scripsit. Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud Flori, licet nihil scripserit sanguine: Valer. Maxim. III, 2, ext. § 4, sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae Suas. II, p. 21, levi mutatione succurri posse ar-

bitror: *Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit*, (hoc pro *geffu* coniectura fueram assecutus, antequam a Schotto trium Codd. fide niti didicissem) *ut tropaea Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo Laconum*) *inscriberet: o dignum Spartano sacramento virum, cuius ne literae quidem fuere sine sanguine*. Argute Statius Th. IV, 47, *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem*: ubi nihil erat, cur Lutatii, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscite refert, eruditionem Barthius laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda teor: quibus (tropaeis) *digito sanguine oblito haec inscripsit: Κατὰ Ἀργείων τροπαίων Ὀθρυάδου*, vel *Λακόνων* sic a literis minimum deflexeris. Suidae in *Ὀθρυάδης*, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendat? *αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐτελεύτησεν εὐθὺς* inferendum est *ἀναστήσας ἐπιγράψας τε*: sed cur *ἀνθρωπείῳ αἵματι*; quanto melius erit, *τῶ τῶν τραυμάτων αἵματι*, ut Theseus apud Stob. p. 92; vel, si lubet, *τραυματικῷ αἵματι*. Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnat ex Ovidio Fast. II, 665, *Nec foret Othryades congeffis lectus in armis*: ad quem vide Nic. Heinf. & Waff. ad Sallust. B. I. pag. 257. HEMST.

ead. l. 16. Τρόπαιον) Tropaea evertere religio erat, quod a Brodaeo recte observatum Miscell. V, c. 29. SOLAN.

Pag. 65. l. 2. Τὰ ὕψη) Momes, de quibus supra. BROD.

ead. l. 5. Εὐεργέτης ἀναγεγράφη) *Te pro benefactore habebo*: metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis & statuis eorum, a quibus beneficio affecti fuerant, titulum *εὐεργέτου* adscribere solebant. CLER. Lysias p. 159, v. 39, *Εἰ μὲν ξένος τις ἔλθων ὑμᾶς ἢ χρήματα ἤται, ἢ εὐεργέτης ἀναγεγράφῃαι ἤξίου*. Vid. ad D. Mort. X, § 6. Plura dicemus ad Anach. cap. 17. HEMST.

ead. l. 7. βασιλεῖς — μάχαι) Inutilem illam quinque vocabulorum sarcinam si quis foras eiiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcunque partem versēs, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego Lucianum tam ineptum putabo, ut post *τὰ τῶν κακοδαμόνων ἀνθρώπων πράγματα*, velut dilucidius interpretaturus, adiecerit *βασιλεῖς &c. φυσαλλίδες* dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si *τύμβοι*, vel *ἡρία*, *τύμβοι*, pro *ἐκατόμβαι* ponantur, magnopere proficimus? cur *μάχαι* postremo loco adhaerent? an quia

cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime Luciano provisum erit, si conglomeratis: Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαίμωνων ἀνθρώπων πράγματα; Χάριτος δὲ οὐδεὶς λόγος. sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. HEMST.

ead. l. 8. Τύμβοι) De hecatombis ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἱκατόμβαι male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. SOLAN.
ibid. Χάριτος δὲ) Θανάτου δέ. BROD.

I N D E S A C R I F I C I I S.

Pag. 66. l. 3. Προσβόις) Dem. p. m. 159 B. SOLAN.

ead. l. 5. Καταφής) Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φᾶν ἦγουν τοὺς ὀφθαλμούς. VORST.

ead. l. 12. Αἰτωλικά τάβη) Tzetzes: Αἰτωλοὶ γὰρ καὶ Ἀκαρῶνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοί, διὰ τὴν τοῦ Καλυδωνίου σὺνδ κεφαλὴν, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες κατετρίβησαν. Consule libro primo Apollodorum. BROD. Haec & cetera in Homer. BOURD. Narrat in sequentibus. V. Ovid. Met. VIII, & Hom. Il. I & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. Hygin. f. XIV. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Τὸς τοσοῦτους φόνους) Aetolorum & Acarnanum caedes. Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse, eosque interfecisse. BROD.

ead. l. 2. Μελεάγρου διάλυσιν) Nam Althaea faralem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. Ovidius citato volumine. BROD.

ead. l. 3. Μεμψιμοιρούσης) Fabulam recitat Ovid. Metam. VIII. BROD. Vid. in Iove Tragoedo cap. 40, & in Convivio cap. 25. VORST.

ead. l. 6. Καί μοι δοκεῖ ὄρᾶν αὐτὴν) Scribendum ex Mf. καί μοι δοκῶ ὄρᾶν quamvis & sine Mf. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana ve-

ro irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide Homerum Iliad. 1, v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes, Iliad. α', v. 425. GRAEV. *Καὶ μοι δοκεῖ*) Pro eo, cum ex MS. id probat, etiam *sine MSi ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse καὶ μοι δοκῶ, videre posse*, ait verissime vir summus I. G. Graevius. At unum tamen Amstelaedamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset vir eruditissimus, si tum palam fuisset, existare aliquem, Graecae linguae notitiam prae se ferentem, qui de huius dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur haec, digna scilicet viro Graecis literis docto, controversia, optimae notae auctoribus confirmata est dictio *μοι δοκῶ*, in qua *ἐγὼ* posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex terfissimo nostro Luciano ipsum *ἐγὼ*, vel *ἐγὼ γέ μοι δοκῶ*, totidem verbis & literis. Ecce Noster in Herodoto: *Ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπληῖσαι μοι δοκῶ*. In Eunūcho: *Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ &c.* In Toxaride: *Ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἢ ττηθεῖς*. In Parasito: *Ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρῳ εἶναι*. In dialogis meretriciis: *Ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψαι μοι δοκῶ*. Alia Luciani loca plura omitto. Plutarchus quoque in Apophthegmate Agesilai (loco ab cl. Graevio ad Luciani Demon. c. 3 adducto) *Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι*. Th. Magister in voce ΔΟΚΩ ex Platone & Demosthene ostendit, sicut *μοι δοκῶ*, ita & *μοι δοκούμεν*, dixisse Graecos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, Luciani loco perperam *μοι δοκεῖ* legitur, ita & apud Xenophontem lib. I Κυροπ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyfes filio suo Cyro praecipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eandem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait: *Ἀλλὰ μὲν τοι τόγῃ μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἂν τινάς μοι δοκεῖ, ὃ πάτερ, προειπὼν ἕκαστοις, καὶ ἄλλα προτιθεῖς, μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἀσκεῖσθαι ἕκαστα, ὥστε, ὅπως δέοιτο, ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι*. Haud dubie oratio soloeica est, *μοι δοκεῖ προειπὼν, & προτιθεῖς*. Sed omnino legendum *μοι δοκῶ*. Ceterum, inquit, quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est, certamina quaedam singulis (militibus) indigentem, pronuntiantem, & praemiis propositis, maxime curare,

ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis utiqueant. Collaudans deinceps consilium filii Cambyfes, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ πατήρ. τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ὥσπερ χοροὺς τὰς τάξεις αἰεὶ τὰ προσήκοντα μελετώσας δεῖσθαι. Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quae oportet, curantes. Paulo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τοῦ γὰρ μὲν πειθόμενους παρέχουσαι τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπείρωσ μοι δοκῶ ἔχειν. Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant. & continuo post, ὅρᾳν μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πείθεσθαι μέλιστα ὅν τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. Videor mihi intelligere, id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & poena mulces. IENS. Δοκῶ G. P. & L. Reliqui δοκῶ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν Οἰνέως) Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνέως alii Deis ad domum Oenei profectis. Ἐν Οἰνέως eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνέως. Sed hoc hic requiritur. Saepissime Lucianus hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τινος τῶν γραφέων, in pictoris cuiusdam domo, in Zeuxide cap. 3; ἐν Ἀρισταίνετον, initio Lapitharum: ἐν φαρμακοπόλου alibi. Aelianus quoque ita passim. Sic per εἰς, ut Noster in Hermitimo c. 82, εἰς διδασκάλου in Apologia c. 4, εἰς πλουσίου τινός. Sic Aelianus, ἐφοῖτα εἰς Λαμίας, εἰς Πανδοκῆας, εἰς Ἀρχελάου. Sic Plato in Symposio, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. Aristophanes, ἐκ Πατροκλέους. Sed hanc loquendi formam apud Graecos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt eruditorum multi. IENS. Vid. Suid. (ἐν ᾧδου) ubi observat, Atticis non infrequens esse, ut τῶ ἐν utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178, (five NEΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 13. Οἱ Θεοὶ) Pro Θεοὶ, Dii, legendum θεῖοι, avunculi, fratres Althaeae Thestii filii. CLER.

ibid. l. 14. Ἐπ' α. τὸν κ. ἐφόνευσαν) Haec nihili sunt: σὺν ex V. est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. SOLAN. Facilius interferi putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in V. αὐτῶ pro αὐτοῖς ed. A. unde primum erat fingere αὐτῶν. HEMST.

ibid. col. 2. l. 13. Ἐπεδήμησεν) Malim fere ἀπεδήμησεν quamquam infra Scholiafles ad hoc idem scriptum dixerit,

ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. HEMSTERHUSIUS.
Pag. 68. l. 3. Πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις) Hesiod. 1 Oper. Lucian. passim. BOURD.

ead. l. 4. Τὸ μὲν ὄγ. — τὸ δὲ πλ.) Τὸ Mf. R. ubique hic habebat, & recte. VORST. Lectionem hanc Mf. R. in textum recepimus: quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri, quo utebatur Vorstius, reperimus. SOLAN. Hic & proxime infra ad τὸ μὲν respondet τὸ δέ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δέ, uti h. l. & c. 14. Admonendus autem est lector, versionem Latinam compositam esse ad lectionem vulgatam τὸν δέ, τὸν δέ, nos vero Solano obsecundantes recepisse τὸ δέ, τὸ δέ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἐνι & ἐνεστι, etiam quando fere pro ἔξεστι ponuntur, non semper habeant adiunctum dativum, sed absolute saepe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. Menandri, Luciani dial. annexis. N. 8 *de vita, ἀμειλύντα τοῦ ζῆν οὐκ ἐνεστι εὐσχημονεῖν*. Lucian. de Parasito § 16, *οὐκ ἔστιν εὐφραίνόμενον μανθάνειν*. Demosth. de coron. p. 341, (quem adduxit clar. Elfner. ad Galat. III, 28.) *οὐκ ἐνι τοῦτον εἴη οὐκ εἶναι τῇ πατρίδι*. Evang. Luc. VI, 4, *οὐς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν, εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς*. Quandoquidem & Latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut Tibull. I, XI. 43, *Liceat — facta referre SENEM*. Virg. Ecl. I, 40. — *neque servitio ME exire licebat*. Et Cic. VI ad fam. 21, *vinam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui*. Sed frustra; nam etsi ἐνεστι, τὸν μὲν πρίασθαι ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος — διαπλεῦσαι, praecedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. REITZ.

ead. l. 6. Ταύρων ἐννέα) Od. Γ, pr. & 178 seq. GESN.

ead. l. 7. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος) Liqueat ex praecedentibus, scribendum esse, τὸν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς non, ut legitur in editionibus, καὶ τό. Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia emere. Τὸν, nimirum Agamemnonem, qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. GRAEV.

ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος) Vide Ovid. Metam. XII. VORST.

ibid. Παρθένου βασιλικῆς) *Iphianassae*, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβη) Rectius Mf. Angl. doctissimi
Lucian. Vol. III. D d

Golmani, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη patet apud Homer. Il. 6. BOURD. Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit Bourdelotius, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud Homerum Iliad. γ. GRAEV. Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit Bourdelotius, & in excerptis cl. Graevii, pro ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Florentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait Noster, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Troiae, ab Minerva redemisse. IENS. Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη Mss. Gr. Angl. P. L. & R. & ed. I. optime fane. Vulgata ὁ μ. γ. ἑκατόμβη manifesto corrupta. SOLAN.

ead. l. 9. Βοῶν δώδεκα καὶ π.) Homer. Il. Z. BROD.

ead. l. 10. Ἀλεκτρύωνος) Ab Aesculapio praesertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῆς) Perperam in τοῦ mutaverat ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἐννεάκισ darent, cum in V. proffet ἐννέκισ. Est autem Homeri locus, qui Scholiastae castigandi Luciani occasionem praebeuit, Od. Γ, 7. HEMST.

Pag. 69. l. 2. Σου τὸν νεῶν) Il. A, 39. BROD.

ead. l. 6. Κατεδυσώπησεν) Hoc est, pudore incusso exoravit: nam δυσωπία est pudor, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. CLER.

ead. l. 9. Αὐτοῖς ἡμίονοις) Eadem rhapsodia A, 50, Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. BROD.

ead. l. 14. Κυκλώπων θανάτῳ) Apollo enim orbitatem suam in ipsum Iovem ulcisci non ausus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat, quo Aesculapius percussus est, fulmen, interfecit. V. supra Θ. Δ. XIII. SOLAN.

ibid. Κῆξοστραχισθεῖς) Rhetores Graeci. Interpr. Aristoph. passim Hesych. Suid. Pollux. BOURD. Hygin. fab. 49, sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ναύσταθμος) Leguntur apud Suidam, in quo necesse non est, ut cum Κυκῆρο quidquam immutes. HEMST.

Pag. 70. l. 1. Χρησάμενος) Quid si legamus χρησόμενος; & μοχ, ὅτι δὲ καὶ ἐβήτησε, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεῖς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 4. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες) Haec M. Felix Oct. Serv. ad Virgil. BOURD. II. Φ, 442 seq. GESN.

ead. l. 6. Παρὰ τοῦ Φρυγῆος) A Laomedonte. II. Φ. BROD.

ead. l. 14. Ἐν αὐτῷ) Quid hoc sit, aperiant alii. Lucianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut cap. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. SOLAN.

ead. l. 16. Ζεὺς κλαπείς) Orpheus, Homer. Callim. Hymno in Iovem. Doctores sacri, Tertull. Cypr. M. Felix. BOURD.

Pag. 71. l. 2. Ὁ πρότερον) Mutandum putaram. V. ιστ. β, c. 9. Sed & sic stare potest. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐγὼ μὲ δὲ Ὑ) Quos auctores secutus sit, nescire me fateor. Scholiaestes certe Latonam harum uxorū priorum unam facit. Schol. ad Z. ἐλ. 34. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ τοὺς Π. — νόμους) Paulo aliter rem vulgo narrant. Consulti iuris apud Persas antistites, liceretne regi sororem uxoris loco habere, responderunt, vetari hoc quidem legibus; sed esse legem, qua regi, quidquid vult, licet. Muræus (var. Lect. VII, 1.) adversus Aemil. Probum, idem apud Graecos licuisse, orationem Andocidis adversus Alcibiadem adducit, in qua narratur, Cimonem eo nomine exulasse, quod sororem duxisset uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro Cimone legitur Conon, quod v. cl. emendavit. SOLAN.

ibid. Περσῶν νόμους) Etiam cum matribus: Catull. M. Felix. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Καμβύσης &c.) In his lineis videtur exstare fragmentum scriptoris alicuius veteris de connubio Cambyſis & Atossae. Non abhorret ab Herodoti stilo, quamvis nihil simile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis huius Atossae meminerit. CLER. Herodoti sunt III, 31, sed paulo brevius contracta, recisis iis, quae ad institutum non facere censebat Scholiaestes. Atossae vero nomen in hac historia coniecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: Herodotus certe Cambyſen duas sorores matrimonio sibi iunxisse narrans, quarum natu minor in Aegypto sit interfecta, neutram nomine designavit. Id quidem extra dubium est, quae Cambyſi superstes vixit, Atossam vocari; quippe quae postea Mago, tum Dario fuerit nupta. HEMST.

ibid. Περσῶν) C. Περσέως male. SOLAN. Περσέων hic & paulo infra scribi iussit Solanus: nihil erat, quo minus lectiones C. V. sequeretur: in paucis enim Schol. suo, non Herodoti, ore loquitur: ideo retinui ὃ ἂν pro τὰ ἂν apud Herodotum, & in fine cum V. ἀδελφὴν malui, quam ἀδελφῆν, quod in ed. A.

Addendum vero, ni fallor, τοῦ Περσῶν βασιλέως· nisi satis eam vocem intelligi quis putet, aut scribi praeferat τοῦ Πέρσου. HEMST.

ibid. l. 3. Εἶρετο &c.) Ed. A. ἡρέτα τοὺς βασιλικούς δ. ac peius κωλύει & κωλύει, cum tamen in V. C. liquido sit scriptum, ἥρετο τοὺς βασιληῖους δ. κελεύει, κελεύει, quae Herodoto conveniunt; nisi quod εἶρετο fuit revocandum, licet Hesychius etiam habeat, ἥρετο, ἥρωτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεκρίναντο legitur in Historicorum principe, vel, quod Iac. Gronovius ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνοντο. HEMST.

Pag. 72. l. 3. Ὑπηνέμιον) Quae dicantur *hypenemia onia*, alio in loco retuli. BROD. Quasi vento gravida facta fuisset, quod fabulantur de equabus Hispanicis. Nam ὑπηνέμιος est ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Plinius id mendacium serio nobis obtrudit H. N. VIII, 42, post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit, Iunonem, mulierem Theffalam, sine viri concubitu peperisse. CLER.

ead. l. 4. Βάναυσον &c.) Dicitur Iuno peperisse Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην. Vertit interpres, *fornacarium, & fabrum aeternum, & ignipotentem*: βάναυσος est arte sordida seu sellularia quaestum faciens; sed πυρίτην Graecis esse ignipotentem, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρίτην lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄρτος dixit Phrynichus apud Pollucem. In Mf. est πυρητήν sed huius vocis exemplum quaero. Forte scripsit Lucianus πυρωτήν, qui igne utitur in stando, & coquendo aere, a πυρῶ. Habes hanc vocem in hac notione apud scriptorem libri Esdrae. GRAEV.

ead. l. 5. Πυρίτην) Ed. I. πυρευτήν. viderint alii, an commodius. G. & P. πυρητήν. L. πυρήτην, vel πυροτήν. SOLAN.

ibid. τὸ πᾶν) *Profusus.* BROD.

ead. l. 8. Ἐρρίσθη) Ita ediderunt B. 2. & P. quod in reliquis omnibus scriptum est ἐρρίφη. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀστυάναξ) Hectoris filius, quem Ulysses, ne quis supereffet, qui excidium Troiae ulcisci posset, de turri praecipitavit. VORST.

ead. l. 16. Οὗτος μὲν) Aut aliter legendum fuit, aut cum B. 2. & P. nova sententia inchoanda. SOLAN.

in Schol. Ὑπηνέμια) Haec Suidas suppeditavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. HEMST.

Pag. 73. l. 5. Μνηκέτι χρήσιμον) *Sed eviratum.* BROD. Virilia enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. Lact. I, 17, qui paulo aliter rem narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Χαλκοῦς ἐστὶ) Iliad. A, 426, Δίδς ποτὲ χαλκοβα-
τὲς δῶ. GRAEV.

ead. l. 17. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον) Homer. Iliad. Δ, 2, Χρυσῶ ἐν
δαπέφ. BROD.

Pag. 74. l. 1. Πυλωροῦσι) Homer. Il. E, 749. Θ, 393, Αὐτό-
μαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὀραι, τῆς ἐπιτέτρα-
πται μέγας οὐρανός, Οὐλυμπός τε. BROD.

ead. l. 6. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰνὴν καθήμενοι) Homer. Iliad. Δ, 1.
BROD. Passim in Homero: ut & illa ἐλισσομένη περὶ καπνῶ.
Quae rursus repetit in Icarom. BOURD.

ead. l. 10. Ἐλισσομένην) Κνίσση δ' οὐρανὸν Ἰκεν ἐλισσομένη πε-
ρὶ καπνῶ, Il. A, 317. BROD.

ead. l. 11. Ἐπικαυχνότες τῷ καπνῷ) Horat. Sat. 2, 7, 38,
Nasum nidore supenor. Vid. Arnob. p. 212, qui classicus prope
locus, ubi *cuißas* etiam appellat. GESN.

ead. l. 13. Ὡς περ αἰμυῖαι) Idem Muscae encom. Athen. lib.
1. Aristoph. BOURD.

ead. l. 15. Συνέπινον αὐτοῖς) Pausan. in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τῷ
τε ἀνθρώποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης
καὶ εὐσεβείας. BROD.

ead. l. 16. Λάλοι) V. Eur. Or. 8. SOLAN.

Pag. 75. l. 2. Ἀπόρρητος) Forſan ἀπόρευτος vel ἄπορος, ut
N. J. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑλως) *Silvas ac saltus*: ὀργάδας vocant. BROD.

ibid. Ἀπετέμοντο) Ad verbum refecerunt, ἀπετέμοντο, ni-
mirum id ipsum est facrare, ab usu promiscuo separare. GESN.

ead. l. 5. Ὅρη ἀνέθησαν) Res ex omnis generis scriptoribus
notissima, praecipue tamen poetis. Vide, si lubet, Philostrati
interpretem § 3 a. 5. SOLAN.

ibid. Ὅρνεα) Nam *pica* Baccho sacra est, Iovi *aquila*, Mi-
nervae *noctua*. BROD.

ibid. Τὰ φυτὰ) *Olea* Minervae, *vitis* Baccho, Iovi *quer-*
cus. BROD.

ead. l. 6. Νειμάμενοι) Οἱ ἄνθρωποι. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν Δελφός) Caecil. in M. Fel. qui tangit cete-
ra huius tractatus, quae quidem etiam sunt in Dialog. Deor.
BOURD.

ead. l. 10. Ἡραν) Vid. Il. Δ, 8, it. § 1 seq. praesertim Spanh.
ad Callim. p. 372 seq. GESN.

ibid. Ἀργος) Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. BOURD. Ἀρ-
γεῖος P. L. & A. alii Ἀργος. SOLAN.

ibid. Μυγδάριος) Hic pro Phrygio: poetarum enim *δεαλα-*

γούμενα cum tractet, poetica etiam ratione utitur. Pausanias p. 344, 5, Wech. de Mygdone agens Coroebi patre, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, inquit, φρὺξ τίθεσθαι καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22; 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. GESN.

ead. l. 13. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι) Vide Callimachi Hymn. in Iov. eiusque interpretes. CLER. Vid. supra Τιμ. c. 4; infra Z. τρ. c. 45; & Ez. Spanh. ad Callim. p. 6. SOLAN.

Pag. 76. l. 4. Γενειήτην τὸν Δία) Haec omnia ex Homero mutuati videntur recentiores eo pictores & statuarii; nisi forte & ipse antiquioribus artificibus descriptiones Deorum acceptas tulerit. CLER.

ead. l. 5. Παῖδα) Idem voluit, quod Callimachus, cum (Hymn. in Apoll. v. 36.) αἰὲ καλὸς καὶ αἰὲ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis passim conspici ait vir harum, & omnium bonarum artium, indagator sagax Ez. Spanhem. quem vide. SOLAN.

ibid. Ὑπννήτην) Hic anonymus eruditus Florentino suo libro ad vocem ὑπννήτην adscripsit, se conicere legendum πτηνόν. Recte quidem, quod pro peculiari γυνώσκειν αἰας Mercurio vult tribui: putem tamen sanissimam esse lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, satis tamen commode appellatur ὑπννήτης, hoc est, florens aetate, ἐν ᾗ τῆς ὥρας, ut vocabulum hoc exponit Pollux. Immo cum ὑπννήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur Hesychius, τὸν ἀπαρχὴν ἔχοντα τῆς γενειάδος, apprime convenit Mercurio, semper iuveni, id epitheton; quodque ei non Lucianus modo, sed & Homerus tribuit, ubi Il. Ω, v. 348, eum similem facit iuveni Πρῶτον ὑπννήτην, τοῦ παρ' χαριστάτη ἦβη, cui sunt flaventes prima lanugine mae. Ceterum ex hoc versu Homericom omnino apud Aelianum, (ubi lib. X Ποικιλ. c. 18 legitur, ἡράσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] νύμφη μία, καὶ ὁμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρῶτῳ ὑπννήτη) emendandum cenfeo πρῶτον ὑπννήτην abunde enim liquet, politissimum scriptorem expressisse hoc ex illo, quem adduximus, Homeri loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt eruditi; sed iis nostram hanc ego sententiam arbitrandam permitto. IENS. Iis, quos cl. Iensius attulit, addatur Philostrat. de imaginibus, ἐν ἀπαλῇ τῇ ὑπνῇ, in πανθ. p. 825. Lanuginem autem designat. Vid. Il. Ω, 348, & Od. K. 279. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐλέφαντα) Eburnea enim erat statua Iovis Olympici, ad quam hic respicit. v. συγγρ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Κρόνου καὶ Πέας) Ethnici nimirum passim de sta-

tuis Deorum loquuntur, quasi essent ipsi Dii. Vide, quae notavimus in Criticae P. 2, S. 1, c. 15. CLER.

ead. l. 10. Πισαίων ἐρημίαν) Confecto Olympico certamine. BROD.

ead. l. 11. Διὰ πέντε) Ne cui fraudi sit illud ὅλων, notanda huius locutionis natura, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in διὰ πέντε, διὰ τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non ? διὰ πέντε ergo est, quinto quoque ; atque adeo spatium intermedium quatuor. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ίκαρ. cap. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Περ. cap. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. SOLAN.

ead. l. 13. Προρρήσεις καὶ περιρρήντηρια) De his vocibus copiose alibi. BOURD. Προρρήσεις) Non satis apte haec vox voci δέμενοι iungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38, & Δημον. c. 34. Consule Meursii Eleusin, & emenda Philostratum vit. Apollon. p. 155, ubi perperam legitur μετὰ πρόρησιν, pro μετὰ πρόρρησιν quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? SOLAN. Περιρρήσεις καὶ περιρρήντηρια) Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκὰς, ἐκὰς &c. GESN. in Schol. col. 1. l. 2. Ὑπνῖναι) Lege ὑπνῖναι ex Etym. M. CLER. C. ὑπνῖναι καὶ ὑποκλῖσθαι τῷ γενεῖω. SOLAN. Sumta sunt ab Etymologo. Pro ἀχμαῖος in V. ἀχμαῖος. HEMST.

ibid. l. 4. Οὐτε τὸν ἐξ ἱ. ἐλ.) Hoc in V. praefigitur: pertinet tamen, monente Solano, explicatio ad τὸν νεῶν. HEMST.

ibid. l. 8. Τῆς Ἠλιακῆς γῆς) Exc. G. τῆς Ἠλιακῆς γῆς. Coll. *Elidos*: recte. SOLAN. Quamvis in A. ed. conspiciatur, Ἐν Πίση γὰρ τῇ Ἠλιακῇ, cui Matth. Sladus adscripserat, Ἡ — quae est in *Elide*, ostendit tamen ne litera quidem minus C. V. τῆς Ἠλιακῆς γῆς: in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἠλιακὸς a Stephano consignatum. Idem liber κατεσκεύασε pro κατεσκευάσατο ed. A. HEMST.

ibid. col. 2. l. 9. Προκαθῆραντο) Haec uterque V. Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθῆραντο, in altero legatur προκαθήραντο. Sunt autem proprie περιρρήντηρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive

vasa sacra foribus apposita templorum, aut manu praelata; vel adspersilla de ramo felicis olivae laurive confecta, quibus Iustrali lymphae immerfis aedem ingressuros irrorabant. Vid. Io. Brodae Miscell. I, 38, Hadr. Iunii Anim. III, p. 193. Theodorit. H. E. III, 16: 'Εκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἰσθήκεισαν νεώκοροι περιρραντήριοις τοὺς εἰσόντας προκαθαίροντες. HEMST.

Pag. 77. l. 1. Βοῦν ἀροτῆρα) De quo Hesiod. lib. 2 Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. Varr. c. 5, lib. 2 de re Rust. dico ad Pausan. BOURD.

ead. l. 3. Φιλῆσας — δεξιὰν) Germanus hic adorandi ritus, quem hic post alios fusius prosequi non lubet. V. ὄρχ. cap. 17, Apul. Miles. IV, & in Apol. & Salmasium. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸ ζῶον) Quam immolavit victimam. BROD.

ead. l. 6. Ἐντέλης) Consule Outramum p. 102. Athen. 674 F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησιν, ὅτι οὐδ' ἐν κολαβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ἅλα· τὸ δὲ πλήρες τέλειδν ἐστὶ· τὸ δὲ στέφειν, πλήρωσιν τινα σημαίνει. SOLAN. Certe στέφειν pro implere etiam Hom. II. A, 470, Κούροι μὲν κρητῆρας ἐπέστεψαντο ποτοῖο· quo illustratur Virg. 2 G. 528 — & socii cratera coronant: quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic Athen. I, c. 11, Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἵτοι ὑπερχεῖλεις οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποθοῦ, (leg. ποτου cum clar. S. Clarke ad Hom. I. c.) quod in transitu monitum sit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμίφωνον) Vox mihi suspecta. SOLAN. Quid si igitur εὐφωνον, vel potius ἡδύφωνον; REITZ. Quia suspecta vox ἡμίφωνον, tentabam ἡδύφωνον· iam velim ὁμόφωνον, ut Gall. c. 2, quod optime respondet praemisso εὐφημοῦν. Sic ὁμοφωνία, de Salt. c. 68 f. ita & hic iam congruum diceret concentum lamentationi victimae. Nondum tamen mihi applaudo, quia posset regeri, ἡμίφωνον melius convenire bestiae morienti, & τὸ ἐπαυλοῦν esse ipsum animal, non tibus inflatas, licet ad has tacite comparetur. Doctiores igitur viderint. IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Πρόγραμμα) Vid. Orig. c. Celf. 147, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Μὴ καθάρῃς τὰς χεῖρας) Qui hominem necaverit, sacrilegium perpetravit. BROD.

ead. l. 14. Οὐκύκλω) Homericus Polyphemus Od. K. BROD.

ead. l. 15. Τῷ βωμῷ π.) Qui mos non gentium solum, sed & Hebraeorum, Dei iussu; Lev. VII, 2. SOLAN.

Pag. 78. l. 2. Διασκίδνεται) Homerica dictio, ut & versus sequens, qui lib. 5. BOURD.

ead. l. 3. Σκύθης) Res est ex omni genere scriptorum notissima. Tangit iterum Z. τρ. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ Ἀρτέμειδι) *Dianae Scythicae*. BROD.

ead. l. 9. Κριοπρόσωπον) Horum omnium imagines in Pignorii mensa Isiaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent & Orig. c. Cels. 121, 1, & Clem. Al. 16 C. Vid. Philostr. p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendesi* Panis symbolum. SOLAN.

ead. l. 11. Κροκόδειλον) Colebant enim Aegyptii *crocodilum*. V. Stephanum Byz. in *Διοσπόλεις*, & Clem. Alex. *στρομ.* V. Cyprian. etiam ad Demetrian. & Tertull. adv. Marc. II, 14, quos laudat Spanh. 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet Iuv. XV, 2: *Qualia demens Aegyptus portenta colat? CROCODILON* adorat Pars haec: illa pavet saturam serpentibus *IBIN*. & v. 35 alii itidem Aegyptii odio eosdem crocodilos summo profequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet vir illustrissimus. SOLAN.

ead. l. 13. Δαήμεναι &c.) Homer. II. Φ, 487: *Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο δαήμεναι ὄφρα εὖ εἰδῆς*. BROD. II. Z, 150. GESN.

ead. l. 15. Ἐξυρημένον) Sic de Dea Syr. BOURD. Solemne hoc in Aegyptiorum plerisque sacris. v. seqq. SOLAN.

ead. l. 16. Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι) Hoc in sacris praefari moris erat sacerdotibus: unde Virgil. *procul o, procul este profani*. Callim. *εἰς Ἀπολ. ἑκάς, ἑκάς ὅστις ἀλιτρός*. BROD. Male Angl. *βεβήλοις*. Callim. alii *Καρδιουλακτεῖν*, & cetera huius tractatus alibi exposui. BOURD. *Fores occlude, profane*. Sic vertunt. Num Profani occludebant fores? Eiiciebantur voce praecognis, *ἑκάς, ἑκάς ἔστε βέβηλοι* legendum ex Anglicano Codice, *θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, fores occludite profanis*, hoc est, a foribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen, apud alios quoque scriptores legi *βέβηλοι*, qui hunc versum laudant, ut apud Sextum Empiricum. GRAEV. Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo assignant auctori. Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum sententia rectius, *ἀείσω συνοταῖσι θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, Πᾶσιν ὅμως*, (uti & hic Angl. eod.) quamquam & multi libri habent *βέβηλοι* & *πάντες* (v. Not. G. Worth ad Tatianum p. 34, & Clem. Alex. 28 B.) Sed emendare viri docti iubent. Vid. & Chil. Erasmi, Stob. f. v. p. 59, & Grot. flor. spars. 143 A. 161 A. qui testatur se reperisse *βέβηλοι*, quod contra sensum esse pronuntiat. Pythagorae ab eo tribuitur. Ez. Spanhemius, vir multis de causis nobilissimus, de emendatione primus ad-

dubitare visus est, in suis ad Callimachum eruditissimis observationibus p. 49, allato Galeni loco, cui emendatio non satis convenit. Hunc locum, quia insignis in hanc rem est, describere hic non pigebit. Exstat autem de usu part. XII, 6: ὥσπερ οὖν τοῖς ὄνσιν ἐπιθεσθαι θύρας τοῖς βεβηλωτοῖς κελεύουσιν ἐν τοῖς μυστικαῖς λόγοις, οὕτω καὶ γὰρ νῦν οὐκ ἀνθρώποις νομοθετήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀληθεστάτων τέλων μυστηρίοις θύρας ἐπιθέσθαι κελεύω τοῖς ὄνσι τοῖς ἀποδεικτικῆς μεθόδου βεβήλους. Uti igitur in sermonibus mysticis imperant **PROFANIS**, ut sibi **AURES OBSTRUANT**, ita & ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis iniitans, eis denuntio, **UT SIBI AURES OBSTRUANT**. De emendatione cum ipse vir ampliff. tum Galeni commentator eruditus Caspar. Hoffmannus, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui exstat in Conv. p. 334^C. οἱ δὲ οἰκέται καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροῖκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΤ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ὄνσιν ἐπιθεσθῆ. Famuli autem, & si quis alius adfuit **PROFANUS** & agrestis, **AURES SIBI IANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT**. Quibus lectis, si quis adhuc scripturam, quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. Eurip. Ἰππ. 882: Τὸ δὲ μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις καθέξω δυσεκπέρατον. Theogn. 421: Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση θύραι οὐκ ἐπὶ κείνται Ἀρμύδαι. De aliis formulis v. Callim. l. c. Lampr. in Alex. Sev. & Meurf. SOLAN. in Schol. Ἐξηρημένων) Pravis hic usus est Codicibus: verba in textu recte habent. SOLAN. Clare scribitur in V. ἐξηρημένων, sicut in ipso Luciano: editorem ideo mutasse suspicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγούμενων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipsa sunt Luciani verba, & pessime quidem distincta, interpretationem, quae olim singulis addita fuerat, vel literis obsolescentis omisam, vel descriptoris culpa neglectam excidisse auguror. HEMST.

Pag. 79. l. 7. Ἐτῶν μυρίων) Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria praestitum est id, quod Lucianus pro more suo, risu tantum excepit. SOLAN.

ead. l. 8. Κόπτονται) Τύπτονται passim de hac ipsa re Herodotus, id est, pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. GESN.

ead. l. 12. Κόμην) Luſtus indicium coma barbaque rafa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. VORST. Lamprid. in Commodio IX, *Sacra Iſidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. Caſaub. not. Minuc. Fel. & Herod. in Euterpe, οἱ ἱερεῖς τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρεύνται. Plin. etiam VIII. SOLAN.

ibid. Φιλὸν — τὸ πένθος) Dura omnino phraſis. Vide an arideat P. & edit. I. ſcriptura, ὑψηλὸν legentium. SOLAN.

ead. l. 14. Ἔſτι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος) Benediſtus: eſt autem hic *Apis Deus ex armenio iam antea ſuffragiis deſignatus*: quod mutuatus eſt ab Eraſmo. Sed ubi talia in Graecis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exiſtit? aut quis intelligit? Immo, *poſt priorem creatus*, prioris mortui ſucceſſor & quidem per ſuffragia ſacerdotum quaerentium paſſim. Adeo plane contraria eſt Luciani ſententia, quam attingebant illi. Quod certe debuerunt vidiffe, cum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auſtione, ἐπὶ τούτοις, etiam in Cataplo. Sed ſic tamen aliquoties hic deſidero acumen interpretum. Nam libro 2 Verae Hiſtor. ἐπὶ δὲ τῷ δειπνῷ μουſικῇ τε καὶ ᾠδαῖς ſχολάζουſιν· ubi Benediſtus in coena: quae ſi vera eſt verſio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante deſcripta? immo eſt *poſt coenam*. Sic notabili errore in initio Apologiae pro mercede conductis illa ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαſτι διεξῆλθες αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον· ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶſιν ὑπὸ ſου ἐλέγετο &c. video reddi, ſed quid interim in ſingula diceret, cum certe debuiffent, ſed quae interim & poſt omnia (nemp̄ lecta) ab te dicta fuerint. GRON.

ibid. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ) Sic locutus eſt Galen. in Hippocr. de ſal. diaeta. Ἐπιδιſκευᾶſθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γογραμμένῳ τὸ δεῦτερον γραφέν, ὅταν &c. V. Caſaubon. ad Athen. 210, 47. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἰδία ſημεῖα) Aegyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoſcendi ſημεῖα καὶ γνωρίσματα fuiſſe tradit Aelian. de Anim. XI, 10, inter quae unum τὴν ἀνοδὸν τὴν τοῦ Νείλου ὑποδηλοῦν ſημεῖον quare mirum non eſt, εὐετηρίας, quae Nilo maxime debebatur, auſpiciū ab eo captum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Ὡν) Vel reſinge βαſιλεὺς Μεγάρων, vel βαſιλεὺς ὃν ἔſχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. HEMST.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 81. l. 1. ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ) Vertunt, Vitarum auſtio. Ver-

te, *Mancipiorum auctio*. Laërtius in Aristippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεῦη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. MENAG. Dialogus, qui βίων πρᾶσις, *Vitarum auctio*, inscribitur, longe est facetissimus. Auctor hic inducit Iovem ore Mercurii praeconis omnes philosophorum, sectis distinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem philosophorum sumit pro ipsis philosophis; quare ubi Vita Pythagorica, sive ipse Pythagoras, venum proponitur, interpretes verba haec, τὸν ἀρίστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνοτάτον non male reddidit, *optimam vitam vendo, & maxime venerandam*. Verum quidem est, posse haec verba reddi, ut fieri debuisset contendit ad hunc locum vir eruditissimus, *vita optimum, vita virilem, generosum &c.* genere loquendi Graecis tritissimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἀριστος, scilicet Πυθαγορικὸς, ut praecessit, non ὁ τὸν βίον ἀριστος: alioqui debuisset in anterioribus pro οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς κατὰ βῆθι, dixisse Noster, οὗτος ὁ Πυθαγορέας. Sed & inscribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις: quamquam nomine βίων intelliguntur ipsi philosophi. Passim quoque toto hoc opusculo οἱ βίοι pro ipsis sumuntur philosophis. Sic c. 26 ait Iuppiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον κἀλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικὸν σε φημι, τὸν πλούσιον. Manifestissime cap. 12, ubi Aristippus proponitur, Ἄγε δὴ πρόσσεχε πᾶς. πολυτελεὲς τὸ χρέημα, καὶ πλουσίαν δεόμενον. Βίος οὗτος ἡδύς. Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὀνειράται τὸν ἀβρότατον; Respondet emtor, & alloquitur hunc βίον, quasi hominem, Ἐλθέ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13 Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὸ ἀρίστω βίῳ πωλῶ. τὸ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. Ceterum in vulgatis editionibus hic dialogus inscribitur βίων πρᾶσις. At Thom. Magister hunc semper citat nomine βίων πρᾶσις. ut videre est in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. IENS. Quid βίος hic designet, pauculis lectis facile colliges, nempe institutum, sive quas *professiones* vulgo hodie dicimus. SOLAN. *Vitas* interpretari hic & in ipso libello βίους non dubitavi; nec enim assentior Leopardo, qui Emendat. 14 *mancipia* significare dicit, hic & in Aristippi apophthegmate apud Laërt. II, 78, cui de utroque assentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Aristippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεῦη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem necessarium est servos intelligere: quidni enim amicos, coniuges? Et si aliquid horum, vel omnia, intelligas; retinet ta-

men significationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adiungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum vitae sunt umbrae, εἰδωλα, manes, mortuorum philosophorum, ut apud Virgilium VI, 292, *tenuēs sine corpore vitae*. Sed retinet βίος solemnem & frequentissimum intellectum, quo vitae rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic vitae & instituta ponuntur ut personae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit Lucianus in acta & sermones ipsorum veterum philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες, cogit. GESN.

Acute sane in hoc opusculo variarum, in quas philosophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire Lucianus videtur; quarum principes fere Attico sale perstringit. Haec autem & similia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiae ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosisque quarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis vero, quae honestum rectumque sequuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eisdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab aevi nostri philosophorum nomen prae se ferentibus, a norma illa salutare abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto maiorem, quam illi, culpam in nos admitturi, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime iam ac certissime demonstrat. SOLAN. Ipse Lucianus causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. inprimis ab cap. 15 ad fin. fere. REITZ.

ead. l. 4. Κοσμήσας πρότερον) Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. Plaut. Martial. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκηρύξομεν) Vertunt, *proclamabimus*: sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona*. Thom. Mag. exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν & Harpocr. Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες inferius in hoc Dial. πῶσου τοῦτον ἀποκηρύττεις. Demosth. contra Aristocr. Ὡσπερ οἱ τὰ

μικρὰ καὶ κομιδὴ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω παλοῦσιν ἐπει-
νίζοντες. L. BOS. At ubinam est Mercurii praeconium? Prae-
conis ipse fungitur officio Iuppiter, dignitatis suae non satis
memor, vixque peracto praeconio interpellat Mercurius, mo-
netque & quasi imperat, ut festinet. *Non bene divisa temporibus
isthaec sunt tibi, o Dave.* Credo mutatas esse personas, & Mer-
curii praeconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro Merc. scri-
bendum *Iup.* & ei omnia concedenda, quae incipiunt ἀπολλοῖ
& in οὖν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύξομεν δὲ legas tan-
tum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri.
Sin haec satis non placent, aliter saltem praecedentia in hunc
ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, praeconis munus
ferre fungi, & quod bene vertat, iam ad Porfene regis bona emenda
alllicere.* SOLAN.

ead. l. 9. Καταβαλέσθαι) Hoc verbum Attice eleganter pro
ἐκτινείν, *solvere*, usurpatur. Noster in Dial. Meretr. καταβαλέ-
σθαι ἀργύριον. Thom. Mag. καταβολή, ἡ ἐκτίσις, καὶ κατα-
βάλλω ῥῆμα: vide, quae ibi diximus. L. BOS.

Pag. 82. l. 1. Κομήτην) Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ
κομήτης. Iamblich. I, pag. 31. LEED. Diog. Laërt. pag. 225
E. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγορικῶς) Pythagoram ipsum, simul & omnes
Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀριστον βίον πωλῶ) Praeco nusquam rem venalem
praedicabat sine laudatione. Plaut. Stich. Cic. 3 de Off. Horat.
Epist. 2, l. 2, l. 37, de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα
pro laude: hinc praeconium. BOURD. Interpres, *vitam opti-
mam vendo; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἀριστον, καὶ γενικόν,
βίον ἐλεύθερον*, vertunt, *vitam virilem vendo, vitam optimam & ge-
nerosam, vitam liberam*: rectius vertas, *vita optimum, vita virilem,
generosum, liberum*: hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, ge-
nerose, non effeminate, libere vivit. Est loquendi genus Grae-
cis tritissimum. GRAEV.

ead. l. 7. Ὑπὲρ ἀνθρώπων) Pythagoram divino coli honore a
nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniis, qui
lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana
forma, notum est ex Iamblich. LEED.

ead. l. 8. Τοῦ παντὸς ἁρμονίαν) Pythagoras docuit καὶ ἁρ-
μονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut Laërtius affirmat pag. 221 A. &
Cicer. III de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam
mundum canere.* LEED. Vid. Iamblich. N. 65, ubi solus musicam
sphaerarum auditu & intellectu percepisse dicitur. SOLAN.

ead. l. 11. Τερατείαν) Suidas exponit *Λευδολογίαν, παραδοξολογίαν*, i. e. *mendacium & falsiloquium*. Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis differebat, transvolarat, & postquam manu demulcisset, iterum dimisisset: de quibus vide Iamblich. in V. P. I, c. 18. LEED.

ead. l. 12. Μουσικὴν) Summum in his fuisse Pythagoram, notavit in vita eius Iamblichus c. 3 & 25. LEED. Tonorum proportionem primus Pythagoras invenit, vide Iamblich. SOLAN.

ibid. Τοντείαν) Dial. Mort. XX, § 3. Negat Iamblichus cap. 31. LEED. Vid. Chrysof. Hom. I. Ioh. laud. a Rittershuf. in Porphy. p. 29 b. SOLAN.

Pag. 83. l. 2. Ἐν Αἰγύπτῳ) Sic alibi Diogen. Laërt. Apul. BOURD.

ead. l. 4. Ἀναμνήσω) Deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum, quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide Iamblich. c. 14. LEED.

ead. l. 10. Ἀφωρίν) V. Rittersh. ad Porphy. N. 19. SOLAN.

ead. l. 11. Πέντε ὁλών) Vid. Gell. I, 9. Diog. Laërt. p. 216 D. & not. Men. p. 208. SOLAN.

Pag. 84. l. 8. Ἀ σὺ δοκέεις τέτταρα) Quatuor cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem.

Τρίγ. δύν. ἐνεργ. α'. (δ'. γ'. β'. α'. οὕτω μὲν οὖν ὁ δ' δέκα) τριγώνον δὲ οὕτω. Arithmetici ζηλοῦντες Geometras in figuras & ipsi constituent numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ ἑξῆς. Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοίνυν ἀρξάμενοι τῆς μονάδος, ἣν δυνάμει βούλονται εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἐνεργείᾳ πολύγωνα, τρίγωνα, καὶ τετράγωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἑξῆς τῆς μὲν

οὖν μονάδος, δυνάμει οὐσης τρίγωνον, πλευρὰ μονάσ' τοῦ δὲ ἐνεργείᾳ πρώτου Δ. (τοῦ Γ.) πλευρὰ δυάς' τοῦ δὲ δευτέρου (τοῦ ἑξ) τριάσ' τοῦ δὲ γ'. τριγώνου τετράς ἢ πλευρά. Ἐντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγῶνι καὶ τετραγῶνι συντελούμενον τοῖς πρώταις τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγῶνι διὰ τὸ ὅλον σχῆμα. τρίγωνον γάρ τῷ τετραγῶνι δὲ διὰ τὴν πλευρὰν· ὁ γὰρ τέσσαρα τοῦτου πλευρὰ, ὅς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετραπλευρῶν. Οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἐν παρεκβάσει εἶρεῖν, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ δ'

"Ορκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὄρκον ἐποιοῦντο τὸν δ'. οὕτως.
 Ναὶ μὰ τὸν ἀμέτερά ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν,
 Πᾶσαν ἀενάου φύσιος.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G. In praecedentibus pro Δ. notavit Solanus, *Λεγε τρίγωνον* hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus, enucleate sunt explicata a Theone Smyrn. Iambl. ad Nicom. Arithm. Proclo ad Euclid. HEMST.
ead. l. 9. Τρίγωνον ἐντελές) Quod vocat hoc loco *τρίγωνον ἐντελές*, *triangulum perfectum*, nihil aliud est, quam triangulum aequilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab

unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad infinitum hoc modo . . .

Decem numerus sic positus efficit triangulum aequilaterum arithmetice, cuius latera sunt quatuor. PALM.

ibid. "Ορκιον) Quibus induciti rationibus, si discere lubet, adi Plut. de Plac. Ph. I, 3. 1616, 1. At in If. & Of. 679 idem rursus omnia, quae illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc 36 facit. Vid. etiam Πτα. c. 5, & Brod. Misc. II, 6, & nostrum iterum φιλοσ. c. 12, Rittersh. ad Porph. p. 26, & ipsum Porph. cum notis N. 20. versus ipsos &c. Iambl. n. 150, Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς p. 20 m. SOLAN. "Ορκιον dedi, ut in nott. Mss. Solani inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. REITZ.

Pag. 85. l. 2. Τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔντα) Cl. Belin de Ball. ad h. l. citat Porphyg. περὶ ἀποχ. II, 36: Οἱ γοῦν Πυθαγόρειοι περὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γράμμιας σπουδάζοντες, ἀπὸ τούτων τὸ πλεόν τοῖς θεοῖς ἀπήρχοντο, τὸν μὲν τινα ἀριθμὸν Ἀθηνᾶν καλοῦντες, τὸν δὲ τινα Ἀρτεμιν, ὡς περ αὐτὸν ἄλλον Ἀπόλλωνα καὶ πάλιν, ἄλλον μὲν δικαιοσύνην, ἄλλον δὲ σωφροσύνην. Add. Iamblich. Vit. Pythag. c. 28, & Plut. in If. & Ofir. p. 381 E.

ead. l. 10. Αὐτίς) Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In edit. est αὐτίς. SOLAN.

ead. l. 15. Ψυχῆτιον) Vide A. Gell. IV, 11. VORST. Iamblich. N. 107 docet, solos adeptos animatis abstinuiffe; non omnes. De fabis idem N. 109. SODAN.

ibid. Οὐδ' ἐν τι) Οὐδ' ἐν τι. Sic recte, & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. BOURD. Athen. Lycoris testimonio Pythagoram animatis victitasse probat, Gell. IV, c. 11. COGN. Idque pluribus probatur in notis Gronovii ad Gell. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Δύεσθαι) Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἐσθύνεσθαι vel ὑποδύνεσθαι τὰς ψυχάς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φαντάζεσθαι) Paria docet Thom. Magist. in Ἀνατυπῶνται & Φάσματα. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσὶ) Emturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirat omnia, unde coniiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνας εἰκὲνα μυσάττη τοὺς κυάμους; responderet Vita Pythagorica, οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσιν &c. Interpretes verba retinens, vertit, Non odi: sed sacrae sunt fabae. Profecto haec Graeca pariter & Latina adverterant menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μυσάττεσθαι κυάμους, quemque Lucianus certissime, ut ego quidem cenfeo, respondere fecit οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσὶ, enimvero sacrae sunt. Re vera enim ἀμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinerebat, horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse Lucianus alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II, c. 24, ceteris heroibus, post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ ταύτης (ἐσθῆτος) αὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσάττεσθαι τὴν κυάμοφαγίαν. Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum. Alia & plura in hanc rem notarunt Lil. Gr. Gyrardus, & Io. Schefferus de Constitutione philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσὶ scribendum, idque Attice pro καὶ γὰρ ἱεροὶ εἰσὶ. Socrates apud Aristophanem in Nubilis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calathō, (id namque ibi fingit facerissimus comicus) inter alia dicit & hoc v. 230, five A. I, Sc. III: Εἰ δ' ὦν χαμαὶ τ' ἄνω κάταθεν ἐκβήπου, Οὐκ ἂν ποτ' εὖρον' οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ γῆ βίβη' ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἱμάδα τῆς φροντίδος. Si vero humi consistens, ea, quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem: namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΤ ΓΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ. Ἀττικῶς. Καλλιμάχος, Ἀκούσαθ' ἱππῶνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἔκω. ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἔκω. Ita hic Scholiafies, ut οὐ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro καὶ γὰρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas v. 58 ab initio. ibi ad Aristophanis verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ait, Ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non

puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, cum nunquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps afferemus; quae itidem, iisque plura, habet Suidas T. II, pag. 348. Sed & Suidas ibi utitur (ut passim solet) verbis Scholiastae nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γάρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντί τοῦ ἀλλὰ καὶ γάρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλιμάχου. Ἀκούσαθ' ἱππώνακτος. οὐ γάρ, ἀντί τοῦ καὶ γάρ ἥκω. Satis liquet, haec Scholiastae verba apud Suidam esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci οὐ γάρ, pro ἀλλὰ καὶ γάρ, & male in verbis Callimachi omitti ἀλλ', cum clare Aristophanes, οὐ γάρ ἀλλὰ, cumque itidem clare in Callimacho apud Scholiasten illud idem adsit. Est namque integer Scazon, Ἀκούσαθ' ἱππώνακτος, οὐ γάρ ἀλλ' ἥκω. Aristophanes porro in Ranis A. I, Sc. II, prope finem, Φέρε δὴ ταχέως αὐτ'. οὐ γάρ ἀλλὰ πειστέον. Hic allinit de suo interpretes, verba οὐ γάρ ἀλλὰ πειστέον vertens, *non ausim, sed meo mos est gerendus hero*. Dionysus herus exigit ab Xanthia seruo, ut ipsi inter se alter alterius personam assumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysi induat, clavamque & reliquam σκευὴν Herculeam ab hero Dionysio sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε &c. quae ita verte: *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est*. In Ἐκκλησιαζ. v. 387: — Οὐ γάρ ἀλλ' ὑπερφύως ὧς λευκοπληθὺς ἦν ἰδεῖν ἢ κλησία. — *Namque insigni ratione Videre erat quam album esset concilium*. Et hic quoque male vulgatus interpretes οὐ γάρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, sed*. Patet etiam, falli Aem. Portum, qui hunc locum ex Thesmophoriazulis citat apud Suidam. Iterum in Ranis v. 54 ab initio Comoediae, Μὴ σκώπτέ μ' ὦ δέελφ'. οὐ γάρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud Lucianum quoque in De Parasito c. 49, haec eadem recurrit formula, & recte ab interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quandam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica οὐ γάρ ἀλλὰ, pro *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum cl. Perizonio, super vexato illo Aeliani loco lib. VIII Παικίλ. c. 12: Παράδοξόν γε, οὐ γάρ ἀληθές, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονία. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρωμίτου ὁ Κωθακίδης καὶ ἐνευδαχίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat, (nec video adhuc, cur eius poenitere me debeat) legendum

scilicet, Παράδοξόν γαρ, οὐ γὰρ ἀλλ' ἀληθές, *praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est* &c. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea ἐστὶ παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τοῦ ἀληθές, vel ab Atticis mi ignorante librario, potuit τὸ ἀλλ' intercidisse. Denique dictio haec οὐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, οὐ γὰρ, ἀλλὰ. Richardus Bentleius, vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad Callimachi fragmentum illud, Ἀκούσας δ' Ἰππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἦκω, pag. 342, deleri istud comma iubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, & inter οὐ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. IENS.

ibid. ἱσοί — αὐτέων) Ionica Dialect. postulat hic ἱσοί, pro communi ἱσοί qua in voce passim in Ἀστρ. etiam peccatur: & αὐτέων pro αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 3. Γονή) Vocem γονή satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεῖα κάρια, τουτέστιν, αἰδοῖα ea scilicet significatione, qua dicit Galenus III περὶ τῶν ἄρθρων habere Hippocr. LEED.

ead. l. 5. Ἐψήνεντα) Turbant hic codices. R. ἐψήνεντα. Fl. ἐψήνεντι. Vid. Diog. Laërt. p. 222 A. & Menagii notam pag. 216, qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse viros doctiss. SOLAN.

ead. l. 6. Αἶμα) De faba Pythagorae cognata iam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam nostram, occasione nominis αἶμα hic ortam, proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44, εἰ γὰρ τις διατρώγων κύαμον, καὶ τοῖς ὀδοῦσι λεάναις, ἐν ἀλέχῃ τῆς τοῦ ἡλίου βολῆς καταθεῖν πρὸς ὀλίγον, εἴτ' ἀποστὰς ἐπανέλθοι μετ' οὐ πολὺ, εὗροι ἀν' ὀδωδὸτα ἀνθρωπίνου φόρου. Auctor Philosophumena Origenis p. 42 Wolf. ista, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad Diog. Laërt. VIII, 34, & reliquorum editorum acumen fugerint: Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις καταμασῆσάμενος λεῖον τὸν κύαμον καταθεῖν πρὸς ἡλίον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθέως ἀντιλήφεται προσφέρειν (sic lego, non πρόσφερεν αὐτὸν προσφέρειν) ἀνθρωπίνου γόνου ὁσμὴν. Huius rei indicium esse ait, si quis levigatam mandendo fabam deposuerit aliquamdiu in sole. Hoc enim (ita manducatum) celeriter assumet similem humani seminis odorem. Pugnare inter se videntur Philosophumena auctor, & Porphyrius. Fa-

cile fuerit illos conciliare, si apud Porphyrium legas, litera una immutata, γόνου. Sed φόνου suadere videtur αἷμα Luciano. Rursus αἵματι hoc obiicitur, quod odorem vix habet, certe vix discernendum ab aliorum sanguine animalium: tum φόνος cur hic pro sanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertusa emissus, vel de naribus profiliens sanguis, quam cruor a caede? semen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* seu glande *regia esse*, respondit. Tum de fabis Samosatensis Sophista modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἶσι. Quid igitur? γόνου dabitur Porphyrio, σπέρμα Luciano ἀπὸ τοῦ αἵμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *consanguinei* & *sanguis meus* pro filio, & similia plura in usu sint: an denique de alia nunc re Luciano sermonem esse dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praesertim cum illi in sole ponant fabam dentibus levigatam, hic noster elixam in luna. Scilicet coquendo semini maiori calore opus est, quam ad sanguinem. Sed neque in verbo ἱπαφῆς mihi satisfacio, & vertisse me illud potius ad sententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non dissimulo. GESN. Addi potest ad notionem φόνου pro sanguine Plin. 21, 16, f. 56, ubi de Scolymmo: *Idem erat atrastylis quoque, nisi candidior esset, & nisi sanguineum succum funderet. Qua de causa phonos vocatur a quibusdam, odore etiam gravis.* IDEM in Addend.

ead. l. 9. Ἀπόδυσί) Id. in Eunuch. Casaub. ad Suet. De fabis Pythagorae Plin. Plutarch. omnes, Luciano passim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίσις εἰσὶν ἄμοιροι, alii aliam. BOURD.

ead. l. 10. Χρυσούς) De Pythagorae femore aureo Porphyry. N. 28, & not. Diog. Laërt. p. 216, & Iamblich. N. 92, Aelian. V. H. II, 26, Apollonius Dyscolus cap. 6, aliique. Meurf. Ath. Att. Plut. Numa. Origenes solus eburneum dixit, c. Cels. VI. SOLAN.

ibid. Θέος) Alludit ad carmina aurea, quae Pythagorae vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum: Ἔσσαι ἀθάνατος δέος ἀμβροτος οὐκέτι θνήσκει. De quibus consule Fabric. Bibl. Gr. 460. Iamblich. etiam passim. SOLAN.

ead. l. 16. Ἰταλιώτης) In magna enim Graecia & habitavit Pythagoras, & discipulos habuit magno numero. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα) Περὶ Κρότωνα γὰρ Ἰταλίας συνιστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant & feminae ἀκρως ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν καὶ Θεανὸς ἦν. Τούτους οὖν φησὶν αὐτὸν ἐκτρέφειν. A Crotone autem & eis Τάραντα ἡ αἵρεσις

διδέδωκ. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut soli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. G.

Pag. 87. l. 2. Τριακῆσσι) Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras eiusmodi discipulorum κοινῶςβια, seu *confortia*, de quibus vide Io. Scheffer. Phil. Ital. cap. 14. CLER. Respicit ad eorum discipulorum numerum, quos illic habuisse dicitur. Quidam tamen 600, aut eo plures fuisse aiunt. Vide Diogen. Laërt. 214, & not. SOLAN.

ead. l. 5. Ποντικὸν) De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπῆς ab Euxino ponto, lege Laërtium. G. Sinopenfis erat Diogenes, quae urbs Ponti. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας) Certe vix credibile, ab Benedicto non emendatam versionem editionis praecedentis, sed & ab illo versum esse, cui ex humeris pera dependet; ut recte errorem hic animadvertit Palmerius. Sed neque ἐξωμίας hoc loco considerata, ut servilis vestis, sed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule collecta ab Oct. Ferrario part. II Rei Vestiariae lib. 4, c. 20 & 22. GRON.

ibid. Ὁ ἐξωμίας) Peram dependentem habens ex humeris. Ita vertit interpres; quasi ὠμία inveniatur pro humero, & legisset deleto articulo ἐξ ὠμίας distinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας est, qui ἐξωμίδα habet, & ea insignis est: ἐξωμίας autem est vestis servilis, sic dicta, eo quod humerum nudum & exsertum ostendebat. Vide Gellium lib. 7, c. 12, ubi eam vocem interpretatur. Vide Hesychium & Suidam in ea voce. PALM. Vid. Fabricius ad Sext. Empir. p. 39, Salmas. ad Tertull. de Pall. p. 355, it. p. 396 seqq. GESN.

ead. l. 11. Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον) Incidit in poenam legis Fabbiae, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo Instit. de publ. iud. Apul. lib. 8. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐξωμίας ἐκαλ.) Εὐξίνου erat in V. & A. ed. Idem C. separat Πόντου Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, causa non est. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐξωμίδα) Sic scriptum invenio: sed legendum ἐξωμίδα. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐτερος μασχάλη) L. ἑτερομάσχαλος. SOLAN. Vox Grammaticis usitata, quando exponunt, quale vestimenti genus fuerit ἐξωμίας. Etymol. in Ἐξωμίας, Hesych. in

Ἑτερομάσχαλος. Vid. Ioh. Meurs. ad Lycophr. v. 1099, Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. IX, c. 34. HEMST.

ibid. l. 6. Προκαλεῖται) Observationem non esse inanem docebit Harpocr. in Κλήσις, Πρόκλησις. Prima potestate προκαλεῖσθαι solum in usu est: altera προσκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. HEMST.

Pag. 88. l. 1. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει) Respicit hic huius philosophi historiam, qui captus a praedonibus revera veniisse in Creta traditur, non admodum invirus. Vid. Diog. Laërt. VI, pag. 144 F. & 155 D. Adde & Plut. 886, 1, & A. Gell. II, 18. SOLAN.

ead. l. 4. Γε καί) Longe melius in Thomae Magistri codice legebatur; nempe ἢ (v. in χωρίς.) SOLAN.

Pag. 89. l. 6. Τὸν Ἡρακλέα) Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκκαθάραι τὸν βίον) Sic Dial. Hercul. & Aescul. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλευθερωτὴς) Apud Diogen. Laërt. l. c. aliter respondet, nempe: ἀνδρῶν ἀρχεῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Προφήτης) Quis iocus in illa voce a Luciano quaefitus sit, nescio. Nisi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione usum Lucianum, probat repetitio eiusdem in mercatoris sequentibus verbis. SOLAN. *Antifitem* hic verti προφήτην voluit In thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obversatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim πρόφημι etiam proloquor, praedico. GESN.

Pag. 90. l. 10. Τάφον) Sepulcrum habuisse pro domo, diserte a nullo traditum invenio. Sed Diog. Laërt. VI, pag. 143 B. C. ait, παντὶ τὸ πῶ ἐχρήτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος. Dolum vero vulgo notissimum. Vid. eund. *ibid.* C. D. ubi quos in usus comparatum ibi steterit, ignorare me fateor SOLAN. Licet alibi non tradatur, Diogenem in sepulcro habitasse, tamen id probabile est ei exprobrari, ut homini vilissimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim sepulcra potuisse, non solum ex Nov. Foed. Luc. VIII, 27, sed & ex Petron. cap. 111 de matrona Ephesia aliisque notissimum. REITZ.

ead. l. 12. Ὀπισθογράφων) Tu vide, an sit ut apud Satyrum poëtam, scriptus & in tergo &c. Iuven. I, 6. Coll. Gal. Vide, quae citat ex Herm. Barbaro H. Stephanus in v. ὀπισθά-

γράφος. LEED. Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. SOLAN. Vid. Hugon. de prima orig. scribendi, & ad eum notas I. C. Trotzii p. 98. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ μεγάλου β.) Sic Aristoph. in Plut. v. 170: Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; ubi Scholiastes inquit, Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· οὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονε δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Προγεγραμμένων) In ed. A. textus huius scholii erat ἔρμῳ, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὁπισθογράφῳ retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendatum habes. SOLAN. In V. & ed. A. est: ἔρμῳ} προγεγραμμένων, πεποιημένων. Nomini praescripto, quod modo ante in Luciano reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὁπισθογραφεα multum iuvat. Praeferam tamen καταγεγραμμένων. HEMST.

Pag. 91. l. 1. Χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα) Vid. Aristophan. Vesp. v. 1284, & Kust. not. MS. Hoc Hemsterh. margini alleverat.

ead. l. 5. Ἡ φρὴν) Ἡ γλῶσσ' ἡμώμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώματος. Euripid. Hippol. 612. SOLAN. Nobilis versus Hippol. 612: Ἡ γλῶσσ' ἡμώμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώματος, ubi vid. Barnes. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. Plato Theaet. p. 119 E. Ἡ μὲν γλῶσσα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἢ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος idque Εὐριπίδειον τι vocat. GESN.

ead. l. 9. Βάρβαρος) Stoicos intelligit. Arnob. adv. gentes I, p. m. 49, scripturam sacram defendens, maxime, inquit, cum sciamus etiam, quosdam sapientiae deditos non tantum abieciisse sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatiús atque uberius eloqui, trivialem studio humilitatem secutos, ne corrumpèrent scilicet gravitatis rigorem, & sophistica se potius ostentatione iactarent. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπόξυσον) Puto me in versione vim verborum sic satis affecutum esse. Vult funditus extirpari pudorem, q. d. abrade ipsum erubescere. Forte praeferant alii Erasmi interpretationem, erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergas. Sed non de sola facilitate hic sermo est; & abstergere, si cum ἀποξίω comparetur, parum vehemens. GESN.

in. Schol. col. 1. l. 2. Παρὰ τὸ ἴσθαι) Ὅ ἐστιν ὀρμῶν Erymoī. & Suid. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Τὸν κατὰ πάντων οἴκου) Corruptum: C. ξέρον τοῦ κατὰ πάντων ἥχου. SOLAN, Voss. Codicis depravatam

lectionem illam expressit ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est κατὰ πάντων; scribendum, τοῦ ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἢ χον· discrepans a sono, qui ab omnibus proficiscitur. HEMST.

Pag. 92. l. 1. Μὴ ξένον προσιόμενος) H. e. ut vertit interpres, & sine ullo commercio esse velis, neque amicum, neque hospitem adeundo. Tu vero postrema illa mecum potius verte: neque amicum, neque hospitem admittendo: nam προσιεσθαι τινα non est adire aliquem; sed aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare aliter. Aelian. lib. IX V. H. c. 3: Κλεῖτος δὲ, εἴποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ προφυρῶν βαδίζων εἰμάτων τοὺς δεομένους προσίετο, Clitius vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes: & passim alibi apud eundem & alios. L. BOS Anim. ad Lucian. p. 60.

ibid. Κατάλυσις — τῆς ἀρχῆς) Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne maiestas eius evilescat. CLER.

ead. l. 2. Ἐν ὅλῃ δὲ πάντων) Qui haec aliter aut vertunt, aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque Luciani libellos de morte Peregrini, & Lapithas; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, & turpiora etiam patrasse. Adeant & Lactantium III, 15 f. Nam quid ego de Cynicis, inquit, loquar? quibus in propatulo coire cum coniugibus mos fuit? Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. Tatian. & notas p. 15. Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenes ad Diog. Laërt. p. 155 E. & apud ipsum Diog. p. 154 B. C. SOLAN.

ibid. Ποιήσειεν ἂν τις θαρρῶν, ποιεῖ) Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere ausit. Sed legendum, Ἐν ὅλῃ δὲ πάντων, ἀμὲν ἰδίᾳ ποιήσειεν ἂν τις, θαρρῶν ποιεῖ, & reddendum, In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animam induxerit, tu audacter fac. IENS.

ead. l. 4. Πολύποδα ἄμυν) Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Confule Diogen. Laërt. 156 A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro βόδς πόδα πολύποδα restituit. Tat. pag. 8. Athen. VIII, 5. Julian. Or. VI in.

& Plut. an aqua &c. Sotades apud Stob. XCVI. SOLANUS.

ead. l. 11. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾗς ἥτοι σκυτοδέλης) Non bene expressit Benedictus, *etsi plebeius fueris*. Quid enim? an σκυτοδέλης quisquam est non plebeius? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane Bolerus, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota*. Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor*. GRON. *Si sis imperitus, non plebeius*, ut habet interpres, qui in hac voce saepe offendit. CLER. De voce ἰδιώτης egerat cl. Ienf. in Lect. Luc. p. 91, occasione verborum, τέχνην βάανσον, ad Dial. Deor. XV, p. 43 pr. huius edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum cl. Hemsterh. ibi non inferuerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτην spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego, ἰδιώτην βίον signif. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita *rudi, indocta, imposita, inculta*, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur Hermotimo cap. 81. Item Aelian. IV Ποικιλ. 15. Et XII, 50, ex Thucyd. Sic apud Latinos quoque (vid. Cic. IV in Verr. 2.) intelligenti & ingenioso opponitur *idiota*. REITZ.

Pag. 93. l. 1. Κηπουρός) Sic scribitur etiam apud Poll. I, 222, VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. LEED.

ead. l. 6. Κυρηναίων) Aristippum designat Cyrenacum & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. SOLAN.

Pag. 94. l. 10. Περὶ Σικελίαν) Construe περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε: nam τυράννοι περὶ Σικελίαν sunt tyranni Siculi, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonici*. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. Πλακούνταν) In priori ed. & C. legebatur *πλακουντίαν*. SOLAN. Et recte quidem ita legi Suidas ostenderit: Πάμματα, *πλακούντια*. HEMST.

Pag. 95. l. 1. Ἀπρακτος ἔοικεν, ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν) Leg. ex Mf. ut olim conieceram, ἀπρατος ἔοικεν, ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Iuppiter, quantum apparet, inemitus nobis manebit*. sic & eodem modo c. seq. scribendum ἀπρατοι καὶ οὗτοι μένουσι: mox ex eodem Mf. repone, ἅμα γὰρ αὐτῶ πεπραῶσαι βούλομαι: *ambo enim vendere simul volo*: in edd. βούλοσθαι, *volunt*: & statim idem liber, ὃ δὲ τινα ἔοικε περθῶν quod est *ελληνικότερον*, quam vulgatum περθεῖν mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι *πάσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν*, at ego omnes a pueris *plorare iubeo*, cum ἡβηδὸν sit omnes, cuiuscunque aetatis, ut dudum viri docti observarunt: vide Suidam, & Glossas Herodoti a viro doctiss. Gothofredo Iungermanno, meo necessario, olim cum Herodoto

editas. GRAEV. Ἄπρατος praeter Mf. P. L. & ed. I. in reliquis mendose legitur ἀπρακτος. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀβδηρῶν — Ἐφέσου) Abdera patria Democriti; Ephesus Heracliti: ambo Dialecto Ionica loquuntur. SOLAN.

ead. l. 5. Βούλομαι) Sic iterum MS. Gr. P. & ed. I. Quod autem in reliquis libris est βούλεσθον, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupisse vivere? SOLAN.

ead. l. 9. Ἔοικε πενθεῖν) In MS. Graevii p. 968 pro πενθεῖν, legitur πενθῶν, idque ait vir cl. ἀλληλικότερον. Fateor; sed utrumque amat Noster: nam rursus eadem hac pagina, Ἄπρακτος ἔοικεν ᾧ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & post p. 102, Ἐοίκασι δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν. IENS. Πενθῶν) Iterum ex Mf. Gr. P. & ed. I. venustius enim est vulgato πενθεῖν. Nisi forsitan πενθῶντι scriptum oportuisse censeas. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπειρίν) Cave, hanc vocem cum emtore de imperitia aut ignorance intellexeris; immensum enim Democrito notat. Cic. I de fin. infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est, i. e. Democrito. SOLAN.

Pag. 96. l. 8. Τὰς ἐκπύρωσις) Heracliti ἐκπύρωσις. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλλάκως) i. e. ἀλλὰ πῶς. GUYET.

ead. l. 11. Τέρψις ἀτερψίη) Sic καίρως ἀκαιρος, ἀσοφος σοφία, ἀσεβής εὐσέβεια, & mille similia. BOURD. Bourdelotii errorem, τέρψις, ἀτερψίη, exponentis, quasi adiectiva essent opposita, sive oxymora, ut καίρως ἀκαιρος & similia, & coniunctim legenda, facile per se quisque detegit. Plura forent monenda, si spatium esset. REITZ.

ead. l. 12. Ἄνω) Heracliticam illam philosophiam inprimis declaravit Hippocrates, cuius hic cont. de Diaeta I, 6, γένεσθαι καὶ ἀπολέσθαι τὸν τὸ ζυμμεγῆναι καὶ διακριθῆναι τὸν τὸ κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Κὰρ &c.) Accesserunt ex Etymolog. & Suida. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀλλάκως) Cum in Cod. V. scriberetur: ταῦτ' ὁδύρομαι) ἀντὶ τοῦ πῶς — Ἰώνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλειτος. ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δὴ ὁδύρομαι) &c. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δὴ, non video: reliqua commodè sunt correctæ: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Annotavit Solanus: Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Κεχύσθαι) Ex C. supplevi & emendavi. SOLAN. Ed. A. ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι καὶ κυκεῶν. Non inepte quidem

Matth. Sladus coniectarat, *κυκᾶσθαι* sed quod reposuimus, ita plane legitur in V. Etymol. *Κυκεὼν ἢ πόσις· ἀπὸ τοῦ χυεσθαι χυχεὼν τις ὢν. Συγκειμένων* vereor, ut rectum sit: scribendum videtur *συγκείμενος* nam longius abit *συγκεκραμένων*. Pro *ποιῆ* vidi, ni fallor, in V. *πολλ*. HEMST.

Pag. 97. l. 1. Διαφερόμενος) Hefychius etiam *μαχόμενος*. Suidas *ἐριζων, φιλονεικῶν*. SOLAN.

ead. l. 6. Γρίφους συντιθεῖς) Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt, (vid. Diog. Laërt. p. 238 C. & 389) praecipue in eius scriptis ita ambiguis, ut quomodo interpungi debuerint, non satis constaret. V. Aristot. Rhet. III, 5. Si plura velis, consule Fabr. Bibl. Gr. 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmati non multum differunt, nisi quod doctrinam & eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae Athenaeus scripsit L. X, & Casauboni observationes ad eiusdem libri c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡβηδὸν οἰμῶζειν) Non debbat verti *a pueris plorare*, quod satis bene illustravit Faber ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legisse, *ἄπρατοι*, non *ἀπρακτοί*, unde ipse dialogi index *βίων πρῶσις*. GRON. Alludit ad dictum Heracliti: *Ἀξίον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι*, quod refert Laërt. IX, 2, & alii. KUSTER. Suidas reddit *ἀθρόον*, i. e. *conferim, sine discrimine*. LEED. Audis *μεγαλόφρονα παρ' ὀντιναῶν καὶ ὑπερῶπτην*, qualem describit Diog. Laërt. IX, 1. GESN.

ead. l. 14. Ἀπρατοί) Hoc in loco cum ceteris erravit *l. edit.* neque in Codd. quidquam subsidii erat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Διαφερόμενος) In C. erat: *συνδιαφ. διαμ.* SOLAN. Iungamus ergo lectionem utramque, *Συνδιαφερόμενος] συνδιαμ.* probabile videtur, ita scriptum fuisse in antiquo Luciani Codice. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Λέγεται δὲ καὶ ὁ πυσματικὸς) Pro hisce in C. legitur: *ὅθεν καὶ τὴν χλεύην γρίσπαν φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον*. SOLAN. Primum *ὁ πυσματικὸς* unde venerit in ed. A. excogitare nequeo: nam *V.* literis haud obscuris praebet, *λέγεται δὲ καὶ τὸ δύκτιον* prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241, v. 35: *Γρίφος, ζήτημα, αἰνιγμα δύσκολον, ἐνθεν καὶ τὴν χλεύην γρίπισμα φασί*, ergo menda non vacat illud *γρίσπαν* quamquam ea de significatione *γρίπισματος* ut tacuerunt Io. Meursius & Du Cangius, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis eius apud Graecos est potestas *turpis lucri & rapinarum*. *Γρίφος*

autem, quo destituuntur *V.* & ed. *A.* in capite Scholii praeposuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀκμαστικῶς) Ἡβην Grammatici exponunt ἀκμὴν, ἡβῶν ἀκμάζειν inde ducta est interpretatio hoc in loco valde infulsa. HEMST.

Pag. 98. l. 6. Παιδεραστής) Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis Athen. Aristae. Aristoph. & alii, quos recenset clariss. praefes I. Savar. ad Sidon. Ego ad Petron. ubi interpretor illud sequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert Ios. Mercer. ad Aristae. BOURD.

ead. l. 11. Ἀμέλει) Hic retinere vim suam potest verbum ἀμέλει, quod alias interiectione, aut advervio adeo, apud Latinos permurandum est. GESN.

ibid. κἄν ὑπὸ &c.) *V.* Plat. in συμ. 334. GUYET. Quo loco fuse historia, quam hic tangit noster, ab Alcibiade narratur. *V.* & Corn. Nep. VII Alcib. c. 2, cuius aetate non deerant, qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere ausa est, tum cum maxime eum insectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam passim tangit noster. *V.* Ἰστ. 19, & Εὐν. c. 9. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον) *Vesticontubernium facere* dixit Petronius. VORST.

ibid. Ταυτὸν) Ταυτὸν & τοιοῦτον Attici saepe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. Aristophan. Plut. 253, ταυτὸν δῦμον. Τὸ δῦμον enim neutr. esse, vid. Schol. h. l. Idem v. 898, Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀμπεχεται τριβόνιον. Et Pausan. p. 281, τοῦτον πέλαγος. Plura Mattaire de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres Latinus L. IX, c. 8, p. 1122, ταυτὸν masc. gen. vertit; verum cum ex MS. in notis afferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἐφορον) Si compares Etymologum & Suidam in Στόμυλος, scribendum esse liquet ἐφοδρον eum intellige, qui garrulus per insidias observat, & loquaciter captat alienos sermones. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Κῦνα — πλάτανον) Per canem & anserem deirasse, auctor est Lactantius III, 20. Vid. Plat. 102, 8. C. G. & 36, 2. Suid. Aelian. Cic. Quintil. III. Aristoph. Avibus. Theipesion. ad Apollonium Thyan. apud Philostr. p. 257: Ἐγένετο τις, ἦν, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνάντος, ὥσπερ ἡμεῖς, γέρων, ὃς τὸν κύνα, καὶ τὴν χήνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεοὺς τε ἡγεῖτο καὶ ἄμνυ. οὐκ ἀνάντος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφός· ἄμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὥς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ἄμνυ.

Ubi doct. interpres observat, Suidam v. *χῆνα ἡμῶναι*, & Hesychium v. *Ῥαδαμάνθιος ὄρκος*, iisque graviolem auctorem Porphyrium L. III de abstinentia § 16 narrare, Rhadamanthum legem tulisse, ut *per anserem* aliaque eius generis iuramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Adde- dereque diserte Porphyrium, Rhadamanthi imitatione hoc fecisse Socratem. Vide nostrum iterum *Ἰκαρ.* c. 9. SOLAN.

ead. l. 9. Οἰκῶ μὲν) Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aequae, vel potius etiam in Platonem dicta videri possunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et potest aliquis putare, vitiose, & per aliquam superioris temporis iniuriam excidisse Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui sequitur, libello graviter adeo suas iniurias, hic illatas sibi, persequatur. Verum enimvero, cui ratio scriptorum Platonis nota est, in quibus suam ille sententiam, & ea nominatim, quae hic perstringit Lucianus, sub Socratis nomine consuevit proponere: unam hac in re esse Socratis & Platonis personam, unam illatam simul ambobus iniuriam, facile intelliget. Itaque passim latitant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant, quae de re Fabr. B. G. 2, 22, p. 826 seq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13, non ipsum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; sed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & sana omnia puto. GESN.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἷς μέγιστος) Sunt duo versus ex Cratini Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493: Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ κύων, ἔπειτα χῆν, θεοὺς δὲ σιγᾶν. Quae iusiurandum maximum in re qualibet Canis est, & anser; nam Deos non nuncupant. CLER. Ego scripturam C. expressi, Grotianae haud inferiorem, nisi quod ἐν ante λόγῳ deest. SOLAN. Ponam ed. A. lectionem: δυνάμει γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθιος (V. Ῥαδαμάνθιος) ὄρκος οὗτος (V. ὄρκος οὗτος) ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιοῦτου. οἷς μέγιστος ὄρκος (V. ὄρκος & statim ὄρκος) ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχήν. Κρατῖνος Χείροσι. (in V. Χείροι τοιοῦτοι (hic καὶ V. inserit) οἱ Σοκράτους ὄρκοι. Quae Solanus ex C. addidit atque emendavit, Suidas in Ῥαδαμάνθιος ὄρκος itidem habet, nisi quod θεοὺς δὲ σιγᾶν. Cratini nomen in eodem proverbio versibus omisissis dedit Zenobius; Apostolius neglecto Comici nomine versuum partem. Pro Χείροσι vero scribendum fuit Χείρωσι. quod recte a lun-

germanno observatum ad Poll. X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula deprompto apud Hephaest. p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῖς, Ἀρχιλογοί, Κλεοβουλῖναι. Virorum maximus, ut binos versus exple-ret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit : nam quale est illud σιγάαν, vel potius σιγάειν ; hunc in modum consti-tui debent : Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ κύνων Ἐπειτα χῆν' θεοὺς δ' ἐσίγων —. Atque ita fere Kusterus ad Suidam. De Cerbero ridiculum est Scholiastae commentum. HEMST.

Pag. 100. l. 3. Τί δὲ περὶ — βαβαί τ. φιλοδορίας) Max. Tyr. Diff. XXIV, 4 : Πόλιν δὲ οἰκίζων (Σωκράτης) ἀγαθῶν ἀνδρῶν, τιθεὶς νόμους τοῖς ἀριστεύουσιν, οὐ στέφανον, οὐδὲ εἰκόνας, τὰς Ἑλληνικὰς φλυαρίας, δωρεῖται· ἀλλ' ἐξεῖναι φιλεῖν τῷ ἀρίστῳ, εἰ δὴ τίνα ἂν θέλῃ (l. θέλοι) τῶν καλῶν. Ὡς τοῦ θαυμαστοῦ γέ-ρωτος. B. de Ball. Luciani locus ibi non praeteriit Davisium. Conf. Plat. lib. V de Rep. p. 464 a.

ead. l. 13. Οὐκ ἔστιν) Nimirum sunt ea tantum, quae ma-nent & non muta. in horas, in quo genere Deus, ac dein-de ideae, quae nimirum in & cum ipso Deo ab omni aeter-nitate fuerunt, sunt, eruntque. GESN.

- Pag. 101. l. 2. Κάμει ἄλλον) Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάν-των ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανὴ κάμει ἄλλον sic omnino legen-dum : perperam, κάμει ἄλλαν in editis. GRAEV. Ἄλλον ex Mff. Gr. P. L. & P. ed. SOLAN. Cum in ed. Benedicti etiam legere-tur ἄλλου, F. Guyet. iam monuit legendum ἄλλον. REITZ.

ead. l. 9. Δίων Συρακ.) Socratem hic a Dione emtum fin-git, propter Dionis summum erga Platonem studium, de quo consule C. Nep. in Dione. Viginti minis autem revera ve-niisse in Sicilia Platonem, tradit Diod. Sic. XV, p. 461. Συρῶ— antea mendose hic legebatur. Ceterum quamquam Socratis persona in Codd. impr. legatur, omnia propemodum Plato-nem tangunt. SOLAN.

ead. l. 11. Γελῶντος — μαθητῆς) Ideo Democriti discipulus dicitur, quia totam de Atomis thesiam ab eo habet ; Aristip-pi autem, quia de voluptate idem uterque multis sensisse vi-sus est. Diog. Laërt. p. 268 A. veteres adducit asserentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. SOLAN.

ead. l. 12. Μεθύντος) Intellige Aristipp. GUYET.

Pag. 102. l. 1. Τὸ δεῖναι δὲ) Hanc vel similem sententiam hic postulari video : verba τὸ δεῖναι δὲ quid sibi velint, nondum plane assequor. An τόδ' εἰπὲς ὅπως εἶδω, hoc dic, ut sciam ? GESN.

ead. l. 4. Τὰς ἰσχάδας) ἰσχάδας καὶ παλάδας τῶν καρικῶν καὶ τὰ γλυκεία καὶ μελιτώδη potissimum cupiebant. ipse passim Dial. seq. & aliis passim. Athen. BOURD.

ead. l. 5. Παλάδας τῶν καρικῶν) *Emam enim illi massas carycarum.* Sic vertit interpretes; male. Nam si scriptum invenerat καρικῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *massas Caricarum*, seu *ficuum e Caria*. Nam & παλάθη, teste Eustathio, est τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficibus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκεία σιτῆται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, *dulcibus vescitur, & praecepit ficibus aridis*: & infra in Revivisc. παλάθην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex sanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus passim distrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Crassi historia apud Ciceronem lib. 7 de Divinatione: *Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advehlas vendens, Caunae has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus, a Chelidoniis insulis non longe a Cariae litore sic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficibus abundabat. Ideo & viliori pretio distrahebantur, & utiliores ad mancipia pascenda, quod hic spectat emtor Diogenis. De ficibus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis, vide Athen. lib. 3, c. 3. Plura possem congerere, sed haec credo sufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. PALM.

ead. l. 7. Τὸν ἐν χρῶ κουρίαν ἐκείνον) *Detonsum.* Mirum est, interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse; dico postea. Angl. ἐν χρῶ κουρίαν ἐκ. BOURD. Κουρίαν postulat sensus; nec deest auctoritas. Sic enim in Angl. teste Bourdelotio legitur. Sic etiam P. & L. & sic citatur in Const. Lexico. Praeterea sic etiam legitur in Δραπ. c. 27, ὑποχρον, ἐν χρῶ κουρίαν, ἐν γενεῖν βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic κουρίας, mendose. Sed iam ad rem ipsam: qui factum est, inquires, ut, qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum ceteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cure tenuis, ovium in modum caput tonderent. Cuius instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a ceteris, ut *barba & pallio*, ita & hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut errasse eos facile concesserim,

ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel feminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad Theophr. Char. p. 240: ἐν χροῦ κουρίας non est curiose caput detonsus, uti nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent haec a Cynicorum ingenio, qui procul dubio, forcipe & crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radebant. Vid. omnino Δρατ. c. 27, & quae illic annotata exstant. Theophrastus π. μικρολογίας, avaros ait istos esse ἐν χροῦ κειραμένους, p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ἐλιγμυχίας, pag. 70 C. de viro optimatum partes sestante dicit, eum μέσθην κουράν κειραμένον. Diogenes heriles filios ἐν χροῦ κουρίας τε καὶ ἀκαλλοπίστους εἰργάζετο, καὶ ἀχιτῶνας καὶ ἀνυποδέτους. Diog. Laërt. 145 B. Hor. Epist. 18, l. v. 6, asperitatis agrestis esse ait *tonsam cutem*. Adde his omnibus & nostrum de re ipsa & phrasi Ἀναβ. cap. 46, & Δικ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Πολύ τι πλῆθος) Unde haec tanta in foro expectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Δηλοῦντες) Multa hic emendavi & supplevi, sed nondum omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀοριστία τοῦ ὀνόματος συγκρύπτει οὕτως οἱ παλαιοὶ εἰῶθαι λέγειν. G. SOLAN. In V. & ed. A. fuit: τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. λύντες cetera conveniunt. Quid sibi velit, haud obscurum est: structura tamen orationis non satis constat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τι, βουλευμένοι δὲ τῇ ἁ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν nisi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ πανσυγκρύπτειν τι βουλευμένοι, τῇ ἀοριστία δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀπελῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀοριστως, quo Scholiastes usus est ad Δις Κάτην ubi de τῷ δεινῷ. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἀποσυγκῆς) [Haec qui ante me descripsit, non potuisse se assequi legendo in exemplari dixit. *Scrimg.*] G. Quid sub ἀποσυγκῆς lateat, nescio: sed συμπληρωμένῳ legendum est pro ultima scholii voce. SOLAN. Primum ab initio suppleri debet, Ὡς τῆς Κῶ διαφόρους ἐχούσης vel φερούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Χαρίας quamquam nec insula Cos adversum Cariam sita hoc fructus arbuti genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxi-

ne praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in Hesychio permulta. Ea de causa refingendum esse liquet, σφαῖρα ἂπὸ σύκων συμπηττομένη. Παλάθην. Grammatici exponere solent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον δέσιν σύκων. opportunus est Amyntae locus apud Athen. XI, pag. 500 D. (τὸ ἀερομέλι) σὺν τοῖς φύλλοις δρέπαντες συντιθέασιν εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες, εἰ δὲ σφαῖρας ποιοῦντες &c. unde conficias, pro συμπηττομένη scribi non absurde posse συμπλαττομένη. HEMST.

ibid. l. 5. Σημαινόμενος) Haec mutila omnino in Coll. legabatur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo haud dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενοι, vel simile quid. SOLAN. Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενοι, quod expono coacti, congregati, velut signo dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui κροῦνται & σημαίνονται, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad ecclesiam convocantur. Luciani verba perversissime cepit ineptus enarrator. HEMST.

Pag. 103. l. 4. ΑΓΟ.) Sic legendum pro EPM. etiam monuit Guyetus.

ead. l. 10. Ἐφ' ἡμῶν) Ἐφ' ἡμῶν μὲν ὑπόληψες, ὁρμή, ὀρεξεις, ἐκκλίσεις licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῶν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, καὶ ὅσα τῆς τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθησεως καὶ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. G. Satis intelligit, quid hic illudat Lucianus, qui legit Epicteti Enchiridion. LEED.

ead. l. 11. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε) Interpres, indifferentia esse solent. Verte, indifferentia sunt: nam ea est vis locutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant, ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & similibus locutionibus aequae παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. CLER.

ead. l. 12. Μανθάνω ἢ λέγεις) Angl. ὅτι καὶ λεγ. sic idem Cod. pro ὁποῖων καὶ ὁπόσων habet ὁποῖα καὶ ὁπόσα. BOURD.

ead. l. 13. Τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα) Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα. προηγμένα Cicero vertit producta, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur reiecta, quae nulla aestimatione digna sint: vide Lipsii manuductionem ad Stoicam philosophiam 11, 23. GRAEV. Vid. Diog. Laërt. in Zenone p. 189 B. unde discis haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis ante-

ponendae. SOLAN. Cic. de finibus III, 4, *Proëgmena* & *apoëgmena* non minus ferenda esse ait, quam *ephippia* & *acratorphora*, ac tamen deinde *praeposita* & *reiecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV, 26. Nempe *valere*, *locupletem esse*, non *dolere*, bona non dicit Stoicus, sed dicit Graece *προηγμένα*, Latine autem producta: sed *praeposita* aut *praecipua* tolerabilius & mollius. Illa autem, *egestatem*, *morbum*, *dolorem*, non appellat mala, sed si liber *reiectanea*. Itaque illa non dicit se expetere, sed legere; nec optare, sed sumere: contraria autem non fugere, sed quasi secer- nere. GESN. In marg. edit. Paris. additum erat: *προηγμένα* & *ἀποπροηγμένα*. Cicero producta & praecipua vertit. vid. 3 de fin. hon. Sed addamus verba eius, quae reperiuntur cap. 16 libri dicti: Ut enim, inquit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem, (id enim est *προηγμένον*) sed eos, qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxime accedit, ut secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea, quae primario loco sunt, sed ea, quae secundum locum obtinent, *προηγμένα*, id est, producta nominentur — vel promota & remota, vel — praeposita & praecipua, & illa reiecta &c. REITZ.

Pag. 104. l. 2. Καταληπτικὴν φ.) Stoici phantasiam partiebantur in *καταληπτικὴν* & *ἀκαταληπτον*. Vide Academica Petri Valentiae. VORST. Vid. Diog. Laërt. 175 B, & 177 A. SOLAN. Vid. etiam Cic. III de Fin. cap. 4, ubi *proëgmenis* etiam Latinis assumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5 med. ubi *καταλήψεις* exponit, rerum cognitiones & comprehensiones ac perceptiones, ut Davis. ib. pluribus eiusdem Ciceronis testimoniis docet. REITZ.

ead. l. 4. Σύμβημα) Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici *ἄξιώματα*, καὶ *συμβήματα*, i. e. dignitates, vel congruitates vocabant: ut, ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illae vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, *παρασυμβήματα* dicebant: hoc est minus, quam congruitates, ut, Cicero patriam servat. Ammonius: ἂν μὲν οὖν ἐνομάτῳ τι κατηγορηθῇ, ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγορήματα, καὶ σύμβημα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ἐνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἅμφοι τ' αὐτὸν, ὡς τὸ περιπατεῖ οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβημα ὅσανει παρακείμενον τῷ συμβήματι, καὶ ὃν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει οἷον, Σωκράτης μεταμέλει. BROD. Vid. Burf. dial. Cicer. GUYET. Priorem vocem secundum Stoicorum mentem Diog.

Laërt. enarrat in Zen. vita iam laudata, p. 179 C. D. Noster etiam mox, sed iocose. V. Cogn. 128, & Suid. SOLAN.

ibid. 'Οποίων καὶ ὀπίσσω) 'Οποῖον καὶ ὀπίσσω. GUYET. 'Οποῖον καὶ ὀπίσσω L. quod magis arridet, quam ὀπίσσω καὶ ὀπίσσω A. & P. In edd. ὀπίσσω καὶ ὀπίσσω. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Αὐτοτελῶν) Lege potius αὐτοτελῶς, & μοχ τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ το ῥῆμα: tum prope finem, Οὗτοι (Stoici) μὲν οὖν οὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operari abuti lubet, quod hanc observationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas suscepit, satis esset peritus, scriptam fuisse putem. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 64. HEMST.

Pag. 105. l. 1. Παρασύμβαμα) Ludit festivus scurra in detorquenda significatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam discas optime ex Apollonio Synt. lib. 1, p. 36, 14, & lib. 3, p. 295. Verbo, σύμβαμα est praedicatum casui recto additum, ut in hac propositione, Τῶν περικατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum casui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα congruitatem notat, quomodo vertit & iam Priscianus L. 13, p. 1118, de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat accidens, & παρασύμβαμα novum accidens, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Poteest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum una ire, congruere, significat, tum accidere & contingere. GESN.

ead. l. 4. Τῶν λόγων πλεκτάνας) De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Meientem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit: de quibus Laërt. in Zen. Fab. cap. 10, lib. 1. Themist. Orat. 14. Ipse hoc Dial. BOURD.

ead. l. 11. Κροκόδειλος) Hinc κροκοδειλιτῆς λόγος Aphthonio. Crocodilitem vocat Quintil. I, 10. nos supra diximus ad v. Δ. I. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Μὴ ῥῆμα) Corrupta haec. Pro τοῦ lege τῇ πλ. πτ. SOLAN.

Pag. 106. l. 8. Θερζοντα) Sophismatis huius meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam,

exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum Menagius, unde quid sit *Σερίζων* sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem conicere, quid *Σερίζων* fuerit; non autem diserte docemur. Vide Menag. not. ad Diog. Laërt. p. 161 A. & Ammonium ipsum p. m. 108 a. Huius solutionem nummis CC emisse Zenonem, memoriae prodidit Diog. Laërt. 170 CD. Vid. etiam eundem 174 E. Plut. de fato, sub fin. SOLAN.

ibid. *Κυριεύοντα*) Huius, dum alia multa recenset Diogen. Laërt. oblitus videtur, p. 60 A. & 174 E. Et noster infra cap. 25. Nec quid sit, coniectura assequi possum; nisi quis forsitan *κερατίνην* vel *κεράτινον* reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicuius Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἠλέκτραν*) Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia eiusdem farinae videre qui volet, adeat Diog. Laërt. in Euclide p. 60 A. 174 E. 183 F. *Ψευδόμενος, διαλανθάνων, Ἠλέκτρα, ἐγκαλυμμένος, σαρπίτης, κερατίνης & φαλακρός*. & apud Plut. l. c. *ἀργύς*. quae omnia Logicis fusius explicanda relinquimus. V. Cressol. AG. X, 70. SOLAN.

ibid. *Ἐγκαλυμμένον*) Auctor huius Cronus Diodorus, teste Diogen. Laërt. pag. 60 f. meminit & alibi, ut 174 E. & 212 BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. Hinc credo ductum nomen fabulae Anthippi, quam memorat Athen. 403 E. *ἐγκαλυπτόμενος*. SOLAN.

Pag. 107. l. 12. *Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν*) Notaverat cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. Davif. ad Cic. Tusc. Disp. L. V, p. 365 ed. 2. Sunt autem verba Ciceronis, quae ad illustrandum Lucianum faciunt: *Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui &c.* Ubi Davif. pluribus demonstrat, per *prima naturae* significari *sanam mentem, valetudinem prosperam & si qua similia*. REITZ.

ead. l. 15. *Ὀψιν*) Non vult, puto, simpliciter admoveri oculos, sed propter literarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. GESN.

ead. l. 16. *Σολοικισμῶν*) *Σόλοικον*, non *σολοικισμὸν*, dixisse veteres testatur Gellius V, c. 20. MENAG. *Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον*, quod nimirum Stoici existimarent, soloecas locutiones philosopho minime esse refugiendas. Plutarchus de Stoicorum repugnantia T. II, pag. 1047, de Chrysippo verba faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetorica ornamen-

ta laudasse, & accurate esse persecutum, Οὕτω δέ τις φιλότιμος, inquit, ἐν ταῦθα καὶ περίττος γενόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν φωνέντων συγκρούσεως ὑπειπὼν, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παρτίον τοῦ βελτίονος ἐχομένους, ἀλλὰ καὶ ποῖος ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεως καὶ νῆ Δία σολοικισμοῦς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν ἀσχευθεῖσαν οὐκ ὀλίγοι. Idem ille, qui hic ita accuratus & copiosus fuit, iterum in eodem libro de consuetu vocalium, Non tantum, inquit, hoc ignoscendum iis, qui melioribus adhaerent, sed & quasvis obscuritates & ellipses, & per Iovem soloeccismos, propter quos alios pudeat non paucos. CLER.

Pag. 108. l. 1. Ἦν μὲν τρις) De his hellebori potionibus dixi ad Petronium. BOURD.

ead. l. 4. Γνίφωνα) Vox haec nusquam legitur. Est apud Hesychium vox affinis soni, Γνυπῶνες, qui sunt ατυγνοὶ, κατηφείς, ἄτολμοι, παρειμένοι καὶ μαλακοὶ, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πτωκέναι· μορσι, tristes, timidi, remissi & molles, a cadendo in genua dicti: nam γνύξ est in genua, & πίπτειν γνύξ, cadere in genua. CLER. Omnes antiquiores edd. excepta Fl. legunt γνύφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios auctores occurrit. Γνίφων proprium viri, Nostri sub fine Τιμ. c. 34, in Καταπλ. c. 17, & Ἄλ. c. 30, qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus eiusmodi sordidis hominibus. Si γνύφωνα malis, quare sensum alium ex Hesychio in γνύπων. Mihi prior ratio placet. SOLAN. Γνίφωνα, parcum, Guyet. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio ulquam: quare Solano assentior, nomen proprium inde facienti. Verum si ἀνακὺν tantummodo significare necesse est, ut versiones habuere, σκνιφὼν potius legas, de qua voce vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 590. Sed nihil mutatione opus est. REITZ.

ead. l. 8. Ἰδιον αὐτῷ συλλογ.) Stoicos coarquit γνίφοντας ὄντας χαίρειν τῷ συλλογιαμῶ, ἥτοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans εὐφῶς. G.

ead. l. 12. Ἐτέρους τόκους) Vid. Spanhem. ad Aristophanem Νεφέλ. 1155. GESN.

Pag. 109. l. 11. Ἀναποδείκτω) Vox eiusdem ingenii est, ac ἄκριτος cap. 27. LEED. Quinque genera huius syllogismi memorat Diog. Laërt. p. 183 C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis scripserat Chrysippus p. 211 D. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀποδείξω) Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambigui-

tatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te esse lapidem*, idem est, quod demonstrabo. GESN.

Pag. 111. l. 13. Τοῦ περιζήντος) In marg. edit. Par. addita erat glossa: περιζήντος, i. e. *digni, qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam τοῦ περιζήν.* REITZ.

ead. l. 14. Περιζήντος λόγου) Vid. supra c. 22. SOLAN.

Pag. 112. l. 6. ἈΓΟ. Πῶς λέγεις;) Excidit, aut potius male traiecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἀγο. πῶς λέγεις; Ἐρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ. Ἐρ. ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν. MARCIL.

ead. l. 7. Ἐκτοσθεν — ἔνδοθεν) Ed. I. ἔντοθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur μισθ. c. 3. Aliae edd. ἔκτοθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti: monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐσωτερικὸν) Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἑσωτερικοὺς τοὺς διαλεκτικοὺς, ἑξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικοὺς. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. διασύρων dixit. G.

ead. l. 15. Πολὺ λέγεις) Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις: quod Nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstrō ad Reviv. c. 48. REITZ.

Pag. 113. l. 1. Ὡστε οὐκ ἂν φθάνοις ἀνούμενος) Aberrant fere ubique in interpretatione huius locutionis. Priores attentissimi Graecis, itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat. Secutus Benedictus, itaque non nimis cito ipsum emeris, plane contrario sensu, quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, itaque iam iam emas, non poteris, quin emas. Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat, eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναρῶν τὰς τοιαύτας περιστάσεις, ubi Benedictus, alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefecturae omnes exauferentur, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, sed recte, accipit. GRON. V. γυμν. c. 14: ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με καὶ μαθητὴν ποιοῦμενος. Et sub fin. Ἦσ. οὐκ ἂν φθάνοις καὶ μὲ μάντιν λέγων, c. 8. SOLAN. Versionem Benedicti, non nimis cito ipsum emeris, Solanus ita correxit: non est, cur emere cesses. Sed sensus eodem redit, apertior tamen est; ideoque recepi Solani cor-

rectionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum Gronov. enim ait, Benedicti versionem plane contrariam esse Graecis, ignoscant mihi eius Manes, si id nega-
vero: nam eadem mens videtur fuisse istius versionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris festinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, Gronovius Latina illa verba ita accepit, ac si τὸ *non* prohibendi modo positum esset, significaretque, *noli illum tam cito emere*, quod sensum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Iam vero, cum reddiderim, *non est, cur cesses emere*, sive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc ad-
versari videbitur τῷ *non poteris*, quin *emas*, quod etiam appositum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Ceber. p. 8 ed. Rel. Οὐκ ἂν φθάνοις τοῖνυν διηγούμενος, *quin igitur nobis ista statim explicas*. Adde Aristoph. Pl. 485, Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτα πράττοντες. Ubi recte Scholiast. οὐκ ἀναβάλοισθε — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε, *nolite differre*, — pro cito *ab-euntes morimini*. Vid. eund. Aristoph. ter quater alibi, ut alios omittam, quia phrasis est satis obvia. REITZ. Vix potest apertius converti, quam a Benedicto factum erat, & ego posue-
ram, *Non nimis cito emeris*, i. e. emere potes. Ad verbum, *Non praevenieris emens*, intellige *opportunitatem emendi*, quod nihil aliud est, quam *statim emendum est, si sapias*. GESN.

ead. l. 9. Ὀνος οὐ γέλαστικόν) Contra disputat Theod. Mar-
cil. ad Perf. BOURD.

ead. l. 13. Καταλείπεται) Angl. καταλείπεται. BOURD. Καταλείπεται P. ed. I. &, ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καταλέλειπται, minus commode. Vid. παρασ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 14. Πυρρίας) Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκάρ. c. 25. Si autem haec scriptura genuina est, petitus iocus est ex nomine servi, ad quod proxime philosophi nomen accedebat. Vid. Diog. Laërt. p. 252, & A. Gell. XI, 5. SOLAN. Servavi Graecum nomen, quod servile alioquin est, & *rusum* significat; ne periret, quem subesse putabam ad Pyrrhonis nomen, respectus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐποίσσας) Legendum ἀποίσσας. HEMST.

Pag. 114. l. 3. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν) Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. Οὐδέν. Sermo est de Philone Sceptico philosopho, de quo Laërtius in Pyrrh. § 67, ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod postea in Φιλάσοφος abiit in editione utraque Basil. & in Salm. Vide nos ad

Laërt. IX, 67. MENAG. Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad Diog. Laërt. p. 248.) sed eius ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philosophus* nomen esset, de eo intelligendum puto, qui a Diog. Laërtio *Philippus* dicitur, pag. 78 E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII Ἐπινομίς dicitur; nisi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. SOLAN.

ibid. Οὐδέν) Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπρέσβευεν αὐτῇ δὲ ἀκαταληψία τὸ μὴ ἐν ἐφικνεῖσθαι πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πάντα διαδιδράσκειν αὐτῆς, οὐδένεις γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδυνάτως ἔχειν δραπέτην μεταδιώκειν, ἥτοι ἐπεὶ τὰ τὴν γνῶσιν * ἀποφυγάνοντα οὐδὲ ἐλεῖν οἷός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. Cic. si recte memini. G. * Sic erat in schedis G. ego ἀποτυγχάνοντα. a prima manu fuisse crediderim. SOLAN. Rectissimum est ἀποφυγάνοντα, nec sollicitandum, ut manifesto patet ex διαδιδράσκειν, δραπέτην μεταδιώκειν, & ἐλεῖν, quae verbum illud postulant: alterum hac structura ne Graecum quidem. HEMST.

Pag. 115. l. 2. Οὐ καταλαμβάνω) Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se comprehendi, h. e. plene & sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur Noster. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Νωθῆς) In V. scriptum est: Εἰκότως βραδὺς γάρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. sed mox iisdem reperitis accuratius: Νωθῆς] Ῥάθυμος &c. A. ed. praefert: παρὰ τοῦ νωστερητικὸν καὶ τοῦ θέω. . . θεῖν. Solanus στερητικὸν correxerat: verum V. quam dedi lectionem literis clavis exhibebat: non dissentit Etymol. pag. 608: Νωθῆς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκκελυμένος παρὰ τὸ νω τὸ στερητικόν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχει γίνεσθαι νωθῆς ὡς ἄρδω, νεαρῆς ὁ ἀστερημένος τοῦ θεῖν. HEMST.

Pag. 116. l. 8. Κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον) Adscripsit his pater notam ab Bourdelotio in margine positam, nempe, *Alludit λόγους ἥττω καὶ κρείττω, quos vocant.* Non potest enim esse dubium, quin sit inepta ista animadversio, cum nihil ista vel ad vocem χεῖρῳ, vel ad Lucianum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se ζυγαστατεῖν τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνειν. Hinc lepide ludit, & denuntiat, se πείσειν εἶναι δεσπότην, miseriore ar-

gumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum: ὁμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔγω εἴπης τοῦ ἡμαρτηκένα. In Harmonide: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἐμελλας ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ. GRON.

ibid. Τὸν χεῖρων λόγον) Diogen. Laërt. in Socr. Gell. V, 3. VORST. Aristoph. Neph. III, 2, λόγος ἥττων καὶ κρείττων. SOLAN. Κρείττω λόγος est, cum verborum industria, s. sophismatibus, causa infirmior fit fortior. Conf. Aeschin. Socrat. Dial. 2, § 10 f. ἥττω autem vel χεῖρων λόγος, eius, qui vincitur, etiamsi causam iustam habeat. Aristoph. Nub. 112 utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso Socrati tribuit; vid. Clericum ad Aesch. l. c. Scholiaque & interpret. ad Aristophan. REITZ.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. l. 1. ΑΛΙΕΤΣ) In opere suo de Sophistis Cressorius putat, hunc titulum ex Platonis Sophista petatum, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat. Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui philosophis opposuit. In eo autem quanto maiorem erga veros & infucatos philosophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inferviunt; quorum nonnullos aperte iam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. SOLAN.

ibid. ΑΛΙΕΤΣ Η ΑΝΑΒ.) In hunc Dialogum Brodaeus Miscell. c. 22 l. III. MARCIL. Consului Brodaeum; ille vero l. c. eadem habet, quae alii ex Hom. quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus; addit solummodo: *φερεbant αὐτὴν περὶ καὶ βεβήκοντες ἀποφύγετε φιλοσοφίᾳ, ἀλλ' ἐν πρώτῳ Κυνικοῦ.* Quae vero ad reliqua huius dialogi habet, suo loco addemus. REITZ.

ead. l. 2. Βάλλε) Vid. Aristophan. Acharn. II, 2, quem hic exprimit. VORST.

ibid. Ἀφθόνοις τοῖς) Leve hoc, sed melius ex ed. I. quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. SOLAN. Sed tamen in Ἀλεκτρ.

cap. 22, καταχάλασας αὐτῶν ἀφθόγους τοὺς λίθους. GESN.
ead. l. 6. Καὶ σὺ δὲ) Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. SOLAN.

ead. l. 7. Ὡς πῆρῃ) Alludit ad hunc Homericum versum Il. 16. COGN. Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in Paris. quam in Graev. edit. Ideo eundem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subiiciemus. REITZ.

ibid. Βάκτροις) Hom. Il. B, 363, Ὡς φρήτην φρήτηφιν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii. sed Scholiastes & Brod. in Miscell. p. 2, c. 22, iam monuere, versum ex Iliad. B esse desumptum: idem complures commentatores fecere; quod comperi, postquam haec scripseram. REITZ.

ead. l. 10. Εὐλόφ) Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi; vid. Ael. V. H. X, 16. REITZ.

ibid. Τὴν ἀξίαν) Δίκην. BROD.

ead. l. 11. Κεκμήκατε, ὃ Ἀρίστιππε) Auctior est vetus Codex: κεκμήκατε, ὃ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε. GRAEV. Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mf. Gr. & P. restitui-
mus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔστε σοφοὶ) Parod. Homer. quales hic multae. Homerus, ἔστε φίλοι. BOURD. Lepidissime Lucianus in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitarum auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) imperum facientes. Itaque Socrates, ubi reliquos philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὀμηρικῶς classicum canit, — Ἔστε σοφοὶ, μνήσασθε δὲ Δούριδος ὀργῆς. Nempe Homerus Il. A, v. 287: Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλλῆς. IENS. Hom. Il. A, 287, Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλλῆς. Unde & hic ἀνδρες excidisse coniicio, quod cur reiiceret, nulla erat ratio. SOLAN. Il. Π, 270. GESN. Brod. Miscell. p. 2, c. 22, ait, Hom. Il. Z, Θ, dixisse — μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλλῆς. Recte; sed vers. Il. Θ est 174, & Z, 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab Solano indicato; ubi semper habet, Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλλῆς. quare non dubitem, ἀνδρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere: ὀργῆς vero re-

tinendum credo, nec in ἀλλῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab Nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλλῆς dixit, ut supra πῆρη pro φρήτην quo iracundiam philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. REITZ.

Pag. 118. l. 6. Ἑπτάκισ) Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socrateſne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat, (vid. tit. & c. 10) an, quem iam nominavit, Aristippus? Pro VII, iam VIII habemus. Haereo, ut ut sit: male haec prius & legebantur, & vertebantur. SOLAN.

ead. l. 7. ΠΑΑΤ.) Verba, quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto: praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit Longol. Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, Ἄλλ. Ἄλλ. SOLAN.

ead. l. 8. Μαστίγωνθέντα πρότερον) Omnia haec in interprete turbata: μαστίγωσις ante crucem nota. Sic apud Dion. Hal. 5, & tangunt Literae sacrae. BOURD. Flagellationem praemitteri solitam crucifixioni, notissimum; vid. tamen f. v. Lipsium de cruce l. 2, cap. 2, & Ioseph. de bell. Iud. l. 2, cap. 14 f. REITZ.

ibid. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκρόσθω) Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex Parthenii cap. 20. BOURD.

ead. l. 9. τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω) Cum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuisset, Benedictus vertit, & in multas partes abscissa, subintellecto τῷ prius ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, cum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet magna eius parte vel in multum prius abscissa, aut longo tempore prius abscissa, in utrumque enim respectum vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde Benedictus πρὸς Ἰκεσίου vertere potuerit per supplicem Iovem, cum debuerit supplicum praesidem. GRON.

ead. l. 11. Κρατήρας) Aetnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur Empedocles. BROD.

ead. l. 13. Πενθέα) De huius exitu Euripidem vide in Bacch. 1029 & seqq. Orpheimors nota. Sed versum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod Euripideum credo. SOLAN.

ead. l. 14. Λακιστόν) Placet *κάκιστον*. Est autem Euripidis senarius. BROD. Ex Euripide. Cetera Homerica sunt ex 7 & 10. II. BOURD. Brodaeus (Misc. modo citatis) *κάκιστον*. Fallitur. *λακιστόν μέτρον* Lucianus dixit admodum signanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu Pentheus & Orpheus. MARCIL. Brodaeus mavult *κάκιστον*. Sed nihil mutandum; vid. *Τραγ. v. 116*, ubi noster id usurpat. SOLAN.

ead. l. 16. Ἰκεσίου) Intellige *Διός*. BROD. In antiq. versione hoc verbum plane omissum erat. In ed. Bened. ridicule: *obsecro per supplicem Iovem*; sed Graeca expressit cl. Gessn. non visa manu Solani, quae *per supplicum praesidem Iovem* margini Bened. alleverat. Et sic saepe video illi cum Nostro convenire in versionis correctione, quod tanto maius veritatis inventae indicium. REITZ.

Pag. 119. l. 1. Ἀραρην) Vid. & *Καταπλ. c. 8*, & Eur. *Med. 322, 743*, Hipp. p. 224. Adde & Suid. SOLAN.

ead. l. 2. Ὀμηρον ἀ λέγει) II. X, *Τὰ δὲ φιλέουσι σοφοί περ*. Et mox ad *Ζωγρεῖτο* subiicit idem Brodaeus Hom. II. Z, *Ζωγρεῖτο Ἀτρείας υἱὲ σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα* &c. vers. est 46. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ ἔστι) Hom. II. X, 262, *Ὦς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρνια πιστά*. In nota Marcil. in edit. Graev. citabatur II. 10, per errorem literae X. Sed idem iam fuerat in nott. Bourd. Parisinae edit. adiunctis. REITZ.

ead. l. 7. Ζωγρεῖτο) Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua philosophos avaritiae arguit. Vid. Hom. II. K, 378, & A, 23. Item A, 131. SOLAN.

ead. l. 8. Τὰ δὲ φιλέουσι σοφοί περ) Lucianus e suo addidit. BROD.

ead. l. 10. Ἀντιλογίας) F. *ἀπολογίας*. vid. *Ἡσ. c. 15*. SOLAN.

ead. l. 11. Μὴ δὴ μοι φύξιν γε) Est hic & Homeri vers. II. H. BROD. Non invenio. Sed II. K, 447, *Μὴ δὴ μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλω θυμῷ*. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ κτεῖναι) Ex qua Eurip. fabula, nescio. SOLAN. Perspicuum est, (ait cl. Ienſ. Lect. Lucian. pag. 166) in voce *κτεῖναι* corripidiphthongum *αι* etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra Bentleium probat ibid. qui cum ad vers. 87 Callim. hymn. in Iov. id negasset, omniaque ab aliis iam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitur testimonio a cl. Iensio singulari excursionem, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro nota huc inferi queat. Quare lectorem ad cap. VI eius Lect. Lucian. remittimus, quod omnino totum legi meretur. REITZ.

Pag. 120. l. 2. Οὐ δεῖν) Expressit Livius poëtae Graeci sententiam in orat. Marcelli XXVI, 31: *Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur?* SOLAN.

ead. l. 3. Ἐκατί) Imitationem Euripidis agnosco, cui vox haec familiaris, pro ἔνεκα. vid. Med. 719, & alibi passim. pag. 307 Α. τίνοις μ' ἑκατί κτείνετε. SOLAN. Fiat etiam hic senarius levissima traiectione, Νῦν οὖν ἑκατί ῥημάτων με κτείνετε. Patet ex responso, versum hic esse debere. GESN.

ibid. Κτείνετε με) Κτενείτε legend. coniecit Guyetus.

ead. l. 5. Ἀχάλλων) Laudatur etiam a Plut. 893, 2, & iterum apud hunc sine Ἀποφρ. Vid. Euripid. Bacch. 385. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδεμία μηχανὴ τὸ διαφυγεῖν με) Nullum mihi restat refugium: sic reddidit Benedictus, non male, quod ad sensum; verum haud dubie soloecum hoc. Scribe omnino τοῦ διαφυγεῖν με, nulla effugii mihi patet via. Sic supra in Necyomantia c. 2 iisdem paene verbis, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1 f. Εἰ δὲ κάκειν προσβλέψῃ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; Si vero etiam illa te aspexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes? Homerus Il. I, v. 248: — οὐδέ τι μῆχος Περὶ θέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν — Neque ulla via est perpetrati mali medelam invenienti. Aliter haec locutio concipitur ab Luciano nostro in Pro Imag. c. 24: ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι, vel fieri non potest, quin & ille mecum vincatur. in de Merc. Cond. c. 5: Τίς ἔτι μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλευῆσθαι δοκεῖν αὐτούς; Qui fieri possit, quo minus & in eo videantur illi male fuisse consulti? Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, rectius in MS. legi testatur cl. Graevius ἀμείλικτα ὀργίζεσθαι. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθαι pro ὀργίζεσθε. IENS. Secutus sum emendationem cl. Iensii, quamvis in omnibus libris legeretur τῷ. Vid. Men. c. 2. Confer etiam ἀποκηρ. c. 10, εἰκ. c. 1, & καταπλ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀνήκεστα) Angl. ἀμείλικτα. BOURD. Procul dubio rectius Mf. εἶπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τι πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμείλικτα ὀργίζεσθε· dicite mihi, qui sitis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati essis: invenit etiam Bourdelotius in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aequè ut Anglicanus, τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat reiciendum: tua illa prava colloquia: σύλλογος enim apud Demosthenem est colloquium, & circulus colloquentium, ut docuit

Budaëus δ' πάνυ. GRAEV. Hom. Il. Δ, 137: — ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς καλοὺς) Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. BOURD.

Pag. 121. l. 2. Ἐπίκουρος) Excidisse hic Socratis nomen, supra iam monui. Putabam itaque, aut alicubi inferendum, aut haec verba Socrati ipsi, non Platoni tribuenda, & legendum hic distincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγώ. Socratis nomen ex Mss. solis ubi reponendum fit, definiri potest; neque enim a Platone commissum puto, ut magistri nomen omiserit. De Empedocle si quis regebat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit: unde factum, ut hic in plebe philosophorum facile delitescat, non excitandus omnino, nisi ridiculi causa, propter Aetnae crateres. SOLAN.

ead. l. 7. Περὶ ὑμᾶς) Lege meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Τιμ. cap. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμὲ ἀδικός, 154, 7. SOLAN.

ead. l. 11. Λάϊνον ἔσσο) Iliad. 3, v. 57. BOURD. Eandem Iliadis Sect. iam indicaverat Brodaeus Misc. p. 2, c. 22, sed omisso, ut semper, versuum numero. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ τὸ τῶν) Angl. κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν φιλοσόφων. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Ὀρφέα) Illud ἢ Ὀρφέα ex superioribus hic inscite intrusum est. SOLAN.

Pag. 122. l. 3. Τῆς κατηγορίας) Angl. κατηγορίας. BOURD.

ead. l. 9. Καταλειπίπατε) Ita omnino pro καταλειπείν. cum S. scribendum, ut c. 14, ubi recte in omnibus legitur. SOLAN.

Pag. 123. l. 5. Ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν) Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἔδ. BOURD. Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἰληφθῇ τὴν ᾧδὴν. Et illud, δοτῆρι ὄντι τὴν τοξικῆς. MARCIL. Εἶναι τις ἔδοξεν) Sic iterum Noster in Sympos. c. 35, οἰόμενοι τινες εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. In N. T. Ep. ad Gal. II, 6, ἀπὸ τῶν δοκούτων εἶναι τι. Et Act. V, 36, δευδᾶς λέγων εἶναι τινα αὐτόν. Ad quem l. Elfner. etiam ex Eurip. Ion. 597 affert, Ζητῶ τις εἶναι. REITZ.

ead. l. 6. Θάμυριν) Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. Il. B. 102 — & Plut. 2074, 1. SOLAN.

ibid. Εὐρυτον) Eurytus artem iaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. COGN. Vid. Odyss. Θ, 224. Adde Hyg. f. 173, & 14. SOLAN. Vid. Il. B, 596, Diod. Sic. l. 3, p. 201, & Apollon. Arg. l. 1, v. 87. B. de Ball.

ead. l. 7. Ἀπόλλωνι ἐριδάνειν) Hom. Odyss. Θ, 224. SOLAN.

Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύομεν) Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. Bourd.

ead. l. 5. Πρὸς ὀργήν) Vid. L. Bos ad Epist. ad Rom. pag. 98. HEMST.

ead. l. 16. Φαίνομαι) Lucianus exigens a philosophis, ut aliquis eligatur, qui causae suae fedeat iudex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. καὶ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poscitur omnino φαίνομαι, idque praecipue ob sequens γινῶ. Ego vero adversus crimina me defendam; denique si qua in re visus fuero iniurius, idque de me iudices statuerint, meritas videlicet poenas dabo. IENS.

in Schol. Ὀργίλος) In *V.* erat ... γέλως, unde in impress. 17 factum est ὁ γέλων. Sed Coll. unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τοῦ ὀργίλος est, & ὁρ. ita scriptum, ut litera ρ sit in media O. (Φ). SOLAN.

Pag. 125. l. 4. Ἀφήσουσι μὲν) Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί μιν & sic interpretes. BOURD.

ead. l. 7. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) [Prov. Plato in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους.] VORST. Vid. & Brodaeum, qui Eustathium affert hoc enodantem. Thef. Cr. II, 501. SOLAN. Remittit Solanus ad Brodaeum. Ecce igitur huius verba, ex Miscell. P. 2, c. 22. Hoc est, quod dici solet: Equum in planitiem. Erasmi. in Adag. Eq. in pl. quod ira enodat Eustathius: Ἴππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα εἰ ἵππεται χρήσιμοι, ἢ τις καὶ ἐπὶ ἐνὸς ἵππου νοήσῃ, ἐξεφραυλίετο παρὰ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλάγετο. REITZ.

ead. l. 13. Θάρρειτε) Lucianus itaque ubi postulasset, aliquem sibi dari iudicem, cui causam suam, si posset, probaret, Plato totam hanc iudicis postulationem suspectam facit, aitque, Lucianum in causis iudicialibus versatissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrumpendo, quicumque ipsi daretur, iudici. Ad id respondet Λουκ. Θάρρειτε. τούτου γε ἕνεκα, οὐδένα τοιοῦτον διαιτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιόσαιμ' ἀν' γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, Θάρρειτε τούτου γε ἕνεκα. οὐδένα τοιοῦτον &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θάρρειτε divulsum, & sequentibus adiectum, Vult enim auctor, De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ego

talem constitui mihi postulare iudicem, qui sit suspectus vel ancus. Plane uti rñs hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Flor. nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Iam supra in Deor. dial. XX, § 15: Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γὰρ μοι ἔσδὼν δύο καλῶ, *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo. cap. 8: Μεγαπένθης. Ἀπολείται οὖν χρυσὸς τοσούτος; Κλαυθῶ. Οὐκ ἀπολείται. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16: Θάρρει, ὦ Λυκίνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔξω τῆς ἀπολογίας, *Ne sis, mi Lysine, magnapere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuae habiturus sis aeternum.* De morte Peregrini c. 26: Ἀλλὰ θαρρείτω τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν &c. IENS. Sic exhibui, ut cl. Ienius iussit, pravam interpunctionem tollendo. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Παροιμ.) Hanc enarrationem non agnoscunt C.

ibid. l. 6. Ἴππος) Ἴππου legebatur, sed Solanus ου in os mutavit.

ibid. col. 2. l. 1. Παράλληλαι) Ita manu sua correxit Solanus, cum in impresso Graev. legeretur παράλληλοι. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in ου & ως communiter accipiunt. REITZ.

ibid. l. 2. Παροιμία) Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. desiderabatur.

ibid. Βατράχῳ) Verba duo sequentia στῆας γαλῆ, in impr. omissa addidit Solanus.

Pag. 126. l. 7. Ἐκ περιουσίας) Alleverat orae ed. Graevii clar. Hemsterhusius, Dukerum consulendum ad Thucyd. VIII, p. 332. Sed est p. 532, n. 37, (ed. Bip. Vol. V, p. 255.) ubi ἐκ τοῦ περιόντος, & ἀπὸ περιουσίας, *ex abundanti, sive, plusquam opus est,* ex Thucyd. affertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν τῇ χειρὶ) In ferro & armis. BROD.

Pag. 127. l. 4. Ὑδατος) Aquam alicui fundere, est ei locum dare dicendi & causam suam agendi: ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant & clepsydrum. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἰστέον) Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam con-

senfum alibi observare est: quo fit, ut credam, duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. CLER.

ibid. l. 7. Κρουνίσκου) Ita in margine correxit Solanus, cum antea legeretur κρατηρίσκου. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, cum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. 'Εκρυῖ) 'Εκροῖ legebatur in impr. quod rursus mutavit manus Solani. Sed cum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione MS. C. & V. correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. REITZ.

ibid. l. 2. Συνέτεμνον) 'Ενέτεμνον legebatur, noster vero Solanus adiecerat συνε. Ita ut legere possis συνενέτεμνον vel συνέτεμνον sed posterius eum voluisse, facile est coniecere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28 huius dialogi. REITZ.

Pag. 128. l. 1. Παρ' αὐτῆς) Male olim vertebatur, *ad ipsam*. Vid. L. Bos Obs. crit. p. 50. REITZ.

ead. l. 10. Συμπαράβησθεις) Emenda Συμπαράβυσθ. BROD. in Misc. P. 2, c. 22. Sed sic iam habuere editt. P. S. &c. In qua igitur malam lectionem — βησθεις vult corrigi? In *Iunt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu Solani correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. REITZ.

ead. l. 12. 'Ες τὸ ἀσφαλές) Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuce, etsi in modum quam maxime opportunum & incantum se aptabat.* Estne τὸ ἀσφαλές in modum quam maxime opportunum? Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, ἐς τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελές, quod frequentius in Luciano reperitur, corruptum est in ἀσφαλές, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa περιδέραια χρυσᾶ τῶν κλοιῶν παχύτερα, torques aureos bovis crassiores. Sic enim & codex Angl. & mea excerpta, longe ἐμφατικωτέρως, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγχείλων παχύτερα. Sunt enim τὰ κλοιὰ & ὁ κλοιὸς vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. II Ἑλληνικ. οἷγε ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κλοιῶ δήσαντες παραδιδόασιν, οὕτω καὶ κλεινοὶ ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἡδίκημένῳ τούτῳ δῆμῳ οἷχονται ἀπὸντες. Sicut qui mordent catena vinciendos tradunt, ita illi (Lacedaemonii) vos postquam tradiderunt populo isti iniuria affecto, abierunt. Apud Eusebium Hist. Eccl. V, 32, vinculum
Lucian. Vol. III. G g

ferreum, quo martyrurum colla vinciebant, dicitur κλοιὸς σιδηροῦς. Prudentio est *boia*: *Colla boiis impedit*. GRAEV. Ἀφελὲς omnino legendum, praeceuntibus Codd. MSS. P. L. & ed. I. Quod enim in reliquis est ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione potest. SOLAN. Legendum omnino, quod iam vidit Graevius, ἀφελές. GESN.

Pag. 129. l. 1. Ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμίθιον καὶ φύκος καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταίρικα) Absit, ut credamus, id posterius factum, aut Lucianum velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio positum? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα, ut in Dearum iudicio, μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην, μηδ' ἐτσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταῖράν τινα. GRON.

ead. l. 2. Ψιμίθιον καὶ φύκος) Bened. vertit, *creta & fucus*. Sed, *cerussa & fucus* rectius ill. Spanh. obs. ad Callim. p. 446 f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε) Vertebatur olim: *admodum gaudebat*; sed rectius cl. Gesn. vertit, *pulchritudinis nomine*; ideoque ego comma post ἐραστῶν sustuli, & post κάλλος posui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, *laudata propter pulchritudinem, gaudebat*. Sic pro Imag. c. 23. V. L. Bos Obs. cr. pag. 50. Sic eis pro *propter* etiam Ael. V. H. XIV, 9; Ξενοκράτης — ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄχαρι σκαπτόμενος, *Xenocrates cum a Platone ob ruficitatem derideretur*. Quia autem τὸ κάλλος, docente Hesych. & Eustath. etiam signif. *unguentum Veneris*, nescio num simul ex ioco ambiguo huc alludat. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδ' ἐπρόσβλεπε) Id quod meretrices Corinthiae facere consueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149, & Schol. ibid. L. Bos.

ead. l. 8. Ἐγγέλεων) Angl. κλοιῶν. BOURD. Κλοιῶν quidam Codices, (ut in variantibus notatum.) confer' Απ. μισθ. c. 1. Eurip. Κυκ. 183, de torque Paridis. SOLAN. Ἐγγέλεων retinendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλοιῶν substitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* sibi hic vellent; de *anguilla* substituenda *boiis*, nescio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, constat; vid. Scheff. de torqu. p. 12. GESN. Etiam in Iunt. cl. Solan. deleverat ἐγγέλεων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluisse in textum recipere. Sed rectius cl. Gesnerus vulgatam servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in

Apolog. pro merced. conduct. c. 1 iterum vocabulum κλοίων occurrat: illic enim nec lusus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. REITZ.

ead. l. 10. Τῆς ρίνος) Eadem locutio occurrebat supra Deor. Dial. § 3. REITZ.

ead. l. 11. Ἰξίωνα) Vid. Hom. Il. Ξ, 317. Conf. Deor. Dial. VI. SOLAN.

ead. l. 14. Βαδίζειν ἐπὶ τῇν οἰκίαν) Subindicat vafer scurra, Platonem quoque non satis familiarem fuisse philosophiae & veritati. GESN.

ead. l. 15. Ἐν Κεραμεικῷ) De his omnibus locus dicendi ad Pausan. BOURD. Glossa edit. Paris. Ceramicus, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: a varietate picturarum poecilus dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias. REITZ.

Pag. 130. l. 2. Ποικίλῃ) A pictura Polygnoti sic dicta porticus; v. Corn. Nep. Miltiad. c. 6, & Diog. Laërt. in Zen. pag. 165 C. SOLAN.

ead. l. 3. Πρόσεισιν) Angl. προσέρχεται. BOURD.

ead. l. 5. Ἡρέμα) Compositae. BOURD.

ead. l. 7. Καίτοι μία πάντων) Fingitur Philosophia more solito in porticum Poecilen procedens, non sola, sed aliquot comitibus stipata, Virtute nempe, Iustitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philosophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes essent inter se admodum similes, nihilominus Philosophia dignosci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ, inquit Λυκῖνος, τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βαδίσμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. Non caret soloecismo hic locus; neque enim πάντων, sed πασῶν, res ipsa postulat satis manifesto. Non tamen ego quidquam hic ausim immutare, cum & alibi similia in hoc scriptore offenderim. Ecce in Amicitibus, in descriptione templi Veneris Gnidae c. 12: Καὶ πῶς εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίτῃσι προσέπνευσαν αὔραι. τὸ γὰρ αἶθριον, οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λεῖαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ ταῖς κῆμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύνοντα τὸν περίεξ ἀέρα συνωρόφουν. Et statim ab ipso delubro, Venerae nobis adspirarunt aures; nam subdialis pars non in pavementum maxime sterile, laevibus lateribus instrata, sed sicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus suis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant. Patet clarissime, voculam ἀ ad τοὺς καρποὺς esse

referendam. Sic pag. seq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλινσχοῖς ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν. εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές. *Erant autem sub opacis hisce silvis amoenae tabernacula, eorum usui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani se raro conferebant &c. Et hic ἃ, ubi poscitur ἄς. In de Parasito c. 26 Parasitus, ubi variis argumentis demonstrasset, Parasiticam artem generatim universis aliis artibus esse praestantiorē; eandem hanc artem singulis quoque praestare artibus docturus, ita pergit, 'Ὅς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει (ἡ Παρασιτικὴ) δεδείχθαι μοι δοκῶ. φέρε δ' ἡ ὥς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. Igitur quantum communiter praestet (Parasitica) omnibus, videor mihi demonstrasse. Age iam, quantum singulatim singulis praestet, consideremus.* Perspicuum est, dicendum fuisse πασῶν, non πάντων· respiciuntur enim τέχναι· quocirca etiam in sequentibus dicitur ἐκάστης, scilicet τέχνης. Sed & supra c. 13 promiserat Parasitus se probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. Sic in Laphthis c. 4 pr. id ὑποσβολοικον *Lucianici stili properantis* notat Marcilius, Ἄλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὔτω ποιεῖν ἔχρην, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλεον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκούσαι. *At non erat apud me sic agendum, ut qui norim (cognoscentem) apprime, te dicendi esse longe cupidiorē, quam ego sim audiendi.* Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile est, tam foedam labem ab politissimo auctore profectam; potius vel temporis iniuriae, vel librariorum socordiae eam deberi existimem; quamvis non omnino mihi persuadeam, ipsos quoque veteres scriptores non aliquando leviter esse lapsos, quod secundae curae facile restituisent. Praecipue autem id existimare non absurdum tantopere est, cum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactissimi scriptores vernacula lingua scribentes, in phrasibus contra naturam linguae per oscitationem quandam impingant. Labet hic paulum indulgere exemplis, ex scriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσβολοικόν τι residere existimari possit, sive ab ipsis auctoribus, sive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud Aelianum X Ποικιλ. c. 18, ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡράσθη αὐτοῦ ὕμνη μία, καὶ ὠμλήησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, haud dubie stili ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνιδος, quemadmodum & interpretes intellexit. Libro quoque XII, c. 1, Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ δράσασα, τὸ φῶμα ἠφανίσθη. Patet & hic primos pro secundis casibus esse

positos. Similia exempla si non omnino soloecae, nimum certe ἀνακολούθου orationis, notavit in Hygino Th. Munkerus in sua de Hygino Dissertatione; quale illud in Fab. CLXIV, *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus est.* Non tamen sunt omnia, quae in Hygino stribliginis nota insignit ibi vir doctissimus, ab Augustei aevi scriptoribus alienissima. Sed hoc non est huius loci. Possint huc quoque referri ex eodem Aeliano, quae leguntur lib. I, c. 15, de pullis columbarum, *Νεοτῶν γενομένων ὁ ἄρρην ἐμπύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανῶσι δι' ἅρα τοῦτο.* Gesnerus legit *τοῦτον*, ut effugiatur soloecismus. Sed ecce lib. XII, c. 60, de congressu Dionysii & Philippi, *Πολλοὶ μὲν οὖν, ὥς εἶπες, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέρρευσαν. ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκείνῳ.* Posceretur ἐκείνος, λόγος nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico nostro eruditissimo, Iac. Perizonio, ad Aeliani locum lib. XIV, c. 37, qui vulgo sic legitur, *Ἔστι γὰρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφὸν, καὶ ἐν τοῦτοις. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καταγνῶναι ἔχοντα ταύτη, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκείνῳ &c.* Reiciunt eruditi Fabrum legentem *χειρουργίας*. At sicut nec ego Fabro assentio; ita non video, ubi texturam horum verborum contemplor, concinnum esse in *ἐν τοῦτοις* sensum; neque enim id satis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνas, de quibus praecessit, referri posse puto. Mihi censetur tollenda post *ἐν τοῦτοις*, illa *τελεία στιγμή*, (quam etiam non agnoscit Romana editio) & omnia ita connectenda: *Habent enim haec artes, quae manu fiunt, aliquid sapientis; inque illis (artibus) multa quidem & varia quis possit deprehendere ita sese habentia; inter haec vero & illud &c.* *Ἐν τοῦτοις*, hoc est, *ἐν χειρουργίαις* omnis generis. *Τούτοις* autem pro *ταύταις*, qualia illa exempla, quae & apud hunc scriptorem & Lucianum nostrum supra vidimus. Ceterum nolim quis existimet, haec ita me afferre, quasi contendere velim, ea, quae ex antiquis scriptoribus pro vitiosis protuli, verissime esse vitiosa omnia: potius haec erudito lectori haecenus exhibui & proposui, ut simul profitear, me, si quid minus diligenter perspexerim, lubenter meliora doceri velle a quocunque, qui cum nostrae in his literis. mediocritati succurrere, tum his ipsis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipsis poetis quoque a recentioribus Graecis magistris, ne de Aristarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro soloecis notata sunt: quemadmodum Scholiastarum in eos lectio satis testatum cui libet facere possit. Sic vetus Scholiastes Homeri anonymus.

ad haec ex Il. I, v. 598, — οὐ τι με ταύτης Χρεὼ τιμῆς — notat, id esse *σολοικισμόν* παρὰ τὰς πτώσεις: debuisse nimirum Homerum dicere, οὐ τι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter scribit idem commentator ad Il. K, v. 43, Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σε. — An vero revera haec locutio sit soloeca, non iudico. H. Stephanus censet esse accusativum pro dativo: quid vero hoc a soloecismo differat, non video. Forte quaedam est ellipsis, cuius ratio nondum sit plane perspecta. Paulo maioris momenti est, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ, v. 455, Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ Ἀΐ ἐς ὄλυμπον ἵκεσθον — nimirum πληγέντε positum esse pro πληγείσαι. Et certe hoc, vel in duali πληγείσα, postulat haec oratio: loquitur enim Iuppiter ad Iunonem & Palladem, atque ad eas τὸ πληγέντε est referendum. Est tamen, ubi omnino non audienda est istiusmodi Graecorum magistrorum crisis. Etenim cum apud Homerum Il. Δ, 508, legitur — Τὸν δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψε, non est, ut censet Anonymus ille, soloecismus; nec summa fuit Homero, ut ille innuit, necessitas scribendi sine soloecismo — τοῦ δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψε. Est nimirum solemnissima illa ellipsis, atque ita commode intelligenda: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὸ ὅσσε, hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt. (Atque ita se ipse satis dilucide exponit Homerus, ut qui Il. E, 82, (& Π, 333) narrans Hypsenora ab Eurypylo occisum, disertè ait — τὸν δὲ κατ' ὅσσε Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταίη. Hanc parenthesis inseruit Hemst.) Apollonius quoque Rhodius nonnunquam paulo iniustius ab Scholiasta suo exagitur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi poeta iste τὸ σφέτερος, ἐνικῶς, de uno, usurpat, identidem non recte scripsisse ab Scholiasta suo arguitur; quam crisin, ut iniquam exploserunt dudum eruditi, If. Casaubonus ad Athen. IX, c. 4, Ez. Spanhemius ad Callimachum p. 457. Ubi apud hunc lib. I, v. 440, Iason Apollinis oraculum comitibus suis hoc modo profatur, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖά τε περῆσαι Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας, — interpres Graecus continuo infert, oportuisse ἄγουςι (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiastes ille in suo libro legebat ἄγοντας, non ἔχοντας. Et forte haec sanior est lectio: nam sic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc poetae anonymi apud Etymol. M. scriptorem, voce Κῶδιον, fragmento, Κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαῶτας —) referendum enim id esse ad τὸ ὑμῖν. Sed vero sicut ἄγουςι, sive ἔχουσι, non fuisset culpandum, ita nunc quartus casus ab omni vitio purus est. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *michi otioso esse non*

licet, expedit bonas esse vobis, ita & quo minus Graece possumus utroque modo loqui, nulla est ratio, modo recte in construendo distinguatur. Apollonii ergo verba ita erunt concinnanda, *Τμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖό τι, ὑμᾶς περῆσαι ἐνθάδε κῶας ἔχοντας.* Ita & Homerus (quod ipsum exemplum affert quoque istic Apollonii Scholiastes) *Il. A, v. 541: Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἔντα, Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν* — hoc est, *Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμεῦ &c. semper tibi placet, te seorsum a nobis, clam consilia agitantem, regnare.* Nullo itidem iure, ut ante nos video animadvertisse Ier. Hoelzlinum, Scholiastes in his Apollonii I, v. 872, *Ἰομεν αὐτὶς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα* — ait illud *σφέα* se non *ὑγιῶς* habere; convenire enim *σφέας* tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse Apollonium dicere *ἐφ' ἡμέτερα.* Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens, *Ἰομεν αὐτὶς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα* — *Redeamus quisque ad sua,* — quam Virgilius (quod idem opportune doctus ille vir affert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens, *Quisque suos patimur manes:* — qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in Apollonium, ubi in v. 893, *Ῥηϊδίως δ' ἂν εἰοὶ καὶ ἀπειρονα λαδὼν ἀγείραις,* culpat τὸ εἰοὶ de secunda usurpari persona, cum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ εἰοὶ, quemadmodum & τὸ εἰαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem Hoelzlinus, ad quem lectorem relego. IENS. Ed. *Flor. πάντως*, uti conieceram. In reliquis est *πάντων*, mendose. SOLAN.

ead. l. 13. Κεφάλαια) Apud Latinos saepissime *principes* philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non *principum* tantum nomine honoris causa compellat, sed *summam & epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum mearum capita.* Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum *Συγγρ. cap. 28, & N. Δ. XX.* Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, de *Nat. D.* initio; cum perobscuram esse dixisset *quaestionem de natura Deorum*, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSAM PRINCIPIMUM philosophiae esse scientiam, pruderterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Ad hunc locum docti multa. P. Manutius legit, *causam*, id est *principium*, ostenditque pluribus, qua ratione *scientia* sit *causa* philosophiae. Sed nihil haec ad rem: immo Ciceroni contraria, qui, quidquid demum scripserat, statim insert, *pruderter Academicos*

cos *A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse*. Fulvius Ursinus a Mf. suo haec verba abesse ait, *causam principium*. Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *causam principium philosophiae esse scientiam*. Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum philosophos celebres *principum* nomine insignire: extantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsitan videbitur locutio, *causa scientia*. Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex Plauto, Seneca & ipso Cicerone possem non admodum abhorrentia loca proferre. SOLAN. *Caput* etiam Latinis tam de principe alicuius Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem clar. Solanus affirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis, quam proponit, nihil opus esse arbitror; cum Davis. ex Mf. Eliensi nobis exhibuerit: *Causam, id est principium philosophiae, esse inscientiam*, ut Aldus quoque iam habuerat. Quia *inscientia* sit *ποιντική αἰτία* philosophiae, ut ait Nemeseus de nat. Hom. c. 30, p. 230. REITZ.

ead. l. 14. Τις ὑμᾶς) Angl. *ti*. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἀθηναίσις) Ἀθηναίων legebatur in impr. sed *ov* in *ois* mutaverat noster Solanus; ideo sic dedi, quia recte emendavit. REITZ.

Pag. 131. l. 1. Λαοπόδῳτης) Angl. *τυμβωρύχος*. Has voces interpretantur Pollux, Hesych. Suid. copiose. Interpres Demosth. Liban. Arg. orat. contra Midiam. BOURD.

ead. l. 7. Ἐν Διονυσίοις) His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo; parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis insultat capitibus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. GESN.

ead. l. 12. Ὡς περ τὸ χρυσίον ἀποσπώμενον τοῖς κρῖμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει) Erasmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet*. Et quaeso, quid hinc distat Benedictus, *quemadmodum aurum, cum erutum inciditur, clarius refulget*? Scilicet hoc erat, quod Salmuriensem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc incisum clarius est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat, aurum ab aliquo incisum iri non erutum? Rectissime annotavit pater: vide Caesaubonum ad Strabon. pag. 63, ad lib. 3; innuens locum scilicet, unde discimus, aliquod auri genus effossum solere tun-

di, ut ait Plinius, κόπτεσθαι, ut Strabo. GRONOVIVS.

ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι) Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, & scommatibus: Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τούναντιον ὅπερ ἂν ἦ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερότερον γίνεται. Vertitur: Novi enim nihil reddi deterius a scommate; sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius refulget, fitque splendidius. Quid hoc aurum, quod erutum inciditur? Num incisio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est aurum incidere? Κόπτειν est ferire, signare aurum: & κόμμα est signum in nummo percussum; hinc numisma πονηροῦ κόμματος, quod aliter dicitur παρακεκομμένον, malae notae, nummus adulterinus. Hic tamen κόμμα est ipsa percussio, cum in moneta nummus feritur, ille αἶψα ferendi: legitur autem pro ἀποσπώμενος in Ms. ἀποσμώμενος, quod valde placet. Est igitur ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον aurum detersum ipsa percussione, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & signatur, fitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo a malleatoribus impresso, fit splendidius, sic convitia & scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam rueri pertinacius, potest exponere, *monetam recensentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protracta: sed ego Ms. scripturam laudo proboque. GRAEV. Ἀποσμώμενον) Hanc scripturam Ms. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepinus. In P. ἀποσκήμενον mendose. SOLAN. Vid. Passion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii pag. 275. HEMST. Ἀποσμώμενον Solanus in textum recipi iussit. Ego vero propter consensum optimarum edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio Hemsterhusii sensum probum ostendat. REITZ. Noster de Gymn. c. 29, τὸν ῥύπον ἀποσμάν' sequiturque etiam καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Quare iam & hic ἀποσμώμενον restitutum vellem pro ἀποσπώμενον. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 14. Ὀργίλοι) Iracundus, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi Elsner. ad Tit. I, 7. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγχετε) Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere pos-

fit. Itaque mox Philosophia, δῆλος, inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι δέ-
λων. GESN.

Pag. 132. l. 2. Τὴν ἀξίαν) Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, εὐκλεια ἀν-
τὶ τῆς κολάσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & si-
milia. Eust. ad Iliad. 1. Inter. Aristoph. alii. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιὼν) Alibi apud hunc & Demosthenem παριὼν.
SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ σοι ὅτι ἀνδοκῇ) Angl. ὅ σοι ἀνδοκῇ. BOURD.

ead. l. 10. Ἦπερ καὶ μόνη ἀληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο) Malim
cum Mf. Ἦπερ καὶ μόνη ἀληθὲς ἀνεῦρεῖν δύναιο. Inferius ἐν τῇ
Ποικίλῃ rectius veritas cum C. Nepote in Poecile, quam cum
interpretibus in Poecilo. GRAEV.

ead. l. 11. Ἐξευρεῖν) Mf. Gr. & P. ἀνεῦρεῖν, quod ad veram
lectionem magis accedere videtur: puto enim scripsisse Lucianum
ἐξερευνᾶν. Vide tamen infra c. 45 ἐξεύρισκας eodem, quo
hic, sensu. L. ἀνευρεῖν. SOLAN.

Pag. 133. l. 5. Ἀρεῖον πάγον) Arium pagum, Areopagum
unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, &
ubi quae ad remp. spectabant, severissime administrabantur.
Sic dictus, (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit
Mars (quem Graeci Arem vocant) in ius, propterea quod A-
lirrhothoum interfecerat. COGN. De loco & voce multa eru-
dire vir sanctus Gulon. Fulienf. ad Dionys. Areopag. dixit.
Suid. Interp. Aristoph. alii de quib. ad Pausan. BOURD. He-
sychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides,
& quidem recte. Vid. Paus. pag. m. 108 C. SOLAN. De loco,
eius iudiciis, ac diversa opinione circa etymon vocis satis
egere interpretes ad Aët. Apost. c. 17, 19. Inprimis Hammon-
dus & Clericus, alique, quos vid. apud clar. Wolfium in Cur.
Philol. ad N. T. Conf. nostrum iterum de Gymn. c. 19. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ περιωπῆς) Confer supra Ἐπισκ. cap. 2, & alibi
apud nostrum. SOLAN.

Pag. 134. l. 16. ΦΙΛ.) P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. SOLAN.

ead. l. 17. ΑΛΗΘ.) Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus
impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi
series; nam id agit Philosophia, ut veritas iudicio adesse di-
gnetur; quae apertissime adeo venturam se hic negat, ni secum
comites solitas adducere liceat. Adde, quod etsi Philosophiae
etiam ministrare commode dici possint Libertas, &, quo sensu
hic sumitur, Audacia; elegantius tamen & longe aptius Veri-
tatis affectus dixeris. Probabunt itaque, sat scio, viri docti &
elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emen-

dationem. His iam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. SOLAN.

Pag. 135. l. 4. Μηδαμῶς) Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo: nimis in illum statim propendet Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, ceteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ἔξον μωμείσθαι. GESN.

ead. l. 5. Τοῖς τυχοῦσι) Versum erat, *fortuitis. Verte, vulgaribus, minoribus.* Sic in Act. Apost. XXVIII, 2, Οἱ δὲ Βάρβαροι παρείχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI, 12 f. Δείγμα οὐ τὸ τυχόν, *documentum non vulgare.* REITZ.

ead. l. 7. Δυσελέγκτοις) Mallem *δυσελέγκτους.* Certe ni id fit, illud καὶ ante αὖ postitum oportuit. SOLAN. Non male *δυσελέγκτους* coniiicit legendum Solanus: tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter *εὐρισκομένους* scribendum. In marg. I. notaverat, vid. Th. Magist. Is quidem, v. *Εὐρίσκομαι* haec habet: Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ ἄλιεύς· αὖτινας ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ex edit. Blancardi; sed ex connexionione & ibi *εὐρισκομένους* videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit: tum vero contra coniecturam Solani faceret, quod iam non diiudico. REITZ.

ead. l. 9. Ἀμεινον) Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic, conversa oratione, Philosophia alloquitur. GESN.

ead. l. 13. ΑΠΙ.) Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum librorum ΑΠΙ. Fl. A. tantum habet. SOLAN.

Pag. 136. l. 6. Παρρησιᾶδης) Παρρησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. Leg. Senec. lib. III de Ira. COGN. Locus Senecae est l. III de Ira cap. 23 pr. ubi *Demochares* Lippius edidit, pro *Democares*, & rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: *Si qua alia in Philippo virtus, fuit & contumeliarum patientia, ingens instrumentum ad tutelam regni. Demochares ad illum, Parrhesiastes ob nimiam & procacem linguam appellatus, inter alios Atheniensium legatos venerat: audita benigne legatione, Philippus, Dicite, inquit, mihi, facere quid possum, quod sit Atheniensibus gratum? Excepit Demochares: Te, inquit, suspendere.* REITZ.

ead. l. 9. Ἐπευφρατίδιον) Rogatus Lucianus patriam suam,

ait, Σῦρος (εἰμὶ scilicet) ὃ Φιλοσοφία, τῶν ἐπ' Εὐφρατιδίων. Coniunctim legendum Ἐπευφρατιδίων, probe vidit eruditissimus vir, Iac. Gronovius. Et certe ita habet Flor. editio; ceterae vitiose ἐπ' Εὐφρατιδίων. IENS. Ἐπευφρατιδίων in textum recepi ex Fl. ac iubente Solano cum Gronov. (licet omnes, quas inspexi, edd. disiunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. REITZ.

ead. l. 12. Σολέας) Vide Scholiasten, cuius catalogo, quia de Babylonis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (Diog. Laërt. p. 157 C.) vide & nostrum de utroque in Μακροβ. cap. 20. Plut. 1073 f. Alterum Posid. memorat Diog. Laërt. 173 C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses, ex eod. Luc. libro. Σολεύς Χρύσιππος, Origen. c. Celf. 196, 2, & Plut. 1073 f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e baiulo, Democriti auditor &c. Diog. Laërt. 249 F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. SOLAN.

Pag. 137. l. 3. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἡρόμην. ἢ τέχνη δέ σοι τίς;) Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem nosti?* An in Graecis legitur ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἡρόμην, τίς δὴ σοι ἢ τέχνη; Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam Lucianus priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, & verti debuit, *frustra igitur id rogebam.* (nempe de patria & lingua, cum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σῦρος, ὃ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. GRON. Vid. idem Deor. Dial. XX, 2. SOLAN. Verbebatur male, *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec cl. Gesn. *Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen Solani nostri, qui orae ed. Bened. adscripserat: *neque hoc ideo rogebam. Verum quamnam tu profiteris artem?* REITZ.

ead. l. 11. Ἀπὸ τοῦ φιλῶ) Non potest Latina versio hunc locum assequi: neque enim formare licet composita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus respondeant. GESN.

Pag. 138. l. 2. Καὶ τὰδε φασὶ καὶ τὰδε) Dixerat Lucianus, se duplicem scire artem, se esse μισαλαζίνα, μισοψευδὴ &c. addit, se vereri, ne alteram prae segnitie dedisceret, alteram vero melius addisceret: ad quae Philosophia, καὶ μὴν οὐκ ἐχρην, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τὰδε φασὶ καὶ τὰδε. Interpres: *atqui non oportebat: eiusdem enim ferunt esse & illa & ista.* Ita ille intellexit,

quasi diceret Philosophia, οἱ ἄνθρωποι φασί, *ferunt homines*, & ista & illa esse eiusdem. Sed τὰδε est nominativi casus, & verba sic construenda sunt: καὶ τὰδε καὶ τὰδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ, scil. ἀνθρώπου εἶναι, h. e. *Et haec & illa indicant eiusdem hominis* scil. artem, vel ingenium, h. e. qui μισο-ψευδῆς est, ille pariter est φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppositam, quare mox addit, μία γάρ ἐστιν (scil. τέχνη) δὴ εἶναι δοκούσαι. VORST.

ead. l. 3. Τὸ τέχνα) Sic edd. P. S. F. & Mf. P. sed *Iunt.* τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones usitatus. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Mattaire de dialect. p. 37 &c.) femininum nomen masculino genere usurpatum sit; sed quod articulus τὸ in duali saepe communis, immo omnis sit generis. Schol. ad Sophocl. Aī. 291: Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρ-δρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ λέγοντες — καὶ κοιῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τὸ χεῖρε. Sic etiam in proverb. quod Eustath. affert ad Hom. II. B, pag. m. 235, 37: Τὸ μὲν χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὃ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Adde duo alia in voce χεῖρ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucydid. iam prolata, ubi similiter τὸ χεῖρε pro τὰ legitur, & Lucian. non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Προνάω) Πρόναος Graecorum, templo Romanorum respondet; ναὸς cellae. GESN.

ibid. Πολιάδος) Sic in Lapith. & apud Herod. lib. 5. Minervae cognomentum, cuius rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολίτης Aristophani, & Πολιοῦχος Pindar. BOURD.

ead. l. 12. Ὡ Πολιάς) O Minerva. BROD. Id est, Minerva; urbis Dea tutelaris, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta. Ael. V. H. 2, c. 9 f. Ὡ Πολιάς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Periz. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἐχρῆν) Ἐχρην accentu in prima erat in impr. Clerici, & sic vulgaria Lexica; verum in edd. Luciani ubique recte ἐχρῆν, & sic Grammatici iubent. REITZ.

Pag. 139. l. 1. Ἐπίσκοπος οὔσα) Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc scripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὔσα, suppeditant Coll. G. quam lubens ut praestantiorē amplector. Vid. Ζεῦξ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 2. Αἱ μέλαιναι) Scil. Ἰῆφοι. BROD.

ead. l. 3. Σὺ προσδεῖσα) Proverbium, Minervae suffragium. MARCIL.

ibid. Προσδεῖσα) Albam scilicet. Haec ad fabulam de iudicio Orestis spectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: suo

enim illum suffragio liberavit. BROD. Vid. etiam Ἀρμ. c. 3, & Eur. Iph. in Taur. 1469. SOLAN.

ead. l. 4. Εἶεν) Ad superiora etiam hic respectum habet, *sint ista!* q. d. satis de his: satis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. GESN.

ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν) Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. MARCIL. Marcilli coniecturam probō, sed Codicum auctoritate suffultam vellem. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅστις ἀριστα κατηγορεῖται) Praestat quoque ex eodem libro scribi ὅστις ἀριστα κατηγορεῖται δοκεῖ, qui videtur optime accusaturus; quamvis vulgata possit ferri. GRAEV. Κατηγορεῖται ex Mf. Gr. & L. arripuimus. Edd. καταγορεῖται ἄν. SOLAN. Κατηγορεῖται) Voluit Solanus hoc in textu mutare. Verum quia vulgata se potest tueri, ei non obsecundavimus, sed maiorem edd. & Mss. numerum potiore habuimus. Aorist. enim infin. cum futuro permutatio tam est frequens, etiam apud alios, ut aoristus hic vitiosus pronuntiari nequeat. Sed assentior Horreo, qui in observ. Crit. in Herodot. I, IX, pag. 5, Ἐν νόφ' ἔχουσα τίσασθαι τὸν Κανδαύλεια, ex uno Mf. in τίσασθαι non mutandum censet, quod Græcior. frustra existimarat, cum aoristi exemplum ipse Gronov. afferat ibidem. Addo Homer. Il. Δ, 161, — μεγαλὴ ἀπέτισσαι, magno luent. Ubi recte Schol. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀόριστος χρεῖαν παρέχει τοῦ μέλλοντος. Immo noster Lucian. Deor. Dial. XV, vel sequenti futuro aoristum praemittit, dicens ἐπιμνησθήσασθαι — καὶ συλλήψασθαι, quod clar. lens. tamen in — ἥσασθαι mutatum voluit, idque mollius fluere, fateor, nulla tamen mutandi necessitas, cum nec Mf. nec edit. ulla praeceat; quos quidem nil moraremur, credo, si res esset certissima. Verum non est contra canones Grammaticorum. diffimilia tempora per coniunctiones coniungi, qui similes tantum modos coniungere iubent. Plura exempla, ubi aoristi cum futuris coniungantur, vid. ap. eund. Horr. ubi ad Obs. Miscell. vol. IV, T. IV, p. 286, remittit. REITZ.

ead. l. 11. XP. Σοῦ) Sic L. recte, ut ex Platonis responso patet. (In edd. deest haec persona.) Malebam etiam σοι; sed repugnant Codd. In P. est σύ. Sed vulgata nunc placet. SOLAN.

ead. l. 15. Προσηγορίαν) Th. Magist. p. m. 155: προσηγορία καὶ προσήγορος, οὗτοι καὶ προηγορία ἢ υπερηγορία καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγορος ὡσαύτως καὶ προηγορῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιβῶντες ἢ ἀλιεύς· τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eundem ex Synef.

& Aristid. Quare & hic ap. nostrum προηγούμενον legendum arbitror; ut sit: *Tu prior causae dictionem suscipe*, i. e. *age*; quia praestas reliquis. Cf. Schol. licet vulgata stare possit. REITZ.

Pag. 140. l. 2. Γοργίαν) In eo praecipue dialogo, qui Gorgias inscribitur, p. 281. Solum Agrigentinum passim, Prodicum non adeo videtur infectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95 & 229. SOLAN.

ead. l. 4. Συνεχῆ) Συνεχῆ. MARCIL.

ead. l. 5. Ὡς ὁ μέγας Ζ. πτηνὸν ἄρμα ἐλ.) Lucianus Platonem subannat, cuius in Phaedro verba haec sunt: ὁ μὲν δὲ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων. BROD. Meminit iterum Δικ. c. 33, & Ῥητ. 26. Cf. Plat. Phaedr. 344. SOLAN.

ibid. Πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων) Homer. Pind. a quibus poetae omnes Latini: leg. Mar. ad Horat. pag. 35. BOURD. E sacris nostris magnificum illum de Deo sermonem haustum, apologetae nostri passim indicant; v. g. Athenag. cap. 21, p. 94. Dechair. GESN.

Pag. 141. l. 3. Τὰ κοινὰ) Communem omnium causam. BROD.

ead. l. 4. Ἐν τοῖς λόγοις) Malim, in opinionibus discrepamus, quam rationibus, ut vulgo interpretes: mox sequitur, ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν, quod idem est. L. BOS.

ead. l. 12. Οἷα οὕτως ἀπέφηνε) Corrige οὕτως. BROD.

Pag. 142. l. 3. Τοῦτο) Diogenes causam & suam & reliquorum philosophorum contra Parrhesiaden, sive Lucianum, a quo omnis philosophorum cohors arbitrabantur se graviter laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quamquam *Philosophia*, huius causae arbitra, flecteretur oratione adversarii, non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset opera & industria; quin omnes se intensurum nervos, ostensurumque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ultimum respondet *Philosophia*, Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἀριστον γὰρ, ἢ περὶ τῷ ξύλῳ. Vehementer suspicor, legendum esse τοῦτῳ, non τοῦτο: utique id exigit orationis huius tenor. Nequaquam vero illo, (baculo scilicet eos superes) sed ratione potius. Id enim longe praestat, quam baculo rem gerere. IENS.

ead. l. 5. Ἐκκέχυται τὸ ὕδωρ) Hac de re copiose Galen. Interp. Aristophan. passim. Apulei. Sen. innumeri. Dispensator clepsydrae ἐφύδωρ, Pollux l. 8. ab hoc dispensatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχθεῖν, qua de re Hesych. BOURD. Ἐκκέχυται) Sic optime in suo codice Vorstius emendarat: quod enim omnes edd. insidet ἐκκ. nihili prorsus est; quamquam

apud Nostrum iterum mendose legatur Ἐρμ. c. 79. At recte hic c. 28, & Ἀποκρ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide Μισθ. c. 35, πρὸς ὕδωρ μετρημένον λέγειν. SOLAN.

ibid. τὸ ὕδωρ) Clepsydra. BROD.

ead. l. 11. Πλείοσι κρατῆσαι) *Pluribus suffragiis.* BROD. Inapte olim interpres: *Immo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam locutionem, & deesse ἡφους. Est enim, *pluribus calculis vincere.* Sic ἀπάσαις κρατεῖν dixit auctor infra cap. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipsi. Gr. L. BOS.

ead. l. 14. Παρὰ) Ex Cod. Ox. L. & P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. SOLAN. Περί) παρὰ iussit reponere Solanus, & usitatus & rectius quidem, ac forsitan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle, *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro *secundum*, etiam Aristot. I Hist. Animal. c. 1, p. m. 827: ὁσπερ δὲ περὶ ἑκάστων γένος ἐπιστήσαντες ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per vel circa vitam.* Ut plura simil. testimonia omittam. Interim παρὰ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde Catapl. cap. 23, ubi haec variatio περὶ & παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. REITZ.

Pag. 143. l. 4. Πήτωρ) Valedixerat ergo iam Rhetoricae, cum eiusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur c. 29, rationesque, quibus inductus id fecerit, edisseret. SOLAN.

ead. l. 10. τὸ μηδὲν ὄντων) Sic iterum Lucianus Μισθ. c. 16, & Δικ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς) Male legebatur antea in plerisque πρὸ. Sed Mss. Codd. P. L. & S. ed. recte πρὸς. SOLAN.

Pag. 144. l. 3. Ἀριστοφάνει &c.) In Nebulis. BROD. De his priscae comoediae scriptoribus Horat. Sat. 4. Eupolis floruit 88 Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; huius meminit Cic. in Bruto. Baptas eiusdem fabula a nostro Luciano celebratur. COGN. Aristophanem quod attinet, res ex Nubibus fatis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos coniecimus ad Πρ. l. c. 7. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ θεός) Bacchus. BROD.

ead. l. 9. τοὺς ἀρίστους) Frequentes ea aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat Noster. SOLAN.

in Schol. Αὐτὸ ἐδρῶν) Conf. supra Schol. ad c. 14, verb. Ἐφίμμι. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod restituumus, legebatur in impressis corrupte, αὐτῷ ἐδρῶν. REITZ.

Pag. 145. l. 4. Μένιππον) Confule in eius vita Laërtium. BROD. Quae de Menippo hic audis, duplici sensu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, sed & per se olim in suis scriptis, ut ex Diog. Laërt. discimus, hominum vitia salibus comicis infectatus fuerat p. 162 A. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐχ οι) Sic Ox. uti ante conieceram legendum. Reliqui ἔχ η. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπηπόλησεν) Recte ita Brodaeus. MARCIL. (Nempe in Misc. pag. 2, c. 22, ita castigandum iusserat. Et sic solet apud Nostrum aliosque. Testimonia vid. ad Tox. c. 28. REITZ.) Mss. Ox. P. & L. emendationem Brodae confirmant. Sed recte iam in S. & A. scribitur. In reliquis mendose, ἀμπηπολ. nisi quod P. ἀπεμπώλ. habet. SOLAN.

Pag. 146. l. 1. Πολλῶν) Οχοπ. πολλῶ. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀξιοῦμεν τιμωρῆσαι) Fallitur ergo Th. Mag. qui v. Βούλομαι multa similia verba enumerans solo cum praeterito vel praesenti, nunquam cum futuro construi solita, etiam ἀξιοῦν illis accenser; aut scribendum τιμωρῆσαι, quod Iens. observavit ad Lucian. Somn. in Lect. Luc. p. 9. Neque alibi cum futuro observavi; sed aor. hic est frequens. Epict. man. c. 23, p. 32, εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἑμαυτοῦ ἀπολέσαι & cum praesent. ibid. Ταῦτά με πράσσειν ἀξιοῦτε. Aor. iterum ap. Ael. V. H. IX, 29, Ἀξιοῦσης λαβεῖν τὰ δᾶρα. Thucyd. III, 44, Οὐκ ἀξιώμας—ἀπώσασθαι. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 6. ANAB.) Φιλ. εὖ γε ὃ Διόγηνες. Scribendum Πλα. εὖ γε &c. aut, Φιλόσοφοι. εὖ γε. MARCIL. ANAB. recte L. & P. ed. Reliquae omnes φιλο. quod minus commodum, quia *Philosophiae* ipsi in hoc Dialogo tribui solet, non *Philosophis*, qui hic utique plaudentes inducuntur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐγχεῖ) Aquam infunde. BROD. Glossa Paris. habet, Verte horologium. Quod ad sensum, non male, si hodie, cum *clepsammis* pro *clepsydri* utimur, dicendum foret. Sed quid hic sit, iam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepsydram desiderat, adeat Peraltium ad Vitruv. Gallice conversum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ὅσα) Illud καὶ omittitur in omnibus aliis impressis; sed exstat in l. ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. SOLAN.

Lucian. Vol. III.

H h

in Schol. col. 1. l. 2. Πει) Addit Bruno, sc. clepsydrae. SOLAN.
Pag. 147. l. 9. Τάχιστα) Proba haec lectio, quamquam in
 P. L. & *Iuntina* aliter est, scil. ταῦτα. Ex Nigrino autem dis-
 scere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro va-
 ledixisse. SOLAN.

ead. l. 14. Λοιπὸν τοῦ βίου) Cave hinc provecta iam aetate
 fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim diserte
 XL annum notat. V. SOLAN.

Pag. 148. l. 7. Καθ' ἡμᾶς αὐτοῦς) In L. ὑμᾶς, prave, nisi reli-
 qua mutantur. Ego illud αὐτοῦς eliminandum cenfeo. SOLAN.

ibid. Ὅρων δὲ πολλοὺς) Si cui eius aetatis historicos evolve-
 re non vacat aut lubet; reputet modo, quid sub imperatore
 philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti aucto-
 ritate prorsus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, 23
 f. *Fama fuit sane, quod sub philosophorum specie quidam temp. ve-*
xarent & privatos; quod ille purgavit. Ad quem locum plura in
 hanc rem Casaubonus & Salmasius οἱ πάνυ, quae legere ope-
 rae pretium erit. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑμῖν) Aut cum P. & L. legendum ὑμῖν, aut, si
 impressorum ἡμῖν serves, ornatus tantum causa additum, uti
 passim, censendum; sed prius ego probo. SOLAN. Quod in
 Parisina ἡμῖν legitur, vitium est typosphericum; nam editorem
 ὑμῖν dare voluisse, patet ex Latina versione, quae vobis ex-
 primebat. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικίας) Sola ed. *Iunt.* habet hic γυναικείος. Sed
 vulgata melior. Vid. Ὀν. c. 41. SOLAN.

Pag. 149. l. 1. Ἡρακλέα) Glossa ed. *Paris.* Herculem fal-
 tantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit He-
 sychius. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἤνεγκα — τοῖς ξύλοις) Lucianus declaraturus
 Philosophiae, & reliquo philosophorum coetui, quos eorum
 nominibus passim perstrinxisset, venum proposuisset, & omni-
 modo deridendos propinasset, acerbe exagitat ψευδοφιλοσό-
 φους, eosque, qui se veros antiquorum philosophorum secta-
 tores falso iactabant, suis coloribus depingens; tandem com-
 parat illos cum eo, qui ipse mollis & effeminatus in scena su-
 stinere velit personam Achillis vel Herculis, non sine specta-
 torum vere iudicantium risu, & pudore eorum, quorum per-
 sonam gerant. Ait itaque, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς υπο-
 κρίσεως, εἰ πῶηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιβέ-
 σθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μμήσασθαι, ὃς λεοντὴν περιβαλλόμε-
 νος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὄγ-

κῶμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν, ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε
παίον τοῖς ξύλοις. *Nimium elegans, & intellectu facilis hic lo-*
cusest, quam ut tam turpiter ab oscitabundo interprete tracta-
ri debuerit. Posteriora nimirum adulterans ita vertit: Donec
quidam hospes se leonem & asinum videre saepe arguit, & fuste caedens
insecutus est. Asinina profecto versio. Totum locum ita reddo:
Talia vos pati ab illis videns, non tulī ὑπεκρίσεως dedecus, si cum
simiae essent, sumere heroum personas ausi sint, vel imitari sustinue-
rint Cumanum illum asinum, qui leoninam indutus, volebat & ipse
leo censerī, apud ignaros Cumaecos rudens valde asperum & horri-
dum; donec eum hospes quidam, qui & leonem & asinum saepe vide-
rat (atque adeo, qui leonem ab asino probe sciebat dignosce-
re) coarguit, & fustibus pulsans abegit. Sicut hic Cumaei dicun-
tur aliquando non potuisse agnoscere leonem, ita & elephan-
tos primum visos Itali habuerunt pro bobus, appellarunt-
que, ut notum, boves Lucas. IENS.

ead. l. 11. 'Εν Κύμῃ ὄνον) Haec ex fabula Aesopi desumpta es-
se, ipse Lucianus alibi (si Luciani quidem libellus ille) testa-
tur, in Δραπ. c. 13. Passim alibi tangit. Φιλοφ. c. 5, & Ἀποφρ.
cap. 3. Sed in hodiernis Aesopi quae dicuntur fabulis, Cuma-
rum nulla mentio. Vid. delect. fab. 123 & 157, & ipsum, qui
circumfertur, Aesopum fab. 113. Unitur etiam proverbio in-
de ducto Socrates apud Platonem in Cratylo, ne recentiores
memorem. SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Εἴ τινα τοῦτον) Lege: εἴ τινα τούτων. BROD:
Angl. τούτων, melius. BOURD. Corrigit Brodaeus, εἴ τινα τού-
των. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. MARCIL. Τούτων Brodaeus; &
omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον coniiciunt,
ut praeter Marcilium Vorstius; quod & voluisse credo edito-
res l. quia scribunt τοῦτον. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ οὐ τοὺς
λόγους ἐποιεῖτο) Viri docti in his ita versantur, ac si Luciano
non suppeditasset copia exprimendi se. Scriptit sine dubio οὐ
τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait
λόγους ἀσχεῖν, cap. 15. GRON. Scholastes, ubi vulgo legitur,
οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἡτιάτο, καὶ τὸν Χρυσίπ-
πον — ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο,
in suo libro legit, ἢ τούτου τὸν ἐπώνυμον, refertque ad Dioge-
nem Cynicum. Sed haud dubie vulgata lectio est verissima,
in qua id auctor vult, quod mihi maxime indignum videbatur,
illud erat, quod ubi pseudophilosophi committerent turpis

quid ac flagitiosi, continuo accusarent homines ipsam Philosophiam, & Chrysippum, vel Platonem, vel Pythagoran, vel eum, a cuiuscunque nomine se ille, qui quidpiam commisisset, appellaret. Non *ἐνικῶς* Diogenes Cynicus, sed quilibet, cuius certa secta erat, intelligitur. Perspicuum tamen est, in vulgatis *αὐτὸν*, non *αὐτὴν*, scribendum. IENS. *Αὐτὸν* vulgo legabatur; sed recte Guyetus correxit, & *αὐτὸν* adspirate scripsit, cui paruimus, idemque & alibi restituimus. Millies in spiritu hoc peccatur in edit. Ne itaque mihi obiiciantur exempla, ubi *αὐτοῦ* pro *αὐτοῦ* positum legatur. Cum enim in Codicibus paulo antiquioribus adspirationes huiusmodi non inveniuntur, tanto facilius scribe ac typographi posteriores in illis errarunt. Et cum Homer. integre scribat *ἔ αὐτὸν*, ubi *se ipsum* significatur, distinctio eadem inter reciprocum & demonstrativum ope spiritus, ex Grammat. praeceptis est servanda, inprimis hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etsi scio in dialecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, & ap. Homer. *αὐτὸν* pro *ἑαυτὸν* inveniri. Praeterea, ad sensum apertio-rem reddendum, comma post *ἐπώνυμον* sustulimus. REITZ.

ead. l. 5. Ἐποιεῖτο) An *ἐπανεῖτο*; GUYET. Brodaeus *προσποιεῖτο*, quod probro, mutare tamen non audeo. SOLAN.

ibid. Καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο) Angl. *καὶ οὗτος λόγους ἐπ.* BOURD. Brodaeus, *καὶ τοὺς λόγους προσεποιεῖτο*; sed melius illud *ἐποιεῖτο* intelligi enim vult Lucianus: si quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita sive tali schemate, sive sub tali persona dissertaret. MARCIL.

ead. l. 10. Ὡστε ἐρήμην ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ) Pirckheimerus, vos quoque *indicta causa* condemnabant. Cur igitur in fine Hermotimi, *τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σέ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνύς*. Ergo Benedictus, vos vero cum ipso *damnabamini*: at idem in loco Hermotimi, ceteris *indicta causa* *damnatis*. Rursus in eodem Hermotimo c. 30, *οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγινώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδικάζειν*, ubi rursus *indictam causam* profert. In Abdic. c. 8, *οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἠλίσκεσθαι*, habet *indensam causam*. Sed ex fine Hermotimi apparet esse discrimen inter *καταγινώσκειν ἀκριτον*, & *καταγινώσκειν ἐρήμην*. Immo id satis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? GRON. *Ὡστε ἐρύμην*) *Indicta causa*. I. Brod. in Misc. iam saepe adductis ita habet, pro *ἐρήμην*. Sed vitium typographicum esse credo. REITZ.

ead. l. 15. Ταῖν θεαῖν) Cereris & Proserpinae. BROD. Céreris

& Proserpinae, quarum mysteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι v. notam ad Ὀρχ. c. 15. SOLAN.

ibid. Ἐξορχούμενον) Quid esset ἐξορχεῖσθαι, copiose & erudite explicavit Laur. Normannus ad Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων declamationem T. II, p. 589 seqq. Iebb. GESN. Vid. not. Solani ad Ἀναβ. c. 33, ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τουτουῖ) Τούτου legebatur; sed Solanus mutavit in τουτουῖ, in textu vero ipso est ὅτου. Illud vero τουτουῖ magis Atticum esse, Dialectorum scriptores satis ostenderunt. Sed propter solum Scholiasten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio est commoda. REITZ.

Pag. 151. l. 2. Ἀθλοῦται) Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ἀπ. μισθ. c. 5. SOLAN.

ibid. Μαστιγοῦν) Tangit hunc morem Interpretēs Aristophanis, & oratores Graeci. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀσεβοῦντα) Vel invertendus ordo priorum verborum huius Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum ἀδικοῦντα Lucianum scripsisse; quod convenientius viderur: nam ait, *sc. irascor & obiurgo profanum, qui sacra reticenda effert, an iniuste hoc facio?* Sed non est tanti: quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste allata, quam explicatio; licet eius expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐξορχεῖσθαι) Ἐξορχεῖσθαι editum fuerat, & λέγει pro λέγουσι, & paulo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia Solano praeunte correxi. REITZ.

Pag. 152. l. 1. Τὸ καλὸν ἀγαθόν) Summa philosophiae Stoicae, quam explicat Laërt. in Zen. BOURD.

ead. l. 10. Γέλωτα ὀφλισκάνουσιν) Sic apud Plat. Idem passim. BOURD.

ead. l. 11. Ὀβιζόμενοι ἐπὶ) His incumbentes. GUYET.

ead. l. 12. Παρωθούμενοι) Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγκωνιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in Nigria. vide. BOURD. Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων δύρας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι, quod merito probat Bourdelotius. GRAEV. Egregiae pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τεθῆπαι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κελύψασθαι, ὀργιλωτέροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, καλακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ

τῶν ὁκῶν, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρούων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων ὕρας ἀλλήλους παραθούμενοι. Pro φιλονεικώτεροι accuratius scribe cum Basileenfi φιλονεικώτεροι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I, cap. 11, notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Graevius, legitur παραγκωνιζόμενοι pro παραθούμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem reperit, eamque per παραγκωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παραθεῖν Hefychius exponit ἐκβαλεῖν: qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παραδούντες, ἐκβάλλοντες. Lege omnino παραθούντες: neque enim παραθεῖν quidquam ad ἐκβάλλειν. Apud eundem, Παρώσας, ἑάσας, ὠσας, ὠθήσας, ἐκβαλόν. Pergit Noster in depingendis pseudo-philosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, se nullius indigere, sapientem solum esse divitem, paulo post ipsi accedant aliquid emendicantes, & nisi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν μὲν οὖν, persequitur Noster, αὐτοὺς τι δὲ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλούτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει; Paulo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum litoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic sensus sit, corrumpit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat auctor, quomodo illi philosophorum simiae soleant in luxum & intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime perditis: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus molesti sint. *Quin cum necesse est*, inquit, *ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiarum sint res nulla ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum & argentum, rem nihilo litoralibus lapillis digniorem?* Posset haec Graeca etiam hunc in modum distingui, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τὰργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει. *Quid enim sit aurum & argentum? Nihilo nimirum litoralibus lapillis dignius.* Ut sit interrogatio & responsio ex persona iidem horum philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in fine caret omnino ed. Flor. IENS. Παραγκωνιζόμενοι A. G. P. & L. pro παραθούμενοι, quod in impr. omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. SOLAN. Παραγκωνιζ., in tex.

tum recipi iusserat Solanus, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi: poterit itaque alterum eligere, qui volet; quamvis enim saepe alibi utatur Noster τῷ παραγκῶν. non semper tamen sequitur, eum ubique eadem voce usum esse. REITZ.

ead. l. 15. Μεμψιμοῖροι) Copiose hanc philosophantium δυσχέριαν explodit in Lapith. Dixi supra. BOURD.

Pag. 153. l. 7. Ὁρθὴν τιάραν) Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet Xenophon. Vid. & Plut. in Anton. & Spanhemium. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν ἐν τοῖς &c.) Versio Benedicti, quam impugnat Iens. non adeo est absurda, dummodo suppleas *aiunt*. REITZ.

ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων) Hac specie proverbii utitur antea in Timone. BOURD.

ead. l. 13. Ἐκ παλαιού) *Iam olim*. BROD.

Pag. 154. l. 1. Ὅπῃ ποτὲ) Sic edd. sed P. & L. rectius ὅποι τῷτε. SOLAN.

ead. l. 2. Πτερόεντα ἔπῃ) Ex Homero, cuius copiosus interpres Apulei. lib. 2 Florid. BOURD. Ἐπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum afferre. Verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit De Domo c. 20, ac Didym. ad Hom. Il. A, 201, — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, αἶτ, λόγους ταχεῖς. λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. Eustath. vero ad eund. vers. pag. m. 64 m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, διὰ τὸ ταχὺ, καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν ἀέρα κατὰ τὸ πτερόν. Ἰσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν &c. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuerunt, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba alata* Homero dici. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαλήλειπται) Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat, ἐξαλήλιπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καταπλ. c. 24: ἵχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαινμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλειπται μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. SOLAN.

ead. l. 12. Βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος) Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tractat. Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις. BOURD. Atqui libro de mercenariis philosophis non est Βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, verum Κλεοπάτρα ἢ πάνυ. Nisi fortean duae historiae sunt. Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces

five κάρυα, ibi carycae aut amygdalae, five nuces Graecae, ἰσχαδες ἢ ἀμύγδαλον. MARCIL. Ipse Lucianus infra in Apol. pro Mercede conductis c. 5: Ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεπορθέναι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι· ἐκείνον γὰρ διδάχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως &c. MENAG. Fefellit memoria Bourdelotium: non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μισθ. c. 5 hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nunc, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & maiora etiam, tradit Ael. de anim. VI, 10. SOLAN.

ibid. τῆς Αἰγυπτίου) Simii saltatores; vid. infra Apol. pro Merc. GUYET.

ead. l. 13. Πυρρίχιζειν) Pro omni genere saltationis, ut id. docet περὶ ὀρχ. BOURD.

in. Schol. col. 1. l. 4. Εἶδος) Ad alia verba referebatur hoc Scholion, sed retuli ad verbum, quo pertinebat, & forsan συντόμως scribendum, pro σύντομος. REITZ.

Pag. 155. l. 1. Ὑπὸ κόλπον) At infra in Ἑρμ. c. 37 legas ὑπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81 ante med. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Ἡρακλῆς) Hercules & simia, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. Erasmi Chiliad. p. 187. REITZ.

ead. l. 2. Φιλοσοφεῖν ἀσκούσι) Sic bene legit interp. Minus recte Cod. Anglic. φάσκουσι. BOURD. Φιλοσοφεῖν φάσκουσι) Persistens noster in sua in pseudophilosophos invectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam: dein rogat veteres illos philosophiae magistros, Ἡ δὲ ἰότητι πῶ γωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκούσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους; MS. Angl. referente Bourdelotio p. 412, pro ἀσκούσι habet φάσκουσι, & sua quoque convenire excerpta ait cl. Graevius p. 969, rectissime iudicans τὸ φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46, ἅπανσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν de Merc. Cond. c. 24, πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα de Parasito cap. 52, οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in Hermotimo c. 52, Ὅδοί τε πολλαὶ εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκά-

στη καὶ ἀρετὴν ἀγειν φάσκουσαι c. 68, Οὐκ ἀκούεις τῶν Στοϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; IENS. Bourdelotius male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, & qui dicunt se philosophari, se esse philosophos, pro quo dixit c. 41, ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, quod est, in philosophia se exercent, philosophiae dant operam, quamvis id quoque possit tolerari, alterum tantum praeferendum est. Hanc enim vim habet, venditant se pro philosophis, cum non sint. GRAEV. Φάσκουσι omnino legendum, ut est in Angl. P. L. & Mf. Gr. & iterum c. 46; quod autem in vulgatis est ἀσκοῦσι, procul ablegandum. SOLAN. Recepi lectionem codicis Angl. apud Graevium: quae recurrit etiam deinde, πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνειν. GESN.

ead. l. 3. Σκυθῶν τοι εἶσι) Ut in Nigrin. & Lapith. & passim alibi. BOURD.

ead. l. 11. APET.) Virtutis persona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera Veritatis. Mutationi occasionem praebeuit, quod proxime ab hoc sermone Virtutem alloquitur Philosophia, cui proinde responderi cum putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post Veritatis testimonium, alteram suam sodalem, Virtutem alloquatur Philosophia? GESN.

ead. l. 12. Κατὰ τῆς γῆς δύναι) Sic de Merced. conduct. εὐχῇ δὲ ἢ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα. Sic adversus Indoct. εὐξῇ τότε χάνει σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic εταίρ. πῶς ἂν με ἢ γῇ καταπίοι; ead. in Lapith. Sic apud Heliod. lib. 1, ἡνυχόμην δὲ καταδύναι μᾶλλον. Habent ex Homeri Iliad. 4, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud est Aeschyli Suppl. Θέλοισι δ' ἂν μορσίμου Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις. BOURD.

Pag. 157. l. 4. Ἀρετὴ) Haec loqui decebat Veritatem, ad quam testem provocarat Parrhesiades. Servavi tamen librorum scripturam; praesertim cum mox Philosophia Virtutem appeller. Sed ibi pro Philosophia Veritatem loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutam a Luciano inductam censeas, cuius opera potissimum indigebat. SOLAN. Si supra persona AP. mutanda fuit, & hic rescribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετῇ. REITZ.

ead. l. 8. Ἰλίου) Historia, quae huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Troianos, qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem

aliquando ludicris se dedentes, in Tragoedum incidisse, qui calamitates eius priores, aut studio, aut imprudens repraesentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφρ. cap. 10. SOLAN. Vid. Dion Chrysostom. in Tars. I, pag. 266 ed. Ald. *B. de Ball.*

Pag. 158. l. 1. Ἀπάσαις) Ψήφοις. Brod. Vid. supra hoc Dial. cap. 21. REITZ.

ead. l. 3. Ὁ μέγα σερμὴν νίκην) Hoc in fine quarundam tragœdiarum apud Euripidem videre licet, ut in Phoen. Orest. Iphig. in Taur. BROD. Vid. Isthmia Pind. Od. VI in princ. cum Scholiis. VORST. Eurip. Phoeniss. 1752. SOLAN.

ead. l. 6. Δευτέρου κρατῆρος) Aut id a combibonibus ac commesatoribus translatum, aut ad clepsydram reiciendum. BROD. Specie proverbii. De secundo cratere Long. lib. 3 ποιμεν. Achil. Tat. lib. 2. BOURD. Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui Deorum libabant, a secundo autem auspicabantur. SOLAN.

ibid. Κρατ.) Συμπόσιον] Vid. Erasmi Adag. τὸν τρίτον τῷ σωτήρι. Primus crater ad sitim sumtus, Iovi Olympico: secundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem fervatori seu sospiratori dicabatur, ut ex crateris tertii potu ipsos oenopotas ab ebrietate vindicaret. VORST.

ead. l. 10. Συλλογισμὲ) Aptā huic rei Syllogismi persona, tum quod familiaris philosophis, tum propter etymon, quia collectionem notat. GESN.

ead. l. 12. Ἦκειν) Sic solet in formula praeconiorum omitti χρῆ, aut simile quid. SOLAN.

ead. l. 14. Δίκης) Lege Δικαιοσύνης, de qua supra c. 18. Infra tamen pro hac Veritatem appellat, c. 44. In omnibus scribitur δίκης. SOLAN.

Pag. 159. l. 8. Σησαμαῖος πλακοῦς) Dixi ad Petr. BOURD.

ead. l. 9. Πάγωνα βαθύν) Sic Noster iterum in Iove Trag. c. 26, βαθυπάγωνα καὶ εὐγένειον. Sic de Senectute profunda fivē magna, Ael. V. H. 2, 36, βαθύτητα γηρῶν. Quod iterum L. 7, 5, γηράσκων βαθύτατα; sed & Aristoph. Nub. βαθὺς τῆς ἡλικίας, (ut observat Iens. ad Dial. Lucian. de saltat.) Verum generaliter de omni fere magno; ut πλοῦτος βαθὺς, Ael. V. H. III, 18. Et βαθύπλουτος ap. Aeschylum; vid. Spanh. obs. ad Callim. p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, frugibus abundans solum, ap. Apollonium, ibid. Immo & de latitudine, s. densitate; Herodian. VIII, 1, 3, φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας, i. e. acies densas instruxit. REITZ.

ibid. Παλάθην ισχάδων) Haec passim apud Lucian. Hac de re Theophyl. Simoc. Epist. 14: ὁ δὲ Θεσπέσιος οὐτοσὶ νεανίας τῶν ισχάδων τὰ πλείστα ἐκβέβρωκε, καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξερρόφησεν, ὁ δὲ πρυγίας ἐκσχίνει, καὶ μοῖραν τινα ἤτει μετὰ κόρον κομίζεσθαι οἰκαδὲ posteriorem hanc partem tangit in Lapith. BOURD.

ead. l. 14. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι) Parodia ex Iliad. Σ. BOURD. HOM. II. Σ, 507. SOLAN. Leg. ἐν μέσσοισι vel εἰνὶ μέσοισι. II. Σ, 507: Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, Τῷ δὲ μὲν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰδύντατα εἶπη. GESN.

ibid. Μέσσοισι) Maculam edd. in hac voce ex Homero & B. 2. sustulimus, in quibus erat μέσοισι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνοδος) V. c. 15 & 16. Si forte oblitus, ubi sint, nescias. SOLAN.

ibid. Ἐπεὶ — ὅς) Harum vocum aut haec aut illa reiicienda videtur; sed abique codicum auctoritate, utra expungenda sit, non patet. Quid si ἐπὶ τὰς δ. μ. legatur? SOLAN. Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνάς, ὃς ἤκουσαν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 160. l. 1. Πελ. — Ἀσκλη.) Athenarum tabulam, si per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspecta haec omnia clarius intelligantur. SOLAN. Glossa Paris. *Loca Athenis iuxta arcem.* Confer infra c. 47. REITZ.

ead. l. 3. Τάλω) Confer Ὀρχ. c. 49, & φιλοφ. c. 19. SOLAN. Τάλων Athenis sepultum, nondum inveni: Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria salvis liberis obiit. GESN. Hunc Athenis sepultum dubitabat Gesn. & fors Tellus legendum: sed Wesseling. ad Diod. Sic. c. 76, v. 96 sq. ubi Τάλω Daedali discipulus ingenio magistrum superans per invidiam a Daedalo necatus & Athenis sepultus legitur, haec observat: *Pausaniae* I, 21 & 26, Κάλως est; unde *Simfonio Chron. A. M.* 2773, ita & hic scribendum esse, in mentem venit. Mihi aliud placet: accedunt *Diodoro praeter Apollodor. III, 14, 9, Scholiast. Eurip. Orest. v. 1648, Lucian. Reviv. c. 42, eiusque interpres Graecus.* Sepultus est Talus Athenis in via, qua e theatro in arcem ibatur; sic enim de Calo *Pausan. I, 21 &c.* REITZ.

ead. l. 4. Ἀνακτεῖον) De Anaceo ad Tim. c. 10 Hemst. GESN.

ead. l. 5. Βοτρυδόν) II. B, 89. SOLAN.

ead. l. 8. Μυρίοι) Ex Hom. II. B. pro ἤρι Angl. ὦρη. BOURD. Recte utique Mf. μυρίοι, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἄνθη γίνονται ὦρη est enim ex Hom. II. B, v. 468. ἤρι est interpretatio: ὦρη enim accipitur cum pro vere, tum pro aestate, ut ad Hesiodum ostendi. GRAEV.

ibid. Ἡρι) In Angl. L. & Mf. Gr. ὥρη, uti & apud Homerum l. c. & Odyss. l, 51, scribitur. Sed de industria, uti multa solet, a Luciano mutatum opinor, quo signantius anni tempestatem designaret. SOLAN.

ead. l. 9. Μεστὴ δὲ) Casaub. ad Athen. BOURD.

ibid. Κλαγγηδὸν προκ.) Hom. Il. B, 463. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Λέγονται) Hoc scholion, commonstrante locum Solano, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, nisi quod bis positum inveniebamus: dilaceratum enim erat, & pars in ed. Gr. in summa pag. 17, pars in med. p. 18 descripta. REITZ.

ibid. l. 4. Ἀνακείον) Et hoc igitur abundabat. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνῶρισμα) Non est hic locus δὲ, recipiendum omnino, quod Angl. codex & mea excerpta prae se ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γνῶρισμα: quod & videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod & Bourdelotius probat, cum Angl. & meo, δεχόμεθα ἥδη αὐτοὺς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους. Nec minus probandum ex iisdem membranarum pag. 410, ταχέαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν, fac ut cito aliquid capiamus. GRAEV.

ibid. Μὴ δὲ) Angl. μηδέν. BOURD. Μηδέν ed. I. & Mss. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgatae edd. mendose μὴ δὲ vel μηδέ. Adde hic Euripidis versus in Med. 516: ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν δε κίβδηλος ἢ Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφῆ, Ἀνδρῶν δ' ὅτ' ἄν χρητὸν κακὰ διειδέειν Οὐδεὶς χαρακτήρ ἐμπέφυκε σώματι. SOLAN.

ead. l. 4. Δεχόμεθα ἥδη) Angl. ἥδη αὐτοὺς: sic erat legendum: aliter tamen interpres, & MSS. & Cod. Flor. BOURD. Cogitabam aliquando, an non ista vox sit philosophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἥδη, quam mox accipimus? Nec iam poenitet. GESN.

ibid. ἥδη αὐτοὺς. Πλ. ἡμᾶς) Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. & Mf. Gr. In edd. ἥδη. Πλ. αὐτοὺς ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 10. Χρήμασι) Quae inter bona annumerant Peripatetici. BROD.

Pag. 162. l. 15. Θέρμους) Dixi ad Petronii *lupinos*. BOURD.

ead. l. 16. Ἄρτους τῶν αὐτοπυρτῶν) Haec omnia in Dialog. Mort. & in Catapl. BOURD.

Pag. 163. l. 1. Καὶ μαχαίριδον θυτικόν) *Secespita*. Casaub. ad Suet. Aug. dico fuisse alibi.

ead. l. 2. Μαχαίριδον θυτικόν) Placet πυθικόν. Μαχαίριδον

πυθικόν, *Delphicum gladium*. BROD. Brodaeus μαχαίριδιον πυθικόν, *Delphicum gladium*. Verum ἀτυχεῖ πάνυ λίαν. Dixisset faltem *Delphicum cultrum*. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαίριδιον θυτικόν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perstringit autem res ad usum huiusce Cynici ullas Lucianus, in pera eius inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσίον, μύρον, μαχαίριδιον θυτικόν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseras &c. quemadmodum sacrificatio-nes gumis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc ediffertare. MARCIL. De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiastes altum tacet; neque satis liquet, quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum coniecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut ad- dubitem, facit Scholiastae a me iam memoratum silentium, risum caprasse videtur Lucianus ex voce μαχαίριδιον, quae aequae ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem θυτικόν, iocum de- mum patuisse. At quid tandem est μαχ. θυτ. inquires? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor: tu, an recte coniecerim, ipse iudica. Ac primo quidem quae Lucianus de philosophis magiae operam dantibus scripserit in li- bello de merced. cond. legito: hunc ego cultrum ad eos usus comparatum opinor. Sed quid si κουρικόν legas pro θυτικόν; Vid. Ἀπαιδ. c. 29, Plut. in Dione p. 1667 f. & Polyae. Strat. VIII, p. 604 B. ubi μ. κουρέως. Casaubonus observat, Graecis cultrorum menfariorum usum diu ignoratum, ad Athen. 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum est ex Epi- cleti libello. Adde tamen, si lubet, locum Philostrati insignem, sub finem Herodis. SOLAN.

ibid. Καὶ κάτοπτρον) Haec eleganter apud Apul. in Apol. BOURD.

ead. l. 12. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιμη- μένοι. BOURD. Σε τ. χ. μεμιμημ. A. P. & L. nisi quod in A. pro σε legitur τε. In edd. ἐς τ. χ. μεμιγμένοι. SOLAN.

Pag. 164. l. 2. Θαλοῦ στεφάνῳ) Sic postea τῷ θαλάσσει στεφάνῳ. Grammatici Graeci idem esse aiunt, ac θαλλός. quid autem θαλλός, Theocr. docet Eidyll. Hefych. Suid. vocaverunt etiam ὄσχον κρατὶς, ut apud Hefych. verbo χύτλασον, cuius

locum emendat Scalig. *χύτλος δὲ κρατὶς ὄσχος εὐσκίος παρῆν* *χυμένους &c.* vocarunt Latini *sagmina*: Gl. vet. *Sagmina θαλάδος, σπονδεῖα*. Hac de re Athen. lib. 7. ferebantur in Panathenaeica pompa, quique ferebant *θαλασφόροι* dicti, ut vult Iuncus apud Stob. licet quidam asserant, fuisse ramos olivae, quos manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum *στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν*. Uti sunt & Latini, ut auctor Ceir. *Pergit Amyclaeo spargens altaria thallo*. Quod Virgil. 6 Aen. dixit *Ramo frondentis olivae*. BOURD.

ead. l. 5. Ἐν χρωῖ) *Ἐν χρωτί*, ad vivum, ad cutem. BROD. Confer supra B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ ἐγκανσάτω) Quo modo prisca fugitivorum frontem inurebant. BROD.

ead. l. 14. Ὑπερορῶντα) Hor. oculo irretorto 2 Od. 2 f. SOLAN.

Pag. 165. l. 4. Ἀλωπενίας) *Vulpe notatos*. BROD. Suavissimo lusu respicit nomine altero ad *κοππατίας* equos, altero ad *σαμφορούς*, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. GESN.

ead. l. 8. Ἡ ἱέρεια) De qua supra Lucianus. BROD.

ead. l. 9. Ὡπερ) Ad aliquam, sua aetate notam historiam aludit, quae ad nos usque non videtur pervenisse. Quod ὥπερ hic legis, ex ed. I. est; in reliquis enim est ὅπερ. SOLAN. Ὡπερ duali numero ex I. recipiendum iusserat Solanus. Obscundatissimè certe, si plures Codd. & edd. addicerent. REITZ.

ead. l. 10. Ἀρέθηκεν) *Dūs dicavit*. BROD.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἀπὸ &c.) Piraeus nempe olim fuerat insula, in quam oportebat *σχέδια διαπερᾶν*, ut ostendit Meursius in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a I. G. Graevio. Vid. c. 1. CLER.

Pag. 166. l. 1. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἀγκίστρον ἰσχαδί) Brodaeus: ubi notata Παρρησιάδου persona reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Respondet enim Parrhesiades Philosophiae cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται*, pro *τί πράττειν διανοῶ*, ὃ Παρρησιάδης; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae *τί ταῦτα &c.* MARCIL. Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut pisciculos adnatantes capteret philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia

commodat Sacerdos in Acropoli. Iam rogat Philosophia, *Τί πράττειν ἄνθρωπος διανοεῖται; Παρρ. δειλάσας τὸ ἀγκιστρον ἰσχυάδι καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθήκειν ἐς τὴν πόλιν* sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at Sacerdotis; quare pro Παρρ. ponenda omnino est persona Sacerdotis, *Ἰερ.* Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades *καθήκειν*. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione *τί πράττειν ἄνθρωπος διανοεῖται;* patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade, (quaesitum enim fuisset, *τί, ὦ ἄνθρωπε, πράττειν διανοή;* vel *διανοεῖς;*) sed ab alia persona, *Ἰερεῖα* scilicet. Adde, quod in responso interrogationi Philosophiae non satisficit: quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, *Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδη, ποιεῖς;* Errorem videtur suboluisse Marcilius p. 418, pro *καθήκειν* reponens *καθήκειν*. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur *Ἰερ.* hoc est, Sacerdotis persona. IENS. IEP. ex L. ed. I. & B. 2. restituimus pro vulgato ΠΑΡ. absurdissimo, vel absque Cod. auctoritate mutando, uti recte viderat Ienius, & ante eum Brodaeus. SOLAN. Mihi videbatur hic commodius respondere Antistira, Parrhesiade ipso in piscatus apparatu satagente. Itaque quid fecerit, respondet, non quid facturus sit. Neque tamen Brodaeii sententiam damnaverim. GESN.

ead. l. 3. Καθήκειν) Καθήκειν. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ) Pelasgicum locus fuit Athenis iuxta arcem, de quo antea dictum est. COGN. Vide infra ad ΣΥΓΓΡ. c. 15 Solanum: adde & supra Schol. ad c. 42 pr. Ceterum eadem, quae Cognatus, etiam habet Brod. in Miscel. saepe adduct. p. 2, c. 22. REITZ.

ibid. l. 11. ΕΛΕΓ.) Malim pro ΕΛΕΥ. tenuissima mutatione legi ΕΛΕΓ. h. e. ἑλεγχος. Huius enim est deprehendere verum: hic adiunctus Parrhesiadae paulo ante: cum hoc deinde colloquitur Parrhesiades. GESN.

ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλέος ἐστὶ) Interpretes, *minime felis est.* Sed quis unquam audivit, *γαλέον* esse *selem*, & feles in mari capi? Discimus praeter alios ex Ael. hist. anim. I, 45, *γαλέον* esse genus canis marini, qui est *κατεστειγμένος* & *ποικίλος* qualis hic intelligitur. Vid. etiam Aristot. de Animal. VI, c. 11 f. Athen. IV, 17, & VII, 8. L. BOS. Glossa Parisina: *lupus marinus: meminit Aristot. & Plin. Felis. galeus. Gazza mustelam interpretatur, est piscis rapax.* REITZ.

ead. l. 16. Αὐωνοῦτος γ) Haec verba non sunt in Angl. Cod.

BOURD. Κύων) Locum hunc in omnibus impr. iam desperatum egregie restituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αὔων legebatur. In A. autem & P. deerat prorsus ea vox. In quibusdam etiam ἀνών erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etsi canis marinus piscis sit (de quo Ael. de anim. I, 55) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. πρ. c. 7. SOLAN. Pro αὔων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii eiicere maluerint, quam sententiam eo obscurare, legendum tenuissima mutatione κύων quod viderat etiam L. Bos Animadv. c. 14, p. 62. De Cynico philosopho sermonem hic esse, apertum. Cum de Platónico agit, simili ad nomen respectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλέον. Iam γαλέος s. *mustelus* piscis, κύων, *carcharias*, cognatarum specierum nomina aequè Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut versione nostra eam exprimere nihil dubitaremus. GESN. Quia αὔων olim editum erat, Brod. Misc. P. 2, cap. 22, inde fecit ἄνων, vel festinans ita legi putavit, (ait enim: ἄνων. *Cum muti sint pisces*) satis absurde hoc loco. REITZ.

Pag. 167. L. 1. Ἐνθα λήσειν ἡλπισας) Benedictus, ubi te latitaturum sperabas. Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque Pirckhaimerus ubi praedari sperabas; & adscripsit pater ληΐζειν. GRON.

ibid. λήσειν) Sic recte legi, ex 'Ιστ. α', c. 4, ubi ἐνὸρμισαν λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex Nostro probaverat Solanus, nimirum ex *Iuni.* p. 420, 367, 400, 229 & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσειν ἡλπισας probam esse, quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἔση φανερός ἀπασι. REITZ.

ead. l. 13. Πολλοῦ) In textum recepi ex duobus Codd. ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis respondens verbo & casui praecedenti: licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in Aët. Apost. c. V, 8, Sapphira interrogata, εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; respondet Ναί, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu effferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane Noster supra in Dial. M. IV pr. Ἀγκυραν — πέντε δραχμῶν. XAP. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit ex Vit. auct. c. 26 med. per me licet. REITZ.

in Schol. Μυσάρδς) Μισάρδς editum erat, sed *μυσάρδς* correxit Solanus, recte; nempe a *μῦσος* scelus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἀφῶν ἐλ.) Vid. Aristoph. Schol. in Eq. pag. 226. VORST. Glossa Paris. *Aphyæ pisciculi, quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a Latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. REITZ.

ead. l. 3. Ἀφῆστατοι) Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione *ἀφῶν apuarum*, & *ἀφῆστατων*. GESN.

ead. l. 4. Ἡμίτομος) Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, *πλατεῖς*, appellant. GESN.

ead. l. 5. Ψῆττα) Gloss. Paris. *Psetta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* REITZ.

ead. l. 7. ΕΛ.) Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί φῆς) ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola l. ed. eidem tribuit, recte. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν) Benedictus, *ac si in profundo varii coloris appareat.* Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, cum nihil boni denotet. Quid enim ist est? aut an id fieri solet? Prior interpretes, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parenthesi, unde patet eum errasse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accidentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despicies ait, quantum ex distantia istius altitudinis iudicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. GRON. Solanus versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡ ψῆττα) Ὁ ψδν legebatur, & quidem aspirata prima: id autem noster delevit, & ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in Cod. sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὁ ψδν, *orpsonium*, quod κατ' ἐξοχὴν de piscibus accipitur, pro synonymo τοῦ ἰχθύδιον haberi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Βούγλωσσον. κακῶς) Βάγλωσσον & καλῶς editum erat, pluribusque vitiis rypotheticis scatebat hoc & præcedentia scholia. Sed ad καλῶς & verba seqq. Solanus notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna

est in hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. Κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ. REITZ.

Pag. 169. l. 8. Ἄλλ' ἢν ἰδού) Ex Schol. & Fl. reposuimus pro vulg. ἄλλ' ἰδού, quod etiam in P. est. Vid. init. Γυμν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκαιθῶδεις) Stoicorum severitatem & spinosas subtilitates Logicas carpit: quod autem multos huius generis esse ait, non dubium est, quin propter M. Aurelium imperatorem Stoicum & ipsum plures huic familiae, quam ceteris, nomen darent. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχίνων) Gloss. in marg. Parif. Echinus. Latine Echinaceus, spinis aculeatis. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἡθικόν) Sic restituit Solan. ex Cod. V. cum editum esset Ἀττικόν, & προέκτέθλιπται legebatur ἐκτέθαλλται: cum tamen in V. esset ἐκτέθλιπται, quo ipso errore confirmatur scriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel supra etiam pro βούγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. REITZ.

Pag. 170. l. 1. Ὡ Πόσειδον) Auclior voce una Angl. Cod. ταχείαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. BOURD.

ead. l. 4. Περιεπάρη) Sic in Gallo c. 2, εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίονα, καὶ ἔφθα καὶ πεπαρμέννα τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Ζευξ. c. 10 bis. SOLAN.

ead. l. 15. Οὕτω) Suspecta mihi vox, pro qua lego ἴτω. In Fl. est οὗτος. SOLAN. Mf. Reg. 2954 οὗτος δὲ καὶ αὐτός.

Pag. 171. l. 6. Ὑπερήμεροι) Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι ἤκομεν ἐπ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 10. ΠΑΡΡ.) Immo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba visa sunt, quae minus apte in impr. Parrhesiadae tribuuntur. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐδέν) ΕΛ. οὐδέν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, sed huic optime. SOLAN. Ante οὐδέν personam ΕΛ. inferit Solanus, non male; sed quia ex nulla ed. nec Mf. profert, non addimus, etiamsi in notis ita citat illud ΕΛ. ac si re vera in textu positum legeretur. REITZ.

ead. l. 16. Καυστηρίων) Utitur & Orig. c. Celsum V, 273, 2. Nescio tamen, an non rectius legeretur καυτηρίων, ut supra c. 46, & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & Vorfio placuisse video. Sed credo potius scriptum fuisse καυστήρων, quae vox etiam apud Origenem reperitur c. Cels. 211. SOLAN. Coniectura Vorfii nititur exemplo Ἀναβ. c. 46 med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2 f. Sed coniectura Solani melior, & propius ad literarum ductum accedens. REITZ. Leg. καυτηρίων. Sic Mf. Regg. & ita supra cap. 46, ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτήρος. Ceterum in Mf. Reg.

2954 ad h. v. sequens legitur Scholium: κεκαυτηριασμένος, ὁ μὴ ἔχων ἡγίῃ τὴν συνείδησιν. B. de Ball.

in Schol. col. 2. l. 2. Φιλόχορος) Legendum Φιλόχορος, cuius nomen supra p. 9 occurrit. Scripsit περὶ Ἀττίδος. vid. Voss. Hist. Graecos, & Suidam in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. CLER. C. habent φιλόχορος. SOLAN.

ibid. Δ') In priori edit. horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. est δ'. SOLAN. In priore ed. Scholiorum p. 16 ad pr. Ἀναβ. legebantur tria scholia, quae ad totum hunc dial. sive dissertationem non pertinebant; sed ad Ἐπὶ Μισθ. quod per investigationem diuturna detexi, eoque, quo spectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omissum credas. REITZ.

IN CATAPLUM.

Pag. 172. l. 1. ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ) De huius vocis significatione & usu fufe & erudite, ut solet, Spanh. p. 615. Latine etiam usurpant Cicero & alii a viro illustr. laudati. SOLAN.

ibid. Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Inscriptio Scholiaf. impr. Καὶ τύραννος. Ex ipso Cod. an ex arbitrio editoris, nescio. Edd. Luciani ἢ constanter servant. REITZ.

ead. l. 2. Εἶεν) Εἶεν per ἀγε hic exponit Scholiafles, nec male. Verum orationem tamen a superioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet) praecessisse iam sermones alios, quibus hoc ipsum εἶεν finem imponit, atque ad alia transit. Egregie hoc illustant loci duo Platonis, alter de rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δέ σοι ὅσπερ παῖς (vid. leg. ταῖς) γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ, καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι. Alter Phaedro extremo pag. 420 A. Εἶεν, ἔφη, ὃ βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί χρὴ ποιεῖν; ubi etiam per age licet interpretari. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς ἀναγωγὴν) Ἀνάπλου. BOURD.

ead. l. 4. Ἀντλος) Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ sic & Grammatici. BOURD.

ead. l. 5. Παρακέρ.) Dictio Atticorum propria, οὕτω γράφουσιν τὸ ἴδιον τὴν ὁδὸν τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. BOURD. Παρακερ. edd. omnes, excepta l. Sic etiam Mf Ox. Sed quid sit, nemo, credo, expediet. Vide ad quas angustias redactus Scholiafles, ut sensus plures colligat. Ed. I. παρακερουσται. Quomodo-
docunque legas, vox nautica sit, oportet, a κέρας composita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda est. Credo scriptum fuisse παρακερουσται, simplici κ. SOLAN.

ead. l. 6. Τετρώπωνται) Logo ad scalmum alligati est. BROD.

Ἐν τῷ τροπατηρίῳ ἐμβάλλεται. Est autem τροπατῆρ λῶρος εἰς ὃν τὴν κόπην ἐμβάλλουσιν· tangit Hesych. verb. τροπάσασθαι. BOURD.

ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοί) Quod ad me attinet. BROD.

in Schol. col. i. l. 13. Βραύρωνα) Βράβρωνα legebatur, & mox iterum Βραβρωνίσις. Sed recte correxit Solanus; vid. Strab. IX, p. 611, vel 399, & quae mox notamus. REITZ.

ibid. l. 14. Ἀρκεύονται) Quatenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad παρθένους eam referri decet, forsitan ἱερατεύουσai. SOLAN. Ἀρκεύειν idem esse, quod δεκατεύειν, docet Hesych. Nam ἀρκεῦσαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae Βραυρονίαι, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἄρκτος *ursa* autem ἀρκεύειν, quod ursam quandam mansuefactam sagittis confoderint fratres virginis cuiusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. Suidam v. ἄρκτος, ubi ait: Ἐν βραυρωνίοις ἀρκευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν — ac deinde: Καὶ ἐψήφισαντο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκεύσειε τῇ θεῷ. Ἀρκεῦσαι. Λυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένας τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet Didymus Grammaticus testetur, Lysiam in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixisse quidem ἀρκεῦσαι; sed δεκατεῦσαι proprie dici καθιεροῦν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; tamen Harpocraton v. Δεκατεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eund. Harp. v. Ἀρκεῦσαι, idem quod supra posuimus, confirman-tem, nimirum, in ursae occisae memoriam virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκεῦσαι. Et puellas consecratas ἀρκευόμενας & ἄρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus Coislinianum, (vid. Montfaucon Bibl. Coislin. p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκεῦσαι inde dictum, quod oraculum iusserit Dianam placare, & puellam ursae immolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* appellarit. Eumque ritum quorannis renovatum. (Tum quoque pro Λυσίας — ἔλεγον, ut vitiose in Suidae edit. antiqua legitur, recte habet ἔλεγον.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de Tyrrhenis, qui Βραυρονίας has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem attingit Plutarch. de virtut. mulierum, p. m. 247 scribens: Τυρρηνῶν τοίνυν τῶν Λημνον καὶ Ἰμβρον κατὰσχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυ-

γαῖκας &c. Iterum in Quæst. Graec. p. 296: Τυρρηνούς φασὶ τοὺς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἀρπάσαντας, ὅπνῃκα Δῆμον καὶ Ἰμβρον κατὰκου, εἶτα ἐκπέσοντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Et si iam cum Solano apud Scholiast. legas ἱερατεύουσαι, nondum fanatus erit locus, quin faciliore mutatione ἀρκτηῦσαι legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omiſſa, quam ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum & pro τῇ θεῷ legendum τῇ θεῶ, quia ad Dianam pertinet, & ἀρκτηῦσεις τῇ θεῶ etiam ap. Suid. est. Si iam tamen apud Scholiast. legas, ἦρπασαν παρθένους ἀρκτηυόμενας τῇ θεῶ, sensus quidem commodus emerget; sed & malletm addi ἐν ante Βραυρωνίοις; nam licet sine praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere queas, nimirum ut sit, *abripuere virgines Brauronis*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. REITZ.

ibid. l. 16. Ἐν) Deleatur praepositiō. REITZ.

ibid. l. 21. Εἶεν) Ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ &c. legebatur; sed priora duo expunxit Solanus, sine dubio ex Coll. Item δὲ & ἀφοριστιδὸν legebatur pro δὴ & ἀφοριστικόν. REITZ.

Pag. 173. l. 3. Ἀμφὶ βουλευτὸν) Quid sit βουλευτὸν, satis abunde declarant interp. Aristophan. ad Vesp. & ad Aves, Suid. Pollux. Emenda in hac voce Hesych. apud quem βουλευτὸν τὴν δειλένν ὄραν ἐν ἣ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. scrib. βουλευτόν. Eust. ad illud Il. π, Ἥμος ἡέλιος μετενείσσεται βουλευτόνδε. Hoc voluit Virg. 2 Ecl. *Aspice aratra iugo referunt suspensa iuvenעי*. Non quod ibi somniavit Servius. BOURD.

ibid. βουλευτὸν) Ἦν μὲν ἡδὴ τῆς ἡμέρας ὅτε ἄροτρον βοῶν ἐλευθεροῖ γηπῶγος. Heliod. V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras, & iuga demeret — Bobus fatigatis*. Hor. III Carm. Od. 6. VORST.

ead. l. 7. Εἴτε) Sic Coll. commodus sane, sed tamen nondum agnosco Luciani manum. SOLAN.

ibid. Τis ἄλλος) Haud facile, quid haec verba sibi velint, expedit. Mosellanus interpres ad umbras refert. Ego ad vespiliones & eiusmodi homunculos referri malim, quos verisimile fit largiter bibere solitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπῆς, quod praecessit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio. SOLAN.

ead. l. 9. Παλαίει μετὰ τῶν ἐφίβων) Hae omnes artes Mercurii iam enarratae Dial. Deor. & Mort. BOURD.

ead. l. 11. Κλωτεύει) Vid. Spanhem. ad Aristophan. Plut. 1141. GESN.

ibid. Ὁ γαννάδας) Ironia. BROD. Reponendum ex omni-

bus editionibus veteribus γυνάδας, quod novissimae depravarunt. IENS. Vid. Spanh. l. c. GESN.

ead. l. 13. Ἐξ ἡμισείας) Hoc supra docuimus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὅταν) Ita correxit Solanus, cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; sed eius in conferendo diligentiam tamen indicat. REITZ.

Pag. 174 l. 6. Χοαὶ) Dico ad Heliod. χοαὶ, τὸ ἐπιχέμενον τοῖς ἀποθανούσι μελίκρατον. BOURD.

ibid. καὶ πύπανα) Horum usus maximus in sacris Dearum; ut patet apud interp. Aristoph. Thesm. & Lucian. Necyom. quid sit autem πύπανον, docent Poll. Hesych. Suid. BOURD.

ead. l. 7. καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. Aristoph. *riaculi*, ἄγος γὰρ μίασμα. Hesych. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. βοτάνης) In Exc. G. Ἄσφodelος τὸ φύτον. ἀσφodelός δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. SOLAN.

Pag. 175. l. 2. Αἰπόλιον) Caprarum gregem, non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, aegre autem continetur. GESN.

ead. l. 7. Κεκονιμένον) Conf. supra Tim. c. 26. SOLAN.

ead. l. 11. Λειπόντως) Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. BOURD.

Pag. 176. l. 9. Ὁ τὸ ξύλον) Ἐχων subaudio. BROD. Ut inferius p. 225, (ed. Paril.) τοῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον. MARCIL. Vid. supra B. pr. pr. & alibi non semel. SOLAN. Sic ὁ τὴν κιθάραν, scil. ἔχων, & simil. ex Luciano, cui haec ellipsis participii frequens, item ex 2 Cor. VIII, 15, vid. apud L. Bos de ellipsi, p. 55. REITZ.

ead. l. 14. Πρὸς ἀλίγον) Intellige χρόνον. BROD. Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλίβατον) Forfan legendum, ἀλίβαντα ποινταί τινα εἶναι ποταμόν. SOLAN.

Pag. 177. l. 1. Πολλὰ δώσειν) Ut in Dial. Mort. ex Homer. πολλὰ δ' ἐν ἀφεινοῦ. BOURD.

ead. l. 2. Ἀνείν) Ἀνίν. GUYET.

ead. l. 3. Στόμιον) Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ulkra Charontis cymbam pertingere censetur. Maleque adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείνας) Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non est contrahere supercilia, ut interpretes habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, estque iratorum, eorumque, qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77, Ὀφρῦς συνήγον, ἐσκυθρόπαζον δ'

ἄμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρύς, est attollere supercilia ad frontem, ut Cicero loquitur: quod arrogantiae & gravitatis est indicium. L. BOS. Vid. Tim. c. 32. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν οὐρανῷ παιδαίαι) Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. BROD.

ead. l. 12. Παρ' ἑνα) Confer infra de Salt. c. 12. SOLAN.

Pag. 178. l. 4. Κατὰ τὴν ἄγουσαν) Ὀδόν. BROD. Vid. si quid opus, Bos de ellipsi p. 180, qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omisso ὁδόν, dici, modo τὴν ὁδόν πρὸς, omisso participio. REITZ.

ead. l. 6. Ἐν Ταϊνάρῳ) Taenarum Laconiae promontorium, e quo ad inferos descensus. BROD. Menand. fragm. inc. 270, πύλη τίς ἐστὶ Ταϊνάρου πρὸς ἐσχάτοις. SOLAN.

ibid. Παρὰ τοσοῦτον) Usque adeo parum absuit, quin effugisset. BROD.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη) In scalis sedens. Hunc integrum versum omisit interpres, *scalam* reddidimus. Est enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Mytis testatur Hesych.) κλίμαξ νεώς. Falluntur, qui aliter. nam in Gl. Ms. οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νέρεος τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἢ καλουμένη σκάλα. BOURD.

Pag. 179. l. 2. Στοιβαζε) Πύκαζε, περίβαλλε, στέγαζε, σκιάζε, a στίβειν, unde στιπτοί, Aristoph. Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. BOURD. Vid. Schol. Cod. BOURD. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀμφακίας) Ἀώρους, μικροῦς, ἀνεψήτους, τὰ τετελευτηκότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Mercer. ad Aristen. BOURD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα) Verunt, cum his indefletos introducamus. Sed rectius veritas, post hos, sic in seqq. huius pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παράγαγε, *saucios adducito post hos.* Xen. K. Π. II, 11, καὶ τάξας δῆτα ἐπ' αὐτῷ (post eum) ἄνδρα νεανίαν. L. BOS.

ead. l. 12. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου) Hoc in Aeschinem transegit. BROD. In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedaemonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἀρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακῶσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀκυρὰ εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. BOURD. Vid. Scholia, & Ἐρμ. c. 76. SOLAN.

ead. l. 14. Βεβυσμένοι τὰ ὄτα) Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. Heli. lib. 3. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀώρους) Addidit hoc Solanus; in impr.

enim omiffum erat; sed & ἥτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec fatis indicaverat quo pertineret. Pro μικροὺς autem Gronov. legere iubet πικροὺς: sed affentior Solano, recte se habere vulgatam, quam Bourdelotii Codex etiam tuetur; namque apprime huic loco convenit. REITZ.

ibid. l. 11. Ταῦτα) In alio loco, ubi idem Scholion reperitur, legitur pro hac voce τούτων. Et pro ἐνέχρηστο, alibi legitur ἐχρήσθητο. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Δυσὶν) Priscis Atticis. VORST.

ead. l. 3. Πέπειροι) Contra ὁμολογίαι. De quibus dictum antea: sic postea ἀσταφίδες. BOURD.

ibid. καθ' ὥραν) Opportune. BROD.

ead. l. 5. Ἀσταφίδες) Lucilius, *rugosi passique senes*. VORST. Alludit ad proverbium ἀνδρὺς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον; de quo Suid. & Zenob. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν Μνηστῇ) De suae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus, necne, acutioribus statuendum relinquo. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλ. Θεαγενὴς) Mirum, nō eundem hic petit, de quo in Περ. multa: certe hoc nomine philosophum alium novi neminem. SOLAN. Hoc nomine tyrannus Megarensium commemoratur Thucydidi I, 126, & athleta ap. Pausan. Eodem iterum nomine ex Atheniensium principibus quidam ap. Thucyd. V, 24. Vid. Duker. ad loc. prius indicatum, qui & Lucian. de conscrib. hist. & Deor. concil. Theagenis mentionem fecisse monet. Num vero, & qualis philosophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, nisi tyrannus ipse philosophus quoque fuerit. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐψημ.) Corruptam vocem ἐψ... cen-
seo. SOLAN. Sed si Ἐψημένοι vel Ἐψόμενοι legas, tamen sensus aliquis inest, ut *maturi*, *cocti* intelligantur, vel iusto tempore conditi. Ἐψημα autem mustum decoctum, vid. Foef. ad Oecon. Hippocr. h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen affirmaverim id satis appositum; nec solet Schol. semper apta loqui. REITZ.

Pag. 181. l. 7. Ἐκ δικάστ.) Quid sit, vid. Schol. Aristoph. in Pl. pag. 32. VORST.

ead. l. 8. Τοὺς ἐκ τυμπάνου) Rei cum ad supplicium ducebantur, solebant gestare tintinnabula, ne populorum inces-
sarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. Zon. lib.
3 Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut ap. Plaut. Tru-

cul. Dico hac de re alibi. Sunt tamen, qui τύμπαρον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας ἐφόνευον. dixi de hoc supplicio ad illud Petron. *debeamus tenti perire*. BOURD. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470 ostendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς est, & τοῦ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. GESN.

ibid. Τυμπάνου) Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. VORST.

ead. l. 16. Κυνίσκος) Ad h. v. Mf. Reg. 2954 hoc exhibet Scholion: Τὸν Κυνίσκον ὃν κυνικὸν φιλόσοφον καλεῖ διὰ τὸ τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους ἐλεγκτικούς εἶναι, καὶ ὡς κύνας τοὺς παρ-
όντας ὑλακτεῖν.

in Schol. col. i. l. 2. Ω) Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abesse ex C. Bourdel. viderem, eliminavi. SOLAN. Commodius quidem abest praepositio; non tamen ira necessario eliminanda, ut alibi ostendemus. Vid. etiam not. Hemsterh. ad Dial. Mort. XXIII f. (pag. huius ed. 522 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 182. l. 1. Ἐκάτης τὸ δεῖπνον) Vid. Dial. mort. I. SOLAN.

ead. l. 2. Σηπύαν ὥμην) Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. BROD. De hac historia supra dictum est ad B. πρ. c. 10; ubi recte omnes σηπῖαν, quod & hic secuti Mf. Ox. & P. & B. 2. restituimus, cum in reliquis legeretur σηπύαν. SOLAN. Imitatus igitur est magistrum suum: iam alluserat in Vitarum auctione. GESN.

ead. l. 6. Ἐλθεῖν) Sic & venire pro mori, five ad inferos venire, Propert. I, 14, 14. REITZ.

ead. l. 8. Ἱατρὸν — τῶν ἀμαρτημάτων) Sic ἰᾶσθαι pro liberare, sanare ab errore, Noster infr. in Gallo, c. 28, Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε. Et Fugit. c. 5, Ἦν μόνην ἰάσασθαι ἀντὰ γιγνόμενα οἶμαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἀμαρτημάτων) Anglic. πραγμάτων. minus recte. BOURD. Ἀμαρτημάτων Ox. Cod. & edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud Diogenem Laërt. de Menedemo etiam Cynico p. 162 E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans aiebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire: ἐρινύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι ἐξ ᾗδου τῶν ἀμαρτανόμενων, ὅπως πάλιν κατιῶν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. SOLAN.

ead. l. 13. Μεγαπένθης) De hoc Megapenthe tyranno nihil

me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit, ἐς τοσοῦτον ἐπιβῶναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῶ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cuiusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. PALM.

Pag. 183. l. 1. Αὐτόματος) *Ultro, sponte, a nemine arcessitus.* BROD. Mf. Reg. 3011 αὐτόματος, probante B. de Ball.

ead. l. 5. Ἡμιτελής ὁ δόμος) Haec ad Homericum Protefilaum videntur spectare. BROD. Iam hac de re diximus in Dial. Mort. Val. Flacc. lib. 6: *Coniux miseranda Caïco Linquntur & primo domus imperfecta cubili.* Sic postea ἀτελής μένει τὸ τεῖχος. BOURD. Vid. supra Dial. Mort. XIX pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπισκήψω) Hic, non ut in Nigrin. cap. 17, Tim. cap. 18, & in Dial. Diog. & Alex. sive Δ. XIII, & apud Ael. Var. H. XII, 49, *mandare est, sed indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucydid. II, 73. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀραρην) *Placet. Sic visum est.* Aeschyl. in Prometh. Ἀραρην, ἢ δὲ γ' ὠλένη δυσέκλυτος. BROD. Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. BOURD. Hefych. Ἀραρην, ἡρόσθη, ἢ παγίως δέδεσται, ἢ κέκριται. GUYET. Vid. supra Ἀναβ. c. 3 pr. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡμιτελής) Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba οὐ πολὺν χρόνον. Sed ex G. mutavit Solanus, quod rursus non magni momenti, nisi praedicanda esset eius industria, quae etiam verba τὸν Ὀμηρικόν, magis necessaria, & quae in impress. omissa erant, addidit ex V. REITZ.

ibid. l. 2. Τὸν Ὀμηρικόν) Sic C. Sed respicit tantum, non rideret; hinc mallet ἀποσκοπεῖ. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. SOLAN.

Pag. 184. l. 2. Τί πρὸς) Sic Ἑρμ. cap. 61. Sic Dem. 116 C. & 437 B. SOLAN.

ead. l. 10. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος) Ἐξήρκει. MARCII. Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum eius. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque, subiicit Clotho, tempus possessionis tuae iam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὃ γενναϊότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παῖδιά ἐτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; Μεγαπ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius p. 429 pro ἐξήκει legit ἐξήρκει. Quid opus

Satis utique commode ἐξίέναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. Livius IV, 30, *Induciaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58, *Tempus induciarum cum Veienti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiaſtes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρήλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος φαιμέν χρόνον, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. IENS. Ἐξήκει genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex Xen. Plut. Paus. & aliis patet. Sic Livius XXX, 24, 25, *dies exierat.* SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Καὶ ἐν τούτοις) Neque haec satis intellexisse videtur. Coll. paulo melius enarrant. SOLAN.

Pag. 185. l. 5. Ἀπέφθον) Sic interpretandum aurum ἀπεφθον ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. GESN.

ead. l. 9. Πέντε μέγας ἡμ.) Sanior haec lectio, quam quae in Angl. Codic. πεντεκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πέντε. Sic in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐρίζου) Vid. LXX Interpr. & lege ὁ βρύζου cui emendationi etiam assentitur Gronov. & Coll. G. confirmant.

Pag. 186. l. 2. Ἐαυτῷ) Lege ἑμαυτῷ. SOLAN. Mutatione, ut videtur, necessaria; sed quia edd. & Codd. consentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. REITZ.

ibid. Ἐπιγράψω ὅπρσα) Eadem antea & in Toxar. & in Di-psad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 6. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου) H. e. atqui ceteris mei reditus sponsores vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν διὰ δυοῖν dictum est τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου. Simili modo Aristoph. Plut. p. 37, Δῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυνῇ. L. BOS.

ead. l. 8. Τὸν ἀγαπητὸν) Amasium meum. BROD. Suadent plura, ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipsum, quod ἀντανδρον succedaneum dare vult, cuius superstitionis in sacris libris vestigia; denique quod successor illum interficit, aemulum scilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. GESN. Ἀγαπητὸν maiuscula litera non modo expressum erat in Parisina; sed & ibid. atque in Benedictina Latine redditum Agapetum, quasi nomen proprium viri effet: sed non dubitavimus

id cum Brodaeo in Misc. L. VIII, c. 12, & cum Gesnero adiective scribere. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βέλτιον) Abest illud τὸ in B. 2. & P. Agnoscunt reliquae cum Mf. Ox. Vid. Πητ. c. 8, & Συμπ. 23. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνηρημένος) De medio sublatus. BROD.

in Schol. Αὐταδρόν) Quam incuriose legerint hi Scholiastae, & hic locus documento sit. SOLAN.

Pag. 187. l. 9. Ἐγκαταλεχθήσεται) Scholiastes legit ἐγκαταλογήσεται. Eodem recidit utrumque. IENS.

ead. l. 16. Ἐαστα ἐπαινοῦντες) Ut illud, laudant convivae: convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri clar. ad Perf. dixi ad illud Petron. ut foris coenares poetam laudasti. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐγκαταλογήσεται) Immo ἐγκαταλεχθήσεται rectum erat. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Ἐξωνούμενοι) Ex S. S. petita phrasis: quae huic est, temporis servire. SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Εἰ οἶόν τε εἶναι) Aesop. f. 124 f. εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρεῖς κέρδος — τὸ προσδοκώμενον ἐλπίζειν ubi & εἰ infinitivo iungitur. REITZ.

ead. l. 6. Ὀλος) Illud ὀλος in Iunt. vitium typothetarum esse, indicat comma, quod post ὀλος tamen positum erat, in Hag. punctum minus post ὀλος expressum est. In Par. vero nulla aderat distinctio, quam si a Iuntina sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. REITZ.

ibid. Ὀρκος ἦν ἐγὼ) Iurant Parasiti per reges suos. BOURD.

ead. l. 8. Ἐνεχθέν) Φέρω. BROD.

Pag. 189. l. 1. Ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε) Cum dicere debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, εὐθὺς τοῦτο εἰργασται. Ἀττικὸς σχηματισμὸς, Euripidi frequens; quod & notavit Euripidis Schol. BOURD.

ead. l. 4. Γλυκερίον) Notant Grammatici, Atticos ὑποκορίζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκερίον. BOURD.

ead. l. 5. Κοινωνήκει) Vid. supra Deor. Dial. I, μηδὲν — κοινωνήσης τῇ Νηρείδι. SOLAN. Haec autem verba (καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κοινωνωνήκει) parenthesi inclusit idem in edit. Iunt. quod ad sensum recte; sed nolumus editionem hanc nimis uncis onerare. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ) Phrasis nostro familiaris, ut Iens. alibi ostendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρὸς τινα & τε frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, supra

c. 11. Vel cupere, exspectare. Ep. ad Hebr. XI 26, Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Plura similia quoque dedit frater Gul. Reitzius in Belg. Graeciss. pag. 446. Sed hic tantum est respicere. REITZ.

ead. l. 8. Μισρὸν) Conf. notam cl. Hemst. ad Tim. § 53 f. ubi frustra μικρὸν pro μισρὸν, ex sola l. legi voluit Solan. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 22. Ad verbum Γλυκέριον duo erant scholia in diversa loca distracta in V. quae coniuncta exhibeo. REITZ.

Pag. 190. l. 2. καὶ &c.) Confer infra Μισθ. c. 26. SOLAN.

ead. l. 3. Ὡχστο) E cubiculo exiit. BROD.

ead. l. 6. Σιέλω) At infra Ἀλεξ. c. 21 m. in edd. legitur σιέλω. Quare & hic forsitan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. Hesyh. Σιάλος, σιέλος, ἀφρός. REITZ.

ead. l. 7. Δακρύσασα) Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. REITZ.

ead. l. 8. Ὡν εἰ λαβ.) Scelerum suorum poenas ab his exigere, aut hoc aut huiusmodi quidpiam subintelligendum est. BROD. in Schol. col. 1. l. 4. Πτύελον) Πτ. πταριάμενος C. prave, forsan scripserit πτυσάμενος. SOLAN.

Pag. 191. l. 2. Τὸ νῦν δ' ἔχον) Ut autem res sese nunc habent. BROD. Legend. videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχον μὴ διάτρεψε. Nora vis huius participii cum verbo. GESN. Ut Gesn. coniecit, in duobus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum. REITZ.

ead. l. 5. Κἄν δ' οὔλον) Sic Homericus Achilles Od. A. BROD.

ead. l. 7. Τὸ ξύλον) Quo, nisi cymbam conscendas, vapulabis. BROD. Conf. supra c. 4 pr. & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν δεινα) Cynicum designare videtur. SOLAN.

ibid. XAP. Ἀμέλει) Sic interpungendum duximus. Iudicent alii. Scriptura omnium, quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum scripsissem, video Vorstio eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: hic pone novam personam. Et omnino in P. legitur, non quidem XAP. uti primo conieceram, sed ΚΥ. SOLAN. Ἀσφαλῶς. Χάρων. ἀμέλει legendum contendit Solanus, & post ἀμέλει duo puncta apposuerat, ΚΥ. adscribens. Frustra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro nimirum, ut seq. c. 14 post med. Vel ut cap. 18, ἀμέλει γράσομαι σε παρανύμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. Ubi vertitur in Par. Age, age, ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum. Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dispendunt in duo membra. REITZ.

ead. l. 16. ΚΤ. Εἴτ' οὐ) Verba haec in edd. *Parcae* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una exstat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαροῦν pro ΚΛΩΘ. repone ΚΤ. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. Προσεπαττάλευσα) Megapenthes, intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei, οὐκ ἐγὼ σε πρῶν, ὅτι ἐλευθερὸς ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικρὸν δ' εἶν προσεπαττάλευσα; Nonne ego te nuper, quod valde libere & asperere ageres, ac identidem obiurgares, cruci propemodum affixi? Graecus interpres, Προσεπαττάλευσα.] Εἰς πάσσαλον ἔδυσσα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταύρωσα. Sic legendum. Perperam in edit. pro primisteriæ dantur personae, ἔδυσσε pro ἔδυσσα &c. IENS.

ead. l. 15. Θαῦμα γοῦν ἔχει με) Hom. Od. K, 326. SOLAN.

Pag. 193. l. 2. Δωρεῖ) Od. T, 389. GESN.

ead. l. 3. Οὐτίν) Vid. Hom. Odyss. I, 368: Οὐτίν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι, Neminem, i. e. Ulysssem, ego extremum edam, post suos socios. Indicat etiam Brod. Misc. L. VIII, c. 12, hunc vers. in Odyss. I quaerendum. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίοι) Erasmi Chiliades in adagio *Ex diametro oppositum*. BROD. Mf. ἡμῖν. Proverb. τῶν πάντων διαφερόντων. BOURD.

ead. l. 11. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. BOURD.

ead. l. 12. Προσέχεται) Forfan Lucian. dederit *προσίσχεται*, quod hic efficacius videtur, ut apud Aristoph. Plut. 1097: Ὡσπερ λεπὰς τῷ μεираκίῳ προσίσχεται, *instar ostreae adolescenti affixa est*. Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione *προσέχεσθαι* etiam adhibet idem Vesp. 105. REITZ.

Pag. 194. l. 3. Ἀμέλει) Vid. supra c. 13 m. hui. Dial. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέπειν) Hoc est, quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. IV, 2, 12. GESN.

ead. l. 13. Κάττυμα) Vid. interpretem Aristoph. VORST.

Pag. 195. l. 4. Ἰσοτιμίαν) Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea pag. 231, & passim. BOURD.

ead. l. 8. Μηδ' ὑπό) Ita recte Mf. Ox. Impressi *μηθ' ὑπό*. SOLAN. An non cogitavit igitur Solanus, aequè μήτε dici ac μηδέ; Cum vero illud *μηθ'* sit a μήτε, recte per θ scribebatur, obsequentem adspiratam. Hom. Il. H, 401, Μήθ' Ἑλένην — & alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδέ & οὔτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὐθ'. Theogn. 178, — οὐθ' ἔρξαι δύναται. At

non ignoravit hoc noster; verum quia bis *μηδὲ* praecessit, etiam tertio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius *μήθ'*, quoniam id proprie signif. *neque*, cum *μηδὲ* sit *non vero*, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post *οὐδὲ* quoque recte sequitur *οὐτ'* apud Nostrium de Merc. cond. c. 4. *Οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν, οὐτε* — quamvis frequentius *οὐτε* — *οὐτε* repetitum reperias. REITZ.

ead. l. 10. Τοῦμπᾶλιν) *Mf. ἐς τὸ ἔμπᾶλιν, τουτέστιν ἐναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ.* BOURD.

ead. l. 15. Ἄνω) *Apud superos.* BROD.

Pag. 196. l. 2. Πορφύρας ἄνθος) *Ἄνθος* de re qualibet ridente, ut *ἄνθος ὥρας*. Sic apud Homer. *ἄνθος πυρός*. Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρός ἄνθος ἐπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ. A quo Philostr. in Scamand. Aeschyl. Prometh. vineto, τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. BOURD.

ead. l. 4. Κλίνας ἀργυρόποδας) *Potest fumi ἀπλῶς*, ut in Somnio & alibi, *potest etiam significare λευκόποδας*, ut *ἀργυρόπεζα*, *λευκόπους*, ut apud Catull. Epithal. Iul. & Manlii: *O cubile quot ὁ nimis Candido pede lectuli*, τῆς κλίνης ἀργυρόποδος, *licet sciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι.* BOURD.

ead. l. 6. Ὑπεράνθρωπος τις) *Mf. Regius ὥσπερ ἂν θεὸς τις ἀνὴρ.* BOURD.

ibid. Τρισόλβιος) *Ut in principio Nigrini.* BOURD. Vid. supra Nigrin. sub init. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀλῶ τῷ πῆχει βασιλικῷ) *Tangit hunc locum Th. Marcil. ad Horat. dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὃ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὴν ιδιωτικὴν τρεῖς δακτύλους.* Solet Lucianus tyrannos & ceteros superciliosos, *Τιτανῶδες βλέποντας*, his verbis attollere. BOURD.

ead. l. 8. Πῆχει) *Πῆχυς βασιλῆιός Herodoto*, qui tribus digitis iusto cubito maior est. VORST.

ibid. Βασιλικῷ) *Qui plebeio solet esse longior. Nos hodie in Gallia quaedam mensurarum genera regia nominamus.* BROD.

ead. l. 9. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων) *Sic passim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅτε γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν.* Sic scriptum ad oram *Mf. Regii.* BOURD.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἑμμάτ.) *Ἑμμάτεις* editum erat; sed in V. est *ἐμάτ.* i. e. ut ego conicio, *ἐματᾶ.* Ex sagaci tamen coniectura in A. *ἡμμάτεις* editum est. SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλ.) *Purpuram hisce omnibus describit.* SOLAN.

ibid. Κοχλιδων) *Conchyliorum, muricum.* BROD.

ead. l. 3. Γνίφωνα) Confer supra Timon. c. ult. & Vit. auct.
c. 23, ubi γνίφωνα pro Γνίφωνα male legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῖς δακτύλοις) Qui pecuniam contrectabant.
BROD. Non videtur Brodaeus ad sequentia respexisse, quae dicunt *digitos* hic ad supputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie secum putare, quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipsos nummos delectationis causa contrectare; sed quia de eo hic nulla mentio, non opus est Brodaeī interpretatione. Est autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, fatis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud Iuvenal. Sat. X, 249, — *suos iam dextra computat annos*, & Taubman. ad Plaut. Mil. glor. p. 673. REITZ.

ead. l. 11. Μυριάδας) Vid. infra Μισθ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκλυθησόμενα) Angl. ἐκχυθ... BOURD. Ἐκχυθησομ.) In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa, quae in vulgatis est, ἐκλυθήσο... non placet. V. Τιμ. c. 14, ubi eadem phrasi utitur. SOLAN. Lubens auscultavi Solano, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14 Luciani, quod citat, vid. c. 23 Tim. f. Nam alia facta est divisio, atque ille instituerat. Post haec autem nos eandem capitum distributionem servavimus, quam ille in Iuntina designaverat. REITZ.

Pag. 198. l. 1. Ἀνιμῆσται) Mf. ἀνασπάση. BOURD.

ead. l. 9. Μὴ ἀπαγορεύσας) Mf. ἀτονήσας. Lucianea prorsus distinctio. BOURD.

ead. l. 14. Προκαταχθ.) Diu me vox haec torfit. Video tandem, quid significet. Κατάγομαι est *diversari, hospitio excipi.* uterque interpretes aliter & intellexit & vertit. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ) Mirum, Bourdelotium non recepisse Mf. Anglicani scripturam, qui vere cum meis excerptis scribit, καὶ σὺ Ἑρμῇ συνανάσπασον, & tu simul extrahe, quamvis vulgata non sit exhibilanda. GRAEV.

ibid. Συνάρπασον) Angl. συνανάσπασον. BOURD. Συνανάσπασον A. G. P. & L. Συνάρπασον in Mf. O. & edd. Vid. Δ. φων. c. 4, Ἰστ. β, c. 6, & Ὀν. c. 4 bis. SOLAN.

Pag. 199. l. 6. Τὰς ἀληθείας) Sic omnes habent; quod ideo observatum volui, ne mihi imputaretur. SOLAN. Mirum videbatur nostro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philosophicū est, & deinde ipse alibi recte adscriptit, sic etiam uti Arrianum ad Epiict. I, c. 4, p. 22 A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀλη-

θείαις & c. 6, ταῖς ἀληθείαις πατὴρ. pag. 31. Haec ille. Sed in ipso Epist. Sent. 128 f. ult. f. legitur, καὶ ταῖς ἀληθείαις πατὴρ. Verum hoc aliud quid est; nam signif. *revera patris*. Interim pluralis tamen est, veluti & ap. Ioseph. in vit. T. 2, p. 36 f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. REITZ.

ead. l. 10. Πρόσκοπος) Ἐπὶ τῆς κόπης καθήμενος; varia est κόπης acceptio, quam vide apud Grammat. BOURD.

Pag. 200. l. 1. Κέλευσμα) Sic κέλευσμα & σάλπιγξ iunguntur in I ep. ad Theff. c. IV, 16, ubi vid. Elfn. κελύειν autem & κέλευσμα non semper esse *iussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & Waff. ad Thucyd. I, c. 42. Et ipsum Thuc. II, c. 92 pr. nempe quia priscam vim verbi κέλομαι, *hortor*, saepe retinet. REITZ.

ead. l. 6. ΑΛΛΟΣ) Sic dilucidius multo cum S. edendum curavimus. Reliquae enim edd. vacuo tantum interposito spatio eiulatus hosce distinxerant. SOLAN. Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in *Benedict.* additur, in reliquis omissa erat; in *Iunt.* quidem & *Hag.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Par.* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa eius Latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς τὸ ἔθος) Angl. *as τὸ ἔθος*. BOURD.

Pag. 201. l. 12. Ἡ καθ' ὕδατος) Dictio, φασί, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. BOURD.

ead. l. 16. Τήμερον) Praetuli, ut magis Atticum. Vid. Aristoph. Plut. v. 232 & 433. Et Nostrum supra Rev. c. 11, & alibi. REITZ.

Pag. 202. l. 3. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ) Alii Codices αὐτὴ. BROD.

ead. l. 4. Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθην τοὺς Σύρας) Sic edidit Benedictus, & vertit *Syrae filios*. Sed in Bourdelotiana est τοὺς Σῆρας, & Mosellanus conducere sibi putavit, si in versione omitteret. GRON. Ficta, ut videtur, nomina. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ καλὸς Μέγιστος) Confer supra Dial. Mort. I, § 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φύνης Συμμίχη) *Phryne, Symmiche*, Graeca scorta fuerunt. BROD. De priori vid. Athen. L. XIII. Et Quintil. L. 2, 15: *Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, sed aspectu corporis, quod illa speciosissimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam*. De posteriore vid. Lucianum ipsum in Ἐτ. δ. IV. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τοὺς Σῆρας) Locus occurrit p. 438, (ed. Graev.) ubi iuxta Benedicti editionem Σύρας legitur, cum in *Lucian. Vol. III.*

Bourdelotiana legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiasta. CLER.

ibid. l. 8. Τὴν μέταξιν) Τὸν μέταξιν. Exc. G. Τὴν μέταξαν. C. Absurde autem hic ad vermes respici vult Scholiasta. SOLAN.

Pag. 203. l. 7. Τὰ Ἐλευσίνια) Cereris sacra. BROD. Ἑορτὰ apud Athenienses ἡ ἐπιτελουμένη Δημητρὶ καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἐκείντ' αὐτὰ μυστήρια. De Eleusiniis, Scalig. ad lib. 4 Tibulli, & copiose dico alibi. BOURD.

Pag. 204. l. 7. Παρὰ τὸν βίον) Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. παρὶ mendose. In impressis περὶ. SOLAN. Omnes edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, sed hic magis necessaria mutatio τοῦ περὶ in παρὰ, licet minori Codd. numero fulta, quam supra Reviv. c. 25 pr. quia ibi exponi posset, circa, hic minus commode; cum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatum retinere non potui: licet, παρὰ utroque loco Lucianum dedisse, mihi persuadeam. Haecenim praepositis per compendium scribi solita saepe confunditur in Mss. & edd. antiqq. Sed παρὰ verum esse, nemo dubitaverit. Noster hoc Dial. Catapl. c. 9 iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non semel alibi. Ael. V. H. IV, 1, παρὰ πάντα τὸν αὐτῶν βίον. Idem XI, 9 pr. Conf. Periz. ad Ael. XIV, 10, qui παρὰ τὴν στρατηγίαν edidit, quia usitatius, cum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24 huius Dial. Lucian. ubi recte rursus παρὰ τὸν βίον constanter & recte legitur, & saepe alibi, cumque ibi de eadem re fermo sit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum Solano eiicere. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Ἀπὸ τῶν στιγμάτων) Hoc ex Platone in Gorgia ante differuimus. BROD.

ead. l. 6. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς) Eorum animis, qui magnis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas iniustas esse docet; Platonem ridens, qui sic in Gorgia loquitur: Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ αἰλου ὁποῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιὲς ἐν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμαστρογμένην καὶ οὐλῶν μεσθὴν ὑπὸ ἀπιονκίων καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2 in Ruf. Claudian. Quid demens manifesta negas? En peccatis iniustae Deformant maculae. COGN. Plura similia ex Theophyl. Philostr. & Plutarcho affert Ellner. ad I Timoth. IV, 2, p. 298. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile assentior: num vero verba Apostoli κακαυτηριασμένων τὰν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda sint, quod multas peccatorum notas ac stigmata in conscientia gerant, nondum inde constare putem. Verum cum duplex cauteriorum usus sit, nempe ad characterem sive notam

imprimendam, & ad sensum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, sensus videtur efficacior, si verba N. T. ex posteriore illo significato exposueris; non enim semper ex auctoribus profanis illustrari possunt S. literae. Maxime cum & nexus epistolae, & loca parallela biblica suadeant, de obduratione, & quasi calli obductione quadam sermonem esse. Sed sapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἐλληνίζειν volumus, στίγμα est tantum quasi punctum inustum, adeoque levius, quam καῦμα & καυτηρίαζω, quod totum locum cicatrice. scilicet eschara obducere significat. REITZ.

ead. l. 11. Στιγμάτων) Lege Plut. π. τῶν βρ. τιμ. 1002, ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & Platonem in Gorgia 313 C. D. & 312 G. vid. Brod. Th. Crit. P. 2, 457. SOLAN.

Pag. 206. l. 4. Κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς) *Ονειδος. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur Hesych. qui hac in voce consulend. Interpr. Aristoph. Suid. alia est κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. BOURD.

ead. l. 5. Ἀγαθῶ) Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur. Scio equidem, posse bonum hocce remedium de philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde, quod pro οὗτος legendum ὁ οὗτος necessario est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπιθι &c.) Rhadamanthus Cynisco: Ἀπιθι ἐς τὰς μακάρων νῆσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γὰρ πρότερον οὐ φῆς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἀπιθι ἐς τὰς μακάρων νῆσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γὰρ πρότερον οὐ φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim κατηγορήσας γὰρ &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cuius officium erat ἄλλους προσκαλεῖν ut paulo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει, & postea iterum ad Mercurium, τὸν τυράννον ἥδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. BOS.

Pag. 207. l. 3. Ἐπὶ τράχηλοι ἀθούσα) Collo innixa. Heliod. lib. 8. BOURD.

ead. l. 8. Κάκ τοῦ λ.) V. Duker. ad Thucyd. V, 61. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκρίτους μὲν) Has omnes tyrannorum artes alibi fuisse exsequor. BOURD.

Pag. 208. l. 3. Ἐμπαροινῶν) V. supr. Deor. D. V, m. SOLAN.

ead. l. 4. Φρυάγματες) Φρυάγμα equorum est sonitus nari-

bus excussus, irae & ferociae nuntius, quem *fremitum* Latini dicunt: sed non ita commode ad superbiam referunt, ut φρυγ-
μα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *anschnarchen*; quod
itidem ut Graecum ὀνοματοποιημένον est. GESN.

ead. l. 6. Ἀσκαρδάμυκτι) Ἄνευ τοῦ καμμύειν. Sic Grammati-
ci. dixi antea. BOURD.

Pag. 209. l. 2. Τοῖς δρ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 11. Τὸν λύχρον καὶ τὴν κλίνην) Ut antea Necyom: c.
12 *induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν*
σωμάτων, accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, sic
nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Graecos phi-
losophos, καὶ ἐπίτηδες ἐμπαίζει τὸν λύχρον καὶ τὴν κλίνην μαρ-
τυροῦντας παραγὰν, siquidem philosophis istis καὶ τὰ φυτὰ
erant etiam ἐμψυχα. BOURD.

Pag. 210. l. 7. Ἦδη μαρτύρει) Post vocabulum hoc Λυχ.
scribendum est. BROD.

ead. l. 9. Μεθ' ἡμέραν) Sic Aristoph. Plut. 931, Οἴμοι, τέλεις,
ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπερπεπαικότα) Difficiliorem ac minus frequen-
tem vocem praetuli faciliiori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpre-
tatione nata videtur; quia hic idem significat. Ὑπερπεπαι...
autem praeter Scholiast. etiam legit Steph. in Thef. qui idem
verbum duabus aliis auctoritatibus probat. REITZ.

ead. l. 14. Τοῖς δρομ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 16. Ἀποδύει τὴν πορφύριδα) Vid. si lubet, similia exem-
pla afferentem Ellner. ad 1 Tim. IV, 2, p. 299 m. REITZ.

Pag. 211. l. 2. Πεσιδνός) Πεσιδνόν ἐστι τὸ μετέχον τῆς ὀχρό-
τητος καὶ μελανείας ὁνοεῖ μολυβδοειδές. Galen. VORST.

ibid. Κατάγραφος) Ex Platone Lucianus, ex Luciano Iulian.
Imper. Caesar. vide Casaubon. ad Pers. Dixit idem Lucian.
alibi κατὰ νότου ποικίλος. In re tamen dissimili in Lexiph. Dia-
logo. BOURD.

ead. l. 8. Χάριν εἶσομαι) Prorsus ut Belgae & Germani, dank
weten (non wyten, ut vulgo male.) Sic & Aelian. VII, 17, &
Aristaen. I, ep. 1, quos frater G. O. Reitzius adduxit in Belga
Graeciff. pag. 460. Recte quidem Scholiast. ait, veteres non
dixisse εὐχαριστῶ, si verustiores intelligit; nam postea tan-
to frequentius usurpatum, inprimis apud Eccles. Scriptt. Ita
in N. T. & Patrib. non modo, sed & ap. LXX in lib. Iudith.
Sap. & Maccab. Verum tamen satis probae notae esse ver-
bum, vid. ex Phalarid. & Arrian. Epiet. probatum ab rev.
Alberti ad 2 Thessalon. I, 3. REITZ.

ead. l. 14. PAΔ.) Mercurio, si quidem adsit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid causae sit, ut sese his immisceat, ego quidem non assequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cuius nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione ed. *Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. SOLAN. Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat, *Rhadamanthum* loqui, & in ipsa Latina versione *Salm. & Paris.* eius persona quoque expressa erat, licet in Graecis EP. legeretur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Εὐχαριστῶ) Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum *χαρίν*. REITZ.

Pag. 212. l. 4. Οὐτοσί) Non satis sanus mihi hic locus videtur. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ) Quaesivit mutationem Solanus, non invenit: forsitan quia ante bis, ter, Noster dixit *παρὰ τὸν βίον*, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. REITZ. Mf. Reg. 3011. *παρὰ τὸν β.*

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 1. ΜΙΣΘΩ) Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul & virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum forte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibi que vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes: Sunt enim & Fenelones inter huius ordinis viros, qui & privatis & principibus educandis de republ. & orbe ipso bene meriti, & a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maximi fient. SOLAN.

ead. l. 2. Καὶ τί σοι πρῶτον) Theocr. Idyll. 13, *Τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπὴν*. BROD. Hoc initium sumtum est ex Homer. Odyss. L. 9, *τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καταλέξω*; COGN. Ex Theocriti Ptolemaeo. MARCIL. Hom. Il. E, 703, & Od. I, 14. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξηγῶρ. πρὸς μέ) Ex Grammaticorum placitis scribendum foret *πρὸς μέ*. Illi enim encliticam accentum retinere iubent, post praepositionem. Nolui tamen mutare, quia

non solum edd. consentiunt; sed & apud alios centies sic scribitur, (fors. male) ut ap. Aristoph. Plut. 1056, Βούλει — *πρὸς με παῖσαι* &c. In Epict. Man. c. 1 fin. Relandus tamen recte edi curavit οὐδὲν πρὸς σέ· non modo propter emphasin, & finem periodi; sed & in media oratione c. 29 pr. & c. 30, § 14, τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σέ τῶν πλησίον. Aesop. fab. 138, κατὰ τινὰ τόπον. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω, φημί & simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. Matth. XXII, 70, Marc. XVI, 3, Luc. I, 13 &c. Sed & Epict. Sent. 78. Dion. Hal. ant. VII, 473, ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλὴν, nuntiavit senatui. Noster Phalar. altero, cap. 8, χρὴ γὰρ τάληθῃ πρὸς γέ ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. REITZ.

ead. l. 13. Γὰρ) Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. SOLAN.

Pag. 214. l. 1. Ὑποφαίνοντο) Sic necessario mutandum esse existimo, quod in M. & edd. erat εὐφρ. Vid. tamen Grot. Flor. 127 C. Demosth. p. m. 185 B. συνευφραίνεται τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. SOLAN.

ibid. Οἶον ἀπαλλάγησαν) Sic saepissime sine praeposit. Ut infra Philop. c. 16, ἀπαλλάττειν δεινῶν liberare a gravibus malis, & alibi non semel. Sic Herodian. L. 2, 1, 17, ἀπαλλάξομαι φόβου. Interdum tamen cum praeposit. Ut ap. Isocr. ad Demon. p. 19 B. ed. Wolf. ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου, a publ. functionibus te libera, discede. Alia super hoc verbo vid. ad c. 23 huius Dial. REITZ.

ead. l. 2. Διὰ πάσης) Τῆς τελετῆς ἐξέρχασθαι. Proverb. de quo paroem. BOURD.

ead. l. 3. Διεξηληλυθότες) Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξυρμημένοι τὰς κεφαλὰς) Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. BROD. Herald. ad Martial. dixi ad Petron. τὸ γὰρ παλαῖον οἱ ναυαγῆσαντες ἄνθρωποι τοιοῦτον ἐπέχρηντο σχήματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφυρμένοι. BOURD. Naufragis radi solebat caput, ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex Dial. de Sectis cap. 86; ubi Hermotimus, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρῆσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι· eamque caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in Epigr. de Naufragis: Γλαύκῳ καὶ Νερεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελίκερτῃ, καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμόθρηξι θεοῖς, Σοθεῖς ἐκ Πελάγους Λουκίλλιος, ὥς κέκαρμαι τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλα

γὰρ οὐδὲν ἔχω. V. etiam Hadr. Iun. de Coma. L. Bos. De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad Petron. c. 104. GESN.

ead. l. 8. Καὶ ἐκβολὰς) Mercium, ob vim tempestatis in mare iacturas. BROD.

ead. l. 9. Καὶ πηδάλιον ἀποκαυλίσεις) Transversas gubernaculorum fracturas. BROD.

ead. l. 10. Τοὺς Διοσκόρους) Castorem & Pollucem. Hoc illustrat Plinius. BROD. Hor. I Od. 12. Theocr. Idyl. 22. VORST. Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in Navig. c. 9. Sed ridet iterum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ μηχανῆς βέδν) Erasmus in Proverbio, Deus ex machina. BROD.

ead. l. 12. Ἐπὶ τῷ καρχησίῳ) Καρχήσιος τὸ ἀκρὸν τοῦ ἵστου Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 16. Εὐμενείῃ) Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμενία. SOLAN.

Pag. 215. l. 1. Ἐκεῖνοι μὲν) Naufragi. BROD.

ibid. τὴν παραντίκα χρεῖαν) Beza non satis accurate in ep. 2 ad Corinth. 4, 17, παραντίκα ἐλαφρὸν verterat illico praeteriens; cum παραντίκα sit in praesens: quod si probatione indigeret, vide ex Demosth. Xenoph. & Lucian. de non cred. calumn. probatum ab Elsnero ad N. T. l. c. REITZ.

ead. l. 2. Λαμβάνοιεν) Nummorum aliquid corradant, stipem accipiant. BROD.

ead. l. 4. Τὰς) Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυμίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. & I. eum addidi. REITZ.

ead. l. 5. Τρικυμίας) Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quasi tu triplicem fluctum dicas, Graecis iam maximus est, & quem Latini decumanum dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a decumano ad vicesimum, tricesimumque velis ascendere. GESN.

ead. l. 9. Ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ) Ab Erasmo adoptavit Benedictus, salo perfundebantur, quod utique non potest molestiam rei, quae Graecis vocibus enuntiatur, implere. Debuerunt, vel dum antilia eorum falsugine gravabatur. GRON. Vid. cl. Hemsterh. ad Timon. c. 4. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκόντες) Apud Th. Magistr. mendose descriptus est hic locus, voce ἐκόν. SOLAN.

in Schol. Ἐκόντες) Hoc scholion in edit. Graev. male referebatur ad verba Δοκῶ γὰρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praecunte Solano restitui suo loco. REITZ.

Pag. 216. l. 2. Τιμόκλεις) Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. Timoclis Stoici meminit in *Z. Tr. c. 4* & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forfan etiam tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest, quod usque adeo cupidum facit eius vitae, quam ut philosopho, immo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem esse suspicor, qui *Ἐτοιμοκλής* in *Συμπ. c. 21* & seqq. audit, quique illic haud amice sane tractatur. SOLAN.

ead. l. 6. Μισδοφορὰν) Forfan *μισδοφορίαν*. Conf. infra cap. 6. SOLAN.

ibid. Οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν &c.) Permoléstē ab interpretibus obscuratur sententia huius narrationis. Nam Erasmus, quem sequitur Bourdelotius, praeterquam quod praepositionis huius rationem nullam habeat, tum finem pessime claudit, scribens *id vero non mediocre videri*. Quae quidem alienissima sunt ab illis, quae ibi scribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis, verbum substantivum in illis postremis καὶ ὧν εὐπάσχουσι ταύτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστίν, (ut quidem distinguit edit. Salm. & Par. cum Bas. καὶ ὧν εὐπάσχουσι, ταύτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστίν, omnes ineptissime) abscindi debere ab praecedentibus, & in constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur sane id ipsum exprimere Benedictus, quibus cum eo quod &c. peregrinarentur, non parvi esset emolumentū mercedem amicitiae & benefactorum istorum accipere; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ ἐστὶ accepit pro *haceret*. Sic enim distinguenda illa, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν εὐπάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελλίας προσλαβών. GRON.

ead. l. 10. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Λευκὸν ζεύγος vocat *currum candidis equis tractum*. BRQD.

ead. l. 12. Ἐστίν) Servanda omnino haec vox, & vertenda, *haceret*. SOLAN. Immo si comma post λαμβάνειν deleas, & ante ἐστίν reponas, ut facit Solanus. REITZ.

ibid. Ἀτεχνῶς) Sic supra Vit. auθ. c. 10, ἀτεχνῶς ὁμοιον κυνί. Aristoph. Plut. 109 & 362. Vid. Scholiast. & Spanh. qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς significet, *vere, omnino. ἀτέχνως* autem, mutato accentu, est *ruditer*. Vid. Ammonium de sim. differ. Posteriore hoc sensu Ael. V. H. X, 10. REITZ.

ibid. Ἀσπαρα) Ex Homero Odyss. I, Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρα καὶ ἀνθρώπα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ κριθαί. BROD. Hom. Od. I, 109: Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρώσιν, Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρα καὶ ἀνθρώπα πάντα φύονται. SOLAN.

Pag. 217. l. 2. Μετὰ τῆς καρίδος) Cum squilla, h. e. cum esca. hoc enim pisce plerique inescantur. BROD. Sic in Piscat. BOURD. Squillam τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum carica ficus, quae καρὶς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata, constet certius, ficum interim hamo addidi. GESN.

ead. l. 4. Περιμεινάντες ἐξελακόμενου) Sicut tres editiones, cum tamen Erasmus interpretetur *adacto*, Benedictus *illecto*. Recte igitur adscripsit pater *ἐσελακόμενου*. GRON. Et hoc Gesn. vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. REITZ.

ead. l. 6. Ὅρῶν) Forſan ὁρῶντες. Sed in libris, quos consului, nihil hic subsidii, nec in edd. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφικτα) Vid. supra Deor. Dial. XVII, § 1. SOLAN. *ibid.* Ὡς οὐκ) Expungenda vocula negativa οὐκ. GUYET. Non expungendum οὐκ. Significatur enim: nos non posse effugere, i. e. non posse causam nostram defendere; sive demonstrare, nos non peccasse. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τῶν κύρτων) Retis sinuum, aut nassae. BROD. Κύρτος ἀγγεῖον σχοινῶδες ᾧ οἱ ἀλιεῖς χρῶνται. Hesych. εἶδος δικτύου. Etym. M. Vid. Zoenob. in Paroem. ἔνδον τῶν ἀλιευτικῶν κύρτων. VORST.

ead. l. 11. Μυχού) De potestate huius vocis egit Th. Sellius in Observ. c. 6. Μυχός pro initimo recessu terrae affert ex Ael. VIII, 2, Hesiod. *Seog.* 119, Sibyll. L. VIII, 360, Psalm. 72 &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, Hom. II P, 36. — μυχὸς θαλάμοιο Musaeus de amor. Leand. & Her. 263, Ἠγάγε νυμφοκόμοιο μυχούς ἐπὶ παρθενίωνος. Hinc *Seoi mûchoi Pe-pates*: Ael. de anim. X, 34. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ σκόλοπος) Unci, hami. BROD.

ibid. Καὶ τῆς τριαινός) Tridentis, quo pisces lancinant ac fo-diunt piscatores. BROD.

ead. l. 14. Ἀκμάς) Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας causa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus afferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui isti vitae generi tradere se, quodum in animo haberet, monendum, ut ante, quam se in po-

tentioris alicuius familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque istiusmodi vitae statum comitentur; ne forte sero eum facti, non satis ante perpensi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur, sibi defuisse amici monentis salubre consilium. Vult ergo, ut ipsum illud reate ante, quam eo se involvat, extrinsecus diligenter perspiciat. Καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit iam, καὶ τὴν ἐς τὸ ἐμπαλιν τοῦ σκύλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφυσμημένην ἀποπειρώμενος, ἢ μὴ πάντῃ ὀξεῖα &c. Hic pro ἀκμὰς Brodaeus Miscell. IX, c. 13, reponit αἰχμὰς. Acute quidem id Brodaeus; sed longe argutior profecto & venustior lectio vulgata. Ἀκμή est subtilissimum istud & tenuissimum, atque adeo acerrime secans in quovis ad secandum pungendumve apto instrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμή ξυροῦ. Homerus II. K, v. 170: Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς Ἡ μάλα λυχρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιώνας. Nunc enim omnibus in novaculae sicut acie. Vel valde triste exitum Achivis, vel vita. Sic verbum verbo potest reddi: sensus est, ad extremum usque discriminis punctum res summa Achivorum venit, utrum tristi exitio sint perituri, an salutem setvaturi; sive, Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἴστασθαι, videndi paroemiographi. Quantum ad usum vocis ἀκμή, loco huic Homerico convenientissimus ille Dionysii Hal. in extremo lib. III ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula discindente, ἢ δὲ ἀκμή τοῦ σιδήρου δι' ὅλου κατελθούσα τοῦ λίθου &c. Ergo ἀκμαὶ τῆς τριαίνης, sicut ἀκμή ξυροῦ apud Homerum & Dionysium Hal. (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praecefferat) sunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendant, quod vox ἀκμή, alibi passim in singulari, hic in plurali usurpatur. At id facere debuit Lucianus; cum tridens habeat tres cuspides, atque adeo tres distinctas ἀκμὰς, sive acies. Ἀκμαῖς Hesychius quoque exponit ἐξυτθεῖν. Ceterum ἀκμή transfertur ad res qualescunque, notatque id, quod in quaque re summum & praecipuum sit. Apud Aristophanem in Pluto v. 256: Ἴτ', ἐγκονεῖται, σπεύδεσθ', ὥς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν· Ἀλλ' ἐστὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἢ δ' εἰ παρόντας ἀμύνειν. Ite, properate, currite; neque enim iam tempus est cunctandi. Verum ipsissima iam nata est occasio, qua vos adesse oportet. Sic ἀκμή τῆς εὐτυχίης apud Aelian. II Ποικ. c. 10. Ἀκμή simpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Nostrum quoque in Deor. dialo-

gis five Dear. iudic. XX, § 14, de Helena, ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἀρίστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμὴ est maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab Arriano 4 Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ὥρᾳ γάμου. Istiusmodi nubilis virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, siue Rhea loquitur Dion. Hal. lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum, verum etiam in malum. Samosatensis noster in Timone p. 73, νέος γ' ἔτι, καὶ δξύνυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν δργήν. Ita & ἀκμάζειν ad summum pervenisse. Apud Longum in Pastoral. p. 3 ed. Franeq. μεσημβρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud Budaeum & H. Stephanum. IENS.

ead. l. 15. *Ἦν μὴ πάντῃ δξέει) Quae nuper retulit omnia: τοῦ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφήν, τὰς τῆς τριακτὸς αἰχμάς. Sic enim legendum est, non ἀκμάς. BROD.

Pag. 218. l. 4. Καθάπερ ὁ Λάρος) Ex proverb. Λάρος χάσκει. BOURD. Vid. Aristoph. interpret. VORST. Nimirum Neb. v. 591: *Ἦν Κλέωνα τὸν Λάρον δάρων ἐλόντας καὶ κλοπῆς &c. Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capias. Ubi Scholiast: Ὅτι ὁ Λάρος τοιοῦτος καὶ ἐν Ἰππεύσει Λάρος περὶ ἡνὸς ἐπὶ πέτρας δειμνηγῶν. REITZ.

ead. l. 8. Γραμματιστῶν) Sic iterum usurpat in Πρωτ. c. 10, ubi patrem Aeschinidis γραμματιστὴν vocat, qui a Suida γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a Demosthene etiam de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est ratiocinator, Λογιστής uti videre est ex I Polit. Platonis, ubi haec duo synonyma facit, ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστὴς, i. e. qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque erravit. Vid. etiam Porphyry. V. P. n. 48. At idem Plato pag. 77 A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem Grammaticos intelligi, non atriensem, aut quos nos Magnatum Secretarios dicimus, aut a rationibus, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos πεπαιδευμένους semper enumerantur. Vid. Xen. Συμπ. p. 516, l. 10. SOLAN.

ead. l. 10. Κοινῶν γὰρ) Ego mutavi, in omnibus enim erat δέ. SOLAN. Δέ) Mallem & ego γὰρ legere; interim, cum nec Mf. nec ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δέ saepe valere atqui, notum arbitror. Verum

fi γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. REITZ.

ibid. Ἐπίπαν) Mf. ἐπὶ παρόντων. BOURD.

ead. l. 13. Εἰ τῶν ὁμοίων) Ἀτιμιῶν καὶ ὕβρεων. BROD.

Pag. 219. l. 3. Ἐπιτίμων τί ἐστι) Angl. ἐπιτιμῶν τις. BOURD. Ἐπιτιμίον) Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπιτίμον· nam quod Cod. Angl. & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτίμιον nostro familiare est; vid. Ὁρχ. c. 4, Τοῖς μὲν τοῦ λοτοῦ γευσάμεναις, καὶ τῶν σειρήνων ἀκουσάσιν ἄλεθρος ἦν τῆς δὲ ἐδωδῆς καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦ-πιτίμιου. Sic in Τοξ. c. 10, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτιμίον ἐστι, & in Διαβ. c. 26, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχών. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc usurpat εὐθύνην ὁ, εἰκ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 7. Μὰ ἀπολείπ. τῶν μισθοδοτῶν) Sic W. L. & V. In reliquis autem μισδοτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδοτῆς locator, μισθωτὸς mercenarius est. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδ' ἐν οὖν οὐτ' αὐτοὶ — οὐτ' ἐκείνοι) Triplicem negationem intensius negare observat Meibomius ad Iulium. Hippocr. p. 119, ex ipso iureiurando Hippocratico, οὐ δόσω δὲ οὐδ' ἐφάρμακον οὐδ' ἐνὶ θανάσιμον. Ex eodem de Arte: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀποστερέω μὲν οὐδ' αὐτὸς τὴν τύχην ἔργου οὐδ' ἐνός. Plura ex Platone ac Demosthene vid. *ibid.* Noster Philop. c. ult. οὐδ' ἐν οὐ μὴ ταραξῇ· & adv. Indoct. c. 27 f. μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν. Adde Aristoph. Plut. 522, Ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἅπαντων οὐδ' εἰς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem versum Spanh. duo similia ex eiusd. Nubibus affert. Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem Pluto 511, Οὐδ' ἐτὲν — οὐτε σοφίας μελετῶν οὐδ' εἰς. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illis Hippocratis rectius triplex vocari potest. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνουροῦντες) Ea re ad quod facto est opus, urentes. Est autem adagium. BROD. Prov. in fastosos divites, Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 220. l. 6. Προξενάσας) M. & V. In impressis vero παρεξ... prave. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐβελοδοουλίας) De qua Herald: ad Mart. BOURD.

ead. l. 10. Ἰκανὸν τοῦτο) Angl. καιρὸν. BOURD.

ead. l. 15. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ) Theognidis versus sunt. BROD.

ibid. Δεδμημένος) Ab inopia superatus. BROD.

ead. l. 16. Οὐτε τι) Mutilus hic locus in M. & vulgatis edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est. Iuntina,

quod in scholio est, in textu Luciano exhibet; nisi quod ibi οὐτ' ἐτι legebatur pro eo, quod in ipso Theognide & Scholiaste legitur οὐτε τι. Citatur etiam a Plut. 37, 2. Sed ut Luciani de Theognide iudicium expendas, totus, qui de paupertate agit, locus adscribendus est. Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα, καὶ γήρως πολιού, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου. Ἦν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγαλήτεα πόντον ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίη δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν Οὐτ' ἐρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης Δίξασθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λυσιν πενίης. Τθνάται, φίλε Κύρνε, πενισχρὸν βέλτερον ἀνδρὶ, ἢ ζῶειν χαλεπὴν τειρόμενον πενίην. SOLAN.

ibid. Ἐρξαι) Agere. Δέδεται, vincta est. BROD. Licet haec Brodaeii praemissa scholia vix digna essent, quae infererentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in edd. omissum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. REITZ.

Pag. 221. l. 2. Ἐξεννόχασιν) Ἐκφέρω. BROD.

ead. l. 5. Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) Demosthen. contra Philipp. BOURD. Demosthen. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. Brod. in Miscell. L. IX, cap. 13, ubi verba Demosthenis subiicit; sed quia Solanus ea quoque attulit, non bis eadem describam. REITZ.

ead. l. 6. Ῥήτωρ) Scholiastes & Bourdelotius male hic nos ad Philipp. Demosth. amandant. Legitur hic locus in Olynth. III sub fin. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit: Ἴσως ἂν, ἴσως, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισδε ἀγαθόν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείντε, ἃ τοῖς ἀσθενούσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις δεδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὔτ' ἀποθνήσκουσιν ἐα. καὶ ταῦτα ἂν νέμεσδε νῦν ὑμεῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν τινα διαρκῆ, οὔτ' ἀπογνόντας ἄλλο τι πράττειν ἔφ, ἀλλ' ἐστὶ ταῦτα τὴν ἐκάστου βραδυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα. Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis, quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista, quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut iustum aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae. Vid. Schott. Obs. 158. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὡς ὁ καλὸς που) Misere habitum hoc Scholium erat in edit. Graev. sive Clerici, & nescio quorsum

ex sua sede divulsum : relatum enim erat ad Dial. Piscat. & admodum vitiose descriptum. REITZ.

Pag. 222. l. 1. Καὶ ἐς βαθυκῆτα) Aut μεγαλήτεα πόντον. Hoc ante ostensum est. BROD. De hac voce dictum est supra ad Τιμ. c. 16. Vid. Theogn. 173. SOLAN.

ead. l. 2. Πετρῶν) Mendum huius vocis emaculavimus, quod omnes edd. insidebat, & ipsum M. codicem, πετρίων. Recte apud Strobaeum legitur Grot. Flor. 387. SOLAN.

ead. l. 10. Μισθοφορὰν) Forſan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. SOLAN. Coniecturam Solani firmat Mf. Reg. 2956.

ead. l. 11. Εἰ ἐκ τοῦ ῥαστοῦ) Si e facili, si nullo negotio. BROD. Misc. L. IX, cap. 13. Ita nempe scripsit ῥαστοῦ pro ῥάστου, male. REITZ.

ead. l. 12. Μὴ πολλὰ μὲν πλείω τῶν ἄλλων ποιοῦσι, περιγίγνεται ἂ. τ. δ.) Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a περιγ. ἂ. τ. δ. incipitur, minus commode. SOLAN. Cum W. & V. consentiunt Mff. Regg. 2954 & 2956, teste cl. B. de Ball. atque sic omnino videtur legendum.

ead. l. 13. Εὐχὴ γὰρ) In margine Regii Cod. αἱ γὰρ εὐχαὶ ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. BOURD. Cl. Hemsterh. orae ed. Graev. alleverat vid. Davif. ad Cic. Tuic. D. pag. 132 ed. 2. p. 149 ed. 3. Is autem & haec Luciani ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut Plar. de Rep. V, p. 340 ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, οὐδὲ ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. Et VI, p. 44, Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελώμεθα ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. Nostrum in Hermot. cap. 71. Vota enim plerumque ad res, quae fieri nequeunt, feruntur. REITZ.

in Schol. Ως) Et hoc Scholium falso ad Piscat. relatum suae fedi restituiimus. Lacunam autem Cod. V. post εὐχαὶ ex M. supplevit Solanus: qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24, (ed. Graev.) ubi tamen prave δύνατα pro ἀδύνατα scribebatur. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Ὑγία) Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγία ubique ap. Ael. ὑγία vero ap. Aristot. e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in Categ. Sect. de contrar. p. m. 40 D. &c. Apud LXX quoque ὑγία semper. REITZ.

ead. l. 6. Ταύτην) Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. SOLAN.

ead. l. 7. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥμιστά δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον) Erasmus cum Benedicto, Superest iam, ut eam causam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime

profertur. At non id vult Lucianus, nec innuit iam superesse, ut referat eam causam; sed mere concludit, reliquum igitur (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) & verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum. In Apologia pro eo dicit τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπὸν ἐστίν; GRON. Sic Arrianus ad Epiſt. III, c. 7, p. 260 B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐδαιμονίσαντας) Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Ένυπν. c. 7, Δικ. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονείᾳ vid. Γυμν. c. 10. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυτελειῶν) Απ πολυτελειῶν; BROD.

Pag. 224. l. 1. Έντεχνοι καὶ τριβῶνες) Hoc habet ex Aristophan. σημαίνει δὲ per dictionem τριβῶνες, τοὺς ἐν γυμνασμίᾳ τινὶ πράγματι. BOURD. MS. Vat. 1 ἄτεχνοι, quod ἄτεχνοι haud dubie esse oportuit, sensu eodem, quo supra saepius in Dial. mort. vidimus, ut VI &c. SOLAN. In Dial. mort. VI, ad quem Solanus remittit, § 3, ἄτεχνοι & ἔντεχνοι quidem occurrit; sed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio est notata ulla, nec opus est: & licet ex Ms. Vat. ἄτεχνοι, coniicias illum voluisse ἄτεχνοι dare, neque tamen hoc quadrat, cum ἔντεχνοι probum sit, & sequenti verbo τριβῶνες conveniens, quod assuetum, peritum significat, ut Scholiast. innuit. Aristoph. quem citat ille, in Nub. 867, 868, pro assueti, vel cum molestia experti adhibuit, unde tamen non sequeretur, id callidum significare, ut versio Parisina habet; inesse tamen eam vim voci, etiam ex composito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 275, ὧς σεμνὸς ὁ ἐπίτριπτος; quam serio vultu haec dicit veterator. Ibi quoque ex Soph. Ai. 104, ἐπίτριπτον κίναδος, callida, scelesti, vulpecula; eo quoque putat respexisse Andociden Orat. I, p. 222, ὧς συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. Girardus Aristophanis verba vertit, comminuendus & perdendus, vel nimis proprie ad verbum τριβῶ respiciens, vel quia in eodem versu Aristophanis sequitur de poena, qua dignus esset, nimirum, αἰκνῆμαι δὲ σου βοῶσιν Ἰού, Ἰού, τὰς χεῖρας, καὶ τὰς πόδας πεθοῦσαι. Sed alii interpret. rectius ἐπίτριπτος, quasi multo usu tritus, callidus. Si iam scelestus, veterator, alibi vertere voles, licet. Ita Noster in Dial. mort. & Iov. tragoed. περίτριμμα δειλῶν, rabula litium, & Demosth. de Cor. pag. 160, περίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. Spanh. Vid. iterum Aristoph. Nub. 446, ubi Kuster. duo alia ex eodem testimonia affert. REITZ,

ead. l. 5. Ἐν τῷ τυχεῖν) Haec sic dixit Heliod. lib. 1, κύρος γὰρ ἔρατος τῶν ἔργων τὸ τέλος. BOURD.

ead. l. 9. Ἀνέραστος — γένηται) Ita M. & impr. Sed debuit esse ἀνέραστοι γένονται. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυτελῶς) Sic necessario legendum; quod & Vorstius vidit, & in suo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. SOLAN.

ibid. Εἴτ' ἔλαθον ἄφνω) Vulgo legitur, εἴτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι: prorsus ita, ac Graevius in notis p. 970 legendum esse monuerat, habet ed. Flor. nimirum ἄμφω pro ἄφνω, quod ceteras editiones pervasit. IENS. Ἄμφω) Ἄφνω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἴτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες ἔξωροι γενόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἔρᾶν, κακείνος τοῦ μεταδιδόναι, legendum εἴτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες. Recte Latinus: donec imprudentes ambo senescent. GRAEV. Ἄμφω W. L. P. Fl. & P. recte Reliquae ἄφνω. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξωροι) Ut passim in Dial. Mort. & alibi, contra ἄνθος ὄρος. Lucian. alibi. Dion. in Iulio. BOURD.

ead. l. 14. Πέρα τῆς ἐλπίδος) Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. SOLAN. Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim Solano assentior iubenti παρὰ legi. Nam etsi infra cap. 24 med. recte legatur, πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος, ac perinde sit, vertasne ibi, *praeter modum*, an, *ultra modum*, & hic quoque πέρα τῆς ἐλπίδος verti queat, *praeter spem*; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πέρα τῆς ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil eius adeptos quod speraverant, sed spe mera laetatos, five, eos nihil nisi spem accepisse; & hoc voluit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀριστοφάνειος) Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (ed. Graev.) Sed in posteriore pro Ἀριστοφάνειος ἢ λέξις, erat Ἀριστοφάνου ἢ λέξις. Eaque tria verba Scholium non inchoabant, sed claudabant. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Θεραπεύη) Mihi placebat θηρεύη, venetur. GESN.

ead. l. 4. Ἐχέτω) Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο: ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime

ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἔχέτω, ille, de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο: nec dubito, quin ita Lucianus dederit. GESN. Etsi paulo difficilior videtur vulgata, quam si cum Gesn. legeris αὐτῆς: tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἔχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet, *Habeto*, sive *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, si contigerit, nempe id, quod cupiunt. Adeoque neque cum Solano opus erit ἐπιτυγχάνοιτο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae, mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod eiusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς, sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior; vid. supra Piscat. c. 26, Εἶχε γὰρ εἰς τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἐδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere, *haec res illis veniam tribuat* &c. REITZ. Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην exposui *habeto*, sive *des iis veniam*; at non est secundae, verum tertiae pers. ἔχέτω. Nec ego aliter accepi; sed ut generaliter dicitur, *credas, crederes, pro credat quis*. IDEM in *Addend.*

ibid. Ἐπιτυγχάνοιτο) Vorstius ἐπιτυγχάνοιτο: quod prob. SOLAN.

in Schol. μυρόλων) μυρόλων V. Hoc Schol. in M. non exstat. Utra praestet scriptura nescio, ait Solanus. Sed ego nescio, cur dubitet ille: nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor sit nomine notissima, licet de generibus eius controversia sit, (vid. Matthiol. ad Dioscorid. pag. 157, & Salmas. de homon. hyl. iarr. p. 6.) λωτὸς vero apud rei herbariae scriptores non inveniatur; mihi dubium non est, μυρόλων verum esse. Etsi compositum hoc non invenio inter *lotos*, est tamen τὸ μύρο alibi usitatum, ut *myrobalanus*. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Τὸν καὶ αὐτὸν) Legendum τοῦ καὶ αὐτῷ παραγευσασθαι ποτὲ δίδωσθαι, si aliquid dixisse velimus Lucianum. GESN. Re denuo perpenſa illud αὐτὸν ferri posse arbitror, tanquam accusativum ab infinitivo παραγευσασθαι pendentem. Sed qui praeterito locus sit in spe, nullus video. Itaque puto, quod dixi, legendum δίδωσθαι. IDEM in *Addend.* Pro καὶ Mf. Reg. 2956 rectius legit καί. Αὐτὸν δεδόσθαι sc. τὸν λωτὸν Attice vult positum B. de Ball. pro αὐτῷ. Exemplum collegit idem vir doct. in *Animadv. ad Oppian. de Ven. l. v. 10.*

ibid. Δεδέσθαι) Probo quod in Fl. & I. est δεδέσθαι; quamvis etiam Mīl. P. M. & V. praeferant vulgatam. SOLAN.

ead. l. 3. Πληγῶν — Ὀμπρ.) Apud Paroemiographos frustra quaeras. Vide, an ad librum alludat, cui, teste Suida, Prolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7, Ὀμπρικός νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι. SOLAN. An de plagis interpretatur Lucianus, quod Od. I, 98, de sociis, qui lotum gustaverant, narrat Ulysses, τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκη κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Αὐτοὺς) Dedi αὐτοὺς, invitis edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. REITZ.

ibid. Φέροντες ἐπιτρ.) Vide, quae de hac locutione deinde notamus c. 24 h. Dial. ad verba φέρων ἀπημπούληκας. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ὑπὲρ τοὺς π.) Ac supra vulgi felicitatem. BROD.

ead. l. 11. Τοῦ μόν ἰδίου) Quod ad me privatim attinet. BROD.

ibid. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Vid. supra B. πρ. cap. 9. VORST. At hic imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem regem Persarum. SOLAN.

Pag. 227. l. 1. Ἡ καταστροφή τοῦ δράματος) Erasmus in proverbio, *Catastrophe fabulae*. BROD.

ead. l. 6. Τῆς Συραυλίας) Τῆς ἐν ταῖς Σύραις προσεδρείας, ut Συραυλεῖν πρὸ Σύρων διατρίβειν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκλειόμενον) Vid. supra Nigrin. c. 12. SOLAN. Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, iam est § 22, ubi vid. not. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 8. Θυρώῳ — συρίζ.) Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe ianitoris barbariem notet, uti & mox nomenclatoris. Ut nempe reges Magnatesque hodierni nostri Helvetios suis ianuis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. Cels. VII sub finem & alibi usurpatur. Certe barbaris usos esse ianitoribus ex Εὐχ. c. 22 constat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ) Hac de re Casaub. ad Suet. ubi de servis Syris. Savar. ad Sid. dixi ad Petron. BOURD. Praeter Casaub. ad Suet. Aug. c. 19, vid. Plut. in Cat. 526, 1. Ubi ὀνοματολόγοι audiunt, & Hor. Ep. I, 6: Si fortunatum species & gratia praestat, Mercemur servum, qui distet nomina, laevum, Qui foediat latus &c. Sed Afros huic ministerio potissimum, ut Syros illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. SOLAN. Afro

nomenclatori, Brod. Miscell. IX, cap. 13. Unde patet, eum quoque ὄνομα & κλήτοι discretim legisse; frustra. REITZ.

ead. l. 13. Χρώματα) Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. SOLAN.

ibid. Οἱς ἂν ἐκείνοις) Castigo ἐκείνος. BROD. loc. modo adducto. Sed ἐκείνος ego in omnibus iam inveni. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Εἴρηται) Nimirum lego εἴρηται εἴρηται nondum observavi active positum: melius ad εἴρηται convenit accusativus; postulatur hic coniunctivus modus &c. Ceterum tale genus sermonum est Horat. Sat. 2, 6, 44: *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos iam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure.* GESN. *Ερηται Mss. Regg. 2956 & 3011.

ead. l. 4. Τότε δὴ τότε) Confer supra de Sacrif. § 14 pr. τότε δὴ τότε ὕψι πολλά &c. Et videbis, posteriora δὴ τότε hic in Merc. cond. male omissa in ed. Benedicte. REITZ.

ead. l. 11. Καταδικάσας) Κατηγορήσας. BOURD.

ead. l. 12. Πολλὰς μὲν αὐπνοὺς &c.) Hom. II. I, 325. SOLAN.

ead. l. 13. ἤματα δ' αἵματ' ἔντα) Hom. II. I: Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνοὺς νύκτας ἴανον, ἤματα δ' αἵματ'. BROD.

ead. l. 14. Ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν) Ex hoc loco licet coniicere, temporibus Luciani quinque obolos Graecos aestimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quae regibus suis praebebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Graecis suis videtur Lucianus per πέντε ὀβόλους exprimere voluisse. PALM. Conf. infra cap. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Τραγικοῦ τινος θεοῦ) Affine est adagium huic, *Deus e machina.* BROD. Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καρδίαν) Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cuius dolor καρδιαγία audit, ob vicinratem & consensum cordis. Vid. Foef. oecon. Hippocr. Sic καρδιαγία & καρδιαγικὰ μετὰ στρόφον, οἷς ventriculi dolor cum torminibus, apud eundem. Rationem autem vertiginis aliam tradit Hippocrates, quam aequae falsam, at-

que illam Scholiaſtae, hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. REITZ.

Pag. 229. l. 6. Ἀνάγκη τοῖνυν &c.) Verterem: *Necesse est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, cum modo rivalibus tuis invid eas, (fac enim & alios earundem rerum esse competitors) modo existimes, te non omnia, uti par erat, dixisse, modo meas & speres.* Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco. L. BOS.

ead. l. 12. Ἀκούοι) Sic M. & V. quod in aliis prave scribitur ἀκούει. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν βαθεῖ πάγωνι) Vid. nos supra ad Pisc. cap. 41. Adde eandem significationem τοῦ βαθύς ex Simonid. carm. I, qui κόμαν βαθεῖαν similiter dixit: Nostrum infra cap. 19, & saepe alibi. REITZ.

Pag. 230. l. 6. Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων) Erasmus in paroemia; ex Iovis tabulis testis. BROD. Proverb. BOURD.

ead. l. 9. Καὶ δὴ εὐτύχῃται σοι πάντα ἐκ τυχῆς μείζονος) Leg. ex Mf. καὶ δὴ εὐτύχῃται σοι πάντα. εὐτυχῆς μείζονος. Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es. GRAEV. Τῆς εὐχῆς μείζονος) Imprefsi omnes ἐκ τυχῆς μείζονος. At in diversa abeunt Codd. Mf. L. τυχεῖς μείζονος. G. P. M. & V. εὐτυχῆς μείζονος, nisi quod in M. in voce εὐτυχῆς extremum illud εἶς erat ἢς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mf. supra iam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infelicititer, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se iam satis liquidam confirmabunt sequentia Luciani loca inspecta: hoc ipso libello c. 6, Εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε & c. 13, τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡροδ. ipso fere initio, μείζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9 & 26. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἔσται τὰ Ὀλύμπια) Sic in Tim. BOURD.

Pag. 231. l. 2. Ἀμαλθείας κέρα) Erasmus in adagio, Copiae cornu. BROD.

ead. l. 3. Ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα) Idem in proverbio, Lac galinaceum. BROD. Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφῶν ἀγαθῶν. BOURD. Proverbium est, de quo vid. Aristoph. Schol. p. 465 E. (i. e. ad Vesp. v. 506.) Strab. XIV. De Samo p. m. 439 C. Decornu Copiae, Apollod. L. 2, p. 59 B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὑπὲρ εὐχαιῶν τις, παρέχειν ἄπορον. De hoc cornu duae sunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cuius notissima fabula est. Alii ad capram, quae Iovem lactavit,

Amaltheam nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. eius pag. 322. Et Ovid. Fast. V, 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, Diod. Sic. IV, p, 241, & Apollod. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Φύλλων στέφανος) Metaphora ab athleticis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. BROD.

ead. l. 10. Τὸ τῆς εὐχῆς) Eodem alludere iterum videtur Πάρος. c. 11, ubi ex Ulyssis fabula petitus videri vult. SOLAN.

ibid. Ἀποτεινάντα τὰ πόδες) Erasmus in adagio, *porrectis dormire pedibus*. BROD. Quod p. 237 dixit *ἐξυπτιάζοντα*. Sic in Paraf. ὑπτιος ἀφεικώς. tangit Casaub. ad lib. 2 Suet. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Γάλα) Eustathius ad v. 532 Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὐτῇ Ἰωνικῇ πάνι πύτυχσέ ποτε, ὡς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρθῶν φέρειν αὐτὴν, ipsa Samos Ionica valde felice fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre. Vid. etiam Suidam. CLER.

Pag. 232. l. 4. Προτέλεια) Metaphorice sumit *προτέλειαν*, ut patet apud Hesych. Alii dixerunt *πρωτατέλειαν*, ut patet apud Achill. Tat. lib. 2. Scholiast. Aeschyli ad Agamn. BOURD.

ead. l. 8. Δοκῆς) Emendatio Vorstii, quam firmat M. Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκκοσάμενος) De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. Vorstius tamen emendabat *ἀποσάμενος*, quod minime probo: verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B. 2. enim, quae utebatur, scriptum est depravatissime *ἀκοισάμενος*. Sed proba est vulgata, & in M. etiam reperitur. SOLAN.

ibid. Καὶ ἀπαγε) *Apage*. Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. BROD.

ibid. Παρὰ σοῦ) *Abs te ego quidquam sumam?* BROD.

ead. l. 10. Ὑπειπὼν) Sic M. In reliquis *ἑπειπὼν*. SOLAN.

ibid. Τέλος ἐπεῖσθῃ) *Tandem flectitur*. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἀπισί σοι) *Ac discedit, te late diducto ore ridens*. BROD.

ibid. Ἐγγανὼν) Vid. supr. Dial. mort. V, med. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς) Sic M. ut Συγγρ. c. 12, & saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat in reliquis. SOLAN.

ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας) Sic in Gall. explicat illud verbis seq. BOURD.

Pag. 233. l. 1. Ὑπὲρ τοῦ πλ.) Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo usurpat Συμπ. c. 9, vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34, ὑπὸ τὸν πάγονα. Nam supra divitem ipsum accubuisse ut credam, adduci haud facile possum, ut qui sciam, contra morem veterum hoc esse. Vid. Συμπ. c. 9, & Theophr. Char. π. μικροφίλοι. p. 57 C. Infra notat, supra reliquos convivae accubuisse. SOLAN. Emendatione Solani nihil opus esse, recte monuit doctiss. B. de Ball. Medius enim inter convivas accumbere dominus. Conf. Petr. Ciacconius de Triclinio p. 47 sqq. ed. Amst. 1664.

ead. l. 2. Τοῦ Δίδος τὸν ὄκνον) Tangit Heliod. lib. 2. BOURD. Vid. Hom. Od. Δ, 75. SOLAN.

ead. l. 3. Τεθαύμακας) Et apud Cic. in parad. BOURD.

ead. l. 9. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις) *Limis oculis.* BROD. Ἐκ φροντίδος, περισκέψεων. BOURD. Ἡ εἰς παλλακίας. MARCIL. Attenta consideratione, *circumspectentia*, Gellius. πρόσοψις Hesych. VORST. Mf. Reg. 2954 ad v. ἐκ περιωπῆς adscriptum habet Scholion: ἐκ φροντίδος, ἢ περισκέψεως.

ead. l. 10. Ἐκπεπληγμένον) Iterum infra c. 42. SOLAN. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes sit c. 16 pr. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ τὸ χειρομ. τ.) Καὶ ex l. est. W. Fl. & l. habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, excepta ed. Flor. ante τὸ καινὸν legebatur, (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναι σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed *lunt* bis habebat καὶ, nempe ante τὸ καινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. SOLAN.

ibid. Χειρόμακτρον) Hanc vocem ex Hesych. interpretatur Casaub. c. ult. lin. 9 Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi. BOURD.

Pag. 234. l. 8. Τὸ μὴδὲν ὄν) Rarior haec phrasia; occurrit tamen iterum in Δικ. c. 20, τάχιστα ἀνγνωσθῆναι τὸ μὴδὲν οὐσα. Et in Ἀναβ. c. 25. Vid. & Plat. 334 E. SOLAN. De phrasi opposita εἶναι τι agentes supra ad Reviv. c. 6, etiam de hac nonnihil diximus. REITZ.

ibid. Εἴτ᾽ α ζῆν) Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. BOURD.

ead. l. 10. Τὸν βίου) Του βιοῦν. προπόσεως. Hanc vocem interpretati Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 12. Διονύσια) *Bacchanalia*; convivia huiusmodi. BROD.

ibid. Μειράκια ὠραῖα) Plures Romani, quam Athenienses, alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum

erat. V. Casaub. ad Theophr. Char. p. 248, qui Tatianum adducit querentem, *Romanos παίδων ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φορβάδας συναγείρειν*. Et Clementis similem querelam, *οἶνοχόων τὸ ὄμιλος ἀσπείται παρ' αὐτοῖς καὶ μετράκιον ὀραίων ἀγέλαι, κατὰ περ ἑρμηνείαν, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος*. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐ νέμεσις) Hom. Il. Γ, 156. BROD.

Pag. 235. l. 3. Τινὰ αἰτήσας) Sic M. optime, non ut in aliis est, *τις*. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt, cum invidia & offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc facto honorem. SOLAN.

ead. l. 9. Πολυετῇ δουλείᾳ ὑπτακόντων) Vide quid dixerim ad hunc Petron. locum, *veterem convivam*. BOURD. Confirmat hanc phrasin Davif. ad Cic. Tuscul. Disp. I, c. 49, p. 107 ed. 2. quia H. Stephanus Castig. in Cic. p. 35 existimarat, *ἐξωντλεῖν πόνους* Graece non dici. Nam Theophil. ad Autol. L. 2, pag. 102 ed. Paris. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ὁδύνην, λύπην. Eurip. in Cyclope v. 10, — *μεῖζον' ἐξαντλῶ πόνον*. Idem Med. 79, Alceste 354, Androm. 1217. Haec ex Davifii notis excerpere non piguit. Sed *ἐπαντλεῖν λόγους*, *verba fundere*, non *ἐξαντλεῖν*, (licet vulgo *ἐπαντλεῖν* oppositum sit τῷ *ἐξαντλεῖν*) poster infra de Mort. Peregr. c. 5, quod similiter tuetur Iens. in Lectt. Luc. p. 367 sq. quodque ibi, si eousque curam nostram continuare dabitur, inferemus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀνέωνται) *Patet*. BROD.

Pag. 236. l. 3. Καὶ λιμοῦ πλέως) *Graeculus esuriens*. MENAG. Idem Scholion habet F. Guyet. REITZ.

ibid. Λιμοῦ πλέως) *An aliquis fame plenus est? immo vacuus*. Sed τὸ *plenum* significare magnitudinem, quilibet videt: sic Latini, *omnia vastitatis plena*. REITZ.

ibid. Λευκοῦ ποτε ἄρτου) *Albo pane*. Graecis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus. Apud Athen. l. IV describitur convivium Atticum, in quo commemorantur panes λευκότεροι χιόνος. Graeci panes elegantiores λευκοὺς appellant, sordidiores φαιούς. COGN. Lepidum est, quod de Hispano homine commemorat alicubi Wagenfeilius, eum in contubernium principis assumptum, collare micis panis candidi respersum semper sedulo habuisse, ut viderent scilicet omnes, quo pane vesceretur. GESN.

ead. l. 4. Νομαδικῷ ὀρνέου) *Gallinae Africanæ seu Numidicæ*. Horatius *Afram avem* appellat. I. Brod. l. saepe allato: ita scribit ὀρνέου pro ὀρνίθου, quod quidem parum refert, & *Numidicæ* pro *Numidicæ*. REITZ.

ead. l. 5. Τρίτος ἄλλος) *E servis quispiam.* BROD.

ead. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) Licet omnes edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen eūcere praepositionem nullus dubitavi, praeunte margine *A. i. W.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens ὑπὸ τῇ κλίμῃ. Et certe inelegans esset illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel solum si esset illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiam si analogis exemplis videatur posse defendi, quae tamen vereor ut satis sint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλασθῆναι pro ἀναπλασθῆναι dedi, mea auctoritate. At eiecta praepositio, sensus, & comparatio cum calceis postulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei solent. Scio, verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω saepe cum *luto* coniungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed isthoc ipsum scribis fraudi fuit. Quid autem quaelo *figere, refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum sunt? Facilius huius mutationis veniam impetrabo, quo minus multa sine auctoritate Codd. aut edd. antiqq. novare soleo. Sed venia iam nihil opus est: recognita enim ed. *Ald.* video in margine quoque ἀναπλασθῆναι notatum. REITZ. Puto rectum esse ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλασθῆναι, a luto obducatur & oblinatur, atque adeo subigatur refingaturque quodammodo ex ea notione, quam habet ἐμπλάττειν apud Herodot. II, 73, de Phoenice: & ἀναπλάσας de collyrio apud Nostrum *Ψευδομ.* c. 21. GESN.

ead. l. 10. Ὑπὸ τῇ κλίμῃ) Laudat h. l. Casaub. ad Suer. p. 167. Eandem comparisonem alibi repetit Lucian. BOURD.

Pag. 237. l. 4. Αὐτοῦ) Omnes edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego adspiravi. REITZ.

ead. l. 12. Ὁξύρυμίαν) In ed. *Par.* ὀξύρυμίαν legebatur; sed in utroque, quo utor, exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. REITZ.

Pag. 238. l. 2. Ἀτραυώδετα) *Omni fastu atque apparatu carentia.* BROD.

ead. l. 3. Πεζᾶ) *Humilia, tenuia.* BROD.

ead. l. 5. Ἐμαυτοῦ) Sic W. L. & Fl. In reliquis prave εαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐνοίας) Vitiose dederunt posteriores, Οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελλυθας ὑμῶν τῇ οἰκίᾳ, τὸν δ' ἄλλων ἐνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, οὐκ εἶδος ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χεῖρα μὲν τ' ἐδίπλεν

ὑπερώων δ' οὐκ ἐδίηνε, male in novissimis εἰδὸς pro εἰδός. Deinde versus ille, ut iam vidit Marcilius, ita legendus, Χείλα μὲν τ' ἐδίην' &c. Est ex Il. X, v. 495, ubi plane ita scribitur. IENS. *ead. l. 14.* Ἐν ἑορταῖς) Utpote Saturnalibus. BROD.

ibid. Εἰκὸς ἡμᾶς παρέξεν) Iens. Lectt. Luc. p. 9 bene observat, falli Thom. Magistrum, qui εἰκὸς ἐστὶ nunquam cum futuro construi narrat; nam & sic iterum Noster supra in Nigrin. § 23, φρονήσεν ἐκείνους εἰκὸς ἐστὶ. REITZ.

Pag. 239. l. 7. Τάλαντα καὶ μυριάδας) Vid. iterum in Catapl. c. 17. SOLAN.

ead. l. 9. Σαίνειis — τὴν ὑπόσχεσιν) Σαίνειin proprie canum esse caudam agitantium, & hic ad homines translatum, blandiri significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Elfner. ad I Theff. 3, 3, μηδένα σαίνεισθαι &c. Verum, cum & haec Luciani verba ibidem afferat σαίνειis ὑπόσχεσιν, vertatque, blandiris largis promissis, videtur per festinationem ὑπόσχεσιν legisse, pro ὑπόσχεσιν quam tamen lectionem non reiicerem, si quis Cod. vel edit. antiqua addiceret. Iam vero κατὰ vel διὰ videtur intelligendum, ut sit, blandiris tibi propter pollicitationem. Vel cum cl. Gesn. ad νομίζεις referendum. REITZ.

ead. l. 12. Χείλα μὲν τ' ἐδίηnen) Haec labra irrigarunt, non palatum: haec e summis tantum labris proficiuntur, non ex animo. BROD. Melius infra est, χείλα μὲν τ' ἐδίην'. MARCIL. Il. X, 495, de Aftyanacte primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non profecta ex animo. GESN.

ibid. Ἐδίην') Sic restituimus, uti apud Homerum Il. X, 495, recte legitur, quod cum a Marcilio iam observatum esset, minor ἐδίηnen, quod omnes turpat edd. etiam in S. retentum. SOLAN. Ἐδίηnen editum erat, in medio versu, quod mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. REITZ.

ibid. Ὑπερώων) Hom. Il. X. BROD.

ead. l. 15. Μέσον) Iam interfuisse amicum unum aut alterum c. praec. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ὁμογέρων) Foedissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros; quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt ὁμογέρων; Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Ψ, 791; neque me latet Virgilii cruda viridisque senectus, Aen. VI, 304, & Tacit. in vit. Agric. Scio a Nostro de anu quadam dictum ὦμῃ καὶ ἔτι συμπεπτηγυῖα, Et. d. IV. Sed hic locum ista non habent. Vorstius margini sui Cod. hoc scho-

lium adscripsit: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γενη-
ρακὸς, διὰ λύπην ἢ συμφορὰν. Unde habuerit, incertum. Cer-
te neque verum puto, neque, si esset, ad rem quidquam face-
re videtur. His iam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti
emendavi, video. SOLAN. Solani emendationi consentit ipsa
Parif. versio, ubi *aequalis* vertebatur: adeoque sic lectum esse
a Bourdelonio, nullus dubito; sed vitium typographi tantum
credo illud ὦμ. REITZ.

ead. l. 10. Εἶδον) Videntur melius cohaerere, quae sequun-
tur, si non legas εἶδον, sed ἰδὼν. Certe inter distantem & exci-
pientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. GESN.

ead. l. 14. Μισθὸν εὐ τοιαύτης) *Ἐκ τοιαύτης*. MARCIL. B. 2.
Fr. & P. μ. ἐκ τ. quod cur inferant, nulla ratio est; nec M.
agnoscit. SOLAN. Quod ἐκ pro εὐ coniicit Marc. recte qui-
dem; sed ἐκ habebant edd. *Par. B. 2. & Fr.* Graeviana autem
absurdum illud εὐ servarat. Nos iam pro ἐκ dedimus τῆς, ex
auctoritate edd. optimarum & Cod. M. REITZ. Lego ἐπὶ τοι-
αύτης εὐδαιμονίας pro vulgato εὐ. GESN.

ead. l. 15. Ἀσώτος εἶ) Vorstium legere ἄσώτος εἶ, accentu
enclitice traiecit, notat Solanus; sed vix mihi persuadeo, eum
tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant, secun-
dam person. sing. verb. εἶμι non esse encliticam. Cuius rei ra-
tionem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur
cum particula εἶ atona. REITZ.

Pag. 241. l. 3. Μύσας) Menand. apud Stobaeum Grot. ed.
p. 323: Ἡ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἂν δ' ἄπαξ λάβης φέρειν, Μύσαντα
πολλὴν προῖκα, καὶ γυναῖκα δῶ. Conf. *Ἰστ. β, c. 1.* SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ Μανδραβούλου) Erasmus in paroemia, *Man-
drabuli more res succedit*. BROD. Paroem. de his, quae vergunt
eis τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος οὗτος εὐρὼν ποτε θησαυρὸν
ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτεσι
ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Huius meminit Plato Comic. ἐν
Διὶ κακομένῳ. BOURD. Vid Suid. ἐπὶ τοῦ Μανδρ. & Zenob.
Ael. de anim. XII, 40, qui Aristotelem adducit testem. SOLAN.
Ad Schol. dixi (v. Var. Lect.) Solanum merito correxisse *Μαν-
δραβούλου*, pro *Μανδροβούλου*; postea vero frequenter etiam
Μανδροβ. ap. alios inveni, ut id non tam plane damnare ausim.
Ita *Μανδροβούλου* Aristot. de Soph. repreh. 1 f. Alciph. r, 1,
Ep. 9, ubi Bergl. idem ex Laërt. & Arist. l. d. affert, & ex Lu-
ciani h. l. Ubi tamen *Μανδραβ.* habent I. *Ald. Fl. H. P. S.* In
Suid. etiam ed. 1544 *Μανδροβούλου*. At Hesych. in Ἐπὶ τὰ ha-
bet *Μανδραβούλου*, item Zenob. p. 213, allegante Stephano.

Alia utriusque scripturae exempla dudum suppeditarat mihi coniunctiss. F. L. Abresch. Sed periire. An igitur utrumque dicitur? quia Attici interdum *α* in *ο* mutant, ut *μολοχ* ἢ *προμαλαχ* ἢ &c. de quibus agit frater in Belg. Graec. p. 124. REITZ.

ead. l. 15. Ἡρέμα οὖν) Καὶ κατ' ἄλγρον, addunt Mss. W. & P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus edd. & glossam oleant, non recepi. REITZ. Cum Mss. W. & P. consentiunt tres Codd. Regg. teste cl. B. de Ball.

Pag. 242. l. 2. Ἀλλ' ἢ φῦσαι) Melius, meo iudicio, scriberetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσαι hic dicit, eas alibi φυσαλίδας dixerat; Ἐπισκ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ) Sic & infra Ἑρμ. c. 77, ex correctione Solani, ubi ἄλλο legebatur τῆς οὐδοῦ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπεμπολήσας) Nihil hic variari notat Solanus, quasi mutationem quaesivisset; sed iterum vid. infra hoc cap. & c. 24, & supra Reviv. c. 27, ac saepe alibi. REITZ.

Pag. 243. l. 2. Θητεύσεις) Homerica dictio, ut illud sequens ἀεικλίῳ ἐπὶ μισθῷ. BOURD.

ibid. Ἀεικλίῳ ἐπὶ μισθῷ) Ex Odyss. T, 341. SOLAN. Hemistychium est, ait Brod. Miscell. IX, c. 13 m. Interim ἀεικλίῳ apud eum legitur; sed quia ex ipsius commentatione patet, id sphalma typographicum esse, errorem non expressi, quod alias facio ad festinationem eius ostendendam. REITZ.

ead. l. 4. Ὁψιμαθήσας) Sibi ipsi interpres, dum subiungit καὶ πῶρρον τοῦ τῆς ὑλικίας παιδευόμενος. Casaubon. ad Char. Theoph. BOURD.

ead. l. 6. Διαφθεῖραι) Recordatio antiquae libertatis servos excruciat: qualia narrantur de elephantis, qui nocte servitutum suam lugent. BOURD.

ead. l. 8. Πονήρως ἀπαλλάττειν) Sic recte vulgata, male Flor. Nam πονήρως est misere, πονηρῶς male, & πόνηρος, agricola, laboriosus, molestus, miser, πονηρὸς, malus. Vid. si quid opus in re nota, Spanh. ad Aristoph. Plut. 265, & Ammonium de simil. & differ. Ἀπαλλάττω autem pro dego, etiam Hippocr. aph. 53, Sect. 2, ubi βελτίον ἀπαλλάσσουνσι, & mox χείρον ἀπαλλάσσουνσι. Sed tam late patet huius verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa iam de eo habet Stephan. in Thes. Alia de eodem verbo vid. supra. REITZ.

ead. l. 10. Πυρρῖον) Iterum in Τιμ. c. 14. SOLAN. Sed illud c. 14, in hac ed. est § 22 Tim. ubi consule notam satis amplam Hemsterh. REITZ.

ibid. Ὡσπερ τις B.) Ut Bithynum quoddam mancipium. BROD.

ead. l. 14. ἄλλοις) Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. SOLAN. Verum est, & mirum, omnes edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, ut alii; quare tanto minus dubitavi textum mutare. REITZ. Αὐτοῖς) Vertere debebam, non minus, quam hi ipsi servi, quos nempe modo nominavit auctor, Pyrrhiam & Zopyrionem. GESN. Pro ἄλλοις in Mf. Reg. 2054 legitur καλοῖς.

ead. l. 15. Γιγνόμενον) Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1, & Τεξ. c. 18; longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, δίδόμενον. SOLAN. Γιγνόμενον exhibent etiam tres Codd: Regg. probante B. de Ball.

Pag. 244. l. 1. Μηστευσάμ.) Rurfus infra Σολ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 3. Καταποντιστῆς) Pirata. BROD.

ead. l. 8. Ὀλῶν ἐνεκα ὄβ.) Conf. supra cap. 11. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας) Id aetatis. BROD.

ead. l. 11. Φέρων) Haec dictio vacare potest, ait Brodaeus in Miscell. IX, c. 13. Idem aiunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo Luciani dialogo sit petitum: mihi non adeo vacare videtur φέρων, quin significet *sponere*, i. e. *se ipsum adducens vendidisti*, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23; adeoque φέρων ἀπημπόληκας erit, *in voluntariam servitutem se tradidisti*. Confirmant sententiam meam verba, quae supra cap. 9 habuimus, αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. Kuhnius in Ael. V. H. III, 22, ἔφερε βαστάσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Periz. & id & praecedens ἀποφέρειν ἀράμενον ait significare, *sublatum auferre*. Sic quoque quod Kuhnius ex Porphy. affert, ὅτε φέρων αὐτὸν τε — ἐκαπήλευσας, pro nobis facit. Sed ecce ipse mecum sentit ad Polluc. V, segm. 48, φέρουσα ἐπίγραμμα exponens, *data opera inscripsit*. Addit ibi quidem: *Est ubi & φέρουσα plane otiosum videtur*. Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39, ἀπορίβει φέρων, & forte in aliis a Budaeo adductis. At longe frequentius *destinatum consilium* significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c. 25, 30, & 39, de mort. Peregr. & Periz. ad Ael. V. H. VIII, 14. REITZ. Conf. Hemsterhusium ad Dial. Mort. VI, pag. huius ed. 423 sqq. Vol. II. *ibid.* Ἀπημπόληκας) Constans lectio & vera: quare supra Rev. c. 27, falsum illud ἀμνηπὸλ. recte correctum est; conf. hoc Dial. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγοραίοις καὶ βομολόχοις) Haec verba saepissime solet coniungere. Posterius alibi interpretor, prius Hesych. verbo ἀγοραίου τέχναι. BOURD.

ead. l. 16. Βομολόχοις) Sic Aelian. V. H. II, 13, Aristophanem vocat βομολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. REITZ.

ibid. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν) Angl. πλήθει ἀστέικῶ. BOURD.

ead. l. 17. Ξενίζων τῷ τριβ.) Dixi supra ad Nigr. cap. 14. Πώγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τριβωνι. SOLAN. Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. Nost. Gall. c. 18, Ὅσῳ δὲ ἂν Ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ἔμην αὐτοῖς. Et vid. Bos ad I epist. Petri IV, 12. Item Elfner. ad I Petr. 4, 4. REITZ.

ibid. Τριβωνι) Graeco pallio. BROD. Angl. πώγωνι. BOURD.

ibid. Ποιήρως) Ita recte, ut in edd. prioribus, i. e. *misere, prave*. Sed quia Gellnerus vertit *male loqui*, non nemo me admonuit, anne ποιηρῶς ipse maluerit. Sed eodem redit; qui enim misere barbarizat, male loquitur. REITZ.

Pag. 245. l. 2. Συγκλύδων) Συμμίχθων. BROD. Συμμίκτων καὶ ἐππλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 4. Τὸ κώδωνι) Sic infra, versus fin. huius Dial. ὁ κώδων ἦχος. Cafauo. ad Suet. Aug. BOURD. Vid. iterum c. 31. Sed cave Ios. Laurentio credas, de machina intelligenti, quae ponderum & rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX, 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum norat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiaſta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit: domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. SOLAN.

ead. l. 6. Συμπεριθεῖς) Aliud exempl. συμπεριπατεῖς. BROD.

ibid. Ἐτι τὸν χιθῖνα πηλὸν ἔχων ἐν τοῖν σκελοῖν) Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3, L. III. MARCIL.

ead. l. 7. Θέρμων) Lupinorum, cuiuscunque cibi. BROD.

ead. l. 14. Λιχνείας) Mendose in plerisque ante legebatur λιχνίας, & in ipso M. SOLAN.

ibid. Τάπτιχειρα) Τὰ ἐπὶ χεῖρα. BROD. Sic ad praecedens verbum διαπαρεῖς quoque commentatus erat idem, id esse a διαπείρω, & paulo supra ad ἑάλως, esse ab ἀλίσκω; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si eiusmodi nimis levia posthaec omiserō. REITZ.

in Schol. *Λατίνοις*) *Λατίνους* editum erat. Mutavit Solanus, non addens unde habeat. Recte quidem *Λατίνοις* vid. Strab. V, pag. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen Scholiast. *Λατίνους* scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit *ει*, ut *Liris* amnis *Λεῖρις* Strab. V, pag. 238, vel 363. Et p. praeced. *Λεῖριος* item *Εὐξείνιος Pontus Euxinus*, idem ubique. Cluvel. quidem L. III, cap. 33, in nott. affert ex Suid. *Τήλεφος γὰρ — ὑποκληθεὶς Λατίνος*. Sed in ipso Suid. legitur *Λατίνος*, & *Λατίνοι*. Certe in editione, qua utor, antiqua; nec dubium, quia sic millies apud quosvis. REITZ.

Pag. 246. l. 7. *Δρόμωνι κ. Τ.*) *Postremae classis servitiis*. BROD. *ibid. Τιβίω*) Supra Τιμ. c. 14 m. citat Solanus, sed iam est c. vel § 22; ubi vid. not. clar. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 9. Λύρα καὶ ὄ.) Erasmus in adag. *Afinus ad lyram*. BROD.

Pag. 247. l. 15. *Εἰς καλὸν*) *In re quamvis honesta*. BROD.

Pag. 248. l. 1. *Ἄνεστα πολλά &c.*) Hom. II. Ψ, 116. SOLAN. *ibid. Καὶ κάταντα*) *Ac declives*. Ἡ πόλις, *urbs Roma*, olim in montibus sita. BROD.

ead. l. 4. Καθίζεις) Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molestia & servili ratione in atrio dominum, donec redeat, expectare: *καὶ κείνου (δεσπότου, vel πλουσίου) ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς δὲ ἦλθε, διαλεγόμενου, μὴδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ὁρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγινώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος* & dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi confideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumtum leſtitas. Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Flor. exemplari ab erudita manu annotatum inveni, *καθίζοις* nempe pro vulgato *καθίζεις*; certe *καθίζοις* foret longe rotundius. IENS. W. Codex *καθίζης*. In L. *καθίσης*. Iensius & alii pro eo, quod in edd. erat *καθίζεις*, *καθίζοις* reponendum coniiciebant. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀσιτὸν τε καὶ ἄποτον) Non absurda sane Codicis L. scriptura, *σε* pro *τε* exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio, *τε* & *καὶ* apud omnes auctores saepissime coniungi, veluti ad nauseam usque Herodian. I, cap. 4, § 12, *δρῶντές τε καὶ πάσχοντες*, & sic *ibid.* § 13, 14, 18, 19. Hom. II. E, 501, — *καρπὸν τε καὶ ἀχνας*. Diōn. Hal. Ant. X, p. 638, v. 33, *πρεσβυτέρους τε καὶ νέους*. Noster paulo supra *ἰδρωκάς τε καὶ πνευστ.* & sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τοῦπίσω) *Tu post tergum, tu neglectus es*. BROD.

ead. l. 13. Ὡ τὰ ἄλλα) Suspiciatur Casaub. ad Athen. 14, 15,

Scribendum ἢ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. De papyri simili usu ibi agit Athen. de laurea ad mustaceos Cato RR.c. 121. GESN.

ead. l. 14. Τὰ ἄλλα) Forſan τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. Caſaubon. in animadv. ad Athen. (923, 18.) VORST.

ibid. Συνεἰλοῦσιν) Cui reliquas quiſquiliis involvunt. Ὡ τὰ ἄλλα parentheſis. ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος. BROD.

ead. l. 15. Παραφόμενος) Lucianus, ut per omnes convictus cum potentioribus partes amicū suū Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad mensam plerumque contingere soleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; solere nempe iis, velut canibus, circumroſa ossa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilarēs prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula est, ubi miser ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος, lege παροφόμενος, a παροφάομαι. IENS. Παραφάμ.) Genuina haec scriptura, quae in P. & I. ed. reperitur. Vid. Κρ. ἐπ. versus fin. Ubi quamquam *tangendi* sensu usurpatur, *furtim* id fieri connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem sensu usurpari ἄπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus sis. Hoc sensu usurpat Iambl. N. 61. Pleraeque edd. & M. παραφόμενος. SOLAN. Nimirum παραφάμενος legendum arbitror, non, quod invasit libros, παραφόμενος, quod vertunt *argurius*: (edit. Bourdel. f. *argurius*) vel *accepturus* (ed. Amst.) Sed, si quis audacior duas literas mutare sustineat, ille sensum habebit facilem & commodum, παροφόμενος, cum pane, opsonii instar, edens. GESN. Non improbo correctionem Iensii, quam & Gesnerus amplectitur, immo recepissem in contextum, si verum foret, priſcas edd. habere παροφόμενος, uti vulgo citatur. At cum illae, excepta I. habeant παραφom. & P. atque ed. I. παραφάμενος exhibeant, a παράπτομαι attingo, quod ferri potest, nihil mutare consultius duxi. REITZ.

in Schol. l. 1. Κυρίως) Sic optime abbreviationem Cod. V. legit I. Gronovius, qui eandem observavit in Schol. ad καταπλ. 73, nisi quod ibi levi mutatione κύριον designat. SOLAN.

Pag. 249. l. 4. Νεοττὸς ἡμίτομος) Omnia huius paginae reperiuntur in Lapith. BOURD. Quos respuebant veteres illi pullos, nos hodie in deliciis summis habemus. Sed in hisce saepius, non quod revera praestantius, sed quod rarius est aut carius, quaeritur. Vid. tamen Horat. Serm. I: *Aut positum ante mea quia pullum parte caeni* &c. SOLAN.

ead. l. 6. Ἦν ἐπιλίπτοι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα φέρων, ἐκείνη παρατέθεικεν) Sic distinguunt Basileenses & Salmurienses, nisi quod illi etiam distinguant post vocem διακονος. Vertit autem Erasmus, ut si quando desit alibi, minister repente te inspectante submovens ea, quae tibi erant apposita, aliis apponat. Etiam Benedictus, si quando desit alii, repente minister te praesente tollens ea, quae tibi erant apposita, ei apponit. Quis neget, acutos hic fuisse illos viros, qui viderunt, si istis aliqua apposita erant tollenda, debere tolli istis praesentibus vel inspectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum esse, ut illud ἐπὶ παρόντος sic explicetur. Verissime notavit pater, mutandam distinctionem, scribendumque, Ἦν ἐπιλίπτοι, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα, φέρων ἐκείνη παρατ. Hoc est, si quid desit, alio quodam repente superveniente, tollens minister tibi apposita, ferens illi apposuit, ab ἐπιπάρεμι. GRON.

ead. l. 7. Ἐπιπαρόντος) Sic uno verbo edidimus, secuti accuratissimam simul & certissimam Gronovii emendationem, quam etiam a Constantino in Lexico visam, nisi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte coniunctim legitur. In omnibus aliis nostris libris divisim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid sit, nemo intelligat. V. Συμπ. cap. 20, ubi iterum habet ἐπιπαρόν. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμέτερος εἶ) Noster es. tu e domo es ac familia. BROD.

ead. l. 9. Ἡ σὺς) Aut apri. BROD.

ibid. Σὺς ὑπογαστρίου) Verba mihi obscura. Illud quidem liquet, ὑπογαστρίον substantive hic non capi pro sumine vel abdomine, cum fiat officium mentio: utrum vero ὑπογαστρίος σὺς sit porcellus subrumis, lactens; an, quod Erasmo placuit, suis foeta; (& scimus vulvam inprimis probatam eiectionem) iam definire non audeo: prius expressi versione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. GESN.

ead. l. 11. ἴσων) Tibi faventem ac propitium. BROD.

ibid. Ὅσα κεκαλ. τ. π.) V. Theogon. Hesiod. 541. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν χ.) Nam modicam eos habere liquet. BROD.

Pag. 250. l. 2. Θεραπεύων ἀπὸ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνων) Legendum est χρυσῷ πίνειν, ut bene ad Θεραπεύων referatur. Ceterum ex hoc Luciani loco colligitur, iam eo tempore vitrum fuisse in usu, vel crystallum, sed credo potius vitrum: nam crystallina pocula pretiosiora erant, quam ut Graeculis dari solerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro transparente, in quo illaudati vini color deprehen-

debat, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum fossile fuerit, de quo Herodot. L. III, an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. PALM. Quid mirum, vitrum iam in usu fuisse Luciani tempore, cuius etiam multo antiquiores meminerunt, ut Hor. I Od. 18 f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro*. Lucret. IV, p. 127 ed. Gifan. *Qualia sunt vitri, species quae transeat omnis*. Calices autem vitreos Romae pulso auro atque argento confectos, crystallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit Salmast. in Plin. Exercit. p. 769, & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Christum natum, vid. Memoires de Literature T. I, p. 133; de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis, quam Graecis usitata, vid. Cuper. Obs. L. 2, c. 8, & libellum nostrum de Ambiguis. Ita vicissim *ἐκ* pro *ἐν* Strabo I, p. 4, (al. 2) *Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὀκεανοῦ λέγει* ut alia omitam. Similem fere praepos. permutationem vid. mox. Ceterum τοῦ οἴνου additum τῷ πίνειν in marg. A. i W. Sed glossa potius est, quam varians lectio. REITZ.

ead. l. 3. *Ὡς μὴ ἐλεγχθῆναι*) In vitreo calice bibens. Martial. *Produt perspicuus ne duo vina calix*. BROD.

ead. l. 5. *Ὁ παῖς*) *Servus potum ministrans*. BROD.

ibid. *Οὐδ' αἰοῦντι τοίκεν*) Hom. II. Ψ, 430. SOLAN.

ead. l. 7. *Ὅταν σε*) Omnes edd. male *ὅταν σε*. Quasi enclitica possit traicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen sic peccatur in aliorum etiam auctorum editis, maxime in scholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas syllabas contiguas, sed vacuam deceat esse intermediam; quod tamen non operose monerem, nisi viderem etiam hodie viros doctos persaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic supra c. 23 quoque male edebatur *ὅσπερ τις*, quod similiter correximus. REITZ.

ead. l. 8. *Ἰωνικὰ ξυνοίρων*) *Qui Ionica carmina, hoc est, amatoria contextit*. BROD. Vid. infra de Salt. c. 79. REITZ.

ibid. *Ἀλλ' ἄνθρ.*) Dubitabam aliquamdiu, *histrionem*, an *Musicum* designaret: cum subito succurrit, quod in *Συμμ.* de scurra habet ad exhilarandos convivae inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his similia sunt, ut necesse sit eundem utrobique hominem Luciano obversatum fuisse. Unum nunc restaret, ut quid sit *Ἰωνικὰ ξυνοίρων* assererem: interpretes enim de eo, qui *iocos Ionicos contextit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari existimo; immo quod alio in loco iam laudato ait, *Διγυπατιάζων τῇ φωνῇ*, satis id evincere potest. *Lucian. Vol. III.* M m

tarem, nisi Meursium viderem nescio quae non commentum, ut a sensu manifesto discederet. Gaudeant itaque viri illi doctissimi suis inventis: me quod attinet, mysterii nihil fuisse puto. Vid. Tac. Ann. XIV, 60. *Alexandrinæ* delicias vocat Quintil. I, p. 14 B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artibus, iam nunc, & incestos amores de tenero meditatur ungui.* Horat. Od. 4, III, 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπιλεκ.) De hac voce legenda omnino Xenophontis verba in Symp. p. ed. St. 512, l. 35, Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιλεκάζουσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργυείοις ῥήμασιν εἶπω) οὕτως &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic scripturam exhibent, nempe ἐπισκευάσασαν, ne cui forte vulgatam loco-movere lubeat hic aptissimam. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Μάρτιν) Ea enim aetate frequenter confulebantur. Vid. Ael. Lamprid. in Commodio I, *quem parem astrorum cursu Commodio Mathematici promittebant.* Id enim M. Aurelio imperante factum est, quo tempore & Luciani libellus editus. SOLAN.

ead. l. 12. Κθαρίζοντα) Est inter captatorum artes laudare voluptatis ministros atque artifices servos eorum, quos captant. Vid. Plinius epist. 7, 24, 7, ubi *alienissimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum cursitant* &c. GESN.

ibid. Ἐκ τοῦ πράγματος) Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι. Aristophan. Plut. 348, Ἐνὶ γὰρ τις, ἐνὶ κινδυνὸς ἐν τῷ πράγματι. Plura dari possent, ni temporis angustia prohiberet. REITZ.

ead. l. 13. Χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου—) Videtur Lucianus abuti voce *χερσαίου βατράχου* hoc loco, & per id nomen φρύγον intellexisse, hoc est *rubetam*, quod animal contentissime clamat. Nam ranae terrestres, quae in segetibus & passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae, quae in paludibus & aquis degunt, immo proprie non clamant: nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in ore, admissa aqua, ut notat Plin. L. XI, c. 37 & 51. Ergo procul dubio Lucianus per *χερσαίου βατράχου* *rubetam* intellexit. PALM. Repetit libro adversus indoctum c. 20. KUST.

Pag. 252. l. 3. Ἡρέμα καὶ γελοῖον) Legendum est fortasse οὐχ' ἡρέμα γελοῖον. BROD. Ridiculum esse ait, si quis unctus & coronatus sedeat, simulque efuriat, nec quo latrantem stomachum placet, habeat. Τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ νῦν Δίος

γε διψῶντα, μύρω χρίσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. εἰκας γὰρ τότε στήλη ἐώλου τινὸς νεκροῦ, ἀγοντος ἐναγίσματα. Nam esurientem & certe sitientem unguento collini, & capui coronari, aliquantulum est ridiculum. Ita enim videris similis esse columnae obsoleti cadaveris, libamina ducentis. Cur hic οὐχ ἡρέμα γελοῖον pro vulgato, malit Brodaeus IX Miscell. 13, causam nullam video. Ceterum expressit planissime Lucianus lepidum hoc Martialis ad Fabullum lib. III Epigram. XII: *Unguentum, fateor, bonum dedisti Convivis here: sed nihil scidisti. Res falsa est, bene odere, & esurire. Qui non coenat, & ungitur, Fabulle, Hic vere mihi mortuus videtur.* IENS. Locus corruptus, nec placet Brodae coniectura Misc. IX, 13. Aliquid hic excidisse credo. Vide alia loca, in quibus vocem ἡρέμα fere adhibet, ut: ἐδυσχέραινον ἡρέμα, Men. c. 6; ἡρέμα καὶ ἀχθεσθαί με, Ίκαρ. c. 9, & Νιγρ. c. 5. Vid. omnino Suid. v. Δεληδὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει διψᾷ δ' ἀπόλλυται. Et Aristophan. Schol. 230 A. SOLAN. Quod ex Nigr. c. 5 citat Solanus, iam est c. vel § 8, ubi Hemsterh. προσαχθῆς ἡρέμα recte vertit, *sensum cogare*. Quod hic tamen sensum non efficeret. Paris. versio ἡρέμα γελοῖον reddit, *magno opere ridiculum*, recte quod ad sensum; num vero ἡρέμα hanc significationem habeat, nondum comperi, neque credo. Iensius locum sanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum est ridiculum*, quod melius ad Graeca; sed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum*. REITZ. Pro ἡρέμα καὶ γελοῖον Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 10 legebat χρῆμα παγγέλοισιν cui emendationi, ut verissimae, assentitur clariss. Belin de Ballu.

ead. l. 4. Στήλη — νεκροῦ) Cf. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ἀγοντος ἐναγίσμ.) Vid. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 7. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότ. τις ἦ) Ἦν μὲν γοῦν. MARCIL.

ibid. Ζηλότυπος τις ἦ) Civis ille Romanus. BROD.

ead. l. 10. Ὡτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ) Erasmi in prov. *Regum aures atque oculi multi*. BROD. Vid. Xen. Paed. VIII. Aristophan. Schol. in Acharn. p. 265. VORST.

ead. l. 11. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως) Qui Sycophantae, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis seqq. repetit ea pag. 873. BOURD. Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romae reges appellabantur ii, qui convivia praebebant clientibus suis, ex Iuvenale & Martiale notum: regum autem (ut notum est) ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοὶ, in quo lusit cum multo risu Aristoph. in Acharnis. PALM.

ead. l. 16. Ἄ μὴ δέμεις ὀρῶντα) Forte eis ἂ μὴ δέμεις ὀρῶντα.

BROD. Explicat haec verba Iensf. Lectt. Luc. p. 113; vid. eius notam ad Dial. mort. XI, § 4, ad verba, *ἐς τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον*, ubi infertione praepositionis nihil opus esse, contra Brodaeum ostendit. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Διαπείρας τῷ δίστῳ) Placet Διαπείρα τ. ὁ. BROD. Διαπείραι ἀν τ. ὁ. Atque hic κινδυνος, de quo ante dixit. MARCIL. De hoc Persarum more tyrannico prorsus & minime συμποτικῷ nihil memini me legisse; & quis credat, Persarum reges vel procures voluisse sua convivia sanguine humano pollui, & funeribus inquinari, & omnem convivandi licentiam extinguere mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ δίστον. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insusurrando regis auribus, & eius zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. PALM. Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur: non potest enim hic ferri participium. Forfan scripserit διέπειρέ σου, ut 'Ετ. XIII. De ἀ μὴ θέμις ὄρωντα vid. Dial. Iov. Aescul. & Herc. ἀ μὴ θέμις ποιοῦντα. SOLAN.

ibid. Γνάθον εἶτ') Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Iuntinae editor, asterisco ad marginem posito. SOLAN.

ead. l. 7. Φέρων ἑμαυτὸν) Vid. quae ad cap. 24 de hoc verbo dixi. REITZ.

ibid. ἑμαυτὸν) In plerisque legitur εαυτ. nulla prorsus ratio-
ne ferendum. Recte legitur ἑμαυτὸν in W. & ed. Flor. SOLAN.

ead. l. 11. Λέων κρόκη δεθείς) *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos ostentatur passim, quod princeps tantum alat virum. COGN. Ex historia Androchi, quam vide apud Ael. de anim. VII, 48. Et Gell. V, 14: *Postea, inquit, videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire &c.* SOLAN. Erasmi in paroem. *Leo chordula vinctus*. Brod. Misc. IX, 13. Editum autem ibi κρόκη pro κρόκη errore typothetico, quibus illa Miscell. mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκη & ipse scripserit, ac legerit. Est enim κρόκη tenue filum, immo *floccus & pluma*. Epict. Sent. 26. Οὐτε ὄρνις ἐπὶ κρόκη ὑψοῦται, nec avis ob floccos (*plumas*) elata est. Et a κρόκη forsan Latinorum *crocus*. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν τοιούτων) Scribe τοιούτων. BROD. l. modo adducto. Sed τοιούτων ego sine variatione ubique inveni, & si Brod. τοιούτων alicubi invenit, vel ipse accentus monere poterat, scribam vel edit. τοιούτων dare in animo habuisse. REITZ.

ead. l. 15. Τέχνην τὸ πρ. π.) Idem rursus Ὀρχ. c. 9, 21. Et Mort. Peregr. c. 18. SOLAN.

ibid. Ἀχάριστος) Lege, meo periculo, ἀχάριστος, aut probos auctores profer, qui ἀχάριστος ita usurparint. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Αὐτὸς αὐτοῦ) Ubi ex persona Mercede conducti Lucianus ait, Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλέπων, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλῃ. ultima ita refingenda existimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἐαυτοῦ εἶναι θέλῃ. ἐαυτοῦ pro ἐμαυτοῦ, ut saepissime apud Atticos. Quando me ipso volo esse iucundior & gratior. Loquitur scilicet, ut dixi, ex persona Mercede conducti, qui primo mane expergefactus secum miseriam, in quam sit coniectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate sit orbat, posteaquam venerit in familiam, in qua pro thesauro, quem sperasset, carbones inveniit; ubi nulla cum gratia versetur, contemptus & invisus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino suo placendi, sit rudis. Nam, inquit, intelligo satis, quam saepe ipso adspectu molestus sum; praecipue vero, ubi me ipso iucundior & suavior esse cupio. (Iosephus p. 371 C. de rege Persarum: ὡς δὲ μετὰ τὸ δειπνῶν ὁ βασιλεὺς διαχύθη, καὶ ἡδίων αὐτοῦ γενόμενος. Adscripsit cl. Hemsterhus.) Formula loquendi etiam apud Latinos usitata. Confirmant emendationem nostram sequentia: Si enim gravitatem oris & vultus servare conor, morosus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riserim, & ad hilaritatem quam maxime vultum composuerim, illico me despicit & respuit. IENS. Αὐτὸς αὐτοῦ M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Ienius in ἐαυτοῦ mutare iubet. Vide tantum, an ita sit intelligendus, ut auctor argumenti libri Athenaei, cum ait p. 1 B. κρείττων δὲ αὐτὸς ἐαυτοῦ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι ῥήτορες ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμότητος &c. vel dives velit comitem lepidiorem, quam ipse est. SOLAN. Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum est, sed ut iam vidit Ienius, ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ pro ἐαυτοῦ, idque pro ἐμαυτοῦ. GESN.

ead. l. 12. Ὁ κώδων ἦχ.) Conf. supra c. 24. SOLAN. Magius de tintinnab. c. 6 comminiscitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspensi excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse, quilibet videt. Recte quoque supra ad cap. 24 Scholiasten risit Solanus, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili iam usui aptatas Luciani tempore crediderit. Usus enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. du Fresne in Glossar. Graec. vo-

ce καὶ ὧν, & Latino, v. *Campana*. Ita nostra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 700 annor. aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum, quae vaccis appendi solent. Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum, vid. Casaub. ad Suet. Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. Baccium de thermis vet. Thef. Graev. T. XII, pag. 324. Quin & tintinnabula sepulcro regis Porfennae imminuisse, ex Plin. Hist. VII, 55, iam retulit Magius cap. 2. REITZ.

Pag. 255. l. 6. Ὅσον οὐδέπω) Ad verbum est *tantum nondum*, i. e. *propetmodum*, iam iam. Sic noster Ver. hist. I, c. 8 f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἔμελλον, iam iam fructus laturi erant. Plura ex Thucyd. & Herodian. Steph. v. Πόσας, p. 497. REITZ.

ead. l. 8. Ὅστος δὲ πολλάκις) Διδος subauditur. BROD.

ead. l. 9. Καὶ τὸ ζεύγος) Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem satis sanus locus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ τῆς δ. κομμωτῇ) Horum vis artem nosse? Galenum audi, λευκότερον τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φάρμακων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὐλας ἢ πυρρὰς ἢ μέλαινας ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μήκιστον αὐξανομένας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς κακίας ἐστίν, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teste Constantino L. I κατὰ τόπους. Sed subit hic mirari, quod apud Nostrum feminae, non feminarum ad eam rem, sed virorum opera iam tum utebantur: quod antequam hic loci animadvertissem, Gallicis solis nostris nobilibus feminis, post Christinae Suecorum reginae apud eas adventum, seculi nostri summo probro, factitatum putabam, ut viris iam, non ornatricibus, ut saltem ea parte modestiae consulere, uterentur. SOLAN.

ead. l. 13. Θεσμβόλις) In vivis, cum haec scriberentur, esse desierat. Eundem nominat in Gallo c. 10, & in Ἑρμ. c. 9 & seqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀέλπιστον) Conf. infra Peregr. c. 25 f. SOLAN.

Pag. 256. l. 1. Δεῖσιν) Cum oporteret. BROD.

ead. l. 4. Πεπιττωμένων τὰ σκέλη) Athen. lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet postea: Ὅρᾳ δὲ πιττοκοπούμενον τὴν ἢ ευρήμενον. Dixi ad illud Petron. *Salamandra*. Sic pag. 554, ubi pessime interpr. *qui crura totumque corpus unguento solebant perungere*. verte, ut hic Erasmi. BOURD. Iubet Bourdelorius cum Erasmo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut so-

let, ad Petronium amandat. Ego vero, cui Bourdelotii Petronius ad manum non est, aut, si esset, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*: non enim picatis cruribus foras credo pròdituros; sed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo constabat, molles isti utebantur. Hinc in eam rem usurpatum, quod in *Δημων.* loco ab eo laudato legitur, *δραπακισθῆναι*. Cf. Rhet. c. 23. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν — ἦγε) Nequaquam significat *διὰ τιμῆς ἔργειν τινὰ*, honoris gratia aliquem secum ducere, uti putavit interpres, (edit. *Par. & Salm.*) sed *aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare*. Quemadmodum *δὲ ἐπαίνων ἄγειν* apud Aelian. Hist. An. XIV, 29. VITRING.

ead. l. 7. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι) Sic Cleopatrae cinaedus *Χελιδών*. Suidas in *Κίναϊδα*. MARCIL.

ead. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) W. P. L. & ed. *Iunt.* In reliquis *παρακαθίζεσθαι*. SOLAN.

ead. l. 11. Διασεσालυμένον) Sic iterum infra *Πητ.* cap. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Δεσθῆναι) Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui, sed corruptam esse, cuivis manifestum est. SOLAN. *Δεσθῆτε αὐτοῦ* in suo exemplari legebat Brod. Misc. IX, 13, p. 67. Et corrigere iubebat *ἐδεσθῆναι αὐτοῦ* merito quidem; verum cum ego *δεσθῆναι* constanter scriptum invenerim, ista emendatione iam nihil opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 17. Τερετίζοντος) Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici *τ*. Sic etiam scriptum in W. Cod. SOLAN.

Pag. 257. l. 2. Αὐτῷ) Forfan rursus *αὐτῷ* legendum quis malit, ut saepe alibi: non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet Latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox *αὐτὸν* de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur, sed alius eius loco narrat. Sapienti sat. REITZ.

ead. l. 4. Οὕτως ὄναι) Sic prospere tibi contingant omnia, sic te *Dii bene adiuvent*. BROD. Idem *Icarom.* & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes Horat. ad Od. 3 lib. 1, & Martial. ad Epig. 6, lib. 5. BOURD.

ibid. Χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ δὲ) Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire. BROD.

ead. l. 8. Μυρρίνῃ) Ad initium huius capituli in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu: *Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας καὶ πάντων τὰ ἦθη παιδεύσας ἀτιμὰς μένει ἐν Κалаβρία*. Quod &

per se futile cum sit, nec, quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. SOLAN. Non annotassem variationem edirionum inter *μυρρίνν* & *Μυρρίνν*, nisi Solani diligentiae ostentandae causa facerem; nam nimis notum est, Mss. & edd. antiquas raro nomina propria literis maiusculis initialibus distinguere; ita mox *Μελιταιῶν* versus fin. huius cap. quoque scriptum erat *μελιταιῶν*. Quare in annotandis huiusmodi minutis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeat, ut c. seq. v. *καρχάρων*. REITZ.

Pag. 258. l. 4. *Βαῦζον*) Hanc vocem attigi ad principium Petron. BOURD.

ead. l. 5. *Τὰ μελιταιῶν*) Huiusmodi enim sunt Meliraei canes. Erasmi. in proverb. *Melitaeus catulus*. BROD. Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. Canes erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra Maltha, Scaliger docet ex Plinio in fine L. III, c. 26. Vid. notas ad Euseb. Chron. p. 223. Insula est orae Dalmaticae adiacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam Strab. p. 277, qui ex altera *Melita* catulos illos petitis fuisse disertis verbis ait. Theophr. in Charact. c. π. *μικροφιλοτιμίας* monumentum eiusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione, ΚΑΛΟC ΜΕΛΙΤΑΙΟC. Cuius vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, feli Parisiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noster *Φιλοφ.* c. 27, & *Συμπ.* cap. 19. Meminit etiam Diogenes apud Laërt. pag. 151 A. & Aesop. f. 88. SOLAN.

ead. l. 7. *Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ ἀποσκόπτων*) Benedictus, nunquam insulse alios etiam — *dicteriis petens*. Coniungit separanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Erasmus, cum non insulse super convivium dicteria quaedam iecisset in eos, qui aderant. Sic enim debet, cum aliquando non insulse iocatus esset. GRON.

ead. l. 16. *Τῶν καρχάρων*) Malim *τὸν κάρκαρον*. BROD. (Miscell. IX, 13, p. 67, ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi sit rhetori. Sed vulgata stare potest: intelligitur enim *ἕνα*, ut Dial. Mort. IX, § 2, *μακάριος αὐτῶν*. Aristophan. Pl. 345, *εἰ γὰρ τῶν φίλων*. REITZ.) Sic vertit Erasmus, nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidae, Phoenices, Eteobutidae. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legen-

dum est sine maiuscula *καρχάρων*, & interpretandum *mordacium, asperorum, exsertos dentes habentium*: nam *κάρχαρος* nihil aliud est, quam *καρχαροδούς*. Sed ex hoc loco & aliis, quos iam superius notavi, conicio, Erasmus adhuc iuvenem & nondum Graecae linguae satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam saepe peccat eius dialecti ignorance. PALM. *Καρχ.* litera minuscula initiali edendum curavi, Palmerio assentiens, & Hesychio ita scribenti: *κάρχαροι οἱ ἔσχατοι ὀδόντες τραχεῖς τε καὶ ὀδόντες ὀξεῖς*. Sed quia omnes edd. habebant *Καρχάρων* litera maiori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. REITZ.

Pag. 259. l. 2. *Οὐ πρὸς ὕδωρ*) Eorum more, qui in iudiciis olim ad clepsydram dicebant. BROD. Solebant enim ea aetate Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europae gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostrae *arena*, veterum clepsydrae (quod & *erymon* docet) *aqua* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad *Ἀναβ.* c. 24. SOLAN.

ead. l. 3. *Τοῦτο ὑποστῆ*) Sincera lectio *ὑποστῆναι*. BROD. l. saepe cit. Sed ita, ut iussit, iam expressum est in omnibus edd. REITZ.

ibid. *Ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς*) Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta: hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. SOLAN.

ead. l. 7. *Διαρρήγῃναι*) *Clamore disrumpi*. (*δῖρρηγῇναι* legabatur in Miscell.) BROD.

ead. l. 8. *Εἰς δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει — ῥῖνα ἔχοντας*) Haec, ut aliena ab hoc loco, uncinis inclusit cl. B. de Hallu.

ead. l. 10. *Ἀκούειν*) Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & bene *audire* Epict. Sent. 7, *καλῶς ἀκούειν*. Noster in Prometh. ipso principio *εὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθους ἀκούειν* plura simil. Iens. Lectt. Luc. pag. 272 seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis communes collegit. REITZ.

ibid. *Πήχεως ἐνίστε τὴν ῥῖνα ἔχοντας*) En delicias interpretum. Benedictus, *si nares cubitali magnitudine amplas habeant*. Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu*. Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane cum in Hermotimo dicit *ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὃ γέρον*, adhibent nasum. Et cum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, Lucianus certe potuit & maluit dicere *αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυεῖν*, initio conscrib.

hifit. Sed ut nunc $\rho\acute{\iota}\nu$, ita etiam $\pi\acute{\iota}\chi\upsilon\varsigma$ in Luciano iisdem rifum praeberere debuit. Nam in dialogo Veneris & Cupidinis, cum fcriberet ex Veneris ore Lucianus, $\text{o}\acute{\iota}\ \text{K}\acute{\omicron}\rho\acute{\upsilon}\beta\alpha\rho\tau\epsilon\varsigma\ \delta\epsilon, \delta\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \alpha\upsilon\tau\acute{\omega}\nu\ \tau\acute{\epsilon}\mu\upsilon\epsilon\tau\alpha\iota\ \xi\iota\phi\epsilon\iota\ \tau\acute{\omicron}\nu\ \pi\acute{\iota}\chi\upsilon\upsilon$, Latine dixit Erafmus, *Corybantum alius fuum ipfe penem enfe defecat*. Benedictus eadem, nifi quod refecat, ut apparet ex Salmurienfi & hac editione. Adeo illis obhaefit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miferi non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exferit fanaticus Scffisque Matrem brachiũs placat Deũ*. Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius feciffent *cubitum* fimpliciter interpretantes. GRON.

cad. l. 11. 'Ες τὰς λιθοτομίας) In lapicidinas Dionyfiacas. Meminit huius carceris insignis a Dionyfio exftructi Cic. A&. 7 in Verr. Plaut. in Capt. & Liv. COGN. Τὰς Διονυσιῶν λιτομίας dicit Athen. c. 3, lib. 1. Iun. in Adag. Turn. c. 16, lib. 22, lautumias vult legi. dico alibi. BOURD. Historiam Philoxeni refpicit, de qua fufius Ἀπαιδ. c. 15. SOLAN. Philoxeni contubernalis futurus, verficuloftyrahi laudare recusantis. GESN. *Syracusanas Dionyfi tyranni latomias*, Philoxeni poetæ exemplo. Brod. Misc. IX, 13 f. Ecce rurfus, quam malam Graecam lectionem exprefferit: nam haec vitia typhotica non effe credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσιῶν legebatur, ut fupra iam monuit Ienf. Hic vero ubique vera lectio erat expreffa. Sed alius eft Dionyfius tyrannus, alius Διόνυσος Bacchus, vel herus ille Xanthiae, de quo Ienf. ad vit. au&. c. 6. REITZ.

Pag. 260. l. 2. Μισθοῦ ὑποτελεῖς) Conf. fupra c. 10. SOLAN.

cad. l. 9. Κοσμοῦμεναι) Mf. κομμοῦμεναι, male; nam fequitur τὰς κόμας περιπλεχόμεναι effletque δις τὸ αὐτό. BOURD.

cad. l. 12. Ἡ ἀβρα) Ancilla. Sic Dromo & Xanthias pro fervis ufurpantur. BROD. *Serva*. Hefych. ἀβρα, δούλη, παλλακή. Di&io, quae faepe corrumpitur, ut doceo alibi. BOURD.

cad. l. 16. Παναθηναίων) Quid Romae Panathenaea? SOLAN.

cad. l. 17. Ἐφεστρίδιον ἄλλιον) Dixere Perfii interpretes ad illud, *Scis comitem horridulum trita donare lacerna*. Mf. Reg. ad hunc locum *μανδύαν τινὰ ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον τοῖν*. leg. Cafaub. fin. lib. 6 Anim. ad Athen. Hefych. & Suid. verbo *χειρόμακτρον*. BOURD. Interpretatur Erafmus *ἐφεστρίδιον umbellam*, ut umbella Graece σκίρον dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *paenulam*, vel tale quid. PALM.

Pag. 261. l. 2. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος) Nullus dubito, ex eodem Codice refingendum effe, καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, ἔτι σκεπτα-

μένου παρακούσας τοῦ δεσπότη, προδραμὼν καὶ προμηνύσας. ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alias nuntiat. Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότη, προδραμὼν.* Vertunt: *ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subauscultarit dominum, praecurrit, priorque monet.* Σκέπτομαι est cunctor, dubito: unde σκεπτικοί, qui de omnibus dubitabant. GRAEV.

ead. l. 3. Ἔτι σκεπτ.) Ἔτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodissime visum sit. Cod. P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequebar, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκῆπτω vel ἐπισκῆπτομαι de mandantibus eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; adi tamen nos ad Catapl. 8, ubi de ea plura: mandatum autem hic intelligi commodè posse, munus, quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἐτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro confidero apud Aristotelem frequens, Eth. Nic. p. m. 4 C. 20 A. 120 C. Sic Noster etiam usurpat simplex σκέπτομαι Ἰστ. β, c. 10, Δήμων. c. 57, Ἐρμ. c. 50 & 73. SOLAN. Quid si ἐπισκηψάμενον, iubente, & mandante familiae? GESN.

ead. l. 6. Κομιζοντες) Pallium deferentes. BROD.

ibid. Πολλὰ εἶπε) Multos de te apud dominum sermones fecit. BROD.

ead. l. 7. Καὶ ὥς ἐπιτραπίς) Utque, cum id arbitrio eius permisum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret. BROD. Perperam Erasmus, quemadmodum adhortans commodiora subiecerit. Concinnius Benedictus, ut sibi dato arbitrio commodiora subiecerit, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius & simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, cum ei commissum esset negotium, pulchriorem vel optimam vestem elegerit. In Nigrino, οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In Apologia huius dialogi, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι. In modo Conscrib. histor. οἷος καὶ πράγμασι χρήσασθαι αὐν, εἰ ἐπιτραπίειν. Et alibi usitatissima est locutio. GRON.

ibid. Τὸ κάλλιον ἐπαλέξατο) Optimum tibi delegit. BROD.

ibid. Διεξιών) Commemorans. BROD.

ead. l. 8. Λαβόντες) Aliquot a te extortis assibus. BROD.

ead. l. 9. Βρεθνύμενοι) Narrat Noster, quemadmodum, si Mercede conductus festis diebus donativum aliquod pusillum ab domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui

donativum istud ei apportent; quorum aviditas habendi vix satiari queat, quique quantumcunque accipiant, aegro animo discedant. πάντες δ' οὖν, inquit, ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Omnes itaque aliquo accepto discedunt, insuper mustitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονεύμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. βρένθιον δὲ μῦρον τῶν παχέων. οἱ δὲ ἀνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνέον τι βρένθος, ὃ ἐνίοι κῶσσιφον καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Mag. auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce Hesychius: sed cum apud Hesychium iuxta & Helladium in Chrestomathia p. 14 ed. cum notis Meursii, legatur βρένθιον, dubium, utrum apud Helladium, & Hesychium atque in Etymologico M. (ubi nunc βρένθειον, nunc in plurali βρένθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρένθιον an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex Hesychio βρένθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex Hesychio, & Etymologico apud Scholiasten pro κῶσσιφον lege κῶσσυφον. Apud Hesychium quoque, ubi legitur, βρένθιον, μῦρόν τι ὡς βάκκαρις &c. sciendum apud Etymologici auctorem scribi βάκχαρις, & ex adiecto ibi articulo ἡ patet, fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud Hesychium, βρένθος καὶ ὁ τύμβος λέγεται hic quidam pro τύμβος coniiciunt θυμβός. Sed verior est haud dubie H. Stephani sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύειν, μεγαλοφρονεῖν, ita βρένθος per τύφος exponitur. Apud eundem Hesychium, ubi βρεναίεται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται, legitur, nullus dubito, quin βρενθύεται sit rescribendum; plane uti infra βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum M. in eadem hac voce. IENS.

ead. l. 10. Δύο ὀβολούς ἢ τ.) Summam & infimam mercedem hic nominat: quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem, quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est. SOLAN.

ead. l. 12. Μὲν αὐτός) Ipse dominus. BROD.

ead. l. 13. Οὗτος) Muneribus scilicet, non obsequio tantum. SOLAN.

ead. l. 14. Εὐμβολας) Revocandum ex editionibus prioribus

Σύμβουλος, qui in consilium adhibetur. Talem enim hic locus postulat. IENS.

Pag. 262. l. 1. Ἄωρα) An ἄδωρα; BROD. Ἄωρα δῶρα) Ita & vertitur ab interpretibus, *intempestiva*. At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo aes alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνώνητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, cum & eorum spe in cultu domini & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in Timone notatur ab Barlaeo πλοῦτος ἀπλοῦτος. Sic in vitarum auctione Bourdelotius advertit τέρψις ἀτερψίη. Sic ab aliis κῶσμος ἄκοσμος, τόκος ἀτοκος. GRON. Qui lectionem ἄωρα tueri velit, possit ex Homero afferre, ubi Odyss. M, v. 89, Scyllae pedes dicuntur ἄωροι. Τῆς ἥτοι πόδες εἰσὶ δυνάδεα πάντες ἄωροι. Idque Scholiastes vetus anonymus exponit λεπτοί adeo ut dona haec dicantur tenuia. Vel ἄωρα possit quis exponere ingrata, indigna; quemadmodum Hesychius ἄωρον interpretatur inter alia, ἀχαρι, ἀπρεπές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex Hesychio, (in voce Ἄωροι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super huius expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior, Scyllae pedes nimirum dici ἄωρους ab ὀρούειν profilire; ut qui in petram quasi impacti profilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & Hesychius. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio cl. Gronovii, legentis ἄδωρα pro ἄωρα. Ἀδωρα enim δῶρα eadem elegantia dici, qua πλοῦτος ἀπλοῦτος, τέρψις ἀτερψίη, κῶσμος ἄκοσμος, τόκος ἀτοκος. Quibus ego addo γνώσις ἀγνωσίη eodem loco apud Nostrium in Vitar. Auctione c. 14, quo τέρψις ἀτερψίη. Sic χάρις ἀχαρίς lib. 1 Anthol. Epigr. c. III, Epigr. I: Οὐκ ἔμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ Σριγκοῖσιν ἀνάλας Ἄρης, ταῦτα τὰν ἤχαριν χάριτα· & apud Aeschylum in Prometheus vincto pag. 35 edit. Steph. — φέρ' ὅπως ἀχαρίς Χάρις, ὦ φίλοι, εἰπέ που τίς ἀλλὰ. Apud eundem Aeschylum in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος p. 55: Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα Πόριμος. Scholiastes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαταμάχητον, ὃν καὶ πολλὰ τις μηχανησάμενος, οὐ φεύχεται. (Apud Ciceron. III de Orat. veteris Tragici est:

Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis: ἀγα-
μος γάμος Euripid. in Hec. Sophocl. Oedip. Tyr. p. H.S. 200.
Aeschylus Prom. πῆρος ἄπορος, πῆλεμος ἀπὸ πῆλεμος Persis. νᾶες
ἄναες Choeph. χάρις ἀχαρίς Eumenid. παῖδες ἀπαίδες. Ari-
stoph. βίος ἀβιωτός. Attius Medea vita invita: Amphif. Com.
δάνατος ἀδάνατος. Haec collegit B. Martin. V. L. III, 9. Ho-
mero Il. I, 34, ἀλλή ἀναλκίς. Aeschylo in Persis p. 157, νᾶες
ἄναες, naves perditae, & p. 288 πόλις ἀπολις, urbs diruta: So-
phocli in Electr. v. 1157 Clytemnestra dicitur ob crudelita-
tem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit Hemst.) — Amarunt hanc di-
cendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari
ratione apud Ovidium *iniusta iusta*, II Metam. 627, de Apolline
Coronidem ab se temeraria & iniusta caede trucidatam tu-
mulante, *Et dedit amplexus, iniustaque iusta peregit*. Sic antiquus
Tragicus apud Ciceronem III de Or. 58 dixit *innuptas nuptias*:
Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis, Ego tum
gravida &c. Sic *insepultam sepulchrum* ex Ciceronis Phil. I citat
Torrentius ad Suetonii Iulium c. 84. Huc referri potest *dili-*
gens negligentia apud Ciceronem in Or. cap. 23. *Inops potentia*
apud eundem Pro Quintio c. 10. *Insaniens sapientia* apud Ho-
ratium. Ita & Ardeliones apud Phaedrum dicuntur *multa agen-*
do nihil agere. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emen-
dandum viderat iam olim Brodaeus IX Misc. c. 17, afferens
illud Sophoclis ex Aiace Flagellifero, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα,
οὐκ ὀνήσιμα. Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad deno-
tandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per spe-
ciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Lao-
coon apud Virg. II Aen. — *ulla putatis Dona carere dolis Da-*
naūm? — Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύ-
πριδος φιλάματος, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante
Moschi Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugi-*
tivus, Ἦν δὲ λέγει (Ἔρως scil.) Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μοι
ὄπλα, Μήτι Δίγης, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.
IENS. Ἄδωρα) In quibusdam Codd. ἄδωρα inveniri testantur
Galaei Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, & restituta
Sophoclem eius, quam sequimur, lectionis auctorem laudant.
Locus Sophoclis integer sic habet: Ἄλλ' ἐστ' ἀληθὲς ἢ βροτῶν
παρομμία, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. M. vulgatam ex-
hibet. SOLAN. Ex Latinis permulta eiusmodi oxymora, ut,
concordia discors, insaniens sapientia, dulce malum, strenua inertia
&c. collegi in libello de Ambig. & contrar. Tit. ADIECTI-
VUM, & OXYMORON. REITZ.

ibid. καὶ ἀγόνῃτα) Ex Sophocle in Aiace Mastigoph. Ἐχθρῶν ἡδώρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. BROD.

ead. l. 5. Πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπνηδυνότα) Incredible est, has voces, inprimis postremam, sic ab eximiis illis viris verti potuisse: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem.* Quid oro illud est? Utrique talia non decent seculum nostrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat, ἀπαυδᾶν esse collabi, deficere? GRON.

ead. l. 7. Ὅπως ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ) Haec ita legenda sunt. BROD. Lucianus porro accumulans & exaggerans miserias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus sit, Conductum maneant, ait, dominum secundis auribus admittere, si quis Conductum apud se calumniatur, ὅρᾳ γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχόμενον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπνηδυνότα, τὴν ποδᾶν γὰρ δὲ ὑπανιούσαν. ὅλως γὰρ ὅπως ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος — ἤδη περιβλέπει σε μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ &c. Sic potius, quam vulgo νοστιμώτατον, ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος, haec sunt distinguenda, ut ante me vidit Brodaeus dicto loco. *Perspicit enim te, iam assiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, iamque podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id, quod erat in te sterculentissimum, decerpfit — circumspicit iam, in quod sterquilinium te abiiciat &c.* IENS.

ibid. Νοστιμώτατον) Ἡδύ. In Angl. Cod. pagin. 258. interpretatur Theod. Marcil. ad Perf. BOURD. Vid. iterum infra Περθ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπορρίψῃ φέρων) Hic quidem potest otiosum dici illud φέρων. (vid. supra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac si dixeris: si quis te (ad sterquilinium) *portet & abiiciat.* REITZ.

ead. l. 13. Πότε &c.) Recensens Lucianus causas, quas dominus comminiscatur, ubi taedium Mercede Conducti eum ceperit, illum exturbandi, inter eas ponit & has, καὶ ἥτοι μείρακιον αὐτοῦ ὅτι ἐπίπρασας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἀνὴρ διαφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὀσδεὶς, ἐξεληλυθας ἐρημος ἀπάντων. Non multis puto opus esse, quibus attento & erudito lectori persuadeam legendum πότε & διέφθειας, non autem, ut adhuc, τότε & διαφθείρας. Quem enim alium sensum, quam hunc, recipere possit hic locus, & mens auctoris? *Vel etiam quod pusionem eius aliquando tentasti, vel uxoris ancillam virginem homo senex viciasti, vel simili alio nomine infimulatus, noctu, obvo-*

latus, in cervices extrusus, egressus & orbatus omnium. IENS. Πότε L. uti coniecerat Iensius, pro vulgato τότε. SOLAN. In Lectr. Lucian. Iensii p. 204, unde haec desumpta sunt, inverso ordine legebatur: *legendum τότε, non autem, ut adhuc, πότε*. Nos vero ita correximus in eius nota, ut mens viri clar. postulabat, qui vulgatam corrigere volens, non scripsit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare πότε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. REITZ.

ead. l. 14. Διαφθείρεις) In omnibus antea legebatur διαφθείρας, quod sensus ferre nequit. W. veram scripturam διαφθείρεις, quam arripuimus, suppeditat. SOLAN. Διέφθειρας, pro vulgato διαφθείρας, exhibui, ut coniecerant viri docti; & sic in Ald. prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, sine dubio ex Codice: nam ubi in una tantum litera variatur, solet eam ipsi textui immittere. Mirus itaque Solano obsecundavi, quia sic melius respondet praecedenti aoristo ἐπέστρας. Licet enim coniunctiones non semper similia tempora requirant, ut supra probavimus ad Piscat. med. fere: hic tamen convenientior aoristus, quam tempus praesens, quia in praeterito etiam sermo continuatur. REITZ.

Pag. 263. l. 4. Ἐκ τοῦ ἔθους) Ea, quibus assuevit. BRON.

ead. l. 11. Ῥάδιος τὸν τρέπον) Saepius apud hunc videas Ῥάδιος in sequiorem partem trahi: sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; conicio in facinus pronum ex hoc loco, & alio, qui est in Ἀλεξ. c. 4, ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρέπον, mallet alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34, Ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν. Paf. five scilicet, quo sensu opportunum Livius aliiue Latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρέπον additum, active accipiendum videatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡμᾶς) Nimirum ἡμᾶς & paulo post ἡμῶν lego ex antiquis edd. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. GESN.

Pag. 264. l. 1. Ἐπαγωγὰς) Cum legerem semel & iterum, Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μὲν δὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχεοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς. quid esset ἀπαγωγή τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuaderē mihi potui, eam significare posse abductionem in hostes, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio Flor. habens diserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum

Noſter ait, Multos, qui ſe in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuoſi ſcirent, promiſiſſe dominis ſuis praeſagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hoſtibus, ſive malorum averſiones in hoſtes. Solebant namque veteres, quidquid mali ominis eſſet, id omne in hoſtium capita ut recideret, precari. Eodem prorſus modo Lucianus de ſimili, vel potius multo peiori hominum genere, infra in Pſeudomanti cap. 5: λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραſτῆς γῶνς, τῶν μαγείας καὶ ἐπωδῶς θεοπρεσίους ὑπιſχυομένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θηſαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κληρῶν διαδοχὰς. *Acceptit eum amans quidam praefligiator, ex iis, qui magias & ſacras incantationes proſitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos theſauros, ad hereditates acquirendas.* Eſt ergo ἐπαγωγὴ vel generatim cuiuſcunque noxii & damnoſi imprecatio, vel ipſa malorum illatio. Heſychius, Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πειραſμός, ἥτοι τὸ ὁπωσὺν κακὸν ἐπαγόμενον atque iſdem plane verbis id habet Suidas. IENS. Ἐπαγωγὰς W. & edd. Fl. Ald. Iunt. & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. Ἀλεξ. c. 15. SOLAN.

cad. l. 11. φύσεως) Si uſquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. GESN.

cad. l. 16. θυέſτης) Vid. ſupra de Sacrif. c. 5. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. Τηρέως) Tereus cum ſequeretur Progenem uxorem & eius ſororem Philomelam, ambae verſae ſunt in aves. Ovid. VI Met. Perſ. Sat. VI. COGN.

cad. l. 2. Ὀπύων) Ita W. In impreſſ. ὀπύων. Vid. & Ἀλ. c. 19. SOLAN. Eſſi in omnibus inveni ὀπύων omiſſo i, tamen edidi ὀπύων, quod probatione non indiget; vid. modo Heſych. ter quater id repetentem, ὀπυῖομένη, μιſογομένη. ὀπυῖομένη γεγαμημένη. ὀπυῖειν, γαμῖν &c. & ſic Noſter ſupra. Quare vel nullo Mſ. praeunte, olim correxi. Iam vero, cum Cod. Wit. aſſentiarur, nemo me temeritatis arguet. Poſtea in notis Mſſ. Guyeti quoque inveni, illum ὀπύων legi velle. REITZ.

cad. l. 6. εὐανθῆς) Ait de divitibus & potentibus, Ἐκαſτον γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξειλήſης, δράμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινός, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἐξω, πορφύρεα εὐανθῆς &c. Quiſquiliæ. Scribe cum prioribus edit. εὐανθῆς. Ultra id vitium propagavit Amſtelaedamensis, exhibens εὐανθῆς. IENS.

cad. l. 10. Ὁ Κένης ἐκεῖνος) Cuius exſtat libellus. BROD.

cad. l. 11. Σό) Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuiſſe
Lucian. Vol. III. N n

verosimile est, cum Coll. exhibeant βίους. Vulgatum σου enim minime ferendum. SOLAN.

ead. l. 12. Παριτητέον) Ἀντὶ τοῦ παριτητέον Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legisse videtur interp. BOURD.

ibid. Ἐς αὐτὴν) Sic rursus fin. huius Dial. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐδεήθη) Cipriam. BROD.

Pag. 266. l. 4. Καὶ ἀνάντης) Malim καὶ ἀνάντες. BROD. Lucianus exemplo Cebetis, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit efficta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, προτύλαια μὲν ὑψηλά, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἑδάφους, ἀλλ' ἀνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἀννός ἐπιπολύ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθόν ἔχουσα &c. Quid hic non bene sani sit, ut cum Brodaeo legendum sit ἀνάντες, non video. Atque ascensus sit valde & acclivis & lubricus. IENS.

ead. l. 7. Χρυσούς ὅλος) Angl. ὅλος. Quod Lucianicum est, ut etiam antea notavimus. sic p. 279, & passim. BOURD.

ead. l. 12. Ἐκπεπληγμένον) Nota, hic non observari discrimen illud, ἐπληγον ad corpus, ἐπλαγον ad animum. Longolius in Excerptis Lucianeis. Sic supra hoc Dial. c. 15. SOLAN.

ead. l. 13. Διαιδέξαμεν αὐτὸν) Restitue διαιδέξαμεναι δ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 17. Καὶ τετραμμένον τὴν χροάν) Legitur in M. ἐγχειρισάσω αὐτὸν τῷ γήρῃ, ἥδη ὑπονουσύντα καὶ τετριμμένον τὸν χρῶν, cuius color est detritus, cuius vividus color est extinctus. Sed vulgatam non sollicito. τετραμμένον τὸν χρῶντα, cuius color est immutatus, evanuit. Sic enim Homerus loquitur Iliad. P, v. 733: Τῶν δὲ τρέπετο χρῶς, οὐδέ τις ἔτλη Πρόσπον αἰξας δὴ περὶ νεκροῦ δηριάσθαι. Eorum mutabatur color, neque quis sustinebat Procurrens pro mortuo pugnare. GRAEV. Vulgatam scripturam τετραμμένον, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Ἀποκ. c. 5, Εἶδον γοῦν τότε — τινος καὶ χροάν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὀργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. In Eὐν. cap. 11, ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα. Denique in Z. Tr. c. 30, ἡ χροὰ τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερῆς &c. Nam quod accusativus hic mutata phrasi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. SOLAN.

Pag. 267. l. 4. Δελιθυίας) M. recte. In reliquis fere omnibus λελιθυίας corrupte. S. emendavit. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ ἑταίρῃ) Corrige τῇ ἑτέρᾳ μὲν. BROD.

ead. l. 7. Ἐς οὐδὲν ὄφελος) Frustra. BROD.

ead. l. 11. Ἐκείνη τὴν ἔμπαιον) Sensus faciliior, si legas ἐκεί-

της τῆς ἔμπαλιν. BOURD. Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπ. GUYET.

ead. l. 13. Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Deus in causa non est, si quid mali nobis eveniat. BROD. Memineris, *Deum in culpa non esse*. Considerat enim id, quod est in hominum moribus, ut, cum ipsa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina. HOMER. Odyss. I. Aeschyl. in Prometh. COGN. Platonis locus est huic argumento sane quam aptissimus, de Rep. X, 520 C. quem ob elegantiam usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης θυγατρὸς κέρης λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΟΦΟΡΟΥ, ΟΥΧ ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΥΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΩΝ Ω ΣΥΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΑΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐλομένου) Eius, qui id agendum statuerit. BROD.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. l. 1. ΑΠΟΛΟΓΙΑ) Sufficiat mihi dixisse, Petrum Mosellanum, huius Apologiae interpretem, oculis suis in hac usum non fuisse, donec maius otium probandi. Huius Apologiae pars potior in tractatu praecedente, quale illud statim ab initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, & pag. seq. BOURD.

ead. l. 4. Ἡ) W. recte, non ἦν, quod in omnibus impressis legitur, nisi quod nihil prorsus in Flor. est. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ) Asseverantis est.

ibid. Μεταξὺ) Inter legendum. BROD. in Miscell. L. IX, c. 14. Quod Brod. voluit, iam erat in Mosellani versione. Benedictus vero: *Sed quid interim in singula dices*; Solanus vero haec merito in marg. sic mutaverat, *inter legendum, & perlecto libro*. REITZ. Video paraphrasi opus esse huic loco: *Quae in seriecto tempore inter libelli mei prioris editionem & hoc tempus, post omnia, quae de mutata conditione mea comperisti, a te dicta sunt in me & ipsam illam mutatam vitae meae rationem, ea nunc componere & conciliare his, quae legisti superiori libello a me scripta, studeo, ut appareat, rationes meas posteriores non repugnare his, quae priore libello proposui*. GESN.

ead. l. 8. Ἀνεγνωσμένοις) Ex hac sententia expedire me non possum. Corruptam censeo. Nec, quid eliminem, aut quid ser-

vem, scio. SOLAN. Nescio, quid haereat Solanus noster: nam si ἐφαρμόττειν exponas adiungere, applicare, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, haec iam addere, adiungere paro praecedentibus a te iam lectis. Conf. supra Revisc. c. 38, ἀφάρμοζον μεταξύ τοῖς λεγομένοις. REITZ.

ibid. Κακὸς ἐγὼ) W. P. L. & ed. Iunt. secutus sum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae edd. fere omnes κακὸς ἐγὼ, quod S. mutavit in κακὸς ἔχω. Plato Phaedone ed. Basil. pag. 33 C. Καὶ ὡς εἴκει τῶν κύκλων δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν & C. SOLAN. Lego ex editionibus antiquis, &, puto omnibus, praeter Amst. εἰ μὴ κακὸς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut sit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, οἶδα, vel simile quiddam. GESN.

ead. l. 11. Πάντων ἐκλαθόμενος) i. e. omnium, quae περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων literis mandavit, oblitus. BROD.

ead. l. 12. Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος) Erasmus in par-oemia, *Testulae transmutatio*. BROD. Utitur hoc proverbio Plato in Phaedro. VORST. Nimirum pag. ed. Basf. 200 C. Utitur etiam hoc proverbio Dion Chrysost. 52 C. 118 A. B. 163 C. Vide, quid Suidas ex Eunapio afferat in ὀστράκου περιστροφῇ, & adde Marini locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat Alb. Fabricius. Eustath. ad Iliad. Σ, p. 1161, a Kustero ad Suidam laudatur, & Diog. L. VI, 95. SOLAN.

ibid. Φέρον — ἐνῆκε) Vid. nos de hac phrasi supra, ad Dial. de Merc. cond. c. 24, quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. REITZ.

Pag. 269. *l.* 3. Πρὸς) Hinc, ut & ex aliis locis, patet, Lucianum senem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, si quidem eo pervenerit, vixisse, inde coniicio, quod in iis, qui supersunt, libellis nihil sit, ex quo certo coniicere liceat, in Aegypto fuisse; nisi quis forsan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello de Sacrificiis cap. 14 habet, ab eo tum scripta, cum superstitionem ridiculasque & absurdas eorum de Diis opiniones praefens ferre non posset, aut argumentum adducat ex iis sumtum, quae in Σολ. c. 5 leguntur. Sed haec cum ceteris eodem spectantibus, fusius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea, quam paro, Luciani vita, huic editioni praemittenda, & in una quasi tabula ob oculos ponentur. SOLAN.

ibid. Τῷ Αἰακῷ) Tam morti proximum. BROD.

ead. l. 4. Ἐν τῷ πορθμείῳ) Erasmi in adagio, alterum pedem in cymba Charontis habere. BROD.

ead. l. 7. Τὰ σφιγγία) Torques. BROD. Hanc vocem inter-

pretor alibi, ut & sequentem *κουράλια*. BOURD. Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια) Haec ultima vox *κουράλια* non mihi viderur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τοῦ σφίγγειν dictum foret σφιγγίον, omne id, quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere σφιγγίον. Nam nec Graeci viri, nec Romani, collaria aurea vel armillas gestabant. Barbaricus mos erat gestandi talia καλλωπίσματα, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαιρετόν τι· nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. Mosellanus interpretatur σφιγγίον *amuletum*, sed nullum auctorem habet eius significatus. Amuletum Graece dicitur *περίσμμα*, *περίπτον*, *ἀποτροπαῖον*, nec puto Lucianum in re, quae per plures voces Graecis usitatas significari poterat, voluisse uti voce, cuius significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur σφιγγίον, ut arbitror, diminutivum est vocis σφίγξ, quod est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis aestimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apajous*. Eam vocem Graecam etiam Latinam fecit Plinius lib. 6, cap. 29, ubi de iis mercibus, quae ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia*. Et rursus eodem capite: *animal sphingion*. Talia animalia saepe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando & sphaerae e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, & sic alligata *παρέχουσι ἑαυτὰ ἔλκεσθαι κλοιῶ δεθέντα*, & auro etiam vel ligari, vel ornari solita fuisse, testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: *πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησὶ, κ' ἂν χρύσια ἔχε σύμβολα*. His positis, pro *κουράλια* (quam vocem Mosellanus interpretatur *coralia*, tanquam si *κοράλια* scriptum esset) legendum puto *κουράσια*, vel *κοράσια*, vel *κουράλλια*, quarum vocum idem est significatus, nimirum *παιδία* vel *παιδάρια*, & duarum quidem, quas primo loco posuit, frequentissima occurrunt exempla, ultimam *κουράλλια* Hesychius habet sic: *Κουράλλον, παιδάριον, κόριον*, & paulo post, *κουράλισκον, μεϊράκιον*. Sic autem intelligendi

ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimulos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον πάνυ νήπιον, τούτων δὲ τῶν γυμνῶν μὲν ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων, οἷς ἀεὶ χαίρουσιν Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* De iisdem loquitur Dio Cassius lib. 48: παιδίον τι τῶν Λιβύρων εἶα αἱ γυναῖκες γυμνὰ, ὡς πλήθει ἀθυράσαι τρέφουσι. Quae sic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronae nudos delectationis causa alere solent.* Nec obiiciatur, pueri non convenire vocem ἔλκεσθαι & κλοιῷ δεθέντα. vox ἔλκεσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κοράσια & aliis, quae puellum significant. Simiae trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiae datur, ut trahatur: puero, ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. PALM. Quae notaverit ad haec verba eruditissimus F. Bochartus descriptione digna iudicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5, c. 7, Part. II, p. 703 ed. Lond. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce κοράσια, cum ea vox ad rem non faciat. In oratione hac aulicae vitae molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto. tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem iam senior in Caesaris aulam se contulerat. Quod illi obiiciens Sabinus quidam petit, quor Midae, quor Croesi, quor Pactoli illi persuaferint, ut cara illa libertate, cui a pueris affueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum praeberet, καθάπερ &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatiorum divitum monilia & corallia (id est, monilia & corallio facta)* ira reddidit cl. Borius; sed quod illius pace dixerō, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt sphinges, non monilia. 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία καὶ τὰ κοράσια non erunt monilia ex corallio, sed monilia & corallia. 3. Praeter τοὺς πλουσίους divites inter Romanos, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat Servius in libro septimum Aeneidos. 4. Denique Lucianus inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia co-

ralfina. Nam utut ponas, divites habere monilla, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tanquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallo. Itaque Botius hunc Luciani locum intactum praeterire debuisset potius, quam illi tam ridiculum sensum affingere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut significetur Lucianus aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantherae vinciri solent in opulentiorum aedibus. Sphingia dicimus cum Plinio libri 6, c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum philosopho libri secundi Historiae animalium capite undecimo, & Photio in Exc. ex Philostrato. Nobilissimus, atque idem doctissimus, mihiq; amicissimus dominus de Grentemefnil τὰ κουράλια mutat in τὰ κυάρια. Cui coniecturae suffragium adderem libens, si catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, *armillae & collaria, seu monilia*. Quasi verborum hic esset sensus, Lucianum aureis vinculis detineri, qualia sunt opulentiorum armillae & torques. Ὀφίδια proprie sunt *anguiculi*, sed & *armillae anguium figuram habentes, quaeque brachium in anguium modum circumplicant*. Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat Philostratus in Epistolis. Et pluribus describit Nonnus libro quinto Dionysiae. *Collarium* autem pro torque est Romana vox, qua Plautus, Lucilius & Varro usi sunt: unde *Kolarin* vel *Kolaria* Chaldaeis & Thalmudicis. Et Graecis κολλάριον. Hesychius κλοῖδς, περιτραχήλιος δεσμός, κολλάριον, ἥτοι μανιακῆς. Philoxenis in Glossis κολλάριον *collarium*. Aristophanis Scholiastes ad Vespas, κλοῖδς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in Plutum, κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν αἱ μὲν κλοῖδν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολιδν, lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κουράλια in κολλάρια sine crimine posse mutari, quia hae voces ab invicem non multum abluunt. Sed iam displicet haec coniectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, nisi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit Manlius, sed peculiari de causa, quam nemo nescit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, sed virtutis causa torque donati. 2. Κολλάρια ad poenam potius, quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota Graecis aevo Luciani, qui purissime scripsit, neque solet Latina vocabula usurpare. 4. Denique aurea vincu-

la, quibus Lucianus detineri credebatur, conferri vix possint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Haec igitur conferre iam malo cum catenis aureis, quibus Romani Magnates sphinges, & pardos devinciebant. Nam ad haec quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis Martialis libri primi Epigrammate 105: *Mordent aurēa quod lupata cervi.* Et Ovidius de cervo, quem occidit Cyparissus, Metamorphoseos libro decimo: *Pendebant tereti gemmata monilia collo.* Et Plinius lib. 8, c. 32: *Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus capris cum torquibus aureis.* Proinde sphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex Philostrato refert Photius Aët. 241: Ἀχῶναι ποτὲ ἐν Πамφυλίᾳ πορδάλιον στρεπτῷ ἄμα, ὃν περὶ τῇ δερὶ ἔφερε, χρυσοῦν δὲ ἦν, καὶ ἐπεγέγραπτο Ἀρμενίοις γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῷ Νυσίῳ, i. e. Aliquando in Pamphylia captum fuisse pordalium (id est, pantherum, seu pardum) aureum torquem circa collum habentem, Armeniis literis ita inscriptum, Rex Arsaces Deo Nysaeo. Tamen si quis aliud vero similis proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam afferro, vocem κουράλια in Luciano esse corruptam, ac proinde nihil ex ea de corallio posse elici. ALMELOOVEEN. Locus est vexatissimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochartus & Palmerius, nec non cl. Bootius: Μονονουχὶ τὸν ἕτερον πίδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τι νι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφόντων πλουσίων τὰ σφρυγία καὶ τὰ κουράλια. (Hesych. in οἰκούρια. ALCIPH. I, Ep. 39, p. 194.) Vocem κουράλια nihili esse, & Graecis ignotam, iam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφρυγία καὶ κουράλια significare posse, iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo Palmerio, qui ex Hesychio κουράλλια, vel κουράσια legendum esse scivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est, animal intelligi. Quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philostrati, quem ex Phorio attulit Bochartus, ille enim tantum significat, pardum aureo collari ab Arsace ornatum dimissum & consecratum fuisse Nysaeo Deo, eumque torquem ideo eius collo fuisse inditum, ut signum esset consecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad spectantium voluptatem; sic etiam cervorum

& hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: sed loquitur de animali, quod tor-
 que, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, instar
 σφρυγίου, simiae. Quamvis igitur nihil ad rem hanc, de qua
 loquitur Lucianus, faciat iste locus Philostrati, nec in histo-
 riis occurrat pardalus sic fuisse domitus, ut in opulentiorum
 aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bocharo, quod
 legatur in praecedente dissertatione in mercede conductis, ubi
 de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam suam locant,
 similes esse leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur.
 Ibi philosophus, cum videret, se libertatem perdidisse, queri-
 tur pag. 471: Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκη δεθείς ἀνω καὶ
 κάτω περισύρουμαι. Nunc vero, ut solent dicere, leo filo vinctus
 sursum ac deorsum circumferor. Nam quamvis proverbium sit,
 traxit tamen originem a vero. Nora est historia Androclis ex
 Gellio & Aeliano. vide Plin. Hist. Natural. lib. VIII, c. 16. Sic
 & pantheras & pardos cicuratos & olim fuisse constat ex vita
 Elagabali, & aliis historicorum monumentis, uti etiam nunc
 in India ad venandum cicuratur. Martialis lib. I, Ep. 84: *Picta*
quod iugo deligata collo Pardus sustinet. His puto posse defendi
 emendationem magni Bochari; neque tamen ausum eam ve-
 ram praestare. Facile possent alia substitui: sed quod sine ope
 libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirma-
 rim. GRAEV. Video in hac editione grandem notam his subie-
 ctam. In quibus sane frustranea est Bochari disputatio contra
 Bootium: disputare debuit in ipsa voce κουράλια, an ferri ea
 posset; prius certe, quam coniecturis nihil iuvantibus concu-
 teret, quod stabile & certum satis fecerat immensa Salmasii
 doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri ma-
 luisse Palmerium, quam diserte profiteri, id omne, quod boni
 afferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse.
 Nam ut σφρυγία manifeste exposuit animalcula, Latine spin-
 turnicia pag. 377; sic κουράλια ex Hesychio de parva κόρη p.
 90 magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. GRON.

ibid. καὶ τὰ κουράλια) Et torques e corallio, quod, inquit Pli-
 nius, religiosum inprimis gestamen esse existimant amolientis peri-
 culis. BROD. An vox barbara ex collarium facta? An coral-
 lium lapis, s. torques ex corallio? vid. Codd. vet. GUYET.
 Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam,
 nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prod-
 iit, illustr. Spanhemii emendatio (p. 242) legentis κολούρας,
 vel κλάρας, quae alia simiarum cauda carentium species a Sal-

masio memoratur, Plin. Exerc. p. 267. Spanh. autem p. 242 novae ed. de Ufu & praeft. num. Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharo patet, *κυνάρια* reponebat, facit locus Plut. initio vitae Periclis, p. 277: *Ξένους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλουσίους κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας καὶ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καίσαρ, ὡς ἔοικεν, ἠρώτησεν, εἰ παῖδιά παρ' αὐτοῖς οὐ τί κτουσιν αἱ γυναῖκες;* Κόλουρις apud eundem Plutarchum legitur in fragmento Timocreonis Lyrici, quod in Themistocle affert 223 B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide, an hic *κώλουρα* legendum sit, quod eodem sensu de quavis bestia dicitur. SOLAN. Cum aliquid tamen dandum esset in versione, quod responderet *τοῖς κουράλλοις*, in tanta sententiarum diversitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere interim, quasi legeretur *σκιουράλλια*, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in *κουράλλια* mutasse librarius potest. Sciri certe hodie in deliciis quorundam: & fuisse olim vel maxime amabiles, apparet ex Martialis V, 38. GESN. Quia variationem neque in Codd. neque in edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem Iens. in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet *κουράλλια*, quod proxime ad Hesychianum *κουράλλιον*, *παιδάριον*, accedit; & cum alii iam nimii fuerint in verbis his investigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam. REITZ.

ead. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) Erasmi in proverbio, *ἄνω ποταμῶν*. BROD. Vid. *Νεκρ. Δ. VI.* Et Eurip. Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inversa significabant. Sic apud Diog. Laërt. cum ementi se Diogenes Cynicus dixisset; *Ἄγε, fac sis dicto audiens*; herus respondet, *ἄνω ποταμῶν χερουσι παγαί.* 146 C. SOLAN. Quid si melius sit *ἄνω τοὺς ποταμοὺς χερεῖν* vel *τὸν ποταμὸν*; neque enim mirum est, aliquem adverso flumine ire; sed ipsum flumen retro ire ad fontes suos, mirum fuerit. GESN. *Ἄνω τοὺς ποταμοὺς* praeter L. etiam Mf. Reg. 3011, probante B. de Ball.

ead. l. 10. Καὶ παλινφθεῖν) Erasmi in adagio, *Palinodiam canere*. BROD.

ead. l. 11. Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης) Stesichori poetae lyrici exemplo. BROD. Stesichori palinodia de Helena. GUYET. Conf. supra *Μισθ. c. 11.* SOLAN. Ut Stesichorus; caecitate punitus, quod maledixisset Helenae. Sed exposuit omnia Erasmi. GESN.

ead. l. 12. Ἰλίῳ) Tangit in Piscat. & in Pseudolog. BOURD.

ead. l. 14. Πρὸς ἑαυτὸν) In *σεαυτὸν* mutarem, nisi & a Noistro alibi & ab aliis ita usurpari passim cernerem. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ εἴψ σοι χρηστῶ) Et quae tibi virò bono congruat. BROD.

Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. optime. In reliquis enim quod existat ὑποδύεσθαι, omnia conturbat. SOLAN.

ead. l. 2. Τῷ λογίῳ) Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, sacrificabo. BROD. Conf. infra Pseudol. cap. 24: κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρέψειν αὐτοῖς λόγοις. Et supra Deor. Dial. Plura Elsner. ad Act. Apost. XIV, 12, & Th. Sellius Obfervatt. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Τὴν σμίλην) Scalpellum. BROD. Misc. L. IX, c. 14. Quod non operae existimasset addere, nisi viderem in Parisina id redditum esse, *acum*; falso: nam quia urendum & secandum se vult praebere, *scalprum* & *ferrum candens* istum asperre iubet. Scholiasτες quidem ad cap. 15 Catapl. generaliter tantum ait, Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικόν. Sed recte Gesnerus & ibi *scalprum* vertit. Nam ab acu sutoria, sive subula disterte distinguitur eod. Catapl. c. 20 fin. τίς ἀρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον; REITZ.

ead. l. 8. Τὴν ῥήτραν) Iterum infra Τόξ. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλαι) Diligenter haec vox annotanda est, ut aetas praecedentis opusculi perspiciatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅπόσοι ὀμιλεῖν &c.) Ὅπόσοι ὀμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἡξίωσαν. Interpres, *quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt.* Malim ego: *quotquot eum (librum) versare, & in manibus habere voluerunt.* Ὅμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & διὰ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. Ael. Hist. Anim. XVII, 37. Et alibi similiter, διὰ στόματος ἔχειν. L. Bos. Ob oculos habuit L. Bos versionem Benedictinam, quae in Graeviana ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive Obfopoei sic habet: *tum praecipue eruditorum manus occupabat, quotquot eiusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate: αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὅμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus, libris, studiis, recte ait Bos. Et sic Epiet. Sent. 2, ψυχὴ ὀμιλοῦσα ἀρετῇ, *anima virtuti dedita.* Noster infra de Salt. cap. 2, ὀμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis Hippocr. Sect. VI de Articul. pr. Ὅμιλεσι δὲ ὀβραχίων τῷ κοίλῳ τῆς ὀμοπλάτης πλάγιος, *brachium autem latè scapularum ossis cavo oblique inseritur*; ut plura omittam. Alterum quoque διὰ χειρὸς, διὰ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum est; vid. rursus infra c. 11, & alibi. Sed & διὰ στόμα

ἐχεν invenio apud Parthen. Nicaeens. Erot. c. 12. Διὰ μνή-
μης autem φέρειν Herodian. L. 2. c. 2, § 19, aliique. REITZ.

Pag. 271. l. 5. Ὅπου τὸ κέρδος &c.) Versus est Euripidis, ad quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crateri viduam iam aetate aliquantum provectam duceret uxorem; Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias aspernabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμη-
τέον. Refert Plutarch. in Demetrio. PALM. Eurip. Phoen. 398. Vid. Plutarch. in Demetr. p. 653. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸν παρόντα σοι βίος) Quippe qui nunc servias. BROD.

ead. l. 11. Ὁ Βελλεροφόντης) Erasmi. in adag. Bellerophonis li-
terae. BROD. Vide Zenob. paroemiographum. VORST. Hom.
ll. Z, 155 — 99. SOLAN.

ead. l. 13. Εὐπρόσωπος) Speciosum praetextum habens. Vid.
mox iterum Dial. hinc tertium, Hermotimum. Et ad Galat.
VI, 12, Elfner. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Καὶ σὲ τὸν κολαῖον) Erasmi. in paroemia, gra-
culus Aesopicus. BROD. Vid. Aesopi fab. Infra Ἀποφρ. c. 5 ple-
ne effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῖον. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅμοιά σε τῷ Σάλαθρ) In marg. Cod. R. Ζαλευκῶ,
mendose: sunt enim variae historiae; patet conferenti. BOURD.
De Zaleuco similia propemodum narrantur, nisi quod non
ipse moechus, sed filius. V. Ael. Var. Hist. XIII, 24. SOLAN.

ead. l. 8. Περὶ πόδα) Emendo, παραπόδας, τευτέστιν ἐγ-
γὺς καὶ πλησίον. BROD. In Apologia pro iis, qui Mercede
conducti vivunt, auctor primo fingit, se, qui in praecedenti
libello tam bene scivisset enumerare miseras eorum, qui in
potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accusari ab
Sabino aliquo, quod ipse volens sciensque contra sua ipsius
praecepta committat, qui se quoque in alienam familiam ali-
cuius ministerii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is
Sabinus uti exemplo Salaethi, Crotoniatarum legislatoris,
qui ubi gravissimam in adulteros legem tulisset, ipse paulo
post in adulterio fratris uxoris deprehensus fuerit. Περὶ πόδα
τοίνυν, inquit Sabinus p. 506, καὶ σε τὸν Σάλαθρον ἐκείνον φαίη
τις ἄν. Brodaeus Misc. IX, c. 14, legit παραπόδας. Sed post
eum satis hunc locum munivit If. Casaubonus ad Theophras-
ti Charact. c. 5, ubi docet, περὶ πόδα Graecos dixisse de omni-
bus, quae apta essent, & convenirent; ubi & hunc eundem locum
affert. Interpres Benedictus reddit, Quare non inepte quispiam
te Salaethum illum esse diceret; nisi malis dicat, vel dixerit. LENS.

Retinui *περί* nam *περί πόδα* de omnibus dici, quae apta sunt & conveniunt, vid. Casaub. ad Theophr. Char. c. 5 de Rusticitate, pag. m. 138. REITZ.

ibid. *Ἐκείνον εἶναι*) Ex W. hoc *εἶναι*, quod a reliquis libris abest. SOLAN. Indicat Solanus, sibi in animo fuisse illud *εἶναι* in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane necessarium, nisi plures Codd. addicant, quia facile subaudiri potest. Mollius tamen hic fluet oratio, si addatur, propter duo monosyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. REITZ.

ead. l. 10. *Ἐκὼν*) *Lege ἐκὼν*. BROD. In Miscell. L. IX, c. 14. Sed quid sibi velit, assequi non possum: nam aperta & sana est vulgata lectio. REITZ.

ead. l. 12. *Ἐνδιδόντων φύγειν*) Hic recte interpres Atticam expressit dictionem. BOURD.

ead. l. 15. *Εἰς πλουσίου τινὸς*) *Οἶκον* subaudio. BROD.

Pag. 273. l. 2. *Ἐν γήρᾳ &c.*) V. supra ad c. 1. SOLAN.

ibid. *Ἵπὲρ τὸν οὐδὲν*) *Ἵπὲρ τὸν γήραος οὐδὲν*. Erasmi. in adagio, *Limen senectutis*. BROD. Frequens istud apud Homerum. VORST. Hom. II. Ω, 487, & Odyss. O, 246 & 347. Hesiod. Ἔργ. 329, ἐπὶ γήραος οὐδὲν. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poetica. Vid. plura ad Ἑρμ. c. 77. SOLAN.

ead. l. 7. *Καινὴν*) Pro *καὴν* in Flor. exemplari erudita manus reposuit *καὴν*, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset *καὴν*, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe *αι* & *ε* confusa. inde toties *ἕτερος* pro *ἑταῖρος*, & ex adverbo; de quo infra plura. IENS. *Καινὴν* ex coniectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur *καὴν*, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam I. ed. quae habet *καὶ νῦν* quod manifesto ex *καὴν* corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. SOLAN. *Καινὴν* edidi ex L. & vestigiis *Iunt.* quae *καὶ νῦν* duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito, *καὴν* in suis Codd. legisse Bourdelotium in *Par.* ed. licet enim textus *καὴν* exhibear, tamen *novam* versio Latina reddidit, quam versionem Benedictus ac Graevius quoque, quod mirandum, retinuerunt, dum interim *καὴν* in Graeco edi paterentur. REITZ.

ead. l. 9. *Μισὼ σφιστὴν*) Euripidis senarius. BROD. Euripidis versus, teste Cicerone Epist. ad Famil. XIII, 15. VORST. Ex Medea; (vide eundem Cicer. VII, 6, & in eum locum Victorii notam) sed cum in nostra non existet, aut aliam Me-

deam scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis Medea sit oportet. Vid. not. ed. Graevii ad eam Epistolam. Citat & Plut. 2067, sed sine nomine; & 1275. In Grotii Florilegio inter incerta ponitur p. 21. Adde Barnesium ad v. 255 Incert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidisse. SOLAN. Cic. ad Trebatium fam. 7, 6: *Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit.* GESN. *ead. l. 11. Τραγικοίς*) Conf. supr. Μενιπ. sive Necyom. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Πᾶλος) Vid. supra Necyom. c. 16. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκπίπτοντες δὲ) *Exalti, expulsi.* BROD. in Misc. nimis iam adductis, ita exhibet δὲ pro καί. Sed error typotheticus esse potest. REITZ.

ead. l. 16. Μαστιγούμενοι) Vid. supra Reviv. c. 33. SOLAN.

Pag. 274. l. 1. Τῷ θεάτρῳ τοῖς θεαταῖς τῇ πάνι. Nobilissimae illi Cleopatrae. BROD.

ibid. Πιθηκῶν) Supra quoque non semel, ut Reviv. cap. 36 &c. REITZ.

ead. l. 6. Συγκείμενον) Ms. συγκινούμενον. BOURD. Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraso haec vox superinducta est. Ego συγκινούμενον scriptum fuisse existimo, ut est in Ms. B. SOLAN. Et si συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, gestuumve compositionem cum cantantibus convenientem significet; tamen lectio Cod. B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & versiones iam olim ita sunt compositae, ut hoc ipsum expressisse videantur. Conf. infra de Salt. c. 62 & 80, quae Solanus in marg. Iunt. consulenda monuerat. REITZ.

ead. l. 14. Ἐτέρα) Aliud clausum in pectore, aliud promptum in lingua habere. Sallust. VORST. Hom. Il. 1, 313. SOLAN.

ibid. Κεύθων ἐν φρεσὶ) Hom. Il. 1, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐν φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἶπῃ. BROD. (Sic ille: sed ap. Hom. βάζει pro εἶπῃ legas, quod tamen hic parvi refert. REITZ.) Male omnes κεύθων patet ap. Homer. Il. 9. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀμύγδαλον κειμένον) Ait Lucianus: recte igitur notat Scholiastes ut rarum quid, femineo genere ἢ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel usitatius ἢ ἀμυγδάλη, ut ap. Pollucem non semel. REITZ.

Pag. 275. l. 1. Χέλεια —) Hom. Il. X, 495. Vid. supra Dial. praeced. REITZ.

ead. l. 3. Θρασυνάμενος) Sic quoque in Iunt. legebatur; sed mutavit Solanus in θρασυνόμενος, nulla auctoritate Cod. nec

edit. Ego causam non video, sed vulgatam servo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id, quod facere solemus, ut alibi iam pluribus dixi, quin & statim sequitur ἐξομσάμενος. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς τὸν κόλπον πτύσας) Erasmi. in adag. *In tuum ipsius sinum inspuere*. BROD. Sic p. 936. hac de re copiose ad illud Petron. *ter me iussit exspuere*. BOURD. Huius moris, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud Theophrastum aliosque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum, Adrasteae mox iram deprecaturus se, malaque averruncaturos superstitiosi homines sperabant. Confer etiam Εὐχ. cap. 15. Vide tamen locum ex Aeschilo a Plutarcho allatum in lib. de Iside ed. Han. p. 258 E. ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι τὸ στόμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem Theophrasti hic est in Eth. Char. XVI, pag. 49, μαινομένον τε ἰδὼν ἢ ἐπὶληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide Theocr. Id. VI, 39, & XXIV, 19, ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρις εἰς ἑμὸν ἔπτυσσα κόλπον. Ubi Scholiastes factitari hoc a mulierculis praesertim docet τὸ νεμεσητὸν averruncantibus, Callimachumque adducit testem. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσχίνην) Aeschinem contra Timarch. V. Plut. 624, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Τὰ ὅμοια πάσχοντα) Muliebria patientem. BROD.

ead. l. 14. Εὐθυνεν ἐπὶ τοῖς) Eius reum fecit, quod in adolescentia commisit criminis, hoc est, impudicitiae. BROD.

in Schol. col. 1. l. 3. Melius hoc referretur ad δρασυνάμενος supra. SOLAN.

Pag. 276. l. 3. Ἀποκηρύττειν) Scribe ἀποκηρύττων. BROD. Ἀποκηρύττων) Finiens deinde Sabinus suam in Lucianum accusationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπόλῃ ἔοικας, δὲ ἀποκηρύττειν βηχὺς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπὸ βηχὺς σπόμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπόμενος ὑπὸ βηχὺς ἐφαίνετο. Nemini prorsus dubium esse possit, quin Lucianus scripserit ἀποκηρύττων. Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tussis praedicans, & se illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipse conspiciebatur a tussi male habens. Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque Brodaeodictio loco. IENS. Ἀποκηρύττων M. & L. uti lenius coniecerat. Ceteri libri ἀποκηρύττειν. SOLAN.

Pag. 277. l. 5. Μοῖραν μὲν) Hom. Il. Z. BROD. Lucianus accingens se ad Apologiam, non eo nomine se defensurum causam ait, quod, quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se Homerum testem producturum, qui dixerit, *Μοῖραν δ' οὐ τίνα φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι*. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z, 488, apud Homerum legitur: *Μοῖραν δ' οὐ τίνα φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν*. IENS. Quam accurate legerit Brodaeus, hinc apparet. REITZ. Il. Z, 488, laudat etiam auctor Philop. p. 771; ut & iam citandum Il. Ψ, 127, Od. H, 198. GESN.

ibid. ἔμμεναι ἀνδρῶν) Sic ex Homero legendum, non ut in omnibus libris est *ἀνθρώπων εἶναι*, quod ab incitis librariis haud dubie profectum est. SOLAN.

ead. l. 8. Γεινομένη ἀπένησε λίνῳ) Hom. Il. v. BROD. Ecce quam belle rursum, pro *ἐπένησε*, quod Lucian. & Hom. habent, dat *ἀπένησε*; & pro v, lege γ. Ibiq. v. 128. REITZ.

ead. l. 16. Ἦλω τὸν ἦλον) Erasmi in adag. *clavum clavo pellerē*. BROD. Sic pag. 271. Interpres Aristophan. Suid. Paroemiog. BOURD. De hoc proverbio agit Davisi. ad Cic. Tusc. D. cap. 35, ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tanquam clavum clavo eiiciendum putant*. Ad quae ille: Hieronymus ad Rusticum p. 39, *Philosophi seculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere*. Notum proverbium, *Ἦλω τὸν ἦλον, παττάλω τὸν πάτταλον*. Vid. Pollucem L. IX, c. VII, 120, Suidam in Ἦλω. Adde Nostrium infra pro Lapsi. cap. 7. REITZ.

Pag. 278. l. 4. Ἀγκυρα ἔτι ἄβροχος) Erasmi in proverbio, *Sacram ancoram solvere*. BROD.

ead. l. 5. Ὀδύρεσθαι) Lucianus haesitare se fingens, quo tandem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excuset, *Μία μοι ἴσως*, inquit, *ἐκείνη ἀγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας &c.* Graecus interpres, *Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας*) ἀπλότητος ἦθος, ταῦτα κατασκευαστικά. Possit quis *κατασκευαστικά*, sed sine dubio legendum *καταχλευαστικά* id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus *κατὰ χλευασμόν*. IENS.

ibid. Νόσον) Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. SOLAN.

ead. l. 9. Μηρὸν αὐτὰ) Castiga *μικρόν*. BROD.

ead. l. 11. Καὶ μανθάνω &c.) *Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τοιμήσω κακὰ, Θυμὸς δ' ἐκρίσσει τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ὥσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς*. Sed *δρᾶρ μέλλω* legunt etiam Plut.

947, 1, Arrian. ad Epict. pag. 101 B. & Clem. Alex. Strom. II, 151, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Πενία δὲ κρείσσων) Euripides vero: Θυμὸς δὲ κρείσσων. BROD. Melius alius, Κρείσσων δὲ πείνα. BOURD.

ead. l. 14. Ἐς βαθυκῆτα π.) Vide not. ad cap. 16, ubi & locum exhibeo integrum. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κεῖον) Sic manifesto legendum, licet sic in Mf. ποδιδὸν τὸν κύον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum, Plato Socratem inducit tum alibi, tum in Protagora, qui consuli poterit. (Coll. κίων) CLER.

ibid. l. 5. Ομήρου) Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ducibus Coll. omiffa sunt ab Solano, eoque hoc Scholion restitutum ait. REITZ.

Pag. 279. l. 4. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον) Ἀπὸ πάνυ δ' εὐπρόσωπον; GUYET.

ead. l. 6. Τὸ Ἄργος) Hoc e veteri quodam poëta defumptum. BROD.

ead. l. 7. Κοίλην Ἀραβίην) Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam ampl. Daventriensium Consul, Gisbertus Cuperus, nunc Confessui potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris causa nomino. Diu, factorem torfit, vanisque coniecturis diu me, & virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσούτος ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: Neque enim tanta fumes Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam ferere aggrediatur. Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, Coele Syriam: memini Ἄργος dici κοίλον Sophocli, uti Εὐβοίην κοίλην eidem, & Homero Λακεδαιμόνα κοίλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse, nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicitis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. Erasmus tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1 Chiliadis II inferuit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, cavam Arabiam ferere, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera, operam sumere, allato hoc loco Luciani. Plutarchi locus, quem Luciano attexit, est plane ἀπρὸς δόξου.

Lucian. Vol. III.

Οο

σος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustrares, aut alaris draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? *ἄνθρωποι*, *ἄνθρωποι*. Mea excerpta scribunt portentosius *ὡς τὴν σκυλλάραβιαν*. (istiusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4, p. 160 C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim, *ὡς τὴν Κυλλάραβιν σπέρειν ἐπιχειρεῖν, ut Cyllarabin velint scire*. Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. Hesych. *κυλλάραβις δίσκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἀργεῖ*. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. pag. 404 D. Cleom. p. 812 C. 817 C.) Meminit huius gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis, cum narrasset, Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit, *ὡς μέντοι κατὰ τὴν Κυλλάραβιν γενόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπιχειροῦν προσφέρειν πυρ, ἐκάλυσεν, ὡς καὶ τῶν περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῶν πεπραγμένων*. Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere faces aggressi sunt gymnasio, obstitit; ostendens, illa, quae Megalopoli egisset, irate potius, quam bene a se gesta esse. Liv. XXXIV, 26: *Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt*. Pausanias in Corinthiacis (p. 65, 13) vocat *Κυλλάραβου γυμνάσιον*, & sic a Stheneli filio appellatum esse auctor est. Vide, quae ad laudatum Livii locum affert contra Casaubonum, qui velit apud Livium legi circa *Cyllarabis gymnasium*, Iac. Gronovius, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum Diis, itaque usibus humanis exemptum, ut ager eius coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. GRAEV. (Quae uncis inclusa sunt in Graevii notis, ea addiderat Hemst.) *Κυλλάραβιν*) Doctam & optimam hanc Graevii emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro summo laudatis duo haec adde Plutarchi, alterum in eodem Cleomene, alterum in Pyrrho sub finem, p. 739 A. (ed. Iunt.) 146 B. In tam liquida ceteroquin emendatione nondum satis constare videtur, quā potissimum ratione scribenda sit vox *Κυλλάραβις*: nam in Pyrrho *Κυλλάραβις* scribitur, in vita autem Cleomenis *τὸ Κυλλάράβιον* pag. 710. (Iunt. 174 A. B.) Deinde mox *Κυλλάραβις* scriptum est p. 714 B. (Iunt.

175 C.) Mf. W. & P. etiā hic Συλλαραβίν habent. L. autem Συλλαν ραβισίν & Συλλαραβίαν. Interpres Pausaniae Rom. Amasaeus Cyllarabin scribit p. m. 244. In Graeco textu ed. *Welch.* semper Κυλάραβος unico λ. scribitur. SOLAN. Κοιλὴν Ἀραβίην) Retinui in versione lectionem omnium, quantum constat, librorum: licet indicare non possim *cavam Arabiam*, vel melius aliquid excogitare Graeviana emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitaris accipit, quod Ἀραβίην legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo scripturus videtur fuisse Lucianus, si Arabiam voluisset. GESN.

ibid. Ἀραβίην) Quae longissime Argis distat. BROD.

eud. l. 8. Ἐπ' ἀπορίας) Leve est, quod pro variante lectione ex Mf. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones observent, apostrophum in praepositionibus saepe & apud alios negligi. Ita apud Dion. Halic. L. X, p. m. 638 m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώστου. Ioseph. Antiq. I, 3, 3, ἀπὸ Ἀδάμου. Strab. L. VIII, p. 559, (al. 364.) κατὰ ἀποκοπὴν. Ael. V. H. I, 30, ἐπὶ ἱππῶν sed cum suspectus sit ille locus, & ἐφ' ἱππῶν legendum vellet Ferz. ecce similia ex eodem, nimirum I, 31, ὑπὸ ἐκλάστου. L. 2, c. 3, ὑπὸ Ἀπολλοῦ. Evang. Matth. c. III, 3, ὑπὸ Ἡσαίου & II, 17, ὑπὸ Ἰερειμίου & XI, 7, ὑπὸ ἀνάμου & saepe alibi apud hos ac profanos scriptores. Ea tamen non esse vitia inde orta, quod praepositiones per compendium scribi soleant, patet ex poetis, qui apostrophos saepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut Hom. *Iliad.* Z, 15, — ὁδὸν ἐπὶ οἰκίᾳ ναίων. *Ibid.* 56, — πεποιήναι κατὰ οἶκον. Et 62, — ἀπὸ ἔθεν ὤσατο χεῖρι. REITZ.

eud. l. 12. Δημοσίᾳ) *Rempublicam* gerere censendi sunt, quorum munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis sub alius imperio sint, ut quaestores &c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Σττισίχρος) Coll. interponunt hic aliam vocem εἰληθεσθηκυῖαν, quam corruptam esse patet. SOLAN.

ibid. l. 9. Κρητὴς) Κρητὰς C. mox pro ἐφυγον, φεύγειν legendum. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 3. Φρούρια) Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt, haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. CLER.

Pag. 280. l. 3. Δὲ δὴ πασῶν) Erasmus in prov. BROD. Hodie, duplex οὐάνα, sive decima quinta; nam δὴ πασῶν οὐάνα est, consonantium perfectissima. Vid. Ptolemaei *Harmonica* I, 5, & II, 4. REITZ.

ibid. Πράγμα) An Musicorum vocabulum sit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipso W. viderint Musici. πᾶγμα vero exstat in L. uti & in S. Mutatum est & ante ab Erasmo in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat Vorstius. De δὲ διαπασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7, Συγγρ. c. 7, & Ἀπαιδ. cap. 21, ubi itidem πᾶγμα non γράμμα occurrit. SOLAN. Plurimorum Codd. & edd. scripturam servavi: nam licet τὸ γράμμα videatur esse posse vocabulum Musicum, quia διαγράμμα id significat, quod hodie *scalam* dicimus, i. e. commonstratio notarum musicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo, quod *Systema* Musici dicunt, (vid. supr. cit. Ptolem. Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πᾶγμα hic Nostro est *negotium suum*, status ille aulicus, de quo se purgat, & quem deinceps non semel πᾶγματος nomine denotat, ut statim c. seq. τοῦτ' — τὸ ἡμέτερον πᾶγμα &c. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνεμώνη ῥόδω) In omnibus impr. aliter, rosaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mss. fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδω, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. iota subscriptum habet ἀνεμώνη, recentissimam arguit manum: in eo enim codice adscribitur semper, nunquam supponitur. Haecenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si vereres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemone* posthabitam; praecipue si reputes, quam incuriosi iidem veteres erga florum culturam; quod contra sit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone iam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. SOLAN. Ἀνεμώνη ῥόδον) Non moveo hanc editionum lectionem, quam Solanus non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti ἀνθρώπων πικνος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, μόλις δὲ ἀργύρῳ, χαλκῷ χρυσῷ dicens; iam his, elegantiae causa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρώπων πικνος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemone; sed quia tantum dicit, *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonen. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contentas fuisse, vid. Erasmus in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod Solanus recte ait, non est

probabile, anemonem ad eum pulchritudinis gradum productam & excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; cum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. REITZ.

ead. l. 10. Διὰ χειρὸς) Sic supra hoc Dial. c. 3. Plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ ἂν φθάνοι) Vide, quae supra diximus ad Vit. aut. c. 26, & quae Gronov. ibid. REITZ.

Pag. 281. l. 4. Οὐκ ἂφ' ἐνδὲς) Intellige πράγματος. BROD. Sic Virg. Aen. II: *Accipe nunc Danaum insidias, & crimine ab uno Disce omnes.* — Quid autem proprie significet ἂφ' ἐνδὲς, disce ex Ἑμμ. c. 61, nempe quasi specimine viso de re tota iudicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32, ἂφ' ἐνδὲς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφούντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθον καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἀνδρας. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπαξάπαντων) Loco illi Aristophanis ab Scholiaste allato adde eund. Plut. 110: — εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. ΠΑ. Μὰ Δι', ἀλλ' ἀπαξάπαντες, i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206, Εὐρὼν ἀπαξάπαντα κατακεκλεισμένα. REITZ.

Pag. 282. l. 5. Τὸν αἰεὶ χρόνον) Adverbium pro adiectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & Hippocr. iureiur. fin. εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον. Aelian. V. H. I, 19, ἡ πᾶν τρυφή. Plura similia vid. ad Dial. seq. c. 16, ἄγαν πλεονεξίας. REITZ.

ead. l. 6. Βασιλέως) Unum cum nominet imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodi iam, quod verius puto, imperante factum censendum est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 12. Περὶ βασιλείας) Lege παρὰ βασιλέως. SOLAN.

ibid. l. 21. Ὑπερτερῇ) Lege ὑπερφέρει. HEMST.

ibid. col. 2. l. 4. Φιλοσοφίας) Μισαδοφίας legendum monuit Hemsterh. REITZ.

ibid. l. 18. Ἀνακυνδάξιδος) Hic latet nomen Ἀνακυνδαράξου potius Sardanapali: vid. Scholiast. ad Iov. Tragoed. cap. 48. HEMST.

Pag. 283. l. 13. Τοῦ σωροῦ) Dedi, quia ὁ σωρὸς acervus est; ἡ σωρὸς sepulcrum, ut infra Ἑμμ. c. 78, ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σωρῷ ἔχων, alterum pedem, quod aiunt, iam in sepulcro habens. Et Aristoph. PL. 277, Ἐν τῇ σωρῷ κνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne iuniores fallantur versu Homer. II. Ψ, 91, qui vulgo sic a Lexicogr. affertur: Ὡς δὲ καὶ ὅστέα τῶν ὁ μὴ σωρὸς ἀμφικαλύπτοι. Ubi credas ὁ σωρὸς dici; cum sit

legendum ὁμῇ una voce, i. e. ὁμοίᾳ, ut Scholiast. ibi bene monet. REITZ. Mf. Reg. 2954 τοῦ ὅρου, probante B. de Ball.

Pag. 284. l. 8. Ἐτάσιον ἀρούρης ἀχθος) Hom. Il. Σ, & Odyss. T. BROD. Hom. Il. Σ, 104. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεμνησθῆαι) Cum omisisset Mosellanus priora interpretari, Benedictus reddidit *ante alia autem*, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φροντίδος ἀξίος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte, *ante omnia vero*. Sic in Scythia, συγγραφέμενος προστάτας συναγωνισταῖς χρωτο πρὸς τὰ ὅλα. GRON. In Salm. conversum erat, *ante alia*, quod Solanus noster iam mutaverat in *ante omnia*. REITZ.

Pag. 285. l. 3. Ἐπὶ ῥητορικῇ &c.) Vid. Ένυπν. c. 8 & 9. Under satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid. etiam Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 5. Κελευσθῆναι) Iterum infra Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 6. Σοφιστῶν) Merebatur itaque Lucianus inter Philostrati Sophistas locum; quod ante me Vossio iam diu observatum est, de Rhet. nat. c. 12, pag. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum; non quia, ut Oleario visum, Pseudonymus, & larva mera Lucianus, (praef. ad vit. Soph.) quod tanto viro excidisse nollem: sed 1. quia Lucianus Sophisticae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 2. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucatam insectari non desit. 3. Quia de Philostrati heroë, Apollonio Tyanensi, aliisque similibus, cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐκ ἐν παρέργῳ δέμενος) *Non in postremis habens, neque neglectui*. BROD.

ead. l. 9. Τὴν λευκὴν) Ψῆφον subaudio, absolutorium calculum. BROD. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνέχθῃται) Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένον ψῆφον, non perforatum calculum, quod absolvebat (ita legitur, pro, qui absolv.) ut & album: utebantur in iudiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absolvebant, ut fabae albae; sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten Aristophanis ad Vespas pag. 100. PALM. Vid. Erasmus in Adag. Album calculum adiacere. VORST.

ibid. Καὶ πλήρη) Nam pertuso condemnabant Graeci. BROD. Notabilis locus Aeschinis in Timarchum pag. m. 181 C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ νυνὶ παρεστηκὼς ἐμοί, ἐτηράτα ὑμᾶς τὸ ἐν τοῦ νόμου κήρυγμα. τῶν ψήφων ἢ τετρυπημένη ὅτε δοκεῖ ποπορευθῆναι Τίμαρχος ἢ δὲ πλήρης, ὅτε μὴ. Adde Poll. VIII, 123: Ψῆ-

φους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετραπημένην καὶ ἀτρίπτην. GESN.
ead. l. 11. Οὐ φροντίς Ἰπποκλείδῃ) Erasmi. in adagio, *Non est curae Hippoclidī.* BROD. Haec dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio. Prov. ἐπὶ τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. Hesych. ex Aristoph. BOURD. Εἰν μοι τὸ, φροντίς Ἰπποκλείδῃ. &c. Εἰν μοι τὸ οὐ φροντίς Ἰππ. MARCIL. Vid. Plut. 1592 f. & Zenob. Confer infra φιλοσ. c. ult. Et Herod. VI, pag. 238 C. SOLAN.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 1. ὑΠΕΡ ΤΟΥ — ΠΗΤΑΙΣΜΑΤΟΣ) Scripta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπιδόν, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: ὑγιαίνειν dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν προρήσεις αἱ μὲν ἐωθινὰὶ χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπεριναὶ, ὑγιάινε. BOURD. Difficultatis aliquantum interpreti faceffit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *salvere*, reddere *gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &c., quod consequens erat, ὑγείαν *valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. GESN. Difficilem huius libri in aliam linguam conversionem esse, expertus est Perrotius d'Ablancourt, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses alligations, qui sont renfermées dans la propriété des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon.* REITZ.

ead. l. 3. Ἐπὴρειαν) Sic verti ἐπὴρειαν, quae noxa alias est; sed putavi fontem indicandum, & solemne apud hos homines Deorum crimen, φθορὰν γὰρ τὸ εἶναι ut passim videas, praesertim sic Herodoteus Amasis scribit III, 40 &c. GESN.

ead. l. 7. Τὸ ἐωθινὸν) Τὴν ἐωθινὴν προσαγόρευσιν. Quae primo mane dici solet. BROD. *Matutinum* aene notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Ceterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85: Ἐρῶσο καὶ ὑγιάινε, αὐτὸ δέγειν ἀγαθόν. οὐ γὰρ προστόντες ἀλλήλοις, οὕτε

μέλλοντες τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. GESN.

ead. l. 8. Χαίρειν κελεύειν) Th. Mag. paulo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur apud Lucian. excepta sola praepositionis varietate, quam in var. Lectt. modo notavi. REITZ.

ibid. Ὁ χρυσοῦς) Ironia, *ego aureus atque elegans.* BROD. Sic apud Aristen. Epist. 1, & alibi, quod notavit Mercer. Cetera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. BOURD.

ead. l. 9. Ὑγιαίνειν) Contendit Lucianus, se non ita male fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαῖρε dixerit ὕγιαίνε. Formulam χαῖρε docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abcessu. IENS.

ead. l. 10. Ἐγὼ) Empedocli apud Origenem (in libro Philosophumena) tribuitur. Vid. & Anthol. I, 86, ubi additur sequens hemistichium: πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τετιμένος, teste Davisio I Tusc. p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrard. p. 298 f. Diogen. Laërt. VIII, Emped. pag. 229 ed. Lond. Sextum Empiricum contra Math. pag. 60, & Rittershus. pag. 37 ad Porphy. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδίων) Deleverat Solanus posteriorem huius vocis syllabam in *Iunt.* & margini adscripserat ω, scilicet volens legi ἰδίων, quod & Parisina habebat; idemque postea in variantt. lectt. notaverat, Fl. H. & S. male legere ἰδιον. Unde primo coniicio ἰδιον quoque habuisse *Iunt.* aequae ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicitè consului; deinde Solanum deceptum esse sequenti sono verbi ἡρυθρίων, ex quo forsitan festinans coniecit ἰδίων similiter scribendum; maleque sic accusavit Florentinam & reliquas. Nam ἰδίων omnino rectum est, & imperfectum tempus ab ἰδίων sudo, ut ἡρυθρίων & sequens ἦν satis docent: & Brod. quoque Miscell. IX, c. 15, ἰδίων τε *su-dabam*, scribit. REITZ.

Pag. 287. l. 14. Πρώτον μὴ) Non dubitavi cum Graeviana μὴ pro μὲν, (quod edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ S. non solum habeat, sed & Par. voluisse exprimere videtur, in cuius versione negativa quoque expressa erat, *qui antea se nunquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam si praecedens πρώτην ἐντευξιν respicias, eique πρώτον μὲν subiungas, bis idem dixisset. Iam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricarī velit, posse dici, qui πρώτον se vident, eos se non ante vidisse, adeoque negativam posse

abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & *πρῶτον* valet *πρότερον*. REITZ.

Pag. 288. l. 1. Χαῖρ', ὃ δυνάστα) Euripidis versiculus. BROD. Unde habeat, incertum. SOLAN.

ead. l. 4. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ) Hom. Il. I. BROD. Hom. Il. I, 225. SOLAN.

ead. l. 7. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν) Versus est Empedoclis, quem lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo *εἰς φιλοσόφους* offendens. BROD. Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud Philostr. de vita Apollon. I, 1, & Diog. Laërt. 8, 62 & 66. It. Sextum Empir. adv. Gram. I, 302. Ὑμῖν ex Aeolica, qua usus est Empedocles, dialecto legendum monet ad Philostr. l. c. Olearius. Πωλεῦμαι, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Ceterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὃ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombrotus Εἶπας, ἦ λισ χαῖρε &c. Utrumque iungitur in illo Menelai Odys. O, 151, Χαίρετον, ὃ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν Εἰπεῖν, *Valete & salvere iubete*. GESN. Pro Ὑμῖν Ms. Reg. 2954 habet εἴμι.

ead. l. 12. Χαίρετ', ἦ δ' η) Eurip. Phoeniss. 1462. SOLAN. Versum hunc ex Eurip. Phoeniss. esse desumptum, indicavit etiam Brod. l. saepe commonstrato. Videtur hunc Solanus noster in adducendis poetarum locis saepe ducem secutus, etsi eius raro faciat mentionem; sed quia Brod. numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim Solanianae diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem auctoris indicante Brodaeo, tamen locum indagavit. Interim iniuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. REITZ.

Pag. 289. l. 1. Πρῶτος) Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipsum legeretur; quod ipse Lucianus paulo ante observavit. Quid ergo sibi iam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuisse credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non satis aperte, eo iam diu orationis series tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quasi soluta omni tempore apta censebatur, coeperit compellationi & epistolarum exordiis propria fieri, ostendat. Cuius rei initium a Phidippide in sermone, & a Cleone in epistolis assignat. Pluribus haec explicare coactus sum, quia a

clarissimo Euripidis editore non sine specie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. SOLAN.

ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομῆσας) Erratum est saepissime in nomine eius viri: multo melius Herodot. l. VI, qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impositum ob cursus celeritatem, utpote qui cursor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina saepe ab instituto & exercitatione imponebantur. Sic Πηνελόπη ἀπὸ τοῦ λέπειν τὴν πῆνν. Sic Ἠλέκτρα διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον εἶναι. Sic Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἄγρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι διὰ τὴν Ἡραν κλέος ἔσχε. Sic Πολυίδος, διὰ τὸ μάντις ὦν πολλὰ ἰδε. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ὑπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγκέως ἐκινδύνευε & sexcenta talia. PALM. Et si Palmerio Solanoque plane assentior, Φειδιππίδης scribendum, non Φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non insuave est eiusmodi errores, quos ab ipsis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8, *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confusa. REITZ.

ead. l. 5. Συναποθανεῖν) Valkenar. ad Herodot. VI, p. 487, coniiciebat ἐναποθανεῖν. Sic Lucianus in Hermot. cap. 75, p. 101, ἐναποθήσκουσι ταῖς ἐλπίσι. Mox mallet, καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι. B. de Ball.

ead. l. 6. Κλέων) Vid. Schol. Aristoph. ad ἐπιστ. κώλων στ. in Pluto, & in Nub. p. 162. Et Diog. Laërt. Platone p. 84 A. Et Thom. M. v. χαίρειν. SOLAN. Thom. Mag. v. χαίρειν ait: χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράφαι πρῶτος καὶ Κλέων Ἀθηναίσις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam, observat Menagius ad Diog. Laërt. l. III segm. 61, pag. 159, debetque h. l. Moeridi Atticistae. Cetera, quae Thomas ex hoc Luciani dialogo descripsit, non addam. REITZ. Moeridis Atticistae locus, de quo Menagius, habetur p. 46 ed. Oxon. 1712. GERN.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σφακτηρίας) Plutarch. in Nicia. BROD.

ead. l. 8. Προὔθηκεν) Hoc non verum esse, ex Hippocratis epistolis colligo. BROD.

ibid. Τὴν νίκην.) Atheniensium contra Persas victoriam. BROD.

ead. l. 12. Πλάτων) Plat. Ep. III, 708 B. SOLAN. Et hoc ex Brodaeo habet, qui hic epistolae numerum indicat. In marg. Ald. 1. additur: Plato in Charmida. REITZ.

ead. l. 13. Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει) Castigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. BROD. Plana sententia est; sed forte sic Lucianus scripserat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάντι

ἀποδοκιμάζει, ut p. ead. πάνυ χαίρει τῷ χαίρειν. MARCIL. Marcilius hac nota expressit, quod ante illum Erasmus in versione ostenderat. Nam cum hic esset interpretatus, *verbum hoc salvere plane valere iubet, atque omnino improbat veluti malum ac primum*, cum Benedictus abeat licentias a Graecis, notavit ille forte scripsisse ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adscripsit pater. Et sane plenus hic libellus lusu ex respectu huius verbi. Sed quis neget, non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse Lucianum, & de industria in quaestione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲν χαίρειν κελεύει; Certe cum omnia praecedentia habeant sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nullo genere formosior exsistit oratio, si nunc contra fidem librorum veterum reperatur. Iam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει, sed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ὅς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ἦ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. GRONOV. 'Αλλ' ὁ θαυμαστός Πλάτων (ait noster) ἀνὴρ ἀξιοπistos νομοθέτης τῶν ταιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνειν. τὸ δ' εὖ πράττειν αὐτ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματος τε καὶ ψυχῆς εὖ διαχειρόμενον σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum huiusmodi lator, hoc verbum servare iubet plane improbare tanquam malum &c.* Non persuadeo mihi, Lucianum ita scripsisse, sed, 'Αλλ' ὁ μὲν θαυμαστός Πλάτων — τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν &c. *Sed admirabilis Plato — illud salvere iubere plane abrogat tanquam molestum.* Integra est dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos *salvere iubere*. In eodem hoc libello sic iterum loquitur Noster; ut ante, p. 517 B. δέον τὴν συνῆθη ταύτην φωνῇ ἀφείναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ubi oporteret, *consuetam illam vocem mittere, & salvere iubere*. Sic paulo post p. 521, Ἀπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὅπως σπουδαῖον τι γράψαιεν, ὅμαινεν αὐτὸς ἐν ἀρχῇ παρεκλεύοντο. Pythagorae itaque omnes invicem *litteras dantes, ubi serui quid scriberent, salvere statim in initio iuebant*. Non tamen contemnendum opinor id, quod hic viri eruditissimi attulerunt. Quod Marcilius scribit, forte ludentem dixisse Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit hausisse ex Brodae, qui EX Miscell. c. 15, illud idem habet. IENS. De hoc loco quid statuam, non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ suspecta & spuria videntur. Quae autem Platoni hic, ut primo

auctori tribuuntur, ea Epicuro a Diog. Laërtio adscribi observat Vorstius. Certe, si non mendosi sunt codices, pro *χαίρειν* cum Nostro *εὐπράττειν* usurpatum esse docet. Idem tamen alibi, p. 84 A. *εὐδιάγειν* ab Epicuro epistolis praescribi solitum esse dicit; sed in iis, quas ipse exhibet, Epicuri epistolis, *χαίρειν*, non *εὐδιάγειν*, *εὐπράττειν*ve praeponitur. SOLAN. Multa possem ex antiquitatibus huc congerere de veterum salutationibus; tam ex Commentt. ad Aristoph. l. a Schol. indicatum, quam Claudio, atque ipsis fontibus; sed iam nimis in his nugis est Lucianus, & vereor, ne lector cum Erasmo dicat, *Satis iam salveo*. Vid. Ekhard. Obs. philol. ex Aristoph. Plut. pag. 27. REITZ. Praeclaram Iensii emendationem firmat Mf. Reg. 2954, legendo, τὸ μὲν χαίρειν καλεῖται καὶ πάντ' ἀποδοκιμάζει δὲς.

ead. l. 14. Ἀποδοκιμάζειν) Non dissimulo, mihi etiam videri illum lusum, quem versione expressi, Luciano non indignum, & similem illi, versiculo, Τὸ μὴ δὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν μὲ τέρπει, quin germanum illi, quod mox de Epicuro ait, ἀνὴρ πάντ' χαίρων τῷ χαίρειν. Ceterum servo ἀποδοκιμάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato καλεῖται ἀποδοκιμάζειν iubet reicere, pro quo magis Latine dicitur *reici*. *Χαίρειν* vel bis positum a Luciano semel omisit librarius, vel duplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere dicimus in Lex. rustico voc. *Duplex*, & ad Plin. epist. 8, 6, 17. GESN.

Pag. 290. l. 1. Ποιῶν) Versum ipsum Dionysii affert Plato l. c. Χαῖρε, καὶ ἡδόμενον βίον διὰ σωζέει τυράννου. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐχ ὅπως θεοῖς) Annotaverat in marg. ed. Graev. Hemsterhusius, videndum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, no. 31. Ait autem Thucyd. cap. 42 f. libri dicti: οὐχ ὅπως ζημιούν, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, *Non modo non punire, sed ne ignominia quidem afficere*. Ad quae verba pluribus docet Dukerus, οὐχ ὅπως saepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non*. REITZ.

ead. l. 5. Μὴδ' ἐν) Vid. Diog. Laërt. pag. 215 C. cum not. p. 206, & Iambl. N. 146, & passim 158. Porphy. N. 57 cum not. Ea de re pluribus disputat Fabric. Bibl. Gr. II, cap. 12, § 4. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκέλλω) Cod. Florent. Ὁκέλλω. BOURD. Sententiae deesse aliquid videtur. Utut sit, huius περὶ τοῦ παντός liber nostra quoque aetate notus. Nomen alii aliter scribunt. Rectior ea videtur scriptura, quae Ὁκελον facit. Vid. Stob. Ecl. Phys. I, 18, & Iambl. p. 217. Ὁκέλλω scribitur hic in P.

L. & ed. *Fl. In Commel. & Bon. edd.* Ocelli Ὠκελλος. In reliquis fere Luciani edd. Οἰκελλος scribitur. SOLAN.

ibid. τῷ Λευκανῷ) *Natione Lucano.* BROD.

ead. l. 7. Οὐτε τὸ χαίρειν, οὐτε τὸ εὖ πρ.) Locum hunc, in vulgatis mutilum, restituiimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vid. Var. Lectt.

ead. l. 9. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ) *Omnes post eum Pythagorici.* BROD.

ead. l. 13. Τῶν τριπλῶν) Descripsit haec verba Scholiastes Aristoph. ad Nub. 163 A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram descripsisse videtur. Quamquam pingui, ut aiunt, Minerva loquenti, tribus constat triangulis aequalibus, ita alio alii superimposito, ut aequis spatiis anguli ab angulis distent. Verum age, geometricè iam eius constructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrinque productis lateribus figura orietur, ea est, quam tanta veneratione prosequebatur

Pythagoras. Formam, si per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numismata Demetrii Soteris, in quibus exstat, sed male, ut opinor, & depicta, & a Lazio explicata. AG. IX, 1378. SOLAN. *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illustrandam eius literae figuram antiquam exhibuit cl. Havercampus (de literar. ap. Graecos script. & usu n. 14, ex Alber. de la Motraye Tom. L. Tab. XXVIII, num. 3.) nummum Pitanatarum, huc etiam referendum, quod in eo explicando aquam sibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aesculapium docet Pausanias Lacon. p. 95, 25 Wech. καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέσχη Κροταῶν. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρόταοι Πιτανάτων μοῖραι. Ἀσκληπιοῦ δὲ οὐ πόρρω τῆς λέσχης ἐστὶν ἱερόν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aesculapii vel muneris vel filiae, symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Iuppiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in Laconica, Lyfandrumque eius rei s. primum s. post alios auctorem laudat, idem Pausanias Lacon. p. 100, 10. Ceterum mansit superstitione inter Iudaeos & Christianos: Germania superior appellat Pentagonum illud *den Druiden fufs*. Vid. elegantiss. Keyserus, amicus meus, Antiquitt. Septentr. p. 503. GESN. Quia nummus Πιτανάτων, quem cl. Gesnerus ex Havercampo huc refert, eandem figuram habet, quae supra iam descripta est, ideo nummum ipsum hic non exhibemus. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὁμοδόξους) *Qui eandem sequuntur doctrinam atque haeresin.* BROD.

ead. l. 2. Καὶ ὅλος ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν) Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, & deesse aliqua talia: καὶ ὅλος ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὖ πράττειν καὶ τὸ χαίρειν. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; cum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat pater. GRON. In Ms. Reg. 3011 legitur τῷ μὲν ὑγιαίνειν — τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν. Unde post Gronovium ita restituit hunc locum B. de Ballu: καὶ ὅλος ἡγοῦντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως ἐνέσθαι τὸ ὑγιαίνειν.

ibid. Εἶναι.) Locus mutilus & corruptus, quique adeo in ed. J. stellula notatur. In Fl. lacuna est trium quatuorve litterarum, hunc in modum ... ναι. Quando vero de formula ὑγιαίνειν sermo incidit, subit animum, quomodo ea usus sit Agefilas ad castigandum Menecratem medicum, qui Iovem se appellari non patiebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat Μενεκράτης Ζεύς. Agefilas rescripsit nihil aliud, quam Ἀγασίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius sane, quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat Plut. in Ag. 1110. De posteriori Athen. 289. SOLAN. Errat igitur Aelianus V. H. XII, 51, cum utrumque responsum uni Philippo adscribit. REITZ.

ibid. Τὸ εὖ πράττειν) Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a Gronovio, ut supplenda videram ante aliquando, quam Gronoviana mihi emendatio innotesceret. GESN. Εὖ πράττειν) Interim εὖ πράττειν iunctim. Vid. Var. Lectr. paulo supra; sed hoc parvi. Non nego, quod multis probat Elfner. ad Act. Apost. XV, 29, εὖ πράττειν significare, felicem, beatum esse. Nec tamen ita perpetuo hoc solo significato gaudere putem, quin & notet, recte aliquid facere, quod is propemodum negare videtur; nam ap. Aeschin. Dial. 2 de civit. §. 6: Ἄλλ' ἔρα ἡμεῖς τούτους. ἀν τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονιστάτους ἡγεσάμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττειν; Ἐμοὶ γὰρ δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἀν οὗτοι ἀρίστα πράττειν ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνουσιν περὶ σφῶς αὐτοῦς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi Clericus putat, Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὖ πράττειν sit, & bene se gerere, & secundis rebus uti. Nihil

refert: ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. REITZ.

ead. l. 4. τὴν τετρακτὺν) Huc pertinet, quod est in aureo versu Pythagorae: Ναὶ μὰ τὸν ἡμετέρα ψυχῇ παραδόντα τετρακτὺν Παγὰν ἀενάου φύσεως. BOURD. Sermo fit de Pythagora eiusque sectatoribus, apud quos τὸ ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰσὶ δὲ αἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὺν, cum, ut omnes ant. editt. habent, scribendum sit τετρακτὺς. Τετρακτὺς nempe appellabatur τετράς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, Brodaeus dicto loco legit, ἢ (scilicet τετρακτὺς) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit: Sunt autem, qui quaternionem vocantur maximum eorum iusiurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero eundem quaternionem dixerunt sanitatis principium. At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, cum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum iusiurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Ceterum quod Noster ait, quosdam τὴν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem iusiurandum comprehenditur, apud Iamblichum de Vita Pyth. p. 147: Οὐ μὰ τὸν ἡμετέρῃ γενεῇ παραδόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν. Primum versum habet & Macrobius in Somn. Scip. at pro ἡμετέρῃ γενεῇ ibi ἡμετέρα ψυχῇ: plane uti in aureis, quae dicuntur Pythagorae, carminibus. Rursum aliter concipit Iamblichus eundem illum versum p. 138, ubi ait, distichon illud fuisse iusiurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari: Ναὶ μὰ τὸν ἡμετέρας σοφίας εὐρόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀενάου &c. IENS. Ea de re iam supra in B. πρ. c. 4 dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus valetudini, lato illo sensu, consulissent. Vide, si lubet, Denarium Pythagoricum Meursii & Cael. Calcagn. V epist. 8. AG. IX, 1378, c. VI. SOLAN.

ibid. Ὁρκον) ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἢ δὴ καὶ ὑγείας. MARCIL.

ead. l. 5. ἢ — ἀποτελεῖν) Rittershusius hunc locum lau-

dans ad Porphyrium p. 26, pro ἢ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἢ reponit, & ἀποτελεῖ legit, p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam, quae de eo tradant Eusebius in Hieroclem p. 439, (ed. Philostr.) & Diog. Laërt. VIII, § 85. Laudatur etiam Philolai liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus, τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, apud Wechelium impresso, Parisiis 1543, p. 22 m. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. cap. 36. SOLAN. Ita exaratum est ἀποτελεῖ. v. ap. Brod. Misc. IX, 15. Castigo ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελῆ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea, quae dixit ad verba μέγιστον ὄρμον, additque figuram, quam cum etiam Solanus exprefferit, non reperimus. REITZ. Hic Marcilii emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. GESN.

ead. l. 6. Φιλόλαος) Auctor is carminum, quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπίκουρος) Exstant adhuc apud Diog. Laërt. tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διαγεῖν, docens, de ὑγιαίνειν altum filet. Alterutrum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑγιαίνειν εὐδύς) In omnibus tamen a Laërtio citatis eius epistolis χαίρειν semper praefixum est. BROD.

ead. l. 12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κομῳδίᾳ) Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. BROD.

Pag. 292. l. 1. Οὐλέ τε —) Hom. Od. Ω, 401. SOLAN.

ead. l. 2. Σαφῶς) Ita, ut conieceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀλεξίς, & Ἀχαιδῆς) *Alexis* Comicus. *Achaeus* item Comicus ac *Philaemon*. BROD. *Alexis* poeta Comicus, cuius praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. *Achaeus* Eretrius, poeta Tragicus, Sophocle paulo iunior. De *Philemone* vide Suidam. Eius fragmenta edidit nuper cum Menandreis I. Clericus, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a Nostro recensetur c. 25. SOLAN.

ead. l. 10. Πλάτων) Habet etiam Cl. Alex. Strom. III, teste Steph. in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103, uti & Scholiastes. Athen. etiam habet 694 E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ δυνάτῳ, δούτε.

ρον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως· καὶ τὸ τέταρτον συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων· ubi de eo plura. Apud Stobaeum Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vide Grot. Flor. 425. SOLAN. Πλάτων μέμνηται) In Gorgia 283 A. & Legg. II, 579. *Solan.* Haec ad marg. *Iunt.* addiderat; at mox iterum ad eund. versum notat Plat. de Legg. II, 211 m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. Plat. l. c. REITZ.

ead. l. 13. ἴνα σοι) Suspiciabar ἴνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Hoc Scolion citant Plato in Gorgia, Clem. Alexandr. Strom. L. III, & Athenaeus L. XV, paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab H. Stephano collecta. Ceterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina, quae *Scolia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud Suidam, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τράπεζαν, & quod pro κληῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic Philon, cum sit apud Suidam Phyllis, reliquimus, quod non constet, utra harum lectionum alteri sit praeferenda. CLER.

Pag. 293. l. 1. Ὑγίεια) Sic incipit Ἀρίφρωνος τοῦ Σικυωνίου παιδὸς εἰς ὑγίειαν, quem totum vid. apud Athen. XV in fin. VORST. Qui etiam vidit emendandum, & ναλοῖμι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praefereunt. Vocem ὑγίεια ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὑγεία scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. SOLAN. Ὑγίεια hic pro vulgato ὑγεία dedi, monente Solano nostro, cum paulo supra tamen recte ὑγεία propter versum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42, 1, Οὐκ ἐστὶ ὑγείας κρείττον οὐδ' ἐν ἐν βίῳ. Ibidem vero rursus statim, Ὑγίεια καὶ νοῦς, ἐστὶ δὲ τῷ βίῳ δύο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὑγεία an ὑγίεια scribendum; sed cum edd. pleraeque semper ὑγεία scribant, id retinebimus, nisi versus obftet. Confer ad c. 6 de Merced. cond. REITZ.

ead. l. 9. Ἥλον ἥλω) *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. Aristot. L. V Polit. c. penult. Cic. IV Tusc. COGN. Conf. dial. proxime praecedent. c. 9, ubi idem proverb. usurpat Noster, & quae ibi notavimus. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ παρόντι) Intellige λόγῳ. BROD.

Lucian. Vol. III.

Pp

ead. l. 12. 'Εν 'Ισοφ.) Plutarchus in Alexandro. BROD. Cod. Flor. ἐν 'Ισοφ. BOURD.

ead. l. 13. Εὐμενὴς ὁ Καρδ.) Cardianum fuisse Eumenem, Plutarch. in C. Nepote aliique diserte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me Vorstio placuisse video. Ap. Aelian. Var. Hist. III, 23, etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen Eumenis in τὸ μὲν in omnibus seculi XVI edd. mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri*. Vid. Athen. X, 9. Fuit autem inter comites seu duces eius vir plane illustris, cuius vitam ideo nobis reliquit Nepos & Plutarchus. Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec Periz. ad Ael. l. c. SOLAN. Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur: nam & μνημονικὸν ἀμάρτημα ipsius auctoris esse potuit, quale est Ciceronis in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in Epist. ad Att. XIII, 44. Et alibi Aiace[m] posuisse pro Hectore, Gell. XV, 6, animadvertit. Plura eiusmodi veterum ἀμαρτήματα vid. ap. Periz. in Animadv. hist. pag. 7, 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus: nam Eumenem Cardianum fuisse vid. etiam ap. C. Nep. in eius vita, ibique in nott. Bosii cognosces itidem librariorum quosdam male *Sardianus* exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C, id est, *figma* Graecorum, cum Latino C, quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Καρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. REITZ.

Pag. 294. l. 12. Ἀντὶ τοῦ ἔρρασθαι) Graeci enim ἔρραστο subscribunt, BROD.

ead. l. 13. Διονυσόδωρος) De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. SOLAN.

ead. l. 14. Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου) De quo Iustin. L. XVIII. COGN. *Pag. 295. l. 5.* Οὐδὲν ὄφ.) Videtur ad sententiam illam Coi senis, L. III de diaeta, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, οὔτε χρημάτων, οὔτε σώματος, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδενός, ἀπὸ τῆς ὑγιείας. VORST.

ead. l. 6. Ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν) Non inepte in variantt. Lectt. notaverat Solanus, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελός τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν ἐστὶ, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. Nam etsi paulo praecedens illud ἐστ' ἂν τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc fefellit librariorum, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. Cebet. p. 8 ed. Rel. ἀλλ' ἐστὶν, ἔφῃ, οὕτως ἔχοντα, omnino vero, inquit, haec ita se habent. REITZ.

ead. l. 9. Μῶν' ἄλλο) Hoc vult, credo, quasi iamiam morituro, vale illud male ominatum. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. Ὁσῶ) Cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. alleverat, (vid. Duker. ad Thucyd. p. 435, no. 5.) Id est ad lib. VI, 89 fin. Ibi autem Dukerus egregie docet, post ὁσῶ, μάλλον intelligendum relinqui, idque exemplis ex Luciani Phalar. ex hoc Dial. pro Laps. & ex Pseudom. aliisque quinquē ex Thucyd. petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὁσῶν in

tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum *διδόσθαι* cum Ms. P. in *διδόσθαι* mutare. Etsi non nego, alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. *Ὅσον --- τεκμήρασθαι*. Sed ibi *ἴσθι* intelligitur, quod vel addendum ambigit Guyetus, hic vero minus commodè subaudiri posset. Ael. quoque V. H. I, 4, *ὅσον ἀπάσαι*, ac his, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum huiusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μᾶλλον omissionem sefellisse video Meibomium ad Epist. Sent. 92, illud frustra ingerere volentem; quando Epist. recte ait, *ὅσα τις ἀν' ἀφρον' ἢ, τοσούτω πλέον ἐξυμρίζει*. Sed, si eousque opellam nostram protrudendac huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in Gall. c. 18, *ὅσα δὲ ἀν' ἐνὶ ζοίμῃ, τοσούτω καίνότερος ὅμῃν αὐτοῖς ἴσθαι*, plura forsan dabimus. Adde Nostrum I Phal. cap. 1, *ὅσα δὲ ἱεροὶ τί ἴσθαι*. REITZ.

ead. l. 5. Ἀλλὰ) Καὶ ἐν τῇ τῶν ἐπτολῶν βιβλίῳ &c. Et in mandatorum libello. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐπτολῶν) De mandatis principum, quod proprium harum ἐπτολῶν nomen est, plenissime egit Brissou. de form. 3, 84; ubi neque hunc locum praetermisit. GESN.

ead. l. 8. Πρῶτον) Quanam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valeitudinem curare* iubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud Philostratum in Herode, p. 562, in qua haec verba leguntur: *οὐ δὲ ὑγιαίνειν τι εὐχόμεαι*. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo Graevio, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum dolea non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud Xiphilin. in Adriano 264 A. & sexcentos alios: *Si vales, bene est* &c. ad quam respexisse Lucianum credo. SOLAN.

ibid. Παράγγελμα) Ὑγίας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελίσθαι. Formula illa fuit, *Valeitudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam, ut vales*, aut, *fac, ut valetudinem cures*. Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐπτολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praefides & procofi. & ἐπτολὰς βασιλείων esse mandata principum, patet Dionis libro LIII. MARCIL.

ead. l. 9. Μάλα εἰκότως) Sic editt. quod servavi: nam apostrophus centies negligitur; vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11, ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. REITZ.

ead. l. 13. Τῷ τῆς ὑγίας ὄν. πρὸς αὐτοῖς.) Formula est, *ut vales?* ut Plauti Rud. Sc. 29. MARCIL. Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud vale in occursum usurpatum invenies. Notum, *Salve Caesar. Vale Fulvi*. Plut. 902, 1. Xiph. Adrian. 269 D. οὐτε γὰρ τῷ ἰαθινῷ προσήματι τῷ χαίρει, ἀλλὰ τῷ ἰσπεριτῷ τῷ ὑγιαίνει χρῆσάμενος. Adde Muret. var. Lectt. XI, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ προνοίας) Sic infra Philop. cap. 1, ἐκ προνοίας συνήγαγας. Et sic ἔκ saepe apud alios pro ablativo causae, & pleonastice, ut Herodian. I, 4, 21, Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noster Catapl. cap. 11 med. ἐκ τινὲς αἰτίας. Ael. V. H. III, 9, ἐξ Ἀρεως -- ἐξ ἔρωτος μανέντα. Cic. ad Attic. VI, 1, ἐξ ἀφαιρέσεως sanare. REITZ.

ead. l. 15. Ὑγιαίνειν) Ut Augustus, apud Plutarchum περὶ ἀδολεσχα.

p. 902, 1. H. Steph. ad Fulvium secreti proditorem, χαῖρε Καῖσαρ dicentem, ὕγιασε, inquit, Φούλβιε, quae vox irae Caesaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio causa fuit, certe occasio. GESN.

Pag. 297. l. 3. 'Υγίας) Quae Aesculapii fuit filia. I. Brod. Miscell. IX, 15. Ceterae autem eiusdem filiae commemorantur ap. Aristoph. Plut. v. 702 -- 3, *Iaso & Panacea*. Addit tertiam Scholiast. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Iaso* Aesculapii, an potius Amphiarai filia sit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aesculapii annumerant. 'Υγίας illam Deam etiam 'Υγίας vel Ionice 'Υγιῖν dictam invenio in inscript. veteri Albae Iuliae reperta, apud Gruter. pag. 68:

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod iam notavit Cellar. in libello Antiquit. medicar. pag. 21. Ubi etiam docet, hanc non prorsus eandem esse, quae *Salus* Romanorum Dea est; nam *Saluti* templum iam dicatum erat ante advestam Aesculapii religionem, & plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum suarum statum. Non tamen Latine *ὕγια* aliter iam olim verti solebat, quam *Salus*; vid. Macrob. I Sat. 20. REITZ.

ead. l. 4. 'Επιπνοία) Sic W. pro vulgato *ἐπινοία* haud spernendo quidem, sed, ut puto, tamen minus vero. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄγαν ἐπιθυμίας) Graecissimus vulgarissimus, adverbii pro adiectivo, ut supra, Apolog. c. 12, ὁ ἀπὸ χρόνος, ubi quaedam similia iam dedimus. Herodian. I, 3, 5, ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀκρυσίας. Aelian. V. H. XIII, 15, ὑπὸ τῆς ἄγαν ματίας. Plura Iensf. ad Dial. Amor. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν τῇ τάξει) Vid. Briffon, de formulis, ubi de mandatis principum agit. VORST.

Pag. 298. l. 3. Τοιοῦτον) Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent edd. SOLAN. Τοιοῦτον recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15 Vit auct. Et Nostrum ubique. REITZ.

in Schol. Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani: ideo tamen additur, ut appareat, ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse, quo in edd. leguntur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. REITZ.

731

QUIZIA
RUBIN

192104--